

Giới thiệu Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng

Thể loại: Tổng tài, sủng

Đối với Miểu Miểu mà nói, chuyện mà cô làm đúng đắn nhất, thông minh nhất đời này chính là vào thời điểm then chốt, mở cửa sổ không biết của người nào, bò lên giường không của ai, liền có đứa con thông minh đáng yêu.

Còn chuyện đại đột nhất mà cô làm chính là trêu chọc kẻ tồn tại như thần, anh tuấn hoàn mỹ, kiêu ngạo tàn khốc như Thẩm Mặc Thần.

Khi cô hỏi nguyên nhân anh muốn cười cô, anh tựa tiểu phi tiểu cười: "Nhiều nước, thích hợp với tôi"

Ký giả đỏ mặt: "Còn có, chỉ có cô ấy có dũng khí nhảy từ cửa sổ tầng mười hai vào phòng tôi, yêu tôi như thế, còn cầu mong gì."

Trong lòng Thủy Miểu miểu độc thoại: Mẹ nó cô tưởng là lâu một! Không lấy anh, tổng giám đốc người ta liền ném cô vào ngục giam. Tội danh: Trộm con.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Tiểu hoa si em kêu người nào?

Ban đêm.

Ánh đèn màu vô quyết tán ra ánh sáng nhàn nhạt, bao phủ gian phòng kiểu điển.

Tiếng nam nữ thờ dốc xen lẫn trong căn phòng bật kín.

Trên giường lớn màu trắng mềm mại.

Mắt cá chân cô dựng trên vai anh.

Thủy Miểu Miểu mơ mơ màng màng, thấy không rõ mặt của anh, chỉ có thể cảm giác được anh cường tráng, tràn ngập năng lực mạnh mẽ.

Ánh mắt rơi vào bụng của anh, ngoại trừ bên ngoài trắng kiện, loáng thoáng nhìn thấy có cái bớt hình ngọn lửa Hỏa Văn.

Cái bớt kia hiện lên mơ màng trong đầu, biến thành ngọn lửa hùng hực, đẩy cô vào đám mây.

Sau khi tiến lên, chậm rãi hạ xuống, gương mặt của người đàn ông kia giống như càng ngày càng rõ ràng.

Thủy Miểu Miểu hô hấp dồn dập.

"Bình bịch." Tiếng gỗ bàn vang lên.

Trong lòng Thủy Miểu Miểu hơi hồi hộp một chút, nắm chặt cái tay, nhú lông mày: "Viêm Viêm, đừng ảm ỉ, nhanh!"

"Mơ mộng xuân sao?" Giọng một người đàn ông tiến vào lỗ tai Thủy Miểu Miểu.

"Ủm?" Thủy Miểu Miểu lên tiếng lung tung, đột nhiên ý thức được không đúng.

Giọng bên tai không giống như là Viêm Viêm, mà lại, cái tay trong tay, rất lớn, rất rộng, không phải cánh tay nhỏ của Viêm Viêm có thể so được.

Thủy Miểu Miểu bị đánh thức, mở to mắt, nhìn về phía người đàn ông trước mắt.

Anh ta mặc một bộ âu phục màu xanh nhạt.

Một đôi mày kiếm đen, không giận mà uy.

Dưới mi mắt khắc sâu, đồng tử đen như mực thâm thúy.

Đặc biệt là khuôn mặt, hoàn mỹ không có kẽ hở.

Thủy Miểu Miểu không rảnh thương thức tuấn mỹ của anh, trong đầu liền hiện lên một ý niệm: Sao Viêm Viêm lớn lên giống anh ta thế?

"Mặc Thần, lại là một cô gái bị bộ dạng điên đảo chúng sinh của cậu mê hoặc không biết Đông Nam Tây Bắc rồi."

Thủy Miếu Miếu nghe được giọng của một người đàn ông khác, lúc này mới chú ý tới bên cạnh người đàn ông này còn đứng một người khác, chỉ là, khí thế hoàn toàn bị người đàn ông trước mắt đè xuống, dẫn đến trực tiếp bị xem nhẹ.

Thẩm Mặc Thần hơi giương lên khóe miệng, đôi mắt nhìn vào tay mình, nói với Thủy Miếu Miếu: "Cô ôm tay tôi, cũng không làm được chuyện gì, nếu như sốt ruột muốn, có thể tìm bạn trai cô."

"Muốn cái gì?" Thủy Miếu Miếu bật thốt lên hỏi, liên hệ trên dưới, biết anh nói cái gì, mặt có chút hồng, nói ra: "Tôi không muốn."

"Không muốn còn ôm tay bạn tôi sao?" Người đàn ông đứng sau lưng Thẩm Mặc Thần trêu chọc nói.

Thủy Miếu Miếu vội vàng buông ra.

"Xem ra tiểu hoa si còn chưa có tỉnh ngủ?" Người đàn ông này còn nói thêm.

Tiểu hoa si?

Cô cũng không thích xưng hô thế này.

Thủy Miếu Miếu cong lên đôi mắt như trăng, mỉm cười hỏi: "Tiểu hoa si, anh gọi người nào?"

"Tiểu hoa si gọi cô..." Người đàn ông vẫn chưa nói xong, phát hiện mình lâm vào bẫy của cô.

Thủy Miếu Miếu cười khê, đứng lên, lấy túi của mình từ bàn học ra, cúi đầu một cái, nói ra: "Nhu cầu hàng ngày."

Lúc này người đàn ông nhất thời không nói lên lời, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần nhờ giúp đỡ.

Thẩm Mặc Thần nhếch lên nụ cười tà mị, trả lời Thủy Miếu Miếu: "Nhu cầu hàng ngày đến ngủ hai tiết vẫn còn bất tỉnh, thực sự chú ý tu dưỡng."

Thủy Miếu Miếu dò xét Thẩm Mặc Thần một chút.

Người đàn ông này, cười rộ lên, liền như công tử phiêu nhã trong sách, ôn nhuận như ngọc, trắng sáng gió mát.

Nhưng mà, ánh mắt của anh, giống như ẩn núp trong bóng đêm, để Thủy Miếu Miếu cảm giác được nguy hiểm.

"Hiện tại tu dưỡng, là vì về sau sử dụng tốt hơn. Mấy người không, cho nên khả năng không hiểu." Thủy Miếu Miếu cười hi hi đứng lên, cầm ba lô lên, đeo trên vai, chuẩn bị rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Cố ý cho tôi nhìn sao?

"Tôi nói này bạn học, cô lại ngủ hai tiết lên lớp của giáo sư Thẩm, thái độ còn không tốt một chút, cẩn thận thầy Thẩm ghi tội cho cô." Giang Nam Phong đe dọa.

"Ghi tội?" Thủy Miếu Miếu cười một tiếng, nheo mắt lại, gạt đầu một cái, nói với Giang Nam Phong: "Vậy thì ngại quá, tôi là học sinh bị giáo sư đánh rớt, vì ngủ ba khóa, giáo sư Thẩm này, thật đúng là không thể ghi tội tôi, bái bai."

"Cô cứ như vậy mà đi ra ngoài sao?" Thẩm Mặc Thần hỏi, ánh mắt nhìn về phía áo cô.

"Cái gì?" Thủy Miếu Miếu theo ánh mắt của anh, nhìn về phía ngực mình.

Cúc áo không biết bị cô ba nút lúc nào, lộ ra một nửa trắng nõn như tuyết, giống như muốn nhảy từ trong áo ra.

Thủy Miếu Miếu vội vàng muốn cài lại.

Thẩm Mặc Thần đuổi tay tới, ngón tay nhanh chóng cài cúc áo cho cô.

Thủy Miếu Miếu chỉ cảm thấy nhiệt độ ngón tay anh hơi lạnh, mang theo dòng điện, truyền từ lồng ngực cô, lọt vào máu cô.

Não bị chập đến nổ tung.

Không hề nghĩ ngợi, một bàn tay đánh vào mặt Thẩm Mặc Thần.

Ba một tiếng.

Giang Nam Phong chấn kinh, kinh ngạc há hốc miệng ra.

Thẩm Mặc Thần là ai, ông chủ phía sau tập đoàn Hoàn Thần, người phổ biến truyền thông, cháu ruột của ông cụ Thẩm thị, phú hào đứng hàng đầu trên bảng, thái tử gia có xếp hạng toàn cầu, chỉ cần dậm chân một cái, Ninh Xuyên cũng sẽ không thái bình!

Người khác ở trước mặt anh nói chuyện đều phải cẩn thận, rất sợ nói sai một câu, liền lâm vào vạn kiếp bất phục.

Ai dám đánh anh, không muốn sống nữa sao?

Nếu không phải là bạn thân cùng nhau lớn lên, anh ta khó có khả năng mời Thẩm Mặc Thần tới lớp giảng.

"Mặc Thần." Giang Nam Phong lo lắng hô một tiếng, giọng có chút run rẩy.

Vượt quá dự kiến của Giang Nam Phong chính là, tính tình Thẩm Mặc Thần rất tốt, khề động khoe miệng, trong mắt lóe lên tà ác, ngón tay lưu loát cởi cúc áo mới vừa cài vào giúp cô.

Thủy Miểu Miểu phát dục vô cùng tốt, không có cúc áo trói buộc, nửa tròn trịa lại bại lộ từ trong áo sơ mi.

Cảm tính, vũ mị, đoạt mắt của người.

Thẩm Mặc Thần liếc rãnh sâu của cô một chút, nhưn mày, tà mị nói: "Ngại quá, tôi không biết là cô có ý lộ ra ngoài."

Thủy Miểu Miểu: "..."

Cô không thể tưởng tượng nổi nhìn người đàn ông trước mắt.

Cô cảm thấy, anh nhìn giống thanh tuyến ưu nhã, quý tộc cao quý ôn nhuận, bởi vì bề ngoài tuấn mỹ, nụ cười lạnh nhạt, sẽ cho người ta cảm thấy hòa hợp.

Nhưng mà, thực chất bên trong, người đàn ông này lại vô cùng kiệt ngạo, xấu bụng.

Giống như người đàn ông trong phòng kia cho cô cảm giác vậy.

Cô bị dục tính, nhảy cửa sổ vào, không để ý tới gì mà leo lên trên giường anh.

Anh lại so với cô, còn nhiệt tình, còn kích động hơn.

Nhưng mà, chờ cô tỉnh lại, anh đã không còn, để cho toàn thân cô mang theo dấu ấn lửa nóng đồng thời cảm giác được vô cùng lạnh buốt.

Thủy Miểu Miểu bất đắc dĩ giật giật khoe miệng.

Không thể trêu vào, còn trốn không thoát sao?

"Không cần quan tâm!" Thủy Miểu Miểu nói ra.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên một ánh hàn quang, tụ họp trong đôi mắt đen u sầu, khề cười một tiếng, ngữ khí trầm ổn nói ra: "Sao có thể không quan tâm? Cô muốn tôi trả lại cô, cô đánh tôi một tát kia, vậy chuẩn bị trả tôi sao đây?"

Thủy Miểu Miểu nhìn nụ cười bình yên của anh, nhưng ở trong mắt anh phát hiện có sự lạnh lùng hùng hổ dọa người.

Cô nói không lại anh, cũng trả không nổi, dứt khoát chơi xấu, cười đùa tí tưng nói: "Không cần trả lại, bản cung thưởng anh."

Nói xong, Thủy Miểu Miểu chạy ra cửa.

Chạy nhanh như làn khói.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cậu thích cô nhóc vừa rồi ư?

Thẩm Mặc Thần khóa chặt bóng lưng Thủy Miếu Miếu, giữ kín như bưng, đôi mắt càng ngày càng đen kịt, chậm rãi, anh liếc về phía Giang Nam Phong, hỏi: "Cậu thật muốn để tôi tới giảng sao?"

Giang Nam Phong nghiêm túc, hai tay ôm quyền, khấn cầu nói: "Xin nhờ, anh hai, tôi vừa tiếp nhận cái trường học này, rất cần người có địa vị ảnh hưởng xã hội thành công như cậu, chỉ cần cậu chịu đến, tôi làm trâu làm ngựa cho cậu cũng được."

Thẩm Mặc Thần động khoe miệng, trong mắt lóe lên tinh quang, nói ra: "Ảnh hưởng xã hội, tôi muốn lên khóa của cô nhóc kia, chẳng qua một tuần chỉ giảng 1 lần, muốn điều chỉnh làm sao, tự cậu nhìn mà xử lý."

Giang Nam Phong chớp mắt, có chút kinh ngạc.

Trước đó, anh ta vì để cho Thẩm Mặc Thần đến giảng một bài, đây đưa Thẩm Mặc Thần một tháng, vừa bung trà đổ nước, còn giúp anh đi Pháp một chuyến.

Nhưng lần này, một anh hai điên cuồng công việc, thế mà bởi vì làm một cô nhóc, nguyện ý đến dạy học.

Hầu kết Giang Nam Phong nhấp nhô, nuốt một ngụm nước bọt, thận trọng hỏi: "Anh hai, cậu thích cô nhóc vừa rồi ư?"

Thẩm Mặc Thần liếc về phía anh ta, trong mắt tinh mịch trầm tĩnh sâu không thấy đáy, lại có loại khí thế cường đại để Giang Nam Phong im miệng.

Anh ta đánh vào miệng mình một cái: "Xem cái miệng tôi này! Sao anh hai lại nhìn trúng nha đầu giáo hoạt đó?"

Thẩm Mặc Thần dò xét Giang Nam Phong một chút, giữ kín như bưng nói: "Đưa hồ sơ của cô ta cho tôi, tôi muốn xem."

"A? Nha." Giang Nam Phong lên tiếng, nói thầm trong lòng, chẳng lẽ người khiến Thẩm thái tử mang theo chìa khóa kim cương động tâm ra đời?

...

Thủy Miếu Miếu mới ra khỏi trường học không lâu, liền thấy phía trước có một phụ nữ bụng lớn.

Dưới chân của cô ấy là một vũng nước, bởi vì đau đớn, sắc mặt tái nhợt, ngũ quan đều vận vẹo, khom người, tay chia về phía đường cái bắt xe.

Rất nhiều xe gào thét đi qua, không có một chiếc dừng lại, mà bên cạnh phụ nữ có thai lại không có người khác.

Thủy Miếu Miếu vội vàng chạy tới, đỡ lấy phụ nữ có thai, lo lắng hỏi: "Chị có khỏe không?"

Phụ nữ có thai thờ không vững vàng nói: "Tôi sắp sinh, cô có thể giúp đỡ hay không, đưa tôi đi bệnh viện."

"Được, chị chờ một chút." Thủy Miếu Miếu đứng ở bên lề đường lo lắng bắt xe.

Nhưng phần lớn đều không dừng lại, có chậm lại, nhìn thấy ven đường là phụ nữ có thai sắp sinh, sợ làm bẩn xe, cũng sợ tìm phiền toái, lại lái qua.

Thủy Miếu Miếu nhìn sang phụ nữ có thai đau đớn nằm dưới đất, cắn răng, chạy ra giữa đường, giang hai tay, ngăn cản một chiếc Chevrolet Cruze.

Cruze bị ép dừng lại.

Thủy Miếu Miếu chạy tới chỗ cửa sổ.

Thủy Miếu Miếu vẫn không nói gì, nữ chủ xe Cruze trừng mắt nhìn Thủy Miếu Miếu mắng: "Cô có bệnh à, muốn tìm chết thì đi nhảy sông, đừng hại tôi, cút."

Cô ta nói xong, không nói lời gì đóng cửa xe lên, lái đi.

Thủy Miếu Miếu bất lực đứng ở bên lề đường, một chiếc Bentley dừng lại trước mặt cô.

Cửa xe hạ xuống.

Ánh mắt u sầu của Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu nóng nảy, hỏi: "Sao vậy?"

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy Thẩm Mặc Thần, không lo được tâm tư gì, xin giúp đỡ nói: "Bên kia có một phụ nữ có thai, sắp sinh, tôi không bắt được xe, anh có thể giúp không?"

"Đương nhiên." Thẩm Mặc Thần không chút do dự đẩy cửa xe ra, dưới chỉ dẫn của Thủy Miếu Miếu thấy được cái người phụ nữ có thai nằm dưới đất.

Anh không chút do dự ôm lấy phụ nữ có thai chạy về phía xe mình.

Thủy Miếu Miếu nhìn bóng lưng Thẩm Mặc Thần, anh tụ phụ, dáng người thẳng tắp, nhả nhện như gió xuân, như là đập trên ánh sáng mà đến.

Ánh nắng rơi trên người anh, hình thành vầng sáng màu vàng.

Đẹp trai có chút kinh động như gặp thần tiên.

Thủy Miếu Miếu không kịp hoa si, nhặt túi của người phụ nữ có thai dưới đất, bước nhanh đuổi theo Thẩm Mặc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Không mặc quần áo là không tốt

"Vuốt ve bụng của cô ấy theo kim đồng hồ, tận lực giảm bớt khấn trương và bất an." Thẩm Mặc Thần ngưng trọng dặn dò nói.

"Được." Thủy Miếu Miếu để phụ nữ có thai tựa vào trong ngực của mình, tay trái nhẹ nhàng xoa bóp phần bụng, dịu dàng trấn an nói: "Chị đừng khấn trương, thả lỏng, chúng ta đã lên xe, chút nữa có thể đến bệnh viện."

Phụ nữ có thai khôi phục một chút lý trí, cắn chặt hàm răng, mồm miệng không rõ nói gì với Thủy Miếu Miếu: "Gọi điện thoại cho chồng tôi, điện thoại di động ở trong túi, mật mã là 1234, anh ấy làm ở gần bệnh viện phụ sản."

"Được." Thủy Miếu Miếu lấy điện thoại từ túi của người phụ nữ có thair, tìm trong danh bạ cái tên chồng, gọi điện thoại tới.

"Alo, chào anh, vợ anh sắp sinh, bây giờ đang đưa đi khoa phụ sản bệnh viện... Không cần cảm ơn." Thủy Miếu Miếu cúp điện thoại, tiếp tục vuốt ve bụng người phụ nữ có thai.

Thẩm Mặc Thần thông qua kính chiếu hậu nhìn Thủy Miếu Miếu.

Cô nghiêng đầu, cúi người, tóc tán trên vai, che khuất nửa gương mặt, cả người bao phủ dịu dàng nữ tính, để cho người ta cảm thấy có loại tâm bình khí hòa.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên một chút ánh sáng, trở nên càng thâm trầm.

Xe lái tới bệnh viện Bác Ái.

Ninh Xuyên là một thành thị phồn hoa, đi giờ cao điểm sẽ hình thành quãng đường như giọt nước.

Mới là giữa trưa, xe cộ đã chật như nêm cối.

Có lẽ phụ nữ có thai cảm giác được xe bị ngăn ở giữa đường, khấn trương, bụng đau đớn kịch liệt.

Cô ấy nắm chặt áo của Thủy Miếu Miếu, dùng sức kéo về trước, đột nhiên ngồi xuống, kêu rên nói: "Tôi không được, tôi muốn sinh, a...."

Theo sức của người phụ nữ có thai, cúc áo của Thủy Miếu Miếu bị đứt hết, lộ ra da thịt trắng nõn và áo lót màu tím.

Thủy Miếu Miếu vội vàng cầm hai bên áo sơ mi, không kịp xử lý chặt vật của mình, cô nhìn thấy máu nhuộm đỏ váy xanh nhạt của người phụ nữ có thai.

Thủy Miếu Miếu mở to hai mắt nhìn, hiện lên kinh hoàng, vội vàng vỗ bả vai Thẩm Mặc Thần, nóng nảy đốc xúc nói: "Nhanh lên, cô ấy chảy máu, khả năng sắp sinh.."

Thẩm Mặc Thần nhìn về đoạn đường trì trệ phía trước, đôi mắt hiện lên lạnh lẽo, cắn răng, trầm giọng nói: "Không còn kịp rồi, tôi ôm cô ấy qua."

Thẩm Mặc Thần quả quyết đậu xe ở bên cạnh, từ trên xe bước xuống, kéo cửa chỗ ngồi phía sau xe, nhìn sang Thủy Miếu Miếu.

Sau khi áo của cô bị giật, trực tiếp dùng vật áo sơ mi buộc lại, lộ ra bờ eo thon mảnh khảnh, vốn là ngực lớn cuộn cuộn, không có cúc áo sơ mi liền không che được.

Giữa màu tím, da thịt trắng nõn như tuyết, phác họa rãnh luồn tuyết trắng thật sâu.

Giống như ưu vật trời sinh có thể sát hại tầm mắt mọi người.

Đặc biệt là hình xăm bị bóp méo như cối xay gió, huyết hồng, yêu dã.

Thẩm Mặc Thần biết đó là Mạn Đà La, hoa mà nói: Tuyệt tình tuyệt ái.

Trong mắt anh hiện lên ánh sáng, lưu loát cởi âu phục của mình ra, ném cho Thủy Miếu Miếu, ra lệnh: "Mặc vào."

Nói xong câu này, anh liền không liếc nhìn cô một cái, cúi người, ôm phụ nữ có thai ra ngoài, phi nước đại tới khoa phụ sản bệnh viện.

Chuyện quá khẩn cấp, Thủy Miếu Miếu cũng không già mồm, mặc âu phục của anh lên.

Trên Âu phục có mùi bạc hà khoan khoái.

Dư ôn nhàn nhạt thông qua da thịt của cô truyền đến bên trong cơ thể.

Thủy Miếu Miếu không kịp xử lý cảm giác quái dị trong lòng, mang theo túi của người phụ nữ có thai xuống xe, đi mau đến chỗ điều khiển rút chìa khóa xe, sau khi khóa xe lại, chạy theo Thẩm Mặc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Qua chỗ tôi tắm rửa

Hai người bọn họ chạy hết tốc lực hai mươi phút đến khoa phụ sản bệnh viện,

Chồng của phụ nữ có thai đã sớm chuẩn bị xong xe đẩy, cùng mấy người y tá ở cửa ra vào chờ đợi lo lắng.

Thẩm Mặc Thần đặt người phụ nữ có thai lên xe đẩy, Thủy Miếu Miếu đưa túi của người phụ nữ có thai cho chồng cô ấy.

"Cám ơn hai người, cám ơn." Phụ nữ có thai và chồng mình nói cảm ơn xong, đi theo xe đẩy vào phòng cấp cứu.

Thủy Miếu Miếu nhìn chăm chăm bọn họ, trong mắt có chút sương mờ mịt.

Vào ngày xa xôi đó, cô cũng một mình nằm trên xe đẩy như vậy, bị người đẩy vào phòng cấp cứu.

"Tôi ở gần đây, đi theo tôi đi, tôi gọi người mua quần áo cho cô mặc." Tiếng Thẩm Mặc Thần vang lên.

Thủy Miếu Miếu tỉnh táo lại, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Bốn mắt nhìn nhau.

Trong mắt Thủy Miếu Miếu ngăm lệ quang, cười một tiếng, che giấu co quắp của mình, nói ra: "Không cần. Đứng rồi, áo của anh."

Thủy Miếu Miếu cởi tây trang của anh ra, đưa cho Thẩm Mặc Thần: "Cám ơn, chìa khóa xe của anh ở trong túi áo."

Thẩm Mặc Thần liếc về phía quần cô, nhíu lông mày, trong mắt thâm thúy u ám mấy phần, trầm giọng nói: "Cô cứ đi trên đường như vậy sao?"

Thủy Miếu Miếu nhìn theo ánh mắt của anh về phía đùi mình.

Tất cả đều là máu.

"Phía sau mông càng nhiều." Thẩm Mặc Thần nhắc nhở.

Mặt Thủy Miếu Miếu hơi phỉếm hồng, nhìn sang, áo somi màu trắng, quần tây màu sáng cũng đều dính đầy vết máu màu đỏ, vì sao, anh nhìn vẫn rất tự phụ, cao nhả như cũ, mà cô lộ ra chật vật?

Cô không sợ ánh mắt quái dị của người qua đường, dù sao đã thấy nhiều, đã miễn dịch, cô lo lắng chính là Viêm Viêm thấy được, sẽ khổ sở.

Thủy Miếu Miếu xấu hổ, rú đôi mắt xuống, khoác âu phục của anh, ngữ khí cứng rắn nói: "Tiền quần áo tôi sẽ trả anh."

Thẩm Mặc Thần hơi giương lên khóe miệng, đi về phía trước.

Thủy Miếu Miếu đi theo phía sau, nhìn anh gọi điện thoại, giọng nặng nề, dùng khẩu khí ra lệnh.

"Xe của tôi dừng ở giữa đoạn Kim Lăng và Bác Ái, qua xử lý một chút, mặt khác..."

Thẩm Mặc Thần liếc Thủy Miếu Miếu một chút, ánh mắt thâm thúy đảo từ gương mặt tinh xảo của cô chuyển qua chỗ ngực và bụng, nói ra: "Mua thêm một chiếc váy màu lam, số 170, kích thước áo ngực là 80, D, mua màu tím. Đưa đến nhà tôi ở đường Bắc Ái."

Thủy Miếu Miếu nghe người đàn ông này báo số đo của cô, màu ưa thích, có chút co quắp, lông mi khẽ run, quay mặt chỗ khác, sắc mặt càng đỏ.

Đột nhiên, cô nhìn thấy Thẩm Mặc Thần tới gần cô, mang theo cảm giác áp bách, theo bản năng, Thủy Miếu Miếu lui về sau hai bước.

"Cô sợ tôi sao?" Ánh mắt sâu thẳm của Thẩm Mặc Thần khóa Thủy Miếu Miếu lại, gây nhẹ lông mày, giật giật khóe miệng, giống như cười mà không phải cười, âm cuối đi lên hỏi.

Thủy Miếu Miếu giống như bị người nói trúng, như là con nhím phòng bị, nhìn thẳng Thẩm Mặc Thần, đôi mắt xoay chuyển, hắng giọng một cái, nói ra: "Sợ anh, tại sao tôi phải sợ anh, anh cũng không phải độc xà mãnh thú."

Thủy Miếu Miếu cười một tiếng, con ngươi đen trắng rõ ràng liếc nhìn Thẩm Mặc Thần, nhíu mày khẽ cười, nói ra: "Giáo sư Thẩm, anh suy nghĩ nhiều rồi?"

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lướt qua tà ác, tiến về phía Thủy Miếu Miếu một bước.

Thủy Miếu Miếu gần như phản xạ lùi về phía sau một bước, quên đi đằng sau là bậc thang, chân đạp rỗng, thân thể lao đảo.

Nhanh hơn một bước, Thẩm Mặc Thần duỗi cánh tay dài, ôm eo cô, kéo cô lại gần, thân thể của anh nghiêng về phía trước, để Thủy Miếu Miếu thăng bằng giữa bậc thang và anh.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Tiểu nha đầu, đau liền nhớ kỹ cho tôi

Thủy Miếu Miếu ổn định, có chút tức giận, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, hỏi: "Đằng sau là bậc thang, anh cố ý, nếu ngã thì làm sao bây giờ?"

"Không phải nói không sợ à, vậy cô lui cái gì." Thẩm Mặc Thần vui vẻ cười nói, đồng tử đen như là hiểu rõ.

Anh cố ý!

Thủy Miếu Miếu cảm thấy mình ở trước mặt của anh giống như là một tôm tép nhai nhép, sự tình gì đều trong lòng bàn tay anh.

Anh bày mưu tính kế, chơi cô trong lòng bàn tay.

Cô không thích loại cảm giác khó mà chạy trốn này.

Thủy Miếu Miếu tức giận, ngược lại nhếch khóe miệng, nói với anh: "À, tôi sợ anh, được rồi, về sau, tôi nhìn thấy anh sẽ đi vòng."

Đồng tử Thẩm Mặc Thần hiện lên sắc bén, giống như là tức giận, nhưng lại hòa tan vào trong đôi mắt rộng lớn như vũ trụ của anh.

Thủy Miếu Miếu nhìn không ra anh suy nghĩ gì, chỉ thấy anh nhếch môi.

Cô có loại dự cảm xấu.

Thẩm Mặc Thần đột nhiên buông tay ra.

Thủy Miếu Miếu đã mất đi thăng bằng, khó lòng phòng bị, ngã ra sau, đôi mắt mở lớn, theo bản năng giữ chặt cổ áo Thẩm Mặc Thần.

Anh bị cô kéo về phía trước.

Cái móng ngời trên mặt đất, còn chưa không kịp cảm giác đau đớn, liền thấy Thẩm Mặc Thần đè lên cô.

Thủy Miếu Miếu cho là mình sẽ bị ép đến thổ huyết.

Hít vào một hơi.

Thẩm Mặc Thần đưa tay chống lại.

Bờ môi đụng phải bờ môi.

Thủy Miếu Miếu cảm giác được bờ môi tê rần, như là hiện lên một giong điện.

Một giây sau

Thảm Mặc Thần liền đẩy ra.

Ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

Hai người mặt đối mặt, chỉ cách có 10 centimet.

Thủy Miếu Miếu hô hấp, lại hô hấp.

Cô có thể rõ ràng nhìn thấy trong mắt của anh chiếu ra hai cái bóng của cô.

Co quắp, đỏ mặt,, cảm tức.

Thủy Miếu Miếu trừng hai mắt thật to, cảm tức nhìn anh.

"Nhìn cái gì?" Thảm Mặc Thần hỏi.

"Người sinh ra không phải là để cho người ta nhìn sao?" Thủy Miếu Miếu trả lời.

Thảm Mặc Thần khước miệng nhẹ cười, nói ra: "Hồi rất tốt."

Anh đứng dậy, nhìn Thủy Miếu Miếu còn ngồi dưới đất, vươn tay về phía cô.

Thủy Miếu Miếu không chút khách khí hất tay anh ra, tự mình bò từ dưới đất dậy, phúi phúi cái mông.

Thảm Mặc Thần liếc cái mông của cô một chút, hỏi thăm "Đau không?"

Biết rõ còn cố hỏi!

Thủy Miếu Miếu chế nhạo nói: "Giáo sư Thảm tự ngã một chút, có đau hay không?"

"Đã đau, liền nhớ kỹ, không nên hồ ngôn loạn ngữ." Thảm Mặc Thần ý vị thâm trường liếc mắt nhìn cô, đi về phía trước.

Thủy Miếu Miếu nhủ lòng mày, neho mắt lại, nhìn qua bóng lưng cao thẳng của anh.

Hồ ngôn loạn ngữ?

Anh chỉ là, cô nói: Tôi nhìn thấy anh sẽ đi đường vòng?

Tâm lý Thủy Miếu Miếu có loại cảm giác khác thường, chẳng lẽ về sau, bọn họ còn có cơ hội gặp mặt?

Người đàn ông kia giống Viêm Viêm như vậy, có thể có một loại nào khả năng thân thích nào không?

Hay là, trùng hợp mà thôi.

Chờ Thủy Miếu Miếu tỉnh táo lại, đã đi theo Thảm Mặc Thần tiến vào tiểu khu đối diện bệnh viện.

Tiểu khu có tuổi lâu, từ ngoài nhìn vào, có chút cũ nát.

Nơi này cảm giác không hợp với sự cao quý của con người Thảm Mặc Thần.

Thủy Miếu Miếu nhìn sang khía cạnh hoàn mỹ của anh, không nghĩ tới anh sẽ ở nơi như vậy.

Thảm Mặc Thần quay đầu, đối đầu đôi mắt nghi hoặc của cô.

Thủy Miếu Miếu lập tức mở rộng tầm mắt, nhìn như lơ đãng, hời hợt vẩy tóc bên mặt.

Thảm Mặc Thần nhếch lên nụ cười ý vị thâm trường, giải thích nói: "Tiểu học tôi học ở gần đường Bắc Ái, cho nên, nhà tôi mua một phòng nhỏ chỗ này cho tôi, thuận tiện cho tôi đến trường."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chưa có nhìn thân thể đàn ông sao?

Thủy Miếu Miếu dừng một chút, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ, hơi nghiêng đầu, hỏi dò: "Anh tới Mỹ chưa?"

"Mỹ sao?" Thẩm Mặc Thần khiêu mi, đôi mắt sâu thẳm lướt qua một ánh sáng, khóa chặt đôi mắt óng ánh của cô, hỏi ngược lại: "Cô đã đi Mỹ chưa?"

"A? Ha ha." Thủy Miếu Miếu gãi đầu một cái, gượng cười.

Sao cô ngốc như vậy, lời đầu tiên đã đào phần mộ, nếu anh thật sự là người đàn ông kia, đến lúc đó, muốn đoạt quyền nuôi dưỡng với cô, vậy phải làm thế nào?

"Sao tôi đi Mỹ được? Loại địa phương đó, chỉ có con cái nhà giàu như mấy người mới có thể đi." Thủy Miếu Miếu tìm một lý do giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo nói.

"A." Thẩm Mặc Thần khẽ cười một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Thủy Miếu Miếu ngưng cười, lông mày hơi nhíu lại, không biết vì cái gì, cô luôn cảm thấy, tiếng cười khẽ kia của anh rất có ý vị châm chọc và phủ định, là cô suy nghĩ nhiều sao?

Thủy Miếu Miếu đi theo anh qua 26 tầng phòng 201, bên hoa lệ hơn phía ngoài như hai thái cực.

Diện tích rất lớn, điện nước đầy đủ, đèn thủy tinh hoa lệ, sàn nhà gỗ lim, thảm lông Ba Tư, ghế dựa ghế sofa màu xanh trắng, ti vi 72 in HD, bên cạnh là rạp chiếu phim và thiết bị âm hưởng gia đình.

Bên cạnh tivi là giá sách, xuyên qua cửa kính có thể nhìn thấy bên trong rất nhiều sách, dưới giá sách có hai cái bình sứ thanh hoa, còn có một số đồ chơi nhỏ tác phẩm nghệ thuật.

Đối diện giá sách, là một quầy bar, đằng sau quầy bar để rất nhiều rượu.

Nhìn ra được, anh là một người rất có phẩm vị, cũng truy cầu sinh hoạt.

Lúc Thủy Miếu Miếu đang thưởng thức nhà anh, Thẩm Mặc Thần đi tới gian phòng gần nhất, ném quần áo trong tay cho Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu tiếp được.

Thẩm Mặc Thần lười biếng dựa vào quầy bar, liếc nhìn cô, nói ra: "Trước thay đổi áo sơ mi của tôi, quần lót là chiếc mới, tôi chưa mặc qua, cửa màu đỏ chính là nhà vệ sinh, cô có thể qua tắm rửa."

Thủy Miếu Miếu bắn khoăn đứng đấy.

Ở trong nhà một người đàn ông xa lạ tắm rửa, không tốt lắm đâu.

Cô chỉ muốn đổi quần áo rồi đi, không hề động.

Thẩm Mặc Thần tùy ý cời cúc áo sơ mi của mình, đồng tử sâu u khóa cô lại, động khóe miệng, chế nhạo nói: "Chẳng lẽ cô lại muốn toàn thân đầy mùi máu đi trên đường? Chừa chút hương vị làm kỷ niệm?"

"Anh có thể ngủ được sao?" Thủy Miếu Miếu ngược mắt, trong mắt lóe lên một chút giảo hoạt, nghiêm trang hỏi: "Giáo sư Thẩm là chó sao?"

"A." Thẩm Mặc Thần cũng không tức giận, cời cúc áo, nói ra: "Cô biết vậy, vậy trước đây cô quen biết tôi sao?"

"Làm sao tôi lại biết giáo sư Thẩm, chẳng qua là cảm thấy, cái cảm tình này rất phù hợp thuộc tính của anh, tùy ý đoán." Thủy Miếu Miếu giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo nói.

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nhìn cô, cời áo sơ mi ném lên trên ghế sofa.

Thủy Miếu Miếu nhìn cơ ngực cường kiện của anh lộ ra ngoài, theo đường cong cơ ngực xuống dưới, là có thể thấy rõ ràng cơ bụng khéo léo.

Không nghĩ tới, mặt của anh nhìn tuấn nỷ phiêu dật, dáng người lại trắng kiện dũng mãnh như thế.

Thủy Miếu Miếu bị kích thích thị giác, vội vàng chuyển người, mặt hơi đỏ lên, hỏi: "Anh cời quần áo làm gì?"

"Không cời quần áo, làm sao tắm rửa?" Thẩm Mặc Thần từ từ tới gần Thủy Miếu Miếu.

Cái tay thon dài hót tóc cô qua đầu vai.

Động tác nhẹ nhàng.

Tóc thật dài lướt qua phần gáy của cô, có chút ngứa.

Thủy Miếu Miếu ghé mắt, phòng bị tính đối đầu mắt đen của Thẩm Mặc Thần.

"Làm sao? Chưa có nhìn thân thể của đàn ông, thẹn thùng?" Thẩm Mặc Thần kỷ khê cười, khiêu mi nói, trong mắt lấp lánh ánh sáng, đẹp đẽ có một không hai.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Quan hệ nhìn thân thể của nhau

Thủy Miếu Miếu cảm thấy anh có ý thăm dò cô.

Cô làm tóc được anh hót qua bả vai rối loạn, vừa cười vừa nói: "Giáo sư Thẩm thật sự là nói đùa, con tôi cũng đã có, sao lại nhìn thấy thân thể đàn ông mà thẹn thùng, giáo sư Thẩm còn chưa có kết hôn a, tôi đã là kẻ già khấp chón rồi."

"Vậy sao còn xoay người đỏ mặt." Một đôi tròng mắt đen nhánh của Thẩm Mặc Thần nhìn qua cô hỏi.

Giống như cũng không tin tưởng.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu xoay chuyển, giải thích nói ra: "Chỉ là quá đường đột, vả lại, tôi và giáo sư Thẩm cũng không phải loại quan hệ có thể nhìn thân thể của nhau."

"Thật sao?" Thẩm Mặc Thần nhếch khóe miệng, hỏi lại: "Vậy trước cô có ý lộ cho tôi nhìn là có ý gì?"

Hà...

Thủy Miếu Miếu nhớ tới trước đó, biểu lộ rất xấu hổ, giải thích nói: "Tôi cho là..."

Cô cũng không biết nên nói như nào, đối tư duy, tự giễu nói: "Tôi vừa tỉnh ngủ, não còn chap mạch."

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nhìn nụ cười trên mặt cô, tiến lên một bước.

Một loại hơi thở đàn ông bá đạo tới gần.

Thủy Miếu Miếu lui về sau theo bản năng.

Thẩm Mặc Thần đột nhiên đưa tay, ôm eo cô, đột nhiên kéo cô lại.

Thủy Miếu Miếu đụng vào người anh.

Bụng dán chặt lấy phần eo, bởi vì quá khấn mật, cô cũng có thể cảm giác được chỗ đó của anh, có chút dấu vết thức tỉnh.

"Vậy bây giờ cô tỉnh ngủ, não còn chap mạch hay không?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

Thủy Miếu Miếu không biết anh hỏi câu nói này là có ý gì, có chút khủng hoảng, đôi mắt chớp động, lông mi hơi rung động.

Tay Thẩm Mặc Thần bao trùm trên ngực cô.

Náo Thủy Miếu Miếu cảnh báo, còn chưa có phản ứng, tay đã vung ra rồi.

Đáng tiếc, tay còn không có đụng vào mặt của anh, liền bị anh cầm cổ tay.

Thẩm Mặc Thần cười khê, ánh mắt xinh đẹp, ý vị thâm trường nhìn đôi mắt trừng lớn của cô, nói ra: "Xem ra, hiện tại vẫn chap mạch."

Thủy Miếu Miếu cảm thấy mình bị khinh bạc, ngưng mặt, nhịn không được tính khí, buộc miệng mắng: "Anh tin hay không, không buông ra, không chỉ là chap mạch, tôi sẽ để cho anh thấy cái gì là hung tàn."

Thẩm Mặc Thần vui vẻ nở nụ cười, không có buông tay ra, cúi người, hôn lên môi của cô.

Thủy Miểu Miểu kinh ngạc mở to hai mắt.

Mùi vị của cô trong tưởng tượng của anh rất tốt, bờ môi rất mềm mại, giống như là bánh pudding mềm nhũn, mang theo mùi thơm tươi mát.

Anh thừa nhận, anh hôn cô, là bị tiếng nói của cô kích thích.

Qua nhiều năm như vậy, vẫn chưa có người nào dám uy hiếp anh, anh muốn nhìn một chút cái hung tàn của cô là gì.

Thế nhưng, hôn cô, muốn tiếp tục thâm nhập sâu xuống dưới.

Thủy Miểu Miểu nhấp môi theo bản năng.

Anh có ý đồ cạy mở.

Thủy Miểu Miểu cảm giác được đầu lưỡi ướt át của anh lỗ mãng trên môi cô, chạy đến bá đạo, cường thế.

Trong nháy mắt nổi giận.

Cô dùng sức đẩy Thẩm Mặc Thần ra, một bàn tay không chút suy nghĩ vung về phía mặt anh.

Nhưng Thẩm Mặc Thần giống như là sớm phòng bị, cầm tay của cô lần nữa, nhìn gương mặt cô xấu hổ và đôi mắt đầy hơi nước.

"Hung tàn của cô là vung tay về phía đàn ông sao?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

Thủy Miểu Miểu tức giận.

"Giáo sư Thẩm cho tôi là dạng phụ nữ gì? Có phải chỉ cần có người hôn là tôi tiếp nhận! Tôi là mẹ của một đứa trẻ. Tôi không phải phụ nữ vô tri!" Thủy Miểu Miểu quát.

Mấy chữ mẹ của một đứa trẻ khiến Thẩm Mặc Thần có chút không vui, trong mắt lóe lên một tia sắc bén: "Đã như vậy, liền không nên khiêu khích một người đàn ông, ngôn ngữ khiêu khích càng làm cho đàn ông xúc động, cô không biết sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Anh hôn cô một chút, cô liền hôn trả lại sao?

Thủy Miểu Miểu dừng một chút.

Cô không nói tiếng khiêu khích nào nữa? Cô chỉ là cảnh cáo.

Được rồi.

Hào hán không ăn thiệt thòi trước mắt.

Anh hôn cô một chút, chẳng lẽ cô lại hôn trả?

"Buông tay, tôi đi tắm rửa." Thủy Miểu Miểu lắc tay mình nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô rũ thấp đôi mắt, rất có bộ dạng yên lặng khéo léo, ánh mắt mềm mại phần, buông tay ra nói: "Phòng có cửa màu đỏ kia."

Thủy Miểu Miểu ôm quần áo đi vào, khóa cửa phòng, mở vòi nước ra.

Cô hắt nước rửa mặt, chà xát môi, thở dài một hơi.

Người trong gang hồ, không thể không bị chém, biết rõ đánh không lại, vậy cũng chỉ có chạy.

Về sau nhìn thấy người này chạy đi là được rồi.

Thủy Miểu Miểu cởi quần áo ra, đứng trước vòi nước tắm rửa.

Quần áo của cô đều là máu, không thể mặc.

Cô cầm lấy áo sơ mi của anh, trong lòng có loại cảm giác quái dị, cầm lên, ngửi một cái.

Trên áo sơ mi của anh có mùi nước giặt, không khó ngửi.

Thủy Miếu Miếu mặc áo sơ mi vào, cài tất cả cúc áo.

Áo sơ mi rất dài, che đến bắp đùi cô, rất giống váy ngắn.

Thủy Miếu Miếu lại cầm lấy đồ lót của anh, thấy được vị trí trung tâm.

Đồ lót của nam có chút khác biệt với đồ của nữ, đồ nữ bằng phẳng, đồ nam, phía trước thiết kế hình dáng lập thể bao lại.

Là lập thể của anh khá lòi, đoán chừng là cỡ lớn.

Thủy Miếu Miếu nhớ lại đêm ở nước Mỹ.

Người đàn ông kia cũng có con vật gì đó rất to.

Trên mặt của cô lan tràn hồng nhuận phơn phớt.

Cũng thật là kỳ lạ, tưởng mạo người đàn ông kia cô cũng không có nhớ kỹ, chỉ nhớ rõ trên phần bụng anh ta có một cái bớt Hỏa Vân, và...

Khụ khụ

Vật kia.

Thủy Miếu Miếu nghĩ đến Thẩm Mặc Thần nói là quần mới, cô kiên trì mặc quần nhỏ của anh vào.

Lúc này mới đi ra ngoài.

Thẩm Mặc Thần ở trong phòng mình tắm rửa, đi ra trước cô rồi.

Anh dựa vào quầy bar, hai tay vòng trước ngực, tay phải nhẹ nhàng đỡ ly rượu đỏ.

Trút bỏ âu phục, áo sơ mi, anh mặc quần áo nhàn hạ.

Không có lạnh lùng bức éo như trước đó, thêm một chút cảm giác ấm áp nhu hòa của đàn ông gia đình.

Thủy Miếu Miếu cách anh xa một chút.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô một chút, cup đôi mắt, khen: "Không tệ."

Thủy Miếu Miếu lễ sự trả lời: "Cảm ơn."

Thẩm Mặc Thần giương khoe miệng, trong mắt lóe lên kỳ lạ, bỗng nói: "Tôi nói là quần áo của tôi."

Thủy Miếu Miếu bó tay, đôi mắt đẹp ngạo nghễ nhìn anh, cười hi hi đáp: "Tôi là nói cảm ơn bộ đồ."

Thẩm Mặc Thần nhướn mày, không hiểu hỏi: "Quần áo của tôi tại sao cô lại phải nói cảm ơn? Cô và chủ nhân có coa thể làm chủ quan hệ?"

Thủy Miếu Miếu phát hiện, người đàn ông này thật sự là miệng lưỡi dẻo quẹo, mỗi một câu nói, giống như là một cái lồng, cô không cẩn thận liền hãm ở bên trong.

Thủy Miếu Miếu nói không lại anh, dứt khoát không để ý tới anh, đi đến trước kệ sách, nhìn đồ chơi nhỏ bên trong.

Bên trong có một cái, là một thiếu nữ nghiêng đầu ôm mặt trắng bằng thạch anh.

Gương mặt thiếu nữ rõ ràng tinh xảo, cằm thon thon, gương mặt phong phú, hai mắt thật to, hiện lên nụ cười hiền hòa, nhìn kỹ, tự nhiên có thể thấy trên ánh mắt thiếu nữ dính lên một chút lông mi.

Thẩm Mặc Thần đi đến bên cạnh cô, liếc mắt nhìn thiếu nữ thạch anh một chút, nhìn xuống Thủy Miếu Miếu, đôi mắt nhu hòa, hỏi: "Thích sao? Tôi cho cô."

Thủy Miếu Miếu mới phát hiện, anh đã ở sau lưng cô rồi.

Cô có chút co quắp, trực tiếp trả lời: "Không thích."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Quần trên người cô tôi đã mặc qua

Cô nói xong trực tiếp đi qua ghế sofa, cách anh xa một chút, an toàn một chút.

Thẩm Mặc Thần nhếch miệng, vai trái tựa trên giá sách, liếc nhìn Thủy Miếu Miếu, trong đôi mắt u sầu hiện lên một tia tinh ranh, nói ra: "Tôi đột nhiên nhớ tới, quần lót trên người cô bây giờ mặc, trước đó tôi đã mặc qua."

Thủy Miếu Miếu: "(◡‿◡)"

Thủy Miếu Miếu quay đầu, banh ra đôi mắt đẹp, kinh ngạc nhìn Thẩm Mặc Thần, nhướn mày.

Cô chỉ cần nghĩ đến cô mặc đồ lót đã từng bao trùm lên cái kia của anh, cô đã cảm thấy phía dưới không thích hợp, cái này có tính tiếp xúc không gián không.

Có thể là bởi vì tác dụng trong lòng.

Cô cảm thấy nơi đó không thoải mái, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, mấy phần ảo não, ngượng ngùng nói: "Anh còn có cái mới không?"

"Có." Thẩm Mặc Thần sáng khoái nói.

Thủy Miếu Miếu dấy lên hi vọng, đi về phía anh.

Thẩm Mặc Thần cười nhẹ nói: "Trên người của tôi cũng là cái mới, nếu không hiện tại tôi cởi ra, đổi cho cô."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô không nhận được đập một cái lên người anh, bật thốt lên: "Sao anh có thể đáng ghét như vậy?"

"Ha ha." Anh vui vẻ nở nụ cười, nói ra: "Chỉ đùa với cô thôi."

Vậy anh vẫn đáng ghét!

Tiếng đập cửa vang lên.

Thẩm Mặc Thần tiện tay để ly rượu đỏ ở trên quầy bar đi ra cửa.

Thủy Miếu Miếu đoán chừng là người đưa quần áo đến, cũng tốt, cô đổi quần áo liền đi, về sau nhìn thấy người đàn ông này liền trốn xa.

Thẩm Mặc Thần đi tới cửa, nhìn về phía mắt quan sát, đôi mắt run lên, xoay người.

Thủy Miếu Miếu nhìn sắc mặt anh đột nhiên ngưng trọng, trong lòng có loại dự cảm xấu, hỏi: "Thế nào?"

"Mẹ tôi ở bên ngoài." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói ra.

Thủy Miếu Miếu tròn to mắt, đầm nước dãi dãi, chớp động lẫn tẩn.

Cô hiện tại mặc áo sơ mi đồ lót của anh, trong nhà chỉ có cô và anh, nếu như bị những người khác nhìn thấy, còn tưởng rằng cô và Thẩm Mặc Thần vừa mới làm chuyện gì đó?

Đối phương còn là gia trưởng, hiểu lầm càng không tầm thường.

"Tôi tránh trước một chút." Thủy Miếu Miếu bật thốt lên.

Thẩm Mặc Thần gạt đầu, cầm dưới liếc về phía cửa: "Cô tránh đi một chút."

"Ừm." Thủy Miếu Miếu mang theo túi của mình, đi trước một bước, nhớ tới một chuyện, hỏi: "Nhà anh có túi nhựa không?"

"Có túi quà tặng." Thẩm Mặc Thần đi đến chỗ tivi, cúi người, mở tủ tivi, lấy từ bên trong ra túi quà tặng, đưa cho Thủy Miếu Miếu.

Tiếng đập cửa dồn dập vang lên.

Thùy Miếu Miếu tiếp nhận túi, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh, cất quần áo của mình vào sau đó chạy vào phòng ở giữa.

Đi qua Thẩm Mặc Thần.

Anh nhũ đứng nghiêm lập, ngọc thụ lâm phong, có sắc mặt trầm ổn bình tĩnh khi núi thái sơn sụp đổ.

Chỉ là

Thùy Miếu Miếu không nghĩ rõ ràng ý cười giống như không cười ở khóe miệng anh là có ý gì?

Chế giễu cô sao? Hay là nhìn bối rối của cô trong mắt, giống như không chế tất cả.

Thùy Miếu Miếu không kịp nghĩ nhiều, sau khi vào phòng, nhìn Thẩm Mặc Thần xoay người đi ra mở cửa.

Một quý phụ ước chừng hơn năm mươi tuổi đi đến, một thân màu tím, cảm giác có chút nghiêm túc, cứng nhắc, nhưng hết lần này tới lần khác, khi nhìn về phía Thẩm Mặc Thần ánh mắt lộ ra mấy phần bất đắc dĩ.

"Vì sao không nhận điện thoại?" Lâm Mỹ Quyên lạnh giọng hỏi.

Thẩm Mặc Thần lười biếng nhũ mày, trong mắt mờ nhạt, bứt lên khóe miệng, nói ra: "Nếu như con nói không nghe thấy, đó là lừa gạt, nếu như con nói không muốn tiếp, lại sợ mẹ thương tâm, vấn đề này, hỏi ra, khả năng là một đáp án bị kịch."

Thùy Miếu Miếu mở khe cửa ra chút xíu, nhìn ra ngoài.

Cô có loại trực giác, quan hệ Thẩm Mặc Thần và mẹ mình không tốt lắm.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tới so sánh nhanh, quá trình so sánh thoải mái

Lâm Mỹ Quyên nhìn bộ dạng Thẩm Mặc Thần vân đạm phong khinh, căn bản không chút biện pháp với anh, thở dài, nói ra: "Ông nội con lại hỏi con rồi."

"Được ông ta nhớ thương, rất vinh hạnh." Thẩm Mặc Thần ưu nhã quay người, ngón tay thon dài nắm chặt ly rượu đỏ trên quầy bar, lạnh nhạt nhấp một ngụm rượu vang đỏ.

Thanh tuyến, bẩm sinh cao quý, nhưng lại u lãnh.

So với khí định thần nhân của anh, Lâm Mỹ Quyên có chút không bình tĩnh.

Bà ta đi đến trước mặt Thẩm Mặc Thần, làm rõ nói: "Con nhiều năm như vậy, không tìm một người bạn gái, đến cùng là xảy ra chuyện gì? Hiện tại bên ngoài đều truyền miệng con là gay, ông nội con vô cùng tức giận, chung quy ông ấy coi trọng nỗi dỗi tông đường."

"Nổi dỗi tông đường." Tròng mắt u sầu của Thẩm Mặc Thần lóe lên một chút kỳ lạ, nhẹ nhàng lắc ly rượu đỏ, đùa giỡn nói: "Nếu không, để chính ông ấy sinh một đứa, có khi nhanh hơn, quá trình cũng thoải mái."

Lâm Mỹ Quyên tức giận lấy ly rượu đỏ trong tay Thẩm Mặc Thần ra, rồi nói: "Thần Thần, buổi sáng hôm nay ta và ông nội con đã nói chuyện, dù sao con là huyết mạch chính thống của Thẩm gia, khẳng định ông ấy vẫn thiên vị con, chỉ cần con có con trai, ông ấy liền truyền Thẩm thị cho con."

Con trai?

Lòng Thùy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút.

Viêm Viêm và anh lớn lên rất giống.

Nếu quả thật là của anh, anh đoạt lại, chẳng phải mẹ con chia lìa sao.

Coi như không phải của anh, nếu là anh em, Viêm Viêm cũng sẽ nguy hiểm.

Cô và con trai gần bó làm bạn, không có con trai, cô sẽ sống không nổi.

Thủy Miếu Miếu vội vàng đóng cửa lại, đi tới trước cửa sổ, nhìn xuống dưới lầu.

Lầu hai, không cao lắm, ở giữa còn có một cái điều hoà không khí, cô không chết được.

Thủy Miếu Miếu mở ngăn tủ của anh ra, tùy tiện cầm một cái quần, mặc thất lưng vào, lấy từ trong túi ra tờ ghi chép, viết một hàng chữ, dán trên tủ đầu giường, liền bò từ cửa sổ xuống.

Bên ngoài

Thẩm Mặc Thần khẽ nhìn Lâm Mỹ Quyên, ánh mắt trầm tĩnh đến lạnh lẽo, mờ nhạt nói: "Không có ý tứ, con không có hứng thú với Thẩm thị, nếu không, mẹ gọi cha từ trong quan tài ra mà giày vò?"

Lâm Mỹ Quyên dừng một chút, thương cảm hỏi: "Con còn đang trách ta đúng không?"

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên sắc bén, ánh mắt sắc bén rơi vào mặt Lâm Mỹ Quyên, trầm giọng nói: "Đừng đặt dã tâm của mẹ lên người con, dã tâm của mẹ đã hại chết chồng của mẹ."

"Thần Thần..." Lâm Mỹ Quyên còn muốn nói điều gì, ánh mắt xéo qua, nhìn thấy trợ lý Thường Khải Văn của Thẩm Mặc Thần mang theo túi đồ dùng phụ nữ tới.

Bà xem thường bộ dạng môi hồng răng trắng của Thường Khải Văn, tư thế đi còn xinh đẹp hơn phụ nữ, trong đầu liền có loại liên tưởng không tốt, trong lòng phát ốm, sắc mặt ngưng trọng.

Bà để ly rượu trong tay lên quầy bar, tức giận nói: "Thẩm Mặc Thần, để con kế thừa Thẩm thị, cái này không chỉ là dã tâm của ta, cũng là nguyện vọng cuối cùng của cha con, đừng quên, Thẩm thị là sản nghiệp Thẩm gia, con họ Thẩm."

Lâm Mỹ Quyên nói xong, chán ghét nhìn Thường Khải Văn một chút, tức giận đi ra ngoài.

Thường Khải Văn nhìn Lâm Mỹ Quyên tức giận rồi đi, ánh mắt trừng anh ta giống như là lưỡi dao.

Anh ta khó coi tiến lên, thận trọng hỏi: "Thẩm Tổng, có phải phụ nhân cho tôi và anh, loại quan hệ đó."

Thẩm Mặc Thần liếc mắt nhìn Thường Khải Văn một chút.

Thường Khải Văn lập tức im miệng.

Thẩm Mặc Thần tiếp nhận túi Thường Khải Văn mang tới, phân phó nói: "Dọn dẹp phòng vệ sinh một chút, cái khác, nghe mà không nghe thấy, nhìn mà không nhìn thấy."

"À, vâng." Thường Khải Văn lập tức đi về phía phòng vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Có một nữ nhân này cũng không tệ rồi, đừng chọn ba lấy tứ

Thẩm Mặc Thần đẩy cửa phòng.

Bên trong đã không có một ai, chỉ có một lời ghi chú đặt ở trên tủ đầu giường.

Thẩm Mặc Thần tiến lên, cầm lên.

Chữ trên lời ghi chú thanh tú, đầu bút lại như mây bay nước chảy, uyển chuyển lưu loát.

Trên đó viết: Mượn quần và dây lưng của anh dùng một lát, mười hai giờ ngày mai, ra bãi tập của trường trả lại anh.

Thẩm Mặc Thần giật giật khóe miệng, đôi mắt thâm thúy, đi đến cửa sổ, nhìn xuống dưới đất.

Lầu hai cách mặt đất có ba mét, nhưng cách mặt đất hai mét có khung điều hoà.

Cô bé này, rất lớn mật.

"Thẩm Tổng, ở phòng vệ sinh nhặt được một thẻ công tác, anh nhìn xem, có hữu dụng hay không?" Một tay Thẩm Mặc Thần cầm đồ lau nhà, một tay mang theo chứng minh tới.

Thẩm Mặc Thần ngoái nhìn, nhét lời ghi chú vào trong sách, đi về phía Thẩm Mặc Thần, cầm lấy thẻ công tác trên tay anh ta.

Thủy Miếu Miếu

Người dẫn chương trình của đài GBB

"GBB?" Thẩm Mặc Thần nhú lông mày, giống như có chút quen thuộc.

"A." Thẩm Mặc Thần giống như là nghĩ đến cái gì, ánh mắt sáng lên, nói ra: "Tôi nhớ ra rồi, cái công ty này trước đó muốn tập đoàn Hoàn Thần chúng ta thu mua, ông chủ của bọn họ liên hệ với anh nhiều lần, nhưng anh đều cự tuyệt."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên ánh sáng, tụ họp vào đáy mắt không thấy đáy của anh, phân phó nói: "Đề bộ phận thông tin hẹn với đài GBB này lần nữa, ngày mai trước khi đi làm, tôi muốn thấy báo cáo cụ thể."

"Vâng, tôi lập tức đi làm." Thường Khải Văn cung kính nói.

...

Thủy Miếu Miếu về đến nhà, đẩy cửa ra, Viêm Viêm đang ngồi ở trên ghế sofa xem tivi, chân đặt ở trên bàn trà, nhàn hạ đung đưa.

Nhóc đã bảy tuổi, lên cấp 1.

Bình thường thời gian này, nhóc ở trường học.

Có thể tuần này cho đến thứ bảy, trường học tổ chức chơi xuân, nhóc không có đi, liền ở nhà.

"Com trưa ở trên bàn com, chính mình tự đi ăn đi." Viêm Viêm không hề quay đầu lại, xem tivi nói.

Thủy Miếu Miếu nhìn Viêm Viêm một chút, nghe ngữ khí người lớn của nhóc, trong lòng âm áp, mỉm cười, đổi lại dép lê.

"Cám ơn, trong nhà có con trai nên không giống nhau." Thủy Miếu Miếu từ từ đi tới bên bàn ăn.

Viêm Viêm liếc về phía Thủy Miếu Miếu, nhìn thấy quần áo Thủy Miếu Miếu mặc, rất nghiêm túc nhú mày, hỏi: "Bộ đồ này mẹ đào đâu ra đấy? Con nhớ rõ lúc mẹ ra cửa không mặc bộ này."

"Mượn." Thủy Miếu Miếu hơi hột nói, ôm lồng bàn ra, bên trong là một bát canh cá, một bát cà chua trứng, còn có một bát com.

Cô xoa xoa bụng, đói bụng, kéo ghế, ngồi xuống, ăn com.

"Thật khó nhìn." Viêm Viêm ghét bỏ đánh giá nói, "Bà mẹ, mẹ nói con đòi trước sao lại mặt mù như vậy, tìm được người phụ nữ lòi thối lếch thếch như mẹ?"

Thủy Miếu Miếu nhét vào miệng một miếng com, uể oải trả lời: "Con hãy thỏa mãn đi, ở đời trước có bao nhiêu đàn ông cô độc, con có một người phụ nữ cũng không tệ rồi."

Viêm Viêm suy nghĩ, giống như đúng thế.

Cậu nhảy từ trên ghế salon xuống, leo lên ghế đối diện Thủy Miếu Miếu, con người đen nháy, nhìn chăm chăm Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu nhìn bộ dạng có lời muốn hỏi của nhóc, ngũ quan tuyệt mỹ đơn giống như đúc người đàn ông hôm nay nhìn thấy, đặc biệt là đôi mắt, đều là loại hai mí rất sâu sắc, con người như Hắc Diệu Thạch đen nhánh to tròn, mũi cũng rất cao, máu chót lả, hình dáng lông mày đều giống nhau.

Thủy Miếu Miếu như có điều suy nghĩ nheo mắt lại, dùng đũa chỉ Viêm Viêm, lười biếng nói: "Muốn nói gì?"

Viêm Viêm cau mày nói: "Bà mẹ, mẹ sinh hoạt thảm như vậy, đến tiền mua quần áo cũng không nổi, vì sao không đi hỏi cha ruột con phí nuôi dưỡng, cũng tốt hơn một mình nuôi con."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Người đàn ông tới cửa

Thùy Miếu Miếu nhai com, rất nghiêm túc hỏi đáp: "Mẹ sợ sinh hoạt phí không có, còn tồn thất con trai, sau này sẽ có phí sinh hoạt, cho nên, con bỏ cái ý nghĩ đó đi."

Ánh mắt Viêm Viêm âm thầm xuống: "yên tâm, thấy mẹ lẻ loi hiu quạnh, con sẽ cùng mẹ nương tựa lẫn nhau."

Thùy Miếu Miếu nhẹ nhàng hất tóc trên trán Viêm Viêm ra, cười nói: "Ngoan, con trai, đi rót cho mẹ cốc nước."

"Tuân mệnh." Viêm Viêm leo từ trên ghế xuống, chạy vào phòng bếp.

Thùy Miếu Miếu nhu hòa nhìn bóng lưng Viêm Viêm.

Nhiều năm như vậy, may mắn có Viêm Viêm ở bên người, giống như mùa đông có áo bông sưởi ấm trái tim băng giá.

Cô không dám tưởng tượng, có ngày mất đi Viêm Viêm, cho nên, tuyệt đối không thể để người đàn ông kia thấy Viêm Viêm.

Thùy Miếu Miếu đang nghĩ ngợi, tiếng điện thoại vang lên, cô giật nảy mình, cầm điện thoại di động lên, là số xa lạ.

Bởi vì hiện tại nhà đài đang liều mạng kéo nhà tài trợ, có thể điện thoại là khách hàng.

Cô vội vàng nghe, dùng giọng của người dẫn chương trình tiêu chuẩn, ngọt ngào mở miệng: "Xin chào, tôi là GBB Thùy Thủy, xin hỏi vị đó là ai?"

"Thùy Thủy?"

Thùy Miếu Miếu sững sờ, cảm giác giọng đối phương có chút quen thuộc.

"Anh là..."

"Tôi là Thẩm Mặc Thần, vừa gặp mặt, cô đã quên sao?" Giọng Thẩm Mặc Thần trầm thấp, mang theo từ tính truyền vào trong điện thoại.

Thùy Miếu Miếu nghe được tiếng của anh, hết cách khẩn trương, trong đôi mắt hiện lên khủng hoảng, khẩu khí không phải quá tốt mà hỏi: "Tại sao anh có số di động của tôi?"

Thẩm Mặc Thần một thẻ công tác của cô, nhẹ nhàng ngoặt tay lái, đầu hơi nghiêng, mắt nhìn cửa sổ lầu ba, một tay khác cầm điện thoại di động, câu lên nụ cười tà mị, giải thích nói: "Thẻ công tác của cô rơi trong nhà tôi, phía trên có số di động của cô."

Thẻ công tác sao?

Thùy Miếu Miếu nghĩ tới.

Cô theo thói quen nhét thẻ công tác vào trong túi quần, khả lúc cởi bị rơi ra, không có chú ý.

Buổi tối hôm nay còn phải đi làm nữa.

"Buổi chiều anh có tới trường không? Tôi sẽ qua đó lấy." Thùy Miếu Miếu nói, nhìn Viêm Viêm bụng nước lọc tới, trong tiềm thức không muốn để cho Viêm Viêm gặp người đàn ông này, ngón trỏ đặt ở trên môi, ra hiệu Viêm Viêm không được nói.

"Không cần, bây giờ tôi đang ở dưới lầu. Cô ở lầu ba đúng không." Thẩm Mặc Thần hỏi.

"Cái gì?" Thùy Miếu Miếu giật mình, lập tức đứng lên, chạy ra cửa sổ.

Thẩm Mặc Thần đẩy cửa xe ra.

Anh đã đổi một thân âu phục màu đen, chân dài bước xuống, quần tây thẳng tắp.

Tiện tay, ưu nhã đóng cửa xe.

Ánh nắng xuyên qua cây ngô đồng, hình thành điểm sáng rơi vào người anh, ánh sáng theo gió dịu dàng chớp động.

Anh ngẩng đầu, đối diện tầm mắt của cô, khẽ cười một tiếng, nhanh nhẹn mà tới, mang theo một thân cao quý.

Trong lòng Thùy Miếu Miếu trầm xuống, nếu hiện tại anh lên, thấy được Viêm Viêm, phát hiện Viêm Viêm và anh giống nhau, liên nghĩ đến cái gì chứ?

"Anh chờ chút, hiện tại tôi sẽ xuống." Thùy Miếu Miếu nói xong, lập tức cúp điện thoại, lao ra cửa.

Viêm Viêm nhú mày lại, buông chén nước xuống, đi đến cửa sổ, nhìn thấy dưới lầu ngừng một chiếc xe Bentley đắt đỏ, đáng tiếc không thấy rõ người ở bên trong.

Mẹ già có đàn ông sao?

Thủy Miếu Miếu xông xuống lầu, nhìn thấy Thẩm Mặc Thần đứng ở đầu bậc thang.

Tay phải anh cầm đút trong túi, tay trái cầm thẻ công tác của cô, mắt liếc nhìn cô, giương lên ý vị thâm trường, rồi nói: "Đừng nóng vội, tôi không chạy được."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Cô cảm giác quan hệ giữa chúng ta là như thế nào?

Thủy Miếu Miếu chạy tới trước mặt anh, vươn tay ra nói: "Đưa thẻ công tác cho tôi."

Thẩm Mặc Thần cười khê, đôi mắt liếc nhìn quần áo của cô, khác lạ hỏi: "Cô không định trả quần áo cho tôi sao? Hay là, muốn ngày mai gặp lại tôi?"

Mặt Thủy Miếu Miếu hơi đỏ lên.

Cô vừa về đến, liền ăn cơm, cơm mới ăn vài miếng liền nhận điện thoại của anh, làm hại cô vô cùng lo lắng chạy xuống, còn không có thời gian thay quần áo.

Thủy Miếu Miếu nhìn vẻ mặt vui cười điên đảo chứng sinh, nhịn tính khí xuống, trên mặt lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, nho nhã lễ độ đáp: "Quần áo của anh đã bẩn, còn chưa có giặt, ngày mai trả giặt rồi trả anh."

Thẩm Mặc Thần nhìn nụ cười của cô, ánh mắt thâm thúy, lập loè ra một chùm sáng.

Cô rất giống một hồ ly giáo hoạt, rõ ràng rất bối rối, trong chớp mắt, loại bối rối này lại không còn sót lại chút gì.

Là người có tâm lý tổ chất rất mạnh.

Thẩm Mặc Thần không có chằm chằm trong vấn đề này, liếc về phía phía sau cô, hỏi: "Không mời tôi lên ngồi một chút sao?"

"Tôi và anh không phải là loại quan hệ có thể tùy ý ra vào nhà." Thủy Miếu Miếu không khách khí trả lời.

Thẩm Mặc Thần tiến về phía Thủy Miếu Miếu một bước, câu lên khóe miệng, hỏi ngược lại: "Vậy cô cảm giác giữa chúng ta là quan hệ như thế nào?"

Thủy Miếu Miếu luôn cảm thấy, ánh mắt của anh, ngữ khí của anh, có loại hương vị ái muội, trong hương vị này, lại như là truyền lại tin tức bọn họ đã từng ngủ qua.

Chẳng lẽ người đàn ông đêm hôm đó, thật sự là anh?

Trong đầu Thủy Miếu Miếu hiện lên một ý niệm.

Vì phòng ngủ giữa bọn họ đây đưa không cần thiết.

Thủy Miếu Miếu nhìn thẳng đôi đồng tử đen của anh, nhú mày, nghiêm trang nói: "Chồng tôi ở nhà."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên tối tăm, cười mà không phải cười: "Sau đó thì sao?"

"Anh ấy không thích nhìn thấy tôi quá gần người đàn ông khác." Thủy Miếu Miếu nói láo, sắc mặt khê biến thành hơi phỉếm hồng, lui về sau một bước.

Thẩm Mặc Thần liếc mắt một chút nhìn cô, câu lên khóe miệng tà mị, hỏi: "Vậy cô lo lắng cái gì?"

Nói xong, tiến về phía Thủy Miếu Miếu một bước.

Bước chân của cô nhỏ, bước chân của anh lớn.

Vừa lui lại.

Ngược lại để khoảng cách giữa bọn họ càng nhỏ hơn.

Thủy Miếu Miếu có thể cảm giác được hơi thở của anh phả trên mặt cô.

Cô khẽ nở nụ cười, che giấu khăn trương nói; "Tôi lo lắng sao? Tại sao tôi phải lo lắng? Thẩm Tổng, anh suy nghĩ nhiều."

Thủy Miếu Miếu qua giáo huấn lần trước, lần này, cố ý nhìn thoáng qua.

Gót chân của cô sắp đến cầu thang, lui không được, cô đẩy anh ra.

Bàn tay đụng vào lồng ngực của anh, xuyên qua âu phục, có thể cảm giác được cơ ngực cứng trảng.

Ngón tay Thủy Miếu Miếu run lên, giống như là có dòng điện truyền từ ngón tay của cô vào toàn thân, có loại cảm giác tê tê

Thủy Miếu Miếu không thích loại cảm giác này, càng hốt hoảng, dùng sức đẩy.

Căn bản anh không nhúc nhích tí nào.

"Anh như vậy, bị chồng tôi thấy thì không được." Thủy Miếu Miếu nóng nảy nhẹ giọng nói.

Thẩm Mặc Thần lộ ra nụ cười, hỏi: "Cô mặc quần áo nam, bên trong còn là đồ lót nam, ông xã cô không nói cô, còn để cô tiếp tục mặc, anh ta thật độ lượng"

Thủy Miếu Miếu: "..."

Thủy Miếu Miếu chống mở to mắt.

Cái gì gọi là tự gây nghiệt, không thể sống!

Ha ha.

Cô nhớ tới khi còn bé làm một chuyện ngu xuẩn.

Khi đó, cô tránh sau lưng bạn học, xác định tầm mắt của mình không nhìn thấy thầy, liền bắt đầu ăn vụng.

Nhưng cô không nhìn thấy thầy, không có nghĩa là thầy không nhìn thấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Đừng để chồng cô sốt ruột chờ

Hành vi rất anh hùng, hi sinh rất oanh liệt, kết cục rất thảm đạm.

Cô không chỉ bị mất đồ ăn vặt, còn bị gọi vào văn phòng, sau cùng mời gia trưởng tới, tiến hành tư tưởng giáo dục nghiêm khắc, bị phạt không có tiền tiêu một tháng.

Thủy Miếu Miếu cảm giác hành vi của mình lúc tiểu học thật ngốc.

Cô cho là lừa gạt anh, kết quả, trong mắt anh cô như ghé con.

Một câu nói của anh, liền có thể chặn mọi phản bác của cô.

Sau cùng, cô bị bức ép đến mức nóng nảy, chỉ có thể chơi xấu nói một câu: "Anh ấy độ lượng, liên quan gì tới anh. Tránh ra, người anh quá nóng."

"Ha ha." Thẩm Mặc Thần nhìn cô nổi bão, không có chút tức giận, ngược lại khẽ nở nụ cười.

Cái này, mới là cô chân thật nhất.

Thật đáng yêu.

Thẩm Mặc Thần đưa tay, lau mồ hôi trên mũi cô.

Thủy Miếu Miếu cảm giác trên mũi của mình mát lạnh.

Còn chưa có làm ra phản ứng.

Thẩm Mặc Thần tự động lui về sau một bước, đưa thẻ công tác cho cô, cầm dưới liếc ra phía sau cô nói: "Lên đi, đừng để chồng cô sốt ruột chờ."

Thủy Miếu Miếu cảm thấy hiện tại tất cả lời anh đều là đùa chọc.

Chán ghét.

Cô túm lấy thẻ công tác.

"Mẹ già, có trở về dùng cơm hay không?" Viêm Viêm ở cửa phòng hô.

Thủy Miếu Miếu lo lắng Viêm Viêm sẽ xuống, vội vàng nói: "Về đây."

"Giọng chồng cô nghe rất nhỏ." Thẩm Mặc Thần phán đoán chế nhạo nói.

Thủy Miếu Miếu nghiêng mắt nhìn anh một chút, mím môi ghét bỏ nói: "IQ Thẩm Tổng cũng không được, mẹ già, trọng điểm là mẹ, nó là con trai tôi."

Thẩm Mặc Thần cười rộ lên, ngũ quan nhu hòa, giống như gió mát, ý vị thâm trường nói: "Con của cô rất thú vị, rất phù hợp khẩu vị của tôi."

Tâm lý Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút, buông thông đôi mắt, che dấu khẩn trương, cái cằm lại nâng cao lên, nói ra: "Khẩu vị, anh cho rằng con trai tôi có thể ăn sao? Con trai tôi có độc, cẩn thận bệnh từ miệng, không tặng."

Thủy Miếu Miếu nói xong, không tiếp tục để ý Thẩm Mặc Thần, bước nhanh chạy lên lầu.

Viêm Viêm hướng xuống nhìn quanh.

Thủy Miếu Miếu che khuất ánh mắt Viêm Viêm, đẩy cái đầu nhỏ của nhóc vào phòng, đóng cửa lại, thuận tiện khóa cửa.

"Mẹ già, người lái xe đất là ai vậy? Niềm vui mới của mẹ sao?" Viêm Viêm tò mò hỏi.

"Không, là bạn đồng nghiệp của mẹ." Thủy Miếu Miếu giải thích nói, đi đến trước bàn ăn.

"Mẹ, con đã nói với mẹ chưa?" Viêm Viêm háp tấp đi theo đằng sau Thủy Miếu Miếu, thận trọng nói ra.

"Chuyện gì?" Thủy Miếu Miếu nhíu lông mày, nhìn Viêm Viêm từ trên xuống dưới, hồ nghi hỏi: "Con lại giấu tiền riêng rồi hả?"

Trong mắt Viêm Viêm lóe lên khẩn trương, nhàu quần áo mình, lớn tiếng trả lời: "Đương nhiên không, con muốn nói là, khi mẹ nói lão, mặt liền đỏ."

Thủy Miếu Miếu cúi người, hít một hơi, nhìn chăm chăm trên mặt trắng nõn của Viêm Viêm xuất hiện hai cệt hồng.

Hắc hắc

Con trai này, cái gì tốt không di truyền của cô, mà di truyền bệnh nói lão đỏ mặt của cô.

"Tiền riêng đâu?" Thủy Miếu Miếu khiêu mi nói.

Viêm Viêm mở to ánh mắt long lanh như nước, giống như thấy được mẹ già mọc ra sừng, nuốt một ngụm nước bọt, nói ra: "Không, con muốn ngủ trưa, ngủ trưa IQ cao."

Viêm Viêm chạy lạch bạch vào phòng của mình, đóng cửa lại.

Thủy Miếu Miếu nhíu lông mày, chẳng lẽ nó cầm cái bật lửa và con dao quý của mình đi bán?

Thủy Miếu Miếu vội vàng đứng dậy, chạy vào phòng, nhìn về phía tủ kính.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cù Sỏ Gay Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Mua cái gì, tiêu hồn như thế

Một cái, hai cái, ba cái, dao đều đủ.

Một cái, hai cái, ba cái... Tất cả 18 cái bật lửa, cũng đều đủ.

Thủy Miếu Miếu hồ nghi nhưn mày.

Viêm Viêm không bán những vật có giá trị này, vậy nó bán cái gì rồi?

Thủy Miếu Miếu lật ngăn kéo một chút, không có phát hiện khác lạ.

Được rồi, chỉ cần không bán dao và bật lửa yêu quý của cô, cô liền mở con mắt, nhắm con mắt đi.

Đứa nhỏ này, giấu chút tiền riêng cũng không dễ dàng.

Bốn giờ chiều

Thủy Miếu Miếu muốn tới nhà đất Âu Tường gặp quản lý Hoàng của bộ phận khai thác, trên tay anh ta có một phần phí dụng quảng cáo.

Cô đổi lại một chiếc áo sơ mi trắng, xắn tay áo, phối hợp với một chân váy màu xanh.

Sạch sẽ tao nhã, lời lỏm cao quý, không mất ngọt ngào, lại có loại gương mẫu, thành thực tao nhã.

Cô còn đeo đồ trang sức thanh nhã, so với buổi sáng đi học nhếch nhác tưởng như hai người.

Thời điểm ra đi, Viêm Viêm còn bế quan trong phòng.

Thủy Miếu Miếu gõ gõ, nói ra: "Con trai, mẹ già tới nhà đất Âu Tường gặp khách hàng."

Viêm Viêm mở cửa, nhô ra một cái đầu, rồi nói: "Cũng là người đại gia lần trước, gạt mẹ sang một bên phơi nắng sao?"

"Áy... Đừng xúc động, đại gia đều bắt đầu từ cháu trai." Thủy Miếu Miếu vừa cười vừa nói.

"Cháu gái, đi thông thả." Viêm Viêm đóng cửa lại.

Thủy Miếu Miếu nhìn sang cửa.

Cắt, thẳng nhóc thôi.

Cô đổi lại giày cao gót 7 phân đi ra ngoài.

Hơn nửa canh giờ, lần thứ hai đi vào nhà đất Âu Tường.

Thủy Miếu Miếu đi đến trước sảnh, vẻ mặt vui cười mà hỏi: "Cô khỏe chứ, ta là GBB Thủy Miếu Miếu, tôi và quản lý Hoàng đã hẹn."

Tóc dài tiếp đãi nho nhã lễ độ nói với Thủy Miếu Miếu: "Hôm nay ông chủ chúng tôi tới chỉ đạo, tất cả khách hàng đều phải tự thân xuống tiếp, trước hết cô gọi điện thoại cho quản lý Hoàng đi."

"À, được." Thủy Miếu Miếu đi tới một bên ghế sofa gọi điện thoại cho quản lý Hoàng.

Điện thoại di động vang lên ba tiếng, bị cúp.

Thủy Miếu Miếu hơi nhú lông mày, bất đắc dĩ ngồi ờ trên ghế sofa.

Không có cách, người ta là đại gia.

Cô chuẩn bị đợi sau mười lăm phút gọi lại.

Đình một tiếng, thang máy mở.

Từ bên trong đi ra năm người, mỗi người âu phục phẳng phiu, đi ở đằng trước chính là một người đàn ông hơi đầu chùng bốn mươi tuổi, quản lý Hoàng cầm dù trong tay, hơi khom người đang nghe người đàn ông hơi đầu cúi nói chuyện.

"Một chút sẽ có khách hàng vô cùng quan trọng, ông chủ chúng ta đều ra mặt tiếp đãi, nhất định phải treo lên mười hai phần tinh thần, bữa tiệc buổi tối sắp xếp xong xuôi chưa?" Người đàn ông hơi đầu cúi nghiêm túc nói.

"Bữa tiệc sắp xếp xong xuôi, KTV hào hoa cũng sắp xếp xong xuôi, tôi để bộ phận PR Lý mỹ nữ và Trương mỹ nữ cùng tiếp đãi, phòng tổng thống cũng sắp xếp xong xuôi." Hoàng quản lý cung kính báo cáo.

"Ừm, hi vọng khách hàng có thể hài lòng, nếu anh ta không hài lòng, chúng ta đều chịu không nổi." Người đàn ông hỏi đầu nom nóp lo sợ đi ra khỏi cửa, đứng ở hai bên cửa nghênh đón.

Thủy Miếu Miếu nhìn quản lý Hoàng đến mắt cũng không có liếc nhìn cô một cái, hiếu kỳ nghiêng đầu nhìn ra phía ngoài cửa.

Đến cùng là dạng nhân vật lớn gì tới, để quản lý Hoàng cao ngạo cam nguyện làm người giữ cửa?

Chỉ chốc lát, một chiếc Maserati đi tới, vì hộ tống cho chiếc Bentley phía sau.

Bentley?

Nhìn thật quen mắt.

Quản lý Hoàng thấy Bentley tới, vội vàng mở dù ra, chạy tới, khom người, cung kính mở cửa chiếc xe sau.

Thẩm Mặc Thần hơi nghiêng người, xuống xe.

Anh mặc âu phục màu đen, tôn quý mà ưu nhã, rất khách khi cười với quản lý Hoàng, nhìn ôn nhuận, trên thân lại mang theo khí chất Hoàng tộc bẩm sinh, khó thể mạnh mẽ để cả người anh có loại thân cận xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chảy nước miếng đối với mỹ nam

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy anh, đôi mắt dừng lại, nhũ lông mày, trong mắt mê mang lóe lên một tia không thể tưởng tượng nổi.

Anh không phải giáo sư ở trường học sao?

Làm sao?

Lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ, anh là khách hàng lớn trong miệng bọn họ?

Thủy Miếu Miếu còn không có thu hồi ánh mắt.

Thẩm Mặc Thần chậm rãi nhìn về phía cô, ánh mắt thanh tuyến sâu thẳm, không có nửa điểm gợn sóng, phảng phất chỉ là rất bình thản liếc một chút, liền dời ánh mắt đi.

Trước ông chủ lớn, đám người đàn ông đầu trục, quản lý Hoàng chen chúc đạp thảm đỏ đi tới.

Sao Thủy Miếu Miếu phải sợ anh tới chào hỏi đây.

Xác thực mà nói, sợ anh tới gây chuyện.

Cô vội vàng chuyển người, cúi chõ chống trên thành ghế sofa, bàn tay chống đầu, đưa lưng về phía Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần đi qua, trực tiếp vào thang máy, đôi mắt liếc về phía Thủy Miếu Miếu, khóe miệng hơi hơi lên, đứng ở bên cạnh người đàn ông đầu trục hỏi: "Vừa rồi ngồi ở trên ghế sofa chính là khách hàng?"

Người đàn ông đầu trục dùng tất cả tinh thần tiếp đãi Thẩm Mặc Thần, căn bản không hề chú ý tới ghế sofa có người, ánh mắt nhìn về phía quản lý Hoàng sau lưng hỏi thăm.

Quản lý Hoàng cung kính trả lời: "Vị tiểu thư kia là người phát thanh của đài GBB, gần đây công ty của chúng ta muốn làm quảng cáo, cho nên cô ấy tới xin gặp."

"A." Thẩm Mặc Thần lên tiếng, bất động thanh sắc nhìn về phía trước.

Ánh mắt sâu thẳm, thâm thúy.

Người bên ngoài cũng không cách phỏng đoán tâm lý Thẩm Mặc Thần, hai mắt nhìn nhau.

Trước sảnh

"Oa, người đàn ông vừa rồi rất đẹp trai, là người đàn ông đẹp trai nhất tôi từng thấy, đến Tổng Oppa cũng không sánh nổi." Cô gái tóc dài trước sảnh khoanh tay trước ngực, hoa si nói.

"Thật đẹp mắt, đặc biệt là lúc cười lên, rất có mị lực." Người tóc dài bên cạnh cũng nói ra.

"Ngoại trừ tướng mạo còn có khí chất, nhìn tính khí cũng tốt, ung dung hoa quý." Đầu tóc ngắn trước sảnh nói.

Tính tính tốt sao?

Khóe miệng Thủy Miếu Miếu giật một cái.

Sao cô cảm giác anh xấu bụng bá đạo, một bụng ý nghĩ xấu a.

Anh muốn trêu chọc người, chỉ sợ không ai bằng.

Thủy Miếu Miếu đang nghĩ ngợi, điện thoại di động vang lên.

Cô nhìn là quản lý Hoàng, vội vàng ấn mở.

"Ngạ quá, Thủy tiểu thư, tôi đang tiếp đãi khách hàng công ty, cô chờ một lát trước, chút nữa nói chuyện."

Thủy Miếu Miếu nhú mày.

Cái quản lý Hoàng này đột nhiên khách khí với cô như vậy, không được thích ứng.

Lời tuy như thế, cô vẫn rất lễ phép trả lời tin nhắn.

"Được, anh cứ bận đi."

Thủy Miếu Miếu ngồi ở trên ghế sofa đợi.

Tối hôm qua vốn ngủ không ngon, buổi sáng lại không có ngủ, mơ mơ màng màng nghiêng đầu ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, nghe thấy chuông điện thoại di động, Thủy Miếu Miếu hơi nhú mày, lau đi nước bọt trên khóe miệng, chậm rãi mở mắt.

Lần đầu tiên, liền thấy gương mặt điển đào chúng sinh của Thẩm Mặc Thần.

Cô mở to mắt, giật nảy mình, lập tức tỉnh cả ngủ, ngồi thẳng.

Tây trang đen khoác trên người cô rơi cả xuống đùi.

Thẩm Mặc Thần hơi giương lên khóe miệng, chỉ mặc áo sơ mi trắng, vẫn tự phụ như cũ, ưu nhã nhấn tắt điện thoại di động, thân thể lùi ra sau ghế sofa, tư thái nhàn hạ, nhú mày, chế nhạo nói: "Tỉnh ngủ?"

Thủy Miếu Miếu kéo ra khóe miệng lần nữa.

Tiếng chuông điện thoại di động của anh vang lên, còn giống nhau tiếng chuông của cô, cô có thể không tỉnh ngủ sao?

Nhìn thấy anh đều bị làm tỉnh.

Thủy Miếu Miếu không có trả lời anh, hắng giọng một cái, nhìn ra sau lưng anh.

Trợ lý của anh, ông chủ Âu Tường, người đàn ông đầu trọc, quản lý Hoàng, còn có hai nữ nhân viên sắp hàng chỉnh tề, một mực cung kính, đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hiện tại ôm ấp yêu thương còn quá sớm, tối nay

Thủy Miếu Miếu không biết anh ngồi ở chỗ này bao lâu, nhìn cô bao lâu.

Bị một đám người vây xem tư thế ngủ, có loại cảm giác động vật trong vườn thú bị quan sát.

Như vậy không tốt.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy, khẳng định là Thẩm Mặc Thần cố ý.

Muốn đánh thức cô vừa đến đã gọi, ngồi ở chỗ đó nhìn cô ngủ, không biết qua bao lâu mới đánh thức cô, đây là chuyện gì xảy ra!

Thủy Miếu Miếu xấu hổ, thế nhưng, ngay trước nhóm khách hàng lại không thể tùy tiện phát cáu, mặt nghẹn đến đỏ bừng, trả lời một câu: "Tôi có thể nói, còn chưa ngủ đủ sao?"

Thẩm Mặc Thần nhẹ cười, cong cánh tay lên, nhìn về phía Patek Philippe trên cổ tay, nói ra: "Không ngủ đủ, chút nữa về nhà ngủ, hiện tại là thời gian ăn cơm, cùng ăn cơm đi."

Thủy Miếu Miếu chớp mắt, não bởi vì bị đánh thức, còn không có vận chuyển, có chút choáng.

Tại sao cô phải ăn cơm cùng anh?

Thủy Miếu Miếu còn chưa kịp cự tuyệt, liền nhìn thấy anh đột nhiên cúi người, khuôn mặt tuần tú mở rộng trước mặt cô.

Thân ảnh màu đen mang theo cường thế và bá đạo tập kích gần cô.

Thủy Miếu Miếu bắt lấy âu phục, thân thể ngã ra sau.

"Thế nào?" Thủy Miếu Miếu nhú lông mày, phòng bị hỏi.

Hai tay Thẩm Mặc Thần chống ở hai bên thành ghế cô ngồi, đối diện đôi mắt chớp động của cô, nhếch miệng, ánh mắt nhìn sang âu phục trong tay cô, nhẹ nói nói: "Trả âu phục lại cho tôi."

Giọng anh nói vô cùng nhẹ nhàng, toàn bộ hơi thở rơi lên mặt cô, nghe, như là tình nhân, vô cùng dịu dàng ai muội.

Lúc này Thủy Miếu Miếu mới nhớ tới, âu phục của anh khoác lên người cô.

Cô buông thông đôi mắt, lúng túng đưa âu phục cho anh.

"A." Thẩm Mặc Thần cười một tiếng, đứng dậy, đồng thời đột nhiên cầm cánh tay cô, kéo cô khỏi ghế.

Thủy Miếu Miếu giật nảy mình, mở to mắt.

Sức của anh rất lớn.

Thủy Miếu Miếu đụng phải ngực anh, khoe môi đụng phải cằm anh, nhiệt độ cơ thể ấm áp truyền đến môi cô, như là bị chạm điện.

Thủy Miếu Miếu kinh hoàng nhảy ra sau một bước.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô giống như con thỏ nhỏ, vui vẻ trong mắt, cười cầm âu phục rồi nói ra: "Đi thôi, hiện tại ôm ấp yêu thương còn quá sớm, tối nay."

Tối nay?

Mẹ nó, mẹ nó,...!

Thủy Miếu Miếu cảm thấy trong lòng có một vận chữ con mẹ nó đang lao ra.

Chiều đại gia anh.

Nếu không phải ngay trước mặt khách hàng, cô muốn cho anh hai cái tát.

Thẩm Mặc Thần không có cho Thủy Miếu Miếu cơ hội nói chuyện, cười yếu ớt đi ra cửa.

Người phía sau giống như là đã hẹn đi theo phía sau anh, hận không thể hô một tiếng: Khỏi giả, hồi cung.

Người đàn ông đầu trọc liếc nhìn cô với ý lạ, ánh mắt cực kỳ ái muội.

Thủy Miếu Miếu không biết là tức giận, hay là xấu hổ, trên mặt nóng hổi, quay mặt chỗ khác, đưa lưng về phía Thẩm Mặc Thần.

Quản lý Hoàng nở nụ cười chân thành đi đến trước mặt Thủy Miếu Miếu, cung kính nói ra: "Ngại quá, Thủy tiểu thư, chúng tôi không biết quan hệ của cô và Thẩm Tổng, trước đó có chỗ lạnh nhạt, ngại quá."

Thủy Miếu Miếu biết quản lý Hoàng hiểu lầm rồi.

Cô chỉ có thể giật giật khóe miệng, trả lời: "Tôi và Thẩm Tổng không có quan hệ gì."

"Ha ha." Quản lý Hoàng khẽ cười thâm ý nói: "Vận khí của Thủy tiểu thư sẽ chẳng mấy chốc mà tới, được Thẩm Tổng coi trọng, nhất định về sau có thể tiến quân Giới Điện Ảnh và Truyền Hình, đại hồng đại tử, đến lúc đó, để ý Âu tường chúng tôi một chút, có thể về vang cho kẻ hèn."

Thủy Miếu Miếu không biết làm sao

Người khác cảm thấy cô và Thẩm Mặc Thần nhìn rất ái muội, nhưng, Thủy Miếu Miếu rất rõ ràng, Thẩm Mặc Thần cô ý đùa giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Treo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Con chuột nhỏ khiêu khích voi, kết quả...

Chẳng lẽ, là bởi vì cô đánh anh một cái ở trong trường học.

Người đàn ông này, tính toán chỉ li.

Nếu như có thể có một lời, từ nay về sau, anh đi đường Dương quan của anh, cô đi cầu độc mộc của cô, cô để anh đánh trả một cái, cũng được

Thủy Miếu Miếu nhìn quản lý Hoàng vẫn còn đang đánh giá cô, kéo ra nụ cười, giải quyết việc chung nói: "Quản lý Hoàng chê cười, tôi muốn làm ở GBB cả đời. Người nghe GBB vẫn rất nhiều, nếu như anh làm quảng cáo với GBB chúng tôi, tin tưởng sản phẩm công ty có thể có hiệu quả quảng bá rất tốt."

"Đầu quân quảng cáo là chuyện nhỏ, chỉ hy vọng Thủy tiểu thư ở trước mặt Thẩm Tổng nói tốt vài câu. Mời qua bên này." Quản lý Hoàng nói xong, cong lưng, làm động tác mời.

Nếu như, chỉ là Thẩm Mặc Thần gọi cô ăn cơm, khẳng định cô sẽ từ chối.

Anh được xem như hoàng đế, còn cô là dân thường, nước giếng không phạm nước sông.

Nhưng quản lý Hoàng khách hàng của cô, không kéo được tài trợ là một chuyện, nếu quản lý Hoàng khiêu nại cô, cô đoán chừng là sẽ bái bai GBB.

Hiện tại cô vẫn là sinh viên năm thứ tư, có thể được làm việc, nuôi sống Viêm Viêm và mình, rất không dễ dàng, cô vô cùng trân quý.

Cho nên, được quản lý Hoàng mời mọc, cô chỉ có thể kiên trì đi.

Thủy Miếu Miếu đi theo quản lý Hoàng đến trước Bentley.

Quản lý Hoàng cung kính mở cửa xe.

Thủy Miếu Miếu nhìn trợ lý Thẩm Mặc Thần ngồi ở vị trí điều khiển, Thẩm Mặc Thần ngồi ở phía sau, trong tay cầm một phần tư liệu, ngón tay thon dài ưu nhã lật xem.

Anh thấy cô tới, nhẹ nhàng liếc một chút, hất cằm nhìn sang chỗ bên cạnh anh, rồi đặt mắt trên tư liệu.

Thủy Miếu Miếu chịu đựng tính tình, lên xe.

Quản lý Hoàng đóng cửa xe, chạy tới một chiếc xe khác.

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Anh buông thông đôi mắt, lông mi thật dài như là cách quạt, dưới mí mắt, lưu lại một cái bóng.

Tường hòa yên tĩnh, tự phụ lại xa cách, mơ hồ có loại không khí người lạ dừng vào, để cho người ta không dám quấy rầy.

Thủy Miếu Miếu tức giận anh xem cô như làm động vật nhỏ chơi đùa, còn có thể bình tĩnh như vậy.

Trong mắt của cô hiện lên tia sáng kỳ lạ.

Đưa tay.

Cướp đi tài liệu trong tay anh.

Thả ở sau lưng của mình.

"Sao anh ăn com cũng kéo tôi theo?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

Thẩm Mặc Thần liếc mắt nhìn cô, ánh mắt sâu u, trầm tĩnh lại có lực áp bách, nói ra: "Đưa tôi."

Người ta sợ Thẩm Mặc Thần, là bởi vì anh là sinh vật sinh tồn đỉnh cao trong tự nhiên, giống với voi.

Lão hồ, sư tử, đều kiêng kỵ anh.

Cô là chuỗi thức ăn dê non, chuột nhỏ, ngược lại không sợ.

Thủy Miếu Miếu hất cằm lên, nhú mày, khí thế mườì phản trả lời: "Không đưa."

Thẩm Mặc Thần xoay người, tay phải chống bên cạnh cô, thân thể cường tráng ở trước người cô, tay trái đi đoạt tư liệu sau lưng cô.

Thủy Miếu Miếu một lòng nghĩ đừng cho anh cầm được, nhanh chóng giơ tư liệu lên, cắn môi dưới, khiêu khích nhú mày.

Thẩm Mặc Thần cau lên nụ cười tà mị, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng vui vẻ.

Anh cảm thấy cô như vậy thật đáng yêu, sinh động, như là Tinh Linh nghịch ngợm trong rừng, tuy trong mắt là xa cách khiêu khích, thế nhưng, lại tồn tại sống sờ sờ.

Đột nhiên, thân thể của anh ép chặt lấy thân thể của cô, hai tay đè chặt cánh tay cô, không cho cô động đậy.

Thủy Miếu Miếu vặn vẹo uốn éo bả vai, chẳng những không có tránh ra khỏi.

Ngược lại bởi vì bộ ngực cách anh quá gần, cô có thể cảm giác được đôi thỏ của mình ma sát qua ngực anh.

Mềm mại của cô đụng vào kiên cố của anh.

Như có hai dòng điện truyền qua hai chỗ mẫn cảm của cô.

Phía sau lưng Thủy Miếu Miếu cứng ngắc, mặt đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chọc giận đại giới

Sau đó tiếm thức cô, muốn cách anh xa một chút, sau lưng đè lại cánh tay anh.

Thẩm Mặc Thần cũng cảm thấy cô mềm mại, dòng điện truyền tới xương cốt, có cỗ nhiệt lượng xuất phát từ lồng ngực, chảy vào bụng, thời gian dần trôi thân thể nhanh chóng rơi vào trạng thái thức tỉnh.

Anh nhìn chăm chăm lông mi cô run rẩy, trong mắt tràn ngập ảo tưởng, từ từ, ánh mắt chuyển qua môi cô, giọng nói bởi vì một loại khát vọng cuồng loạn nào đó mà trở nên khàn khàn, hỏi: "Có ý? Cô khẳng định muốn trên xe."

Thủy Miếu Miếu nhú mày, nghe hiểu được anh chưa hề nói đầy đủ mà nói là chỉ trên xe, nước mắt lóe ra, dịu dàng lấp lánh, ảo não phản bác nói: "Không phải cố ý."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần sáng rực nhìn cô, trầm giọng ra lệnh: "Đưa tư liệu cho tôi."

Thủy Miếu Miếu cảm thấy cứ đưa tư liệu cho hánhanh thật không có cốt khí.

Thế nhưng, anh dựa vào cô quá gần, để cho lòng cô khản trương nhảy tăng tốc, giống như có loại nguy hiểm ở gần.

Được rồi.

Không có cốt khí dù sao cũng hơn việc gặp nguy hiểm.

Thủy Miếu Miếu đang muốn đưa tư liệu cho anh.

Thảm Mặc Thần đột nhiên nâng cằm của cô, cúi người hôn lên bờ môi cô.

Hung mãnh, ướt át như thế.

Thủy Miếu Miếu không nghĩ tới anh sẽ làm như vậy, mở to mắt, mắt hạnh lóe ra, tay nắm chặt tư liệu.

Anh ngay lúc cô hoảng hốt, lưỡi đỏ dọc theo môi cô, hình thành phác hoạ, từ từ vuron vào trong miệng cô.

Thủy Miếu Miếu cảm giác được lưỡi anh quờ vào trong miệng cô, đầu lưỡi giao với lưỡi cô.

Cảm giác xa lạ để thân thể của cô run lên.

Lý trí trở lại trong đầu, tức giận, tức giận, dùng sức đẩy anh ra, một bàn tay đánh lên mặt Thảm Mặc Thần.

Bộp một tiếng.

Thường Khai Văn đã sớm chấn kinh, há hốc miệng, cái cằm kém chút rơi xuống.

Có bao nhiêu thiếu nữ tha thiết ước mơ muốn bò lên giường ông chủ anh ta, thế nhưng, ông chủ của anh ta chẳng thèm ngó tới, mắt cũng không nhìn liếc một chút.

Người phụ nữ trước mắt này, thế mà có thể để ông chủ mình chủ động hôn cô.

Hôn cô, thế mà còn có thể động thủ trên mặt ông chủ.

Giương mặt tự phụ của ông chủ đến ông cụ cũng không dám động!

Cô bé này là không muốn sống sao?

Tâm lý Thủy Miếu Miếu cũng run lên, nhìn thoáng qua bàn tay mình, lông mày nhíu lại, cô có loại trực giác, cô gặp xui xẻo.

Trong mặt Thảm Mặc Thần lướt qua hàn quang, như là lưỡi đao sắc bén, khóe miệng lưng bạc cười nhẹ.

Thủy Miếu Miếu trầm xuống, có chút sợ hãi.

Anh đột nhiên cúi người, quanh thân như là mang theo ngọn lửa màu xanh lam, hôn lên môi cô, lưỡi dài bá đạo mà lại cường thế xâm nhập miệng cô, không cho cô một chút xiêu cự tuyệt và phản kháng.

"Ừm." Anh quá hung mãnh, Thủy Miếu Miếu có chút chống đỡ không được, liều mạng đẩy bờ vai anh.

Từ đây biến thành đám, từ đám lại biến thành nắm.

Bờ môi càng ngày càng chết lặng.

Anh ngậm lấy cái lưỡi của cô, dùng sức hấp thu.

Nuốt tất cả đẹp đẽ của cô vào trong bụng, lại muốn cưỡng chế đưa hơi thở của mình cho cô.

Đau.

Cái này căn bản không phải là hôn

Càng giống là trừng phạt của anh đối với cô.

Thủy Miếu Miếu gấp tới sắp khóc, trong mắt tràn ngập một tầng mờ mịt.

Thảm Mặc Thần, bề ngoài ôn nhuận như ngọc, nhìn như gió mát, như là công tử trong sách đi ra, cao quý, ưu nhã, mang theo khí chất Hoàng tộc.

Nhưng mà, thực sự, anh xấu bụng, bá đạo, như Bạo Quân chi phối hết thấy, có được quyết định sinh sát mạng người, nguy hiểm như là mãnh thú ẩn núp trong bóng đêm.

Thủy Miếu Miếu cảm giác được hô hấp của anh càng ngày càng gấp rút

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tổng giám đốc, cầu buông tha

Ở bên tai cô, như thiêu như đốt.

Thùy Miểu Miểu chỉ cảm thấy nóng.

Cô tránh thoát, căn bản là không tránh thoát được, tức giận, Thùy Miểu Miểu không thèm tránh thoát, mở to đôi mắt ngập nước, ủy khuất, phẫn hận, oán trách nhìn anh.

Thẩm Mặc Thần nhìn qua đôi mắt cô, ánh mắt dao động một chút, không khỏi mềm lòng, buông lỏng miệng ra, ngón cái yêu muối lười qua bờ môi sưng đỏ của cô, hỏi: "Còn xúc động sao?"

Thùy Miểu Miểu ngậm miệng, nhìn Thẩm Mặc Thần, đôi đầu đôi mắt sâu u giống như là vũ trụ mênh mông, bên trong lảng động tu dưỡng, học thức, tri thức của anh.

Cô căn bản không phải là đối thủ.

Vì có thể sống thật khỏe, Thùy Miểu Miểu thở dài một hơi, vô lực liếc anh một cái, nói với anh: "Không xúc động rồi."

Thẩm Mặc Thần vươn tay.

Thùy Miểu Miểu bỏ tư liệu vào trong tay Thẩm Mặc Thần, nhìn đôi mắt như đá đen của anh.

Lần trước cô đánh anh một cái, anh liền nhắm vào cô đến bây giờ, lần này, lại một cái nữa, cuộc sống sau này sẽ không tốt lắm.

Mẫu chốt là, anh luôn nhắm vào, cô lo lắng anh sẽ phát hiện Viêm Viêm tồn tại.

Tình cảnh của cô, không bằng dàn xếp ổn thỏa.

Về sau, không có cơ hội gặp mặt, tự nhiên an toàn.

Đại trưởng phụ, co được dân được.

Huống chi cô còn là tiểu nữ tử?

Trên mặt Thùy Miểu Miểu xuất hiện dị dạng, ánh mắt lấp lóe nhìn Thẩm Mặc Thần, vốn là muốn giả ngây thơ, thế nhưng, cảm thấy cô giả ngây thơ với anh sẽ không thích hợp.

Cô nuốt một ngụm nước bọt, tay hất tóc bên mặt ra, thấp thòm nói ra một câu bây giờ trên Internet lưu hành: "tổng giám đốc, cầu buông tha."

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nhìn bộ dạng cô ngượng ngùng, ánh mắt mềm một chút, ngồi xuống chỗ bên cạnh cô, lật tư liệu ra, ánh mắt nhìn tư liệu, hỏi ngược lại: "Tôi lúc nào không buông tha hả?"

"Vậy tại sao lần này ăn cơm còn mang tôi theo?" Thùy Miểu Miểu hỏi nghi vấn trong lòng ra.

"Không phải muốn kéo tài trợ của Âu Tường sao? Cô cảm thấy là ở văn phòng dễ dàng giải quyết, hay là trên bàn cơm dễ giải quyết?" Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói, khí định thần nhàn để cho người ta có loại cảm giác muốn lòng dạ.

Đôi mắt đẹp của Thùy Miểu Miểu nhìn về phía không khí, suy nghĩ.

Quản lý Hoàng gặp cô thái độ có rõ ràng cái biến.

Trước đó là lạnh lùng, xa cách.

Hiện tại, đối với cô nhiệt tình, cô cho là cô thành bà cô của quản lý Hoàng.

Nói như vậy, là anh đang giúp cô rồi.

Thế nhưng, cô và anh hôm nay mới quen, tại sao anh phải giúp cô?

Chẳng lẽ...

Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút.

Anh sẽ không là người ở nước Mỹ đêm hôm đó chứ, mà anh có khả năng nhận ra cô.

Thủy Miếu Miếu bắt đầu khấn trương, tay vô thức xoa xoa, liếc xéo Thẩm Mặc Thần, hỏi: "Vì sao anh giúp tôi?"

Thẩm Mặc Thần liếc cô một chút, đôi mắt sâu hơn mấy phần, hiện lên một tia sáng, giờ lên nụ cười giống như cười mà không phải cười, khép tư liệu lại, "Thế nào, cô muốn lấy thân báo đáp."

A!

"Coi như tôi không có hỏi." Thủy Miếu Miếu sáng khoái hồi đáp, cái mộng dời một chút, đưa lưng về phía Thẩm Mặc Thần, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Có lẽ là ngồi cùng trong một chiếc xe với Thẩm Mặc Thần, cô luôn cảm thấy co quắp, có loại cảm giác thờ không thông.

Nước Mỹ đêm đó, qua hơn tám năm, coi như người kia thật sự là Thẩm Mặc Thần, anh cũng cần phải quên đi?

"Thẩm Tổng, trí nhớ anh tốt không?" Thủy Miếu Miếu quay đầu, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, cười hi hi, hỏi dò.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Lá gan cô thật lớn

"Nên nhớ kỹ nhớ kỹ, không nên nhớ kỹ thì không nhớ kỹ, thế nào?" Thẩm Mặc Thần hồ nghi nhìn Thủy Miếu Miếu hỏi.

Thủy Miếu Miếu sợ anh nhìn ra manh mối, nở nụ cười, nói ra: "Chỉ là dự đoán một chút, đại khái có thể bao lâu tôi mới rút ra khỏi trí nhớ của anh."

"À." Thẩm Mặc Thần cười khê: "Hình như chuyện ngu xuẩn sẽ nhớ kỹ lâu một chút."

Ngu xuẩn?

Anh nói là đêm đó, hay là cô đánh anh hai cái.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy có loại cảm giác kinh hãi run sợ.

Không được, vì lý do an toàn, vẫn sớm dọn nhà, qua một nơi Thẩm Mặc Thần tìm không thấy, giấu Viêm Viêm đi.

Liên vui vẻ quyết định như vậy.

Xe dừng lại ở nhà hàng Shangri-La.

Quản lý Hoàng chạy tới, mở cửa xe, vẻ mặt vui cười nghênh đón.

Thủy Miếu Miếu có tâm tư, buồn bực đi ra, đi lên phía trước.

Bởi vì quá khấn trương, cô không có chú ý tới có người đi từ bên trong cửa xoay ra, mắt thấy cô sắp đụng cửa.

Tay Thẩm Mặc Thần nhẹ nhàng khoác ngang hông cô, kéo trở về lại.

Thủy Miếu Miếu đụng vào ngực anh, đối đầu đôi mắt anh.

Thẩm Mặc Thần chỉ trán cô một cái, nhắc nhở: "Bước đi mắt nhìn phía trước, cô nhìn nơi nào đấy? Muốn đụng sao."

Thủy Miếu Miếu che trán, cảm thấy hành động này quá thân mật, đặc biệt là tay anh đặt ở trên lưng cô, nóng rực giống như là đầu mẩu thuốc lá.

Thủy Miếu Miếu kéo tay của anh ra, nhìn sang cái cửa còn đang xoay tròn, nói: "Tôi nhìn đi đâu, không phải còn không có đụng vào sao?"

"A." Thẩm Mặc Thần cười yếu ớt, trong đôi mắt sâu không thấy đáy, nói ra: "Xác thực không có đụng vào."

Sao Thủy Miếu Miếu cảm giác anh a một tiếng đều là ý phủ định?

Quản lý Hoàng thấy thế, lập tức chân chó lên trước, nói ra: "Đều là lỗi của tôi, tôi nên đi phía trước, ngại quá."

Nói xong, quản lý Hoàng tiến vào cửa xoay trước, hộ tống Thẩm Mặc Thần.

Thủy Miếu Miếu đợi Thẩm Mặc Thần tiến vào cửa xoay, cách một ô, mới đi vào.

Cô cố ý đi theo phía sau anh một mét, không gần không xa, anh đưa tay cũng chạm không tới.

Đến cửa thang máy, quản lý Hoàng đi vào trước, ấn mở khóa.

Thẩm Mặc Thần được ông chue Âu Tường, người đầu trục, Lý mỹ nữ, Lâm mỹ nữ bao vây đi vào.

Thủy Miếu Miếu tiến vào cuối cùng, đứng ở vị trí cửa ra vào, cũng không quay đầu lại mà nhìn cửa thang máy.

Ánh mắt sâu thẳm của Thẩm Mặc Thần nhìn cô, trong mắt lóe lên ánh sáng, nhìn sự bài xích, co quắp của cô ở trong mắt, giật giật khoe miệng.

Thang máy mở. Quản lý Hoàng ra ngoài đầu tiên, cong lưng, nụ cười chân thành, ấn mở khóa.

Bởi vì Thủy Miếu Miếu đứng ở cửa ra vào, cho nên bước ra thứ hai, đứng ở một bên thang máy.

Thẩm Mặc Thần giống như Quân Vương, nhanh chân rời khỏi, không có đi lên phía trước, mà chính là đứng ở trước mặt cô.

Thủy Miếu Miếu cúi đầu.

Anh không nói lời nào.

Thân ảnh cao lớn cũng đã để Thủy Miếu Miếu cảm thấy anh áp bách.

Thủy Miếu Miếu bị ép ngẩng đầu, đối đầu ý cười của anh, hỏi: "Thế nào?"

"Tiền mang đủ chưa?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

Thủy Miếu Miếu dừng một chút, có cổ hàn khí phát ra từ lưng, đến tâm trí, xuyên tim.

Không phải anh để cho cô trả tiền chứ.

Công ty không cho cô phí dụng mới com, xong một trận này, tối thiểu hơn vạn.

Thủy Miếu Miếu nuốt một ngụm nước bọt, trả lời: "Tôi chỉ mang theo 100."

"Mang theo 100?" Thẩm Mặc Thần cười khẽ một tiếng, có ý riêng nói: "Lá gan cô thật lớn."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Vậy biểu hiện cho tốt

Thủy Miếu Miếu liền biết đây là một trận Hồng Môn Yến, trong lòng trầm xuống.

Cô xong đời.

Thẩm Mặc Thần ưu nhã quay người.

Thủy Miếu Miếu nóng nảy cầm lấy cánh tay Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần dừng lại, nhìn cánh tay tinh tế trắng nõn của cô đang cầm tay mình, tản mạn nhìn Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Thế nào?"

Thủy Miếu Miếu mím môi, ánh mắt óng ánh nhìn anh, nước chảy róc rách.

Người ta vì sinh tồn đều có thể chịu được nhục dưới háng.

Cô vì một vạn khom lưng thế sao?

Như Jesus nói, thích hợp xoay người, là vì về sau có cơm ăn.

Nghĩ tới đây

Thủy Miếu Miếu thả mềm ánh mắt, hạ giọng, nói ra: "Tôi thực sự hết tiền."

Lời nói này đi ra, chính cô đều không có ý thức được nhẹ nhàng, như là nước ngô mềm giọng, mơ hồ mang theo nũng nịu.

Thẩm Mặc Thần ý vị hiện lên nụ cười, trầm giọng nói: "Vậy biểu hiện cho tốt."

Nói xong, anh quay người, đi vào phòng khách.

Thủy Miếu Miếu suy sụp sụp lấy đầu, nâng quai hàm bất đắc dĩ bật hơi.

Biểu hiện tốt một chút?

Biểu hiện cái gì.

Cô có một loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

Sớm biết, nên kiên quyết, khẳng định, nhất định cự tuyệt bữa tiệc lần này, miễn cho rơi vào tên đã trên đây, mặc người chém giết.

Thủy Miếu Miếu là người cuối cùng tiến vào phòng bao.

Thẩm Mặc Thần ngồi ở vị trí chủ vị.

Bên tay trái là ông chủ Âu Tường. Bên cạnh ông chủ là Trương Mỹ Nữ. Bên cạnh Trương Mỹ Nữ là ông đầu trục. Bên cạnh ông đầu trục là một chỗ trống, sau khi mang thức ăn lên, là của Lý Mỹ Nữ, trợ lý Thẩm Mặc Thần, bên cạnh trống hai vị trí.

Thủy Miếu Miếu kiên trì đi vào, lúc đầu muốn ngồi bên cạnh trợ lý Thẩm Mặc Thần, nhìn không có áp lực.

Thế nhưng, cô đối diện ánh mắt u sầu của Thẩm Mặc Thần.

Anh nhếch miệng lên giống như cười mà không phải cười, thong dong bình tĩnh, có loại duy ngã độc tôn, để cho người ta không thể không thần phục.

Thủy Miếu Miếu nhớ tới anh nói câu kia, biểu hiện tốt một chút.

Cô tê cả da đầu, chỉ có thể thức thoir ngồi ở bên cạnh anh.

Thẩm Mặc Thần hiện lên nụ cười, nhìn coi như hài lòng vấn đề này của cô, tự mình cầm rượu vang đỏ, thân thể hơi nghiêng, rót cho cô một ly.

Anh cách cô rất gần.

Cô có thể nhìn thấy góc 45 độ hoàn mỹ trên gương mặt anh.

Anh giống như không hút thuốc lá, cho nên trên người có loại hơi thở mát lạnh với ánh nắng rơi trên đồng cỏ phát ra.

Xương ngón tay nắm bình rượu rõ ràng, ưu nhã như hành ngọc.

Thủy Miếu Miếu lại không khỏi nhớ tới đêm đó.

Người đàn ông kia cũng có một đôi tay để cho người ta như si như cuồng, được anh dẫn dụ leo lên đỉnh phong.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt.

"Đang suy nghĩ gì đấy?" Thẩm Mặc Thần liếc xéo cô hỏi.

Thủy Miếu Miếu hắng giọng một cái, cũng không thể nói, tôi đang nhớ công hiệu đặc biệt của ngón tay anh.

Cô đối với ánh mắt như X-Quang của anh, miệng đắng lưỡi khô, bụng rượu lên, uống một hớp, an ủi một chút, nói ra: "Không có suy nghĩ gì."

"A." Thẩm Mặc Thần khẽ cười một tiếng, tay phải khoác lên thành ghế của cô, thân thể gần sát cô.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy hơi thở của anh quá gần, giống như thu nạp cô vào trong, đặc biệt co quắp, xê dịch cái mông, thân thể gần phía trước một chút.

Nhưng, vẫn cảm giác được khí thế mạnh mẽ của Thẩm Mặc Thần, khí thế nắm trong tay toàn bộ bữa tiệc.

Ông chủ nói chuyện trước, nụ cười chân thành nâng ly với Thẩm Mặc Thần: "Thẩm Tổng, ly này tôi kính anh, cảm ơn anh trong lúc cấp bách hành diện

tới dùng cơm."

"Khách khí." Thẩm Mặc Thần nói đơn giản hai chữ, ưu nhã nâng ly, uống một ngụm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Loại không thích hợp với cô

Rượu vang đỏ đi vào miệng anh, hầu kết nhấp nhỏ.

Trên môi dính rượu vang đỏ, ẩm ướt như nước.

Trên tay, nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu đỏ.

Người đàn ông này, trong lúc phát tay hiển thị rõ cao quý, có loại mê hoặc.

Thủy Miếu Miếu nhìn hai mỹ nữ khác đều nhìn ngây dại.

Người đàn ông này, quả thực là yêu nghiệt.

"Nhìn cái gì?" Thẩm Mặc Thần hỏi cô.

Thủy Miếu Miếu không có chú ý, chính mình cũng như mỹ nữ khác nhìn ngây dại.

Vấn đề là, cô nhìn, đồng thời bị anh bắt hết.

Thủy Miếu Miếu nuốt ngụm nước miếng, rú đôi mắt xuống, nhú mày, lúng túng trả lời: "Tôi nhìn cái gì, anh không biết sao?"

Thẩm Mặc Thần nhếch miệng, nhìn sự co quắp và thẹn thùng của cô vào trong mắt, cũng không có làm khó, gấp cho cô một miếng củ cải, dặn dò nói: "Đừng chỉ cố uống rượu, dùng bữa."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Tổng giám đốc, có thể gấp thịt cho cô không?

Cô không thích ăn củ cải.

Thủy Miếu Miếu im lặng, nghe quản lý Hoàng ở đối diện ái muội nói: "Thẩm Tổng là một người đàn ông rất có nội hàm, gấp củ cải so với trực tiếp gắp thịt càng tốt hơn."

Thủy Miếu Miếu không có hiểu ý quản lý Hoàng, luôn cảm thấy giống như rất có thâm ý.

Cô nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần hơi cong khóe miệng, giống như là nghe hiểu, nâng ly ra hiệu quản lý Hoàng.

Quản lý Hoàng lập tức cung kính bưng ly rượu lên, uống cạn ly rượu.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy đề tài đặc giữa mấy người đàn ông đặc biệt kỳ lạ, lại không dám ăn củ cải Thẩm Mặc Thần gấp cho cô, chính mình buồn bực, gắp một miếng thịt gà, cắn một miếng.

"Ha ha ha, Thủy tiểu thư thật đúng là phối hợp, cái ly này tôi kính cô." Người đàn ông đầu trọc nói ra, bưng ly rượu lên.

Thủy Miếu Miếu không hiểu ra sao, cô phối hợp cái gì.

Chẳng qua người đầu trọc là lãnh đạo của quản lý Hoàng, cũng là khách hàng của cô, Thủy Miếu Miếu không dám thất lễ, lập tức cầm ly rượu lên, thấy bên trong không có rượu, cười khan nói: "Hắn là tôi mời ông."

Nói xong, cô lấy bình rượu vang đỏ, vừa nắm bình rượu vang đỏ trên tay, liền bị Thẩm Mặc Thần nắm lấy.

Bàn tay của anh bao vây lấy bàn tay nhỏ của cô.

Mu bàn tay của cô có thể cảm giác được nhiệt độ nóng rực trong lòng bàn tay anh.

"Con gái, không thích hợp nắm bình rượu, để tôi." Thẩm Mặc Thần ưu nhã nói.

Trong lòng bàn tay anh nóng quá, giống như là đầu mẩu thuốc lá.

Thủy Miếu Miếu lập tức buông ra, không tự chủ, cọ mu bàn tay trên quần áo, làm phiêu tán nhiệt độ anh mang lại.

Thẩm Mặc Thần liếc nhìn cô một cái, rót rượu đỏ.

Anh chỉ rót cô một chút rượu vang đỏ, liền để bình rượu vang đỏ về.

"Kỳ thật, Thẩm Tổng và Thủy tiểu thư cùng một chỗ càng có tình hơn thú." Quản lý Hoàng linh hoạt tạo bầu không khí trên bàn rượu.

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nói ra: "Rượu vang đỏ không thích hợp với cô ấy."

Thủy Miếu Miếu: "(◕‿◕)".

Cô trước đó không có nghe hiểu, luôn cảm thấy có loại ái muội trên bàn cơm.

Mấy người đàn ông có chủ đề đặc biệt của mình.

Nhưng cô cũng không phải là cô gái vô tri.

Thẩm Mặc Thần nói như vậy, cô đã hiểu.

Mặc kệ là củ cải, thịt, hay là thịt gà, trong tư tưởng của họ là chỉ em trai của đàn ông.

Mẹ nó.

Để cho cô gấp, còn để cho cô ăn.

Cô trong lúc vô tình thành người bọn họ trêu chọc.

Thủy Miếu Miếu có trận lửa bốc lên.

Loại cảm giác bị tiêu khiển thật không tốt.

Thế nhưng, cô lại không thể nào phát tiết, chỉ có thể dùng sức nắm ly rượu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Trong đàn ông đàn ông, mạnh

Mặt Thủy Miếu Miếu chột đỏ bừng, kính rượu, đặt ly rượu xuống, cúi thấp đôi mắt, che khuất không vui bên trong.

"Thủy tiểu thư và Thẩm Tổng thật sự là trời đất tạo nên một đôi, ly này tôi mời hai người." Trương mỹ nữ cười ngọt ngào nói.

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên sắc bén, tụ hợp thành giả hoạt trong đôi mắt, hiện lên nụ cười, nói ra: "Trời đất tạo nên không dám nhận, cô hiểu lầm rồi, tôi có bạn trai."

Thủy Miếu Miếu cảm thấy câu nói này nói cực tốt.

Âm vang hữu lực, hơi hột, lời ít mà ý nhiều, một câu rất đơn giản, liền phủ nhận quan hệ với Thẩm Mặc Thần.

Cô cũng không tin, bọn họ còn muốn lôi kéo cô và Thẩm Mặc Thần cùng nhau?

Quả nhiên Trương mỹ nữ rất xấu hổ, gượng cười, chuyển ánh mắt qua Thẩm Mặc Thần, nói ra: "Vậy tôi kính Thẩm Tổng."

Thẩm Mặc Thần tùy ý nhấp một ngụm, ngón tay gõ nhẹ trên bàn,

Gần như, tất cả mọi người cảm thấy anh đột nhiên trở nên kém.

Bầu không khí ngưng kết trở về điểm 0.

Quản lý Hoàng thấy thế, vừa cười vừa nói: "Hiện tại xã hội này, người nào không phải là có hai người bạn trai, hai người bạn gái, bộ dạng Thủy tiểu thư xinh đẹp như vậy, cần phải chọn tốt nhất."

"Đúng vậy." Sắc mặt Trương mỹ nữ đỏ lên nhìn sang Thẩm Mặc Thần, thẹn thùng nói ra: "Thẩm Tổng có thể là đàn ông trong đàn ông, muốn hình dạng có hình dạng, muốn tiền tài quyền thế có tiền tài quyền thế, là bạch mã vương tử trong mắt rất nhiều cô gái."

"Ha ha, không có cách, so sánh mất toét." Thủy Miểu Miểu cười, rất khách khí trả lời một câu.

Nói xong câu này, cô có thể cảm giác được Thẩm Mặc Thần đưa ánh mắt tới.

Cô cúi đầu, tận lực không nhìn tới anh.

"Xác thực là mất toét." Thẩm Mặc Thần không lạnh không nhạt nói.

Thủy Miểu Miểu dò xét liếc Thẩm Mặc Thần một chút.

Anh nhếch miệng, giống như cười mà không phải cười.

Nhưng Thủy Miểu Miểu bắt được giao hoạt và... Sắc bén trong mắt anh.

Trong lòng, không khỏi hơi hồi hộp một chút.

Anh giống như tức giận?

"Thẩm Tổng, tôi cũng kính anh một ly." Lý mỹ nữ nói chuyện.

"Không hiểu chuyện." Quản lý Hoàng nhìn sang Lý mỹ nữ, sau đó, cười hi hi nhìn về phía Thủy Miểu Miểu, nói ra: "Thủy tiểu thư người ta còn không có mời rượu, đương nhiên phải để Thủy tiểu thư trước.."

Thủy Miểu Miểu bị quản lý Hoàng điểm danh, không thể không kính.

Trong ly cô trống không, đi lấy bình rượu vang đỏ.

Quản lý Hoàng càng nhanh một bước, cầm rượu vang đỏ đi tới.

Quản lý Hoàng là khách hàng của cô, cô để khách hàng rót rượu, không đảm đương nổi.

Thủy Miểu Miểu vội vàng đứng dậy.

Quản lý Hoàng ái muội liếc Thủy Miểu Miểu một chút, một bên rót rượu đỏ, một bên phát triển văn hóa bàn rượu, nói ra: "Tình cảm sâu, một chút buồn bực, tình cảm cạn, liếm một cái. Liền thấy thành ý của Thủy tiểu thư."

Cô có thể nói, chỉ bằng tình cảm của cô và Thẩm Mặc Thần, liếm một cái đều dư thừa không?

Lúc Thủy Miểu Miểu ngồi xuống, cô ý kéo cái ghế cách Thẩm Mặc Thần hơi xa một chút.

Quản lý Hoàng lại cong lưng, đi tới trước mặt Thẩm Mặc Thần, cung kính cười, thận trọng nói ra: "Thẩm Tổng, tôi rót cho anh thêm một chút?"

Thẩm Mặc Thần giương lên khóe miệng.

Quản lý Hoàng đổ một chút cho Thẩm Mặc Thần, rồi trở về vị trí của mình.

Thủy Miểu Miểu nghĩ đến, ly rượu này, kính là xong.

Cô bưng ly rượu lên, biểu lộ có chút xấu hổ, bứt lên nụ cười tiêu chuẩn bình thường làm việc, nói ra: "Thẩm Tổng, ly này tôi mời anh, hi vọng sự nghiệp của anh có thể nâng cao một bước."

Thẩm Mặc Thần liếc cô một chút, nhàn hạ dựa vào ghế, nhẹ nhàng đứng đưa ly rượu đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Cô sờ đâu vậy?

Tính toán

Thủy Miếu Miếu chuẩn bị tự mình kêu khó chịu.

"Thủy tiểu thư, cô mời rượu như thế thì không có gì hay, uống chén rượu giao bôi đi. Tuấn nam mỹ nữ uống chén rượu giao bôi, nhìn là cảnh đẹp ý vui." Quản lý Hoàng vội vàng ôn ào nói.

Mặt Thủy Miếu Miếu phỉm hồng, gượng cười cự tuyệt nói: "Cái này không tốt lắm đâu."

"Không nghĩ tới Thủy tiểu thư bị bạn trai quản nghiêm. Bây giờ không có anh ta, không cần nể mặt mũi như vậy." Quản lý Hoàng có ý riêng nói.

"Đúng đây, mặt mũi Thủy tiểu thư rất lớn, tôi cần nghiên cứu thảo luận với Lý tổng các cô một chút" Sắc mặt người đầu trục không tốt lắm nói.

Lời này, rất có ý cảnh cáo.

Nếu báo Lý tổng, cô thật sự xong đời.

Thủy Miếu Miếu bắt đắc dĩ.

Kính liền kính đi, dù sao, không mất một miếng thịt.

"Này..." Thủy Miếu Miếu lúng túng chuyển hướng sang Thẩm Mặc Thần, giong ly rượu lên, nói ra: "Tôi kính Thẩm Tổng."

Ánh mắt sâu u của Thẩm Mặc Thần quét lấy về cô không cam tâm tình nguyện, cánh tay vòng qua cánh tay cô.

Hai người dựa vào rất gần.

Cô có thể cảm giác được lực cánh tay anh, nhiệt độ, cách quần áo truyền đến da thịt của cô.

Cô cũng có thể cảm giác được rõ ràng anh mang theo hơi rượu vang đỏ phả vào mặt cô.

Chỉ là, trong ánh mắt của anh, có thâm thúy cô nhìn không hiểu.

Thủy Miếu Miếu không dám nhìn anh, cầm đầu uống rượu.

Đột nhiên, cánh tay của anh kéo về phía anh một chút.

Thủy Miếu Miếu bất ngờ, rượu vang đỏ quá đầy, không uống được, ngược lại đổ ra.

Cô theo phản xạ đẩy ra, né tránh rượu đổ vào.

Ly rượu đỏ trên tay bị nghiêng, toàn bộ đổ về phía Thẩm Mặc Thần.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy rượu vang đỏ đổ vào quần tây của anh, banh mắt hạnh, trong đầu hiện lên một ý niệm: Cô lại xui xẻo.

"Thật xin lỗi, không phải tôi cố ý." Thủy Miếu Miếu nói, vội vàng để ly rượu xuống, lấy khăn giấy lau cho anh.

Với diện tích rượu bị đổ, cô lau càng ngày càng tới gần giữa chân anh.

Cảm giác được, tay có chút xúc cảm, ánh mắt rơi vào chỗ rấn chấu của anh.

Xoát một cái, mặt đỏ bừng, lỗ tai đều đỏ.

Thủy Miếu Miếu thu tay cũng không kịp, bị ngón tay thon dài của anh nắm chặt.

"Cô sờ đâu vậy?" Thẩm Mặc Thần khóa cô lại hỏi.

Thủy Miếu Miếu ngẩng đầu, bởi vì quá bối rối, miệng đắng lưỡi khô, liếm môi một cái, nhìn thấy trong mắt của anh chiếu ra sắc đỏ bừng của mình, hắng giọng một cái, khẽ nói: "Không phải cố ý."

"Hai lần không phải cố ý?" Thẩm Mặc Thần khiêu mi, đôi mắt càng đen như mực.

"Tôi giúp anh giặt còn không được sao?" Thủy Miếu Miếu kiềm chế giọng trả lời.

Thẩm Mặc Thần khẽ động khóe miệng, giống như có sự tối tăm núp trong mắt, nói ra: "Bạn trai cô biết cô giặt quần của người khác, không ăn giấm

sao?"

Thủy Miếu Miếu nhủ lòng mày, trả lời: "Anh ấy là một người độ lượng, biết tôi không có khả năng làm chuyện phản bội."

Thẩm Mặc Thần cười khẽ, như là hiểu rõ, nói ra: "Xác thực rất đại lượng, vậy Thủy tiểu thư, phiền cô hôm nay để người bạn trai rộng lượng trả một chút, cũng không có vấn đề chứ?"

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cái gì là xấu bụng, cái gì là âm hiểm, cái gì là không chế người, cũng để cho người ta không có chỗ chống đỡ.

Nhìn.

Người đàn ông trước mắt này cho biểu hiện phát huy vô cùng tinh tế.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu u ám mấy phần, khẽ nở nụ cười, nói ra: "Ngại quá, tôi đi rửa tay."

Thủy Miếu Miếu cầm túi cầm đầu ra ngoài.

Thẩm Mặc Thần uống cạn ly rượu.

Ai nấy đều thấy được, Thủy Miếu Miếu vừa đi, tâm tình Thẩm Tổng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Kỹ thuật anh có được hay không, lại làm sao?

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nhìn Thường Khải Văn một chút, đôi mắt liếc về phía cửa.

Thường Khải Văn thu được ý Thẩm Mặc Thần, gạt đầu, đi ra cửa.

"Thẩm Tổng, thích ca hát không?" Quản lý Hoàng hỏi dò, linh hoạt bầu không khí.

"Muốn xem là ai hát." Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nói, cong cánh tay lên, coi trọng thời gian phía trên, hỏi quản lý Hoàng nói: "Người chủ trì của GBB vừa rồi có tiết mục mấy giờ?"

"À, Thủy tiểu thư chủ trì 11 giờ 50 đến 12 giờ 30, hình như là tối nay không đề phòng." Quản lý Hoàng cung kính hồi đáp, lại nói thêm một câu: "Cô ấy tối nay không đề phòng chắc vì Thẩm Tổng đây."

Đôi mắt của Thẩm Mặc Thần thâm thúy mấy phần, khóe miệng cười nhẹ, hỏi: "Đoạn thời gian này quảng cáo tài trợ cần bao nhiêu tiền?"

"Bên bọn họ báo giá hai vạn bốn nghìn một ngàn." Nói ra câu này, quản lý Hoàng giống như là nghĩ đến cái gì.

Anh ta nhìn Thủy Miếu Miếu cầm túi đi ra, còn tưởng là Thủy Miếu Miếu muốn yên lặng đi tính tiền nữa.

Bữa cơm này đoán chừng hơn một vạn, một nhân viên làm ở GBB sao lại bỏ hơn một vạn để kéo tài trợ hơn hai vạn cho công ty?

Cho nên, Thủy tiểu thư không phải mượn đi toilet trả tiền, mà chính là, muốn chuồn.

Quản lý Hoàng vừa có linh ngộ này, điện thoại di động vang lên.

Anh ta ấn mở, liền thấy Thủy Miếu Miếu nhắn tin: Ngại quá, quản lý Hoàng, tôi có việc gấp phải rời khỏi, hôm nào lại đến viên thăm.

Thẩm Mặc Thần sáng tỏ, khẽ cười một tiếng, cong cánh tay lên, coi trọng thời gian trên cổ tay, nói ra: "Ngại quá, buổi tối tôi còn có một buổi tụ hội, đến đây thôi, tư liệu tôi sẽ xem, xem xong sẽ trả lời mọi người."

Thẩm Mặc Thần ưu nhã đứng lên.

Thường Khải Văn đã đi tới cửa, khẽ gạt đầu với Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần nhếch khóe miệng, nhanh chân đi ra cửa, tự phụ mà ưu nhã.

"Cái này..." Quản lý Hoàng vài đám ông chủ hai mặt nhìn nhau.

Thẩm Mặc Thần muốn đi, bọn họ vốn không giữ được.

Quản lý Hoàng đi tính tiền, khổ cực phát hiện, sổ sách đã được Thẩm Mặc Thần kết toán, anh ta lo lắng nhìn về phía ông chủ lớn.

Bình thường khách hàng chủ động trả, gần như hợp tác không thành rồi.

Ông chủ Âu Tường trừng quản lý Hoàng một chút, ra lệnh: "Mặc kệ anh dùng thủ đoạn gì, nhất định phải chúng ta phải đạt được khách hàng lớn của Thẩm thị này."

"Đúng, đúng." Quản lý Hoàng cúi đầu, nhận lời nói.

...

Thủy Miếu Miếu đi ra khỏi nhà hàng, mới tám giờ.

Nhà hàng cách công ty của cô rất gần.

Cô lúc đầu định mười một giờ qua công ty, đã sớm chỉnh lý bản thảo của mình, chọn ca khúc dự bị, 11:30 tiến vào phòng thu âm.

Bây giờ còn ba giờ, dứt khoát qua công ty ngủ một chút.

Thủy Miếu Miếu đi vào văn phòng, người bạn Lê Bảo Y làm chương trình 10 giờ tối, đang chuẩn bị bản thảo, nhìn thấy Thủy Miếu Miếu, kinh ngạc hỏi: "Thủy Thủy, sao cậu tới giờ này?"

"Đừng nói nữa, tất cả đều là nước mắt chua xót." Thủy Miếu Miếu rũ mặt bỏ túi lên bàn, nằm sấp, cụp mí mắt, vô lực nhìn Lê Bảo Y.

"Kiếm nhà tài trợ thất bại sao?" Lê Bảo Y lo lắng hỏi.

Thủy Miếu Miếu nghĩ đến ánh mắt ý vị thâm trường của Thẩm Mặc Thần, liền không ngủ được, bực bội, dựa vào ghế, hai tay chống gáy, như có điều suy nghĩ nói: "Bảo Bảo, hình như hôm nay mình gặp được ba của Viêm Viêm rồi?"

"Hả?" Lê Lê Bảo Y tròn mắt, nhìn liếc ngoài cửa một chút, đến trước mặt Thủy Miếu Miếu thăm dò, nhảy cẫng lên hỏi: "Anh ta đẹp trai không, đẹp mắt không, cao không, có bà xã chưa? Kỹ xảo được không? Hai người lại làm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gậy Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ngủ với anh ta, chinh phục anh ta

"Một đêm liền khiến cậu suýt chết, khẳng định công phu rất cao, thật muốn nhìn một chút." Lê Bảo Y hoa si nói.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô ấy nói vấn đề gì vậy.

Thủy Miếu Miếu đập cái vào gáy Lê Bảo Y: "Qua một bên chơi."

"Ha ha." Lê Bảo Y không có chút tức giận, cười híp mắt nói: "Nói cậu biết cái này, chỗ mình có tin tức lớn."

"Cái gì?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Tập đoàn Hoàn Thần có thể sẽ thu mua GBB chúng ta, nếu như bị thu mua, chúng ta không lo nhà tài trợ, cây lớn hóng mát." Lê Bảo Y vui vẻ nói ra.

"Làm sao cậu biết, đáng tin không? Không phải lần trước nói là tập đoàn Hoàn Thần chường mất chúng ta sao?" Thủy Miếu Miếu hồ nghi hỏi.

"Đừng quên anh mình đầu quân bên tập đoàn Hoàn Thần, hôm nay lão tổng bọn họ trực tiếp đề đạt, muốn hẹn GBB lần nữa, mình đoán là có hi vọng. Không phải vậy, không có khả năng hẹn tiếp." Lê Bảo Y nói.

Trong đôi mắt Thủy Miếu Miếu hiện lên ánh sáng, trả lời: "Chỉ mong vậy."

Nếu như GBB được tập đoàn Hoàn Thần thu mua, nhà tài trợ sẽ nhiều, đám Âu Tường thích cút thì cút?

Thẩm Mặc Thần cũng sẽ không còn có gì gấp lại!

"Và lại, anh của mình nói, lão tổng tập đoàn Hoàn Thần bọn họ vô cùng đẹp trai, rất nhiều phụ nữ ái mộ? Chẳng qua, mặt của anh ta đẹp trai cỡ nào, tâm sẽ có bao nhiêu hung ác, đã từng có một nữ ngôi sao còi hết nằm trên giường anh ta, anh ta cứ thể đuổi người ta đi, ngày thứ hai liền phong sát nữ ngôi sao này, thủ đoạn nhanh, hung ác, chuẩn, vô cùng nhanh chóng quyết đoán." Lê Bảo Y bát quái nói.

"Xem ra, chúng ta không cần thận nhìn thấy người này, nhất định phải lẩn xa một chút, không cần thận dẫm lên mìn, thì chơi đùa rồi." Thủy Miếu Miếu phán đoán nói.

"Mình bảo cậu này, có thể đừng nhát gan vậy không? Thấy dòng nước xiết, phải dũng cảm tiến tới, chinh phục anh ta, khiêu chiến anh ta, chiếm hữu anh ta, ngủ với anh ta." Lê Bảo Y nhướn mày, bĩ ối nói với Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu vỗ vỗ bả vai Lê Bảo Y, cười hai tiếng: "Cái nhiệm vụ quang vinh này giao cho cậu, không thành công thì thành nhân, chị nhật xác cho cậu."

"Thủy Miếu Miếu, cậu thật sự là một dòng nước, cút."

Mười một giờ năm mươi phút

Thẩm Mặc Thần mở kênh của đài GBB đúng giờ, ưu nhã ngồi trước bàn, đùi phải nhàn hạ vắt lên đùi trái, dựa lưng vào ghế, tay phải nhẹ nhàng đung đưa muỗng cà phê.

Ánh đèn màu cam ở trên đỉnh đầu rơi trên người anh, bao phủ quanh người anh một tầng mỹ cảm mông lung nhu hòa.

"Các bạn người nghe, chào buổi tối, hoan nghênh nghe đài tối nay không đề phòng, tôi là người dẫn Thủy Thủy." Giọng Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng, hoạt bát, lại ngọt ngào truyền ra từ radio.

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nhếch lên nụ cười.

Thật sự là con hồ ly nhỏ.

Một khúc Thu Ý du dương truyền tới.

"Thủy Thủy rất thích bài hát này, trong nhàn nhạt ưu thương lại có tình ý ấm áp, hiện tại đã là đầu hạ, nhưng buổi chiều vẫn sẽ rất lạnh, hi vọng mọi người chú ý khoác thêm áo, vì thân thể là tiền vốn làm nên cách mạng, được rồi, hiện tại nghe người đầu tiên gọi tới." Thủy Miếu Miếu thuận thực gắn sát điện thoại.

"Alo, xin chào." Tiếng Thủy Miếu Miếu vẫn rất rõ ràng.

"Alo, Thủy Thủy." Là một người có giọng khàn khàn

"Ừm?"

"Cô tên nước, tôi muốn hỏi cô, lúc cô làm chuyện đó, nước nhiều không?" Người đàn ông kia bĩ ối mà lại vội vàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Sách giáo khoa đàn ông

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Mặc Thần dừng việc lắc lư chiếc thìa, không vui nhủ lòng mảy, không khí xung quanh đột nhiên trở nên lạnh.

Thủy Miếu Miếu chủ trì vào mười hai giờ tối, khoảng thời gian này người nghe ngoại trừ đám người đi làm bình thường, còn lại là không bình thường, ví dụ như thất tình, tâm tình không tốt, quá hưng phấn, các kiểu loại.

Ngay từ đầu, cô mắng, mắng, sẽ bị khiêu nại, khiêu nại thì trừ tiền, trừ đi đều là nước mắt chua xót của cô.

Thời gian dài dĩ vãng, Thủy Miếu Miếu luyện thành bộ dạng không cảm thấy kinh ngạc, rất tự nhiên vừa cười vừa nói: "Anh nói cái này, liền bán rẻ IQ của mình sao? Trên sao thủy có nước sao? Sao hỏa ở nhà bếp anh hả(ad k hiểu nói gì ☹️-_-). Có nhiều QQ cũng đền không bù được bộ não như vậy của anh, được rồi, cảm ơn anh đã gọi, nghe người tiếp theo nào."

Thùy Miếu Miếu nói xong, không cho người kia nói, liền cắt.

Thảm Mặc Thần cười, để muỗng xuống, bưng cà phê lên, nhàn hạ dựa vào ghế, nhấp một ngụm, tiếp tục nghe đài.

"Thùy Thủy, tôi thất tình." Một giọng nữ khóc sụt sướt truyền tới.

"Đều nói đàn ông là là một loại sách giáo khoa, chúc mừng cô, học xong một bản ngành học." Thùy Miếu Miếu lấy phong cách nhẹ nhõm an ủi.

"Tôi quyết định sẽ không tiếp tục để ý đến anh ấy nữa, mỗi lần anh ấy kết giao với tôi, đều đi tìm những người phụ nữ khác, tôi và anh ấy chia tay một đoạn thời gian, anh ấy nói mình sai, không thể rời bỏ tôi, những người khác là xã giao vui vẻ, tôi mềm lòng, đã cho anh ấy ba lần cơ hội, lần này, anh ấy trong lúc kết giao tìm những người phụ nữ khác, tôi không thể tha thứ, hu hu hu." Người phụ nữ khóc rất thương tâm.

Thùy Miếu Miếu cũng rõ tình huống đối phương, nói ra: "Cô quyết định như vậy vô cùng sáng suốt, cô đã tốt nghiệp, cô gái, cô nói vì sao cô lại lựa chọn lưu ban, đúng không, học cái gì, bản chất trong quyển sách này là cái gì, cô lưu lại ba lần, còn không thể học hiểu sao?"

"Thế nhưng, tôi không nỡ, tôi cũng không cam chịu, kết giao 3 năm, anh ấy một mực coi tôi là lớp xe dự phòng." Cô gái không bình tĩnh khóc.

"Lớp xe dự phòng, cô đừng hạ chings mình, rõ ràng cô là giấy thử! Sử dụng hết, vứt bỏ, lúc muốn dùng, tiếp tục dùng, cho nên, cô nói cô là một tờ giấy trắng, đều dùng lau mấy thứ bẩn thỉu, có ý nghĩa sao? Cũng không phải bảng pha màu, đúng không?" Thùy Miếu Miếu sắc bén bình luận.

"Thế nhưng, ta không từ bỏ được, cảm thấy thật thống khổ, tôi biết nhất định anh ấy sẽ về tìm tôi, bởi vì, không có người nào yêu anh ấy hơn tôi, hiểu rõ anh ấy hơn tôi." Cô gái đôi mắt đỏ hoe thất vọng nói.

"Ha ha, cô so với bất kỳ người nào đều có thể bao dung anh ta, hi vọng cô có mà trân quý mỗi một ngày với anh ta, bởi vì nói không chừng, đây chính là ngày cuối cùng của cô và anh ta, được rồi, mở một ca khúc cho cô, hi vọng, cô có thể thu hoạch được hạnh phúc của mình."

Thùy Miếu Miếu nói xong, quả quyết cắt đứt, mở âm nhạc, dịu dàng nói: "Bạn học, cậu thật độc."

Thảm Mặc Thần nghe ca khúc, như có điều suy nghĩ đứng lên, đi tới cửa sổ.

Ánh mắt thâm thúy mà sâu thẳm nhìn về phương xa.

Trên cửa sổ chiếu ra ngũ quan tuyệt mỹ của và hình dáng anh.

Hết lần này tới lần khác, trong mắt mệnh mông của anh, không nhìn ra anh có tầng ý nghĩ sâu nhất.

Anh, muốn nghe giọng cô rồi.

Thảm Mặc Thần cầm điện thoại di động lên, đầu hơi nghiêng, gọi vào đài phát.

Điện thoại của anh rất khéo, được Thùy Miếu Miếu nhận.

"Alo, xin chào, tôi là Thùy Thủy." Thùy Miếu Miếu không đổi ngữ khí.

"Thủy Thủy. A." Thảm Mặc Thần giọng lên khoe miệng, trên cửa sổ thủy tinh phản xạ ra ánh mắt của anh: "Có nghĩ tới đổi một biệt danh hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Tôi thích đàn ông hào phóng

Thùy Miếu Miếu nghe được giọng của anh có chút dừng lại.

Hai chữ Thủy Thủy này từ trong miệng của anh phát ra, đặc biệt lưu luyến, lại có loại cảm giác rất quen thuộc.

"Vị tiền sinh này, có gì tôi có thể giúp anh không?" Thùy Miếu Miếu tiêu chuẩn ngọt ngào, cười hỏi.

Thảm Mặc Thần cười yếu ớt: "Vừa rồi ăn cơm, lúc đầu nói là bạn tôi mời, thế nhưng, khi tính tiền, cô ấy lại chón mắt, cô cảm thấy tôi phải làm gì?"

Giọng của anh rất có từ tính, tiếng cười như âm thanh thiên nhiên, cho người ta liên tưởng, đặc biệt thích hợp làm người dẫn, sẽ cho người sa vào trong tiếng nói của anh.

Nhưng mà, Thủy Miếu Miếu nghe được rõ ràng anh trêu chọc, trong nháy mắt, nhớ tới vì sao quen thuộc như vậy!

Mẹ nó.

Đối phương là Thẩm Mặc Thần.

Anh thật đúng là với nhảm chán, gọi điện thoại đến.

Thủy Miếu Miếu không nhịn được cười xùy một tiếng, lại nghĩ tới chính mình còn đang thu âm, dùng tiếng cười che giấu, nói ra: "Nhân sinh cần phải bỏ tiền ra mua giáo huấn, chưa chắc không phải chuyện tốt, loại bạn này, tốt nhất tiên sinh kính trọng nhưng không gần gũi."

"Kính trọng nhưng không gần gũi sao?" Giọng Thẩm Mặc Thần chìm một chút, khiêu mi: "Tôi chuẩn bị đòi tiền trở về, cô cảm thấy thế nào?"

Sắc mặt Thủy Miếu Miếu lúc thì đỏ, lúc thì trắng.

Cô miễn cưỡng nở nụ cười, trả lời: "Tìm chỗ khoan dung mà độ lượng, nhân sinh nơi nào không gặp lại, đàn ông hào phóng, sẽ càng có mị lực."

"Cô không giống như người thích đàn ông hào phóng." Thẩm Mặc Thần có ý riêng nói.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy mình nói với anh, có thể sẽ bại lộ nhận biết của họ, để cho người nghe chê cười, lộ ra nụ cười sáng tỏ tiêu chuẩn, nói: "Làm sao lại thế? Con gái đều thích đàn ông hào phóng. Được rồi, tặng anh một ca khúc."

Thủy Miếu Miếu dịu dàng cất điện thoại nói: "Đến từ Tề Tàn đại ca (chuyện cũ như gió), nhân sinh giống như chỉ mới gặp gỡ lần đầu, chuyện gì gió thu buồn về ra, không bằng tùy gió chết đi, duyên tụ duyên tan."

Thủy Miếu Miếu run sợ cẩn thận trong lòng, hoàn thành thu âm hôm nay.

Cô từ phòng thu âm đi ra, đựng một đồng nghiệp trực ban hôm nay.

"Thủy Thủy, buổi tối hôm nay cô vẫn đi về sao?" Sắc mặt đồng nghiệp kỳ lạ mà hỏi.

"Ừm, thế nào?" Nếu như cô bắt xe, đoán chừng buổi tối mất mười mấy đồng, mà một tháng tiền lương của cô mới 1800, không nở.

"Tin tức tối hôm nay khả năng cô không thấy, nghe nói hiện tại gần chỗ chúng ta xuất hiện biến thái, đã cưỡng hiếp ba thiếu nữ than xuân, cô vẫn là cẩn thận một chút." Đồng thời nhắc nhở.

Thủy Miếu Miếu cười một tiếng, đùa giỡn nói: "Biến thái muốn ra tay khẳng định cũng phải tìm yếu đuối, loại hung hãn như tôi, không phải tìm tai vạ sao?"

Đồng nghiệp bị Thủy Miếu Miếu chọc cười, nói ra: "Dù sao trên đường cẩn thận một chút."

"Ừm, cảm ơn."

Thủy Miếu Miếu đi ra khỏi công ty.

Ninh Xuyên mười hai giờ, đã khôi phục yên tĩnh, giống như sư tử ngủ say, chỉ có đèn đường.

Thủy Miếu Miếu vì đi tắt, đi đường nhỏ.

Bởi vì quá mức yên tĩnh, cô nghe được ngoài tiếng bước chân cô, vẫn còn có người, trong mơ hồ, giống như còn có một số tiếng thở không hài hòa.

Thủy Miếu Miếu dừng bước lại, trong đầu nhớ tới chuyện vừa nghe: Gần đây xuất hiện biến thái.

Không chỉ có rừng mình.

Thủy Miếu Miếu nhìn ra sau, trong ngõ nhỏ không có một ai.

Chẳng qua dưới mặt đất cạnh gốc cây, loáng thoáng chiếu ra một bóng người.

Cô căng thẳng trong lòng, lưng bắt đầu phát lạnh, bước nhanh chạy về phía trước.

Sau lưng, tiếng bước chân kia cũng đuổi rất gấp.

Thủy Miếu Miếu không có chú ý dưới chân, bị vấp, ngồi sập xuống đất, quay đầu, một người mặc áo da đen câu lên nụ cười hung ác nham hiểm, đi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Chúng ta qua đường nhỏ rậm rạp thể nghiệm đời người đi

Thùy Miểu Miểu vội vàng muốn đứng lên, nhưng mắt cá chân truyền đến đau đớn.

Coi như chạy, cô cũng không chạy được khỏi người đàn ông trước mắt này.

Đúng lúc Thùy Miểu Miểu gấp gáp, nghe được một giọng treu tức vang lên.

"Thùy Miểu Miểu, đường lớn thông thoáng không đi, cô đi đường nhỏ rậm rạp, là cố ý ném thử đời người khác ư?"

Thùy Miểu Miểu ngẩng đầu.

Thẩm Mặc Thần vòng hai tay trước ngực, đứng dưới ánh đèn đường, câu lên nụ cười.

Ngọn đèn u ám bao phủ cho anh một tầng sương mù, như từ trên trời giáng xuống.

"Thẩm Mặc Thần." Thùy Miểu Miểu không lo nghĩ được vì sao anh lại ở chỗ này? Đứng lên, chạy về phía Thẩm Mặc Thần.

Nhưng cô đi quá gấp, thân thể không nghe não chỉ huy, vấp chân, thân thể lao về trước.

Trong nháy mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên lo lắng, nhanh chóng tiến lên.

Thùy Miểu Miểu ngã đùng vào trong ngực anh, anh ôm eo cô.

Cuối cùng Thùy Miểu Miểu đứng vững.

Trong mũi, là mùi thơm thanh nhã trên người anh, trên lưng, là nhiệt độ bàn tay nóng rực.

Mặt, lập tức đỏ lên.

Không quen gần đàn ông như thế.

Thùy Miểu Miểu đẩy tay anh ra, biểu lộ cứng rắn nói: "Cảm ơn."

Thẩm Mặc Thần liếc nhìn cô, trong mắt đen kịt lóe lên ánh sáng: "nhìn cô như không có ý muốn cảm ơn. Nếu như không thành tâm, vậy quên đi."

Thẩm Mặc Thần quay người muốn rời khỏi.

Thùy Miểu Miểu quay đầu, cảnh giác nhìn trong hẻm nhỏ.

Người đàn ông mặc áo da đã chạy mất.

Thế nhưng, cô sợ hán ta còn đi theo cô.

Hiện tại cô khắp khổnh, chạy không nhanh, nơi này lại không thể bắt xe, nếu như tên biến thái vừa rồi đuổi theo, cô kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay rồi.

Thùy Miểu Miểu bắt lấy cánh tay Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần ngoái nhìn, ánh mắt thanh đạm liếc nhìn tay cô một chút.

Thùy Miểu Miểu buông ra, liếm môi một cái, hắng giọng nói: "Tôi là thật tâm thành ý cảm ơn."

Thẩm Mặc Thần nhìn đôi mắt cô.

Bờ môi vừa bị cô liếm qua, hiện ra lộng lẫy.

Thẩm Mặc Thần câu lên nụ cười tà mị, hai tay vòng ngực, thân thể hơi cúi, khuôn mặt tuấn tú mở rộng trước mặt cô, nói ra: "Thành ý đâu? Không nên nói miệng mà có bằng chứng."

Cô và anh áp sát quá gần.

Thùy Miểu Miểu có thể cảm giác được hơi thở anh phả trên mặt cô.

Tới một mức độ nào đó, Thẩm Mặc Thần để cho người ta cảm thấy nguy hiểm hơn tên biến thái kia.

Thùy Miểu Miểu lui về sau một bước, rù đầu mất xuống, nói ra: "Hôm khác tôi mời anh ăn cơm."

Anh mắt Thẩm Mặc Thần trở nên tuyệt đẹp, đứng thẳng người, đùa giỡn nói: "Ngày khác đã rất khách khí, còn mời ăn cơm, cô xác thực rất có thành ý."

Ngày khác...

Thùy Miểu Miểu trầm mặt một chút, hỏi: "Thẩm Tổng, anh luôn dùng loại phương thức này nói chuyện với phụ nữ sao?"

Thẩm Mặc Thần cười một tiếng, cúi người, cánh tay phải vòng ra sau đầu Thùy Miểu Miểu, tay trái ôm eo cô, cường ép ôm cô.

"Trên thực tế, tôi thích phương thức tự làm." Thẩm Mặc Thần trả lời vấn đề của cô.

Thùy Miểu Miểu nhăn nhó, cảnh giác nói: "Anh buông tôi ra, tự tôi đi."

Thẩm Mặc Thần nhìn xuống cô: "Cô chắc chắn chứ?"

Thùy Miểu Miểu nhìn thấy giáo hoạt và chắc chắn trong mắt anh, trầm ổn không đổi, giống như tất cả đều ở trong lòng bàn tay của anh.

Anh sẽ không buông tay như vậy, vút cô trên mặt đất, sau đó nói với cô, cô còn xác định không?

Cô cảm thấy lấy tính tình của Thẩm Mặc Thần, anh tuyệt đối làm được loại chuyện này.

Được rồi.

Cô đẹp mắt không ăn thiệt thòi trước mắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tên khốn có thể nghe hiểu cũng không phải trứng tốt

"Có anh làm xe ngựa miễn phí, sao tôi có thể cản anh làm việc đây." Thùy Miểu Miểu sửa lời nói.

Trước sau nói chuyện không đồng nhất, cô cũng có thể có khe hở kết nối.

Thùy Miểu Miểu bội phục mình.

Thẩm Mặc Thần hiện lên nụ cười, nhìn xuống cặp mắt tinh xảo đặc sắc của cô, nói ra: "Trên thực tế, thương nhân sẽ không làm chuyện tổn công mà không có kết quả, trên thế giới không có bữa trưa uống phí, cũng không có nhân lực tặng không."

Thùy Miểu Miểu khản trương, nhủ lòng mày, nhăn nhó, nói ra: "Vậy anh vẫn là thả tôi xuống đi, tôi không có tiền thanh toán."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên giáo hoạt, nói ra: "Không phải vừa nói ngày khác sao?"

Mặt Thùy Miểu Miểu đỏ lên, mắng: "Thẩm Mặc Thần, anh khốn khiếp."

"Khốn khiếp có thể nghe hiểu câu nói này là có ý gì, cũng không phải trứng gì tốt." Thẩm Mặc Thần trả lời.

Trong mắt Thùy Miểu Miểu xuất hiện tia sắc bén.

Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục.

Anh mới không phải trứng tốt.

"Anh vô sỉ." Thùy Miểu Miểu mắng trả lại.

Thẩm Mặc Thần cúi người, cắn môi cô.

Có chút đau.

Thủy Miếu Miếu kêu lên một tiếng đau đớn.

Thảm Mặc Thần buông ra.

Thủy Miếu Miếu bài xích lấy tay chà sát bờ môi, buồn bực nói: "Anh làm gì vậy?"

Thảm Mặc Thần vừa đi, một bên không bị trời buộc nói: "Chứng minh như cô, tôi có răng."

Thủy Miếu Miếu há hốc mồm, không phản bác được.

Cô cảm thấy mình bình thường cũng nhanh mồm nhanh miệng, nhưng lúc có anh, thế mà không nói lên lời.

Thảm Mặc Thần nhìn gương mặt cô đỏ bừng, đôi mắt sáng, giống như tràn đầy linh khí, cũng giống con mèo bị chọc giận, nói ra: "Tôi đang dạy cô, cái gì là họa từ miệng mà ra. Còn có, cả người cô đều trong tay tôi? Không sợ, tôi buông tay."

Mặt Thủy Miếu Miếu đầy hắc tuyến.

Anh quả nhiên sẽ quăng cô.

"Tôi và anh có gì oán niệm? Tổng giám đốc, anh không ngại trực tiếp nói chứ." Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ hỏi.

"Cô cứ nói đi?" Thảm Mặc Thần hỏi ngược lại.

Thủy Miếu Miếu nhìn kỹ đôi mắt u sầu trầm tĩnh kia.

Cô luôn cảm thấy, anh một mực chọc cô, giống như đang thử thăm dò cái gì.

Cô rơi xuống cái bẫy của anh, cô liền choáng váng.

Cô không thể để Viêm Viêm nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Thủy Miếu Miếu trấn tĩnh lại.

Cô khiêu mi, mấy phần ung dung, mấy phần giảo hoạt, hỏi: "Anh yêu tôi rồi sao?"

Nhìn Thủy Miếu Miếu khiêu khích, Thảm Mặc Thần cười khẽ một tiếng, vô cùng vui vẻ, nhìn xuống cô, hỏi: "Tự tin của cô là ở đâu tới, tôi nhìn trúng phụ nữ có chồng, hay là coi trọng việc cô đã sinh con?"

"Vậy anh ôm tôi làm gì?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Nếu như cô muốn, tôi có thể đổi thành tư thế kháng cự." Thảm Mặc Thần cười, đi vài bước, buông cô ra.

Tích một tiếng.

Thủy Miếu Miếu giật nảy mình, quay người, nhìn về phía chiếc xe phát ra tiếng.

Là một chiếc Rolls-Royce màu đen.

Cô nhớ lúc trước anh lái Bentley, nhanh như vậy đã đổi chiếc khác.

Trách không được, cô không nhận ra.

Thảm Mặc Thần nhìn sang xe, ra hiệu nói: "Lên xe."

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía đường cái, ngẫu nhiên có taxi đi qua.

Cô bắt xe trên đường lớn, cũng không nguy hiểm.

Cái tên biến thái kia, cũng không có dám dám gây án trước cửa GBB.

"Cái kia." Thủy Miếu Miếu cong lên đôi mắt như nguyệt, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, nói ra: "Chuyện lúc trước ám on Thảm Tổng, tôi có thể tự mình về nhà, cũng không phiền Thảm Tổng, có cơ hội, nhất định tôi sẽ mời anh ăn cơm."

"Không cần chờ có cơ hội, ngày khác không bằng hôm nay, tôi cũng có chút đói bụng." Thảm Mặc Thần vừa cười vừa nói.

Tại sao Thủy Miếu Miếu lại cảm thấy cái từ ngày khác của anh phản cảm như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Một trăm đồng cũng không cho tôi à?

"Hoi trẻ. Con tôi đang ở nhà chờ tôi trở về." Thủy Miếu Miếu cự tuyệt nói.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần tối tăm, lên trước, đưa tay chống ở hai bên thân thể của cô, vây cô ở giữa anh và thân xe, liếc nhìn mắt cô, nói ra: "Có lẽ, tôi nên đổi một lý do."

Hoi thở của anh quá nặng, có loại cảm giác áp bách.

Thủy Miếu Miếu ngửa ra sau, phòng bị hỏi: "Cái gì?"

"Người chủ nợ vì để cho cô trả nợ, ở dưới công ty đợi cô hơn nửa giờ, còn thuận tay cứu cô, cô cảm thấy cô không trả tiền lại, sẽ tùy tiện để cô đi sao?" Thẩm Mặc Thần mỗi nói rõ ràng từng câu từng chữ.

Cuối cùng Thủy Miếu Miếu biết, vì sao anh lại đột nhiên xuất hiện.

Biết anh giúp cô là không có đơn giản như vậy.

Thủy Miếu Miếu chui ra từ trong khuỷu tay Thẩm Mặc Thần, đứng ở bên người anh, cười khổ một tiếng, giải thích nói: "Số tiền kia sạp coi như tôi nợ anh? Com anh cũng ăn, đúng, nếu như anh thiếu một vạn này, anh có thể hỏi quản lý Hoàng."

"A." Thẩm Mặc Thần gạt đầu, liếc xéo cô: "nghe rất có đạo lý, tôi sẽ lấy danh nghĩa của cô hỏi quản lý Hoàng đòi tiền."

Thủy Miếu Miếu: "(◕‿◕)."

Lấy danh nghĩa cô, cô từ bỏ việc!

Thủy Miếu Miếu thỏa hiệp, đôi mắt u trầm, bất đắc dĩ nói: "Có phải tôi mời anh ăn com, chuyện này cứ tính như vậy."

Thẩm Mặc Thần nhấc lông mày lên, như có điều suy nghĩ, hỏi: "Ông xã cô đến 1 vạn cũng không cho cô sao?"

"Một trăm đồng cũng không cho." Thủy Miếu Miếu nói một câu lại anh.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên thương tiếc, nói ra: "Đàn ông nuôi phụ nữ, không phải thiên kinh địa nghĩa? Người đàn ông của cô, có phải quá keo kiệt hay không?"

"Thấy đấy, cho nên, Thẩm Tổng, anh đại nhân đừng chấp tiểu nhân, coi như 1 vạn này rơi xuống nước, được không?" Thủy Miếu Miếu cười nói.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần mềm mại phần, nói ra: "Biết rồi."

Anh nhìn sang cửa sau xe, mở ra, rồi nói: "Lên xe, chúng ta đi ăn cái gì."

Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ lên xe.

Thẩm Mặc Thần rất thân sĩ đóng cửa xe, lên ghế lái, lái xe.

Thủy Miếu Miếu đang suy nghĩ muộn như vậy đi nơi nào ăn com.

Quầy đêm sao?

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Anh mặc tây trang màu đen, đèn đường rơi trên người anh lúc sáng lúc tối, cao nhả mà tự phụ.

Đến đồng hồ trên cổ tay cũng là đồng hồ nổi tiếng mấy chục vạn.

Loại nhân vật nổi tiếng xã hội thượng lưu này, đã quen qua khách sạn cấp cao, làm sao có thể nguyện ý qua quầy ăn đêm?

Thủy Miếu Miếu lo lắng, anh nơi cao quý, sẽ vượt qua một vạn, chẳng phải cô chơi hết sao?

"Trên người của tôi chỉ có hai trăm đồng, ăn nhiều, tự anh bỏ sung." Thủy Miếu Miếu có dự kiến trước nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu từ trong kính một chút, như hiểu rõ, giương lên khóe miệng, hỏi: "Không phải lúc cô phát sóng, có chút giáo huấn là dùng tiền mua sao?"

Thủy Miếu Miếu cảm giác sờn cả tóc gáy.

Anh lại dùng lời cô nói trả lại cô.

Thẩm Mặc Thần thật là một người có thù tất báo.

Anh cũng tuyệt đối làm ra được.

Hào hán không ăn thiệt thòi trước mắt.

Thủy Miếu Miếu kéo ra nụ cười.

Cô có dự cảm, nụ cười này của cô, so với khóc còn khó coi hơn.

"Không phải anh cũng nói họa từ ở miệng mà ra sao? Tôi sai rồi, sai còn không được sao?" Thủy Miếu Miếu nín nọt nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn sang Thủy Miếu Miếu lần nữa, lông mày hơi nhíu lại, nhìn về phía trước, hỏi: "Rốt cuộc cô nghèo rốt mông toi tới nhường nào."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chớ lộn xộn, tôi cũng không phải Thánh Nhân

Rất nghèo.

Học phí của mình, học phí của Viêm Viêm, sinh hoạt phí của cô và Viêm Viêm, đều dựa vào tiền lương ít ỏi của cô chống đỡ, mỗi tháng đều mắc nợ, thẻ tín dụng làm bốn chiếc, tiêu hao duy trì thăng bằng.

Thủy Miếu Miếu toét ra nụ cười, hơi hột nói: "Đoán chừng ăn mày còn có tiền hơn tôi."

"Vậy biết làm cơm không?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

"Nấu cơm, biết chứ." Thủy Miếu Miếu gật đầu, ánh mắt lóe lên một ý niệm.

Nếu như tự mình làm cơm, thì càng tiết kiệm tiền.

"Trong nhà của tôi còn có chút nguyên liệu nấu ăn." Thẩm Mặc Thần có ý riêng nói, chuyển vào một tiểu khu cao cấp gần Shangri-La.

Thủy Miếu Miếu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Thỏ khôn thật đúng là ba hang.

Đàn ông giống Thẩm Mặc Thần, hẳn là sẽ có rất nhiều người tình.

Thủy Miếu Miếu động khóe miệng, mấy phần trào phúng.

Đàn ông đều luôn không vừa lòng, rõ ràng bên người đã có người yêu, còn muốn trêu hoa ghẹo cô, kết quả, sẽ có người nào thực tình thương yêu bọn họ?

"Nghĩ gì thế? Đến rồi." Thẩm Mặc Thần kéo cửa sau xe, hỏi.

"A. Tùy tiện nghĩ lại." Thủy Miếu Miếu nói qua loa, từ trên xe xuống.

Thẩm Mặc Thần nhìn sang chân cô, hỏi: "Chân có thể đi chứ?"

Bị anh ôm nguy hiểm hơn!

Thủy Miếu Miếu cười, vội vàng nói: "Có thể, bước đi như bay, người nhẹ như yến."

Thẩm Mặc Thần giương lên khoe miệng, mở cửa.

Thủy Miếu Miếu đi theo phía sau anh.

Chân phải giẫm trên mặt đất, còn có chút đau.

Thủy Miếu Miếu nhú lông mày.

Nhà Thẩm Mặc Thần ở lầu mười chín, may mắn có thang máy.

Anh mở cửa, mở đèn lên, thay đổi giày, lấy từ trong tủ giày một đôi dép nam, vút trên mặt đất, nói ra: "Chỗ tôi không có của nữ, cô đi tạm."

"A. Cảm ơn." Thủy Miếu Miếu hồ nghi nói.

Thẩm Mặc Thần không giống không có phụ nữ.

Cô đổi giày, nhìn quanh nhà của anh.

Một cái TV rất lớn, một chiếc ghế sa lon bằng da thật rất lớn, trước sofa là bàn trà gỗ, bên cạnh TV có tủ rượu, giá sách, so với cái bên Bác Ái sửa sang đơn giản rất nhiều, nhìn càng rộng rãi hơn.

Không đổi là, rất sạch sẽ, cẩn thận tỉ mỉ.

Thẩm Mặc Thần từ phòng đi ra, trên tay mang theo một cái hộp.

Anh hát cảm với Thủy Miếu Miếu, nhìn sang ghế sofa, nói: "Ngồi."

Hoặc là, anh dùng ngữ khí ra lệnh, càng không cho người cự tuyệt.

Thủy Miếu Miếu ngồi xuống ghế sofa.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đặt chân bị thương của cô lên đùi mình.

Thủy Miếu Miếu mặc váy, sợ lộ sạch, rất lúng túng muốn để chân xuống.

Thẩm Mặc Thần nắm cổ chân của cô, nhìn sang váy của cô, rất bình thản thu hồi mắt, hỏi: "Bên trong cô mặc đồ lót màu trắng sao?"

Thủy Miếu Miếu nhú lông mày, co quắp, mặt hơi đỏ lên, bật thốt lên: "Luuu mạnh!"

Thẩm Mặc Thần ngạo nghễ liếc cô một chút, nẩy phần không vui, nói ra: "Cô động như vậy, tôi muốn không thấy cũng khó khăn, tôi còn tưởng là cô cố ý."

Thủy Miếu Miếu chỉ cảm thấy nhiệt khí trên mặt, cúi đầu, nhú lông mày, nói khẽ: "Tôi không phải cố ý."

"Váy cũng chó lợn xộn, tôi cũng không phải Thánh Nhân." Thẩm Mặc Thần cảnh cáo nói một câu.

Thủy Miếu Miếu quay mặt chỗ khác, chân không tự chủ khép lại, nhưng không dám động.

Thẩm Mặc Thần mở hòm thuốc, trên tay có một bình thuốc, xoay mở, nắm chặt mắt cá chân cô, nhẹ nhàng xoa.

Thủy Miếu Miếu chỉ cảm thấy trên chân càng ngày càng nóng, ấm áp, giống như giảm đau.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sau cho tôi ăn

Cô từ từ, chuyển ánh mắt qua Thẩm Mặc Thần.

Bộ dạng của anh nhìn rất chuyên chú, bởi vì cúi đầu, lấy góc độ của cô nhìn qua, mặt của anh càng thêm lập thể.

Bằng tâm mà nói.

Anh còn rất đẹp mắt, ngũ quan rất sâu sắc, lông mày đen, con mắt thâm thúy, sóng mũi cao, bờ môi khêu gợi, gương mặt cũng rất lập thể có hình.

Viêm Viêm của cô, về sau sau khi lớn lên, cũng sẽ đẹp trai như vậy đi.

Khăng định sẽ có rất nhiều con dâu cho cô chọn lựa.

Nghĩ đến Viêm Viêm, Thủy Miếu Miếu hơi cong khóe miệng, mấy phần nhu hòa.

Thẩm Mặc Thần ngẩng đầu, vừa vặn bắt được nụ cười của cô, câu lên khóe miệng tà mị, ánh mắt sáng rực.

Thủy Miếu Miếu giật mình, chưa kịp thu hồi biểu lộ, dứt khoát, cong đôi mắt như nguyệt, nói ra: "Cảm giác tốt hơn nhiều, cảm ơn."

"Thủy Miếu Miếu, sau cho tôi ăn." Thẩm Mặc Thần có ý riêng dặn dò..

"À, được." Thủy Miếu Miếu buông chân xuống, chuẩn bị đứng dậy, qua phòng bếp.

Thẩm Mặc Thần đột nhiên cúi người.

Vượt tới.

Lực lượng rất lớn.

Thủy Miếu Miếu khó lòng phòng bị, bị áp đảo trên ghế sofa.

Cô còn không có làm ra phản ứng, Thẩm Mặc Thần đã ngăn chặn môi cô.

Thủy Miếu Miếu kinh ngạc mở to mắt, đôi mắt hạnh nhân chớp động.

Anh mạnh mẽ vụn vào trong miệng cô, rót hơi thở của mình vào, hấp thụ dịch thể trong miệng cô.

Hầu kết khêu gợi nhấp nhô.

Nước bọt giao nhau.

Để Thủy Miếu Miếu càng giật mình là, bàn tay của anh lần từ chân cô đi lên.

Nhiệt độ bàn tay nóng rực, chỗ nào chạm đến, kích thích tia lửa liên tiếp, để hai chân cô run rẩy.

Bàn tay của anh mò vào váy của cô, đến mép quần cô, dán chặt bụng cô, hướng xuống.

Thủy Miếu Miếu sốt ruột, dùng sức đẩy bờ vai anh.

Anh vững như bàn thạch, căn bản cũng không phải là lực lượng cô có thể địch nổi.

Thẩm Mặc Thần tiếp tục thâm nhập sâu.

Ngón tay rơi vào.

Thân thể Thủy Miếu Miếu run lên, cảm giác xa lạ, từ bụng cô phát ra, theo huyết dịch vọt vào tâm trí, cảm giác quá cường liệt, vừa thẹn lại giận, rằng không lưu tình căn đầu lưỡi của anh.

Thẩm Mặc Thần kêu lên một tiếng đau đớn, mở to mắt, ánh mắt sâu u khóa Thủy Miếu Miếu lại.

Mùi máu tươi lan tràn trong miệng cô.

Thủy Miếu Miếu nhìn anh không động, lúc này mới buông lỏng miệng ra.

Thẩm Mặc Thần tức giận nhìn cô.

"Không phải đã nói phía dưới cho tôi ăn sao? Bây giờ cô đang làm cái gì?"

Thủy Miếu Miếu: "..."

Phía dưới.

Phía dưới.

Tổng giám đốc, anh nói rõ ràng ha!

"Tôi tưởng rằng phía dưới." Thủy Miếu Miếu rất ủy khuất nói.

Từ một đêm ở nước Mỹ, cô chưa từng phát sinh quan hệ thân mật như vậy với người khác.

Thẩm Mặc Thần năm lần bảy lượt đụng vào phòng tuyến cuối cùng của cô.

Thủy Miếu Miếu nổi giận, vô cùng nổi giận, vô cùng vô cùng nổi giận.

Nhưng mà, bó tay hết cách, không thể khiếu nại.

Cho nên ủy khuất.

Cô biết anh cố ý.

Thẩm Mặc Thần nhìn mắt to như đàn nước của cô chăm chăm, bên trong tràn đầy ủy khuất lên án, tâm tư, mềm nhũn mấy phần.

"Biết, về sau không nên tùy tiện đáp ứng thỉnh cầu này của đàn ông, là người đàn ông, chỉ sợ không ngăn cản nổi." Thẩm Mặc Thần đứng dậy, nhìn tay của mình, hơi nhúu mày.

Lúc anh chạm vào cô, thể mà rất có cảm giác, loại cảm giác này, nếu như không phải cô đột nhiên cắn đầu lưỡi anh, kết thúc, có thể anh sẽ thật sự. Loạn. Tinh. Mê, muốn cô.

Thẩm Mặc Thần như có điều suy nghĩ nhìn Thủy Miếu Miếu một chút, trầm giọng nói: "Tôi đi rửa tay."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Bị chà đạp

Thủy Miếu Miếu nhìn anh dùng nước rửa tay rửa tay.

Mẹ nó.

Có một vụn con mẹ nó chà đạp trong lòng cô.

Cô bị chiếm tiện nghi, còn bị chê.

Thủy Miếu Miếu thề, về sau, nhất định, nhất định, phải cách Thẩm Mặc Thần xa ra, nhìn thấy anh, liền chạy đường vòng.

Chẳng qua nếu anh không rửa tay, thì không tốt.

Thủy Miếu Miếu nuốt nước mắt trong lòng.

Cô muốn tắm một cái.

Ai.

Phát lời thề xong.

Thủy Miếu Miếu bắt đầu đi vào nhà bếp, nấu nước, mở ngăn lạnh tủ lạnh ra.

Trong tủ đều là mì.

Cô lấy ra một gói, để ở bên cạnh, lại mở ngăn lạnh.

Bên trong ngoại trừ trứng gà và sữa bò, không có gì khác.

Thủy Miếu Miếu lấy ra hai quả trứng gà, làm bát nỳ trứng cho anh, bung lên bàn cơm.

Thẩm Mặc Thần đã cời âu phục, cổ áo sơ mi mở ra ba cúc, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp. Da thịt trắng, thông qua áo sơ mi, có thể nhìn ra đường cong cơ thể anh.

Anh quần tay áo rất chỉnh tề, tới vị trí khuỷu tay.

Dạng trang phục tùy ý này, cho thêm mấy phần cảm giác nhu hòa ở nhà, nhìn không có nguy hiểm và xấu bụng.

Anh đi về phía Thủy Miếu Miếu, nhìn thoáng qua, ý vị thâm trường nhìn cô, nói ra: "Thủy Miếu Miếu, cô quả nhiên không phụ tên của mình."

"Cái gì?" Thủy Miếu Miếu không để ý tới lời anh.

Thẩm Mặc Thần nhìn như bình tĩnh nhìn cô, mắt đen kịt, phun ra hai chữ: "Nước nhiều."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô cảm thấy não cô bị nước vào, mới tới đây với anh.

"Không thấy." Thủy Miếu Miếu nói hai chữ, chuẩn bị đi.

Thẩm Mặc Thần nắm chặt cánh tay cô, nói ra: "Ăn mì với tôi."

"Không cần." Thủy Miếu Miếu rất có cốt khí nói ra.

Thẩm Mặc Thần khẽ cười: "Vây một vạ..."

"Ha ha, chỉ đùa với anh, điều tiết bầu không khí một chút, không cảm thấy tôi nói không cần rất sáng khoái sao? Lúc nói sáng khoái, đều không suy nghĩ." Thủy Miếu Miếu ngồi xuống ghế, nhìn thấy trên bàn chỉ có một tô mì, lại đứng lên, nói ra: "Tôi đi lấy bát không."

Cô ảo não đi tới nhà bếp.

Cầm một cái bát, một đôi đũa đi ra.

Cô nhìn thấy Thẩm Mặc Thần gấp mì lên, thổi một chút, hơi nóng tán đi, nhét vào trong miệng.

Cô cho là anh sẽ nhả ra.

Mỗi Viêm Viêm nhà cô đều ghét bỏ cô làm đồ ăn không có bề ngoài, còn không thể ăn.

Anh lại không, cúi đầu, gấp mì lên, thổi một chút, lại nhét vào trong miệng.

Một bộ ăn rất ngon.

Cái này khiến Thủy Miếu Miếu cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Người nấu com, nhìn thấy com của mình được người ưa thích, có một loại vinh dự.

Lúc ăn com, anh để nói chuyện hơn Viêm Viêm.

Tâm lý Thủy Miếu Miếu mềm mấy phần, nói ra: "Lần sau có thể mua một chút rau và thịt bò để ở trong tủ lạnh, khi nấu mì rau và thịt bò, dinh dưỡng sẽ càng cân đối, màu sắc càng đẹp mắt, cũng sẽ dễ ăn."

"Ừm." Thẩm Mặc Thần lên tiếng, nhìn cô một cái: "Ngồi."

Thủy Miếu Miếu ngồi xuống đối diện anh.

Thẩm Mặc Thần gấp chút mì cho cô, hỏi: "Mỗi lần cô tan tầm muộn như vậy, bạn trai cô không tới đón cô à."

"Anh ấy bận rộn." Thủy Miếu Miếu giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo nói.

"Lại bận, không cho cô tiền, lại không quan tâm cô, loại đàn ông này, cô yêu sao?" Thẩm Mặc Thần nghi ngờ hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Nãi tãn này mấy năm, nước vào

"Luôn có nãi tãn, không phải anh nói tôi nhiều nước sao, vào đầu rồi." Thủy Miếu Miếu cười hi hi tự giễu nói, ánh mắt lấp lóe.

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường liếc cô một chút, nói ra: "Vừa rồi cái tên biến thái kia đã bị bắt lại, chẳng qua, về sau, có chút tiền nên tiêu, an toàn mới là quan trọng nhất, cô gái nửa đêm đi hẻm nhỏ, rất nguy hiểm."

"A?" Thủy Miếu Miếu kinh ngạc, hỏi: "Làm sao anh biết tên biến thái kia bị bắt?"

Thẩm Mặc Thần giật giật khoe miệng, cặp đôi mắt, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Tôi vừa chụp hình của hắn ta, gửi cho cục trưởng cục cảnh sát, khoanh vùng địa điểm, như vậy còn không bắt được, bọn họ không cần làm nữa."

"Ây..." Thủy Miếu Miếu nhú mày.

Thông qua chuyện này, cô thêm một bước phán đoán, tâm tư Thẩm Mặc Thần cẩn thận, đa mưu túc trí.

Tâm trí và mưu lược của anh, thật sự vô cùng khó có người vượt.

Nếu như không cẩn thận, Viêm Viêm là con anh, hoặc là thân thích, anh muốn đoạt với cô, nhất định cô sẽ mẹ con tách rời.

Cô nhất định phải giấu Viêm Viêm đi.

"Thẩm Tổng vì dân trừ hại, giá trị cho chúng tôi học tập và kính ngưỡng, mì cho anh ăn, tôi sẽ không quấy rầy." Thủy Miếu Miếu vừa cười vừa nói.

"Tôi đưa cô trở về." Thẩm Mặc Thần nói ra.

"A." Thủy Miếu Miếu không có cự tuyệt, bởi vì cô biết, anh nói, cô cũng không dứt được.

Nhiều một chuyện, không bằng ít một chuyện.

May mắn là anh đưa cô tới dưới lầu, liền không có đi lên.

Thủy Miếu Miếu vội vàng lên lầu.

Thẩm Mặc Thần mở tủ cất giữ, lấy từ bên trong ra một cái đồng hồ bỏ túi đời cũ, mở ra, nhìn vào bên trong ảnh chụp, đôi mắt thâm thúy mấy phần.

Ngày thứ hai, tin tức sáng sớm phát hình tin tức tên biến thái bị bắt.

Thủy Miếu Miếu vừa ăn bánh quẩy sữa đậu nành, một bên đánh máy vi tính, tính toán tiền tháng này còn có thể dùng để chi phối.

Phí Viêm Viêm chuyển trường quá đắt, căn bản cô không đủ sức, tạm thời không cân nhắc.

Nếu như dọn nhà, bình thường phải nộp tiền cọc, còn có phí dọn nhà.

Mà bên này nếu cô muốn cho thuê lại tổn thất sẽ không quá nhiều.

Tính xuống như vậy, hình như cô còn thiếu 3000 đồng.

Viêm Viêm vừa ngáp từ phòng đi ra, leo lên trên bàn cơm, mắt buồn ngủ mơ màng, cầm bánh quẩy lên ăn.

"Viêm Viêm." Thủy Miếu Miếu nheo mắt lại, giả hoạt nhìn con của mình, cười hi hi nói: "Con có bao nhiêu tiền riêng, mẹ mượn một chút."

Viêm Viêm nghe được Thủy Miếu Miếu nói muốn mượn tiền, con mắt cọ một chút, sáng lên, tính cảnh giác nói: "Tiền của con giữ làm đồ cưới cho mẹ, miễn về sau mẹ bị nhà chồng xem thường, mẹ không nên đánh chú ý lên tiền của con."

Thủy Miếu Miếu nghe được vẫn rất cảm động, ôm Viêm Viêm, nói ra: "Muốn đồ cưới làm gì, cả đời này mẹ muốn sống nương tựa với con. Hiện cuộc sống cần gấp, mẹ bị đuổi giết, chúng ta chuyển sang nơi khác, tránh một chút đã."

Viêm Viêm lo lắng dùng tay nhỏ áp lên trán Thủy Miếu Miếu, lại áp lên trán mình thử nhiệt độ một chút, nói ra: "Mẹ già, mẹ cần thuốc sao? Cái người nào không có mắt dám truy sát mẹ? Không phải ngày hôm qua có phú hào Bentley sao?"

Nói đến đây, mắt Viêm Viêm sáng lên, nhảy cẫng hỏi: "Người đó không phải là cha con chứ?"

Thủy Miếu Miếu vỗ lên đầu Viêm Viêm một cái, sắc mặt trầm xuống, nói ra: "Cấm nói hươu nói vượn, cho mượn hay là không cho mượn?"

Viêm Viêm che đầu mình, làm bộ đáng thương nói ra: "Tất cả con mới có hai trăm, cho mẹ 100 được không? Con còn muốn giữ lại mua cơm cho mẹ đấy."

Chương 38: Chơi tôi à

Thùy Miểu Miểu nhìn Viêm Viêm, trong lòng mềm mại.

Vì tiết kiệm tiền, du lịch ở trường nó cũng không đi.

Dù sao Thùy Miểu Miểu hơi áy náy với Viêm Viêm.

Cô lấy ví ra, bên trong chỉ có 500 đồng, cô lấy 2 tờ trong ra, đưa cho Viêm Viêm, nói: "Con chẳng tích sự gì, vẫn tự giữ đi, mẹ già nghĩ biện pháp."

Viêm Viêm nhìn sang hai trăm trên tay Thùy Miểu Miểu, lo lắng hỏi: "Mẹ già, thật sự có người truy sát mẹ sao?"

Thùy Miểu Miểu khí thế vỗ tiền lên bàn, nói ra: "Truy sát? Không, chỉ đùa với con, con học tập cho giỏi là được rồi."

"A." Viêm Viêm thận trọng đánh giá sắc mặt mẹ.

Thùy Miểu Miểu trừng Viêm Viêm một chút, miệng lớn cắn cái bánh quẩy, khí thế ra lệnh: "Nhìn cái gì vậy! Ăn cơm của con đi. Không ăn đưa đây."

"Con ăn, con ăn." Viêm Viêm vội vàng cắn một miếng bánh quẩy lớn, uống sữa đậu nành.

Thùy Miểu Miểu nhìn gương mặt tiểu chinh thái của Viêm Viêm, đôi mắt trầm xuống.

Cô tuyệt đối không thể để Viêm Viêm nguy hiểm.

Thùy Miểu Miểu hạ quyết định, ăn xong bữa sáng đi vào phòng, mở tủ thủy tinh.

Đôi mắt đảo qua vật quý của cô, cuối cùng ánh mắt phóng tới một chiếc Dao gỗ đàn màu đen, bên trên khắc họa hoa văn bằng vàng.

Chiếc dao này, đắt nhất, đối với cô mà nói, cũng có ý nghĩa lớn nhất.

Là lúc cha cho cô chưa có xảy ra tai nạn xe cô, ông thấy cô cất giữ những vật này, mua nó đưa cho cô.

Thùy Miểu Miểu lấy ra, ánh mắt u ám, lướt nhẹ thân dao, treo nó ở trên vách tường màu trắng, chụp cho nó mấy bức ảnh, đem giấy chứng nhận, đều chuẩn bị xong, up lên mạng.

Cô dùng thẻ căn cước của mình đăng kí bán hàng, phát hiện thẻ căn cước của mình đã được đăng kí.

Thùy Miểu Miểu nhíu lông mày, một ánh mắt sắc bén trừng về ra ngoài cửa, không cần nghĩ, khẳng định là Viêm Viêm làm.

Được rồi, thằng nhóc này kiếm chút tiền riêng không dễ dàng, cô không làm khó nó.

Thùy Miểu Miểu nghĩ, tự mình làm chủ, thấy người có chuyên môn trên Wechat tương đối nhiều.

Thùy Miểu Miểu up ảnh chụp vào Wechat, cũng viết vài lời vui vẻ phía dưới: Đường đao bản chính, hàng cao cấp quan trọng trong hành tẩu giang hồ, đầu giá 3 vạn, đáng giá trân tàng, người có ý, liên hệ với Thùy Thủy.

Tĩnh tĩnh

Thẩm Mặc Thần nghe tiếng điện thoại di động, mở to mắt, quay người, cầm lấy điện thoại di động đặt ở trên tủ đầu giường.

Mới có 7 giờ.

Hôm qua anh nghe Thùy Miểu Miểu nói, hoan nghênh thêm Wechat cô để ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, anh liền đăng kí Wechat, tăng thêm cô, tên là: Thủy Thành.

Phía trong chỉ có một mình cô, cho nên, nhìn thấy thông báo Wechat, liền biết là cô.

Thẩm Mặc Thần ấn mở.

Là một thanh Đường đao, còn có giấy chứng nhận, bổ sung câu của cô.

Thẩm Mặc Thần giật giật khóe miệng.

Đây là nghề phụ của cô sao?

"Cho tôi một chiếc, tài khoản của cô bao nhiêu?" Thẩm Mặc Thần gửi đi, liền đứng dậy, qua nhà vệ sinh rửa mặt.

Chờ anh đi ra, mở điện thoại di động, phát hiện cô cũng không có nhắn lại.

Anh lại tiến vào trang chủ của cô, phát hiện ảnh chụp đã xóa bỏ, có lời cô mới nhắn lại.

"Vừa rồi nick Wechat bị trộm, nếu có bất luận giao dịch tiền tài gì, đều là tên lừa đảo nha."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Trên thực tế, hiện tại Thủy Miểu Miểu đang đắm ngực dậm chân, lau nước mắt chua xót.

Chuyện qua hai phút đồng hồ nói lên.

Hai phút đồng hồ trước

Thủy Miểu Miểu vừa úp ảnh chụp lên, liền có người trả lời.

"Thủy Thủy, cô bán đao sao?" A hỏi.

"Bảo đao phối mỹ nữ, đưa mỹ nữ sao?" B hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Nhìn mỹ nữ không cần tiền

"Đậu phộng, hù chết ông đây rồi. Một cây đao như thế, để trong nhà, quá khó coi." MC hỏi.

"Thủy Thủy, tài khoản bao nhiêu? Có thể tiện nghi một chút không, 300 bán không? Hắc hắc." D hỏi

...

"Cho tôi một chiếc, tài khoản của cô bao nhiêu?" X hỏi.

Cứ như vậy, tin của Thẩm Mặc Thần nhắn lại chết đuối.

Thủy Miểu Miểu lướt qua, đang chuẩn bị trả lời, điện thoại di động vang lên.

Thủy Miểu Miểu xem qua là bộ trưởng An Ny của công ty, vội vàng nghe.

"Thủy Miểu Miểu, hôm qua cô mắng chửi người hả?" Tinh khí An Ny không tốt chút nào.

"Không, nào dám." Thủy Miểu Miểu cười hì hì nói.

"Lời cô nói tới chỉ số IQ, không phải sao?" An Ny tức giận hỏi.

"Tôi đang khen hần ta IQ cao, thật là cao." Thủy Miểu Miểu giải thích nói.

"Có nhiều QQ cũng không bù được não anh? Đây cũng là khen người sao? Thủy Miểu Miểu, cô là đang ngụy biện." Annie phát hỏa.

"Không bù được não anh ta, là chỉ ý liên tưởng của anh ta tốt, tôi thật sự khen anh ta mà. Ha ha." Thủy Miểu Miểu cười khan nói.

"Không nói cái này nữa, có người nói với tôi, cô lên Wechat công ty bán đao gì đấy? Cô không biết hiện công ty đang đàm phán thu mua với đại công ty sao?" Annie chất vấn.

"A?"

"Thủy Miếu Miếu, có phải cô không muốn làm hay không!" Annie quát.

Thủy Miếu Miếu khóc không ra nước mắt, cô còn không có gây sóng gió đâu, liền bị phát hiện rồi.

"Trộm, khẳng định là bị trộm, làm sao tôi lại giao bán trên Wechat công ty chứ, tôi lập tức đi xem chuyện gì. Chút nữa báo cáo lãnh đạo." Thủy Miếu Miếu nói xong, cúp điện thoại, vội vàng xóa bỏ hình ảnh, gửi một bài nói rõ.

Thủy Miếu Miếu gãi đầu một cái, phát điên nhìn máy tính.

Không có tiền, làm sao dọn nhà!

Cô nghĩ một lát, cầm Đường đao lên, giấy chứng nhận cũng nắm trong tay, đi vào phòng của Viêm Viêm.

Viêm Viêm đang bận rộn trên máy vi tính, nhìn thấy mẹ đột nhiên vào, giật mình, vội vàng khép máy tính lại, mở to đôi mắt sợ hãi, sắc mặt hồng, nhìn Thủy Miếu Miếu phòng bị.

Thủy Miếu Miếu ném Đường đao lên giường Viêm Viêm, nhú mày, hồ nghi, nhìn qua Viêm Viêm, lại liếc máy tính, hỏi: "Con trai, không phải con đang xem truyện sắc chứ?"

Viêm Viêm vội vàng lắc đầu, nói ra: "Con không, mẹ, con còn không có cái nhu cầu kia đâu?"

Thủy Miếu Miếu nín cười một cái, rừ mí mắt, máy phản thương cảm nói: "Xem đi, xem đi, tìm bạn gái là phải bỏ tiền, nhìn máy tính không tốn tiền. Con giúp mẹ tiết kiệm tiền, cảm ơn."

Viêm Viêm: "..."

"Mẹ, con thật sự không có xem" Viêm Viêm giải thích nói.

"Này." Thủy Miếu Miếu nhìn sang đao trên giường, nói ra: "Cho con một cơ hội, bán nó đi, mẹ đoán có thể bán ba vạn, bán, mua cho con đồ ăn ngon."

Trong lòng Viêm Viêm hơi hồi hộp một chút, đôi mắt hơi đỏ lên, nhìn qua Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Mẹ, mẹ thật sự nghèo muốn bán đao sao?"

Thủy Miếu Miếu nhìn ánh mắt đồng tình của Viêm Viêm, toàn thân không thoải mái, nói ra: "Con suy nghĩ nhiều, mẹ không thích cây đao này, nhìn chướng mắt, không nói nữa, trông nhà kỹ, mẹ đi học đây."

Thủy Miếu Miếu quay người, đóng cửa phòng Viêm Viêm lại.

Viêm Viêm nhìn Đường đao kia, nhú lông mày, bật máy tính lên, xuất hiện cửa sổ trò chơi (thượng cổ kỳ hiệp), cậu loa lên liên seven, gọi hàng: "Bạch Y Tiên Tử cấp 85 bán ra, đã có được Hiên Viên Kiếm, Côn Lôn Kính, Nữ Oa Thạch, manh thú Bạch Trạch, kỹ năng đạt tới cấp 35, nếu muốn, thêm QQ 278 10 - 10 10 liên hệ người bán, không cần chờ quý rầy."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Muốn rửa lần nữa hay không?

Trong văn phòng lớn như vậy

Thẩm Mặc Thần lật xem tư liệu bộ phận danh tiếng đưa tới, hơi nhú lông mày, trong mắt lóe lên sắc bén, nhìn về phía bộ giám đốc danh tiếng hỏi: "Nếu như tôi muốn thu mua đài này, anh cần bao lâu để nó khởi từ hồi sinh?"

"Ba tháng." Giám đốc danh tiếng trả lời.

Thẩm Mặc Thần bỏ tư liệu lên bàn, ra lệnh: "DOIT."

Điện thoại Thẩm Mặc Thần kêu lên, là Giang Nam Phong.

Thẩm Mặc Thần nghe: "Biết rồi, giờ tôi tới."

Trường học

Thủy Miếu Miếu lên lớp.

Hai tiết tiếng Anh, hai tiết văn hóa Trung Quốc.

Âm điệu của thầy dạy tiếng khá hay, Thủy Miếu Miếu thật sự là say, còn không thể nghe tiếp, nào đã nghỉ dưỡng hai tiết.

Điện thoại di động kêu lên.

Thủy Miếu Miếu bị đánh thức, lau nước miếng, ngẩng đầu, chung quanh đến một bạn học cũng không có.

Cô cầm điện thoại di động lên, thấy là một dãy số.

Nhìn có chút quen thuộc.

Nghe.

"Cô không cần đi sân tập, đến phòng giáo vụ 608 lầu sáu, đây là phòng làm việc của tôi." Tiếng Thẩm Mặc Thần thanh nhã từ trong điện thoại di động truyền ra.

"A." Hóa ra là Thẩm Mặc Thần.

Thủy Miếu Miếu cúp điện thoại, cất túi, qua phòng giáo vụ.

Hôm nay cô mang đồ đi trả lại Thẩm Mặc Thần, về sau, đường ai nấy đi, cũng không tiếp tục liên lụy.

Kỳ thật, lúc cô lên mạng, tìm kiếm tập đoàn Thẩm thị một chút.

Tập đoàn Thẩm thị làm bất động sản, rất nhiều thành thị đều có thương vụ quảng trường của anh, mấy năm gần đây cũng bắt đầu làm IT, là một tập đoàn công ty lớn lên sàn.

Người thân phận như vậy, làm sao xuất hiện trong công ty quảng cáo, trong trường học?

Nào từ bị cửa kẹp sao?

Thủy Miếu Miếu đi lên lầu sáu, tìm tới văn phòng 608, trên đó viết phó hiệu trưởng.

Thủy Miếu Miếu nhíu lông mày, gõ cửa.

"Tiến vào." Tiếng Thẩm Mặc Thần từ trong cửa truyền ra.

Thủy Miếu Miếu đẩy cửa ra, nhìn thấy anh ngồi trước máy vi tính, ánh mắt chuyên chú ở trên màn ảnh, trên tay cầm điện thoại di động, nói ra: "Thật sao? Cấp 85 người khác cần dùng 1 năm, cậu ta lại chỉ dùng 1 tháng, hoặc là, trò chơi này có đại Bug, hoặc là, tôi hoài nghi đối phương có chương trình giải mã, lập tức liên hệ bộ phận kỹ thuật tìm ra biện pháp thắng cấp, mặt khác, nói cụ thể địa chỉ cậu ta cho tôi."

Thủy Miếu Miếu nhìn anh bận việc, khác với vẻ lười biếng bình thường, thêm một tia cứng rắn lạnh lùng

Cô đặt túi bên cạnh anh, quay người, chuẩn bị đi.

Cổ tay đột nhiên bị Thẩm Mặc Thần nắm chặt.

Anh để di động qua một bên, nhìn về phía cô, đôi mắt nhìn sang túi, thêm một tia tà mị, hỏi: "Đều giật sao?"

"Đương nhiên, Thẩm Tổng không yên tâm, có thể giật lần nữa." Thủy Miếu Miếu cong đôi mắt lên, cười hi hi đáp.

Nhiệt độ bàn tay anh quá cao, giống như đầu mẩu thuốc lá, cô dùng sức rút ra, xoa xoa cổ tay.

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nhìn cô một cái, cầm túi lên, lấy quần lót của anh từ bên trong ra.

Tiền tay, ném quần cho cô.

Thủy Miếu Miếu tiếp lấy theo bản năng.

"Cái này, cô mặc qua, tôi không muốn." Thẩm Mặc Thần hời hợt nói.

Nghe, cảm giác rất ghét bỏ.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, trong mắt giống như bốc lên hai đám lửa, nắm thật chặt quần lót trong tay.

Cô cảm thấy, từ ngày hôm qua anh rửa tay, đến câu nói này, anh liền cố ý nhục nhã cô.

Được rồi, không thể trêu vào, còn không trốn thoát sao?

Thủy Miếu Miếu khẽ vuốt cằm, quay người, rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Anh phát dục rất tốt, thân thể khỏe mạnh

Thẩm Mặc Thần không nhanh không chậm đứng dậy, nhìn qua bóng lưng cô, thông dong mà hỏi: "Tôi xem qua hồ sơ của cô, năm nay cô 25, ở lại rất nhiều lớp, nghe cô dẫn chương trình rất cơ trí, lúc đi học nào nghỉ ngơi ha."

Thủy Miếu Miếu dừng lại, hơi nhú lông mày.

Nào anh mới nghỉ ngơi, nào cả nhà anh đều nghỉ ngơi!

Thẩm Mặc Thần khóa gáy cô lại, khoe miệng nhếch lên, trong mắt lóe lên ánh sáng dị thường, như có điều suy nghĩ hỏi: "Hay là, cô xảy ra chuyện nhất định phải tỉnh dưỡng?"

Thủy Miếu Miếu cảm thấy, khẳng định Thẩm Mặc Thần hoài nghi gì đó, nhất định cô phải trấn định, mới không tiến vào thiết kế của anh.

Nghĩ tới đây

Thủy Miếu Miếu khôi phục trầm tĩnh, liếc xéo Thẩm Mặc Thần, trong mắt nhiều thêm một chút khiêu khích, lý luận nói: "Người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo, thân thể tôi không tốt, thì nghỉ ngơi, không bình thường sao? Ngược lại người tuần nỡ giỏi giang như Thẩm tổng mà tìm không được người yêu, là không phát dục tốt sao?"

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lướt qua sắc bén, nhanh chóng ẩn dấu trong đôi mắt u sầu, câu lên nụ cười kỳ xảo, đi về phía Thủy Miếu Miếu, giọng nói trở nên yêu nui, khàn khàn mấy phần, hỏi: "Tôi có phát dục tốt hay không, không phải cô biết sao?"

Trong lòng Thủy Miếu Miếu run lên, lui về phía sau mấy bước, tựa vào tường, phía sau lạnh buốt để cho cô giật mình một cái.

Lập tức, Thủy Miếu Miếu gợn lên nụ cười, che giấu sự chột dạ của mình, nói ra: "Anh phát dục có tốt hay không? Làm sao tôi biết! Tôi với Thẩm tổng mới nhận biết hôm qua, không nên vu cho tôi?"

Tay phải Thẩm Mặc Thần chống bên cạnh cô, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Thủy Miếu Miếu có chút khản trương.

Thẩm Mặc Thần có một loại cảm giác áp bách mãnh liệt bẩm sinh, ánh mắt kia, giống như hai tia X quang liếc một chút, có thể nhìn thấu, để cho người ta không dám lơ đãng trước mặt anh.

Thế nhưng, càng như vậy, cô càng không thể lơ đãng.

Thủy Miếu Miếu mở to hai mắt, nhìn thẳng anh, đôi mắt dao động, mang theo quật cường, càng nhiều, lại không kiêu mị mà linh động.

Thẩm Mặc Thần cảm thấy, bị cô nhìn như vậy, trong lòng có loại cảm giác bạo động không cách nào khắc chế và kháng cự, dưới ánh mắt dẫn dắt của cô, nhiệt độ huyết dịch tăng cao.

Anh đưa tay, ngón trỏ đặt ở trên môi cô.

Xúc cảm trên môi quá mãnh liệt, giống như là có dòng điện, xuyên qua, thân thể Thủy Miếu Miếu khản trương cứng ngắc.

Thẩm Mặc Thần từ từ tới gần cô, khàn giọng nói: "Chưa từng thử qua, nói tôi phát dục không tốt, này là không đúng."

Thủy Miếu Miếu cảm thấy anh quá nguy hiểm.

Hào hán không ăn thiệt thòi trước mắt.

"Tôi đã biết." Thủy Miếu Miếu chui ra từ khuỷu tay anh.

Còn không có đứng vững, anh nhanh chóng ôm eo cô, kéo cô vào trong ngực của mình, nhìn xuống đôi mắt cô hốt hoảng, hỏi: "Biết cái gì rồi hả?"

Thủy Miếu Miếu dùng sức gãy dựa, vắn eo.

Thế nhưng, căn bản không tránh thoát được cánh tay như kìm sắt của anh.

"Anh thả tôi ra." Thủy Miếu Miếu xáu hổ nói, sắc mặt đỏ lên.

Tay Thẩm Mặc Thần đè mông cô lại, rút ngắn thân thể với anh anh.

Giữa hai người không kẽ hở.

Bởi vì quá gần, Thủy Miếu Miếu cảm giác rõ rệt phía trên đường bụng mình, biến hóa của anh.

To lớn, nóng rực, giống như một con sư tử đang thức tỉnh, kiên cường, như sắt.

Cô sợ hãi Thẩm Mặc Thần như vậy.

Giọng của anh, ngữ khí, đều cường thế, nhưng, khí thế, vô cùng bá đạo.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Một đám phụ nữ, gồm có cô sao

"Anh thả tôi ra." Thủy Miếu Miếu cục xúc nói ra lần nữa.

"Nói cho tôi biết, cô biết cái gì, tôi liền buông cô ra." Thẩm Mặc Thần liếc nhìn cô, trong mắt tà mị, tỏa ra ánh sáng lung linh, để cả người anh càng liễm diễm, anh tuấn.

Bởi vì một loại khát vọng nào đó, làm cho anh tăng lên mấy phần tính cảm giác và mê mị.

"Anh..." Thủy Miếu Miếu muốn chửi ầm lên, thế nhưng, lấy sức của cô, căn bản không tránh thoát được, lại ở phòng làm việc của anh, cô không muốn chết?

Thủy Miếu Miếu háng giọng một cái, biểu lộ có chút quái dị, thở dài ra một hơi, nheo mắt, hiện lên nụ cười vô hại, nói ra: "Thẩm tổng phát dục rất tốt, được chứ?"

"Sao cô biết tôi phát dục tốt? Vì tôi không tìm được người yêu hay sao?" Thẩm Mặc Thần hỏi ngược lại, dùng lời cô nói lại cô.

Thủy Miếu Miếu lúng túng cười.

"Không phải anh không tìm thấy người yêu, anh là chướng mắt. Thẩm tổng lớn lên ngọc thụ lâm phong, lại mạnh mẽ trắng kiện to lớn như vậy, còn là phó hiệu trưởng trường học, đại nhân vật trong tập đoàn Thẩm thị, anh chỉ cần phát tay, liền có một đám phụ nữ chạy như bay về phía anh, sao lại không tìm thấy người yêu chứ." Thủy Miếu Miếu tán dương nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn xuống bờ môi cô ăn nói khéo léo, hỏi: "Một đám phụ nữ, bao gồm cô sao?"

"Tôi? Tôi không phải phụ nữ, ta là mẹ của đứa trẻ." Thủy Miếu Miếu tự giễu nói.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần chìm mấy phần, buông tay đè ép bờ mông cô, nói ra: "Cùng đi ăn cơm?"

Ăn cơm?

Cô đối với anh, hận không thể nhổ thứ ăn ngày hôm qua vào anh.

"Không cần, tôi hẹn người." Thủy Miếu Miếu uyển chuyển cự tuyệt.

Thẩm Mặc Thần khiêu mị, hỏi: "Nam hay nữ."

Thủy Miếu Miếu cảm thấy câu hỏi của anh có chút kỳ quái, nam, nữ, mắc mớ gì tới anh?

Vì để cho mình hoang ngôn chân thực, Thủy Miếu Miếu nói với anh: "Nam nữ đều có."

Rõ ràng ánh mắt Thẩm Mặc Thần trì hoãn, nói ra: "Vừa vặn, tôi cũng phải ăn cơm, mấy người chắc không ngại thêm một người."

Thủy Miếu Miếu hiện lên nụ cười, thân thể dời sang bên cạnh, tay đặt vào tay cầm cửa, trả lời: "Ngại quá, rất để ý."

Cô mở cửa, nhanh chóng chạy ra ngoài, còn không đợi Thẩm Mặc Thần kịp phản ứng, phịch một tiếng đóng cửa lại.

Chạy biến mất

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần thâm thúy, ánh mắt xéo qua, thấy được cái quần lót không biết rơi trên lúc nào lúc nào, cúi người, nhặt lên, bỏ vào trong túi.

Điện thoại di động kêu lên, anh nhìn là Giang Nam Phong, nghe.

"Anh hai, tôi dựa theo anh phân phó đi tra, cái Thủy Miếu Miếu này thực sự rất kỳ lạ, 22 tuổi, giống như là từ trên trời giáng xuống, mang theo con trai năm tuổi xuất hiện ở Thủy gia, không có chồng, không có bạn trai, một thân một mình.

Thủy Cường Dật thông qua xét nghiệm DNA, chứng thực cô ấy là con gái ruột thịt của mình, sau đó cô ấy được Thủy Cường Dật sắp xếp tiến vào trường học truyền hình điện ảnh, học tập phát thanh, sau năm trước Thủy Cường Dật xảy ra tai nạn xe cộ thành người thực vật, lại bị vợ hiện tại của Thủy Cường Dật đuổi ra khỏi nhà, cô ấy nhận chức ở GBB, nuôi sống con cùng mình.

Thế nhưng, tư liệu trước 23 tuổi của cô ấy, trống rỗng, giống như có người cố ý đánh tan."

"Nếu như trước đó cô ấy không tên Thủy Miếu Miếu thì sao?" Thẩm Mặc Thần suy đoán hỏi.

"Tôi sẽ đi tra thử một chút. Đúng rồi, anh ăn cơm chưa?" Giang Nam Phong quan tâm hỏi.

Thẩm Mặc Thần nhú mày, cười một tiếng, nói ra: "Cậu đoán xem?"

"Ày..." Giang Nam Phong cảm thấy, đây là điềm báo trước khi lão hổ phát uy, cười hi hi nói: "Bây giờ tôi sẽ đặt một bàn ở Thiên Tiên Lâu cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Thầy thật lạ, tới thật sớm

Thiên Tiên Lâu

"Anh hai, sao anh lại để ý Thủy Miếu Miếu này như vậy?" Giang Nam Phong thận trọng hỏi.

Thẩm Mặc Thần lấy điện thoại di động ra, mở ảnh chụp, đưa cho Giang Nam Phong.

Giang Nam Phong nhìn thấy ảnh trên điện thoại Thẩm Mặc Thần, triệt để sợ ngây người.

Một cô gái đáng yêu, đứng dưới ánh mặt trời, cười rực rỡ.

Liếc mắt, còn tưởng là Thủy Miếu Miếu.

Một khuôn mặt, một cái mũi, một bờ môi.

Khác biệt duy nhất chính là, đôi mắt của cô ấy rất xinh đẹp, có chút mùa thu, dịu dàng liên miên, như sóng nước mềm mại, lóng lánh rung động lòng người.

Mà mắt Thủy Miếu Miếu rất lớn, đồng tử như hạnh nhân, nheo lại, giống như trăng khuyết, giao hoạt thông tuệ, bên trong như là ngôi sao, không mềm mà mị.

Hai người rất giống, nhưng khí chất, lại hoàn toàn khác biệt.

"Tại sao cô ấy giống Thủy Miếu Miếu như vậy? Là chị gái Thủy Miếu Miếu sao?" Giang Nam Phong hồ nghi hỏi.

Giang Nam Phong ưu nhã cầm ly rượu, mắt càng sâu u, ẩn nấp học thức, nội hàm, sôi đời của anh ta.

"Cô ấy tên Lý Tư Tư, khi tôi học ở Mỹ biết cô ấy, là bạn gái của tôi, chúng tôi rất yêu nhau, về sau có một ngày, cô ấy nói với tôi, cô ấy không muốn hại tôi, nói có người phái cô ấy đến bên cạnh tôi, mục đích là giám thị tôi, khống chế tôi, sau đó cô ấy biến mất, tôi tìm cô ấy bốn phía, cũng không tìm được.

Về sau, ngày sinh nhật của cha tôi, tôi uống say, cô ấy nhảy cửa sổ tiến vào phòng của tôi, nói rất nhớ tôi, rất yêu tôi, chúng tôi liến lăm, chỉ là nửa đêm, tôi nhận được tin tức cha tôi nhảy lầu tự sát, đi sớm, chờ tôi trở lại tìm cô ấy, đã không thấy." Thẩm Mặc Thần nhớ lại nói.

"Vậy Thủy Miểu Miểu, cũng là người anh muốn tìm sao?" Giang Nam Phong hỏi.

"Không biết, tôi điều tra bối cảnh Lý Tư Tư, trống rỗng, bối cảnh cô gái này, cũng trống rỗng. Tôi rất hoài nghi, có phải cô ấy mất trí nhớ hay không, không biết tôi, hoặc là sửa mặt, tôi thăm dò qua mấy lần, cô ấy rất phòng bị quá khứ." Thẩm Mặc Thần nói.

"Tôi hiểu được, anh hai, nhất định tôi sẽ giúp anh điều tra ra được." Giang Nam Phong cam đoan nói.

Thẩm Mặc Thần giương lên khoe miệng.

Anh chờ mong về cô.

Buổi chiều

Thủy Miểu Miểu tùy ý ăn com trong phòng ăn, liến vào trong lớp nghỉ ngơi.

Nhưng mà, không ngủ.

Viêm Viêm giúp bán đào, từ trước đến nay QQ ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại.

"Mẹ già, kỳ thật, con có chút tiền riêng, dùng khi mẹ lấy chồng, nếu mẹ cần dùng gấp, trước hết con cho mẹ, nếu như mẹ thích đào, cứ giữ đi."

Thủy Miểu Miểu nhìn Viêm Viêm nhún lại, có chút cảm động.

Cái thằng nhóc này không có phí công cô nuôi.

"Tiền riêng con cứ giữ đi, nói chuyện yêu đương phải bỏ tiền, vấn đề cá nhân có thể tự mình giải quyết, mẹ đã thay đổi thành người kiêu ngạo, cây đào kia bán đi giúp mẹ, thực sự không thích." Thủy Miểu Miểu trả lời.

Cô đuổi cái lưng mệt mỏi, nhìn chung quanh.

Thật kỳ lạ, trước kia bạn học đi học, đều không muốn đến, hoặc đến muộn.

Hôm nay, sao tất cả tới, còn có bạn ở lớp khác cũng tới.

Chỉ chốc lát, trong phòng học liền ngồi đầy người.

Thủy Miểu Miểu chen lấn ngồi cùng bàn với bạn A, cười hỏi: "Nay thầy có thuốc tiên sao? Áo tới sớm thế."

"Cậu không biết sao? Khóa buổi chiều của chúng ta đổi thành khóa biểu diễn dẫn chương trình." A hưng phấn nói.

Thủy Miểu Miểu thực sự không biết, ồ một tiếng.

Thủy Miểu Miểu phỏng đoán, có phải thầy đầu trục khóa cái dẫn chương trình đột nhiên hormone tràn đầy, tóc dài, nếu không sao tất cả mọi người đều đến vậy xem làm gì.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cô phát cáu với tôi

"Nghe nói, hôm nay đến dạy chúng ta là Majesty." Bạn học B nói.

Thủy Miểu Miểu dò xét bạn nữ phía trước nói chuyện một chút.

Majesty? Không phải bộ hạ, Thánh chủ sao?

Hóa ra là đôi thầy giáo.

"Đúng vậy. Nghe nói chỉ cần anh ta lên, liền không có người không đồ, cái người Mã Ngọc, Tăng Tử, Hoàng Dung, Shalina, đều là anh ta nâng đồ." Bạn

học đồ bưng cả khuôn mặt, hưng phấn nói.

"Anh ấy nâng đồ không chỉ chừng này." Hoa khôi Trần Nghiên ở một bên chuốt lông mi, một bên cao ngạo nói: "Tôi có tin tức nội tình, nghe nói anh ta quan biết Vương đạo diễn của tập đoàn Hoàn Thần."

"Trời ạ, trời ạ, chỉ cần dính tới tập đoàn Hoàn Thần, về sau muốn không đồ cũng khó." A mong đợi nói.

Thủy Miếu Miếu nhìn sang A

Trường học truyền hình điện ảnh, không muốn nổi tiếng, là không thể nào.

Mà cô, tự mình hiểu lấy, đã bỏ qua tuổi trẻ thành danh tốt nhất, còn mang theo một đứa bé.

Cô đến trường này, năm đó cũng là nghe theo Thủy Cường Dật an bài, học kỹ năng, kiếm một nghề nghiệp mà thôi.

Có thể nuôi sống Viêm Viêm, cô đủ hài lòng.

Chuông vào học vang lên.

Thủy Miếu Miếu dễ di động vào chế độ rung.

Các bạn học ngồi nghiêm chỉnh.

Vừa vặn Viêm Viêm nhấc tới.

Thủy Miếu Miếu cúi đầu.

"Mẹ già, có người muốn mua đao, con và người kia đàm phán xong, bán ba vạn mốt. Bán hay không?" Viêm Viêm hỏi.

"Mẹ nó." Thủy Miếu Miếu giương lên khoe miệng.

Cây đao này cô xem qua hóa đơn, lúc mua là hai vạn năm, con trai của cô thật đúng là để cho cô kiêu ngạo.

"Bán, đương nhiên bán, bắt quá, chẳng qua con trả tiền sao?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Con đã hack, tự mình giao dịch, không cần tài khoản, vừa vặn người đó cũng ở Ninh Xuyên, hẹn mười giờ thứ bảy gặp mặt ở quán cà phê Đào xanh tại Kim Ưng quốc tế, một tay giao đao, một tay giao tiền." Viêm Viêm nói.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy Viêm Viêm nhấc, miệng toét ra, trả lời: "Không có vấn đề, con trai, mẹ một tay cầm đao, một tay dắt con, chúng ta lấy tới nhận tiền, ha ha."

Cô vừa gửi xong, cảm giác bên cạnh tới lại, ngẩng đầu theo bản năng.

Cứ như vậy, cô nhìn thấy Thẩm Mặc Thần đứng ở trước mặt cô, ngưng mặt, cặp mí mắt nhìn cô, trong ánh mắt có mấy phần không vui, gõ bàn một cái, trầm giọng nói: "Đưa điện thoại di động cho tôi."

Mọi Thủy Miếu Miếu run rẩy.

Cô nhìn thấy một đám nữ đang nhìn mình, từng người thu hồi điện thoại di động.

Rất nhiều người đều đang chơi điện thoại di động, sao anh nhắm vào cô.

Chờ chút, cái Majesty kia là anh sao?

Chẳng phải, muốn tránh cũng không được.

Thủy Miếu Miếu không có đưa điện thoại di động cho anh, đặt ở trong ngăn bàn, cười với Thẩm Mặc Thần, lên tiếng xin xỏ: "Thầy, cho cơ hội cái tà quy chính được không?"

"Trước đưa di động cho tôi." Thẩm Mặc Thần khẽ cười nói.

Thủy Miếu Miếu nắm tay đặt trong ngăn bàn, ngượng ngừng lắc đầu.

Cô không tin, anh sẽ thò vào ngăn bàn lấy.

Thẩm Mặc Thần như hiểu rõ, giơ lên nụ cười ôn nhuận như ngọc, nhìn đám bạn học chung quanh một vòng, dùng khẩu khí nhẹ nhõm vui vẻ, nói ra: "Nghe nói khóa của tôi rất quan trọng với các em, hiệu trưởng các em nói với tôi, tôi có quyền lợi quyết định học sinh đi ở, bao gồm, có thể thuận lợi tốt nghiệp hay không, cho nên, về sau, đến khóa của tôi các bạn học không được bỏ, điện thoại di động hay gì, tốt nhất đợi sau khi tan học hằng chơi."

Thẩm Mặc Thần nói xong, Thủy Miếu Miếu nhìn thấy còn có rất nhiều bạn học len lén thu hồi điện thoại di động.

Thẩm Mặc Thần liếc về phía Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Bạn học này, cô còn không định giao máy sao?"

Cô biết lời anh mới vừa nói là nói cho cô nghe.

Vì thuận lợi tốt nghiệp, cô chỉ có thể nhìn.

Nhưng vẫn tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Cô muốn tôi cưỡng hôn cô sao

Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ đưa di động ra, đập trên bàn, mắt to trừng mắt về phía anh, tràn đầy lên án và lời oán giận.

Thẩm Mặc Thần nhìn sang điện thoại di động của cô, rồi liếc nhìn cô, vân đạm phong khinh, hỏi: "Cô phát cáu với tôi sao?"

Ngữ khí của anh quá mức kiêu kiêu, mang theo yêu muội và cung chiêu.

Bạn học cùng lớp đều nhìn về phía cô.

Thủy Miếu Miếu có thể cảm giác được một ít bạn học căm thù.

Cô không thích trở thành mục tiêu công kích, biểu lộ suôn sẻ, cong đôi mắt như nguyệt, kéo ra nụ cười nói: "Không, điện thoại di động không nghe lời, tôi chỉ xử nó chút thôi."

Thẩm Mặc Thần coi như hải lòng câu trả lời của cô, giương lên khóe miệng, cầm lấy điện thoại di động của cô, nhìn về phía các bạn học, dùng ngữ khí hỏi thăm, hỏi: "Sau đây, chúng ta để bạn học này tới làm mẫu một chút, thế nào?"

"Được..." Trong lớp lập tức có một đám người ồ ồ.

Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút.

Cô biết, Thẩm Mặc Thần để cho cô biểu diễn không có chuyện tốt, chẳng lẽ lại để cho cô học động vật đi.

Tĩnh tĩnh, hay là con cóc?

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, dùng giọng rất xa cách, nói ra: "Mời bạn học này lên bục giảng."

Anh nói xong, căn bản không cho Thủy Miếu Miếu từ chối, quay người, đi về phía bục giảng, bỏ điện thoại di động của cô vào trong túi.

Thủy Miếu Miếu chỉ muốn xin buông tha, ở trước mắt bao người, đành phải đi lên bục giảng, cúi đầu, đứng cạnh bàn giáo viên.

"Tiết đầu, các bạn muốn tôi nói cái gì?" Thẩm Mặc Thần hỏi các bạn học.

"Cảnh hôn."

"Cảnh giường."

"Động tác trong phim"

Các bạn học hưng phấn hô, phần lớn tập trung vào ba loại, cho nên, tiếng hô rất lớn.

Thẩm Mặc Thần như hiểu rõ, giơ lên nụ cười ôn nhuận, nói ra: "Vậy thì được thôi, tôi bắt đầu từ hôn? Mời bạn học kia nói một chút, cô cảm thấy hôn có mấy loại?"

Loại đề này, các bạn trai đều nhảy căng, nâng cao tay.

Thẩm Mặc Thần tùy ý chỉ một nam sinh: "Cậu nói."

"Cường hôn." Nam sinh quá hưng phấn, lúc đứng dậy xuyết chút ngã.

Nam sinh vừa ra khỏi miệng, trong lớp cười vang.

Thủy Miếu Miếu dò xét liếc nam sinh kia một chút, cũng không cảm thấy câu trả lời của cậu ta buồn cười, mà chính là cậu ta mang theo răng sáo răng hô, giống như chuột chũi, đặc biệt ngốc, không tự chủ giương lên khoe miệng.

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nhìn về phía cô.

Thủy Miếu Miếu đối đầu ánh mắt u sầu của anh.

Trong lòng giống như là bị cái gì va vào, hơi hồi hộp một chút.

Hết cách, nhớ tới đêm qua ở trong nhà anh, nụ hôn của anh, bá đạo, cường thế, căn bản không cho cô có từ chối.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy mình không nên cười, buông đôi mắt xuống.

"Cậu có muốn thử cường hôn một chút hay không?" Thẩm Mặc Thần hỏi nam sinh mang theo răng sáo.

Thủy Miếu Miếu kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn về phía cậu nam răng hô.

Răng hô ngạc nhiên nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu tuy lớn tuổi nhất trong lớp, nhưng không hóa trang, rất xinh đẹp, tuy nhiên, độc lai độc vãng, trên người có loại khí chất thần bí, rất hấp dẫn những nam sinh bọn họ.

Răng hô liếm môi một cái, xấu hổ gật đầu.

Thủy Miếu Miếu phát hỏa, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, kinh hoàng nói ra: "Thẩm Mặc Thần, anh không nên quá phận?"

Thẩm Mặc Thần cười: "Chẳng lẽ, cô càng hy vọng, tôi cường hôn cô?"

Trong lớp cười vang một trận.

Mặt Thủy Miếu Miếu lúc thì đỏ, lúc thì trắng, lúc thì xanh.

Anh không có cường hôn qua sao?

Thủy Miếu Miếu hít hơi, thở ra.

"Sao anh đáng ghét như vậy." Thủy Miếu Miếu nhẹ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Sờ chỗ nào?

"Cô nói cái gì?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Ngay trước mặt nhiều học sinh như vậy, cô khiêu khích Thẩm Mặc Thần, không phải ăn no rồi việc chứ!

Đây là một người đàn ông tính toán chỉ li.

Thủy Miếu Miếu giờ lên nụ cười, tán dương nói: "Tôi nói, anh anh mình thần võ, vô song cái thế, sẽ không làm khó nhân vật nhỏ như tôi chứ."

Thẩm Mặc Thần nhìn sâu vào cô.

Nhìn, Thủy Miếu Miếu cảm giác sợ nổi da gà.

Anh chuyển mắt, nói với cậu nam răng hô: "Cho cậu một cơ hội, cường hôn, nam sinh bên cạnh cậu."

"Oe, tôi không muốn." Cậu nam răng hô và nam sinh bên cạnh lập tức từ chối.

Trong lớp có một trận cười to.

Thẩm Mặc Thần cũng giương lên khoe miệng, quay người, viết trên bảng: "Luận theo tố chất nghề diễn viên."

Viết xong, anh xoay người, bắt đầu nghiêm túc với các bạn học, nói ra: "Đây chính là bài đầu tiên khi tôi lên lớp."

Hôn, đối với diễn viên mà nói, cũng là cảnh lúng túng trong bộ phim.

Hai người xa lạ, bởi vì nội dung cốt truyện, sẽ hôn môi."

Bạn diễn, khả năng rất xấu, khả năng thân cao, dáng người, giới tính cũng không phải mình thích, có lẽ có người yêu ăn dấm.

Như vậy cảm một trái tim mạnh mẽ, cần hết sức với công việc, có một phần tố chất ưu tú nghề nghiệp diễn.

Nếu như không có tố chất tâm lý này, tôi đề nghị mọi người, vẫn không nên làm diễn viên..."

Thẩm Mặc Thần chậm rãi nói.

Thủy Miểu Miểu nhìn anh giảng trên bục.

Anh giống như người khiêm tốn từ trong sách đi ra, học thức uyên bác, khôi hài hài hước, có tu dưỡng và trí tuệ siêu cao.

Nếu như anh không trêu cợt cô, xác thực cảnh đẹp ý vui.

Cuối cùng tiếng chuông tan học vang lên

Thủy Miểu Miểu đắm đắm cái chân môi như, bất tri bất giác đã đứng hai tiết rồi.

"Sau đây, mời bạn học này nếu lên ý nghĩ khi nghe giảng hai tiết này." Thẩm Mặc Thần nhìn về phía Thủy Miểu Miểu.

Từng đôi mắt, đồng loạt nhìn về phía Thủy Miểu Miểu, đều chờ đợi cô tổng kết.

Mặt Thủy Miểu Miểu phát hồng, suy nghĩ một chút, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, thái độ rất tốt nói ra: "Tôi thật sự có thể nói ra ý nghĩ của mình sao?"

Thẩm Mặc Thần ung dung gật đầu.

Thủy Miểu Miểu liếc về phía túi anh, nói ra: "Có thể trả di động lại cho tôi không."

Thẩm Mặc Thần: "..."

"Phốc." Trên lớp lại vang lên một trận cười.

Thẩm Mặc Thần khóa cô lại, giương lên khoe miệng ý vị thâm trường: "Cùng tôi tới phòng làm việc."

Buổi chiều chỉ có 2 tiết, Thủy Miểu Miểu xoay người đi về bàn cầm ba lô, sau khi đeo lên, bắt đầu đi đi cùng Thẩm Mặc Thần vào văn phòng.

Anh không nói một lời mà đi phía trước.

Đi qua thầy khác chào hỏi anh.

Anh chỉ gật đầu một chút.

Khách nói, lại xa cách.

Thủy Miểu Miểu luôn cảm thấy đi theo anh vào phòng làm việc riêng quá nguy hiểm.

"Cái kia, giáo sư Thẩm." Thủy Miểu Miểu đeo túi, chạy đến trước mặt Thẩm Mặc Thần, lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, nói ra: "Tôi biết sai rồi, về sau tuyệt đối sẽ không chơi điện thoại di động trên lớp của anh, có thể trả di động cho tôi không?"

Thẩm Mặc Thần nhìn cô mỉm cười, bộ dạng vô hại, nói ra: "Tự cô lấy."

"A." Thủy Miểu Miểu nhớ kỹ anh để trong túi áo, tay phải nhét vào túi áo trái anh.

A, không có.

Thủy Miểu Miểu cười, tay trái nhét vào túi áo phải.

A, vẫn không có?

Thủy Miếu Miếu nhú lông mày, chẳng lẽ ở trong túi quần?

Hai tay Thủy Miếu Miếu đều vuron vào trong túi quần của anh.

Sờ vào.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cô thích sờ đàn ông như vậy sao?

Thủy Miếu Miếu ngoai trừ cảm giác được đường cong khỏe mạnh và nhiệt độ ấm áp của anh, không có tìm được điện thoại di động của cô.

Cô chưa từ bỏ ý định, sờ khắp, vẫn không có.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần u sầu nhìn cô, hỏi: "Cô thích sờ đàn ông như vậy sao?"

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, coi nhẹ anh, hỏi: "Điện thoại di động của tôi đâu?"

"Vào phòng làm việc của tôi tôi sẽ trả lại cô." Thẩm Mặc Thần lấy tay cô ra, mỉm cười, quay người.

"Vây vừa rồi anh chơi tôi à?" Thủy Miếu Miếu nhú lông mày, có chút tức giận đi theo, nhìn ánh mắt anh ý vị thâm trường, Thủy Miếu Miếu biết không thể lấy trộm chơi đá, mềm giọng, nũng nịu, thỏa hiệp nói: "Cái kia, Thẩm Mặc Thần, chúng ta không nói đùa nữa, anh trả điện thoại cho tôi được không? Tôi thật sự có chuyện."

"Được rồi, tôi muốn điện thoại di động của cô làm gì." "Thẩm Mặc Thần đi tới phòng giáo vụ, thang máy vừa vận ở lầu một, anh ấn thang máy, đi lên, tiện tay, ấn giữ khóa, liếc cô một chút, ung dung hỏi: "Cô không vào sao?"

Thủy Miếu Miếu thờ dài một hơi, bất đắc dĩ, cúi đầu đi vào.

Thang máy lên màu sáu, tiến vào phòng làm việc của anh.

"Thẩm tổng, anh có thể trả điện thoại di động cho tôi chưa." Thủy Miếu Miếu thúc giục nói.

Thẩm Mặc Thần đi đến trước bàn, xoay người, thân thể dựa vào bàn, hai tay vòng trước ngực, liếc nhìn cô hỏi: "Cô lúc thì gọi tôi Thẩm tổng, lúc gọi tôi là Thẩm Mặc Thần, lúc gọi tôi là giáo sư Thẩm, không mệt mỏi sao?"

Thủy Miếu Miếu cảm thấy anh vẫn không muốn trả điện thoại di động cho cô, mà cô ý nhắm vào, hơi không kiên nhẫn, dùng ngữ khí bất đắc dĩ hỏi: "Thẩm tổng, rốt cuộc anh muốn làm gì? Niềm vui thú của anh, là trêu cợt bình dân như tôi sao? Anh như vậy, công ty sẽ sập."

Thẩm Mặc Thần lấy từ điện thoại từ túi trong áo tây trang ra, đặt lên bàn.

Thủy Miếu Miếu nhú mày.

Hóa ra là ở túi trong.

Rõ ràng cô nhìn thấy anh để trong túi, chẳng lẽ lúc cô đi lấy túi, Thẩm Mặc Thần chuyển chỗ sao?

Thật sự là xảo trá.

Thẩm Mặc Thần nhìn gọn sóng trong mắt cô, rất có kiên nhẫn hỏi: "Hôm nay nghe rõ nội dung học chứ?"

"Nghe rõ." Thủy Miếu Miếu hứa theo nói, tiến lên, cầm lấy điện thoại di động của mình.

Vừa bỏ vào túi.

Chỉ thấy cánh tay anh đưa qua.

Cái gáy bị anh ngăn chặn.

Gương mặt tuấn tú mở rộng trước mắt cô, đầu hơi nghiêng, bờ môi đặt trên môi cô, đầu lưỡi ướt át hồng nhuận phon phớt liếm môi cô, một chút, một chút, nhẹ nhàng hút lấy.

Thủy Miếu Miếu mở to hai mắt, phản ứng trong đầu là anh đang làm cái gì, cắn chặt hàm răng, dùng sức đẩy bờ vai anh.

Anh liếc nhìn cô.

Thủy Miếu Miếu chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên, anh đột nhiên cúi người.

Sức lực quá lớn, cô bị ép trên bàn.

Anh ngay trên người cô.

Toàn bộ hơi thở đều bị bao phủ trên người cô, chung quanh đều là hương vị thuộc về anh.

Cô giống như là tiến vào lãnh địa của anh, chờ anh xâm xé.

Thủy Miếu Miếu cảm giác được nguy hiểm

"Thẩm Mặc Thần, anh làm gì vậy!" Thủy Miếu Miếu vùng tay, đánh về phía mặt anh.

Còn không có đụng vào mặt của anh, liền bị anh cầm cổ tay, đặt ở trên đầu anh.

Thủy Miếu Miếu xoay cánh tay cảm thấy như bị tách rời, vẫn không tránh thoát bàn tay như kim sắt của anh.

Ánh mắt của anh sáng rực nhìn cô, nói ra: "Khi đi học, không phải cô hi vọng tôi cưỡng hôn cô sao?"

"Tôi nói..." lúc nào.

Hai chữ đằng sau cô còn không nói ra miệng, anh đã ngăn chặn môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đừng khinh bạc, tôi tức giận

"Ưm ưm ưm" Thủy Miếu Miếu liềm mạng giấy dựa.

Lần này Thẩm Mặc Thần rất xấu, căn bản anh không để đầu lưỡi vào trong miệng cô, chỉ chặn lấy cô.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy hô hấp đều khó khăn, hé miệng, tìm kiếm không khí trong miệng anh.

Anh cũng không biết phải làm sao, hút đầu lưỡi của cô vào trong miệng.

Cô muốn cắn, cũng chỉ có thể cắn được đầu lưỡi của mình.

Thủy Miếu Miếu liềm mạng muốn rút đầu lưỡi về, lại tiến về phía anh.

Cô muốn cắn, anh lại hút lấy cô.

Cô vừa vội, lại nóng nảy, vừa giận.

Cửa, đột nhiên bị đẩy ra.

Giang Nam Phong nhìn thấy một màn kiều diễm bên trong, chấn kinh đến mức há hốc mồm.

Thẩm Mặc Thần bắn ra ánh mắt sắc bén như róc thịt Giang Nam Phong, nhíu mi nói: "Ra ngoài."

"A." Giang Nam Phong vội vàng lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Thủy Miếu Miếu then thùng đỏ bừng mặt, cổ tay còn bị anh đè ép, không thể động đậy, bờ môi vừa đỏ vừa sưng, tức giận nói: "Thẩm Mặc Thần, anh khi dễ người."

Anh mê mị nhìn lấy môi cô, trong mắt là bất đắc dĩ, ôn nhu nói: "Nên suy nghĩ thật kỹ, là ai khi dễ ai?"

"Anh!" Thủy Miếu Miếu xác định nói.

Cô nói một mạch ý nghĩ của mình ra: "Tôi trong mắt của Thẩm tổng là dạng phụ nữ gì? Tôi là người có thể tùy tiện hôn sao? Tôi cũng không phải bạn gái anh, hay là anh cảm thấy, tôi là loại phụ nữ bị cưỡng hôn, cũng không cần phụ trách, cho nên, anh mới có thể khinh bạc tôi."

Thẩm Mặc Thần chăm chú nghe cô nói xong, hỏi: "Ý của cô là, vô muốn làm bạn gái của tôi sao?"

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô bị chọc tức muốn mua khối đậu hũ đập chết.

"Tôi có bạn trai, vả lại, Thẩm tổng cũng không phải kiểu mà tôi yêu thích, cho nên, từ nay về sau, tôi hi vọng anh đi đường dương quang của anh, tôi đi cầu độc mộc của tôi, hai người chúng ta, không quan hệ, được chứ?" Thủy Miếu Miếu quát.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần trầm xuống.

Mơ hồ, Thủy Miếu Miếu cảm thấy anh tức giận.

Thế nhưng, cô cũng không cảm thấy lý do anh tức giận.

Thủy Miếu Miếu vội vàng đứng dậy, cũng không nhìn anh cái nào, mở cửa, trừng Giang Nam Phong một chút, chạy đi.

Cái nhìn kia, lực sát thương rất mạnh.

"Áy..." Giang Nam Phong nghĩ thầm, có thù oán gì với anh ta, mà trừng anh ta ha.

A, đúng, là anh ta nghe lời Thẩm Mặc Thần, an bài cho Thẩm Mặc Thần dạy khóa cô.

Nên trừng.

Giang Nam Phong đẩy cửa đi vào.

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng đứng thẳng, toàn thân bao phủ không vui.

Giang Nam Phong nhìn Thẩm Mặc Thần nóng tính, dục cầu bất mãn.

Anh ta cẩn thận đóng cửa.

"Tra thế nào?" Thẩm Mặc Thần lãnh khốc hỏi.

Giang Nam Phong lộ vẻ khó khăn, báo cáo: "Quá khứ của cô ấy giống như biến mất, thông qua hình cũng tra không được cái tên đã dùng quá khứ, nếu như không phải có người cố ý lau sạch sẽ, như vậy thì có khả năng sửa mặt, cho nên không khớp, nhưng tôi thấy cô ấy giống như không có chút nào nhận biết anh."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần thâm thúy, nói ra: "Đã không tìm được tin tức trên người cô ấy, vậy điều tra người bên cạnh cô ấy xem."

"Được." Giang Nam Phong gật đầu.

"Mặt khác làm ra dự án ngôi sao của ngày mai." Thẩm Mặc Thần phong phú nói.

"Được rồi." Giang Nam Phong nói xong, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần yêu giầu, thám thính nói: "Cái dự án ngôi sao của ngày mai này là chuẩn bị đăng biệt cho Thủy Miếu Miếu sao?"

Thẩm Mặc Thần bình tĩnh nhìn Giang Nam Phong, hỏi ngược lại: "Cậu thử nói xem?"

"Ha ha." Giang Nam Phong cười gượng hai tiếng.

Anh hai của anh ta có tiếng nham hiểm, khó phỏng đoán, anh ta nhìn không thấu.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Trên bất chính dưới tắc loạn

Tập đoàn Hoàn Thần, văn phòng chủ tịch.

Thẩm Mặc Thần ngồi trên ghế chủ tịch, nhìn Miêu Kiều bộ phận IT đưa tư liệu tới, lông mày nhíu lại nghi ngờ hỏi: "Cô xác định là cái địa chỉ này?"

"Là cái địa chỉ này không sai, ta gào to ông nội yêu Thủy Thủy, đã qua cửa, thập phương thần khí đều có, luyện đến cấp 300, từ khi (thượng cổ kỳ hiệp) ra không lâu đã bắt đầu chơi, nuôi mười nick nhỏ, bây giờ đang giao bán, thông qua điều tra, một nick cấp 85 giá bán 5000, mặt khác, cậu ta giống như đã qua 5 tầng Yêu Giới, cho nên thăng cấp rất nhanh, tôi hoài nghi đối phương có miếng vớ của năm tầng." Miêu Kiều báo cáo.

"Tôi đã biết." Thẩm Mặc Thần bỏ tư liệu lên bàn.

"Tôi sẽ lập tức phái người liên hệ với cậu ta." Miêu Kiều nom nớp lo sợ nói.

"Không cần, chuyện này tự mình tôi đi xử lý." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

...

Sau khi Thủy Miếu Miếu tan học, đi tới chợ bán thức ăn mua thịt ba chỉ, thịt gà, ớt xanh, cà chua và trứng gà.

Cô mang theo túi nhựa, hát khê mấy điệu dân gian, tung tăng đi về.

Đi tới dưới lầu, nhìn thấy Tà Doanh Doanh đứng trên cầu thang, vợ hai của cha cô.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu u ám

Tà Doanh Doanh thấy Thủy Miếu Miếu, hừ lạnh một tiếng, giẫm giày cao gót, đi đến trước mặt Thủy Miếu Miếu, âm dương quái khí nói: "Xem ra, thời gian qua cô sống không tồi."

Thủy Miếu Miếu nhìn chằm chằm gương mặt hóa trang dày của Tà Doanh Doanh, gương lên khoe miệng, nụ cười không đạt chạm mắt, nhẹ nhàng nói: "Qua vẫn được, cảm ơn quan tâm."

Tà Doanh Doanh âm trầm, nói ra: "Cô ở khắp nơi câu tam đáp tứ, hành vi không đẹp, đương nhiên sống tốt."

"A." Thủy Miếu Miếu cười khê một tiếng, cũng không tức giận, đôi mắt đẹp nhìn sang ngực Tà Doanh Doanh.

Tà Doanh Doanh mặc váy trễ ngực, lộ ra không lớn, nhưng trắng như tuyết.

Thủy Miếu Miếu nói với Tà Doanh Doanh: "Câu tam đáp tứ, hành vi không tốt, bà nói bà à?"

Tà Doanh Doanh nhíu lông mày, trừng mắt, cả giận nói: "Thủy Miếu Miếu, cô mang thái độ gì vậy, đừng quên, ở trên pháp luật tôi vẫn là mẹ của cô."

"A." Thủy Miếu Miếu tới gần Tà Doanh Doanh, kiêu ngạo bắt tuần, nghiêng đầu, cười đùa tí từng nói: "VẬY, chẳng lẽ chúng ta cũng trên bất chính dưới tắc loạn như trong truyền thuyết sao? Tôi nên học đi, sân bay mà còn không biết xấu hổ lộ ra. Phần tự tin này đáng giá học tập."

Trong mắt Tà Doanh Doanh lóe lên sắc bén, vung tay, một bàn tay đánh về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu nhanh chóng ngồi xuống, tránh thoát, nhíu mày khiêu khích, cười nói: "Lại đi."

Tà Doanh Doanh nắm tay, hung hăng trừng mắt Thủy Miếu Miếu.

Bà ta ghét nhất bộ dạng Thủy Miếu Miếu như vậy, giống như vĩnh viễn không bị tổn thương.

Thủy Miếu Miếu nở nụ cười giống như một cây châm, đâm vào trong mắt bà ta, như người mẹ của Thủy Miếu Miếu vẫn còn sống trong lòng chồng bà, trở thành đau nhức vĩnh viễn trong lòng bà ta.

Tà Doanh Doanh cắn răng, phần hận nói: "Nếu như cô để ý cha cô đối tốt với cô hai năm, liền tạo ra công hiến cho gia đình, tiền thuốc men của cha cô, rừng cây nhỏ của mẹ cô, duy trì rất phí tiền."

Thủy Miếu Miếu nhíu mày, cặp đôi mắt, nhìn Tà Doanh Doanh, hỏi: "Trọng điểm."

"Chủ nhật tuần này tôi sắp xếp xem mắt cho cô." Tà Doanh Doanh nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Không biết xấu hổ

Thủy Miếu Miếu nhếch cằm chọc khoe miệng, nói ra: "Ngại quá, tuần này, tôi không rảnh."

"Thủy Miếu Miếu, cô tin hay không, tôi chỉ một mồi lửa đốt đi rừng cây mà mẹ cô để lại cho cô, cô tin hay không, tôi sẽ san bằng phần mộ của bà ta." Tả Doanh Doanh quát.

Thủy Miếu Miếu buông ngực trang xuống.

Có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục.

Cô lạnh lùng nhìn Tả Doanh Doanh, cằm chọc nói: "Di Doanh Doanh sống từng trái, bà vĩnh viễn đột phá ở phòng tuyến cuối cùng, vô liêm sỉ đến độ cao mới, bà không sợ mẹ tôi tới tìm bà tâm sự ư."

Trong mắt Tả Doanh Doanh càng phát ra âm hàn, nói: "Tôi còn có thể mặc kệ sống chết của cha cô, tin tưởng cô cũng trả không nổi số tiền thuốc đất đỏ đó."

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên ý lạnh, bình tĩnh nói: "Tôi thứ sáu, tôi rảnh."

"Đừng có đùa gì, cô không chơi nổi." Tả Doanh Doanh nói xong, giẫm lên giày cao gót, đi ra xe, rời đi.

Thủy Miếu Miếu nhìn đuôi xe bà ta, híp mắt lại, che dấu hàn quang.

Không chơi nổi, vậy thì, cứ chơi đùa chứ sao.

Thủy Miếu Miếu quay người, nhìn Thảm Mặc Thần đứng ở sau lưng cô, nhìn phương hướng Tả Doanh Doanh rời đi theo tầm mắt cô.

Thủy Miếu Miếu giật mình, nhảy ra phía sau một bước, giống như chim sợ cành cong, hỏi: "Tại sao anh lại ở chỗ này?"

Thảm Mặc Thần thu hồi ánh mắt, nhìn Thủy Miếu Miếu, rất tùy đáp: "Lái xe tới, chỉ chậm hơn người đàn bà kia chút xíu."

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía cửa hành lang, nhìn thấy một chiếc Maserati màu xanh, nhú lông mày: "Anh lại đổi xe sao?"

"Công ty, nhìn thuận mắt, liền đổi chiếc mới một chút." Thảm Mặc Thần vừa cười vừa nói.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô không còn gì để nói rồi.

Trách không được, cô không có phát hiện anh tồn tại.

Cô vì 3000 đồng mà sút đầu mẻ trán, anh lại đổi mấy chiếc xe sang trọng hơn ngàn vạn.

"Tổng giám đốc, anh lớn lên..." thật lật mặt, mấy chữ này, Thủy Miếu Miếu không nói ra miệng, đổi lí do thoái thác, vừa cười vừa nói: "Anh lớn lên thật thích thay xe."

"Không phải cô nói tôi không phải loại cô thích sao?" Thảm Mặc Thần hỏi ngược lại.

"Bởi vì tôi không phải xe." Thủy Miếu Miếu trả lời vô cùng lưu loát.

"Vì sao không thích tôi? Thảm Mặc Thần nhìn lấy cô, hỏi.

"Tôi có chồng." Thủy Miếu Miếu bật thốt lên, vòng qua anh, lên lầu.

"Tôi có một chuyện không biết rõ?" Thảm Mặc Thần hỏi.

Thủy Miếu Miếu quay người, nhìn Thảm Mặc Thần, sáng tỏ đáp: "Việc vật hỏi Baidu, tình cảm hỏi Tianya, bát quái qua luận ngữ, chỉ cần anh muốn, khẳng định dân mạng trả lời, té bào nào của tôi không dùng để đối với râu ria của anh."

"Không phải cô nói có chồng sao? Sao mẹ cô còn cho cô đi xem mắt?" Thảm Mặc Thần trực tiếp hỏi ra.

Thủy Miếu Miếu chớp mắt, cô không biết anh nghe được bao nhiêu đối thoại, có lẽ, nghe được toàn bộ rồi.

Cô có loại cảm giác bị vả vào mặt.

Thủy Miếu Miếu háng giọng một cái, hơi hột trả lời: "Thịnh tình không thể chối từ, đi ra trận mà thôi."

Thảm Mặc Thần nhếch khóe môi, liếc về phía cầu thang sau lưng Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Như vậy chồng cô cũng không tức giận sao, tôi cũng rất muốn quen biết anh ta, thuận tiện, hỏi lòng anh ta một chút."

Anh nói xong, đi lên cầu thang.

Thủy Miếu Miếu hơi nhíu lông mày.

Nếu để cho anh nhìn thấy Viêm Viêm, vậy xong rồi.

Thủy Miếu Miếu lập tức nói ra: "Anh ấy không muốn gặp anh."

"Cô cũng không phải anh ta, làm sao cô biết anh ta không muốn gặp tôi." Thảm Mặc Thần tiếp tục lên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Tôi không phải không thể vào

Thủy Miếu Miếu chạy mấy bước, cản ở trước mặt anh, đôi mắt lấp lóe, tìm một cái cớ, nói ra: "Anh ấy ra khỏi nhà, không ở nhà."

Thảm Mặc Thần không tin, đưa tay ôm eo cô.

Nhiệt độ nóng hổi ở ngang hông cô.

Thủy Miếu Miếu chấn kinh, mở to mắt.

Thảm Mặc Thần dễ dàng ôm cô, quay người, ôm cô xuống cầu thang, buông tay ra, tiếp tục lên lầu.

Cho tới bây giờ Thủy Miếu Miếu đều chưa từng gặp người vô lý bá đạo như thế.

Cô đang muốn đuổi theo, điện thoại di động kêu lên.

Nhìn thấy là số của Viêm Viêm, tranh thủ thời gian nghe, chuẩn bị dặn dò nó không được mở cửa.

Viêm Viêm mở miệng nói trước: "Mẹ, bây giờ con đang bên ngoài có việc, nửa giờ sau trở về."

Thủy Miếu Miếu nhìn sang bóng lưng Thảm Mặc Thần, trời trợ giúp cô.

Thủy Miếu Miếu nheo đôi mắt, vừa cười vừa nói: "Thân ái, không vội, con cứ ra ngoài làm đi, trong nhà yên tâm. Không cần trở về, trở về thì nhớ liên lạc với mẹ."

"Hả?" Viêm Viêm không hiểu ra sao.

"Hả cái gì, mẹ nói cái gì chính là cái đó!" Thủy Miếu Miếu nói xong liền cúp điện thoại di động, nhìn Thảm Mặc Thần như có điều suy nghĩ, đứng ở trước cửa.

Thủy Miếu Miếu bước nhanh đuổi theo, lấy chìa khóa từ trong túi ra, lắc lắc chìa khoá với Thảm Mặc Thần, dùng giọng buồn lòng nói ra: "Xem ra, anh không tiến vào, cũng sẽ không hết hi vọng, xem đi."

Thủy Miếu Miếu mở cửa, tựa vào khung cửa, lười biếng nói: "Bên trong không có một ai, tổng giám đốc, nên tuyệt vọng đi."

Thảm Mặc Thần nhìn sang tủ giày.

Có dép, giày xăng đan, giày chạy bộ của nữ và trẻ con, không có đàn ông.

Thảm Mặc Thần giương lên khóe miệng, đi vào, nhìn xung quanh.

Nơi này của cô rất nhỏ, ước chừng hơn sáu mươi mét vuông, hai phòng ngủ một phòng khách một bếp một vệ sinh.

Chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ.

Bố trí rất ấm áp.

Trên tường, treo một cái bóng bầu dục.

Thẩm Mặc Thần nghi ngờ nheo mắt lại, nói ra: "Trung Quốc có rất ít người thích chơi bóng bầu dục."

Thủy Miếu Miếu nhìn theo ánh mắt anh, bứt lên nụ cười lo lắng, nói ra: "Anh cũng nói rất ít, rất ít, không phải là không có."

Thẩm Mặc Thần đi qua, xoay bóng bầu dục, nhìn thấy kí tên trên bóng, trong mắt lóe lên ánh sáng, chuyển mắt, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Cô đi qua nước Mỹ sao? TomBrady là thành viên bóng bầu dục nổi tiếng nước Mỹ!"

Trong lòng Thủy Miếu Miếu run lên, cổ gãi bộ trần định, cầm túi nhựa trong tay nhét vào trong tủ lạnh, rũ đôi mắt, nói ra: "Làm sao tôi có thể được cầu thủ nổi tiếng ở Mỹ kí tên, anh suy nghĩ nhiều rồi, đây là tôi mua trên web, tiện treo trên tường, làm trang trí."

"Thật sao?" Thẩm Mặc Thần khóa lại gương mặt đẹp của Thủy Miếu Miếu, hỏi ngược lại.

"Tôi lừa gạt anh làm gì, lừa anh có thịt ăn sao? Nếu không, anh mua lại bóng kia đi? Tôi mua 50 đồng, anh mua về 100 đồng, đủ ý ha?" Thủy Miếu Miếu xinh xắn nói, tiến lên, lấy bóng bầu dục xuống, đưa cho Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần tiếp nhận Bóng Bầu Dục, để ở trên ghế sofa, giọng mềm mại phân, hỏi: "Ông nội yêu Thủy Thủy phải cô hay không?"

"Ông nội yêu Thủy Thủy?" Thủy Miếu Miếu nghi hoặc lặp lại.

Thẩm Mặc Thần nhìn bộ dạng cô kinh ngạc, hơi giương lên khoe miệng, lấy một tờ giấy trong túi, đưa cho Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu vội vàng tiếp nhận, trên giấy còn mang theo nhiệt độ anh.

Ấm áp.

Nhưng, so với nhiệt độ đó càng làm cho cô cảm thấy đầm tay chính là nội dung phía trên giấy.

Thủy Miếu Miếu có cảm giác như sấm sét giữa trời quang.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Cô thật sự chơi sao?

Giấy trên viết địa chỉ mạng nhà cô.

Thực tế địa chỉ, viết là nơi này.

Tài khoản, liệt kê mười cái.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy mấy chữ ông nội yêu Thủy Thủy, ước chừng cũng biết là người nào.

Con trai của cô, Thủy Mộc Viêm

Trách không được, cô thấy nó lén lút lút lút trên mạng, thì ra chơi game.

Lúc Viêm Viêm ba tuổi đã biểu hiện thiên phú cực cao về máy vi tính, cho nên, cô không muốn bóp chết, đã mua máy tính từ sớm cho Viêm Viêm, để nó chơi.

Cô cũng mặc kệ không hỏi.

Tại sao, hết lần này tới lần khác lại trêu chọc đến Thẩm Mặc Thần nữa.

Thủy Miếu Miếu rất bình tĩnh đưa giấy lại cho Thẩm Mặc Thần, hất cằm lên, bình tĩnh nói: "Là tôi thì thế nào?"

"Hành vi của cô thuộc về hành vi Hacker, bắt lại, phải ngồi tù." Thẩm Mặc Thần hơi hốt nói với Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu cười khúc khích, cong lên đôi mắt như nguyệt, nói ra: "Thẩm tổng, anh cho tôi không hiểu luật pháp, năm 2009 Hacker phá được đây

chuyên sản nghiệp, là bởi vì bọn họ lợi dụng phần mềm Trojan, trộm lấy tài khoản mật mã ngân hàng, trò chơi trang bị lấy và bí mật cá nhân, cái này nhiều lắm là tôi đăng kí mấy tài khoản chơi game mà thôi."

"Cô thật sự chơi sao?" Thẩm Mặc Thần hỏi ngược lại.

Thủy Miếu Miếu bất an, còn không biết Viêm Viêm đã làm cái gì, rủ đôi mắt xuống, che khuất lấp lóe trong ánh mắt, khí thế nói ra: "Coi như tôi không hay chơi, phá giải mật mã gì trong trò chơi của mấy người, vậy cũng là trò chơi của mấy người có lỗ thủng, tài nghệ không bằng người, mấy người phải làm là tăng thăng cấp, sửa lỗ thủng, anh tìm tôi thì được cái gì? Tôi lại không phạm pháp."

Thẩm Mặc Thần cười một tiếng: "Vị tiểu thư này, nếu cô có thể chế tạo ra crack software, có nguyện ý hợp tác hay không, cùng thăng cấp, tôi cho cô một trăm vạn, làm thù lao, thế nào?"

"Không được tốt lắm" Thủy Miếu Miếu linh hoạt từ chối.

"Cô bán một nick cấp 85 mới được 5000 đồng, một nv cần luyện một tháng, một trăm vạn, cô cần phải hao phí 16 năm thời gian, cái nào có lợi, cô có thể tính toán, và lại, đội ngũ của tôi cũng có thể tăng cấp trò chơi, chờ tôi thăng cấp trò chơi, cô muốn luyện cấp thì càng khó khăn." Thẩm Mặc Thần khuyên.

Thủy Miếu Miếu cười nói: "Ai lại chơi game tận 16 năm, anh cho rằng là S à, S cũng bị đào thải đây."

"Cô cũng nói không có khả năng chơi 16 năm, cái này đối với cô mà nói là chuyện tốt, cô làm việc ở GBB, một tháng cũng mới hai ngàn. Sao?" Thẩm Mặc Thần khóa Thủy Miếu Miếu lại, không hiểu hỏi.

Thủy Miếu Miếu nhìn sang Thẩm Mặc Thần.

Nếu như thiên tài máy tính là cô, cô đã sớm hấp tấp đi, một trăm vạn, cô phải phấn đấu bao nhiêu năm?

Thế nhưng, thiên tài máy tính là Viêm Viêm.

Mặc kệ cho bao nhiêu tiền, cô cũng không thể để Viêm Viêm bị phát hiện nguy hiểm.

"Tôi suy tính một chút." Thủy Miếu Miếu cũng không trực tiếp cự tuyệt, lập lòe nước đôi nói.

Xem ra, cô phải nhanh di chuyển trận địa rồi.

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía cô, cũng không cưỡng cầu nữa, nói ra: "Cô nhìn tôi làm gì, không làm com sao?"

"A?" Thủy Miếu Miếu ghét bỏ nhìn Thẩm Mặc Thần, gượng cười suy đoán: "Không phải anh muốn ở lại ăn com chứ?"

"Cô nói xem?" Thẩm Mặc Thần hỏi ngược lại.

"Ha ha." Thủy Miếu Miếu ngăn chặn anh, cười hi hi nói: "Tôi nói, khẳng định anh sẽ không ở lại ăn com, anh là ai vậy, Thẩm tổng phú khả địch quốc, sẽ không tới nhà tôi xin bữa com, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Cô thật sự đổi mới thế giới quan của tôi

Thẩm Mặc Thần nhìn nụ cười giả của cô ở trong mắt, trầm giọng nói: "Ăn của cô một miếng cá, trả lại cô một con cá, ăn của cô một miếng thịt heo, trả lại cô một con lợn, ăn của cô một miếng thịt gà, trả lại cô một con gà, nếu như muốn kiếm về từ trên người tôi, nên cố gắng làm để ăn một chút."

Thủy Miếu Miếu nhìn Thẩm Mặc Thần ôn như Thái Sơn, cắn môi dưới.

Anh đã nói như thế, lại đuổi anh đi, cũng quá tận lực rồi.

Thế nhưng anh ở lại, giống như một quả bom hẹn giờ, nếu Viêm Viêm trở về, bị anh nhìn thấy, liền xong.

Đang lúc Thủy Miếu Miếu nghĩ biện pháp, điện thoại di động của cô vang lên.

Thủy Miếu Miếu lấy di động ra, thấy là quản lý Hoàng gọi.

"Alo, chào quản lý Hoàng." Thủy Miếu Miếu khách khí chào hỏi.

"Viêm tiểu thư, buổi tối hôm nay có rảnh không? Tôi mời cô ăn cơm, thuận tiện nói chuyện lần công việc quảng cáo." Khẩu khí Quản lý Hoàng nói rất tốt.

"Ăn cơm chưa?" Thủy Miếu Miếu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, mượn cơ hội này, vừa cười vừa nói: "Tốt, ở đâu?"

"Tại nhà hàng Hi vọng." Quản lý Hoàng nói.

"Được." Thủy Miếu Miếu cúp điện thoại, nhìn Thẩm Mặc Thần xin lỗi, nói ra: "Thật sự là ngại quá, lúc đầu muốn giữ anh lại ăn cơm, thế nhưng quản lý Hoàng hẹn, anh ta là khách hàng của tôi, không thể không đi, xin lỗi."

Thẩm Mặc Thần nhú lông mày, ý vị thâm trường nói: "Hoàng Trạch mời cơm, cô cũng dám ăn sao?"

Thủy Miếu Miếu không để ý tới giọng âm dương quái khí của anh, chỉ muốn đuổi anh trước: "Không có cách, làm việc mà."

Thẩm Mặc Thần cười một tiếng: "Một trăm vạn không làm, 2000 lại rất liều mạng. Thủy tiểu thư, thật đối mới thế giới quan của tôi, trách không được làm ăn tốt như vậy?"

Thủy Miếu Miếu xác định, anh đang chọc ngoáy cô!

Cô chịu đựng, cầm túi lên, đi ra cửa trước, nói với Thẩm Mặc Thần: "Thật xin lỗi, hiện tại tôi có việc, không tiện."

Thẩm Mặc Thần nhìn quả bóng trên ghế sofa, lấy ra hai tờ 100 trong ví, đặt lên bàn.

Thủy Miếu Miếu nhìn anh cầm quả bóng, nắm trong tay.

Trong đầu cô nổ lớn, đôi mắt ngập nước, đau lòng.

Cái Bóng Bầu Dục kia là cô xem đội New England yêu thích đấu, bỏ ra 40 đô la mỹ mua, máu chốt là, cô ném ra vô số mị nhãn, ném đến đôi mắt rút gân, mới đổi được Tom? Brad kí tên.

Coi như nhiều tiền cũng khó có thể mua được.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy mình gây ông đập lưng ông rồi.

Thẩm Mặc Thần dò xét liếc Thủy Miếu Miếu một chút, nhếch khóe miệng, hỏi: "Sao? Không nữa?"

"Cái anh muốn... chồng tôi rất thích, nếu tôi vô duyên vô cớ bán, nhất định anh ấy sẽ trách tôi." Thủy Miếu Miếu mong chờ quả Bóng Bầu Dục, cười hi hi nói.

Hi vọng anh thương xót, từ bỏ.

"Không có việc gì, dù sao chồng cô cũng độ lượng, cùng lắm thì, cô lại lên web mua cho anh ta một quả." Thẩm Mặc Thần không chút thương hương tiếc ngọc nói ra, đi về phía cửa.

Thủy Miếu Miếu nhú mày, trong lòng chửi một đám con mẹ nhà anh, lại chỉ có thể ăn hoàng liên, có khổ nói ra.

"Muốn tôi đưa cô tới nhà hàng không?" Thẩm Mặc Thần liếc xéo Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Không cần, trước khi đi, tôi vẫn còn có việc cần hoàn thành." Thủy Miếu Miếu nở nụ cười, ý cười lại rõ ràng không đạt trong mắt, lưu luyến không rời dò xét quả Bóng Bầu Dục một chút, buông thông đôi mắt xuống.

Thẩm Mặc Thần yên lặng cầu lấy đi, vút xuống chỗ ngồi phía sau xe, lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Thẩm tổng, hẹn không?

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu triệt để âm đạm.

Tĩnh lại

Chẳng qua là một quả Bóng Bầu Dục mà thôi, mua một cái là được

Cũng không biết làm như thế nào giải thích với Viêm Viêm?

Nói là bị trộm sao?

Thẩm Mặc Thần xuyên qua kính chiếu hậu, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, gọi điện thoại.

"Nam Phong, giúp tôi tra một chút Hoàng Trạch của Âu Tường đặt phòng bao nào ở nhà hàng Hi Vọng, đặt một gian đối diện, hiện tại tôi tới."

Dừng ở nhà hàng Hi Vọng

Hoàng Trạch nhìn thấy Thủy Miếu Miếu tới, lập tức đứng lên, nụ cười chân thành nghênh đón, tay nhẹ nhàng khoác lên lưng Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu dò xét Hoàng Trạch một chút, giờ lên nụ cười giả.

Cô thật sự không thích khác phái đụng cô, nhanh chóng đi hai bước, ngồi vào vị trí.

Hoàng Trạch ngồi ở đối diện Thủy Miếu Miếu, thân thiện hỏi: "Hôm nay Thủy tiểu thư thông thả sao? Không cần bên bạn trai à."

"Anh là khách hàng của tôi, anh ấy sẽ hiểu." Thủy Miếu Miếu hàn huyên nói.

Hoàng Trạch rót rượu vang đỏ cho Thủy Miếu Miếu, ánh mắt ý vị thâm trường nói với Thủy Miếu Miếu: "Cô như vậy, bạn trai có thể đau lòng."

Thủy Miếu Miếu nhìn rượu đỏ trong ly.

Quản lý Hoàng rót nửa ly cho cô.

Cô có chút đề phòng với Hoàng Trạch, cố ý nói ra: "Tôi để anh ấy tám giờ tới đón tôi, tám giờ cũng không tính quá muộn."

Ánh mắt Hoàng Trạch hiện lên ánh sáng u ám, vừa cười vừa nói: "Nếu tôi là bạn trai của Thủy tiểu thư, cũng không yên lòng để cô gái xinh đẹp như vậy đi ăn cơm với những người khác, đúng rồi, Thủy tiểu thư và Thẩm tổng có quan hệ như thế nào? Nhìn anh ta rất để ý cô."

"Anh ấy là thầy của tôi." Thủy Miếu Miếu khẽ cười nói.

"À, thì ra cô là học sinh của Thẩm tổng." Hoàng Trạch có chút bất ngờ.

"Được rồi, dùng bữa, cái đậu hũ gạch cua là thứ nổi tiếng nhất ở đây." Hoàng Trạch múc cho Thủy Miếu Miếu một muỗng.

"Cảm ơn." Thủy Miếu Miếu khách khí nói, ăn một chút.

Hoàng Trạch nhìn cô ăn hết, mắt lộ ra tinh quang, nói ra: "Kỳ thật, bộ dạng Thủy tiểu thư xinh đẹp như vậy, chỉ cần để Thẩm tổng nâng, khẳng định sẽ đại hồng đại tử, cần gì phải khổ cực như vậy?"

"Làm công việc gì đều sẽ vất vả, mấu chốt là làm vui vẻ, quản lý Hoàng, anh nói xem đúng không?" Thủy Miếu Miếu nói xong, nhú lông mày, xoa bụng, bật hơi.

"Thủy tiểu thư sao thế?" Hoàng Trạch quan tâm hỏi.

"Bụng đột nhiên có chút đau, quản lý Hoàng, tôi có thể không uống rượu không?" Ngữ khí Thủy Miếu Miếu nhu hòa thỉnh cầu nói.

Sắc mặt Hoàng Trạch có chút xanh: "Không phải thân thích cô tới chứ?"

Thủy Miếu Miếu dùng một chút, hiểu quản lý Hoàng có ý gì, nheo đôi mắt như nguyệt, vừa cười vừa nói: "Thân thích của tôi như mối tình đầu, thân thích ngược tôi trăm ngàn lần, ai, không có việc gì là thích làm âm ỉ."

"À." Khóe miệng Hoàng Trạch giật một cái, tự mình uống một ngụm rượu.

Anh ta nhìn Thủy Miếu Miếu múc gạch cua đậu hũ ăn, ánh mắt từ miệng của cô, chuyển qua ngực.

Thủy Miếu Miếu mặc áo sơ mi màu trắng, bởi vì quả đào hung đỏ, vị trí cúc áo ở ngực bị chống đỡ gấp, tạo ra bao nếp nhăn.

Tuy áo không lộ chút nào, nhưng vô cùng gợi cảm, ngược lại so với trực tiếp nhìn bằng mắt thường càng dễ cho người muốn lột áo ngoài của cô ra.

Quản lý Hoàng nuốt một ngụm nước bọt, hầu kết nhấp nhô, trong mắt tràn ngập tình dục.

Thủy Miếu Miếu đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng, nhìn đồ vật, đều là mấy ảo ảnh, cái muỗng trong tay cũng nắm không được, rót vào trong chén.

Rõ ràng cô không uống rượu, tại sao có thể có loại cảm giác say rượu này?

"Phục vụ, cho tôi một ly sữa bò." Thủy Miếu Miếu nhủu lông mày, nhìn phục vụ nói.

"Vâng." Phục vụ đi lấy sữa bò.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Muốn tôi mang cô rời đi sao?

Edit: Lê Huyền

Sữa bò có công hiệu giải độc.

Nhưng, đầu cô càng ngày càng cảm thấy choáng váng, trong cơ thể có một loại nóng ran bốc lên, giống như là có con kiến trong lòng, bắt đầu cắn thịt cô, nhột xuyên thấu đến máu xương.

"Thủy tiểu thư, cô không có sao chứ?" Hoàng Trạch quan tâm hỏi.

Thủy Miếu Miếu ản ản, trên trán đều là mồ hôi hột.

Cô liếc cái chén của anh ta.

Món ăn gì cũng không ăn.

Trẻ nải nữa, cũng biết thuốc hạ ở nơi nào?

Cô không chờ được sữa bò đưa tới, phải lập tức rời đi.

"Thật xin lỗi, tôi không thoải mái, đi trước." Thủy Miếu Miếu miễn cưỡng đứng lên, tay chống ở trên bàn, lắc đầu một cái, không đợi quản lý Hoàng trả lời, xoay người, lao đảo rời đi.

"Thủy tiểu thư." Quản lý Hoàng lập tức tiến lên đỡ Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu dùng sức đẩy quản lý Hoàng ra, tầm mắt mơ hồ, chân như nhũn ra, hoảng hoảng hốt hốt đi về phía trước.

Loại cảm giác này, giống như đã từng quen biết.

Tám năm trước, cô chính là như vậy bị đưa đến một căn phòng, vì không tiến vào bẫy rập người khác thiết kế, cô từ cửa sổ lộn ra ngoài, lộn vòng vào cửa sổ một người khác.

Dây dưa, triền miên.

Người đàn ông kia nâng mông của cô.

Dùng sức đung.

Nhiều lần ra vào.

Cô phối hợp, điên cuồng, hét chói tai.

Tĩnh lại, tiếng tăm, khắp bầu trời đen tối, người yêu, người thân, bạn, trong một đêm, toàn bộ mất đi.

Tuyệt vọng, thống khổ, giống như là mang cây mây và giấy leo quấn vòng quanh lòng, đâm rách tim, rót độc tố vào, huyết dịch ả ả áp toàn bộ bị rút đi.

Toàn thể giới, chỉ còn lại một mình cô.

Hoàng Trạch đi theo phía sau, nhìn vóc người cô uyển chuyển, chân nhỏ dài nhọn, cái mông vênh cao.

Coi như thân thích cô tới, anh cũng muốn, sau khi dùng qua, lại đưa cô cho Thẩm Mặc Thần.

Hữu dụng một lần, dùng một phần nhỏ một lần, đối với cô mà nói có cái gì khác nhau.

Dù sao có Thẩm Mặc Thần gánh, anh không khả năng sẽ có chuyện.

Thủy Miếu Miếu càng đi càng vô lực, trên đùi nặng giống như ngàn cân, vịn tường, trượt xuống, ngồi chồm hỏm dưới đất, thân thể co ro.

Nụ cười Hoàng Trạch âm lạnh, đỡ Thủy Miếu Miếu dậy, tà ác nói: "Tôi đặt xong phòng ở trên lầu, một hồi để cho cô thoải mái."

Thủy Miếu Miếu đẩy anh ta ra, nhưng là, một chút khí lực trên tay cũng không có, ngược lại cái loại nhu cầu đó càng ngày càng mãnh liệt.

Thủy Miếu Miếu ần nhần, trên trán hiện đầy mồ hôi hột.

Một phong bao khác.

"Anh hai, Thủy Miếu Miếu không đứng lăm, người đàn ông kia đỡ cô đi trong thang máy đi." Giang Nam Phong đang quan sát, quay đầu nói.

Phía sau sớm đã không có bóng dáng Thẩm Mặc Thần.

Giang Nam Phong há miệng một cái, vội vàng đi ra ngoài.

Hoàng Trạch còn không đỡ Thủy Miếu Miếu đến cửa thang máy, thấy Thẩm Mặc Thần đứng ở phía trước, quay đầu lại, ánh mắt trầm tĩnh lạnh nhạt.

Trong lòng Hoàng Trạch run lên, cười gượng, nói: "Trầm tổng, anh tới vừa vặn, tôi đang muốn đưa Thủy tiểu thư trở về, cô thật giống như uống say."

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu cầu cứu nhìn anh, ánh mắt nửa nhắm lại, bên trong đỏ, mang hơi nước, như một tảng lụa mỏng ở bên trong, hô hấp dồn dập, miệng đỏ thắm giương ra.

Cô không nhận được cảm giác mãnh liệt trong cơ thể, ngực giống như lửa đốt, nóng toàn thân đều xuất mồ hôi.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần bén nhọn nhìn qua Hoàng Trạch, toàn thân lẫn lộn, đi tới trước mặt Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Muốn tôi mang cô đi?"

Thủy Miếu Miếu theo bản năng nắm cánh tay Thẩm Mặc Thần, xác định nói: "Mang tôi đi!"

Thẩm Mặc Thần lộ ra nụ cười, chỉ vì câu này, anh đẩy xuống tất cả xã giao tới, cũng coi là đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thắng xe gấp

Anh cúi người, tay phải xuyên qua phía dưới đầu gối cô, tay trái ôm eo cô, ôm lấy cô, đi ra phía ngoài.

"Anh hai." Giang Nam Phong đuổi theo.

"Lái xe, đưa cô đi bệnh viện." Thẩm Mặc Thần cấp bách nói.

Hoàng Trạch sững sốt, chống đỡ kinh hoàng, Thẩm Mặc Thần không phải hờn dục sao?

Anh thật giống như rút lông trên móng cọp, một loại khí lạnh từ lòng bàn chân lên đến não.

Truyền thuyết, Thẩm Mặc Thần là một con cọp ăn thịt người không nhả xương, ai chọc anh, nhẹ thì bí mật giết chết, nặng thì tan cửa nát nhà.

Hoàng Trạch nhìn bóng lưng Thẩm Mặc Thần lạnh lùng, trong lòng có loại dự cảm xấu.

Thủy Miếu Miếu nghe được anh đưa đi bệnh viện, thần kinh căng thẳng buông lỏng xuống, một điểm lý trí cuối cùng, cũng bị cắn nuốt hết.

Còn lại xung động nguyên thủy.

Cô muốn anh.

Cái loại muốn đó, giống như lũ lụt mở đập vậy, mãnh liệt dâng trào.

Thủy Miếu Miếu siết chặt hai bên quần áo Thẩm Mặc Thần, giờ cao eo, hôn vào yết hầu anh, từ từ dờn xuống, răng cắn nút cài cổ áo anh.

Có thể, như vậy, căn bản lại không thể giải quyết thân thể cô khó chịu.

Thủy Miếu Miếu khóc âm mang nghẹn ngào, trở về lại yết hầu anh, đầu lưỡi quấn quanh, răng mài, khó chịu.

Thẩm Mặc Thần bị cô hôn, chỉ cảm thấy nhiệt độ thân thể đi lên.

Hắn không xử từ được người phụ nữ trong ngực tại chỗ.

Giang Nam Phong chạy tới mở cửa sau xe.

Thẩm Mặc Thần bỏ cô vào.

Anh mới lên xe.

Thủy Miếu Miếu không kịp đợi đến gần anh, hai tay ôm gáy anh, chủ động hôn môi của anh, đầu lưỡi đi sâu vào miệng của anh.

Đây là cô lần đầu tiên chủ động hôn anh.

Vị ngọt giống như là ăn bánh pút-đing, mềm mại, như tơ lụa.

Thẩm Mặc Thần nhú mày, lý trí cũng từng điểm từng điểm tan rã.

Mùi của cô quá tốt, nhiệt độ giống như lửa vậy, có thể hòa tan lòng anh lạnh như băng.

Thẩm Mặc Thần không thích bị một người phụ nữ tùy tiện thao túng mùi vị.

Anh biết, cô cũng không phải lý trí không chế.

Giữa muốn cùng không muốn, có chút phiền não.

Thẩm Mặc Thần nhú mày đẩy cô ra.

Nếu là trước kia, lấy tính tình Thủy Miếu Miếu, tránh anh còn chưa kịp.

Nhưng bây giờ trong đầu của cô, trong xương, chỉ có một ý niệm.

Muốn hạnh.

Thủy Miếu Miếu bị đẩy ra sau, móng vuốt dây dưa đi tới, cắn lỗ tai anh, hô hô hô hơi nóng ngay tại bên tai anh, làm cho anh nóng ran.

Càng làm cho anh không chế trụ được chính là, bắp chân của cô khoác lên trên đùi anh, bá đạo bung mặt anh, hôn lên môi của anh.

Thân thể gầy dựa qua loa, mài chân anh, thỉnh thoảng đụng phải bụng anh.

Thẩm Mặc Thần cảm thấy, người phụ nữ này chính là yêu nghiệt, diêm dúa lêu lợt, hấp dẫn (sexy), chẳng qua là nghe tiếng thờ đóc cô đè nén, làm cho đàn ông huyết dịch sôi trào.

Mà anh, cũng là một người đàn ông bình thường.

Thẩm Mặc Thần cau mày, ngăn chặn sau ót cô, hôn trả lại cô.

Chiếm ưu thế chủ động.

Bàn tay từ vạt quần áo cô đi vào, cởi móc khoá sau lưng cô ra.

Cô rất phối hợp, cởi thắt lưng anh ra, kéo áo sơ mi ra ngoài, kéo giây khóa kéo ra, tay nhỏ bé cách quần của anh cảm.

Đột nhiên, Giang Nam Phong thắng xe gấp.

Thẩm Mặc Thần ôm Thủy Miếu Miếu đứng về trước.

Trán anh đụng phải răng cô.

Đau đớn để cho lý trí anh trở về vị trí cũ.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần sắc bén quét về phía Giang Nam Phong, giống như là kiếm vậy.

Môi Giang Nam Phong run rẩy, cười khan giải thích nói: "Mới rồi thiếu chút nữa đụng xe chờ hàng."

"Cậu chú ý tập trung một chút, tại sao sẽ đột nhiên đụng?" Thảm Mặc Thần cả giận nói.

Giang Nam Phong giống như người cầm ăn hoàng liên (cây thuốc đông y), có khổ không nói ra được.

Bọn họ hai người ngồi ở đằng sau hôn như vậy, là đàn ông, nhìn cũng sẽ lại phản ứng đi.

Anh không cầm được, nhìn thêm mấy lần.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thanh tỉnh lại làm

Ánh mắt Thảm Mặc Thần dời đi, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, răng cô chảy máu, vết máu trên môi, trong mắt lóe lên thương tiếc.

"Thanh tỉnh chưa?" Thảm Mặc Thần hỏi.

Không biết là tức cô, hay não mình, bị cô tùy tiện đùa bỡn khát vọng thân thể như vậy.

Thủy Miếu Miếu nhìn trong mắt anh có phiền não cùng tức giận, trong trí nhớ cũng có một đôi mắt, cũng tức giận như vậy, giận dữ, chán ghét, khinh bỉ.

Máu tanh ở trong miệng lan tràn, tim đau để cho hô hấp cũng khó khăn.

Nước mắt Thủy Miếu Miếu chảy xuống.

Thấy nước mắt trong suốt ở khóe mắt cô, trong mắt ủy khuất, thông khổ, lòng Thảm Mặc Thần bị vụn nát.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy trong lòng lạnh quá, thân thể run lẩy bẩy, ngồi vào bên trái, thân thể cuộn tròn, ở xó xinh xe, hai tay khoanh ở đầu gối, đầu vùi ở bên trong đầu gối, nhắm chặt hai mắt.

Sau cơn đau, trong cơ thể giống như lại xuất hiện cảm giác cơn kiến gặm thịt, một cổ hơi nóng, một cổ hơi lạnh, đánh thẳng vào thân thể.

Suy nghĩ Thủy Miếu Miếu càng ngày càng không rõ, đầu óc cũng càng ngày càng hỗn loạn, bởi vì cậu không phải, khó chịu, khổ sở, lẳng lặng chảy nước mắt.

Thảm Mặc Thần đau lòng cô như vậy không giúp cô.

"Giang Nam, đi nhà tôi." Thảm Mặc Thần trầm giọng nói, tròng mắt đen nhánh phản xạ ánh đèn đường, lóng lánh.

"A?" Giang Nam Phong, từ trong kính nhìn Thảm Mặc Thần sau xe, chống vói tròng mắt anh, không dám chống lại lệnh Thảm Mặc Thần ra, vội vàng ồ một tiếng.

Nhà Thảm Mặc Thần cũng gần bệnh viện, quẹo một cái cua, đã đến.

Thảm Mặc Thần ôm thần chí không rõ, ánh mắt trống rỗng, nhưng Thủy Miếu Miếu lại bị được vật hành hạ đi vào phòng tắm, để cô trong bồn tắm, mở vòi hoa sen, nước lạnh như băng ở đỉnh đầu rơi xuống.

Cô mê mẫn nhìn anh, nước tùy ý đánh vào trên mặt cô, tóc ướt, quần áo ướt.

Áo sơ mi màu trắng, ướt át, trở nên trong suốt, sát trên người, buộc vòng quanh vóc người cô.

Thảm Mặc Thần quay mặt chỗ khác.

Nhưng bản năng trong cơ thể đang thức tỉnh.

Từng cổ hơi nóng, từ bụng lên.

Vật nào đó, như măng mọc sau cơn mưa vậy, có thể phá trúc.

Thảm Mặc Thần cắn răng, nắm tay cầm, đài sen giờ đến trên đỉnh đầu mình, có thể nước lạnh như băng áp lực tưới không được lửa trong cơ thể anh, nhìn cô một cái, tất cả cố gắng uổng phí.

Thẩm Mặc Thần bỏ qua đài sen trên tay, quỳ một chân trong bồn tắm, cúi người, hôn lên môi Thủy Miếu Miếu.

Mang xung động, kiều căng muốn ngừng cũng không được, gặm cắn môi của cô.

Ngón tay cời nút cài áo sơ mi cô ra, từ từ, lộ ra bả vai cô mượt mà trắng nõn.

Thẩm Mặc Thần hôn từ môi của cô, chuyển qua cổ, rơi vào đầu vai của cô, ngón tay cời móc khoá sau lưng cô ra, hôn rậm rạp chẳng chịt, hôn dọc theo ngực.

Bên ngoài điện thoại di động reo.

Thẩm Mặc Thần phiền não vịn chân mây, trên cao nhìn xuống, nhìn mặt Thủy Miếu Miếu đỏ thắm, chống vói tròng mắt cô càng ngày càng bị lạc, ở trong đó giống như là có thuốc mê, để cho người không tự chủ cũng sẽ bị đầu độc, muốn đi vào, vĩnh viễn cũng không ra.

Thanh âm Thẩm Mặc Thần khàn khàn nói: "Tôi biết đầu óc cô bây giờ không biết, nếu như chờ cô thanh tỉnh muốn làm, tôi cùng cô làm."

Anh đứng dậy, nhặt vòi nước trên đất lên, treo lên trên cái giá, xoay người, từ trong phòng tắm đi ra ngoài.

Nghe điện thoại.

"Chuyện gì?" Thẩm Mặc Thần hung ác, trong giọng nói đều là hỏa khí.

"Thần Thần, thứ bảy coi mất, con nhất định phải tới." Lâm Mỹ Quyên nói.

"Mẹ xong chưa, đừng suy nghĩ nhiều, con sẽ không đi." Thẩm Mặc Thần cúp điện thoại di động.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Lấy thân báo đáp, có muốn hay không?

Không biết qua bao lâu, được tính Thủy Miếu Miếu qua, suy nghĩ càng ngày càng rõ ràng.

Có thể càng rõ ràng, nhớ tới chuyện mới vừa rồi, lại càng cảm thấy xấu hổ không chịu nổi.

Thủy Miếu Miếu che trán mình, gõ một cái, ảo não, phiền não.

Cô rút cuộc làm cái ghê tởm gì, lại bị bỏ thuốc, còn muốn cùng Thẩm Mặc Thần phát sinh quan hệ như vậy.

Thủy Miếu Miếu cắn môi, từ trong bồn tắm đứng lên, tóm lấy áo, mở cửa ra một chút xiu, nhìn ra phía ngoài.

Thẩm Mặc Thần đã đổi xong quần áo, một cái áo màu vàng nhạt, một cái quần màu trắng, ánh đèn từ đỉnh đầu anh rơi xuống, bao phủ cho anh vàng sáng màu vàng, thêm mấy phần nhu hòa.

Anh đang đứng ở trên quầy ba, có một ly trà gừng, quay người, nhìn về phía phòng tắm.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu run lên, đóng cửa lại.

Thẩm Mặc Thần cầm túi đặt bên cạnh ghế sa lon lên, đi tới cửa phòng tắm, gõ cửa.

Thủy Miếu Miếu lại mở một cái khe cửa ra.

Mặc dù, được tính đã qua, nhưng là, mặt cô tự nhiên đỏ ửng.

Con mắt Thẩm Mặc Thần âm u nhìn cô, nói: "Trước thay quần áo, cẩn thận cảm mạo, đây là lần trước mua cho cô, vừa vặn có thể dùng."

Thủy Miếu Miếu cúi đầu, từ trong khe cửa nhận lấy túi trong tay anh, đóng cửa lại.

Cô cầm váy bảo thạch lam bên trong lên, nhìn nhãn hiệu.

Hương Nại Nhi, giá cả 12560.

Thủy Miếu Miếu có loại cảm giác khóc không ra nước mắt.

2000 cô cũng không mua nổi?

Lần này, cô phải mặc sao.

Có thể, cái này trên người ướt thành như vậy, đều có thể nhìn thấy bên trong, cô cũng không thể đi ra ngoài như vậy sao.

Thủy Miếu Miếu nhắm mắt thay.

BRA bên trong, có thể thất lưng.

Bên ngoài là một cái áo đầm hoa sen lộ vai thủ công túi đồn.

Sau khi mặc vào, lồi lõm rõ ràng, rất hấp dẫn (sexy).

Thủy Miếu Miếu đi ra.

Thẩm Mặc Thần liếc cô một cái, trong mắt lóe lên kinh sợ, đưa cái ly trong tay cho cô.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy lúng túng, cho nên không có nhận.

"Làm sao? Không dám uống?" Mắt Thẩm Mặc Thần nhìn cô, hỏi.

Thủy Miếu Miếu nhìn anh.

Cô trước cũng như vậy, anh đều không thừa dịp người gặp nguy, cô có cái gì không dám uống.

Cô nhận lấy cái ly trong tay anh, uống một hơi cạn sạch trà gừng trong ly.

Thẩm Mặc Thần ngoắc ngoắc khóe miệng, hỏi: "Bây giờ muốn làm sao?"

"Phốc." Thủy Miếu Miếu phun trà gừng không có nuốt xuống tới trong ly, ho khan hai tiếng.

Thẩm Mặc Thần đưa khăn giấy cho cô.

Thủy Miếu Miếu nhận lấy giấy trong tay anh, lau khóe miệng, ngượng ngừng nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Thật ra thì, cô không giỏi phải tranh cãi vô lý, cô yêu ghét rõ ràng, không theo ý tiếp nhận ân tình, tiếp nhận, cũng biết ân.

"Cái đó, hôm nay cảm ơn anh." Thủy Miếu Miếu thật lòng thành ý nói nói cảm ơn.

"Cảm ơn tôi cái gì?" Thẩm Mặc Thần ngồi ở trên lưng ghế sa lon, trong mắt tà nịnh mấy phần, nói tiếp: "Cảm ơn tôi không có đụng cô, hay là cảm ơn tôi hôn cô?"

Thủy Miếu Miếu biết anh lại đang cùng cô nói giỡn, nói: "Cảm ơn anh cứu tôi."

"A." Thẩm Mặc Thần cười yếu ớt, nhú đầu mày, "Vậy cô muốn báo đáp tôi thế nào? Lấy thân báo đáp?"

"Đúng..." Thủy Miếu Miếu thiếu chút nữa nói ra, dừng một chút, nói: "Ngày khác tôi mời anh ăn cơm."

Thẩm Mặc Thần cong cánh tay lên, nhìn đồng hồ phía trên, hơi hột nói: "Tôi vừa vặn bây giờ còn chưa ăn cơm tối đây."

Thủy Miếu Miếu hiểu ý của anh, nheo tròng mắt cong cong lại, cười nói: "Đi thôi, bây giờ tôi mời anh ăn cơm, thịt bò bít tết, được rồi?"

Thẩm Mặc Thần đứng dậy, cầm dưới liếc về phía cửa, nói: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Làm người phụ nữ của tôi đi

Phòng ăn Tây

Trông mắt Thủy Miếu Miếu nhìn thức ăn trên bàn, tính toán có đủ hay không.

Chừng bốn trăm đi.

Trong bốp (vì) cô giống như chỉ có hơn ba trăm.

Thủy Miếu Miếu hơi vận chân mày, trong lòng đồ mờ mờ.

Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu, trông mắt lười biếng, hỏi: "Làm sao không ăn?"

Thủy Miếu Miếu là sợ anh ăn không đủ, gọi thêm, cho nên cũng để lại cho anh ăn.

Cô cười cắt một khối thịt bò lớn, thả vào trong khay Thẩm Mặc Thần, sáng rỡ nói: "Tôi gần đây giảm cân, buổi tối muốn ăn ít một chút. Miếng này tôi chưa ăn qua đâu, anh ăn nhiều một chút."

Thẩm Mặc Thần ngoắc ngoắc khoe miệng, không có vạch trần cô, nói: "Tôi trước hỏi chuyện cô, suy tính thế nào? Nếu như thắng cấp thuận lợi, có thể một tháng cũng không cần."

"A a. Chuyện này." Thủy Miếu Miếu cúi đầu, cắt một miếng thịt nhỏ, giả bộ.

Điện thoại di động cô reo.

Thủy Miếu Miếu nhìn là Viêm Viêm, vội vàng nghe.

"Thế nào? Bảo bối." Thủy Miếu Miếu mở miệng nói.

Tay Thẩm Mặc Thần cắt thịt bò bít tết, dừng lại một chút, trông mắt lạnh mấy phần.

"Bảo bối đầu mẹ, bóng bầu dục của con đâu? Mẹ để đi nơi nào?" Viêm Viêm tức giận hỏi.

"A, bóng," trán Thủy Miếu Miếu có ba vạch đen, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần căn bản cũng không nhìn cô, ưu nhã cắt thịt, coi cô như không khí vậy.

Thủy Miếu Miếu phỏng đoán anh không trả, hạ thấp giọng đối với Viêm Viêm nói: "Lần sau mẹ mua thêm cho con một quả."

"Lần sau, mẹ đỡ trẻ nít! Lần sau, mẹ còn có thể gặp được tombrady sao? Coi như mẹ gặp được, mẹ đều già rồi, ném ánh mắt quyến rũ còn hữu dụng sao? Anh còn có thể ký tên cho mẹ sao?" Viêm Viêm rêu rao.

Thủy Miếu Miếu không cách nào đáp được cho, mặt trầm xuống, cảm uy nghiêm ra, nói: "Đứa trẻ, thần tượng là dùng để vượt qua, ở trong lòng mẹ, con đã vượt qua, không cần thần tượng."

"Con muốn!" Viêm Viêm cũng khóc, "Đó là đồ duy nhất con mang từ nước Mỹ về, con không muốn tiền của mẹ, không muốn mẹ nuôi con, nhưng là, quả bóng đó con muốn, ô ô ô, có tombrady đích thân ký tên!"

Viêm Viêm vừa khóc, lòng Thủy Miếu Miếu liền bẽ.

Cô cái gì đều không thể cho Viêm Viêm, vành mắt đỏ lên, trầm giọng nói: "Mẹ lại nghĩ biện pháp, cúp."

Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu cúp điện thoại, để dao xuống, ưu nhã lau mép, ánh mắt âm u nhìn cô, hỏi: "Cô đối với đề nghị này giúp tôi thắng cấp "thượng cổ kỳ hiệp", còn có cái gì băn khoăn sao?"

"Thật ra thì" Thủy Miếu Miếu khó khăn nói: "Tôi sẽ không thắng cấp, vượt qua kiểm tra chẳng qua là trùng hợp, tôi không có cái năng lực kia, bụng không nổi chén nước kia, lật có thể sẽ không tốt."

"Ý là cự tuyệt tôi sao?" Thẩm Mặc Thần hỏi, trông mắt trầm xuống.

Thủy Miếu Miếu lập tức cảm thấy không khí chung quanh đều thay đổi, có chút lạnh.

"Xin lỗi." Thủy Miếu Miếu xin lỗi cúi đầu nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn dáng vẻ cô nghe theo, ánh mắt thâm thúy, trầm tư suy nghĩ, nói: "Thủy Miếu Miếu, làm người phụ nữ của tôi đi."

"A?" Thủy Miếu Miếu sợ hết hồn, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, đôi mắt ở lớn.

"Tôi cần một người vợ, cô cũng cần tiền, không phải sao? Có tiền, cô có thể nuôi con trai, không cần công việc cực khổ như vậy, chờ tôi thừa kế Trầm thị, tôi cũng có thể để cô tự do, cô có tiền, muốn làm cái gì, muốn đi nơi nào đều có thể." Thẩm Mặc Thần thử thuyết phục Thủy Miếu Miếu.

Trong đầu Thủy Miếu Miếu suy nghĩ lời anh, hỏi: "Anh muốn hiệp nghị kết hôn cùng tôi?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Cô coi là còn thật rõ

"Cô có yêu cầu gì còn có thể cùng tôi nói." Thẩm Mặc Thần công thức hóa đàm phán.

Thủy Miếu Miếu nhếch mép một cái, "Nhờ Trầm tổng dễ mất, bất quá, tôi tự tin có năng lực nuôi con trai tôi, loại chuyện kết hôn này, tôi không thích hợp."

Thẩm Mặc Thần bình tĩnh nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu lấy dũng khí, muốn nói hết ra: "Chuyện lần này, thật rất cảm ơn Trầm tổng xuất thủ trợ giúp, nhưng là, không có gì cần thiết, tôi cảm thấy chúng ta sau này cũng không cần gặp mặt, Trầm tổng cũng có thể xem xét một đối tượng thích hợp, tôi mong muốn cuộc sống bình thường đơn thuần."

"Đây là lời trong lòng của cô?" Thẩm Mặc Thần trầm giọng hỏi, tròng mắt sắc bén mấy phần.

"Đúng vậy." Thủy Miếu Miếu gật đầu nói.

"Cô đối với tôi không có nửa điểm động tâm?" Thẩm Mặc Thần vận chân mày, dò xét Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Không có." Thủy Miếu Miếu rất xác định nói.

"Biết! Sau này sẽ không dây dưa." Thẩm Mặc Thần đứng dậy, cầm kéo căng, sai bước đi ra phía ngoài,

Thủy Miếu Miếu nhìn lướt qua mặt bàn, còn có rất nhiều không có ăn xong đâu.

"Phục vụ viên, tính tiền." Thủy Miếu Miếu hô.

Phục vụ viên đi tới, tao nhã lễ độ nói: "Tổng cộng là năm trăm một."

"A? Không phải hơn bốn trăm sao?" Thủy Miếu Miếu bật thốt lên.

"Chúng tôi là cần thu thêm phí phục vụ." Phục vụ viên mỉm cười nói.

Thủy Miếu Miếu biết, cầm bóp lên, bên trong chỉ có ba trăm hai, sớm biết, cũng không cho Viêm Viêm hai trăm.

Thủy Miếu Miếu cười híp mắt nhìn về phía phục vụ viên, hỏi: "Có thể cả thẻ tín dụng sao?"

"Có thể." Phục vụ viên mặc dù cung kính nói, trong mắt lộ ra khinh bỉ.

Thủy Miếu Miếu khinh thường ánh mắt phục vụ viên, nói: "Còn nữa, hỗ trợ gói mang về."

"Chúng tôi ngoài ra phải thu thêm năm nguyên tiền phí bỏ túi." Phục vụ viên nói.

"Có thể." Thủy Miếu Miếu cầm thẻ tín dụng từ trong bóp ra.

Phục vụ viên nhận được điện thoại, lập tức hướng về phía Thủy Miếu Miếu nói: "Thật xin lỗi, quý khách, mới vừa rồi vị tiên sinh kia đã tính tiền, cô chỉ cần trả tiếp năm nguyên phí bỏ túi là được rồi."

"À." Thủy Miếu Miếu rũ tròng mắt đáp một tiếng.

Mặc dù tiền là Thẩm Mặc Thần trả, trong lòng Thủy Miếu Miếu cũng không thoải mái, bởi vì nói là cô mời, cô muốn còn nhân tình anh, sau này không nợ.

Cô đi ra ngoài, nhìn tới cửa xe Thẩm Mặc Thần.

Anh chậm rãi hạ cửa kiếng xe xuống, mặt đầy lãnh khốc nhìn cô.

Thủy Miếu Miếu tiến lên, nói: "Tiền ăn cơm cùng tiền quần áo, tuần tới tôi trả lại cho anh."

Thẩm Mặc Thần nhếch mép một cái, mấy phần trào phúng, nói: "Cô coi là còn thật rõ."

Anh ném bóng bầu dục ra.

Thủy Miếu Miếu theo bản năng tiếp lấy.

"Đứa trẻ có thần tượng, cũng sẽ trở thành động lực sinh hoạt." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

Thủy Miếu Miếu biết, mình trước nói hoảng, đều bị Thẩm Mặc Thần nhìn thấu.

Anh vốn luôn biết, bóng bầu dục là của Viêm Viêm.

"Cám ơn." Thủy Miếu Miếu vừa nói, ôm bóng vào trong ngực.

"Cô đi qua Mỹ đi." Thẩm Mặc Thần lần nữa nói.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu run lên, lực ôm bóng tăng thêm một ít, nâng lên nụ cười sáng rỡ, nói: "Tôi không đi, tôi nếu là có tiền đi nước Mỹ, cuộc sống còn gặp qua quần bách như vậy sao? Thật không có đi."

Thẩm Mặc Thần nhìn cô, không nói gì thêm, ánh mắt đen nhánh nhìn về phía trước, lái xe, rời đi.

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía bóng bầu dục trong ngực.

Trên cái thế giới này, người duy nhất cô cần phải quý trọng, chính là Viêm Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Bồ nhào tổng giám đốc có thịt ăn

Thủy Miếu Miếu trở về công ty, đã mười giờ rưỡi, cô cũng không muốn ngủ, dứt khoát, chọn xong bản thảo và âm nhạc.

Mười một giờ Lê Bảo Y đi ra, nhìn thấy Thủy Miếu Miếu, tiến lên, vỗ bả vai Thủy Miếu Miếu một cái, hưng phấn nói ra: "Thủy Thủy, tập đoàn Hoàn Thần đã quyết định thu mua GBB của chúng ta, hiện tại giám đốc ngoại giao của họ đang đàm phán với Lý tổng, nói không chừng, mấy ngày nữa chúng ta sẽ thành nhân viên của tập đoàn Hoàn Thần rồi."

Thủy Miếu Miếu giương lên khóe miệng, nói ra: "Không dễ dàng a, cuối cùng thay đổi triều đại rồi."

"Ha ha, nói không chừng, chúng ta có thể nhìn thấy ông chủ lớn của Hoàn Thần." Lê Bảo Y mong đợi nói.

Thủy Miếu Miếu dò xét liếc Lê Bảo Y hoa si một chút, nói ra: "Cô muốn gặp, để anh cô lên chụp giúp cô một tấm không phải tốt sao."

"Anh tôi cấp bậc không đến, còn không có tư cách giao lưu chính diện với ông chủ." Lê Bảo Y mát mắt nói.

"Chờ anh cô lên chức giám đốc thì sao, có tư cách rồi." Thủy Miếu Miếu trêu chọc nói.

"Cô nằm mơ đi, sợ anh tôi lên được, ông chủ kia đã thành bụi." Lê Bảo Y đùa giỡn nói ra.

Thủy Miếu Miếu cười xấu xa: "Ông chủ Hoàn Thần luôn luôn đi ở phía trước người khác, để cho người ta cực kỳ bội phục, đến chết cũng oanh liệt."

"Ha ha, Thủy Thủy, cô thật là xấu, cô lừa anh ta." Lê Bảo Y chỉ vào trán Thủy Miếu Miếu một cái.

Thủy Miếu Miếu né, nói ra: "Nào có, về sau là ông chủ của chúng ta, vượt mong ngựa còn không kịp."

"Ta muốn nói cho đại lão bản, người muốn đập hấn cái mộng." Lê Bảo Y xấu xa nói ra.

"Lăn." Thủy Miếu Miếu đẩy Lê Bảo Y một chút, hai người vui cười một chỗ.

"Thủy Thủy, nói thật, người dẫn chương trình khác đều dốc sức tiếp cận ông chủ, nhóm phát thanh chúng ta có cô xinh đẹp nhất, cô cũng bình tĩnh nhất." Lê Bảo Y quở trách nói.

"Tôi mang theo một cái đuôi nhỏ, không hứng thú với loại đàn ông trăm công nghìn việc." Thủy Miếu Miếu xấu xa đáp, viết trên giấy ca khúc cô chọn trúng.

"Cô không hứng thú, là do ba của cái đuôi nhỏ sao?" Lê Bảo Y chen lấn Thủy Miếu Miếu hỏi một chút.

Bút trên tay Thủy Miếu Miếu ngừng một chút, trong đầu hiện lên bộ dạng Thảm Mặc Thần lạnh lùng rời đi.

Hắn là sẽ không còn gặp anh.

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía Lê Bảo Y, đôi mắt bình thản, nói ra: "Tôi còn không nhớ rõ bộ dạng anh ta ra sao? Trước đó suy đoán có một người, cũng không thể đổ bỏ lên người ta."

"Cô cứ buông tha anh ta như vậy, nhìn Viêm Viêm cũng biết ba nó khẳng định đẹp trai." Lê Bảo Y tiếc nuối nói.

"Đẹp trai, có thể coi như com ăn sao? Tôi tình nguyện đổi anh ta làm com ăn." Thủy Miếu Miếu chuyển ánh mắt lên máy vi tính.

"Chỉ ít giải quyết sinh lý không cần bỏ tiền, cái này dù sao cũng hơn tự động." Lê Bảo Y khiêu mị, xấu xa nói.

"Cút, cô mới cần tự động, bà đây không cần." Thủy Miếu Miếu đẩy Lê Bảo Y không cần mặt mũi.

"Tôi tự động đã nhiều năm, cầu ông trời ban thưởng soái ca, không cần bỏ tiền." Lê Bảo Y giả khóc nói.

Thủy Miếu Miếu bó tay với cô: "Cô có thể lẩn, nhớ kỹ, lẩn đường thẳng."

Lê Bảo Y thè lưỡi với Thủy Miếu Miếu, lẩn tới cửa, xấu xa nói ra: "Chị em, đừng cảm thấy chị em không đau lòng cho cô, qua mấy ngày nữa đưa cho cô đồ tốt, đảm bảo cô dùng nhiều nước, hắc hắc."

Không biết vì cái gì, Thủy Miếu Miếu nhìn bộ dạng cô, lưng có chút phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Làm ông nội nhà anh

11 giờ 50

Thảm Mặc Thần mở radio.

"Mỗi khi đêm khuya đến, xung quanh trở nên yên tĩnh, nếu như em tỉnh dậy, có thể nhớ tới hay không, đã từng trú lưu ở trong lòng, từng có tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng lại không thể không tách ra? Chúc mọi người buổi tối tốt lành, tôi là Thủy Thủy." Giọng Thủy Miếu Miếu cùng với bối cảnh âm nhạc Trần Thực Hoa (Lưu Quang Phi Vũ), từ radio truyền ra.

Giọng trong veo thơm ngọt, dưới âm nhạc thương cảm, phảng phất mang tới ưu thương nhàn nhạt.

"Alo, Thủy Thủy, trong lòng tôi rất khó chịu, hôm nay tin tức quốc tế nói, Dạ Lăng Dật ở cùng với con gái của Thủ tướng Anh quốc." Nghe ra là tiếng một cô gái khóc nói.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu dừng một chút, hỏi: "Cô là bạn gái trước, của Dạ Lăng Dật."

"Không phải, Dạ Lăng Dật là nam thần của tôi, anh ấy là ông trùm tài chính trẻ tuổi nhất, đẹp trai nhất toàn thế giới, lần trước tôi nhìn thấy anh ấy xuất hiện trên bảng phủ hào toàn cầu.

Lần đầu tiên anh ấy lên bảng danh nhân, tôi đã chú ý anh ấy, chỉ cần anh ấy có trên tạp chí tôi đều thu thập, tôi thực sự thích anh ấy, cái cô con gái của Thủ tướng Anh quốc căn bản không xứng với anh ấy." Cô gái lớn tiếng khóc.

"Anh ta biết cô sao sao?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Không biết." Cô gái nói.

"Cô cảm thấy mình xứng với anh ta sao?" Thủy Miếu Miếu mỉm cười hỏi.

"Nhưng tôi là người trên thế giới này yêu anh ấy nhất." Cô gái xác định nói.

"Cô cảm thấy, anh ta cần cô yêu sao?" Thủy Miếu Miếu cười hỏi.

Cô gái không nói.

"Thâm tình của cô anh ta vĩnh viễn không hiểu, cô kêu gọi anh ta sẽ vĩnh viễn không nhìn thấy, nếu như tôi là cô, liền mau tìm một người yêu gả đi, sinh con trai cưới con gái anh ta, để con gái của anh ta gọi cô là mẹ, chiếm lấy cháu của anh ta, tất cả, đều viên mãn, tặng cô một ca khúc, đoàn tụ sum vầy." Thủy Miếu Miếu cất điện thoại, mở âm nhạc.

Thẩm Mặc Thần giương lên khoe miệng.

Anh phát hiện cô chủ trì còn rất có ý tứ.

Bất tri bất giác, 10 phút đồng hồ trôi qua.

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía cửa GBB.

Thủy Miếu Miếu từ GBB đi ra, mỉm cười vẫy tay tạm biệt với đồng nghiệp.

Trong tay cô cầm quả bóng, vừa đi, vừa ném lên không trung, tiếp được.

Bởi vì lần trước đụng phải biến thái, hiện tại Thủy Miếu Miếu đi đường lớn đèn đuốc sáng trưng.

Thẩm Mặc Thần lái xe, chậm rãi đi theo phía sau cô.

Cũng không biết qua bao lâu, Thủy Miếu Miếu ngồi trên một chiếc ghế dài, nhìn đường cái trống rỗng, không biết đang suy nghĩ cái gì, đôi mắt u ám, nước mắt lã lã rơi xuống.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần u sầu nhìn cô.

Cô lại như cười, hít sâu một hơi, bình tĩnh cảm xúc, gọn gàng mà linh hoạt lau nước mắt.

"Mỹ nữ, bị bạn trai khi dễ à, muốn làm bạn gái của tôi hay không?" Một thanh niên tóc vàng cười xe máy dừng lại nói.

"Làm ông nội nhà anh." Thủy Miếu Miếu trả lại một câu.

"Tôi đẹp trai hơn ông nội, cũng có sức hơn ông nội, ông nội tôi không thỏa mãn được cô, cô làm tôi đi." Đầu tóc vàng bị ỏi nói.

"Lăn." Thủy Miếu Miếu cầm lấy túi rồi đi.

Đầu tóc vàng quay đầu xe, muốn theo sau, cánh tay bị giữ lại.

Cậu ta quay lại, nhìn thấy một người đi giày Tây, ánh mắt u lãnh nhìn mình.

Để cậu ta có mấy phần sợ hãi.

Cậu ta đoán là bạn trai cô gái vừa rồi, xám xịt rồi đi.

Thẩm Mặc Thần trở lại xe một lần nữa, tiếp tục đi theo đằng sau Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu không tiếp tục khóc, rất bình tĩnh trở về.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô lên cầu thang, lầu ba sáng đèn.

Cô treo Bóng Bàu Dục lên tường, quay người, tắt đèn.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chạy trở về, tốt

Thẩm Mặc Thần giờ đồng hồ lên, nhìn hướng thời gian, hai giờ.

Nhớ tới buổi tối trước đó Thủy Miếu Miếu đụng phải nguy hiểm, trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên sắc bén, gọi điện thoại cho giám đốc quản lý Trần

Sâm, hỏi: "Ngủ chưa?"

"Chưa có." Trần Sâm vội vàng nhảy từ trên giường xuống, phần chân tinh thần nói.

"Hôm nay nói với bên GBB thế nào?" Thẩm Mặc Thần trầm giọng hỏi.

"Nói tốt, không chế giá trong dự đoán, Thứ hai có thể ký hợp đồng." Trần Sâm báo cáo.

"GBB có một người dẫn chương trình lúc mười hai giờ khuya, tên Thủy Miếu Miếu, ký xong hợp đồng, điều cô ấy đến bộ phận tạp chí Hoàn Thần lấy tin và biên tập." Thẩm Mặc Thần phân phó xong cúp điện thoại.

Trần Sâm hơi kinh ngạc, Đại BOSS nửa đêm gọi điện thoại tới, chỉ là điều một nhân viên của GBB sao?

Ngày thứ hai

Viêm Viêm mở cửa đi ra, liếc mắt liền thấy được Bóng Bàu Dục treo trên tường, vui vẻ chạy tới, lật qua.

Có kí tên TomBrady.

Cũng là cái lúc trước của nhóc.

"Mẹ già, mẹ giúp con tìm được, rồi chỗ nào, trước đó con tìm cũng không thấy." Viêm Viêm mừng rỡ nói.

Thủy Miếu Miếu nhìn Viêm Viêm vui cười, cảm thấy vui mừng, bụng bữa sáng lên bàn, nói ra: "Bóng mà, đều thích lăn, địa cầu hình tròn, lăn một vòng sẽ trở về, đương nhiên giờ sẽ trở lại."

"Lăn thật tốt, một ngày không thấy, như cách ba thu, tao yêu mày hơn rồi." Viêm Viêm hôn Bóng Bàu Dục một cái, cười hi hi trở lại trước bàn, một bên húp cháo, vừa nhìn Thủy Miếu Miếu, nhắc nhở: "Mẹ già, mười giờ sáng, đừng quên bàn chuyện ở quán cà phê Lục Đảo ở Kim Ưng quốc tế."

"Loại chuyện này, sao có thể quên, cùng đi vui vẻ?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

Viêm Viêm toét nụ cười, nói ra: "Con thì không đi được, con làm bộ nói hộ người khác, con qua không tốt."

Thủy Miếu Miếu khoác tay lên vai Viêm Viêm, kéo cậu lại gần, câu lên nụ cười, nói ra: "Con là đại công thần, bán được mời con ăn KFC, có đi hay không?"

Mắt Viêm Viêm sáng rực lên, nói: "Con ở ngoài cửa canh chừng cho mẹ, chờ mong mẹ khai hoàn trở về."

Kết quả, trên đường nó thành khuôn vác khiêng đao.

Lúc chờ xe buýt, Thủy Miếu Miếu nhớ tới một chuyện quan trọng.

"Viêm Viêm. Có chuyện mẹ muốn nói với con." Thủy Miếu Miếu đưa tờ giấy trước đó Thẩm Mặc Thần lưu lại cho Viêm Viêm.

Viêm Viêm nhìn thấy phía trên đều là ngựa giáp của mình, kinh ngạc mở mắt to, hỏi: "Mẹ già, sao mẹ biết?"

"Công ty đó có người tìm mẹ, nói con là Hacker, cho nên, cái trò chơi này con không thể chơi nữa." Thủy Miếu Miếu lời ít mà ý nhiều nói.

"Vậy không được, hiện tại chủ yếu thu nhập của con từ trò chơi này." Viêm Viêm làm bộ đáng thương nói với Thủy Miếu Miếu.

"Coi như con cây không ngủ không nghỉ, muốn kiếm được 1 triệu, cũng cần thời gian mười sáu năm, con khẳng định muốn đem thời gian và tinh lực lãng phí ở trò chơi này sao?" Thủy Miếu Miếu hỏi ngược lại.

"Con không cần 16 năm, này trò chơi này có BUG, chờ con tìm ra toàn bộ BUG, thăng cấp nhanh hơn nhiều." Viêm Viêm xác định nói.

"Bọn họ nói với mẹ, muốn sửa lại thăng cấp trò chơi, chờ con tìm ra, bọn họ cũng đã thăng cấp xong, hiện tại mẹ cho con hai lựa chọn, một, đình chỉ chơi trò chơi này, tiếp tục cho con máy tính và Internet, hai, tịch thu máy vi tính của con, con tự mình lựa chọn." Thủy Miếu Miếu lấy uy nghiêm của người mẹ ra nói.

Viêm Viêm tức giận, ném thanh đao lên mặt đất, nắm chặt tay, gào với Thủy Miếu Miếu: "Mẹ là Fascist, mẹ là Hitler, mẹ là người Tắc Á."

Thủy Miếu Miếu vòng hai tay trước ngực, nhìn Viêm Viêm, giọng khé miệng: "Rất vinh hạnh trở thành người cường hãn nhất trong suy nghĩ của con."

Viêm Viêm: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Đàn ông đưa quần áo cho phụ nữ là vì cưới ra

"Còn không nhặt thanh đao lên". Thủy Miếu Miếu nhìn sang đao, nói với Viêm Viêm.

Viêm Viêm gãi đầu một cái, bắt đắc dĩ ôm đao vào trong ngực, thận trọng nghiêng đầu thăm dò, nói ra: "Mẹ, cho con thời gian mấy ngày, để con bán tài khoản trên tay đi."

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên giáo hoạt, nói ra: "Con trai, mẹ cho con mấy ngày, có lợi tức hay không?"

Viêm Viêm đen mặt: "Mẹ đến tiền của con trai cũng ham?"

Thủy Miếu Miếu vỗ vỗ đầu Viêm Viêm: "Nói cái gì đó? Mẹ là loại người này sao?"

"Mẹ già, mẹ thực sự giống như loại người này."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô tức giận, lấy thanh đao đi, mình ôm lấy.

Viêm Viêm lập tức cười hi hi nói: "Mẹ già, con nói giỡn thôi, mẹ là tình nhân đời trước của con, đời này là mẹ, con kiếm tiền còn không phải cho mẹ xài, chờ con thanh lý kho, cho mẹ 5000."

Thủy Miếu Miếu dò xét liếc qua Viêm Viêm một chút, không nói lời nào.

"Một vạn?" Viêm Viêm lại hỏi.

Thủy Miếu Miếu vẫn không nói lời nào.

"Được rồi, được rồi, đều cho mẹ." Viêm Viêm bắt đắc dĩ nói.

Thủy Miếu Miếu không phải tức giận Viêm Viêm, mà là tức giận chính mình, không chỉ có bán đao trả nợ, còn lấy tiền của con trai, uất ức.

"Chỉ đùa với con, chút tiền nhỏ kia của con tự mình giữ đi. Hôm nay mẹ già bán đao, cũng là người có tiền." Thủy Miếu Miếu lặc quan nói.

"Kê có tiền, ha ha." Viêm Viêm biểu lộ quái dị, cười hai tiếng, rất là lừa gạt.

Sao Thủy Miếu Miếu cảm giác tiếng cười kia kỳ quái, giống như căn bản cũng không tin cô.

Tồn nghiêm làm mẹ của cô, trong nháy mắt, bị đá kích không còn sót lại một chút cặn, tâm đáng chết.

Mười giờ

Thủy Miếu Miếu ở trong quán cà phê Lục đảo.

Viêm Viêm nghĩ đến về sau không có trò chơi làm tài lộ, liền muốn phát triển thế mạnh đào bảo của cậu, hôm qua cậu đi làm mấy trăm tấm danh thiếp, bắt đầu phát.

Tiểu gia hỏa rất thông minh, chuyên môn đứng ở chỗ đèn xanh đèn đỏ, xe dừng lại, liền ném vào trong.

Thẩm Mặc Thần nhìn thấy một tấm danh thiếp ném vào, nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Đã không thấy người ném danh thiếp.

Chẳng qua trên danh thiếp in người, anh biết.

Thủy Miếu Miếu.

Vẫn là Thủy Miếu Miếu mặc áo tắm!

Thẩm Mặc Thần nhặt danh thiếp lên, lật qua, nhìn chữ bên trên, lông mày nhướng lên.

"Đàn ông tặng phụ nữ quần áo, là vì cưới ra, hãy vì người phụ nữ của mình mà mua áo tắm, hoan nghênh đến cửa hàng nước sôi lửa bỏng chọn mua. Địa chỉ Đâm Đâm Đâm."

Chỗ viết địa chỉ, là tại chỗ quần lót của Thủy Miếu Miếu, mũi tên chỉ bộ vị nào đó.

Thẩm Mặc Thần suy nghĩ nhiều, trên mặt có ánh đỏ, không biết là buồn bực hay là xấu hổ, chỉ cảm thấy ở ngực có con giận đang lảng vảng.

Anh nhìn ra phía ngoài cửa sổ, nhìn thấy Thủy Miếu Miếu và một người đàn ông đi ra từ quán cà phê Lục Đảo.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên sắc bén, đóng cửa sổ, đi về phía bãi đỗ xe.

...

Sở dĩ Thủy Miếu Miếu đi theo người đàn ông này ra, là bởi vì người đàn ông này nói, đao là bà xã anh ta coi trọng, hiện tại bà xã anh ta ở gần, anh ta cảm thấy rất tốt, nhưng vẫn muốn bà xã mình nhìn xem.

Thủy Miếu Miếu liền đi theo.

Thế nhưng, người đàn ông này đi vào tiểu khu cũ gần đó, càng đi càng lệch, Thủy Miếu Miếu có chút cảm giác lạ, cười hi hi nói: "Cái kia, ngại quá, tôi đột nhiên nhớ tới, có hẹn với bạn, về sau có cơ hội cho bà xã anh xem một chút."

Người đàn ông sầm mặt, tức giận nói: "Cô chơi tôi à, nhà tôi cũng sắp đến, cô có bán đao hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chỉ có lúc trên giường mới ôn nhu

"Xin lỗi, tôi không muốn bán." Thủy Miếu Miếu vừa nói vừa đi trở về.

Người đàn ông nhìn cô muốn đi, trong mắt lóe lên lạnh lẽo, đoạt lấy đao của Thủy Miếu Miếu, kéo cánh tay Thủy Miếu Miếu lại, thô bỉ nói: "Giả bộ cái gì, mặc lăng lơ như vậy, không phải là muốn cho người đàn ông còi ra sao?"

"Cái gì?" Thủy Miếu Miếu tự nhận mặc thật bảo thủ, tức giận: "Đầu óc anh có bệnh đi."

"Đúng, tôi có bệnh, cô chính là thuốc của tôi, một hồi tôi thư thái, thuốc đến hết bệnh." Người đàn ông tà ác nói, kéo Thủy Miếu Miếu đi.

Thủy Miếu Miếu một cước đá vào trên mông người đàn ông kia, mắng: "Uống thuốc cũng không cứu được bệnh tình trùng lên não, ăn cơm tù đi."

Người đàn ông xông về phía trước mấy bước, bị chọc giận, hô: "Hầu Tử, Điền Kê xuống."

Một đàn ông gầy một người mập từ trên lầu lao xuống nhìn Thủy Miếu Miếu.

"Cô cô này đáng đáp không tề, đưa cho lão đại chúng tôi chơi đi." Người đàn ông nói.

Thủy Miếu Miếu thấy một người đàn ông mập một gầy đến bắt cô, đao cũng không cần, nhấc chân chạy.

Ba người đàn ông phía sau đuổi tận không buông.

Thủy Miếu Miếu chạy ra ngõ hẻm, chuyển vào cửa hàng tổng hợp, tìm kiếm an ninh trợ giúp.

Ba người nhìn ra ý đồ Thủy Miếu Miếu, đuổi nhanh hơn.

Đinh một tiếng.

Thủy Miếu Miếu thấy Thẩm Mặc Thần từ trong thang máy đi ra, không hề nghĩ ngợi, hướng Thẩm Mặc Thần chạy tới, bắt tay anh lại, kêu cứu: "Thẩm Mặc Thần, mau cứu tôi, ba người kia là biến thái."

Thẩm Mặc Thần nhìn cô, ánh mắt không có bao nhiêu gọn sóng, lấy tay cô ra, nói: "Xin lỗi, tôi không biết cô."

Thủy Miếu Miếu nhìn ba người kia mau đuổi theo đến, sốt ruột nói: "Thẩm Mặc Thần, không làm trò đùa."

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nhìn cô, đi về phía trước.

Thủy Miếu Miếu không nghĩ tới Thẩm Mặc Thần thật thờ ơ như vậy, cô thấy nụ cười người đàn ông cầm đầu kia tà ác, trong đầu nghĩ phải xui xẻo, đầu

óc chuyển một cái, cô không kịp đi tìm an ninh, dẫn an ninh tới, hoặc là, nhiều người, ba người kia cũng không dám bắt cô.

Nghĩ tới đây, Thủy Miếu Miếu ôm lấy sau lưng Thẩm Mặc Thần, nói: "Chồng, đừng rời đi."

Thẩm Mặc Thần không nhìn được nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, lạnh lùng nói: "Ai là chồng cô, Thủy Miếu Miếu, cô đây là đâu ra."

"Nhìn, anh không phải biết tôi sao?" Thủy Miếu Miếu cười đùa hí hửng nói.

"Cút." Thẩm Mặc Thần kéo tay Thủy Miếu Miếu ra, đi về phía trước.

"Chồng, em có bầu cốt nhục của anh, anh không thể vứt bỏ em như vậy." Thủy Miếu Miếu la lớn.

Thẩm Mặc Thần nhíu mày, bước nhanh đi về phía trước.

Thủy Miếu Miếu không đếm xỉa đến, liều mạng ôm lấy chân Thẩm Mặc Thần, giả bộ khóc nói: "Chồng, tuổi tác Tả Doanh Doanh kia cũng sắp bằng mẹ anh, anh làm sao có thể vì tiền cùng cô ta chung một chỗ, em mang thai đứa trẻ, đây là xương thịt chúng ta. Ô ô ô ô "

Thẩm Mặc Thần: "..."

Anh nhìn người vậy xem càng ngày càng nhiều, sắc mặt càng ngày càng đen, hạ thấp giọng nói: " Thủy Miếu Miếu, cô muốn làm gì."

Thủy Miếu Miếu nhìn chung quanh.

Diễn xuất diễn toàn bộ.

Chú bảo an phòng đoán cũng nhanh tới đây.

"Tôi muốn làm gì, anh không biết sao? Tôi cũng mang thai, anh quên đêm hôm đó anh đã nói sao. Tại sao anh chỉ có lúc lên giường đối với tôi ôn nhu." Thủy Miếu Miếu mất lệ nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn người vậy xem ánh mắt quái dị, hướng về phía Thủy Miếu Miếu nói: "Trước đứng lên."

"Anh bảo đảm không cùng Tả Doanh Doanh ở cùng một chỗ?" Thủy Miếu Miếu tận lực kéo dài thời gian.

"Đó là mẹ cô..." Thẩm Mặc Thần tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Làm gà còn chọn khách hàng

"Người đàn ông này, nhất định chính là cảm thú, vợ xinh đẹp như vậy không muốn, làm cha mẹ vợ." Chung quanh có người nghị luận.

"Chính là, nhìn anh đáng dấp đẹp trai như vậy, làm sao khẩu vị nặng như vậy."

Mặt Thẩm Mặc Thần xanh mét, nhìn Thủy Miếu Miếu vẫn còn gật đầu đồng ý người bên cạnh nói.

Anh cảm thấy tâm can tỳ phôi mình đều sắp nổ.

Có thể để cho anh tức giận như vậy, Thủy Miếu Miếu là người đầu tiên.

Thẩm Mặc Thần kéo Thủy Miếu Miếu đứng lên, đi vào thang máy.

Thủy Miếu Miếu muốn ý lại trên đất không đi.

Nào ngờ khí lực anh quá lớn, cô giống như một con gà con bị xách đi.

Thủy Miếu Miếu khóc không ra nước mắt.

Cô bị Thẩm Mặc Thần đẩy tới thang máy, đóng cửa thang máy, thang máy hạ xuống.

Thủy Miếu Miếu nhìn ngực Thẩm Mặc Thần kịch liệt phập phồng, ánh mắt sắc bén khóa chặt cô, bộ dáng rất tức giận.

Cô biết mình sắp gặp xui xẻo, cười hi hi nhìn Thẩm Mặc Thần, nói: "Thẩm giáo sư, tôi diễn xuất cũng không tệ lắm phải không? Đây là lần trước giờ học biểu diễn anh dạy tốt."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Anh cầm tay Thủy Miếu Miếu, dùng sức kéo một cái, Thủy Miếu Miếu đụng vào trong ngực của anh, chống với cặp ánh mắt kia nổi giận.

"Thủy Miếu Miếu, cô rốt cuộc có ý gì, trước là cô nói không muốn gặp lại, không liên lạc lại, hôm nay lại bám lấy, kết quả cô muốn làm gì."

Thủy Miếu Miếu túm cổ tay, giải thích nói: "Mới vừa rồi thật sự có người muốn bắt tôi."

"Cô làm gì còn chọn khách hàng!" Thẩm Mặc Thần bật thốt lên.

Mắt Thủy Miếu Miếu trừng lớn, đầu óc còn chưa phản ứng kịp, một cái tát hướng mặt Thẩm Mặc Thần đánh ra.

Đùng một tiếng, bầu không khí trong thang máy căng thẳng.

Thủy Miếu Miếu sợ ngây người.

Tại sao cô lại tiện tay.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần đỏ, chột bắt tay cô, hướng môi của cô hôn lên.

Thà nói là hôn, còn không bằng nói là cắn xé.

Môi bị anh gặm tê dại, hút vào, lại ngậm vào trong miệng, xoay chuyển, mút cắn.

Cô cũng có thể nếm được mùi máu tanh trên môi mình.

Chung quanh thân thể đều là hơi thở mạnh mẽ của anh, cô căn bản không thoát được.

Đình một tiếng, thang máy mở ra.

Thẩm Mặc Thần buông cô ra, nhìn ánh mắt cô hơi nước tràn ngập.

Thủy Miếu Miếu biết anh đang tức giận, cô giận mà không dám nói gì, dựa theo quy luật sinh tồn, lúc này nhất định phải nịnh hót, "Thẩm giáo sư, tài hôn rất tốt, học ở nơi nào?"

Thẩm Mặc Thần nhìn chằm chằm trông mắt cô lóe lên, ngưng mặt, cầm căng thẳng, hỏi: "Có phải chỉ người yêu cầu đều có thể hôn cô hay không?"

"A?"

Thẩm Mặc Thần tức giận hơn, cắn răng, trên trán mạch máu lộ rõ, nhiều lực kéo cô tay đi.

Thủy Miếu Miếu bị kéo đau, sợ Thẩm Mặc Thần như vậy, giằng giằng nói: "Thẩm Mặc Thần, anh buông tôi ra. Anh buông tôi ra trước."

Thẩm Mặc Thần dùng sức hất một cái, Thủy Miếu Miếu tựa vào một chiếc màu đen.

Thẩm Mặc Thần hai tay tại bên người cô, nhốt cô ở giữa cửa xe cùng anh, ánh mắt lạnh nhạt nhìn Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Cô bồi đàn ông ngủ một lần bao nhiêu tiền?"

"Cái gì?" Mắt Thủy Miếu Miếu mở to, kinh ngạc anh nói lời như vậy.

"Người đàn ông đưa quần áo cho đàn bà là vì cái ra, không phải cô nói sao? Tôi đưa cho cô quần lót mặc không?" Thẩm Mặc Thần lạnh giọng hỏi.

Lời hạ lưu, từ trong miệng anh nói ra, lại không có mùi vị cợt nhả, càng giống như là bị tức giận bao quanh.

Thủy Miếu Miếu có ngu đi nữa, cũng biết ý của anh.

Anh cho cô là loại phụ nữ đó!

Thủy Miếu Miếu vắn mi, nói: "Tôi lúc nào nói qua lời như vậy?"

Thẩm Mặc Thần cười nhạo một tiếng, tức giận nói: "Cùng tôi giả bộ cảm thấy rất thú vị sao? Làm sao, cô còn thích chơi đồng phục cảm đồ?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 67: Là ai

Trong ánh mắt Thuý Miếu Miếu tràn ngập sương mù, Thẩm Mặc Thần, ngực bời vì tức giận phập phồng.

Cô cảm thấy mình bị sét đánh.

Người ta bị bỏ xẻ trước còn tránh mấy tia chớp báo động, cô chính là khác nhau, đụng vào trên họng súng bệnh thần kinh.

Thuý Miếu Miếu hất cằm lên, "Tôi thích chơi đồng phục cảm đồ cùng anh cũng không liên quan đi, anh là ai của tôi, phải dùng tới quần?"

"Vậy cô ở đại sảnh cố ý quần tôi, ôm tôi, là ý gì?" Ánh mắt Thẩm Mặc Thần đỏ hoi.

"Chỉ số thông minh anh thấp, cùng anh nói không thông." Thuý Miếu Miếu từ cánh tay anh chui ra đi.

Cô còn không có đứng vững. Một giây kế tiếp, cánh tay bị Thẩm Mặc Thần nắm, đụng phải trong ngực anh.

Bàn tay anh dọc theo quần cô thô lỗ duỗi vào, mặt về phía trước, ở bên tai của cô, nắm cầm cô, hung hãn nói: "Cô cự tuyệt tôi, không phải là vì để cho tôi như vậy đối với cô sao? Như thế nào, tôi làm cho thoải mái không?"

Thuý Miếu Miếu cảm giác được bàn tay anh xoay tròn, một loại cảm giác mềm nhũn, giống như tia chớp vậy, xuyên vào thân thể cô.

Chân Thuý Miếu Miếu như nhũn ra, đẩy Thẩm Mặc Thần, kinh hoàng phản kháng, "Không thoải mái, anh đi ra cho tôi."

Cô càng phản kháng, anh lại càng muốn chinh phục, tốc độ càng lúc càng nhanh.

Thuý Miếu Miếu không đỡ được, hét, "Thẩm Mặc Thần, anh điên rồi, buông tôi ra, anh khôn kiếp."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên ánh sáng, cười nhạo một tiếng, "Tôi không điên cho cô nhìn, há chẳng phải là để cho cô thất vọng?"

"Ca. " một tiếng, anh cời giây nịt da ra.

Thuý Miếu Miếu thấy nơi nào đó, ý thức được anh muốn làm cái gì, đầu óc mở ra.

Vừa vặn, cô thấy có hai người từ trong thang máy đi tới.

Thuý Miếu Miếu dấy lên hy vọng, hô: "Này, ưm..."

Cô còn không có lên tiếng, bị Thẩm Mặc Thần hôn lên.

Thanh âm toàn bộ bị ngăn ở miệng của anh.

"Ưm ưm ưm." Thuý Miếu Miếu trơ mắt nhìn hai người trong thang máy đi ra ngoài đi qua bọn họ.

Một người đàn ông trong đó nhìn về phía bọn họ bên này, muốn đi tới.

Một người đàn ông khác kéo anh, cầm dưới liếc tay Thẩm Mặc Thần.

Người đàn ông kia biết, hướng về phía một người đàn ông khác cười một tiếng.

Hai người rời đi.

Thuý Miếu Miếu gấp nước mắt cũng sắp chảy ra.

Thẩm Mặc Thần mỗi một điểm cũng gây khó dễ rất đúng chỗ.

Thuý Miếu Miếu càng phản kháng, anh càng để cho cô không thể nào phản kháng.

Cô rõ ràng là kháng cự, không muốn.

Hết lần này tới lần khác có loại cảm giác, giống như là ngọn lửa vậy, anh khiêu khích, truyền tới trong thân thể.

Chân Thuý Miếu Miếu run rẩy.

Cô không cách nào ức chế, nắm chặt cánh tay anh, móng tay cũng bóp vào, cất giữ một điểm lý trí cuối cùng dùng sức đẩy anh.

Thẩm Mặc Thần bị cô đẩy phiến não, buông tay ra, hỏi: "Ngại nhỏ?"

Trên mặt Thủy Miếu Miếu đỏ ửng, trên môi bị anh hôn đỏ thắm, cảm thấy những lời này hơi bất thiện, vội vàng lắc đầu.

"Một hồi to cho cô." Thẩm Mặc Thần vừa nói mở cửa, đẩy cô vào, mình cũng đi vào, đóng cửa lại.

Thủy Miếu Miếu ý thức được anh nói to là cái gì, trong đầu sáng lên.

Thủy Miếu Miếu sợ anh thật mạnh cô, chống với ánh mắt Thẩm Mặc Thần hung ác, vội vàng cầu xin tha thứ: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, tôi thật sai rồi."

Thẩm Mặc Thần nhìn đáng vẻ Thủy Miếu Miếu đáng thương, mắt đỏ, giống như tiểu bạch thỏ đáng yêu.

Lòng anh lại vô hình mềm, mặt lạnh, hỏi: "Sai ở chỗ nào?"

Sai bị sét đánh.

Hào hán không ăn thua thiệt trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Anh không chỉ có suy nghĩ, còn làm

"Cái gì cũng sai rồi, Thẩm tổng, anh nói tôi sai, tôi liền sai kia. Tôi nhất định đổi." Thủy Miếu Miếu cắn môi, mắt long lanh thật to nhìn anh.

Thẩm Mặc Thần vận mi, lệ khí trong mắt biến mất, trầm giọng nói: "Cô làm gì không tốt, làm cái đó, cô là thiếu tiền hay là thiếu đàn ông?"

Thủy Miếu Miếu muốn vượt thuận hóa khí anh, dứt khoát theo lời anh, nói: "Cũng thiếu."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên ác liệt, "Thủy Miếu Miếu, cô thật là không có thuốc nào cứu được."

"Đúng vậy, đúng vậy, vậy anh sẽ để cho tôi tự thân tự diệt đi, không có ở trên xe vũ nhục ánh mắt anh, bệnh, cũng có có thể lấy." Thủy Miếu Miếu cười hi hi nắm tay đặt ở chốt cửa, chuẩn bị rút lui.

Thẩm Mặc Thần nhìn thấu động cơ cô, bắt được tay cô đặt ở chốt cửa, ánh mắt sắc bén nhìn cô, ý vị sâu xa hỏi: "Một tháng làm ăn tốt nhất, cô có thể kiếm bao nhiêu tiền? Tôi cho cô gấp đôi."

Thủy Miếu Miếu nóng nảy, trong vạt nói: "Tôi thật không phải là gà."

Thẩm Mặc Thần nhìn cô ủy khuất, giống như là anh muốn cô vậy.

Thẩm Mặc Thần từ trong rương chứa cảm tấm danh thiếp, đưa cho Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu thấy trên danh thiếp là hình cô, mặc đồ bơi, thấy phía trên quảng cáo, mặt soạt đỏ, hỏi: "Cái này là cái gì?"

"Cô hỏi tôi?" Thẩm Mặc Thần hỏi ngược lại.

Thủy Miếu Miếu lật nhìn, rất là kinh ngạc.

Cô căn bản chưa thấy qua, nhìn Thẩm Mặc Thần, hỏi: "Cái này là ở đâu ra?"

"Không phải cô nhét vào trên xe tôi sao?" Thẩm Mặc Thần lại hỏi ngược lại, hồ nghi nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu vô tội lắc đầu, "Tôi làm sao có thể làm cái này."

"Vậy cô cùng người đàn ông kia là chuyện gì xảy ra? Anh ta không phải khách làng chơi sao?" Thẩm Mặc Thần dò xét Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Tôi hẹn người đi ra bán đảo, anh cho tôi đi ra bán?" Thủy Miếu Miếu im lặng thở ra một hơi.

Thẩm Mặc Thần cười nhạo một tiếng, "Cô bán đảo muốn đi theo tới tiểu khu?"

"Anh ta nói vợ anh ta muốn xem, ở kế cận, tôi đi ngay, sau đó, tôi phát hiện anh đi càng ngày càng lệch, sợ chạy mất, người đàn ông kia lại mang hai người đàn ông đuổi theo tôi, tôi muốn đi, cửa hàng tổng hợp có an ninh, có thể cứu tôi, sau đó tôi thấy anh, anh lại không chịu cứu tôi, mắt thấy ba người kia muốn đuổi kịp, tôi chỉ có thể lợi dụng anh kéo dài thời gian, đến khi an ninh tới." Thủy Miếu Miếu giải thích nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô nói rất thật, vắn mồm, trên mặt mấy phần lúng túng, hỏi: "Tên danh thiếp kia là chuyện gì xảy ra?"

"Đây là danh thiếp ở chợ bán đồ cũ. Cùng cái đó khá tốt đi." Thủy Miếu Miếu giải thích nói.

"Không phải nói đâm nôi đó sao?" Thẩm Mặc Thần liếc danh thiếp trong tay cô nói.

Thủy Miếu Miếu cầm danh thiếp nhìn anh, khóc không ra nước mắt.

Đâm đâm đâm, viết ở trên quần cô.

Nhưng, ba chữ sau có một đầu mũi tên.

Đầu mũi tên chỉ địa chỉ trang web.

Thủy Miếu Miếu dựa vào ghế, tức giận, ngược lại bắt đắc dĩ cười nói: "Đâm chính là địa chỉ chợ đồ cũ rồi, Thẩm tổng, anh sẽ muốn."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Hết lần này tới lần khác, anh không chỉ có suy nghĩ, còn làm

Thủy Miếu Miếu nhớ tới anh mới vừa rồi, mặt đỏ ửng, che mặt, nói: "Thẩm tổng, chứng minh tôi là người tốt, tôi có thể đi được chưa?"

"Có muốn tắm rửa hay không?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

Tắm rửa?

Thủy Miếu Miếu vội vàng lắc đầu.

Thẩm Mặc Thần ý vị sâu xa nhìn cô, nói: "Tôi muốn rửa tay. Giúp tôi đổ nước xuống."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Vải vóc rất ít, chảy máu mũi

Thẩm Mặc Thần từ trong cốp sau xe cầm một chai nước suối, mở nắp ra, đưa cho Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu một bên té nước, vừa nhìn ngón tay anh trắng nõn thon dài như ngọc, cô có loại xung động muốn rút nước từ trong đầu ra.

"Thẩm tổng, anh có bệnh sạch sẽ?" Thủy Miếu Miếu thận trọng hỏi.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần âm u nhìn cô, trong mắt mấy phần tà nịnh, "Chẳng lẽ cô không hy vọng tôi rửa tay, cô chảy toàn bộ bàn tay tôi."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Khi trong đầu cô nước không rút sạch, mới hỏi vấn đề ngu ngốc này.

"Anh rửa xong, tôi muốn rút lui." Thủy Miếu Miếu xấu hổ nói.

"Đi đâu? Tôi đưa cô đi." Thẩm Mặc Thần nói, rút khăn giấy, lau khô tay.

"Không cần, tôi sợ làm dơ xe anh, tôi đi báo cảnh sát, dao của tôi còn bị đoạt." Thủy Miếu Miếu cười hi hi nói.

"Lên xe đi, tôi đưa cô đi cục công an, dù sao đã dơ bẩn, ngày mai tôi rửa xe." Thẩm Mặc Thần mở cửa sau xe ra.

Mẹ kiếp, thật đúng là ý chê cô.

Thủy Miếu Miếu nhìn không kháng cự được, chỉ có thể lên xe.

Trên đường, cô tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn danh thiếp suy nghĩ, là ai thiếu đầu óc dùng hình cô làm danh thiếp, ngay cả chào hỏi cũng không nói một tiếng, không biết dùng hình cô cấp cho cô tiền hình tượng phát ngôn viên sao?

Thủy Miếu Miếu đang suy nghĩ.

“Thiếu trái tim”— (ý chỉ sự vô tâm) gọi điện thoại tới.

Thủy Miếu Miếu nhìn biểu hiện Viêm Viêm điện tới.

Cô thờ phỉ phò ngồi ngay ngắn người lại, cắn răng nghiêng lợi hướng về phía Viêm Viêm hét: "Thủy Mộc Viêm! Thủy thâm hoà nhiệt là con?"

Lỗi tai Viêm Viêm chấn động, rụt đầu, vội vàng cúp điện thoại.

Đích hành động này ở trong mắt Thủy Miếu Miếu chính là không đánh đã khai.

Cô dùng trán đụng cái ghế sau lưng Thẩm Mặc Thần, oán nói: "Tôi làm sao sinh một đứa con trai như vậy."

Thẩm Mặc Thần nghe được đầu mối, hỏi: "Tiệm này là con trai cô mở?"

"A?" Thủy Miếu Miếu tỉnh hồn lại, cười khan nói: "Đúng vậy, tôi nói nó ở trong phòng lén lén lút lút đang làm gì đấy? Cái đó, Thẩm tổng, tôi gọi điện thoại a."

Thủy Miếu Miếu nói xong, trầm mặt xuống gọi điện thoại cho Viêm Viêm.

Viêm Viêm hít thở sâu, ba tiếng sau mới nghe, nụ cười lấy lòng, nói: "Mới vừa rồi không tín hiệu, mẹ già, đều biết?"

"Đi, lập tức đổi toàn bộ hình cho mẹ." Thủy Miếu Miếu vắn mi ra lệnh.

"Mẹ già, bây giờ dựa vào chợ bán đồ cũ kiểm đồ cưới, con không phải nuôi mẹ, dầu gì giữ lại đường lui, không muốn tận cùng giết tuyệt, thật nhiều con chia phần cho mẹ." Viêm Viêm cầu xin tha thứ nói.

Chia phần?

Thủy Miếu Miếu nhú đầu mày, nói: "Con ngạt cũng đổi tám đẹp mắt, tám hình này nhất xấu."

"Tám này mặc ít nhất." Viêm Viêm bật thốt lên.

"Ai cùng con nói toạc ra ít nhất, mẹ thật là viết thật nhiều chuyên tập, ánh mắt con lớn như vậy, muốn trút giận sao?" Thủy Miếu Miếu vắn mi.

"Cầu ban cho." Viêm Viêm lập tức rất cung kính nói.

Thủy Miếu Miếu quái dị nhếch mép, ngồi xuống, dùng giọng thương lượng, nói: "Kiểm tiền một người một nửa, lần này nét mặt già nua của mẹ dầu gì cũng làm đại diện, chớ hẹp hòi mà."

"Con muốn tất cả hình đẹp nhất." Viêm Viêm lui bước nói.

"Không thành vấn đề, không đủ, mẹ chụp cho con. Mẹ hai ai với ai, hắc hắc."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Bộ dáng đầy hoạt bát ở dưới mí mắt anh diễn trò.

"Cô có rất nhiều ảnh thiếu vài vóc?" Thẩm Mặc Thần quái dị hỏi, mơ hồ có chút không vui.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Hẳn nhớ lâu một chút

Trên mặt Thủy Miếu Miếu có chút lúng túng, nói: "Không có, tôi lừa gạt con trai ngốc, đứa bé kia, thiếu trái tim (không tim không phổi), để cho nó nhớ lâu một chút."

Ngư?

Thẩm Mặc Thần nhớ tới câu quảng cáo kia để cho người mơ tưởng viễn vông, trong mắt đen như mực, ý vị sâu xa nói: "Con trai cô rất có tài."

"A a, giống như tôi." Thủy Miếu Miếu cười.

Cô nhìn lại, con trai tốt đều giống như cô, chỗ xấu...

Thủy Miếu Miếu nhìn Thẩm Mặc Thần.

Chỗ xấu đều giống như cha.

Hắc hắc.

Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu.

Sắc mặt cô đỏ bừng, mặt nho nhỏ, nâng lên nụ cười ngọt ngào, rất giống là mặt đào chín.

Anh nhớ tới mùi mới vừa rồi của cô, quả thật rất tốt.

"Con trai cô thật sớm quen thuộc." Thẩm Mặc Thần phán đoán nói.

"Người nghèo, đứa trẻ sớm trưởng thành mà." Thủy Miếu Miếu nhìn về phía ngoài cửa sổ, cục công an đang ở trước mắt.

Cô vỗ cái ghế Thẩm Mặc Thần, nói: "Tôi đến, cảm ơn Trầm tổng, ngày khác tôi mời anh ăn cơm, à, không, sau này chúng ta là người đứng đối đãi."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần đột nhiên lạnh mấy phần, nhếch mép một cái, trong mắt lóe lên một đạo ánh sáng, hỏi: "Lần này tôi giúp cô, cô cứ tính như vậy."

"Trên người tôi chỉ có ba trăm nguyên tiền." Thủy Miếu Miếu xin lỗi nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

"Nghe ý cô, thiếu tôi tiền cũng không cho phép đòi?" Thẩm Mặc Thần nhíu đầu mày, hài hước hỏi.

"Không có, không có." Thủy Miếu Miếu kinh sợ, rất chân thành nói: "Tôi giống như cái loại người thiếu tiền không trả sao? Chờ tôi bán cây đao, tôi có tiền, đến lúc đó khẳng định trả lại cho anh trước tiên."

"A." Thẩm Mặc Thần khẽ cười một tiếng, giờ giờ khoe miệng.

Thủy Miếu Miếu thế nào cảm giác tiếng kia tổn thương tự ái.

"Tôi thật sẽ trả." Thủy Miếu Miếu bảo đảm nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn đồng hồ đeo tay, nhìn thời gian, bá đao nói: "Không phải nói mời tôi ăn cơm sao? Tôi vừa vặn chưa ăn cơm trưa, làm cho tôi ăn."

Ách...

Cô mới vừa rồi mới bảo đảm nhân phẩm cô, cự tuyệt anh, thật giống như không có chữ tín.

"Mi sao?" Thủy Miếu Miếu thận trọng hỏi.

Nhớ tới lần trước, ánh mắt Thẩm Mặc Thần sâu mấy phần, thoáng qua kỳ ảo, nói: "Nếu như cô muốn cũng có thể."

Trên mặt Thủy Miếu Miếu đỏ rực, làm bộ không có nghe hiểu, chột dạ cười nói: "Ăn mì không có dinh dưỡng, tôi làm thức ăn ngon cho anh, anh chờ một chút, tôi báo án trước."

Thủy Miếu Miếu đi vào bót cảnh sát.

Cô nói chuyện đã xảy ra cùng cảnh sát một lần, cũng nói cụ thể địa điểm án phát, nhưng cô nhìn cảnh sát không nhanh không chậm ghi danh, cũng không có nói gì giúp cô tìm đao về, cô lo lắng những người đó chạy, làm thế nào.

Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu ủ rũ cúi đầu từ bót cảnh sát đi ra.

Anh gọi điện thoại cho Trương cục, nói: "Trương cục, ông khỏe, tôi là Thẩm Mặc Thần, một người bạn tôi tới báo án, bị mất một cây đao, cây đao này đối với cô rất quan trọng, còn phiền toái Trương cục,... Được, cảm ơn, ngày khác mời ăn cơm."

Thẩm Mặc Thần cúp điện thoại, nhìn Thủy Miếu Miếu rũ đầu trên xe.

Thẩm Mặc Thần lái xe, trông mắt nhìn Thủy Miếu Miếu sau xe qua kính, nói: "Cô nấu cơm cho tôi, con trai cô làm thế nào, phải đưa bé đến sao?"

Thủy Miếu Miếu suy nghĩ.

Đón đến, bị anh phát hiện đáng dấp con trai cùng anh giống nhau, cô coi như xong!

"Không cần, đưa bé kia thả nuôi, đói sẽ tìm ăn." Thủy Miếu Miếu cười nói.

Thẩm Mặc Thần gật đầu, trấn an nói: "Chuyện tìm đào không cần lo lắng, sẽ tìm được."

"Chỉ mong như vậy." Thủy Miếu Miếu kéo nụ cười, có chút bận tâm

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Tên lừa gạt, để anh nếm thử lợi hại của tôi

Thẩm Mặc Thần dừng xe ở chợ bán thức ăn gần Từ Kim Tân, đưa bóp da cho Thủy Miếu Miếu, nói: "Cầm lấy đi mua thức ăn."

Thủy Miếu Miếu nhìn bóp da trong tay anh, có chút cảm giác quái dị.

Giống như ông xã mới có thể cho bà xã tiền, cầm lấy đi mua thức ăn.

"Nói là tôi mời anh." Thủy Miếu Miếu không có lấy ví tiền của anh, đẩy cửa xuống xe, tiến vào chợ bán thức ăn.

Cô nghe được tiếng cạch sau lưng.

Quay đầu.

Thẩm Mặc Thần đi về phía cô.

Chợ thức ăn vừa dơ vừa loạn vừa thối.

Thủy Miếu Miếu không nghĩ tới anh sẽ đi theo.

"Anh muốn ăn cái gì?" Thủy Miếu Miếu đứng ở bên cạnh anh, hỏi.

Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nhìn Thủy Miếu Miếu, không có lên tiếng.

Thủy Miếu Miếu bị anh nhìn xấu hổ, quay mặt chỗ khác, cầm một củ cà rốt nói: "Cái này có được hay không?"

Thẩm Mặc Thần gật đầu.

Thủy Miếu Miếu cầm hai củ cà rốt đưa cho người bán cân.

"Cô gái, 1 đồng 9." Người bán thức ăn nói.

Thủy Miếu Miếu lấy tiền từ trong ví, liền nhìn thấy Thẩm Mặc Thần đưa tờ 100 qua, nói ra: "Không cần trả lại."

Thủy Miếu Miếu nhìn bộ dạng người bán thức ăn không thể tin, dùng ánh mắt quái dị nhìn Thẩm Mặc Thần.

Cô vội vàng nắm chặt tay Thẩm Mặc Thần, nở nụ cười nói với người bán thức ăn: "Anh ta mới ra viện."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Thủy Miếu Miếu đưa 2 đồng, cầm cà rốt, kéo Thẩm Mặc Thần đi.

Thẩm Mặc Thần nhìn sang tay cô: "Này, Thủy Miếu Miếu, cô nói người nào mới ra viện?"

"Anh tôi." Thủy Miếu Miếu nghiêng đầu nói.

"Cô có anh sao?" Thẩm Mặc Thần nhú lông mày hỏi.

"Không có!" Cô thuận miệng nói, giương lên nụ cười, giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo còn nói thêm: "Cho nên, tôi là lừa gạt bọn họ."

"Cô thích gạt người?" Thẩm Mặc Thần khiêu mi hỏi.

"Anh có thể lý giải là lời nói dối có thiện ý." Thủy Miếu Miếu cười khẽ nói.

"Cho nên, cô cũng lừa tôi sao?" Trong mắt Thẩm Mặc Thần bắn ra tia sắc bén.

"Sao có thể chứ, tôi coi như làm ra tất cả vốn liếng, cũng không gạt được cái não tinh anh của anh. Đúng không, được rồi, anh ở trên xe chờ tôi, chút nữa tôi lấy lòng." Thủy Miếu Miếu chột dạ đẩy Thẩm Mặc Thần đi.

Thẩm Mặc Thần giương lên khoe miệng, trong mắt lóe lên giao hoạt.

Anh nhanh chóng đi về phía trước một bước, quay người.

Thủy Miếu Miếu bời vì quán tính va vào trong ngực của anh.

"Ồi."

Lòng ngực của anh rất cứng rắn, giống như một mặt tường.

Thủy Miếu Miếu thuận tay đánh anh một chút, nhủu mày: "Anh cố ý sao?"

Thẩm Mặc Thần nhìn xuống cô, nói ra: "Nhưng tôi cảm thấy cô có việc đang gạt tôi."

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu lấp lóe, mím môi, hiện lên nụ cười chột dạ, nói ra: "Người lẫn lộn trong giang hồ, hãm hại lừa gạt là tuyệt kỹ tất sát, chỉ cần không phạm pháp là được rồi, đúng không, ngẫu nhiên có chút trò đùa ác ý, cũng là tư tưởng sinh hoạt, không phải sao?"

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần lạnh xuống, khóa Thủy Miếu Miếu nói ra: "Trò đùa ác, cũng chính là ác ý, cô xác định còn muốn giả bộ tiếp?"

"Giả giả bộ cái gì, tôi không biết anh đang nói cái gì. Tôi đi mua đồ ăn." Thủy Miếu Miếu quay người, đi tới chỗ bán gà vịt.

Cô làm sao dám nói, Thẩm Mặc Thần biết cảm giác gì không?

Chờ bán đảo, nhất định phải dọn nhà.

Thẩm Mặc Thần như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Thủy Miếu Miếu.

Điện thoại di động của anh vang lên, anh thấy là Lâm Mỹ Quyên, nhủu lông mày nghe.

"Thần Thần, chừng nào thì con tới?" Lâm Mỹ Quyên hỏi.

"Tôi có việc, không tới." Thẩm Mặc Thần không lạnh không nhạt nói.

"Dao Dao đã đến, chờ con một giờ rồi. Sao con có thể không hợp ý nhau liền không đến?" Lâm Mỹ Quyên nóng nảy nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Ngựa tay

Thẩm Mặc Thần động khoe miệng, lạnh lùng nói: "Con là để cho cô ta sớm thấy rõ tình cảnh của mình, nếu như cô ta có thể tự mình hiểu lấy, liền không nên nằm vào vũng nước đục này."

Thẩm Mặc Thần cúp điện thoại, nhìn Thủy Miếu Miếu đi tới.

Cô mua thịt gà, ớt xanh, đậu hũ, cá trích, cà rốt.

Tất cả bỏ 22 đồng.

Thẩm Mặc Thần tiếp nhận cái túi trong tay cô, để vào vị trí kế bên tài xế.

Thủy Miếu Miếu lên xe.

Chỉ chốc lát, đã đến Từ Kim Tân.

Thủy Miếu Miếu làm canh đậu hũ cá trích, thịt gà ớt xanh, và cà rốt xào.

Trong phòng bếp tản mát mùi đồ ăn.

Lúc đầu Thẩm Mặc Thần không muốn ăn, hiện tại cũng có chút đói bụng.

Anh rót hai ly rượu, đi vào nhà bếp, đưa cho Thủy Miếu Miếu một ly.

Thủy Miếu Miếu đang xào cà rốt, nhìn sang ly rượu Cocktail trong tay Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần giờ lên khoe miệng, nói ra: "Không có độc."

Cô tin tưởng không có độc.

Thủy Miếu Miếu bừng lên, nhấp một ngụm, hơi nhú mày.

"Không dễ uống sao?" Thẩm Mặc Thần hỏi, khoe miệng mang theo nụ cười ý vị thâm trường, nhấp mấy ly rượu.

Chính anh cảm thấy cũng không tệ lắm.

Thủy Miếu Miếu nhìn bộ dạng tự tin kia, nói ra: "Anh bỏ 30 ml Vodka, 30 ml rượu quả đào, 30 ml nước củ cải trắng, 30 ml nước dừa, còn có 60 ml sữa bò, đúng không?"

Thẩm Mặc Thần hơi kinh ngạc, lúc anh chế rượu, rõ ràng cô ở nhà bếp.

"Cô cũng hiểu về rượu?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

"Nếu như đổi nước củ cải trắng thành nước hồng mai, vậy dễ uống, tôi thích ngọt." Thủy Miếu Miếu cười hì hì nói, xào rau.

"Tôi thử một chút." Thẩm Mặc Thần quay người, ra ngoài.

Thủy Miếu Miếu đổ cà rốt xào vào trong đĩa, mang ra, vui vẻ gọi: "Ăn cơm đi."

Thẩm Mặc Thần dò xét liếc bóng lưng Thủy Miếu Miếu một chút, giương lên khoe miệng.

Trong nhà có một người phụ nữ, cảm giác rất tốt.

Thủy Miếu Miếu quay người, nhìn anh còn chế rượu.

Cô ngửa tay, đi tới, nói với Thẩm Mặc Thần: "Tôi chế cho anh ly rượu nếm thử?"

Thẩm Mặc Thần khiêu mi, hát cầm sang dụng cụ, ra hiệu cô tới.

Anh đứng ở bên cạnh.

Thủy Miếu Miếu tìm rượu Long Thiệt Lan trong ngăn tủ của anh, rượu Khả Khả thơm ngọt, rượu Rum, nước chanh, nước đường Hồng Thạch, nước ngọt có gas, sữa bò, Bạc Hà.

Cô dựa theo tỉ lệ đổ ra.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô nhanh chóng cầm dụng cụ xoay tròn, lay động, một chút thêm một chút, cảm giác vô cùng bận rộn.

Chờ rượu vào hết dụng cụ, cô quăng dụng cụ lên, tiếp lấy, sau cùng, chậm rãi đổ vào trong ly thủy tinh trong suốt.

Chia hai ly.

Màu sắc rực rỡ chậm rãi lắng đọng.

Tầng cuối cùng là màu đen, đi lên là màu hồng, màu cam, màu trắng, mỗi tầng lại có một tầng trong suốt kẹp giữa.

Thẩm Mặc Thần nhìn mà than thở, rất là vui vẻ.

Cô có loại tay nghề này.

Thủy Miếu Miếu tự tin cười một tiếng, ném Bạc Hà vào.

Còn nữa, trên ly xuất hiện một tầng sương mỏng.

Tiên khói lượn lờ, giống như tiên cảnh nhân gian, lộng lẫy yêu kiều.

Anh còn có thể xuyên qua ly thủy tinh, nhìn thấy dịch thể chảy xuôi từng tầng từng tầng, giống như sóng vậy.

Thủy Miếu Miếu bung một ly lên, đưa cho Thẩm Mặc Thần, hát cầm sang ly, nói ra: "Ném thử?"

Thẩm Mặc Thần bung lên, chậm rãi nhắm nhấp.

Mùi thơm rượu Cocktail nồng đậm, chua chua ngọt ngọt, cảm giác nhảy vọt trên đầu lưỡi, như là sáng sớm trong rừng, cho người ta một loại cảm giác tươi mát.

Uống vô cùng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Cô mất trí nhớ rồi hả?

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thẩm Mặc Thần lại uống một hợp, hỏi Thủy Miếu Miếu: "Cô nhìn không giống như là nghiệp dư."

Anh nói câu trần thuật.

Thủy Miếu Miếu cười, nhấp một ngụm rượu, rất tự hào nói: "Đó là đương nhiên, tôi có giấy chứng nhận điều chế rượu, nhớ ngày đó, tôi rất được hoan nghênh ở quán Bar, rượu bây giờ anh đang uống, là rượu Cocktail trong bảng hiệu của tôi, tôi cho nó một cái tên dễ nghe, gọi tiên lữ kỳ duyên."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên nghi hoặc, nói ra: "Tiền lương của người pha chế hẳn là hơn việc làm dẫn chương trình rất nhiều, tại sao cô không đi làm người pha chế?"

"Làm người dẫn để đổi khẩu vị, còn người pha chế nhu cầu ít, không có chỗ trống, khó tìm việc làm. Mặt khác, thời gian làm điều chế cũng dài, tám giờ đến 12 giờ, hiện tại tôi không có nhiều thời gian như vậy, tôi làm người dẫn chương trình ở đài, mỗi tuần làm đến thứ 5, 11:50 tối đến 12:30, chỉ cần 40 phút đồng hồ, kiểm chức, kiểm miếng cơm ăn, sau khi tốt nghiệp, sẽ qua nơi tốt hơn phát triển." Thủy Miếu Miếu thẳng thắn nói.

Thẩm Mặc Thần khẽ gật đầu.

Lời giải thích này của cô hợp lý.

Thủy Miếu Miếu uống hết ly rượu, để trên quầy bar, vỗ vỗ bả vai Thẩm Mặc Thần, nói: "Ăn cơm đi."

Cô đi vào buồng đậu hũ cá trích và Gà xào ớt xanh.

Thẩm Mặc Thần chậm rãi nhắm tay rượu Cocktail, như có điều suy nghĩ.

Thủy Miếu Miếu lấy hai bát cơm để lên trên bàn.

Lúc này Thẩm Mặc Thần mới đi tới.

Anh ném thử một miếng canh cá trích, rất ngon.

"Mùi vị không tệ, lúc nào thì cô học làm cơm?" Thẩm Mặc Thần nhìn như tùy ý hỏi.

"7 năm trước." Thủy Miếu Miếu có chút thương cảm, cảm thán nói: "Người a, bị buộc đến đường cùng nhất định, mới có thể kích phát tiềm lực sinh tồn càng nhiều."

"Tính cách cũng sẽ thay đổi sao?" Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường hỏi.

"Đương nhiên. Sống an nhàn sung sướng khiến người tùy hứng yếu đuối, gian nan khốn khổ, khiến người cứng cỏi ương ngạnh." Thủy Miếu Miếu nói xong, cúi đầu ăn từng ngụm từng ngụm.

Thẩm Mặc Thần chậm rãi nhai, ánh mắt u sầu nhìn cô một cái, hỏi: "Cô mất trí nhớ qua chưa?"

Phi.

Thủy Miếu Miếu đang ăn cơm, kén chút phun ra ngoài.

Thẩm Mặc Thần đưa giấy ăn tới.

Thủy Miếu Miếu rút mấy tờ giấy ăn.

Cô cảm thấy Thẩm Mặc Thần giống như là thăm dò, nhảy qua vấn đề này, hỏi ngược lại: "Vậy anh, anh mất trí nhớ qua sao?"

Thẩm Mặc Thần giương lên khoe miệng, nói ra: "Cô cảm thấy tôi giống như là người mất trí nhớ qua sao?"

"Ha ha." Thủy Miếu Miếu bắt an cúi đầu ăn cơm.

Chỉ ít cô xác định một chút, nếu như anh thật sự là người đàn ông ở nước Mỹ đêm đó, anh cũng không xác định cô có phải người phụ nữ đêm đó hay không.

Thẩm Mặc Thần ăn không nhiều, ưu nhã đề đưa xuống, hỏi: "Có muốn trả nợ hay không?"

"Đương nhiên muốn." Thủy Miếu Miếu một bên ăn một bên mở to hai mắt nhìn anh, gạt đầu bỏ sung.

"Tôi thấy cô vẫn rất có tâm với rượu, chúng ta so pha rượu, cô có thể đoán ra thành phần trong Cocktail của tôi, tôi liền cho cô 500 đồng, nếu như tôi đoán không ra thành phần rượu Cocktail cô pha, tôi liền cho người 500 đồng, thế nào?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

"Tốt, tốt." Thủy Miếu Miếu gạt đầu: "Đợi tôi tính đã."

Cô nắm chặt ngón tay tính toán: "Váy Chanel 12560. Áo trong 1530, trả cơm lần trước 510, tất cả 12400? Không đúng, là 14200. 14200 chia cho 500." (Cạn lời 😞 - -)"

Thủy Miếu Miếu vạch phép tính trên tay, đôi mắt dạo qua một vòng, xác định nói ra: "Bốn quy thành năm, là 25 chén?"

"Được." Thủy Miếu Miếu cười hì hì nói.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần sâu u nhìn cô, hơi nhíu lông mày, nói ra: "Số học của cô là giáo viên thể dục dạy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Tiến vào phòng thay quần áo

"Không phải, lúc tôi học tiểu học, trường học thiếu thầy số học, là thầy dạy mỹ thuật kiêm chức." Thủy Miếu Miếu không có chút tức giận nói.

Nói xong, cô nghi ngờ nhìn lấy Thẩm Mặc Thần, nói ra: "Có phải tôi tính sai rồi không? Anh chờ chút. Tôi không chiếm tiện nghi của anh."

Thủy Miếu Miếu lại tính toán một lần, nhíu lông mày nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, hỏi dò: "Là 23 ly sao?"

Thẩm Mặc Thần: "..."

"Ha ha." Thủy Miếu Miếu nhìn vẻ mặt này của anh, liền biết không phải: "không sợ, anh chờ một chút, tôi lấy điện thoại di động ra tính."

Thủy Miếu Miếu rất nghiêm túc ấn máy tính.

12560 thêm 1530 thêm 510 tương đương 14600.

14600 chia cho 500 tương đương 29. 2.

A, phải uống 29 ly?

Máy tính có phải tính sai rồi không.

Thủy Miếu Miếu lại chăm chú tính toán một lần, quả nhiên là 29. 2.

Cô lúng túng nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, cười hi hi nói: "Số lẻ có thể bỏ đi không?"

"Có thể." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

"Anh thật sự là một người tốt, được, vậy thì 20 ly đi." Thủy Miếu Miếu vui vẻ nói ra.

Thẩm Mặc Thần: "..."

Anh cho cô nói số lẻ là 0. 2.

Rốt cuộc cô thông minh, hay là không thông minh?

Thẩm Mặc Thần có chút bất đắc dĩ, đứng dậy, nói ra: "Hiện tại tôi đi pha rượu, cô đi vào nhà bếp."

"Tôi đi rửa bát." Thủy Miếu Miếu vui vẻ bụng đồ ăn đi vào nhà bếp.

ha ha ha, chờ trả nợ xong, cô sẽ dễ dàng.

Thẩm Mặc Thần nghe cô ở trong phòng bếp phát ra tiếng cười, hơi giương khóe miệng.

Chờ cô đi ra, anh đã dùng ly nhỏ pha thành 15 ly rượu Cocktail.

Thủy Miếu Miếu đi qua. Ngón tay lướt qua ly rượu, gạt đầu: "Được, giờ đến phiên tôi pha, anh tránh đi một chút."

Thẩm Mặc Thần nhìn cô rất có tự tin, đôi mắt hiện lên thương thức, nói ra: "Tôi vào phòng thay quần áo."

Thủy Miếu Miếu nhìn anh vào phòng, trong mắt lóe lên giao hoạt.

Cô chạy đến nhà bếp.

Oa ha ha ha, bắt đầu điều chế rượu Cocktail hắc ám.

Chỉ chớp lát, Thẩm Mặc Thần đổi một chiếc áo có mũ đi ra, phối hợp chiếc quần thể thao màu cà phê, ngũ quan tuyệt mỹ của anh nhiễm lên mấy phần sắc màu ấm.

Thủy Miếu Miếu nhú mày, cảm hất qua Cocktail.

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía mặt bàn.

Cô dùng ly lớn để pha.

Thẩm Mặc Thần cười một tiếng, đi qua, nhìn cô hỏi: "Cô muốn tôi quá chén sao?"

"Dĩ nhiên không phải." Thủy Miếu Miếu dựng lên một ngón tay cái, vuốt mông ngựa tán dương: "Tôi biết tửu lượng anh rất tốt, mới cho anh ly lớn, đều nói tửu lượng có quan hệ trực tiếp tới sức chịu đựng, tương lai nhất định anh là người làm đại sự."

Thẩm Mặc Thần nhìn cô giao hoạt, linh động giống con hồ ly.

Nếu như anh không uống xong, còn lộ ra tửu lượng anh kém.

Thẩm Mặc Thần giờ lên nụ cười, không quan trọng chút mưu kế của cô, nói ra: "Bắt đầu đi, tôi trước, hay là cô trước."

"Nói miệng không bằng chứng, chúng ta nên viết câu trả lời chính xác ra, đặt ở dưới ly, đúng không?" Thủy Miếu Miếu linh động hỏi.

Thẩm Mặc Thần gạt đầu: "Được, cô chờ chút."

Thẩm Mặc Thần tìm giấy bút, đưa cho Thủy Miếu Miếu, chính mình cũng viết xuống, đặt ở dưới ly.

Toàn bộ chuẩn bị tốt.

Thủy Miếu Miếu sáng khoái bụng ly thứ nhất, uống xong, xác định nói ra: "Vodka thêm nước chanh, nước Thạch Lựu, còn thả rượu Tiểu Mễ, đúng không?"

"Đúng." Thẩm Mặc Thần thương thức lật tờ giấy qua.

Thủy Miếu Miếu cười hi hi đưa ly điều chế thứ nhất của cô cho Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần thấy được tinh ranh trong mắt cô, tiếp nhận, uống một ngụm, hơi nhướn mày, rất cay, rất đắng.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75: Tiểu hồ Ly, trộm của tôi mấy cái

"rượu đắng Angus Terra, rượu đào lộn hột, nước củ cải trắng, nước hoa hồng, đúng không?" Thẩm Mặc Thần xoay đầu nói ra.

Thủy Miếu Miếu đắc ý lắc đầu, nói: "Không đúng, đoán lại."

Thẩm Mặc Thần uống lại một ngụm, ho một tiếng: "cô còn bỏ nước gừng?"

Thủy Miếu Miếu tươi cười, chân chó đưa cho Thẩm Mặc Thần một ly nước lọc, nói ra: "Còn chưa đúng đâu."

Thẩm Mặc Thần uống một ngụm hết phần còn lại, vẫn là không thể nghĩ ra được cái gì, anh lật tờ giấy Thủy Miếu Miếu viết ra.

"Rượu đắng, rượu đào lộn hột, nước củ cải trắng, nước hoa hồng, gừng, nước muối."

Phốc.

Nhìn thấy cái tờ này, Thẩm Mặc Thần có loại xúc động muốn thổ huyết.

Trách không được, anh cảm thấy có chút mặt, chỉ là, mặt bị đắng che đi rồi.

"làm gì có người pha muối?" Thẩm Mặc Thần nói ra.

Thủy Miếu Miếu điểm cái mũi của mình, đắc ý gật gù nói: "Tôi, Thủy Miếu Miếu. Ha ha, giờ đến phiên tôi."

Thủy Miếu Miếu uống một chén lại nói đúng.

Thẩm Mặc Thần bụng chén thứ hai Thủy Miếu Miếu điều chế lên.

Thận trọng uống một ngụm.

Anh nhúu mày, nâng cốc ngậm ở trong miệng.

Anh tự nhận mình là một người có thể ăn nhẫn.

Nhưng mà chén rượu này.

Anh khó mà nuốt xuống.

Thẩm Mặc Thần ưu nhã phun vào bên trong cái chén trống không ở bên cạnh, uống nước lọc súc miệng, nói ra: "Tôi nhận thua."

Anh lật tờ giấy của Thủy Miếu Miếu ra.

"rượu đắng Angus Terra, rượu đào lộn hột, nước tỏi, nước gừng, nước muối, nước vo gạo, nước chanh."

Thẩm Mặc Thần bó tay rồi, nhìn Thủy Miếu Miếu, hỏi: "hước vo gạo, có ý tứ gì?"

Thủy Miếu Miếu cũng có chút xấu hổ, nói ra: "Chỉ hai chén đầu mới như vậy? Chỉ đùa với anh nha, đừng tức giận, anh uống tiếp, chén thứ ba tuyệt đối dễ uống, một trong những chế tác kinh điển của tôi."

Thủy Miếu Miếu chân chó đưa qua chén rượu Cocktail thứ ba, còn rất xác định gật đầu.

Thẩm Mặc Thần uống một ngụm, quả thực uống rất ngon. Cũng nói chính xác thành phần ra.

Uống vào một nửa, Thẩm Mặc Thần có chút say rồi.

Thủy Miếu Miếu cũng cảm thấy có chút choáng đầu.

Thẩm Mặc Thần phối rượu là có cấp độ lại thêm nồng độ cồn, không chú ý, thì uống nhiều rồi.

Mà rượu của Thủy Miếu Miếu, đều rất hào hứng pha từng chén.

"Tôi đi nhà vệ sinh." Thẩm Mặc Thần nói ra.

Thủy Miếu Miếu mơ mơ màng màng gật đầu.

Thẩm Mặc Thần vừa đi.

Cô đếm một cái chén rượu bên kia của Thẩm Mặc Thần.

Con mắt của cô có chút hoa, đếm không rõ là bao nhiêu cái.

Cô dứt khoát bung lên một chén, rửa qua, đặt ở bên trong chiến lợi phẩm của mình.

Vui vẻ đếm chiến lợi phẩm của mình.

Nhưng mà, làm sao đều đếm không rõ, đầu đầu kịch liệt.

Cô nhìn về phía rượu Thẩm Mặc Thần điều chế, lại chiếm giữ một cái rồi nói.

Cô lại vút một chén, đặt ở bên trong chiến lợi phẩm của mình.

Lại nhìn bên Thẩm Mặc Thần, vì sao, không còn cái nào rồi hả?

Vừa rồi rõ ràng cô nhìn thấy rất nhiều, chẳng lẽ hoa mắt rồi.

A, choáng đầu.

Thủy Miếu Miếu bưng lấy trán của mình, thất tha thất thểu ngồi trên ghế sofa, ngửa đầu, hơi nheo mắt lại, muốn ngủ thôi.

Thẩm Mặc Thần rửa tay tới, nhìn về phía quầy bar, bên anh còn dư lại hai chén đều không còn rồi.

Bên trong chiến lợi phẩm của Thủy Miếu Miếu, thêm hai chén.

Thẩm Mặc Thần có cảm giác buồn cười.

Anh đi đến bên cạnh cô, hai tay chống hai bên thân thể cô, hỏi: "Tiểu hồ ly, trộm của tôi mấy cái?"

Thủy Miếu Miếu mở to mắt, tràn ngập hơi nước, uống một đống bưng bưng, liếm môi một cái, nói dóc: "ông —— chủ, tính, tính, tính tiền."

"Trộm của tôi hai cái, đúng không?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

Thủy Miếu Miếu vòng sau gáy Thẩm Mặc Thần, giương lên nụ cười thật thà, nói ra: "đừng nhỏ mọn như vậy nha, nợ hai cái chứ sao."

"Vậy cô lấy thân báo đáp sao?" Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên một tia tà nịnh, hỏi đùa.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Em muốn, thì anh cho em

"A?" trong đầu óc Thủy Miếu Miếu phản ứng mấy chữ này có ý tứ gì.

Thẩm Mặc Thần nhìn bộ dáng cô một mặt mê mang, mấy phần ngu dốt, mấy phần đáng yêu, mấy phần yếu mị.

Đặc biệt là bờ môi hồng hồng, giống như là trái anh đào thật ngon miệng, mê người.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần mê say nhiễm lên phản biến hoá kỳ ảo.

Anh cúi người, lưỡi đỏ ôn nhu phác hoạ dọc theo môi của cô.

Thủy Miếu Miếu đẩy anh theo bản năng.

Thẩm Mặc Thần cảm tay cô đặt ở ngực anh, lưỡi đỏ chậm rãi xâm nhập trong miệng của cô, đem khí tức mình rót vào trong cơ thể cô, khơi lên đầu lưỡi của cô.

Thủy Miếu Miếu muốn đẩy anh ra ngoài.

Thẩm Mặc Thần thừa cơ không nhẹ không nặng ngậm trong miệng hút lấy.

Thủy Miếu Miếu gãy dựa nhất thời, thế nhưng mà đầu quá đau, không thể suy nghĩ.

Nơi anh hướng dẫn.

Chậm rãi.

Cô cảm giác mình giống như là trên mặt biển, theo sóng dao động nâng lên hạ xuống, còn thật thoải mái, lên tiếng hừ nhẹ.

Tiếng này nũng nịu, giống như là một chất xúc tác.

Thẩm Mặc Thần không tự chủ được muốn nghe càng nhiều.

Anh dọc theo cái cổ cô mảnh mai chuyển qua cô mềm nhũn, lại đi lên, ngậm lấy vành tai của cô.

Hô hấp nặng nề, dọc theo tai của cô đến đại não.

Căn bản thì Thủy Miếu Miếu không cách nào suy nghĩ, híp con mắt lại, ánh mắt nhấp nháy, càng lúc càng mơ hồ.

Thẩm Mặc Thần cời cúc áo áo sơ mi của cô, hôn chỉ chít vào trên vai của cô, lại tiếp tục đi xuống.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy cả người mềm nhũn, một chút khí lực cũng không có, khép hờ đôi mắt lại.

Thở hào hển nặng nề.

Bàn tay Thẩm Mặc Thần chuyển qua sau lưng của cô.

Nói lỏng móc áo, anh thuận lợi ngậm lấy núm mai kiều ngạo run rẩy trong gió.

Thủy Miếu Miếu hừ nhẹ một tiếng.

Nóng hổi, nóng rực.

Có loại cảm giác xa lạ xuyên thấu toàn bộ thân thể, hô hấp càng trở nên gấp rút, âm thanh giống như là tiếng mèo con, đè nén, lại càng thêm êm tai, giống như là giai điệu tuyệt mỹ.

Thẩm Mặc Thần rất hài lòng phản ứng của cô.

Tay của anh khoác lên phía trên đầu gối của cô, tách ra bên ngoài, bắt đầu hôn chỉ chít từ bắp chân của cô đi lên.

Thủy Miếu Miếu nắm chặt nắm tay, đầu ngón chân thẳng băng.

Cô cảm thấy nóng, rất nóng, hốt hoảng, cảm giác giống như là phát sốt, có chút nóng tuôn ra ở vùng bụng, suy nghĩ có chút chao đảo.

*

Lúc trung học, Dạ Lăng Dật đã là nhân vật làm mưa làm gió trong trường học, anh anh tuấn, cao ngất, mỗi năm đều thi hạng nhất toàn trường, là viên ngọc quý trên tay giáo viên, là bạch mã vương tử trong lòng tất cả nữ sinh ở trường học.

Ngoại trừ những điều kiện bản thân, anh là người thừa kế duy nhất của tập đoàn giải trí Dạ Lăng, nổi danh công tử Thành Châu.

Trung học thì lái chiếc Ferrari đắt đỏ.

Làm một sinh có tất cả ưu điểm cực đỉnh.

Nếu như nói anh đẹp trai cỡ nào, thì tim của anh có bấy nhiêu hung ác, lãnh khốc, bá đạo, tự phụ, kiêu ngạo cùng tàn nhẫn.

Tính cách như thế, lại có vô số phụ nữ tôn sùng anh làm nam thần.

*

Trong mắt Thủy Miếu Miếu hàm chứa hơi nước, càng thấy không rõ, nhắm mắt lại.

Thẩm Mặc Thần cúi đầu của cô đến một bên trên mắt cá chân.

Anh cúi người, hôn lên mắt của cô, gò má, cúi thắt lưng của mình, phóng thích giống đực ngạo nghễ.

Chậm rãi mài lên.

Mềm mại, giống như đầm lầy không cách nào tránh thoát.

Thần bí, hấp dẫn người liễu lĩnh muốn vượt vào.

Thủy Miếu Miếu nheo mắt lại, nhìn Thẩm Mặc Thần, một loại chờ mong, ngây thơ, hoảng hốt, cùng khăn trương thao túng.

Cô cũng không biết mình muốn cái gì, liếm môi một cái.

Anh say đắm nét mặt cô bây giờ, bởi vì thân thể đè nén khát vọng cuồng loạn chỗ sâu nhất, giọng trở nên ám khàn, tà nịnh hỏi: "Muốn không? Em muốn, thì anh cho em."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Cô ngủ giường của anh

"Lặng Dật." Thủy Miếu Miếu nhẹ giọng gọi, lông mày cong lên, nhìn lấy trước mắt mơ hồ không rõ hình dáng.

Thẩm Mặc Thần dừng động tác lại, trong mắt lóe lên một tia gió lạnh, thâm thúy nhìn Thủy Miếu Miếu.

Anh thấy được nước mắt trong mắt cô lướt qua khuôn mặt, từ bên trên cảm rơi xuống.

Thủy Miếu Miếu nhìn chăm chăm môi của anh, ngón tay mon trón trên môi anh, rất là nhu tình.

Thẩm Mặc Thần bắt lấy tay Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu giật khỏe miệng, mơ hồ nói: "Nếu như có thể, thì cả đời cũng không muốn xuất hiện trước mặt của tôi rồi."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần đột nhiên trở nên lạnh, tức giận hất tay Thủy Miếu Miếu ra.

Khi nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, cô đã nhắm mắt lại, ngủ rồi.

...

Thủy Miếu Miếu ngủ đến tự nhiên tỉnh.

Cô mở to mắt, nhìn thấy đèn thủy tinh sáng loáng trước mắt, đầu rất đau.

Chẳng lẽ là phương thức mở mắt không đúng, sao cô cảm giác không phải là nhà mình.

Thủy Miếu Miếu lại nhắm mắt lại, rồi mở ra.

A nha, dụi mắt.

Thủy Miếu Miếu ngồi lên.

Cô nhớ lại, cô đầu rượu cùng Thẩm Mặc Thần, đoán chừng tử trận ngay tại chỗ, mới mềm nhũn ngủ ở trên giường lớn.

Tuy uống ít, không biết làm sao lại ở trong phòng Thẩm Mặc Thần.

Y phục của cô hoàn hảo, quần hoàn hảo.

Người này quân tử ngay thẳng.

Thủy Miếu Miếu từ trong phòng ra ngoài, nhìn thấy Thẩm Mặc Thần ngồi trước bàn tròn làm việc.

Ánh nắng rơi vào trên người anh thanh tú, bên trên một vòng ánh sáng màu vàng, anh hoàn mỹ giống như người trong tranh, chỉ là, trong công việc anh thu lại vô số, có chút lạnh lùng.

Thủy Miếu Miếu cười hi hi đi qua, nói với Thẩm Mặc Thần: "Cái kia, thật xin lỗi, uống nhiều rồi."

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng liếc cô một chút.

Thủy Miếu Miếu run lên một cái.

Ánh mắt này, lực sát thương mười phần, để cho người ta không rét mà run.

Cô sẽ không, uống say, nói cái gì, làm cái gì đi.

"Cái kia, tôi uống say thì dễ dàng hồ ngôn loạn ngữ, thân thể không thể khống chế, ngài tha thứ nhiều." Thủy Miếu Miếu chột dạ vừa cười vừa nói.

Thẩm Mặc Thần cười nhạo một tiếng, đứng dậy, đi vào quầy bar, rót nước.

Thủy Miếu Miếu nhìn anh như bình tĩnh, Nhưng mà trong mắt nhìn thấy sóng ngầm phun trào.

Cô tâm kinh đảm hàn, hiện tại quả là nhớ không ra, nom nớp lo sợ đi.

Thẩm Mặc Thần đưa cái ly trong tay pha thuốc giải rượu cho Thủy Miếu Miếu, nhìn kỹ đôi mắt cô, hỏi: "nói một chút, sau khi cô uống say hồ ngôn loạn ngữ làm sao, thân thể không thể khống chế như thế nào?"

Thủy Miếu Miếu cảm thấy Thẩm Mặc Thần tức giận, thận trọng hỏi: "có phải tôi đánh anh hay không?"

Khóe miệng Thẩm Mặc Thần cười nhẹ, đôi mắt sắc bén, hỏi ngược lại: "cô cứ nói đi?"

"Vây khẳng định là tôi rút ra sai phương hướng rồi." Thủy Miếu Miếu lúng túng tiếp nhận cái ly pha thuốc giải rượu trong tay Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nhìn Thủy Miếu Miếu, ánh mắt đen như mực.

Thủy Miếu Miếu uống thuốc, đưa chén nước cho Thẩm Mặc Thần, nhìn anh còn sắc bén khóa mình, hắng giọng một cái, hỏi: "đến cùng tôi đã làm cái gì?"

"tự mình nghĩ đi." Thẩm Mặc Thần tức giận nói, tiếp nhận cái chén trong tay cô, rửa sạch.

Thủy Miếu Miếu nghĩ tới, cô chỉ mặt bàn trụ lúi, nói ra: "ly rượu không trước đó chúng ta uống đâu? Anh sẽ không chơi xấu đi."

Trong đôi mắt Thẩm Mặc Thần hiện lên đen kịt càng thêm sắc bén, giống như là vô số lưỡi dao cắt lên mặt của cô.

Thủy Miếu Miếu mím môi, đôi mắt rù xuồng, có chút bức tức nói: "Không dám một ly 500."

"Thủy Miếu Miếu, về sau không cần uống rượu lung tung, uống say, thua thiệt chính là mình." Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Lần đầu tiên dâng hiến

Bị thiệt thòi sao?

Cô làm sao cũng không nghĩ ra một chút nào.

Bất quá, nhìn quầy bar không có vật gì, cô cảm giác chính mình bị thiệt thòi rồi.

Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng dùng cánh tay vuốt Thẩm Mặc Thần một chút, vuốt mông ngựa nói: "nhân vật lớn giống như Thẩm tổng, khẳng định sẽ không vì một vạn đồng tiền lừa gạt lương dân như tôi, đúng không? Ngài là nhân vật lớn có uy tín."

Thẩm Mặc Thần nhìn cặp mắt cô mở to linh động như nước mắt mùa thu, đôi mắt càng thâm trầm.

Anh buông cái ly trong tay ra, giống như là hạ quyết tâm, nói với Thủy Miếu Miếu: "cô không cần trả lại tiền, trong lòng cô đã có người đàn ông khác, về

sau cũng không cần phải gặp mặt rồi."

"Hả?" Thủy Miếu Miếu có chút không thể tin, mở to hai mắt nhìn Thẩm Mặc Thần.

Hạnh phúc đến quá nhanh, cô có cảm giác bị đập trúng hôn mê.

Hiểu rõ ý của Thẩm Mặc Thần, Thủy Miếu Miếu nở nụ cười rục rờ, dựng lên một ngón tay cái với Thẩm Mặc Thần, tán dương: "Tin tưởng tôi, anh làm một cái lựa chọn vô cùng sáng suốt, vậy thì tôi không lưu lại nơi này làm bản con mắt tôn quý của ngài vậy."

Thẩm Mặc Thần nhún mày, anh cảm giác nụ cười cô chường mất thế nào.

Thủy Miếu Miếu xoay người, không che giấu được vui vẻ, lập tức từ nơi anh xéo đi rồi.

Cô đi đến trạm chờ xe buýt, điện thoại di động kêu lên, cô nhìn là điện của Lê Bảo Y, vui vẻ nghe.

"Bảo Bảo, làm sao rồi hả?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"cậu, tối hôm nay không cần đi làm theo mình đi dạo phố thôi, người cô đơn, tịch mịch khó nhin." Lê Bảo Y mời nói.

Thủy Miếu Miếu nhìn thời gian một chút, hơn bốn giờ, thờ dài một hơi, nói ra: "Đêm nay không được."

"Vì sao?" Lê Bảo Y không hiểu hỏi.

"Buổi tối Tả Doanh Doanh an bài cho mình xem mắt." Thủy Miếu Miếu hỏi hột nói.

"A? Xem mắt? Khẳng định Tả Doanh Doanh muốn giới thiệu cậu cho người trợ giúp bà ta làm ăn, nếu như đối phương tốt, làm gì không gả cho con gái ngôi sao của bà ta, người phụ nữ này cũng thật buồn nôn." Lê Bảo Y mắng.

Thủy Miếu Miếu nở nụ cười chua xót, nói ra: "ba mình còn cần bà ta chiếu cố, nơi mẹ mình an táng ở rừng cây nhỏ còn thuộc về Tả Doanh Doanh, không thể không qua."

"bà ta chiếu cố ông xã bà ta, không phải đúng sao, còn có, lúc đầu cái rừng cây nhỏ kia thuộc về mẹ cậu, giá trị rất nhiều tiền, người phụ nữ này thật không biết xấu hổ, chiếm đoạt tài sản, chồng người khác, phần mộ của mẹ người ta cũng chiếm lấy, bà ta thật đúng là không sợ buổi tối mẹ cậu đi tìm bà ta sao?" Lê Bảo Y vì Thủy Miếu Miếu bênh vực kẻ yếu.

Thủy Miếu Miếu lộ ra nụ cười, vài phần châm chọc, nói ra: "Tai họa di ngàn năm, bà ta sợ cái gì, bất quá, bà ta dám để cho cậu qua xem mắt, thật đúng là quên uống thuốc rồi."

Lê Bảo Y hé miệng cười.

Cô hiểu rõ Thủy Miếu Miếu, trận xem mắt này, khẳng định rất đặc sắc.

Lê Bảo Y nũng nịu nói ra: "Dù sao nay tối hôm nay mình không sao, mình cũng đi chứ sao."

"mình đi làm gì? Đưa thuốc sao?" Thủy Miếu Miếu lên xe buýt.

"Đừng như vậy nha, mình đi xem cậu làm sao dọa đối phương chạy, học để mà dùng, nói không chừng về sau mình dùng đến rồi." bộ dáng Lê Bảo Y hưng phấn xem kịch vui.

Thủy Miếu Miếu nhún mày, ánh mắt Liễm Diễm, nói ra: "Được, tới dưới lầu nhà cậu đón cậu, thời điểm then chốt, làm bộ làm mìn một bên cậu."

"Cái gì làm bộ, người ta làm mìn chuyên nghiệp vài chục năm, cậu một cậu, đầu lưỡi thêm ngón tay lần thứ nhất thì dâng hiến cho ngài rồi." Lê Bảo Y trêu chọc nói.

"Cút." Thủy Miếu Miếu quát, mười phần trung khí.

Lê Bảo Y cười hì hì cút rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Coi trọng tôi rồi hả?

Buổi tối

Trong nhà hàng tây Phong Tinh California

Thủy Miếu Miếu mặc một cái áo cánh dơi, quần cao bồi ngắn, khoác một cái túi xách lớn màu đen.

Đi vào nhà hàng tây.

"Con đến rồi." Tả Doanh Doanh giới thiệu người đàn ông đối diện, đứng dậy, nở nụ cười, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, trong mắt mang theo ánh mắt xem xét.

Thủy Miếu Miếu liếc Tả Doanh Doanh một chút, nhìn trên thân người đàn ông.

Anh mặc một bộ âu phục màu cà phê, cà vạt màu lam nhạt, ước chừng 36 tuổi.

Nho nhã, thân sĩ, ngũ quan dài rất khá.

Dùng thẩm mỹ quan của người Trung Quốc mà nói, anh rất cao lớn, anh tuấn, thành thực, ổn trọng.

Điểm ấy, ngược lại ngoài dự kiến của Thủy Miếu Miếu.

"đi giới thiệu với cháu, đây là con gái lớn của di, Thủy Miếu Miếu, bây giờ đang học năm thứ tư đại học học viện truyền hình điện ảnh, xinh đẹp không." Tả Doanh Doanh hàn huyên.

Bà lại giới thiệu với Thủy Miếu Miếu: "Lâm Nam Vũ, giám đốc xử lý đầu thầu Thẩm thị, con và anh tâm sự."

Thẩm thị làm bất động sản, công ty của Thẩm Mặc Thần, Tả Doanh Doanh làm tài liệu kiến trúc, hóa ra là khách hàng, trách không được Tả Doanh Doanh muốn tới nịnh bợ rồi.

Thủy Miếu Miếu đi tới bàn ăn, ngồi đối diện với Lâm Nam Vũ, mở menu ra.

"Các con trò chuyện nha, di có việc, đi trước rồi." Tả Doanh Doanh khinh bỉ liếc Thủy Miếu Miếu một chút, quay người, rồi đi.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy Tả Doanh Doanh cũng không dễ bụng.

Hiếm lạ.

Cô vừa lật xem menu, vừa hỏi hột nói: "Tôi có một con trai 8 tuổi, Tả Doanh Doanh có nói cho anh không?"

Lâm Nam Vũ sững sờ, rất lịch sự mỉm cười, nói ra: "Cái này thật không có."

Thủy Miếu Miếu kéo khóe môi, khép thực đơn lại, nghiêng đầu, nhìn về phía Lâm Nam Vũ, nói ra: "lúc tôi mười tám tuổi phải nghỉ học bởi vì trộm đồ, sau đó lưu luyến ở quán Bar các vùng, cùng người khác phát sinh quan hệ lung tung, sinh ra một đứa con trai, những thứ này, bà ta cũng không nói cho anh sao?"

Lâm Nam Vũ kinh ngạc nhìn Thủy Miếu Miếu, lắc đầu, ánh mắt rất bình thản, nói ra: "Quả thực không có."

"Còn có, tôi vào học viện truyền hình điện ảnh cũng là dùng tiền mua được, ba tôi bỏ ra 20 vạn, đem tôi vào, khẳng định anh cũng không biết rồi." Thủy Miếu Miếu cười hi hi nói.

Lâm Nam Vũ hơi nhướng mày, nho nhã hỏi: "cô nói với tôi những thứ này, là không có vừa ý tôi đi."

Thủy Miếu Miếu cười khúc khích, chân sau giẫm trên ghế dựa.

Cô lấy ra một gói thuốc lá từ trong túi, móng tay sơn đen rút ra một điếu thuốc lá, đốt, rất nhuần nhuyễn hít một hơi, phun ra khói về phía Lâm Nam Vũ.

Một tư thế khinh thường, ngón tay khí phách điểm Lâm Nam Vũ, nhíu mày, hỏi: "Đừng nói với tôi, anh coi trọng tôi rồi hả?"

"quả thật Thủy tiểu thư không phải kiểu mà tôi yêu thích." Lâm Nam Vũ khẽ cười nói.

Thủy Miếu Miếu lộ ra nụ cười, gọn gàng mà linh hoạt dụi tắt tàn thuốc, cầm túi xách lên, nói ra: "Sáng khoái, làm phiền anh nói với bác gái một tiếng, anh chường mắt tôi."

Lâm Nam Vũ nhìn Thủy Miếu Miếu muốn đi, rất kèm chế nói: "Bất quá, tôi nghĩ, cô không muốn xem mắt, tôi cũng không muốn xem mắt, cô chường mắt tôi, cô cũng không phải kiểu mà tôi yêu thích, chúng ta có thể phối hợp lẫn nhau hay không, miễn cho về sau, còn phải tiếp nhận loại xem mắt không ngừng này, Thủy tiểu thư, cô cảm thấy thế nào?"

Thủy Miếu Miếu liếc nhìn anh, từ từ buông mình giẫm chân trên ghế dựa, suy nghĩ, hồ nghi hỏi: "Ý của anh là, anh có thể làm bộ là bạn trai của tôi?"

Lâm Nam Vũ mỉm cười, nói ra: "Nguyên ý phối hợp, Nhưng mà, bên tôi, cũng hi vọng cô có thể phối hợp, mẹ tôi đã 76 rồi."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Cầu gốc lap xưởng

Thủy Miếu Miếu xem kỹ người đàn ông trước mắt này.

Nếu có anh ta làm tấm mộc, Tả Doanh Doanh cũng sẽ không để cho cô lại đi xem mắt.

Đội cô tốt nghiệp trường học, có công việc tốt, kiếm tiền, đón ba ba đi ra, dòi mẹ đi, cũng không cần bị Tả Doanh Doanh quản chế rồi.

Thủy Miếu Miếu cười một tiếng, gọn gàng mà linh hoạt nói: "Ý tốt, thành giao."

Cô cầm lấy ly rượu đỏ đựng với Lâm Nam Vũ, sáng khoái uống hết.

Lâm Nam Vũ còn muốn nói gì, điện thoại di động của anh kêu lên, anh nhìn điện báo biểu hiện, cười yếu ớt tiếp nghe, hỏi: "Làm sao rồi hả?"

"Qua uống hai chén với cháu?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

"Lại mâu thuẫn náo cùng mẹ cháu sao?" Lâm Nam Vũ quan tâm hỏi.

"Bà ta có cái mị lực kia sao?" Thẩm Mặc Thần vừa cười vừa nói.

"Biết rồi." Lâm Nam Vũ cúp điện thoại, nói xin lỗi Thủy Miếu Miếu: "Thật xin lỗi, cháu tôi điện thoại, hiện tại muốn tôi qua tìm nó."

"Há, đi thông thả, không tiền." Cô bóp một hạt đậu phộng, ném lên không trung, dùng miệng tiếp được.

Lâm Nam Vũ đem danh thiếp mình hai tay đưa cho Thủy Miếu Miếu, tao nhã nói: "Đây là điện thoại di động của tôi, của cô đâu?"

Miệng Thủy Miếu Miếu nhai đậu phộng, phui tay, tiếp nhận danh thiếp trong tay anh, dùng điện thoại di động bấm số điện thoại di động của anh.

Điện thoại di động của anh kêu lên.

Lâm Nam Vũ lưu số điện thoại di động của cô, cầm 500 đồng từ trong ví tiền ra, đặt lên bàn, ôn hòa nói: "Thật có lỗi."

Nói xong, anh nhanh chân đi đến cửa.

Lê Bảo Y từ một bàn phía sau tới, ngồi ở vị trí Lâm Nam Vũ, liếc về phía cửa, bất quá nói: "Cái người đàn ông này không tệ, ôn nhu, tiền nhiều, anh tuấn, thành thực, ổn trọng, nhìn lên lại rất có hàm dưỡng. Thủy Thủy, cậu muốn thử một chút không?"

Thủy Miếu Miếu cầm lấy 500 đồng trên bàn, nhẹ nhàng đánh một cái lên đầu Lê Bảo Y, nói ra: "Người ta nguyên ý cùng mình hợp tác diễn kịch, cũng là bởi vì anh ta không có chú ý mình, thử nghiệm sẽ bị chết chìm, muốn ăn cái gì? mình mời khách."

"A." Lê Bảo Y xoa đầu của mình, có chút tiếc hận nhìn Lâm Nam Vũ biến mất.

Thủy Miếu Miếu còn đang ăn, điện thoại di động kêu lên, cô nhìn là cục cảnh sát, vội vàng nghe.

"A, người đã bắt được, đao cũng tìm được rồi hả?" Thủy Miếu Miếu vui vẻ toét miệng cười.

Hôm nay thật sự là một ngày tốt.

"Tốt, tốt, hiện tại tôi đến liền." Thủy Miếu Miếu cúp điện thoại, nắm lấy điện thoại di động, cao hứng nói với Lê Bảo Y: "cậu từ từ ăn, mình qua cục cảnh sát một chuyến."

"Qua cục cảnh sát làm gì, có soái ca sao?" trong miệng Lê Bảo Y ngậm đồ ăn, miệng nói không rõ.

"Thịt tươi không có, lap xưởng già muốn không?" Thủy Miếu Miếu cầm túi lên đứng dậy.

"ở một ít công hiệu nói lên, thịt tươi vô dụng, lap xưởng mới là vĩnh viễn thuộc về người phụ nữ." Lê Bảo Y hừ hống vừa cười ha ha vừa nói.

Thủy Miếu Miếu vỗ một bàn tay trên đầu Lê Bảo Y: "sắc nữ, cút, cậu thì chết vì lạp xương đi."

Lê Bảo Y cũng không tức giận, cười ha ha ha ha. "Muốn chết ở bên trong lạp xương, ông trời cũng phải ban cho mình một cây lạp xương."

Thủy Miếu Miếu hết chỗ nói đối với Lê Bảo Y hù nữ này rồi, cô vén màn qua trên quầy bar, rời đi.

Trong cục cảnh sát

Thủy Miếu Miếu không nghĩ tới cục trưởng coi trọng cây đao của cô, mua ba vạn đồng, vẫn là tiền mặt.

Hôm nay là ngày gì, cô nhất định phải nhớ kỹ một khắc lịch sử này, sợ rằng về sau không có vận khí tốt như hôm nay.

Thủy Miếu Miếu từ trong văn phòng cục trưởng ra ngoài.

Cục trưởng liền gọi điện nói cho Thẩm Mặc Thần.

"Thẩm tổng, đã giúp ngài mua đao, lúc nào đưa qua cho ngài?" Cục trưởng vừa cười vừa nói.

"Cám ơn, hôm nào mời ngài ăn cơm." Thẩm Mặc Thần hàn huyên.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Cô gái may mắn này để thái tử gia mong nhớ sao?

Thẩm Mặc Thần cúp điện thoại, đưa rượu Cocktail chính mình pha chế cho Lâm Nam Vũ, lười biếng dựa vào quầy bar, nhẹ nhàng lắc ly rượu, hỏi: "Kết quả xem mắt hôm nay thế nào?"

Lâm Nam Vũ hiện lên nụ cười đắng chát, nói ra: "Cô ta cũng không tệ lắm, rất có tính cách."

"Xem ra mẹ cậu có chỗ dựa rồi." Thẩm Mặc Thần nhấp một ngụm.

"Đừng nói thế, cậu không có hứng thú với yêu đương, cháu thì sao? Vừa rồi mẹ cháu gọi điện thoại cho cậu, nói sắp xếp cho cháu xem mắt, bây giờ cháu còn chưa có qua, cháu còn cho số bà ấy vào danh sách đen, bà ấy tức giận hận không thể hiện tại liền đến bắt cháu." Lâm Nam Vũ bắt đầu dĩ nhiên.

"Không muốn đi, là không đi." Thẩm Mặc Thần tùy ý trả lời.

"Cháu biết, bên ông nội cháu, ông ấy mong cháu mau lấy vợ sinh con, cậu nghe mẹ cháu nói, ông nội cháu đáp ứng, chỉ cần cháu lấy vợ sinh con, liền giao công ty cho cháu, nếu cháu không nắm chắc thì?" Lâm Nam Vũ nói ra, trong mắt trầm tĩnh có chút sâu sắc.

Thẩm Mặc Thần cúi đầu, bỏ qua vấn đề này, hỏi: "Cậu biết trong rượu Cocktail này có thành phần gì không?"

"Vodka?" Lâm Nam Vũ không xác định nói.

Thẩm Mặc Thần nhớ tới biểu hiện tự tin của Thủy Miếu Miếu khi nói lên thành phần trong rượu Cocktail, có chút bức bối, nhíu lông mày.

"Chẳng lẽ là Brandy?" Lâm Nam Vũ suy đoán nói.

"Là dùng 45 ml rượu Rum, 30 ml rượu cam, 100 ml Khả Nhạc, còn có hai miếng chanh." Thẩm Mặc Thần giới thiệu nói.

Lâm Nam Vũ uống một ngụm, vừa cười vừa nói: "Dễ uống."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Anh không khỏi hoài niệm cảm giác uống cùng Thủy Miếu Miếu.

Cô có thể nói ra chuẩn xác thành phần anh điều chế, hơi nheo mắt lại, mang theo ba phần hơi say, ba phần vũ mị, ba phần linh động, một chút giao hoạt, bộ dạng say mê, để cho người ta có ý nghĩ kỳ lạ.

Lâm Nam Vũ nhìn Thẩm Mặc Thần trầm tư, quan tâm mà hỏi: "Sao vậy?"

Thẩm Mặc Thần lấy lại tinh thần, thả ly lên quầy bar, nói ra: "Không có gì, đang nghĩ tới một cô gái giống như hồ ly xảo trá."

Ánh mắt Lâm Nam Vũ trở nên âm trầm, nhíu mày, nói ra: "Vậy nhất định phải nhìn, cô gái may mắn để cho thái tử gia chúng ta nhớ mong."

Thẩm Mặc Thần cười một tiếng, bên trong ánh mắt hiện lên sắc bén, xác định nói ra: "Là cô gái ngu ngốc."

...

"Hắt xì." Cô gái ngu ngốc hắt xì hơi một cái, chà xát mũi.

Mẹ nó.

Người nào nói xấu sau lưng cô.

Cô mới vừa đi tới đầu cầu thang.

Không biết Tả Doanh Doanh từ nơi nào xuất hiện.

Thủy Miếu Miếu bị hù dọa, nhảy ra sau một bước.

"Làm người không làm việc trái với lương tâm, nửa đêm gõ cửa cũng không sợ hãi. Thủy Miếu Miếu, cô làm chuyện thất đức gì à?" Tả Doanh Doanh châm chọc nói.

"Hóa ra là gì Tả, bà mặc bộ đồ toàn thân màu trắng có thể so với nữ quý rồi, trong đêm tối, không cần phôi hiệu quả âm vang, đã tô đậm sắc thái kinh khủng, tôi không sợ quý gõ cửa, sợ gặp quý." Thủy Miếu Miếu cười hì hì nói.

Trong mắt Tả Doanh Doanh xuất hiện tàn khốc, nắm chặt tay, mắng: "Thủy Miếu Miếu, cô đừng để người cho phản nham sắc mà mở phòng nhuộm, cô trong mắt tôi còn không phải là một món đồ."

"Vậy bà là đồ vật sao?" Thủy Miếu Miếu hỏi ngược lại.

"Dĩ nhiên tôi không phải đồ vật..." Tả Doanh Doanh nói xong, ý thức được tự mình nói sai, im lặng.

Thủy Miếu Miếu cười.

Tả Doanh Doanh trừng Thủy Miếu Miếu một chút, hai tay vòng trước ngực, chất vấn: "Tôi không chấp tiện nhân khuê môi múa mép như cô, hôm nay xem mặt thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Phụ nữ rất đắt, đàn ông quý hơn

Thủy Miếu Miếu khiêu mi, hỏi hột nói: "Cũng không có vấn đề, thế nào?"

"Cô bảo Lâm giám đốc coi trọng cô rồi à? Ắt, cô đừng dát vàng lên mặt mình?" Tả Doanh Doanh châm chọc nói ra.

Thủy Miếu Miếu dò xét, nghi ngờ nhìn Tả Doanh Doanh: "Nghe ý của bà, vốn bà không phải để cho tôi qua xem mặt, mà chính là để cho tôi bị nhục nhã sao?"

Trên mặt Tả Doanh Doanh có chút xấu hổ.

Bà ta sẽ không nói cho Thủy Miếu Miếu, trước đó con gái Thủy Đình bà ta đã xem mặt cùng với Lâm Nam Vũ, bị cự tuyệt, bà ta mới để cho Thủy Miếu Miếu miễn cưỡng thử một chút.

"Người ta coi trọng cô, cô nên cảm ơn tôi, đừng có nói mấy chuyện rách nát trước kia của cô cho Lâm giám đốc, nếu không, một cô gái đã có con, ai sẽ cần cô, thật sự là không biết liêm sỉ." Tả Doanh Doanh châm chọc nói.

"Thật sự là cảm ơn di Tả gia cao đánh khẽ, để cho tôi của được triệu phú, nếu như không có việc gì, tôi muốn trở về uống ly rượu, vui vẻ một chút, bái bai." Thủy Miếu Miếu nhún nhảy lên bậc thang.

Tả Doanh Doanh phản hận dậm chân, ở sau lưng mắng: "Thật sự là không biết xấu hổ."

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu trầm xuống, làm như không nghe thấy, đẩy cửa, vào nhà, nằm trên ghế sofa, nhìn trần nhà ngẩn người.

"Mẹ già, mẹ bán đào chưa?" Viêm Viêm cười hi hi đi tới, mong chờ túi của Thủy Miếu Miếu, có món gì ăn ngon.

Thủy Miếu Miếu nhìn Viêm Viêm một chút, chỉ vào trán Viêm Viêm một cái, nói ra: "Ngày mai mẹ mua hạch đào cho con, bồi bổ cái não mấp mô này của con, con coi mẹ là ai, kém chút đem mẹ đi bán."

"Mẹ già, mẹ đã già như vậy, còn bán ra ngoài sao?" Viêm Viêm chăm chú hỏi.

Thủy Miếu Miếu đập cho cậu một cái: "Qua kia chơi, đừng quấy rầy bà đây thanh tịnh."

Thủy Miếu Miếu lại nhìn trời, ánh mắt xéo qua, cô vẫn có thể nhìn thấy Viêm Viêm hoạt động cạnh cô.

"Viêm Viêm, con nói, ngày mai mẹ nên đi thăm ông ngoại con không?" Thủy Miếu Miếu tỉnh mạch hỏi.

Viêm Viêm dừng tay lại, xác định nói: "Mẹ đi, con không đi, con nhìn thấy bà ác đó, liền có xúc động diệt bà ta."

Thủy Miếu Miếu cười một tiếng, liếc xéo Viêm Viêm, nói ra: "Vừa rồi bà ác du dương dưới lầu."

Viêm Viêm run lên: "Trách không được, con cảm thấy ngứa tay."

Thủy Miếu Miếu cười càng rực rỡ, con trai cô thật là đáng yêu.

Cô ôm Viêm Viêm vào trong ngực.

Viêm Viêm uốn éo, ngượng ngừng nói: "Mẹ già, nam nữ thụ thụ bất thân."

Thủy Miếu Miếu có ý hôn một cái lên mặt Viêm Viêm.

"Mẹ già, mẹ đây là trâu già gặm cỏ non sao?" Viêm Viêm nói ra.

Thủy Miếu Miếu vỗ một cái lên đầu Viêm Viêm, nói ra: "Trâu già gì, ta là mẹ con."

Về mặt Viêm Viêm cầu xin: "Mẹ, con không có khẩu vị nặng như vậy, tuy mẹ là người tình kiếp trước của con, đời này, không phải con nên tìm mẹ kiếp sau sao?"

Thủy Miếu Miếu triệt để bị Viêm Viêm chọc cười, buông tay ra.

Viêm Viêm trở mình một cái, lăn ra khỏi người Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu chỉ cái mũi mình, nói ra: "Kiếp sau, vẫn là mẹ."

Viêm Viêm cười ha ha, ý vị thâm trường nói: "Vậy khẳng định mẹ có hai con trai."

Một là con, một là người tình đời này.

Có thể

Thủy Miếu Miếu nhú mày, ánh mắt liếm diễm.

Nếu như đời này cô có mấy người tình, vậy có phải kiếp sau có mấy đứa con không?

Thủy Miếu Miếu cười vui, Viêm Viêm nói chuyện: "Mẹ, phòng trọ rất đắt, cưới con dâu cũng rất đắt, mẹ khẳng định muốn 2 con trai?"

Thủy Miếu Miếu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Ông nội yêu Thủy Thủy

Ngày thứ hai, Thủy Miếu Miếu qua nhà Tà Doanh Doanh thăm cha cô Thủy Cường Dật.

Còn may, Tà Doanh Doanh không ở nhà, không cần khẩu chiến.

Thủy Miếu Miếu đẩy cửa ra, trong phòng chỉ có một mình Thủy Cường Dật nằm lê loi hiu quạnh.

Cô từ nước Mỹ trở về, tìm Thủy Cường Dật, ông còn không có xảy ra tai nạn xe cộ, đối với cô cực tốt, ăn ngon, uống ngon, mặc đẹp, dùng tốt, đều mua cho cô.

Tuy chỉ làm cha mẹ 2 năm, phần tình thương của cha với cô thật sâu.

Thủy Miếu Miếu đi qua, giúp ông cắt móng tay, móng chân, xoa bóp.

Hiện tại toàn thân Thủy Cường Dật tê liệt, không thể nói chuyện, nhưng có ý thức, sẽ nháy mắt.

Thủy Miếu Miếu nhìn Thủy Cường Dật một mực nháy mắt với cô.

Thủy Miếu Miếu nhu hòa cười một tiếng, gõ nhẹ cánh tay Thủy Cường Dật, nói ra: "Con sống rất tốt. Làm việc và học tập cũng rất thuận lợi, đặc biệt là Viêm Viêm, nhu thuận hiểu chuyện, nó biết kiếm tiền trên kênh mua bán, trò chơi cũng có thể kiếm tiền, chờ sau khi con tốt nghiệp, tìm được công việc, liền đón cha ra ngoài, được chứ?"

Thủy Cường Dật chớp mắt, biểu thị được, thương tiếc nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu tiếp tục cười hì hì xoa bóp.

"Đại tiểu thư thật sự là hiểu thuận. Thường xuyên đến thăm ông chủ, mỗi lần ông chủ nhìn thấy cô cả đến, tâm tình đặc biệt tốt, nhưng cô hai cho tới bây giờ cũng không tới nhìn ông chủ." Người làm A đau lòng chưa xót nói.

"Đúng vậy, nhị tiểu thư là Bạch Nhãn Lang, đừng nói cắt móng tay, cho ông chủ ăn cơm, đến bụng ly nước cũng không có." Người làm B nói ra.

"Cô cả vẫn là tốt, bốn năm trước trở về, nghe nói ăn thật nhiều khổ, mà cô hai lại một mực ở bên người ông chủ, cưng chiều từ nhỏ, cô hai thật sự là Bạch Nhãn Lang." Người làm A bênh vực kẻ yếu nói.

"Đừng nói nữa, bị phu nhân biết, chúng ta sẽ xui xẻo." Người làm B bắt đắc dĩ nói.

...

Văn phòng chủ tịch tập đoàn Hoàn Thần

"Thẩm tổng, hiện tại tài khoản "Ông nội yêu Thủy Thủy" chính thức rao hàng, cậu ta đã bán tám nick nhỏ rồi." Giám đốc thông tin Miêu Kiều báo cáo.

Thẩm Mặc Thần nhú lông mày, trong mắt hiện lên tổn thương.

Cô chỉ muốn thoát khỏi anh vậy sao?

"Tôi đã biết, chuyện này tôi sẽ xử lý, cô đi ra ngoài trước đi." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói ra.

Anh mở máy tính, đăng nhập (thượng cổ truyền kỳ).

Đi vào, liền thấy tài khoản "Gia gia yêu Thủy Thủy" đang bán, ghi chú bên trên viết là: Nhà có mà mẹ ác, thoát ản giang hồ cầu bình an, bán.

Thẩm Mặc Thần nhú lông mày, tiến vào gian hàng của "Gia gia yêu Thủy Thủy", bên trong tụ tập hơn nghìn người, rất là náo nhiệt.

"Năm vạn lần một, năm vạn lần hai, còn có cao hơn năm vạn không?" "Gia gia yêu Thủy Thủy" hô.

Thẩm Mặc Thần lạnh mặt nói: "Sáu vạn."

Anh vừa lên tiếng, trong khu lập tức sôi trào.

"Trời ạ, là Mặc Quân đăng đầu bảng danh sách đệ nhất, sao anh ta cũng tới."

"Nghe nói Mặc Quân là soái ca đứng đầu trong (thượng cổ kỳ hiệp), có người từng thấy anh ta."

"Đại thần, cầu bao nuôi."

Thẩm Mặc Thần nhìn thấy tin của mọi người, "Gia gia yêu Thủy Thủy" cũng ở bên trong.

Anh chỉ chọn mở nhắn tin với "Gia gia yêu Thủy Thủy".

"Rất vinh hạnh gặp anh, tôi sùng bái anh đã rất lâu, luôn luyện cấp theo dấu chân anh, anh chính là thần, anh luyện đến cấp 380, tôi mới chỉ có cấp 300, hồ thẹn, hồ thẹn." "Gia gia yêu Thủy Thủy" vượt mong nói.

Thẩm Mặc Thần xem nhẹ vuốt mông của cậu, nhìn sang ghi chú, dò hỏi: "Nhà có bà mẹ ác là vợ của cậu sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Qua nhà tôi hay là nhà cô, tự chọn

"NO, là mẹ tôi, người phụ nữ này, đánh đầu trắng đỏ, không ai bằng, một chiều Sur Từ Hồng, liền có thể khiến người ta nghe tin đã sợ mất mặt, lăn đất mà chạy, không phải sao, buộc tôi bán tháo tài khoản." "Gia gia yêu Thủy Thủy" phàn nàn nói.

Thẩm Mặc Thần mình bạch.

Cái gia gia này, không phải bạn trai Thủy Miêu Miêu, mà chính là con cô.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần mềm mại phần, hiện lên một ánh sáng, hỏi dò: "Có phải hai người từng tới Mỹ không?"

"Đi qua, khi còn bé tôi ra đời ở nước Mỹ." Viêm Viêm không hề phòng bị nói.

Tâm lý Thẩm Mặc Thần run lên, hỏi tiếp: "Mẹ cậu có phải sửa tên hay không?"

"A? Làm sao anh biết?" Viêm Viêm kinh ngạc hỏi.

"Trước kia cô ấy tên là gì? Mất trí nhớ qua sao?" Thẩm Mặc Thần tiếp tục hỏi.

"Cái này tôi cũng không biết, tự khi bắt đầu hiểu chuyện, mẹ không hề đề cập tới chuyện quá khứ, tôi cũng không biết bà có mất trí nhớ hay không, hôm nào tôi hỏi một chút, đúng, đại thần, anh thật muốn mua nick này sao?" Viêm Viêm trở lại chuyện chính nói.

Thẩm Mặc Thần không ức chế được kích động, tay nắm chặt con chuột run rẩy.

Anh vẫn hoài nghi Thủy Miêu Miêu là Lý Tư Tư.

Quả nhiên, cô đi qua nước Mỹ, cũng sửa đổi tên.

"Mua, chút nữa tôi kêu người liên hệ với cậu." Thẩm Mặc Thần vội vàng đứng lên.

Hiện tại anh rất muốn gặp Thủy Miêu Miêu.

Thẩm Mặc Thần nhanh chân đi ra ngoài cửa, cầm điện thoại di động lên gọi cho Miêu Kiều.

"Bỏ sáu vạn mua tài khoản 'Gia gia yêu Thủy Thủy', cũng hỏi cậu ta số điện thoại di động, tên cửa hàng, nick QQ." Thẩm Mặc Thần ra lệnh xong, tiến vào thang máy.

Ra thang máy, anh liền gọi điện thoại cho Thủy Miêu Miêu.

Thủy Miêu Miêu vừa mua hạc đào, chuẩn bị trở về, đi đến trạm xe buýt, nhận được điện thoại của Thẩm Mặc Thần.

"Ở đâu?" Thẩm Mặc Thần trầm giọng hỏi.

"Trên đường, thế nào?" Thủy Miêu Miêu nhớ lại, cô giống như không có có đặc tội Thẩm Mặc Thần, sao anh đột nhiên gọi điện thoại cho cô.

"Qua nhà tôi, hay là nhà cô, tự chọn." Thẩm Mặc Thần bá đạo nói.

"Hả?" Thủy Miêu Miêu nhủ lòng mảy, rất là kinh ngạc, không muốn gặp anh, ngay thẳng nói: "Tôi không biết anh, nhà tôi không chào đón anh."

"Tôi qua nhà cô." Thẩm Mặc Thần nói câu trần thuật.

Thủy Miêu Miêu gấp gáp, bật thốt lên: "Dừng."

Để anh nhìn thấy Viêm Viêm, chẳng phải đùa sao.

"Xem trí nhớ tôi này, nghĩ ra rồi, anh là Thẩm tổng!" Thủy Miêu Miêu vui tươi hơn hờ nói.

Thẩm Mặc Thần: "..."

Cô giả bộ không biết.

Thẩm Mặc Thần đề nén tức giận, bá đạo nói ra: "Trong vòng nửa canh giờ, gặp ở nhà cô, nếu không, cô sẽ biết tay."

"Tôi vừa vặn ở Từ Kim Thành, tôi qua chỗ anh, gần chỗ anh, nhà tôi quá nhỏ, làm sao rộng rãi như nhà anh, đúng không? Ha ha ha." Thủy Miếu Miếu kéo ra nụ cười nói ra.

"Vậy thì chỗ tôi." Thẩm Mặc Thần nói xong cúp điện thoại.

Trên đường Thủy Miếu Miếu đi tới trong lòng run sợ, mí mắt một mực co giật, luôn cảm thấy có chuyện không tốt phát sinh.

Cô đang hoảng hốt, nhìn thấy Thẩm Mặc Thần từ trong thang máy đi ra, khí thế hung dữ, không được tốt.

Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút, còn không có làm ra phản ứng gì, Thẩm Mặc Thần ôm eo cô, rút ngắn, để thân thể cô không thể tách rời với anh.

Cúi đầu, hôn lên môi cô, mạnh mẽ mà bá đạo vuron lưỡi vào, khóa chặt hơi thở của cả hai lại.

Trong đầu Thủy Miếu Miếu trống không.

Bàn tay anh đã đi vào trong quần áo cô, bao trùm trên mềm mại.

Thủy Miếu Miếu bỗng giật mình.

Cảnh tượng này sao quen thuộc như vậy, hôm qua, có phải bọn họ làm qua cái gì hay không?

Còn không có nhớ ra, Thủy Miếu Miếu mất đi trọng tâm, không biết lúc nào đã đến giường của anh.

Thẩm Mặc Thần nhanh chóng cởi quần áo của mình, lộ ra cơ ngực cường tráng, đường cong cơ thể tràn ngập lực lượng.

Theo đường cong xuống dưới, Thủy Miếu Miếu có thể nhìn thấy cái thứ giống đực có lực phá hủy mạnh, khi thể vương giả, tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Sở Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Kích động là ma quỷ

Thủy Miếu Miếu biết anh muốn làm gì.

Cô lăn từ trên giường lăn xuống, quỳ một chân trên đất, dùng giường ngăn che, lo lắng nói: "Thẩm tổng, có lời nói, anh chớ kích động, kích động là ma quỷ."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần nhìn về phía cô, hướng cô đi tới.

"A." Thủy Miếu Miếu mở to hai mắt, giống như là châu chấu thét lên nhảy lên giường, từ đầu này chạy đến đầu kia.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô.

Cô lại thét lên từ đầu kia chạy tới đầu này.

Nhìn Thẩm Mặc Thần căn bản không động.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy có chút ngượng ngùng, cô từ trên giường nhảy xuống, lúng túng nói: "Hoá ra anh cũng không chuẩn bị đuổi tôi, xin lỗi, gọi sai."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Anh cười nhạo, lấy thể nhanh như chớp không kịp bịt tai xông lên.

Thủy Miếu Miếu ý thức được nguy hiểm, một cái chân mới vừa lên giường, bị Thẩm Mặc Thần nắm cánh tay, kéo xuống.

Thủy Miếu Miếu vội vàng vùng vẫy.

Nhưng tay anh giống như là kèm sắt, vùng vẫy cũng vùng vẫy không được.

Hơn nữa, cô càng vùng vẫy, khí lực anh lại càng lớn.

Thủy Miếu Miếu đau rút gân.

Cô bất đắc dĩ nhìn anh, cầu xin tha thứ: "Quân tử động khẩu không động thủ, anh buông tôi ra trước."

Thẩm Mặc Thần nhìn mặt cô chột đồ bưng, có chút phiền não, vận mi nói: "Tur Tur, cô còn phải giả bộ tới khi nào? Lừa gạt tôi có phải rất có vẻ vè hay không?"

Thủy Miếu Miếu nhìn mặt anh căng thẳng, ngực kịch liệt phập phồng, con giận của anh, dừng một chút.

Anh không giống như là cố ý đùa bỡn cô.

Cô sờ trán anh, lại sờ trán mình, nhú chân mày, hỏi: "Là anh uống lộn thuốc, hay là tôi quên uống thuốc. Tôi không phải Tur Tur, tôi là Thủy Miếu Miếu. Thủy Miếu Miếu, nha?"

Thẩm Mặc Thần nhìn cô cười đùa cợt nhả, vẫn còn chối, ánh mắt lạnh mấy phần, tức giận, nói: "Quân tử động khẩu không động thủ, đúng không?"

"Ừ ừ ừ." Thủy Miếu Miếu vội vàng gật đầu.

Thẩm Mặc Thần buông cánh tay cô ra.

Thủy Miếu Miếu vẫy vẫy tay..

Thẩm Mặc Thần buông cánh tay cô ra cái tay kia, đưa đến sau ót cô, bàn tay kéo sau ót cô, áp cô đến trước mắt mình.

Khí lực Thủy Miếu Miếu không địch lại, trợn to hai mắt, da đầu tê dại, trơ mắt nhìn gương mặt Thẩm Mặc Thần tuần tú ở trước mắt mình mở rộng.

Người này, chỉ còn lại bá đạo sao?

Thẩm Mặc Thần cúi người, hôn lên miệng của cô, giống như là trừng phạt vậy, răng cắn môi của cô.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy đau, anh ngược lại nhu tình, không có cắn môi của cô, lưỡi đồ mềm mại an ủi nơi bị cắn phải, lại liếm khô nước trên môi cô, dính vào nước mới.

Dùng miệng như vậy...

Thủy Miếu Miếu khóc không ra nước mắt, sử dụng khí lực bú sữa mẹ dùng sức đẩy anh.

Nhưng, căn bản đẩy không động.

Thẩm Mặc Thần cảm giác được cô cự tuyệt, vận mi, tay đè hông của cô đến gần anh.

Cọ xát.

Thủy Miếu Miếu có thể cảm giác được chỗ kia của anh, như sắt, như lửa, nóng bỏng, không lờ, rất giống mãnh thú ẩn núp ở trong đêm tối, tùy thời sẽ nhảy ra ăn thịt người.

Thủy Miếu Miếu sợ.

Thẩm Mặc Thần tới thật.

Thủy Miếu Miếu quay mặt chỗ khác, sốt ruột nói: "Thẩm Mặc Thần, anh không nên như vậy, tôi không phải Tur Tur, anh nhận lầm người."

"Phải không? Vậy tôi muốn nhìn cô có phải hay không?" Thẩm Mặc Thần căn bản cũng không tin, đẩy ngã cô.

Thủy Miếu Miếu còn không có dậy, Thẩm Mặc Thần nhảy lên, hai đầu gối ở hai bên chân cô, kẹp cô lại, cởi ra giấy nịt da, giấy khóa kéo.

Thủy Miếu Miếu vốn là liễu mạng giấy giụa, sợ Thẩm Mặc Thần.

Liếc mắt thấy ký hiệu ngọn lửa Hoà Vân trên bụng anh.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Một đám rom rạ chà đạp đẽ chà đạp đi

Thủy Miếu Miếu lập tức ngưng tất cả giấy giũa, mắt tràn đầy hơi nước bình tĩnh nhìn bụng anh, há hốc miệng ra, cảm cũng sắp rớt xuống.

Trong đầu giống như là bị cái gì kích thích, một mảnh mờ mịt.

Ký hiệu ngọn lửa Hoà Vân này, không phải là người đàn ông đêm hôm đó ở nước Mỹ kia sao?

Quả nhiên là Thảm Mặc Thần, cha Viêm Viêm là anh.

Thảm Mặc Thần hài lòng phản ứng cô bây giờ.

Anh thiên phú, có đủ tự tin.

Anh cầm tay cô, đặt ở trên bụng anh, nâng cầm Thủy Miếu Miếu lên, hướng môi của cô, hôn lên.

Bên tai Thủy Miếu Miếu đều là tiếng hít thở lửa nóng của anh.

Cô không nhích động chút nào, tận lực giữ đại não vận chuyển.

Thảm Mặc Thần kêu cô Tư Tư, đó chính là anh nhận lầm người.

Anh biết một người tên là Tư Tư, cô gái này hẳn là bạn gái anh, có thể còn cùng mình rất giống, cho nên anh sẽ cho rằng cô là Lý Tư Tư.

Mà cô gái này anh biết ở nước Mỹ.

Cho nên anh luôn dò xét cô có phải ở nước Mỹ hay không.

Mà anh dò xét cũng không phải là vì muốn biết cô có phải ở nước Mỹ cùng anh hay không.

Vốn là.

Chuyện 7 năm trước, anh như vậy có thể sẽ nhớ người phụ nữ cùng anh ONENIGHTSTAY, còn nếu không phải là dây dưa tới dây dưa đi, cũng không phù hợp bản tính thượng lưu quý giá.

Cho nên, việc cần, đối với cô mà nói hẳn là phải đưa Viêm Viêm đi, tránh.

Thủy Miếu Miếu đang suy tính, anh chống giữ đi vào.

"Ừ." Bởi vì rất thư thái, Thảm Mặc Thần bực bội hừ một tiếng.

"A." Thủy Miếu Miếu đau vặn chặt chân mày, suy nghĩ bị buộc trở về, hơi nước nhanh chóng nhuộm trông mắt, thật muốn không chịu thua kém roi hai giọt nước mắt cá sấu.

Là thật ***** đau.

Thủy Miếu Miếu gõ bả vai Thảm Mặc Thần, nói: "Anh đi ra ngoài, thật là đau, cường đạo sao? Vào cửa cũng nên thông báo một tiếng."

Thảm Mặc Thần thấy cô đau sắc mặt cũng tái nhợt, mấy phần thương tiếc, ả nẫn không động, vuốt mặt Thủy Miếu Miếu, trấn an nói: "Tư Tư, em ngoan, đừng động, một hồi hết đau."

"Tôi, mị kiếp." Thủy Miếu Miếu không nhận được thô tục.

"Được." Thảm Mặc Thần ôn nhu kêu.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Một đám rom rạ ở trong lòng cô chà đạp đẽ chà đạp đi, tùy ý tạt qua.

Thủy Miếu Miếu muốn học máu.

Anh mạnh cô, cũng được đi, còn nhận lầm cô, vậy cũng được đi, mẹ kiếp, lúc hướng về phía cô quắc mắt chỉ tay, lúc hướng về phía Tư Tư, nhu tình kia, cũng sắp hòa tan người ta.

"Thảm Mặc Thần, tôi không cùng anh làm trò đùa, tôi không phải Tư Tư, tôi không... Ừm, ừm, ừm"

Thủy Miếu Miếu vẫn chưa nói hết lời, anh hôn lên môi của cô, lời cô toàn bộ chìm ngập ở miệng của anh.

Thủy Miếu Miếu chỉ cảm thấy anh ở trong miệng cô quấy nhiễu, nhưng rất ôn nhu, rất kỹ càng chu đáo, giống như là trôi lơ lửng ở mặt nước, lên lên xuống xuống, chỉ có kéo anh, mới không bị chết chìm.

Thủy Miếu Miếu vận chân mày, cảm giác được thân thể của anh trôi lơ lửng.

Một ít cảm giác trước đó chưa từng có giống như là sóng vậy, đánh thẳng vào thần kinh cô, suy nghĩ cô.

Coi như là lý trí vẫn còn phản kháng, nhưng là, cô đã hai mươi lăm tuổi, lại xảy ra có Viêm Viêm, từ bảy năm trước dính qua mưa một lần, đã hạn hán nhiều năm như vậy.

Lần này một trận mưa to, chỗ sâu thân thể cuồng loạn khát vọng giống như là măng mọc sau cơn mưa nhô ra.

Suy nghĩ cô đã tung bay, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ, nửa híp mắt lại, thỉnh thoảng, lúc lý trí đi qua, còn giãy dụa.

Nhưng là, cô càng giãy giụa, càng có thể kéo động cái điểm kia, ngược lại càng thêm không có khí lực chìm ngập.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Tới, tôi bảo đảm không đánh chết anh

Thủy Miếu Miếu bấm cánh tay anh, anh để cho cô đau, cô cũng không để cho anh tốt hơn.

Chẳng qua là, hô hấp cũng dồn dập, biến thành như mèo vậy, đi đôi với dáng dấp cô mềm mại yêu kiều, cuối cùng kết thúc lịch trình.

Thủy Miếu Miếu thở hổn hển, kêu khô miệng khô lưỡi, một môi rừ tròn mắt trợn nhìn ánh mắt Thảm Mặc Thần sóng nước mênh mông.

Anh mới vừa gì đó, hấp dẫn còn không có biến mất, cả người nhìn như tắm gió xuân, ngay cả cười lên, làm sao rạo rức như vậy.

Thủy Miếu Miếu thấy thể nào anh không vừa mắt như vậy.

"Cầm thú." Cô bật thốt lên.

Tâm tình Thảm Mặc Thần rất tốt, liếc vết thương trên cánh tay mình, nói: "Vậy cô há chẳng phải không bằng cầm thú."

Thủy Miếu Miếu không nói, hướng Thảm Mặc Thần ngoắc ngoắc ngón tay. "Tới, tôi bảo đảm không đánh chết anh."

Thảm Mặc Thần cười một tiếng, đáng vẻ rất dễ nói chuyện, bắt tay cô, đè ở bên người cô, nhìn cô, hỏi: "Nhìn cô mới vừa rồi kích động, rất thoải mái chứ?"

Thủy Miếu Miếu: "..."

Đối với một người chỉ ăn qua bữa tiệc lớn một lần, lại 7 năm không ăn, anh nói thoải mái không.

Nhưng, đó là sinh lý thoải mái.

Trong lòng cô không thoải mái, có thể để cho cô đánh anh một trận hay không, trong lòng cũng thoải mái một chút.

Diện tích bóng mờ trong lòng hơi lớn.

Bất quá, cùng loại người như Thảm Mặc Thần, cô lấy cái gì đấu?

Ở trong lớp anh đi học, anh lại là Phó hiệu trưởng, đặc tội anh, nhanh bị chết.

Nói, ai sẽ tin tưởng, một Vương lão ngũ kim cương vô số phụ nữ ngưỡng mộ, sẽ mạnh cô như vậy.

Mấu chốt là, nếu tra được tới, Viêm Viêm sẽ ra ánh sáng, cái mất nhiều hơn cái được.

"Anh hầu hạ rất tốt." Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ nói.

Thẩm Mặc Thần vui thích cười, "Tôi phục dịch cô, không để cho cô phục dịch tôi, há chẳng phải là tôi thua thiệt, tối nay ở nơi này đi."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô ở nơi này một đêm, còn không bị anh làm cho nửa chết nửa sống.

Diện tích bóng mờ trong lòng lớn vô cùng.

Thủy Miếu Miếu thờ dài một cái, trầm mặt xuống, vô cùng nghiêm túc nói: "Thẩm Mặc Thần, tôi không phải là Lý Tư Tư."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần khóa chặt cô, đen như mực, hỏi: "Cô 4 năm trước ở nước Mỹ, đúng không?"

"Đúng, tôi ở nước Mỹ." Thủy Miếu Miếu thẳng thắn nói.

"Cô tên trước kia không gọi Thủy Miếu Miếu, mà là trở về Trung quốc đổi, đúng không?" Thẩm Mặc Thần lại hỏi.

Thủy Miếu Miếu rũ tròn mắt.

Nếu như cô không nói rõ ràng, sợ rằng, cô thật sự bị anh nhận lầm.

"Đúng, tôi cũng sửa đổi tên, nhưng là tôi trước tên không phải Lý Tư Tư, là Hạ Văn, hạ là mùa hè, văn là buổi tối, buổi tối mùa hè sinh tôi, OK?" Thủy Miếu Miếu thẳng thắn nói.

Thẩm Mặc Thần bật cười một tiếng, "Còn nói láo."

Anh kéo ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra một tấm hình, đưa cho Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Cái này là cô chứ?"

Thủy Miếu Miếu hồ nghi nhận lấy hình.

Có chút giật mình.

Cô gái trong hình mặc quần trắng, cùng cô thật giống, bất quá, cô nhìn ôn nhu như nước mùa thu, mềm mại như ánh áng, xinh đẹp như sao.

Cùng cô tiểu bình dân, căn bản cũng không giống.

Thủy Miếu Miếu vỗ hình vào ngực Thẩm Mặc Thần, xác định nói: "Không phải tôi, ánh mắt anh không tốt, ánh mắt tôi cùng cô cũng không giống nhau, cô là mất ti hí, tôi mất to."

Thẩm Mặc Thần hồ nghi vặn chân mày, nói: "Đó là cô gái phẫu thẩm mỹ."

"Phốc."

Anh thật đúng là có thể muốn.

Thủy Miếu Miếu vận khí, điều chỉnh mình bên trong mắt thẳng bằng.

"Tôi muốn chinh, điều kiện tiên quyết là có tiền, anh nhìn tôi giống như người có tiền sao?" Thủy Miếu Miếu ngoe đầu nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 88: Làm ông bà anh

"Bây giờ không có, không có nghĩa là trước kia không có." Thẩm Mặc Thần cố chấp nói,

Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ.

Cô lấy tay chống đỡ hai con mắt mình lớn giống như chuông đồng, giống như là người ngoài hành tinh, gật gù đắc ý nói: "Nơi nào chính, anh xem thật kỹ, có cát da cạp mắt sao? Có kẻ hở nhãn tuyến sao? Có mở giác mắt sao? Bà thuần thiên nhiên có được hay không?"

Thẩm Mặc Thần nheo tròn mắt lại, sợ cô chống đỡ ánh mắt hư, kéo tay cô ra, nắm trong tay, rất xác định nói: "Tư Tư, đừng làm rộn, tôi luôn tìm cô."

Thủy Miếu Miếu cười khỏ "A a." Hai tiếng.

Cô rừ tròng mắt nói: "Thắm tổng si tình có thể thấy nhật nguyệt, vàng thật như vậy, bạc trắng như vậy, tùy tiện trên đường bắt phụ nữ cũng có thể thấy vật nhớ người, còn dùng trinh tiết mình, nếu như tôi là Tư Tư, nhất định hạnh phúc sắp ngất đi, nhưng là, tôi thật không phải là Tư Tư."

"Đủ rồi, Thủy Miếu Miếu." Thắm Mặc Thần tức giận, trong mắt lóe lên ánh sáng, cầm căng thẳng.

Thủy Miếu Miếu cảm giác được cơn giận của anh, rút tay mình ra, cũng rất phiền não, nghiêm túc nói: "Tôi kêu Hạ Văn, hạ là mùa hè, văn là buổi tối, buổi tối mùa hè sinh, hai mươi lăm năm trước, tôi ra đời, bị Hạ gia ôm sai."

Hạ gia ở vườn hoa số 88 thành châu ngự thủy, tôi tốt nghiệp trung học, trực tiếp đưa đi nước Mỹ, những thứ này anh đều có thể đi thăm dò."

Thắm Mặc Thần nhìn cô nói không giống như là nói láo, vận chân mày, hồ nghi nhìn Thủy Miếu Miếu.

"Nếu như tôi thật sự là Tư Tư, anh muốn thế nào đều có thể, nhưng là, tôi không phải Lý Tư Tư?" Thủy Miếu Miếu nói, nhặt quần áo trên giường lên, lư loát trên giường, từ trên giường nhảy xuống.

Thắm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu tự biết mình, nói: "Thắm tổng, anh yên tâm, tôi biết, hôm nay là một mình anh sai lầm, đều là người trưởng thành, tôi sẽ không để ở trong lòng."

Thủy Miếu Miếu cầm túi mình, để lên bả vai.

Thắm Mặc Thần nắm cổ tay cô.

Thủy Miếu Miếu tức giận, kết quả anh muốn thế nào?

Bốn mắt nhìn nhau.

Anh thâm trầm chống với cô tức giận.

Anh sâu xa chống với cô ác liệt.

"Tôi tự nhiên sẽ đi thăm dò, tra rõ trước, giữ mở máy cho tôi, hai mươi bốn giờ tùy thời chờ điện thoại. Không làm được, cũng không cần trách tôi không khách khí." Thắm Mặc Thần trầm giọng ra lệnh.

Thủy Miếu Miếu chỉ cảm thấy tâm can tỳ phổi mình nát, hỏa khí bốc lên.

"Làm ông bà anh." Thủy Miếu Miếu buột miệng mắng.

"Ông bà tôi già rồi, đừng quên, mới vừa rồi để cho cô thoải mái là tôi." Thắm Mặc Thần cũng tức giận, cầm căng thẳng, gân xanh trên trán nổi lên.

Mắt Thủy Miếu Miếu đục đỏ ngầu.

Vận khí, vận khí, vận khí nữa.

Thật muốn ban cho anh một trượng, đưa kính nguyệt anh.

Thắm Mặc Thần nhìn cô thật muốn khóc, ánh mắt mềm xuống, buông tay ra, nhẹ giọng nói: "Tư Tư, đầu óc cô không tốt lắm, có một số việc có thể cũng không biết, cho tôi thời gian tra, ừ?"

Thủy Miếu Miếu không nói, xách túi đi.

Ra cửa, nhìn điện thoại di động.

Có thể suy nghĩ một chút, người ta là Phó hiệu trưởng.

Cô còn muốn tốt nghiệp hay không, còn muốn tìm được công việc tốt hay không, còn muốn kiếm tiền hay không, còn muốn đón cha ra hay không, di chuyển mộ phần mẹ hay không?

Nếu như muốn, được rồi, cô chấp nhận kéo Thắm Mặc Thần từ danh sách đen trở lại danh sách.

Rất bực bội, rất muốn khóc, có hay không?

Thủy Miếu Miếu xoa xoa khóe mắt một giọt nước mắt, nhưng không cẩn thận rơi xuống tuyến lệ, đi tới tiệm thuốc, mua viên thuốc ngừa thai.

Bi thảm.

Chương 89: Khẩu vị nặng

Nhà Thảm Mặc Thần

Trông mặt Thảm Mặc Thần tối tăm, gọi điện thoại cho Giang Nam Phong.

"Nam Phong, thân phận Thủy Miếu Miếu cậu tra thế nào?" Thảm Mặc Thần hỏi.

"Cái đó anh hai, em gần đây đang bận, để em thúc giục thám tử tư." Giang Nam Phong nói xin lỗi.

Thảm Mặc Thần mấy phần phiền não, phân phó nói: "Cậu tra Hạ gia vườn hoa số 88 ở thành châu ngự thủy, ngày mai hồi báo cho tôi, ngoài ra, tra một người kêu Lăng Dật."

"Lăng Dật? Họ gì. Anh hai, nước mấy trăm người kêu Lăng Dật, đúng rồi, gần đây trong tạp chí tài chính kinh tế bất quá nhân vật mới cũng gọi Lăng Dật, Dạ Lăng Dật." Giang Nam Phong than phiền.

Anh nói xong, phát hiện Thảm Mặc Thần không nói gì, trong điện thoại di động con giận của anh cùng cảm giác bị áp bách.

Giang Nam Phong kinh sợ, lập tức nói: "Em sai rồi, anh hai, bất kể là họ Dạ hay là họ Bạch, em cũng tìm ra."

"Lăng Dật cùng Hạ Văn hoặc là Thủy Miếu Miếu, hoặc là Lý Tư Tư có liên quan, đi thăm dò đi." Thảm Mặc Thần phiền não cúp điện thoại, nhìn về phía óc chó bên trên giường.

Anh đoán chừng là Thủy Miếu Miếu, mới vừa mang lên.

Tiếng gõ cửa.

Anh cho là Thủy Miếu Miếu, giờ khước miệng.

Nhìn trí nhớ cô, mua óc chó bỏ não còn thật sáng suốt.

Thảm Mặc Thần buông óc chó xuống, xoay người, mở cửa.

Nhìn đến đứng ở cửa là Lâm Mỹ Quyên, trông mặt Thảm Mặc Thần lạnh xuống, hỏi: "Có chuyện?"

"Điều Điều đợi rất lâu, con..."

Lâm Mỹ Quyên vẫn chưa nói hết, Thảm Mặc Thần cười nhạt một tiếng, nói: "Tốc độ mẹ đưa cô nương cùng nhiệt tình tranh cướp xí nghiệp là như nhau."

Lâm Mỹ Quyên bất đắc dĩ nói: "Thần Thần, coi như con đi, con làm sao có thể cho số điện thoại di động mẹ vào danh sách đen chứ? Mẹ là mẹ con."

Thảm Mặc Thần nhếch mép, bướng bỉnh hỏi: "Còn có việc sao?"

"Ân Điều thật khá, tính cách ôn uẩn, vui vẻ, có tri thức hiểu lễ nghĩa, cô là thiên kim tập đoàn Thịnh thế, đối với chuyện tương lai của con cũng có trợ giúp." Lâm Mỹ Quyên khổ tâm nói.

Trên mặt Thảm Mặc Thần không có bao nhiêu phản ứng, rất bình tĩnh nói: "Nói xong, ra cửa hướng bên trái vào thang máy, xuống lầu một, không tiễn."

Lâm Mỹ Quyên nhìn Thảm Mặc Thần muốn đóng cửa, vội vàng chống đỡ cửa, nói: "Được rồi, loại chuyện này cũng phải dựa vào duyên phận, ngày mai bà ngoại để cho con trở về ăn cơm tối, bà nói cậu con coi mặt coi trọng một người bạn gái, muốn cho tất cả mọi người xem, cho ý kiến tham khảo."

"Có ý tứ sao? Cậu con chọn vợ, cũng không phải là mẹ chọn vợ." Thảm Mặc Thần chậm chạp nói.

"Vậy con có đi hay không?" Lâm Mỹ Quyên hỏi.

"Biết, con sẽ đi." Thảm Mặc Thần không khách khí đóng cửa.

...

Thủy Miếu Miếu về nhà, mệt cũng không muốn nhúc nhích, dựa ngửa vào ở trên ghế sa lon giả chết.

Viêm Viêm thấy Thủy Miếu Miếu trở lại, cười hi hi tới, lật túi Thủy Miếu Miếu, không lật thấy đồ, cười hi hi hỏi: "Mẹ, mẹ nói mua óc chó cho con đâu?"

Thủy Miếu Miếu tỉnh hồn lại, chuyển mắt, rũ mí mắt, bình tĩnh nhìn Viêm Viêm, nói: "Óc chó để lại cho người càng cần bổ não hơn, con trai, con thông minh như vậy, vật kia, con không cần."

"A?" Viêm Viêm chạy đến trước mặt Thủy Miếu Miếu, thò đầu, hỏi: "Mẹ già, mẹ thông suốt."

Thủy Miếu Miếu nhìn dáng vẻ Viêm Viêm tỉnh quái, cùng Thẩm Mặc Thần thật rất giống.

Cô bị cha bé khi dễ, lại không thể làm gì, nên như thế nào để cho tâm tình mình thoải mái chứ?

Có.

Tay Thủy Miếu Miếu nặng nề đè ở trên bả vai Viêm Viêm, lời nói thành khẩn nói: "Con trai, mẹ cho con một nhiệm vụ vừa nặng nề vừa cực khổ."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Cha con là thú

. Chương 90 Cha con là thú

Trong lòng Viêm Viêm có chút run sợ, sợ hãi hỏi: "Cái gì? Không muốn nhiệm vụ không có thành, trước hù chết con trai độc nhất của mẹ."

"Đi." Thủy Miếu Miếu thật muốn đá cậu bé cút.

"Tuân lệnh." Viêm Viêm cười hi hi cút đi.

"Trở lại." Thủy Miếu Miếu vừa hô.

Viêm Viêm rũ đầu, ảo não trở lại, đứng ở trước mặt Thủy Miếu Miếu.

"Con, sau này, nhất định phải, gài bẫy cha con, biết không? Nhưng là, không thể gài bẫy mẹ, hiểu không?" Thủy Miếu Miếu trông mong hỏi.

"Cái này thật đúng là một việc làm độ khó kỹ thuật cao. Đảm nhiệm nặng, bất quá, mẹ già, con cũng muốn bẫy cha, nhưng là, cũng phải để cho con biết trước cha con là ai?" Viêm Viêm nhú mày, hề hề hỏi.

"Cha con là cảm thú." Thủy Miếu Miếu xác định nói.

Viêm Viêm tròn to hai mắt, mím môi, chê nói: "Mẹ già, miệng mẹ vị còn không phải là nặng giống vậy, đàn ông phổ thông căn bản không thỏa mãn được mẹ, com vì tiền đồ mẹ."

Vì đời người hạnh phúc, con đề nghị mẹ vẫn là dắt đầu thú kia trở lại đi, có thể cùng mẹ cả đời, cũng thật là cần dùng khí cực lớn, con thay cha mặc niệm."

"Đi." Thủy Miếu Miếu nhìn Viêm Viêm, "Con đây là cùi chò hướng bên ngoài, phải biết, một đời người phụ nữ chỉ có 400 đến 500 cái trứng, một đời người đàn ông, một ngàn tỉ (trillion) tiểu trùng trở lên, con vì mười ngàn một phần trăm triệu, chê bốn trăm, con cảm giác chính con làm đúng không? Con không phụ lòng mẹ sao? Mẹ còn sinh con, nuôi con."

Thủy Miếu Miếu xoa xoa khóe mắt lòng chua xót lẹ.

"Mẹ, con sai rồi." Viêm Viêm lập tức nói xin lỗi.

Thủy Miếu Miếu nhìn Viêm Viêm.

Đúng rồi, cô không thể chán chường, việc cần trước là muốn dọn nhà.

"Đi một bên chơi." Thủy Miếu Miếu đứng dậy, đi về phòng.

"Mẹ già, tối hôm nay lại không nấu com sao?" Viêm Viêm thò đầu hỏi, vì ám no mình.

"Con làm " Thanh âm Thủy Miếu Miếu từ trong phòng truyền tới.

Viêm Viêm rũ đầu, bắt đắc đi lắc đầu, thờ dài.

Bầy cha, dài ngộ tốt đẹp như vậy, bé không có hưởng thụ được, nhưng là, bầy con trai, bé đều ở đây trải qua.

Thủy Miếu Miếu vào phòng, mở máy vi tính ra, lên mạng, phân phát tin tức cho mướn cùng với tin tức tìm mướn phòng.

Hỏi nhiều mấy nhà, ghi danh nhiều mấy nhà, tìm nhiều mấy nhà, hẳn rất nhanh có thể làm được.

Cô lên qq, hình cái đầu Lê Bảo Y chớp động.

Thủy Miếu Miếu mở ra.

"Cô là Thủy Thủy, hay là con trai Thủy Thủy?" Lê Bảo Y hỏi.

Thủy Miếu Miếu nhìn, khẳng định Viêm Viêm thường xuyên vào QQ cô, bị Lê Bảo Y bắt qua.

Riêng tư cô, cũng không trị giá một mao tiền sao?

"Mẹ bé." Tâm tình Thủy Miếu Miếu không tốt trả lời.

*

Năm phút trước, Thẩm Mặc Thần đang thông qua internet xâm nhập vào máy vi tính Thủy Miếu Miếu.

Anh tra xét phía sau cô, rất sạch sẽ, cũng không có gì đặc biệt.

Anh cũng nhìn thấy tất cả hình cô, đều là bản thân cô, không có một tấm là Lý Tư Tư.

Bất quá, rất kỳ quái là, hình cô đều là 3 năm gần đây, trước kia một tấm cũng không có.

Cho nên, anh vẫn không thể phán đoán cô có phải Lý Tư Tư hay không.

Bất quá, thấy tin tức cô tìm phòng cùng ban bố tin tức cho mướn phòng, tâm tình cả người Thẩm Mặc Thần cũng không tốt.

Cô cứ như vậy chỉ muốn thoát khỏi anh sao?

Vừa định hạ tuyến (thoát khỏi), anh thấy cô cùng một người tên là "Bảo bảo không đơn giản " nói chuyện phiếm.

Từ trong giọng nói hẳn là người quen.

Thẩm Mặc Thần nhíu mày, quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Mặt của anh ta và ngực của mình có nửa xu quan hệ con là thú

"Mẹ của nó ời, nói cho cậu một tin tức tốt, anh mình chụp được ảnh của ông chủ tập đoàn Hoàn Thần, chẳng qua, chỉ có một khía cạnh, ha ha." Lê Bảo Y hưng phấn nói.

Thủy Miếu Miếu mất hết cả hứng, trả lại một chữ: "Ồ."

"Phản ứng này của cậu quá là lạnh nhạt." Lê Bảo Y vui lòng rồi.

"Thay mình ân cần thăm hỏi cả nhà anh ta." Thủy Miếu Miếu trả lời một câu.

Thẩm Mặc Thần: "..."

Anh cười một tiếng, rót ly cà phê, tiếp tục xem.

"Mình nói cho cậu biết, cái ông chủ tập đoàn Hoàn Thần siêu cấp đẹp trai, người cao, khí chất tốt, mặc đồ Tây phác hoạ tính quý ưu nhã, chỉ một bên mặt có thể dễ phụ nữ yêu." Lê Bảo Y hoa si nói.

"À, thay mình ân cần thăm nửa bên mặt anh ta." Thủy Miêu Miêu qua loa nói.

Về mặt Lê Bảo Y đầy hắc tuyến, nói ra: "Thủy Miêu Miêu, hai năm này có phải cậu ăn quá tốt, IQ đều rơi đến ngực rồi."

"Ấy... Mặt của anh ta và ngực của mình có nửa xu quan hệ sao?" Thủy Miêu Miêu trả lời.

"Cậu đi câu dẫn anh ta, ở trên anh ta đi." Lê Bảo Y chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Phốc.

Thẩm Mặc Thần đang uống cà phê, kém chút phun ra, nếu như có thể, thật sự vô cùng muốn cho "Bảo Bảo không đơn giản" này vài cái like.

"Eo bà đây không tốt, giày vò không được kỹ xảo cao siêu, như thế cần tiêu hao chuyện mưa móc, vẫn là để cho người cần dùng đi, bà đây chỉ cần một trái dưa leo, là có thể giải quyết âm no." Thủy Miêu Miêu trả lời.

"Ha ha." Lê Bảo Y cười, xấu xa nói: "Thủy Thủy, mình nói cho cậu một chuyện, mình vừa nhìn thấy một số liệu Amzon, phía trên nói, bình quân người Mỹ khi làm chuyện đó thời gian là 13 phút, người Ấn Độ hơn chút là 15 phút, người Trung Quốc là có thời gian bền bỉ nhất 25 phút, nói rõ cái gì?"

Thủy Miêu Miêu giương lên khóe miệng, trả lời: "Nói rõ tốc độ của Trung quốc, đơn giản trâu bò không có gì sánh kịp, nhìn mười phút đồng hồ, mười lăm phút giảm xóc. Chú ý bảo dưỡng phương pháp như thế, nhất định có thể làm cho nước ta không ngừng cố gắng, tiếp tục ổn định phát huy, sáng tạo huy hoàng dọa sợ người Mỹ."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Lê Bảo Y cười tới nổi eo không thẳng lên được, vỗ cái bàn.

"Bảo Bảo, em bị điểm trúng huyết cười à?" Anh trai Lê Bảo Y nghe được trong phòng có tiếng kỳ lạ, đẩy cửa ra, liền thấy em gái nhà mình cười tới co rút.

Lê Bảo Y ném gối dựa về phía anh mình, không khách khí nói: "Đóng cửa, anh."

Anh Lê Bảo Y bất đắc dĩ đóng cửa lại.

Trong mắt Lê Bảo Y lóe lên giáo hoạt, tò mò hỏi: "Thủy Thủy, có chuyện, mình rất hiếu kì, cái kia, cái người đàn ông từng với cậu, một lần bao lâu thời gian?"

Thủy Miêu Miêu suy nghĩ một chút, đánh chữ thật nhanh, nói: "Ba phút."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Có thể trừ khen ngợi hay không, anh muốn biến điểm khen ngợi của cô thành số âm.

Anh không chỉ ba phút, anh chỉ là thật lâu không làm, khá kích động, chạy nhanh hơn một chút, với lại, Lạc Đà chết đói hơn ngựa, anh lại nhanh, cũng được mười mấy phút, được chưa?

"A? Nhanh như vậy sao?" Lê Bảo Y kinh ngạc hỏi.

Thủy Miêu Miêu cười hắc hắc, đáp: "Ba phút nhiệt độ, còn non ha ha ha ha, còn non ha ha ha ha, còn non ha ha ha ha ha."

"Người phụ nữ chết tiệt, cậu nói đùa, đến cùng là bao nhiêu?" Lê Bảo Y rất quan tâm vấn đề này, hỏi.

"Không biết, lần sau mình cầm đồng hồ bấm giây, từ lúc bắt đầu tính xem, được chứ?" Thủy Miêu Miêu bất đắc dĩ nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Cũng không phải kẻ tốt lành gì

"Tốt, tốt, cậu mau cười cái tổng giám đốc Hoàn Vũ kia, nói cho mình biết, anh ta phần đầu thời gian bao dài?" Lê Bảo Y hưng phấn nói.

"Biểu thị áp lực như núi, cái áp lực này, vẫn là để cho những thiếu nữ vô tri như cậu tranh đoạt đi, bà đây không tham gia, được rồi, không thèm nghe cậu nói nữa, mình bận cái đã." Thủy Miếu Miếu nói xong, lại bắt đầu xem website.

"Đừng, mình sẽ gửi cậu một thức tốt." Lê Bảo Y cười xấu xa, gửi một bộ phim qua.

Thủy Miếu Miếu nhận.

Thẩm Mặc Thần mở camera của Thủy Miếu Miếu ra, bên này anh thấy hình ảnh của cô.

Cô vẫn mặc quần áo như thường, bộ dạng bận rộn.

Chỉ là nhìn cô, Thẩm Mặc Thần phát hiện, em trai anh giống như thức tỉnh, vừa nhìn thấy cô, liền dò ngóc đầu nhìn quanh, hưng phấn khiến anh muốn bóp nó trở về.

Thủy Miếu Miếu mở phim Lê Bảo Y gửi tới.

Thẩm Mặc Thần nhìn sắc mặt cô phát hồng, hơi nhú lông mày, trong mắt lóe lên hơi nước mờ lung, đẹp đến mức chói mắt,

Anh hiểu kỳ cô xem cái gì.

Màn hình cắt đến mặt bàn cô.

Ách..

Lại loại phim kia.

Thủy Miếu Miếu nghiêng mắt nhìn thêm vài lần, liền tắt đi, trả lời Lê Bảo Y: "Bảo Bảo, cậu là dẫn dụ mình phạm tội."

"Ha ha ha, có dự vọng, mới có động lực, mình thấy kỹ năng này không tệ, bỏ nhào tổng giám đốc Hoàn Vũ, dù sao cũng nên có chút kỹ năng thiết yếu." Lê Bảo Y cười hắc hắc.

"Vậy cậu cũng tìm soái ca thử đi, người đàn ông này quá xấu." Thủy Miếu Miếu im lặng nói.

"Kỹ xảo cũng không tệ lắm, mình thấy đáng về người phụ nữ kia lộ ra rất thoải mái." Lê Bảo Y hưng phấn hỏi.

Thủy Miếu Miếu lắc đầu, thở dài một hơi, nói ra: "Mình thực sự không thể hiểu được người Nhật Bản, làm sao không biết xấu hổ quay ra, trách không được, một ít đồ dùng giả là Nhật Bản phát minh, thiếu cái gì, có thể làm cái đó."

Lê Bảo Y cuồng tiếu, trả lời: "Sâu sắc."

Kết quả, cô tại nên bị thương.

Khi cô mở phim ra xem, anh cô bung hoa quả vào, thấy được.

Lê Bảo Y đã không kịp đóng, nhìn thấy vẻ mặt anh trai nhà mình lúc đỏ, lúc trắng, lập tức đứng lên, nói ra: "Anh, là Thủy Miếu Miếu gửi cho em, em không biết là cái gì, mới có thể ăn mở."

"Xóa bỏ." Anh của cô trầm giọng ra lệnh.

"A." Lê Bảo Y bị anh trai nhìn chăm chú, ngậm lấy nước mắt xóa bỏ.

Anh cô vừa đi, Lê Bảo Y lập tức khóa cặp môn, gửi cho Thủy Miếu Miếu: "Thảm rồi, thảm rồi, vừa rồi mình xem phim, bị anh mình phát hiện."

Thủy Miếu Miếu: "Chết oanh oanh liệt liệt như thế, mình sẽ đốt phim cho cậu."

"Hắc hắc, anh mình kêu mình xóa phim, vừa vặn mình gửi cho cậu, làm việc tốt quả nhiên có hồi báo, chị em, gửi lại cho mình đi." Lê Bảo Y cười đùa tí tưng nói.

Thủy Miếu Miếu vừa gửi cho cô, một bên nghĩ, Lê Bảo Y vẫn còn nguyên, sao...sắc, như vậy.

Khảng định anh Bảo Bảo cảm thấy là cô dạy hư bảo bối, trên thực tế, cô mới là bị dạy hư

Nhớ năm đó, nhớ năm đó,

Ách..

Nhớ năm đó cô một tuổi nhìn lên Dạ Lăng Dật tắm rửa, hai tuổi làm em trai nhỏ của Dạ Lăng Dật bị thương, ba tuổi liền cưỡng hôn Dạ Lăng Dật, năm

tuổi, mỗi ngày đều muốn khi dễ Dạ Lăng Dật khóc, ngày nào anh ta không khóc, cô đã cảm thấy không có chuyện tốt, toàn thân khổ sở.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Bánh màn thầu, không phải lừa đảo tức là kẻ trộm

Có đôi khi Thủy Miếu Miếu nghĩ, về sau Dạ Lăng Dật lãnh khóc bá đạo, tàn nhẫn khát máu, có thể có công lao của cô hay không.

Chẳng qua sự nghiệp phong quang như thế, để cho cô đáng giá có trí nhớ trước năm tuổi.

Sau năm tuổi, ngẫm lại đều là nước mắt chua xót, đứt khoát, không nghĩ nữa.

Thủy Miếu Miếu đang ngẩn người, điện thoại di động kêu lên.

Cô nhìn mã số xa lạ, nghi ngờ nghe.

"Thủy tiểu thư, chào cô, tôi ở baixing nhìn thấy tin cô muốn thuê phòng, vừa vặn chỗ tôi có phòng vội cho thuê, không biết cô có hứng thú tìm hiểu một chút hay không." Tiếng một người đàn ông tuổi trẻ từ trong điện thoại truyền tới.

Thủy Miếu Miếu nhìn trang web một chút, baixing tinh thể, còn chủ động gọi qua.

Chẳng qua càng chủ động, khả năng càng là bẫy rập, nếu không, nên chờ khách tự gọi tới, vì sao chủ động như vậy.

"Phòng thế nào?" Thủy Miếu Miếu cẩn thận hỏi.

"Ồ Thanh Thiên Quốc Tế trên đường Thanh Thần, hai phòng ngủ một phòng khách, chi cần sửa, xách túi vào ở. Một nghìn đồng một tháng." Thường Khải Văn nho nhã lễ độ nói.

Thủy Miếu Miếu cười xùy một tiếng, đặt chân lên bàn, rung chân, lười biếng dựa vào ghế, nói ra: "Đường Thanh Thiên là trung tâm thành phố, Lam Thiên Quốc Tế là tiểu khu cấp cao, cái khu vực đó hai phòng ngủ một phòng khách ít nhất phải 3000 một tháng, một tháng một nghìn đồng, anh đùa tôi à?"

"Tôi không phải đùa với cô." Thường Khải Văn nóng nảy nói, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần nhanh chóng viết chữ trên giấy.

"Tôi không phải từ nhỏ đã bị lừa nhá." Thủy Miếu Miếu nói xong, chuẩn bị cúp điện thoại.

Thẩm Mặc Thần viết xong, đưa cho Thường Khải Văn nhìn.

Thường Khải Văn dò xét ông chủ nhà mình một chút.

Cái này, động não, thật là nhanh.

Anh ta nhìn vào giấy đọc ra: "Kỳ thật bởi vì họ tên Thủy tiểu thư, coi bói nói, ngũ hành tôi thiếu nước, cần họ Thủy trấn trạch, như thế gia đình bình an, tài nguyên tăng tiến."

Thủy Miếu Miếu nheo đôi mắt lại, nghi ngờ hỏi: "Có chuyện tốt như thế sao?"

Chẳng qua tôi cũng có yêu cầu, cô phải ở nửa năm, nếu như cô đáp ứng ở đủ nửa năm, có thể không cần tiền, nếu như cô bất mãn, như vậy, tôi sẽ dựa theo theo lệ thu 6000 một tháng, được chứ?" Thường Khải Văn nói.

Không cần tiền!

Người chết vì tiền chim chết vì ăn.

"Đáng giá cân nhắc, quý danh tiên sinh, ngày mai rảnh xem phòng lúc nào?" Thủy Miếu Miếu sáng tỏ hỏi.

Thường Khải Văn nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, Thẩm Mặc Thần đưa giấy qua.

Thường Khải Văn nho nhã lễ độ nói: "Lúc nào cũng rảnh."

Ngày thứ hai, Thủy Miếu Miếu đi tới nơi hẹn iếm.

Đoạn đất này, cái tiểu khu này, nhà này, công này, là cấp cao, xa hoa, không lời nói.

"Thủy tiểu thư có gì không hài lòng sao?" Thường Khải Văn vừa cười vừa nói.

Thủy Miếu Miếu dò xét Thường Khải Văn một chút.

Anh ta, hào hoa phong nhã, quần áo loè loẹt, trên thân lộ ra hơi thở chơi bời.

"Tôi còn phải suy nghĩ thêm hai ngày." Thủy Miếu Miếu nói ra.

"Vì sao? Chẳng lẽ nơi này có gì khiến cô không hài lòng?" Thường Khải Văn nóng nảy nói.

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên nghi ngờ.

Anh ta giống như rất hi vọng cô có thể ở lại.

Không phải lừa đảo tức là kẻ trộm.

Thủy Miếu Miếu hiện lên nụ cười, nói ra: "Trên thực tế, tôi rất hài lòng nơi này, chẳng qua, khi còn bé tôi có vận khí không tốt lắm, mỗi lần phát mía ngọt trong lớp, tôi luôn luôn được chia đoạn cuối, ăn bánh mỳ nhân thịt, không ăn được nhân bánh, nói thật, tôi cũng không quá tin tưởng nhân phẩm của anh, sẽ có chuyện tốt miễn phí như vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Kim Ốc Tàng Kiền

"Tôi có thể cùng cô ký xong hợp đồng, lại không thu phí, tiền thế chấp đều không thu, cô cũng không cần lo lắng mắc lừa." Thường Khải Văn khẽ cười nói.

Thủy Miếu Miếu thăm dò, giả hoạt nói: "Nếu như tôi trái với điều ước, không phải phải trả 6000 một tháng sao? Cái này so sánh với giá trị thị trường thì gấp hai rồi không phải sao? Còn có rất nhiều cách để cho người ta làm trái với điều ước đúng không?"

Thủy Miếu Miếu nhú mày, một bộ sáng tỏ.

Thường Khải Văn có chút co quắp, hắng giọng một cái, rồi xa Thủy Miếu Miếu một bước, nói ra: "Tôi không làm loại chuyện này."

Thủy Miếu Miếu đứng đưa cái túi, như tên trộm nói: "Vậy nên không cần trừng phạt khi trái với điều ước, tôi cũng không ngốc, làm gì có miễn phí, đúng không?"

Thường Khải Văn suy nghĩ một chút, nói ra: "Cô chờ chút, tôi muốn hỏi cha tôi một chút."

Thường Khải Văn nói xong, đi ra bên ngoài, gọi điện thoại cho Thẩm Mặc Thần.

"Thẩm tổng, Thủy tiểu thư nói không có điều luật làm trái, chỉ cung cấp miễn phí, ý của anh là?" Thường Khải Văn hỏi.

Thẩm Mặc Thần khẽ cười, không quan trọng nói: "Cho cô ấy ở đi."

"Được." Thường Khải Văn cúp điện thoại, quay đầu, nhìn Thủy Miếu Miếu tựa ở trên khung cửa, lười biếng vung vẩy túi, lộ ra nụ cười với anh ta.

Thường Khải Văn có chút cảm giác rợn cả tóc gáy.

Thủy Miếu Miếu đi về phía Thường Khải Văn, chớp mắt, nhìn như vô tội hỏi: "Thẩm tổng là ai? Không phải cha anh chứ?"

"Cái này... Cái này." Về mặt Thường Khải Văn khẽ đỏ, thấy không giấu diếm được, dứt khoát nói thẳng: "Thẩm tổng chúng tôi thấy Thủy tiểu thư muốn tìm phòng trọ, cho nên cố ý cung cấp cho tiểu thư ở lại, không thu phí, không cần tiền thế chấp, cũng không cần phí bồi thường vì phạm hợp đồng."

"Thẩm tổng?" Thủy Miếu Miếu nhú mày, nghiêm mặt nói: "Thẩm tổng nào?"

"Tên Thẩm tổng tôi là Thẩm Mặc Thần." Thường Khải Văn nho nhả lễ độ trả lời.

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu đóng băng.

Cô làm mọi thứ có thể để thoát khỏi vuốt sói, lại kém chút không cẩn thận tiến vào ổ sói, thương nhân, thật đúng là xảo trá.

"Sao anh ta biết tôi muốn dọn nhà?" Thủy Miếu Miếu không vui hỏi.

"Cái này, cũng không rõ, tôi chỉ là chân chạy." Thường Khải Văn bất an nói.

Thủy Miếu Miếu đeo túi lên vai, rũ mắt, nhìn Thường Khải Văn, nói ra: "Trở về nói cho Thẩm Mặc Thần, Kim Ốc Tàng Kiều dành cho phụ nữ nững nịu, loại hung hãn như tôi, sẽ hủy nhà anh ta."

Thường Khải Văn: "..."

Thủy Miếu Miếu liếc Thường Khải Văn một chút, trực tiếp đi về phía thang máy

Thường Khải Văn có loại trực giác, lần này Thẩm tổng gặp được đối thủ.

Thủy Miếu Miếu lên xe buýt, điện thoại di động kêu lên, cô thấy là Lâm Nam Vũ, nghe, hỏi: "Có việc gì?"

"Hôm nay mẹ tôi gọi tôi trở về ăn cơm chiều, nói muốn gặp bạn gái của tôi một lần, cho nên, làm phiền cô rồi." Lâm Nam Vũ ôn nhuận từ đầu bên kia điện thoại truyền tới.

"Được, mấy giờ?" Thủy Miếu Miếu sáng khoái nói.

"Cô mấy giờ tan học? Tôi tới trường học đón cô." Lâm Nam Vũ rất có hàm dưỡng nói.

"Tôi ba giờ chiều đã tan lớp, anh tới đón cũng quá sớm, tôi còn phải trở về ngủ một giấc, anh nói địa điểm, tự tôi tới." Thủy Miếu Miếu nói ra.

"Vậy tôi qua nhà đón cô." Lâm Nam Vũ nói ra.

Thủy Miếu Miếu nhú mày, cũng không giả mồm: "Được rồi, năm rưỡi anh hãy tới, tôi gửi địa điểm cho anh."

Lâm Nam Vũ nói chuyện điện thoại xong, gọi điện thoại cho Thẩm Mặc Thần, nói ra: "Mẹ cháu để cho ta dẫn dò cháu, buổi tối hôm nay đừng quên đến thăm bà ngoại."

"Oh."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Mở ra hình thức gài bẫy cha

Thủy Miếu Miếu về đến nhà, ba giờ 40, nhìn đến giày nhỏ, biết Viêm Viêm đã trở về, gọi một tiếng: "Con trai, mẹ trở về rồi."

"Mẹ già, con ở trong phòng mẹ." tiếng Viêm Viêm truyền tới từ phòng cô.

Thủy Miếu Miếu đẩy cửa, nhìn thấy Viêm Viêm bận rộn trước máy vi tính của cô.

"Nha, con trai, hiện tại con phạm tội trắng trợn, coi mẹ đã chết, hay là khi con mất mẹ mù?" Thủy Miếu Miếu đi qua.

"Không đúng vậy, mẹ già, hôm qua máy tính mẹ bị Hacker xâm nhập qua." Viêm Viêm nhìn cũng không nhìn Thủy Miếu Miếu một chút, bận rộn trước máy vi tính.

"Cái gì?" Thủy Miếu Miếu đi qua, nhìn chăm chăm máy tính, hỏi: "con có thể nhìn thấy Hacker xâm nhập máy tính mẹ làm gì sao?"

"bây giờ con đang xem dấu vết anh ta xâm nhập, hôm qua anh ta nhìn hậu trường, album ảnh của mẹ, mở camera ra, cũng dòm bình phong ngó 37 phút đồng hồ. Dòm bình phong đúng lúc khi mẹ ở trên mạng nói chuyện trời đất với "Bảo Bảo không đơn giản"." Viêm Viêm báo cáo.

Trên mạng sao?

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu trầm xuống, cô biết là ai rồi!

Thẩm Mặc Thần.

Bất quá, tìm anh lý luận, khẳng định anh sẽ không thừa nhận, nói không chừng sẽ trả đũa.

Như vậy...

Thủy Miếu Miếu nhếch miệng, nhú mày, cặp đôi mắt nhìn máy tính lại, bắn ra một tia lợi quang trong khóe mắt, tay phải khoác lên trên bờ vai Viêm Viêm, bên người kéo một phát, nhìn xuống Viêm Viêm, nói ra: "Con trai, con có thể hắc Hacker này hay không."

"Không có vấn đề." Viêm Viêm hưng phấn nói ra.

Nhiệm vụ quang vinh mà gian khổ lớn nhất mà cậu nguyện ý khiêu chiến.

Thủy Miếu Miếu nhìn Viêm Viêm bận rộn trên máy vi tính, giống như nghĩ đến cái gì, hỏi: "vì sao con phải dùng máy tính của mẹ."

"Luyện cấp. Một máy tính không đủ dùng." Viêm Viêm nhìn màn hình nói ra.

"Vậy vì sao con cùng bạn mẹ nói chuyện phiếm." Thủy Miếu Miếu hồ nghi hỏi lại.

"Mẹ già, mẹ IQ thấp, sợ mẹ bị lừa, làm người đàn ông duy nhất trong nhà cùng trách nhiệm gia trưởng, con muốn giám hộ mẹ." Viêm Viêm nói rầm rúi.

Một bàn tay Thủy Miếu Miếu đập vào bên trên đầu cậu.

Viêm Viêm ôm đầu, không vui nhìn Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Mẹ già, mẹ làm gì đánh đầu con, đây là mẹ hám mộ, ghen ghét, hận, con không giúp mẹ hắc rồi."

Ách..

Thủy Miếu Miếu nở nụ cười, đưa lòng bàn tay cho Viêm Viêm, nói ra: "Vừa rồi một con muỗi đậu trên trán con, mẹ đây là làm người trừ hại?"

Viêm Viêm bắt lấy bàn tay Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Con muỗi đâu?"

Thủy Miếu Miếu rất bình tĩnh thu tay lại, nói ra: "Không có đánh tới, bay rồi, mẹ đi tìm một chút còn có con muỗi khác hay không, con trai, con bận bịu trước, mẹ đi rồi."

Thủy Miếu Miếu thừa cơ trốn, nằm trên giường nhỏ của Viêm Viêm, đầu gối trái co lại, chân phải đặt trên đầu gối trái, đóng đưa bàn chân nhỏ, nhìn chăm chăm trần nhà.

Bây giờ cô bị Thảm Mặc Thần để mất tới, hay là mau chóng chuyển Viêm Viêm đi mới đúng.

Thủy Miếu Miếu nghĩ đi nghĩ lại, nhắm mắt lại ngủ rồi.

Không biết ngủ bao lâu, điện thoại di động kêu lên, Thủy Miếu Miếu giật nảy mình, mở to mắt, lau nước miếng, xuống giường, lấy ra điện thoại di động bên trong túi xách.

Vuốt mở, là Lâm Nam Vũ, 5 giờ 40 rồi.

Thủy Miếu Miếu nghe, nói xin lỗi: "Thật xin lỗi, Chu công hợp ý với tôi, tìm tôi hàn huyên nhiều."

"Không sao, tôi ở dưới lầu." Lâm Nam Vũ tốt bụng nói ra.

Thủy Miếu Miếu đi đến cửa sổ, nhìn thấy Lâm Nam Vũ dựa vào trên cửa xe, phát tay, nói ra: "Chờ tôi mười lăm phút."

Cô vào phòng của mình chọn y phục, nhìn Viêm Viêm bận rộn gõ laptop trước máy vi tính.

Chuyên nghiệp gài bẫy cha như thế, trong lòng Thủy Miếu Miếu lặng lẽ tán thưởng cậu.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Cho con đường sống, làm sao mà chịu nổi

Bất quá, khi Viêm Viêm đang bận rộn, cô còn ngủ một giấc, trong lòng có chút áy náy, nói ra: "Con trai, mẹ đi ra ngoài trước, cơm chiều hôm nay con gọi cơm ngoài đi, con tùy ý, mẹ tính tiền."

"Ừ ừ" m" Viêm Viêm không để tâm tới Thủy Miếu Miếu, đang chăm chú trên máy vi tính.

Thủy Miếu Miếu chọn mặc một áo sơ mi màu trắng bản Hàn, phía dưới là váy màu xanh da trời.

Mái tóc thả xuống, nhìn thành thực ổn trọng một chút, đơn giản bôi mascara, vẽ mắt, môi son.

Đi ra ngoài.

Lâm Nam Vũ lộ ra ôn nhuận cười một tiếng, nói ra: "Rất xinh đẹp."

"Cảm ơn." Thủy Miếu Miếu khách khí nói.

Anh rất lịch sự mở ra cửa ghế lái phụ.

Thủy Miếu Miếu lên xe, tự mình mang lên dây an toàn cho mình.

Lâm Nam Vũ đi qua đầu xe, ngồi lên chỗ điều khiển, xuất phát.

Điện thoại anh vang lên, Lâm Nam Vũ nghe, khẽ cười nói: "Làm sao rồi... Ha ha ha... Người nào có tài như vậy, dám hắc máy tính của cháu... Cậu đã biết, sẽ nói với chị... Tốt, bái bai."

Thủy Miếu Miếu nhướn lông mày lên.

Đầu năm nay, Hacker đều thành cái trắng sao? Khắp nơi đều có.

Để cho cô nơi này cơ hồ là người đốt máy tính, làm sao chịu nổi.

Lâm Nam Vũ gọi điện nói cho Lâm Mỹ Quyên.

"chị, máy tính Thần Thần bị hắc, tối nay tới... Hiện tại?" Lâm Nam Vũ nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu hồ nghi liếc anh một chút.

"Biết rồi." Lâm Nam Vũ nói ra, cúp điện thoại, muốn nói lại thôi nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

"Nói đi." Thủy Miếu Miếu sáng khoái nói ra.

"tối hôm nay chị của tôi an bài cho cháu của tôi xem mắt, chị lo lắng cháu của tôi không đi, hiện tại để cho tôi qua nhà cháu của tôi ép nó tới." Lâm Nam Vũ giải thích nói ra.

Thủy Miếu Miếu gật đầu, biểu thị thông cảm, nói ra: "Tốt, anh đi đi."

"Tôi sẽ để cô ở trong công viên phụ cận nhà tôi, sau khi tôi đón nó đến, lại đến đón cô, không có vấn đề chứ?" Lâm Nam Vũ nói xin lỗi.

Thủy Miếu Miếu dựng lên một cái OK thủ thế: "không có vấn đề."

Lâm Nam Vũ để cô ở trong một công viên, rồi đi rồi.

Thủy Miếu Miếu vừa ngồi trên ghế dài công viên, thì nghe bên hồ cách đó không xa có người đang gọi: "Cứu mạng, cứu mạng, có ai không, có người rơi xuống nước rồi."

Thủy Miếu Miếu vội vàng chạy tới bên hồ, thấy có người chơi với ở trong nước, cô vút túi xách xuống, nhảy vào trong hồ, cứu một bà cụ lên.

Bà cụ ho khan hai tiếng, bờ môi trắng bệch, cầm tay Thủy Miếu Miếu, chảy nước mắt, nói ra: "Cô gái, cảm ơn cháu. May mà có cháu, không phải vậy cái mạng già này đã đi gặp Diêm Vương rồi."

"bà không sao chứ, muốn cháu đưa qua bệnh viện xem thử không?" Thủy Miếu Miếu quan tâm hỏi.

"Không cần, con trai bà sẽ dẫn cô dâu của nó về nhà tức thì, bà muốn mau trở về nhà." Bà cụ đứng lên.

Tuy đã là tháng năm, nhưng mà nước còn rất lạnh.

Bộ dáng bà cụ gầy yếu, chân run rẩy.

Thủy Miếu Miếu nhìn dáng vẻ bà khom người có chút đáng thương, ngồi xổm ở trước mặt của bà, nói ra: "bà lên đây đi, cháu cổng bà đến giao lộ, như vậy bà có thể về nhà."

"Cảm ơn cháu, cô gái, bà sẽ nói con trai bà báo đáp cho cháu." Bà cụ cảm động ghé vào trên người Thủy Miếu Miếu.

"Không cần, người nào nhìn thấy bà rơi xuống nước, đều sẽ cứu được." Thủy Miếu Miếu công bà đứng dậy.

Vành mắt bà cụ đỏ lên, ủy khuất nói: "Cũng không phải ai cũng biết. Cô gái, nhà bà ở đằng sau công viên, trên người cháu cũng ướt, thay y phục trước, bà để cho người làm ủi cho cháu, lại đi."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Ách, không có mặc y phục sao?

Thủy Miếu Miếu nghĩ đến, hiện tại mình ướt nhẹp đi gặp người nhà Lâm Nam Vũ cũng không tốt, đồng ý rồi.

Nhà bà cụ rất lớn, biệt thự xa hoa, tráng lệ.

Ở đối diện đi tới một quý phụ nhân, nhú lông mày nói ra: "Mẹ, mẹ đi nơi nào hả? Làm sao trên người đều ướt."

Bà cụ háy xuống từ trên người Thủy Miếu Miếu, trợn mắt liếc quý phụ nhân một chút, hắng giọng nói ra: "cô là mẹ tôi, hay tôi là mẹ cô, tôi đi nơi nào, phải báo cáo với cô sao?"

Quý phụ nhân: "..."

"Thím Trung, đi ra." Bà cụ vừa gọi.

Một người đàn bà ước chừng 50 tuổi từ trong phòng bếp đi ra, rất cung kính hỏi: "Lão phu nhân, có gì dặn dò?"

"giúp vị tiểu thư này đi mua một bộ y phục." Bà cụ phân phó nói.

Thủy Miếu Miếu lập tức từ chối: "không cần, cho cháu mượn bàn ủi là được rồi."

"cháu là ân nhân, nếu không có cháu, thì bà ngóm củ tỏi rồi, một hồi lưu lại ăn cơm chiều đi." Bà cụ kéo Thủy Miếu Miếu lên lầu.

"Bà bà, không cần đâu, một hồi cháu còn có việc." Thủy Miếu Miếu lúng túng nói.

Bà cụ mở một gian phòng, kéo Thủy Miếu Miếu đi vào, trong mắt lóe lên một tia giao hoạt, vừa cười vừa nói: "Không nói trước những thứ này, nơi này là phòng cháu ngoại bà, nó không có trong nhà, cháu có thể dùng phòng tắm tắm nước nóng, bà cũng đi tắm trước, thay y phục, một hồi tìm bàn ủi cho cháu, trước tiên cháu có thể dùng đồ khăn tắm."

"Cảm ơn bà bà." Thủy Miếu Miếu nói ra, nhìn bà cụ đi ra ngoài.

Cô khóa cửa, vào phòng tắm, tắm nước nóng, vẩy lên khăn tắm, giặt y phục mình trước rồi.

Cô nghe thấy có tiếng mở cửa, tưởng rằng bà cụ đưa bàn ủi đến, từ trong phòng tắm ra ngoài.

Thẩm Mặc Thần đứng ở cửa.

Thủy Miếu Miếu kinh ngạc mở to mắt, tay chỉ Thẩm Mặc Thần, hỏi: "tại sao anh lại ở chỗ này?"

Thẩm Mặc Thần cũng thật bất ngờ nhìn thấy Thủy Miếu Miếu ở chỗ này, ánh mắt tà nịnh quét trang phục hiện tại của cô.

Cô tắm rửa qua, vẩy khăn tắm ở quanh ngực, lộ ra khe rãnh thật sâu.

Tóc vẫn ẩm ướt, trên thân mang theo giọt nước, bà vai phần nộn tròn bóng, kiều diễm ướt át.

Đập vào thị giác, để anh nhớ tới cảm giác hôm qua cùng với cô, trong cơ thể có một cỗ nhiệt huyết đi lên.

Thẩm Mặc Thần đi tới Thủy Miếu Miếu, gạt gạt khóe miệng, hỏi: "Vấn đề này là tôi nên hỏi cô chứ?"

Thủy Miếu Miếu bình tĩnh đại ngộ, đoán ra: "anh là cháu ngoại của bà cụ?"

Vừa dứt lời, Thẩm Mặc Thần ôm eo của cô, kéo cô vào trong ngực, tà mị khóa đôi mắt cô lại, tiếng nói có chút khàn khàn: "Hôm nay cô quá chủ động rồi hả?"

Thủy Miếu Miếu biết anh hiểu lắm, ngại ngừng thân thể của mình, muốn gãy dựa đi ra.

Thế nhưng mà cô càng vặn vẹo, càng cảm giác, anh giống như này, lớn rồi.

Thủy Miếu Miếu thôi vùng vẫy, đôi mắt lóe ra nói: "Đừng hiểu lắm, sự tình không phải như anh nghĩ?"

"Há, vậy tôi nên nghĩ như thế nào?" Thẩm Mặc Thần cười khẽ một tiếng, tà mị nhìn cô, hỏi ngược lại.

"anh muốn nghĩ..." Thủy Miếu Miếu theo dõi con mắt anh thâm thúy khó mà mở miệng, ảo não, thiếu chút nữa rơi vào bẫy của anh, nói ra: "Tôi là bởi vì bà ngoại anh, ưm..."

Thủy Miếu Miếu còn chưa nói hết lời,

Tay của anh dọc theo chân cô trơn bóng, đi lên.

Thủy Miếu Miếu mở to hai mắt nhìn.

Thẩm Mặc Thần khẽ xảo cười nói: "bên trong cô không có mặc y phục sao?"

Thủy Miếu Miếu dùng sức đẩy Thẩm Mặc Thần ra.

Anh lui về sau hai bước, tựa vào trên tường, nở nụ cười, ý vị thâm trường nói ra: "Là niềm vui bất ngờ."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Cô so với tôi còn muốn gấp gấp hơn

"niềm vui cái gì, bà ngoại anh rớt xuống hồ, tôi đem bà lên đưa bà về nhà, sau đó bà để cho tôi tắm rửa ở chỗ này, tôi đợi ừ y phục xong thì đi." Thủy Miếu Miếu giải thích nói ra.

"a, cô đã cứu bà ngoại tôi?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

"ừ." Thủy Miếu Miếu gật đầu, cuối cùng thuyết phục, không dễ dàng.

Thẩm Mặc Thần nở nụ cười, nói đùa: "Này, tôi lấy thân báo đáp, như thế nào?"

Trong lòng Thủy Miếu Miếu run lên, bật thốt lên: "Không sao."

"Không có việc gì, tôi cũng chỉ thông báo cô một tiếng mà thôi." Thẩm Mặc Thần vừa cười vừa nói.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô nhìn anh đi tới cô, cô theo bản năng lui về sau.

Thẩm Mặc Thần đi một bước lên trước.

Thủy Miếu Miếu bị hù ngã, nhanh chóng thối lui một bước.

Đằng sau đã là mép giường.

Cô vấp ngã té xuống giường.

Cọ xát.

Thẩm Mặc Thần là bạc xấu, lại lừa gạt.

Thủy Miếu Miếu còn chưa kịp đứng dậy, Thẩm Mặc Thần đã ép trên thân cô, điểm cái mũi của cô một cái, vừa cười vừa nói: "Còn nói không muốn, xem ra, cô còn gấp gấp hơn so với tôi."

Thủy Miếu Miếu đẩy Thẩm Mặc Thần, Trên mũi đều là mồ hôi.

Được rồi, không có một lần đẩy được.

Hay là cô tiết kiệm khí lực vận chuyển tế bào não đi.

Thủy Miếu Miếu toét ra nụ cười, giả hoạt nói: "nếu không anh để cho tôi ngồi dậy trước, để cho tôi dùng hành động nói rõ, tôi có gấp gáp hay không, nói không chừng, sẽ cho anh một ngạc nhiên nha."

Mặc dù biết Thủy Miếu Miếu không có hảo ý, thế nhưng mà, nhìn thấy ánh mắt cô trong suốt, mong đợi, anh muốn cho cô thời cơ một lần.

Thẩm Mặc Thần xoay người, nằm ở trên giường.

Thủy Miếu Miếu trở mình một cái đứng lên, mang theo túi của mình, ra roi thúc ngựa, chạy một mạch, đi vào phòng tắm, khóa cửa lại.

Thẩm Mặc Thần cười rồi.

Quả nhiên, Cô không ra ngoài dự liệu của anh.

Thủy Miếu Miếu mang theo túi, nhìn mình trong gương, vận khí.

Cô cảm thấy, cô không nhắc tới lập trường, lại bị ăn hết.

"Cái kia, Thẩm tổng, tôi thật không phải Tư Tư, anh thế này, ở một loại hành vi nào đó nói lên, đã thật sự tạo thành tội phạm, là phải ngồi tù! Bản cô nương đại nhân có đại lượng, tha thứ anh lần thứ nhất, Nhưng mà bản cô nương cũng không phải mỗi ngày không uống thuốc, nếu anh lại coi tôi là quả hồng mềm bóp, tôi liền..."

Thủy Miếu Miếu còn chưa nói hết, nhìn thấy Thẩm Mặc Thần xuất hiện trong gương, kinh ngạc quay đầu.

Thẩm Mặc Thần giương lên khoe miệng: "tôi liền cái gì?"

"anh vào bằng cách nào, anh có chìa khoá." Thủy Miếu Miếu trừng to mắt nói ra.

"Quên nói cho cô, cái khóa cửa phòng tắm này mấy năm trước bị hỏng rồi." Thẩm Mặc Thần nhẹ nhàng băng quơ giải thích ra.

Thủy Miếu Miếu: "..."

"Đứng rồi, cô mới vừa nói, cô liền cái gì?" Thẩm Mặc Thần hỏi Thủy Miếu Miếu, trực tiếp đi tới cô, đôi mắt đen kịt, giống như là trầm tĩnh trong vũ trụ mênh mông, tràn đầy cảm giác áp bách và cảm giác thần bí, để cho người ta không dám tùy tiện lộ mánh.

"tôi liền... Ha ha." Mắt Thủy Miếu Miếu liếc cửa một chút.

Trong mắt lóe lên tia sáng.

Cô lao ra cửa.

Nếu như Thẩm Mặc Thần hiểu rõ, một chân đá ****, cầm cánh tay Thủy Miếu Miếu, đặt cô ở bên trên cửa phòng tắm, thân thể cường tráng tiếp giáp cô.

Thủy Miếu Miếu sợ tới mức động cũng không dám động, rất sợ, làm anh phát bực, phòng bị nhìn Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần căng thẳng cảm, đối với hành vi cô trốn tránh có chút không vui, trầm giọng nói: "Chơi vui sao?"

Thủy Miếu Miếu rất thành khẩn lắc đầu.

"Không phải nói cô sẽ dỡ nóc nhà sao? Phá dỡ cho tôi xem một chút." Thẩm Mặc Thần sắc bén nói,

Thủy Miếu Miếu gấp mím môi.

Lúc này phản bác, cũng là muốn chết.

Thẩm Mặc Thần cười nhạo một tiếng, bá đạo nói ra: "Lý Tư Tư, tôi liền nuôi cô, nếu như phá dỡ nóc nhà là cô đặc biệt đam mê, thì tôi mua cho cô cả con đường, cho cô phá dỡ."

Chương 99: Ước ao ghen tị

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 99: Ước ao ghen tị

Thủy Miếu Miếu mở mắt to dịu dàng nhìn Thẩm Mặc Thần.

Nếu như anh đem xưng hô Lý Tư Tư đổi thành Thủy Miếu Miếu, có lẽ, cô có thể sẽ cảm động.

Cả con đường, vẫn phá vỡ nóc nhà cô, mỗi ngày cô nhốt mình ở trong phòng kiểm tiền.

Thế nhưng mà, không phải của mình, cũng không phải anh nói với Thủy Miếu Miếu.

Nghe qua, dựa vào nhân phẩm cô lòng dạ hẹp hòi, chỉ còn lại ghen ghét, hãm mộ, hận rồi.

Hơn nữa có một loại, thống hận khuôn mặt mình rất giống Lý Tư Tư. Chứng kiến tình yêu giữa anh và Lý Tư Tư.

Thẩm tổng, loại này biến thái ân ái xuất sắc, sẽ bị sét đánh.

"Tôi không phải Lý Tư Tư." Thủy Miếu Miếu nói xác định.

Thẩm Mặc Thần tức giận, cúi người, hôn lên môi của cô.

Thủy Miếu Miếu cắn chặt hàm răng, không cho anh tiến vào trong miệng của cô.

Anh cũng không quan trọng, sửa lại con đường, ngón tay xâm nhập một cái miệng khác.

"Ừm." Thủy Miếu Miếu kêu lên một tiếng đau đớn, nhú lông mày, kẹp lấy tay của anh.

Anh thừa cơ vào trong miệng của cô, cuồng quyến, bá đạo, cường thế, truyền khí tức mình cho cô.

Bên tai đều là tiếng anh thở gấp.

Ngón tay và lưỡi đồ tần suất giống nhau.

Mỗi một cái, giống như muốn câu linh hồn người đi.

Thủy Miếu Miếu muốn khóc không có nước mắt, từ đầu liền không có lực phản kháng.

Mắt thấy trận địa sắp thất thủ, ngoài cửa truyền đến tiếng bà cụ: "cô gái, bàn ủi lấy cho cháu đến rồi."

Thủy Miếu Miếu cơ trí, gỡ bỏ vai Thẩm Mặc Thần, hạ giọng nói: "Thẩm Mặc Thần, anh buông tay, bà ngoại anh đến rồi."

Từ đầu Thẩm Mặc Thần không có ngừng.

Chân của cô run rẩy.

Bởi vì quá khản trương, ngược lại quá miễn cưỡng.

Đột nhiên, có một loại cảm giác giống như là bị điện giật xuất phát từ bụng.

Nước, tí tách nhỏ giọt, tí tách.

Thẩm Mặc Thần buông miệng ra, hài lòng phản ứng của cô, cười một tiếng.

Thủy Miếu Miếu bó tay đối với mình rồi, muốn tìm một cái lỗ chui vào, xong hết mọi chuyện.

Cô tựa ở trên khung cửa, thở phì phò, một chút khí lực cũng không có rồi.

Thẩm Mặc Thần xấu xa cời dây lưng.

Thủy Miếu Miếu mở to mắt, lắc đầu, nhú mày, đôi mắt liếc của một chút, lắc đầu.

Thẩm Mặc Thần giờ lên kỹ xảo một chút, giống như là xem không hiểu ám hiệu của cô.

"Cô gái, cô gái." Bà cụ hô.

"bà ngoại anh ở đây." Thủy Miếu Miếu cầu xin tha thứ.

Bà cụ giống như nghe được có âm thanh trong phòng tắm, xoay tròn nắm tay cửa.

Thủy Miếu Miếu xoay tròn tiếng nắm tay, nếu để cho bà cụ thấy được cô và Thảm Mặc Thần như thế, cô nên lấy da mặt gì đổi mặt phụ lão hương thân, mấu chốt là sợ, bà cụ này quán lên cô, chắc trai bà lại muốn thấy ánh mặt trời rồi.

"Bà bà, cháu đang tắm." Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ nói.

"à, bà để bàn ủi ở trên bàn." Bà cụ nói.

"Được." Thủy Miếu Miếu nói.

Thảm Mặc Thần cảm chân của cô lên đặt ở bên khuỷu tay anh.

Trọng tâm Thủy Miếu Miếu bất ổn. Cảm cánh tay anh, không vui nhẹ giọng nói: "anh làm gì."

"Tôi đang làm gì, không phải cô biết sao?" Thảm Mặc Thần không để cho cô có thời gian suy nghĩ, đi vào.

"Ừm." Thủy Miếu Miếu mím chặt môi, không phát ra âm thanh.

"Cô gái, cháu không sao chứ?" Bà cụ lo lắng hỏi.

Àm, âm, âm

Cửa phát ra tiếng khác thường.

Thủy Miếu Miếu oán hận đánh lấy bà vai Thảm Mặc Thần.

Người này, làm sao da mặt dày như vậy.

Hương thân phụ lão của anh còn có thể nhận ra anh sao?

Bà cụ nghiêng lỗ tai nghe, xoay tròn cửa, lo lắng hỏi: "Cô gái, cháu thật không có sao chứ?"

Thủy Miếu Miếu thật bất đắc dĩ, sắp khóc nhìn Thảm Mặc Thần, sương mù mê mị lên đôi mắt, sắc mặt ửng hồng, cắn môi dưới, bộ dáng đáng thương như vậy. "Em sai rồi, không nên như vậy."

Thảm Mặc Thần nhìn cô cầu xin tha thứ, tâm tình rất tốt, tạm thời không nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Không làm không chết

Lúc này Thủy Miếu Miếu mới trả lời bà cụ: "Không có việc gì, bà bà. Vừa rồi có con gián."

"A." Bà cụ lên tiếng.

Thủy Miếu Miếu nghe tiếng đóng cửa phía bên ngoài, cuối cùng thở dài một hơi, đối đầu đôi mắt Thảm Mặc Thần tà mị, nghĩ thầm không tốt rồi.

Anh bế cô đứng lên, đặt ở bên trên bồn nước.

Nước hình người như vậy, thuyền buồm khơi dậy cơn sóng, trên đường sóng nước đi qua, mang theo mùi thơm ngát say lòng người.

Mỹ nhân trong gương, là ai để anh mê mị hai tròng mắt, đoạt đi linh hồn.

Người đàn ông cường tráng, giống mùa xuân cầu nguyệt, truyền bá hạt giống kiều diễm.

Trong nháy mắt, nổ rộ cùng một chỗ, bay lên tầng mây trên bầu trời, phiêu đảng.

Thủy Miếu Miếu đã triệt để không có khí lực, ghé vào trên bờ vai Thảm Mặc Thần nghỉ ngơi.

"Chúng ta rất ăn nhịp, cô cần gì phải cự tuyệt." Thảm Mặc Thần trầm giọng nói.

"Chúng ta rất ăn nhịp, tôi nói giới tính." Thủy Miếu Miếu nói theo anh.

Thảm Mặc Thần tức giận, lui về sau một bước, Thủy Miếu Miếu không có chỗ dựa vào, thiếu chút nữa té ngã.

Nhìn người đàn ông này tính toán chi li, trong lòng có người phụ nữ khác, chỉ là nhận lầm cô, còn không biết xấu hổ nói ăn nhịp với cô, hợp ông nội anh.

Thủy Miếu Miếu nhảy xuống từ bên trên bồn nước.

Thảm Mặc Thần nghiêm mặt, thâm thúy nhìn cô, nói ra: "cô hẳn là tới rất nhiều lần, sao còn đáng vẻ không vừa lòng."

Thủy Miếu Miếu im lặng rồi.

Là cô tự nguyện sao? Là cô tự nguyện sao? A!

Thủy Miếu Miếu tức giận, ngược lại cười lên.

Cô biết, sau khi đàn ông như vậy, sẽ có một đoạn thời gian rã rời.

Lúc này, coi như cô không có còi y phục, đều rất an toàn.

Bởi vì, anh hùng không dùng võ lực.

Hắc hắc.

Thủy Miếu Miếu giả hoạt câu lên cả vạt anh, kiêu mị nói: "Vì phụ nữ và tiểu nhân không thể nuôi. Thảm tổng không biết sao? Huống chi, tôi vẫn là nữ tiểu nhân, muốn thỏa mãn tôi, chỉ sợ, một con đường không đủ nhét kẻ răng."

Không biết vì sao, Thảm Mặc Thần thấy bộ dáng này của cô, không có tức giận chút nào, ngược lại cảm thấy cô rất đáng yêu.

"Tốt, cô muốn mấy cái, thì cho cô mấy cái, thể này thỏa mãn sao?" Thảm Mặc Thần vừa cười vừa nói.

Thủy Miếu Miếu nhú mày, trong mắt lóe lên giả hoạt, nói ra: "Thảm tổng lại có ý chí rộng lớn như thế, để cho người ta cực kỳ bội phục, cho dù người mạng mai rùa còn có thể vui cười đàn hát lục quang, tôi có thể chọn mấy cái đầu dài nhỏ hay không, cái của ngài đầu kia quá thô, không thích hợp tôi, sẽ muốn mệnh."

Thảm Mặc Thần: "..."

Anh biết cô nói mấy cái đầu là cái gì rồi!

Người phụ nữ này không cần mặt mũi, nên bị giáo huấn.

Thảm Mặc Thần câu lên nụ cười âm lãnh.

Thủy Miếu Miếu nhìn nụ cười anh, gạt mình, sờn gai ốc, vội vàng buông lỏng tay ra, qua tìm túi của mình.

Anh ở sau lưng của cô ôm eo của cô, kéo vào trong ngực của mình, cả giận nói: "Muốn mạng cũng cho tôi thụ lấy."

Thủy Miếu Miếu muốn khóc không có nước mắt, nịnh nọt ngoái nhìn, nhìn về phía Thảm Mặc Thần, nở nụ cười, nói ra: "Người đàn ông làm người phụ nữ khó xử, chúng ta vẫn là trời sinh một cây xương sườn phải không?"

Thảm Mặc Thần cắn môi của cô một cái.

Anh phát hiện, anh còn thật thích bộ dáng cô không cần mặt mũi.

Kết quả, chiến trường từ phòng tắm dời đến trên giường.

Thủy Miếu Miếu bị chơi đùa một chút khí lực đều không có rồi.

Nghe tiếng nước Thảm Mặc Thần vào phòng tắm tắm rửa, không khỏi oán trời trách đất.

Là vương bát đần nào nói, về sau cái kia của đàn ông, sẽ có một đoạn thời gian mềm nhũn!

Tác giả hữu nghị nhắc nhở: "Thủy Miếu Miếu, một đoạn thời gian cô làm gấp díp may, đã qua rồi."

Thủy Miếu Miếu: "tôi lau, thật là không làm không chết!"

Nước mắt đóng băng.

Chương 101: Cuộc đời anh dũng như thế

Điện thoại di động Thủy Miếu Miếu kêu lên.

Cô nhìn là Lâm Nam Vũ, vội vàng nghe.

"Thủy tiểu thư, bây giờ cô ở nơi nào? Tìm một vòng, không nhìn thấy cô." Tiếng Lâm Nam Vũ ôn hoà vang lên.

"À, ngại quá, tôi có một chút chuyện, anh đợi tôi thêm mười lăm phút, tôi chỗ thả tôi xuống chờ tôi được không." Thủy Miếu Miếu nói xin lỗi.

"Được."

Thủy Miếu Miếu cúp điện thoại di động, ném vào trong túi, bắt đầu ủi nóng quần áo.

Thẩm Mặc Thần từ trong phòng tắm đi ra, hai tay vòng ngực, như có điều suy nghĩ nhìn Thủy Miếu Miếu.

Tóc của cô rũ xuống mặt, ánh đèn đỉnh đầu rơi xuống, bao phủ vàng sáng nhàn nhạt trên người cô.

Thêm một tầng cảm nhận nhu hòa.

"Tur Tur." Thẩm Mặc Thần dịu dàng hô.

Bây giờ Thủy Miếu Miếu nghe cái tên này, cả người cũng không tốt, trừng mắt về phía Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần cau lên ý cười, nói: "Tôi gọi cô Tur Tur, cô liền nhìn tôi, còn nói cô không phải?"

Thủy Miếu Miếu: "..."

"Đầu heo." Thủy Miếu Miếu hô.

Thẩm Mặc Thần không có ứng, chỉ thâm thúy nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu cười giả dối, nói ra: "Anh xem đi, tôi gọi anh đầu heo, không phải anh cũng nhìn tôi sao, vậy anh là đầu heo sao?"

Thẩm Mặc Thần: "..."

Cửa đột nhiên được mở ra.

Thủy Miếu Miếu và Thẩm Mặc Thần đồng thời nhìn về phía cửa.

Trên tay bà cụ cầm thuốc trừ sâu DDVP, kinh ngạc nhìn Thẩm Mặc Thần, lại kinh ngạc nhìn Thủy Miếu Miếu, hỏi Thẩm Mặc Thần nói: "Cháu trở về lúc nào?"

"Từ lúc bà đẩy cửa tiến vào, con đã ở đó rồi." Thẩm Mặc Thần thẳng thắn nói.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Mặt của cô nhanh chóng phiem hồng, có một loại xúc động muốn xé xác Thẩm Mặc Thần ra.

"A?" Bà cụ kinh ngạc cầm sắp rơi xuống, kinh ngạc nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu gượng cười, trừng mắt về phía Thẩm Mặc Thần, nói dối: "Khi anh đến, sao tôi không biết."

"Sao cô có thể không biết, khi đó không phải chúng ta ở trong phòng tắm sao..." Thẩm Mặc Thần cố ý dừng lại một chút.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy tâm mình sắp nhảy ra ngoài, một hơi nhấc đến cổ họng.

Thẩm Mặc Thần gờ lên nụ cười tà mị, sau đó nói tiếp: "Không phải chúng ta ở trong phòng tắm đánh con gián sao?"

"A. A, đúng đúng đúng." Thủy Miếu Miếu xả hơi, vỗ đầu mình một cái, nói ra: "Xem trí nhớ tôi này, vừa rồi nhảy vào trong hồ, nào những nước, ngại quá!"

Bà cụ nghi ngờ nhìn về phía cháu ngoại mình.

Thẩm Mặc Thần đang cười, mà lại, cười như vậy có gian tình.

Thủy Miếu Miếu co quắp, sợ bị bà cụ nhìn ra cái gì, cũng không kịp ừ, vỗ vỗ tay trên váy, nói ra: "Bà, cái kia, trước hết mọi người ra ngoài một chút, con phải thay quần áo."

Bà cụ để thuốc trừ sâu DDVP lên bàn, ánh mắt sắc bén trừng Thẩm Mặc Thần, quát: "Đi ra."

Tâm tình Thẩm Mặc Thần rất tốt, đi theo bà ra ngoài.

Vừa ra cửa, bà cụ liền chất vấn: "Con không có khi dễ người ta chứ?"

Thẩm Mặc Thần cười xùy một tiếng: "Cô ấy hung hãn như vậy, khi dễ sao?"

Bà cụ đánh tay Thẩm Mặc Thần, sắt không thành thép nói: "Một cô gái cũng không bắt nạt được, con ăn cái gì lớn lên, bà đã vất vả đưa cô ấy vào trong phòng, còn để cho cô ấy tắm rửa, con phải khi dễ cô ấy, chiếm lấy cô ấy, dùng sức mạnh đó."

Bà cụ nâng cánh tay mình lên: "Giống như biểu hiện ra sức mạnh của đàn ông."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Bây giờ con quay lại ép cô ấy

"Bà ngoại, bà đừng tâm quá, hiện tại con trở lại, còn kịp không?" Thẩm Mặc Thần thành khẩn nói ra.

"Hiện tại quần áo đã mặc xong." Bà cụ hung hăng đánh Thẩm Mặc Thần một cái.

Thẩm Mặc Thần giương lên nụ cười, ôm bà vai gầy yếu của bà, cùng xuống lầu.

Thủy Miếu Miếu mặc lại đồ của mình, cụp đầu ra ngoài.

Thẩm Mặc Thần ngẩng đầu, nhìn về phía cô, như có điều suy nghĩ.

Nóng rực, sáng rực, lại giống như, cô là con mồi trong túi anh, tràn đầy cướp bóc..

Thủy Miếu Miếu co quắp, dò xét liếc anh một chút, lập tức dời ánh mắt, trực tiếp quay về phía bà cụ, rất khách khí nói: "Bà, con đi trước."

"Cô gái, để lại số điện thoại đi, cô đã cứu tôi, tôi muốn báo đáp cô." Bà cụ cười hi hi nói.

"Không cần." Thủy Miếu Miếu nói ra, đi về phía cửa.

Bà cụ hấp tấp đi theo bên người cô, có tâm nói: "Vậy cô muốn đi đâu? Ta để Thẩm Mặc Thần đưa cô đi."

"Thật sự không cần." Thủy Miếu Miếu lúng túng vừa cười vừa nói.

"Mẹ." Lâm Mỹ Quyên ngăn một tiếng.

Thật vất vả Thẩm Mặc Thần trở về một chuyến, Ân Diệu sắp đến, nếu Thẩm Mặc Thần chạy thì làm sao bây giờ?

Bà cụ trừng con gái lớn một chút, quở trách một câu: "Con đời này chỉ thấy tiền trong mắt."

Lâm Mỹ Quyên hé miệng, có chút ủy khuất, giữ im lặng.

Thủy Miếu Miếu rời đi.

Bà cụ nhìn bóng lưng Thủy Miếu Miếu, cảm thán nói: "Cô gái tốt như vậy, điện thoại di động cũng không chịu lưu."

Bà cụ trừng mắt liếc Thẩm Mặc Thần, quát: "Bây giờ con liền lấy số của cô ấy tới, không được thì đừng trở về ăn cơm."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Anh là nằm cũng trúng đạn sao?

"Bà ngoại, kỳ thật, cô ấy là học sinh của con." Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nói.

"A?" Trong mắt bà cụ thoáng hiện kinh hãi, vỗ bả vai Thẩm Mặc Thần một cái: "trách không được, nhìn con và cô ấy nói chuyện tự nhiên như vậy, thì ra con là thầy, cái này tốt, cái này tốt, sư (tư) đồng bại loại, hươu sư (chết) tay người nào. A a a."

Trên mặt Thẩm Mặc Thần đầy hắc tuyến: "Bà ngoại, có người nói như vậy với cháu mình sao?"

"Thằng nhóc con, không biết đánh là thân mạng là yêu à, có thể thấy được bà rất yêu con." Bà cụ tự xưng là nói.

"A, vậy bà yêu con của bà đo." Thẩm Mặc Thần quay người, đi lên trên lầu.

Lâm Mỹ Quyên dậm chân, đi tới trước mặt bà cụ, nói ra: "Mẹ, mẹ làm gì vậy, không cần đánh loạn Uyên Ương? Cô gái kia nhìn cách ăn mặc đã biết trong nhà rất bình thường, không có trợ giúp cho tương lai của Thần Thần."

Bà cụ trừng mắt liếc Lâm Mỹ Quyên, quát: "Đàn ông cần nhờ phụ nữ thì là đàn ông sao. cô đừng giày vò Thần Thần, vẫn là trước tiên giày vò cô ra ngoài đi, sắp thành mụ già."

Lâm Mỹ Quyên: "..."

Trong lòng Lâm Mỹ Quyên đổ nước mắt.

Mẹ, mẹ còn già hơn con, nói như vậy với con được sao?

*

Thủy Miếu Miếu qua công viên, Lâm Nam Vũ đã ở đó, rất nhu thuận cười một tiếng với Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Ngại quá, còn tưởng là cô đã đi."

"Mới là tôi ngại, vừa rồi có một chút chuyện chậm trễ." Thủy Miếu Miếu cũng khách khí nói.

Lâm Nam Vũ mở cửa xe ghé lái ra.

Thủy Miếu Miếu ngồi vào.

Bởi vì Lâm Nam Vũ lái trở về là đi một vòng công viên, thẳng đến khi có thể nhìn thấy biệt thự nhà bà cụ, Thủy Miếu Miếu mới ý thức được không thích hợp.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Tôi có chồng hay không, anh không biết sao?

Lâm Nam Vũ dừng ở cửa biệt thự, bà cụ đứng chờ ở cửa.

Thủy Miếu Miếu kinh ngạc há to mồm, nhìn bà cụ một cái, lại nhìn Lâm Nam Vũ một cái.

Cô có loại cảm giác bị sét đánh, ngồi đơ trên ghế.

Bà cụ nhô đầu ra, nhìn thấy Thủy Miếu Miếu, chớp mắt, cười hi hi tới, nói ra: "Cô gái, cô lại trở lại sao?"

"Mẹ, mẹ biết Miếu Miếu sao?" Lâm Nam Vũ nhu hòa cười hỏi.

Bà cụ liếc về phía Lâm Nam Vũ, bưng tỉnh hiểu ra, càng thêm vui vẻ nói: "Thì ra cô là bạn gái Nam Vũ."

Thủy Miếu Miếu cảm thấy đặc biệt im lặng.

Vận mệnh, có lúc, cho mình một cái tát, trên cơ bản, sẽ lại cho mình cái tát nữa, đây mới gọi là bọ ngược..

Ông trời a, cô có tài đức gì để ông làm to chuyện như vậy, cho một cơ hội, được không.

Thủy Miếu Miếu gượng cười đi xuống, kiên trì nói: "Thật là đúng dịp."

Bà cụ càng nhìn Thủy Miếu Miếu càng hài lòng, kéo Lâm Nam Vũ qua, nói ra: "Trước đó mẹ ở công viên, không cẩn thận rớt xuống hồ, là cái cô gái này cứu được."

Lâm Nam Vũ nhìn thoáng qua Thủy Miếu Miếu cảm ơn, nghĩ đến cái gì, nhìn về phía bà cụ, hỏi: "Mẹ, tại sao khi đó mẹ lại ở công viên làm gì?"

"Cái này?" Trên mặt bà cụ có sự quái dị, đôi mắt lóe ra, giậm chân một cái, khí thế nói: "Tôi thích đi thi đi, còn cần báo cáo từng người sao?"

Bà không đợi Lâm Nam Vũ nói chuyện, để tay sau lưng, quay người, khí thế hô vào nhà: "Bạn gái Nam Vũ tới, mau đến xem, có kinh hi, ha ha ha ha."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Sao cô có một loại cảm giác bị nhốt trong lồng cho người thương thức.

Hiện tại, cô biết tính cách Thẩm Mặc Thần giống ai —— di truyền cách đời... Giống bà ngoại anh.

"Ngại quá, mẹ tôi luôn như vậy, không hù cô chứ?" Lâm Nam Vũ xin lỗi nói.

"Ha ha." Thủy Miếu Miếu cười vô lực hai tiếng.

Cô không phải bị hù dọa, cô là bị sét đánh rồi.

Một chiếc xe khác đi tới.

Thủy Miếu Miếu không có chú ý, Lâm Nam Vũ nhẹ nhàng ôm eo cô, kéo gần bên người một chút.

Thẩm Mặc Thần đi ra, nhìn thấy cô được Lâm Nam Vũ ôm vào trong ngực, ánh mắt lạnh xuống, giống như là một tia X quang khóa Thủy Miếu Miếu lại.

Thủy Miếu Miếu chú ý tới ánh mắt Thẩm Mặc Thần, cúi đầu theo bản năng, giả bộ như không nhìn thấy.

"Không sao chứ?" Lâm Nam Vũ dịu dàng hỏi.

Thủy Miếu Miếu lắc đầu.

"Cậu nhỏ, đây chính là người lần trước, xem mắt quen sao?" Thẩm Mặc Thần nhếch miệng, hỏi.

Thủy Miếu Miếu dò xét liếc anh một chút, sao cảm giác sát khí trùng điệp vậy.

"Ừm." Lâm Nam Vũ lên tiếng.

Thẩm Mặc Thần vòng hai tay trước ngực, đi về phía Thủy Miếu Miếu, liếc xéo cô, âm dương quái khí nói: "Da mặt thật dày, vừa gặp mặt một lần, đã dám gặp người lớn."

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Xem đi, cô biết kết quả này.

"Xem mắt không phải là sẽ gặp cha mẹ sao?" Thủy Miếu Miếu khẽ nói.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên tia sắc bén, lạnh lùng nói: "Không phải trước kia nói có ông xã sao?"

Anh dùng hoang ngôn của cô nói lại, Thủy Miếu Miếu cảm giác trên mặt nóng bỏng, hạ giọng nói: "Tôi có ông xã như chưa có chồng, anh không biết sao?"

"Cái này, tôi thật sự không biết. Nếu không, bây giờ cô nói cho tôi biết?" Thẩm Mặc Thần rừ đôi mắt, lạnh lùng nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Một đôi bích nhân gian tình bốn phía

Lâm Nam Vũ cảm thấy một tia cảm xúc kỳ lạ giữa Thẩm Mặc Thần và Thủy Miếu Miếu, anh ta nghi ngờ hỏi Thẩm Mặc Thần: "Hai người biết nhau?"

"Đâu chỉ quen biết?" Thẩm Mặc Thần không phủ định, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Thủy Miếu Miếu, ánh mắt tràn đầy cảm giác áp bách.

Thủy Miếu Miếu sợ câu tiếp theo của anh sẽ lời người chết.

Dù sao lòng cô bất an, đột lấy lời Thẩm Mặc Thần, cười giải thích với Lâm Nam Vũ: "Giáo sư Thẩm là thầy dạy khóa biểu diễn của tôi."

Lâm Nam Vũ hiểu, nói với Thẩm Mặc Thần: "Là Giang Nam Phong kêu cháu đi."

Thẩm Mặc Thần hơi nhú mày lại, xem như trả lời.

Thủy Miếu Miếu nghĩ, trước đó cô đáp ứng đề nghị của Lâm Nam Vũ bởi vì muốn qua Tà Doanh Doanh, tránh ngày sau phiền phức.

Nhưng, nếu như Lâm Nam Vũ là thân thích với Thẩm Mặc Thần, như vậy, cái này là một phiền toái.

"Lâm tiên sinh, có thể nói riêng hai câu không?" Thủy Miếu Miếu nói ra.

"Được." Lâm Nam Vũ tốt tính nói.

Thủy Miếu Miếu đi đến chỗ vườn hoa.

Thẩm Mặc Thần tiến sang bên cạnh một bước, cản ở trước mặt cô, hạ giọng, không vui hỏi: "Muốn nói gì?"

Thủy Miếu Miếu nhú lông mày: "Tôi có lời nói với anh ấy."

"Bây giờ nói." Thẩm Mặc Thần bá đạo yêu cầu nói.

Cái thế giới này tại sao có thể có người bá đạo như vậy!!!

Thủy Miếu Miếu thở ra một hơi, điều chỉnh tâm tình, nâng lông mày lên, hỏi: "Thẩm tổng, không phải bởi vì anh cường thế như vậy, bạn gái trước của anh mới rời khỏi anh chứ?"

Vừa dứt lời, rõ ràng Thủy Miếu Miếu cảm giác được ánh mắt Thẩm Mặc Thần lạnh mấy phần, trở nên lạnh lẽo, như là lưỡi đao.

Anh nhếch khóe miệng, ý vị thâm trường nói: "Ngược lại, tôi cảm thấy trước kia cho cô ấy tự do, cho nên, lần này, là hấp thu giáo huấn lần trước."

Thủy Miếu Miếu có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Thẩm tổng, lời này của anh, nên nói với bạn gái trước, cô thấy khó coi, khi biến thành hình nhân thể mạng.

"Sao mấy đứa không tiến vào." Bà cụ đi ra hồ, nhìn thấy cô gái từ một chiếc xe khác đi xuống, liếc qua một chút.

Gầy giống căn cây gậy trúc.

Ân Diệu gật đầu chào bà, trên mặt không có bao nhiêu biểu cảm, gọi: "Bà ngoại."

Bà cụ không có phản ứng, tiến lên, nắm chặt tay Thủy Miếu Miếu, nhiệt tình nói: "Miếu Miếu, mau vào, vẫn đứng ở cửa ra vào làm gì."

Kỳ thật Thủy Miếu Miếu muốn nói rõ ràng với Lâm Nam Vũ, rồi đi.

Bây giờ bị bà cụ kéo vào trong phòng, lại làm bản thân đâm lao phải theo lao.

Lâm Mỹ Quyên nhìn thấy Thủy Miếu Miếu, rất kinh ngạc, không vui nhìn Thủy Miếu Miếu một chút.

Bà ta gọi điện thoại cho Ân Diệu.

Chuông điện thoại di động vang lên tại cửa.

Lâm Mỹ Quyên quay người, nhìn thấy Ân Diệu, cúp điện thoại.

Ân Diệu hơi mỉm với Lâm Mỹ Quyên, ưu nhã gật đầu, gọi: "Di."

Một người đi theo cô ta tay mang giỏ hoa quả và một bình Laffey 83 năm.

Lâm Mỹ Quyên vừa cười vừa nói: "Dao Dao con có thể tới là được rồi, còn mua đồ qua làm gì."

"Nên mà." Ân xa nói, khiêu khích nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, trong mắt đều là xem thường.

Thủy Miếu Miếu run lên một cái.

Cô tìm ai gây sự sao.

"Đừng để ý đến bọn họ, một bụng dối trá." Bà cụ cười nói, ngồi xuống vị trí hướng Nam, bà để Thủy Miếu Miếu ngồi ở vị trí chiều Đông.

Thảm Mặc Thần và Lâm Nam Vũ đi vào trong nhà.

Thảm Mặc Thần nhìn sang vị trí Thủy Miếu Miếu, trực tiếp đi qua, ngồi bên cạnh cô.

Thủy Miếu Miếu chỉ cảm thấy một cảm giác áp bách đánh tới, ngẩng đầu, nhìn thấy Thảm Mặc Thần, chớp mắt.

Thế nào thì anh cũng không nên ngồi ở bên cạnh cô chứ, cảm giác bọn họ mới là một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Nước làm sao nhiều như vậy?

Thủy Miếu Miếu liếc chỗ trống hướng bắc, tỏ ý Thảm Mặc Thần đi sang ngồi.

Thảm Mặc Thần vẫn không nhúc nhích, giống như xem không hiểu cô ám chỉ, mang theo rượu đỏ cho mình, hỏi Thủy Miếu Miếu: "Cô có muốn không?"

Thủy Miếu Miếu không biết làm sao, chỉ có thể nghiêng đầu hướng về phía bà ngoại cười một tiếng, đứng dậy, hướng vị trí hướng bắc ngồi.

Trong mắt Thảm Mặc Thần lóe lên sắc bén.

Trong nháy mắt Thủy Miếu Miếu ngồi xuống, đá đổ cái ghế.

Thủy Miếu Miếu khó lòng phòng bị, ngồi trên đất.

"A."

Đau.

Cái mông đều bị té thành hai nửa.

Thủy Miếu Miếu tức giận trừng hướng Thảm Mặc Thần.

Thảm Mặc Thần làm bộ vô tội đỡ Thủy Miếu Miếu, quờ trách: "Làm sao ngã xuống, cái mông con khi sao? Thích lộn xộn, mới vừa rồi ngồi thật tốt."

Thủy Miếu Miếu khóc không ra nước mắt, anh thật sự là một người đàn ông tính toán chi li.

Thủy Miếu Miếu đẩy tay anh đưa tới ra, bò dậy.

"Miếu Miếu, không có sao chứ?" Lâm Nam Vũ quan tâm hỏi.

Thủy Miếu Miếu mỉm cười lắc đầu.

Cô có chuyện, cái mông đau.

Lần này Thủy Miếu Miếu có ý vịn cái ghế ngồi xuống.

Lâm Nam Vũ ngồi xuống ở bên người Thủy Miếu Miếu.

Thảm Mặc Thần cười nhạo.

Bà ngoại vốn là ngồi vị trí ở hướng nam.

Lâm Mỹ Quyên ngồi vào vị trí phía tây.

Ân Diêu đang chuẩn bị ngồi ở bên cạnh Thảm Mặc Thần.

Thảm Mặc Thần liếc cô, lạnh lẽo.

Mặt Ân Diêu có chút khác thường, nhớ tới mới vừa rồi đãi ngộ Thủy Miếu Miếu, cô cũng sợ Thảm Mặc Thần đối với cô như vậy, đi vòng qua bên cạnh Lâm Mỹ Quyên ngồi xuống.

Thảm Mặc Thần ngoắc ngoắc khóe miệng.

Thủy Miếu Miếu nhìn nụ cười anh đắc ý, tức giận tâm can tỳ phổi thậm chí đau, cũng có chút ủy khuất đứng lên.

Mẹ kiếp, thật là mất mặt, ở trước mặt một đám người té một cái như vậy.

Thủy Miếu Miếu đập Thảm Mặc Thần một cước.

Ánh mắt Thảm Mặc Thần bình tĩnh nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, mênh mông, vô biên, giống như là vòng xoáy.

Cô nhìn anh ổn định như vậy, lập tức kinh sợ, buông lỏng chân.

Thảm Mặc Thần ở dưới bàn nắm tay cô, dùng sức bóp một cái, coi như là trừng phạt.

Thủy Miếu Miếu muốn thoát, không rút ra được.

"Miếu Miếu, cháu họ gì? Năm nay bao nhiêu tuổi?" Bà ngoại rất có hứng thú nhìn đáng vẻ Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Họ Thủy. Hai mươi lăm." Thủy Miếu Miếu thành thật trả lời.

Thảm Mặc Thần âm dương quái khí nhìn Thủy Miếu Miếu nói: "Nước nhiều như vậy, cô hạn hán sao?" (ý nói cái tên nha)

Thủy Miếu Miếu: "..."

"Đúng vậy, Miếu Miếu. Nước cháu làm sao nhiều như vậy?" Bà ngoại cũng phụ họa hỏi.

Mặt Thủy Miếu Miếu đỏ lên, giải thích nói: "Nhà là buôn bán vật liệu gỗ, thiếu không được nước, cộng thêm ngũ hành cháu thiếu thủy, cho nên, coi bói cho cháu danh tự này."

"À, tốt vô cùng, cô gái thủy tốt biết bao, trong veo như nước, nhìn béo mập." Bà ngoại cười nói.

"Cô cùng Diêu Diêu giống nhau." Lâm Mỹ Quyên chen vào một câu.

"Giống nhau, nơi nào giống nhau." Thảm Mặc Thần liếc ngực đối phương, ý vị sâu xa hỏi: "Nghe nói nhà Ân tiểu thư là lái phi cơ?"

"Phốc." Bà ngoại cười, giống như là biết Thảm Mặc Thần nói chuyện, vỗ cánh tay Thảm Mặc Thần, nhìn trách mắng, thật ra thì rất là cưng chiều nói: "Nhìn cái miệng này, thật là xấu."

Trên mặt Ân Diêu đỏ, một hồi trắng, khóa chặt Thảm Mặc Thần.

Thảm Mặc Thần, người đàn ông trong giấc mộng đời này của cô, anh càng đối với cô hời hợt, cô càng muốn có được, chỉ có anh, mới có thể được cô để mất.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Chính là có nội hàm như vậy

"Thảm tổng là đàn ông nông cạn như vậy sao?" Ân Diêu ngoắc ngoắc khóe miệng, mấy phần châm chọc..

Thủy Miếu Miếu nhìn Thảm Mặc Thần, trầm nghĩ, kịch hay bắt đầu, chỉ có muốn ảnh hưởng đến cô hay không, cô vẫn vui lòng xem trò vui.

Không ngờ, Thảm Mặc Thần đột nhiên nhìn về phía cô, bắt được biểu tình cô cười trên sự đau khổ của người khác, Thủy Miếu Miếu run lên, vội vàng thu hồi.

Trong mắt anh lóe lên, nhìn về phía Ân Diệu, nói thẳng không kiêng kỵ: "Tôi đối với thẩm mỹ mình còn thật kén chọn, bề ngoài cùng vóc người mà nói, cô quả thật không phải loại hình tôi thích, tôi chẳng qua là hy vọng không muốn lãng phí thời gian mọi người."

Sắc mặt Ân Diệu tức giận tái xanh, nắm chắc quả đấm, nói: "Anh đúng là một người đàn ông rất nông cạn."

Cô đứng lên, tức giận đi về phía cửa.

"Diệu Diệu. Diệu Diệu." Lâm Mỹ Quyên trừng mắt Thẩm Mặc Thần, lập tức đuổi theo.

Bà ngoại nhìn bọn họ biến mất, gãi gãi lỗ mũi, đồng tình nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, nói: "Cháu có muốn tránh một chút hay không, một hồi mẹ cháu trở lại nhất định phải hướng cháu nói đó."

Thẩm Mặc Thần rũ tròn mắt, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, nói: "Bây giờ tôi phải đi về, cùng cô thuận đường, có muốn cùng đi hay không?"

Cô ngu, mới có thể cùng anh đi.

Thủy Miếu Miếu cười nói: "Không cần, tôi tự mình có thể trở về, cảm ơn, Thần Thần."

Thần Thần?

Thẩm Mặc Thần thế nào cảm giác giọng cô giống như trường bối!

Anh ngưng sắc mặt, cầm căng thẳng, khí ép trầm xuống, nói: "Thần Thần là cô gọi sao?"

Thủy Miếu Miếu vô tội nâng lên nụ cười, nhìn ra phía ngoài, mẹ anh trở lại, thiện ý nhắc nhở: "Mẹ anh trở lại."

Thẩm Mặc Thần ung dung lắc lắc ly rượu.

"Thẩm Mặc Thần, con rốt cuộc là ý gì? Con biết mẹ vì chuyện này thu xếp biết bao lâu sao? Mẹ là vì ai, mẹ khổ cực như vậy rốt cuộc vì ai?" Lâm Mỹ Quyên mắt đục đỏ ngầu tố cáo.

"Không có ai kêu mẹ làm những chuyện này!" Thẩm Mặc Thần lạnh nhạt nói.

"Con không phụ lòng người cha chết đi sao?" Lâm Mỹ Quyên tức giận nói.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên nghiêm nghị, hướng Lâm Mỹ Quyên, không cho mặt mũi nói: "Mẹ không biết xấu hổ cùng con nói cha, không phải là bởi vì mẹ, cha sẽ chết sao? Không nên ép con nữa, nếu không, con thật không biết mình sẽ làm ra chuyện gì."

Thẩm Mặc Thần ném đĩa, cầm căng thẳng, toàn thân lệ khí, hướng về phía bà ngoại nói: "Bà ngoại, cháu đi về trước."

"Ừ." Bà ngoại bất đắc dĩ kêu.

Thẩm Mặc Thần liếc Thủy Miếu Miếu, lãnh khốc rời đi.

Lâm Mỹ Quyên khóc chạy trở về phòng.

Bầu không khí ngưng kết.

Bà ngoại nhìn Thủy Miếu Miếu bức rức, nói xin lỗi: "Miếu Miếu, cháu chớ để ý, mẹ con bọn họ bất tự bất hòa, đừng nhau khẳng định gây gổ."

"Không quan hệ." Thủy Miếu Miếu rộng rãi nói.

"Ai." Bà ngoại thở dài, nói: "Đứa con gái này của bà, chuyện gì cũng quá quan tâm, ban đầu cha Thần Thần, áp lực quá lớn, nhảy lầu tự sát, cho nên, Thần Thần một mực oán trách mẹ nó, thật ra thì, mẹ nó cũng là dụng tâm lương khổ (chăm chỉ, đề tâm), tính cách nó, cố hết sức không được cảm ơn."

"Mẹ con nào có thù qua đêm, sẽ tốt." Thủy Miếu Miếu trấn an bà ngoại nói.

Bà ngoại cầm tay Thủy Miếu Miếu, vỗ một cái.

Thủy Miếu Miếu hiểu chuyện khôn khéo như vậy, có kiến thức, bà càng nhìn càng hài lòng.

...

Trên xe, Lâm Nam Vũ đưa Thủy Miếu Miếu trở về.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy có nấy lời, tóm lại phải nói.

Chương 107: Bắt cá hai tay

"Lâm tiên sinh." Thủy Miếu Miếu nhìn về phía Lâm Nam Vũ, ngưng ngừng nói: "Tôi muốn nói tôi không thể cùng anh giả bộ nữa."

Lâm Nam Vũ kinh ngạc nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, không hiểu hỏi: "Tại sao?"

"Thẩm giáo sư đối với chuyện của tôi tương đối biết, anh ấy là thân thích của anh, tôi lo lắng sẽ bị nói toạc ra." Thủy Miếu Miếu tìm một lý do hợp lý, nói.

"Nếu như là như vậy cô không cần lo lắng, chúng ta vốn chính là coi mắt biết, lấy kết hôn là tiền đề lui tới, coi như không thành, cũng là trong tình lý, hơn nữa, mẹ tôi rất thích cô, tôi cảm thấy, chúng ta có thể nghiêm túc thử." Lâm Nam Vũ tao nhã lịch sự nói.

Nghiêm túc thử?

Thủy Miếu Miếu mừng rỡ, cười hi hi nói: "Lâm tiên sinh, nếu như anh bởi vì mẹ anh thích tôi, mà thay đổi lời anh dự tính ban đầu, tôi khuyên anh, lập tức bỏ loại ý niệm này đi, bởi vì, ý tưởng tôi đối với anh một chút cũng không có đổi."

Trên mặt Lâm Nam Vũ thoáng qua lúng túng, nhu hòa nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, nói: "Ngay cả làm bộ, cũng không thể sao?"

"Thật xin lỗi." Thủy Miếu Miếu liếc thời gian, đã trễ 9 giờ, "Anh đưa tôi đến cửa công ty là được rồi, cảm ơn."

Lâm Nam Vũ cười, rất lịch sự đưa Thủy Miếu Miếu đến cửa công ty GBB mới rời đi.

Thủy Miếu Miếu đi tới công ty.

Khi cô đập lên bậc thang, cánh tay đột nhiên bị bắt.

Thủy Miếu Miếu nhìn hướng người tới.

Thẩm Mặc Thần nổi giận dưng dưng kéo cô đi.

Thủy Miếu Miếu cả kinh, kinh ngạc nói: "Này, Thẩm tổng, anh làm gì?"

Thủy Miếu Miếu kéo tay mình, căn bản kéo không ra mà!

Sau khi Thẩm Mặc Thần mở cửa xe ra, nhét Thủy Miếu Miếu vào, anh lại lên xe, ánh mắt sắc bén khóa Thủy Miếu Miếu, một hình dáng hưng sư vấn tội (hỏi tội)

Thủy Miếu Miếu có chút sợ hãi, nâng lên nụ cười vô hại, thận trọng nói: "Thẩm tổng, oan có đầu nợ có chủ, mẹ anh chọc anh tức giận, anh tìm mẹ anh."

Thẩm Mặc Thần cắn răng, cảm căng thẳng, hỏi: "Thủy Miếu Miếu, cô rốt cuộc là ý gì? Tôi tìm cô làm bạn gái tôi, cô không đồng ý, lại cùng cậu tôi chung một chỗ, cô muốn bắt cá hai tay?"

Thủy Miếu Miếu sụp đổ.

Rõ ràng cô một cái thuyền cũng không có.

"Thẩm tổng, anh bớt giận, chuyện không phải như anh nghĩ đâu." Thủy Miếu Miếu mỉm cười nói.

"Rốt cuộc dạng gì?" Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nói, giống như cô chỉ cần nói để cho anh không hài lòng, một giây kế tiếp, cô xui xẻo.

"Thật ra thì tôi không phải bạn gái cậu anh, tôi cùng cậu anh coi mắt biết, sau đó, cũng không có vừa ý, cậu anh không muốn bị người nhà buộc coi mắt, tôi không muốn bị Tả Doanh Doanh buộc coi mắt, thảo luận, sẽ giả bộ coi mắt thành." Thủy Miếu Miếu cười nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô, trong mắt ác liệt nhưng hòa hoãn không ít, trầm giọng nói: "Làm liều, lập tức làm rõ."

"Báo cáo Thẩm tổng, đã làm rõ, nếu như không phải là anh ngăn, tôi com tôi cũng không cần đi vào ăn đâu." Thủy Miếu Miếu hòa khí nói.

Thẩm Mặc Thần nhớ ra rồi, cô vốn là có lời cùng cậu anh nói, chẳng qua là, khi đó anh tức giận, ngăn cản.

Anh ôm cô đến trên đùi anh.

Thủy Miếu Miếu bị sợ, thận trọng nhìn Thảm Mặc Thần.

Anh không thích ánh mắt cô phòng bị, hướng mắt cô hôn một cái.

Thủy Miếu Miếu vận chân mây, đẩy về sau.

Trong mắt Thảm Mặc Thần lóe lên, ngăn chặn sau ót cô, hướng môi của cô hôn.

Thủy Miếu Miếu tròn to hai mắt.

Nơi này là cửa công ty cô, còn có đồng nghiệp ra vào, nếu như bị đồng nghiệp thấy, mặt mũi cô đặt ở nơi nào.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Dừng rất tốt

"Hôm nay anh không phải không muốn sao?" Thủy Miếu Miếu đẩy ngực anh sốt ruột nói.

Thảm Mặc Thần dừng lại, trông mắt khóa cô, cầm căng thẳng, hỏi ngược lại: "Cô com ăn rồi, sau này không ăn sao?"

"Thảm tổng, phóng túng... Muốn, đối với thân thể không tốt." Thủy Miếu Miếu phòng bị nói.

"Nín đối với thân thể cũng không tốt đi." Thảm Mặc Thần có lý chẳng sợ trả lời.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô tất nhiên không lời chống đỡ.

Chẳng lẽ bởi vì cô lần đầu tiên quá dễ nói chuyện, đưa đến, bây giờ sức cũng không cứng nổi.

Cô thật muốn nhặt mặt mũi rơi dưới đất lúc ấy nhặt lên, bây giờ cũng có thể tiếp tục giả bộ.

"Thân thể tôi không chịu nổi." Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, chột dạ nói, cúi đầu, mím chặt môi.

Ánh mắt Thảm Mặc Thần thâm thúy nhìn cô ngượng ngùng, giao hoạt có mấy phần khôn khéo khả ái.

Trong nháy mắt con giận của anh đều biến mất, gương cao khỏe miệng, không có cường cầu nữa, nói: "Nhìn đáng vẻ cô bình thường, hẳn tăng cường rèn luyện."

"Tôi là bên ngoài mạnh trong yếu, nhìn không còn dùng được đâu." Thủy Miếu Miếu theo anh nói về.

"Tôi còn không có làm sao đâu, làm sao chỉ làm? Còn nữa, tôi cảm thấy dùng tốt vô cùng." Thảm Mặc Thần ý vị sâu xa nói.

Mặt Thủy Miếu Miếu càng đỏ hơn.

Cô cảm thấy, không phải mặt mũi cô mất, mà là, người trước mắt này, đơn giản là mặt dày vô sỉ.

"Thảm tổng, tôi có thể đi chưa? Một hồi phải đi làm." Thủy Miếu Miếu thận trọng nói.

Thảm Mặc Thần cong cánh tay lên, nhìn hướng đồng hồ đeo tay phía trên, bá đạo nói: "Còn sớm, tôi còn chưa có ăn com đâu. Cùng tôi ăn."

Ách...

"Thảm tổng, bà ngoại anh làm ăn thật ngon, tôi buổi tối ăn rất nhiều." Thủy Miếu Miếu cười hi hi, cong lên con ngươi che giấu hoạt cùng linh động, uyển chuyển cự tuyệt.

"Cô ý là, muốn trước cùng tôi làm vận động, tiêu hóa một chút?" Thảm Mặc Thần hỏi ngược lại.

Tôi giết.

"Không phải? Tôi ý là, coi như là chống đỡ chết, có thể cùng Thảm tổng ăn com, vinh dự như vậy, tôi nhất định phải kiên trì, cúc cung tận tụy, tử nhi hậu

đi (liều chết không sợ hy sinh)." Thủy Miếu Miếu cười khổ nói.

Tâm tình Thẩm Mặc Thần không tệ, nhéo lỗ mũi Thủy Miếu Miếu, nói: "Tài ăn nói thật tốt, nhất định thỏa mãn cô."

Thẩm Mặc Thần vui thích từ trên xe bước xuống, xoay người đi chỗ ngồi tài xế, lái xe.

Thủy Miếu Miếu dùng trán đụng cái ghế, rũ thấp tròng mắt.

Làm đi, làm đến tốt nghiệp.

Đến khi cô bắt được bằng tốt nghiệp, cô nhất định mặc vào từng cái từng cái quần áo anh cời xuống, hơn nữa, chính nghĩa nghiêm từ nói cho Thẩm Mặc Thần, "Tư Tư nhà anh là cái quái gì, anh muốn chết đi, dám dùng bà cô anh, tôi đi nhà anh."

"Buổi trưa nhìn nhà cô có hải long không? Nếu như không được, tôi đổi." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

Thủy Miếu Miếu nâng đầu lên, tóc rối bời ở bên.

Mang Viêm Viêm qua, không phải dê vào miệng cạp sao?

Thủy Miếu Miếu quay qua đầu, cười hi hi nhìn Thẩm Mặc Thần, thuận miệng nói: "Thẩm tổng, có thể tổn thất sao? Thiếu tiền mới là căn bản nhất."

Thẩm Mặc Thần giương khoe miệng, nói: "Tôi sẽ cho cô thẻ chi nhánh."

Thủy Miếu Miếu nhú mày.

Cô làm sao có loại cảm giác bị che đậy.

Thống hận, khinh bỉ.

"Quân tử yêu tài lấy chí lấy đạo (tục ngữ của TQ), hay là, anh giữ lại, mua thêm mấy phòng đi." Thủy Miếu Miếu nói, rụt đầu về.

"Cô là quân tử sao?" Thẩm Mặc Thần hỏi ngược lại, nâng khoe miệng, cười trừu nói: "Cũng không biết ai tự xưng là nữ tiểu nhân, Ủ?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Không trách anh không muốn cô, mặt dày vô sỉ

Thủy Miếu Miếu bị nói đến chỉ có thể cười.

Thẩm Mặc Thần lại lấy lời cô chặn cô.

Cô dựa ngửa vào ghế, không biết làm sao, nói: "Nữ tiểu nhân, cũng là người, chẳng qua là ít một chút, không cần có thuộc tính kỳ thị."

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía Thủy Miếu Miếu trong kính, trầm giọng nói: "Cười so với khóc còn khó coi hơn."

Thủy Miếu Miếu cau mày, đúng rồi Thẩm Mặc Thần.

Anh thật là cao thủ xuyên qua hiện tượng nhìn bản chất.

Nếu như khóc hữu dụng, cô thật muốn khóc quỷ khóc sói tru cho anh nhìn.

Thủy Miếu Miếu mím môi, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Thẩm Mặc Thần ở cửa một tiệm cơm Tây dừng lại, anh giúp cô mở cửa xe ra.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Mặt Thủy Miếu Miếu hơi đỏ lên, lúc anh tốt, còn thật thân sĩ.

Thủy Miếu Miếu xuống xe, đi theo anh đi vào, cô tùy ý chọn một phần thịt bò bít tết, bởi vì không đói bụng, yên lặng cắt thành một miếng nhỏ, một miếng nhỏ.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô, nói: "Không muốn ăn chó ăn."

Thủy Miếu Miếu suy nghĩ mình cũng cắt thành từng cục, cũng không muốn ăn, dứt khoát nịnh bợ thuận tiện cắt.

Cô thả thịt bò bít tết mình vào đĩa anh, nói: "Tôi giúp anh cắt tốt lắm."

Vừa nói, không đợi anh nói chuyện, cô lại chuyển phần của anh sang bên mình, tiếp tục một miếng nhỏ một miếng nhỏ cắt.

"Hạ Văn?" Thanh âm một người phụ nữ vang lên.

Thủy Miếu Miếu ngẩng đầu.

Thấy một người phụ nữ mặc yếm quần cụt màu tím, thoa son màu đỏ, mái tóc dài quăn rũ hấp dẫn (sexy).

Trong lúc nhất thời Thủy Miếu Miếu không có nhận ra cô.

Nếu như Thẩm Mặc Thần không có biết trước, có người kêu cô Hạ Văn, cô sẽ bỏ qua.

Nhưng, bây giờ là lúc chứng minh mình không phải Lý Tư Tư.

Cô phải lợi dụng thật tốt mới được.

Thủy Miếu Miếu cười, nhiệt tình nói: "À, tôi, cô lúc nào từ Thành Châu đến Ninh Xuyên, là tới chơi phải không?"

Người phụ nữ nhìn Thẩm Mặc Thần, khinh bỉ hướng về phía Thủy Miếu Miếu nói: "Cô thật đúng là cùng trước kia giống nhau như đúc, cấu kết đàn ông một bộ."

Thủy Miếu Miếu nghe giọng điệu, người phụ nữ này là đến kiểm chuyện?

Cô ở mấy năm còn trẻ dốt nát kia câu đáp qua Dạ Lăng Dật mà thôi.

Chẳng lẽ, cô là phụ nữ Dạ Lăng Dật đã theo đuổi?

Thủy Miếu Miếu cũng không tức giận, cười nói: "Cám ơn khen ngợi."

Người phụ nữ cười nhạt, châm chọc nói: "Không trách anh không muốn cô, thật là mặt dày vô si."

Người phụ nữ vừa nói, chỉ cao khí ngang đi ra một bàn.

Thủy Miếu Miếu biết cô nói anh là chỉ Dạ Lăng Dật, trong mắt lóe lên thương cảm, một giây, biến mất không thấy.

Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu, ánh mắt lạnh mấy phần, hỏi: "Loại diễn viên quần chúng này, cô tìm tới?"

"Ừ?" Thủy Miếu Miếu thấy trong mắt Thẩm Mặc Thần giống như là đã thú ần núp, giống như là đang tức giận.

Thủy Miếu Miếu nâng lên nụ cười vô hại, lắc đầu, nói: "Không phải thì sao, tôi người quen biết trước kia là Hạ Văn."

"Vậy cô tên gì?" Thẩm Mặc Thần dò xét cô hỏi.

"Kêu..." Thủy Miếu Miếu dừng một chút.

Cô rời đi thành châu đã 7 năm, người phụ nữ kia có thể là khách qua đường trong trường học, cô căn bản cũng chưa có ấn tượng.

"Kêu Hạ Mẫn Mẫn, đúng, kêu Hạ Mẫn Mẫn." Thủy Miếu Miếu cười, cô cũng không tin Thẩm Mặc Thần sẽ không biết xấu hổ đi hỏi.

Thẩm Mặc Thần sắc bén nhìn Thủy Miếu Miếu, cầm lấy điện thoại ra, gọi điện thoại tới.

Người phụ nữ kia ngồi cùng bàn một người đàn ông trung niên nghe điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Vận chó

"Lục tổng, anh khỏe, tôi là Thẩm Mặc Thần, lỡ mãng quấy rầy, tôi muốn biết một chút, người phụ nữ ngồi ở đối diện anh tên gọi là gì?" Thẩm Mặc Thần tao nhã lễ độ hỏi.

Thủy Miếu Miếu mở mắt lớn, nghiêng đầu, nhìn về phía bàn người phụ nữ mới vừa rồi.

Quả nhiên, người đàn ông trung niên ngồi ở đối diện người phụ nữ kia đang nghe điện thoại, hướng về phía Thẩm Mặc Thần mỉm cười gật đầu.

Thủy Miếu Miếu có loại cảm giác rợn cả tóc gáy, lòng bàn chân đều lạnh lạnh, thẳng đến não.

Thẩm Mặc Thần gất gao nhìn chăm chăm Thủy Miếu Miếu, ngoắc ngoắc khóe miệng, cúp điện thoại.

Thủy Miếu Miếu biết mình chết chắc, chột dạ cười nói: "Mới vừa rồi tôi chỉ đùa một chút, sống động bầu không khí. Cô kia, tôi quên mất cô tên gọi là gì."

"Lý Tư Tư, cô lại nhiều lần như vậy sao! Cô đột nhiên rời đi, tôi đã không truy cứu, tôi nơi nào để cho cô không hài lòng? Không như bây giờ nói hết ra." Thẩm Mặc Thần tức giận hỏi.

Cô nhìn anh cũng sắp kêu la như sấm, làm sao dám nói không hài lòng chứ?

Dựa theo tính cách anh, không cắt cô thành tám khúc mới là lạ.

"Tôi không phải là Lý Tư Tư." Thủy Miếu Miếu mím môi, thận trọng nói.

"Đù rồi, cô có phải hay không tôi sẽ đi điều tra, cô càng muốn thanh minh, càng bày tỏ chột dạ, không phải sao? Lý Tư Tư!" Thẩm Mặc Thần lạnh giọng nói.

Thủy Miếu Miếu thật không biết tự tin anh nơi nào gọi tôi, chắc chắn cô là Lý Tư Tư như vậy.

Cô rõ ràng không phải.

"Tôi không phải chột dạ, tôi chẳng qua là cảm thấy, nếu Lý Tư Tư chân chính trở lại, thấy anh và tôi gì đó, cô sẽ nghĩ như thế nào?" Thủy Miếu Miếu biểu đạt ra ý mình.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lướt qua ánh sáng, theo tay vung lên, thịt bò bít tết rơi xuống đất, ánh mắt trở nên đỏ, cả giận nói: "Cô thật là không thuốc có thể trị."

Anh tức giận đứng lên, sai bước đi ra phía ngoài.

Ách...

Thủy Miếu Miếu nhìn phương hướng anh biến mất.

Thẩm tổng cảm tình khinh khí cầu, lại bị tức giận bỏ đi.

Nếu là bay xa, vĩnh viễn không trở lại, vậy cũng tốt.

Bất quá, cũng may, Thẩm Mặc Thần tức giận, cũng sẽ trả tiền.

Thủy Miếu Miếu gói thức ăn không có ăn xong, hừ cười, vui thích trở về công ty đi làm.

Lê Bảo Y thấy Thủy Miếu Miếu tới, vui vẻ nói nói: "Thủy Thủy, nói cho cậu một cái tin tốt, GBB chúng ta hôm nay bị Hoàn Thần thu mua, ha ha, sau này chúng ta chính là một thành viên đại công ty."

Thủy Miếu Miếu cười gật đầu, nói: "Đích xác là một tin tốt."

"Còn có tốt hơn." Bộ trưởng An Ny đi tới, đưa cho Thủy Miếu Miếu một phần hợp đồng, nói: "Thủy Miếu Miếu, cô đi, công ty chính bổ nhiệm cô đi ban tạp chí Hoàn Thần, lấy tin và biên tập, tiền lương căn bản là ba ngàn rưởi, mỗi một quý đều có huê hồng, nhìn hợp đồng ký, nếu như không có vấn đề, ký để trên bàn làm việc tôi, ngày mai tôi mang hồ sơ của cô qua."

"Lấy tin và biên tập?" Thủy Miếu Miếu kinh ngạc nhận lấy hợp đồng.

Thấy tính chất công việc phía trên, thời gian và tiền lương, mắt sáng rực lên.

Cô gần đây thật đi **** sao?

Ha ha.

Để cho **** tới càng mãnh liệt đi.

Oa ha ha ha.

Bất quá

"Tại sao phải điều tôi?" Thủy Miếu Miếu tò mò hỏi.

"Nghe nói có một cao tăng trong lúc vô tình nghe tiết mục của cô, cảm thấy không tệ, cho nên, cố ý cất nhắc cô, hãy làm cho thật tốt nhé, hôm nay làm tiếp ngày cuối cùng, ngày mai tôi tìm người thay thế công việc của cô, thứ hai cô đi tạp chí Hoàn Thần báo cáo, bên này sẽ coi là một tháng tiền lương." An Ny nói xong, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Cái gì còn sai nữa

Lê Bảo Y vui vẻ thăm dò, nhìn lướt qua hợp đồng của Thủy Miếu Miếu, tay khoác lên trên bờ vai Thủy Miếu Miếu, vừa cười vừa nói: "Quá tuyệt vời, làm việc ở tạp trí Hoàn Thần so với ở chỗ này có tiền đồ hơn.

Mình nghe nói cái siêu sao Mã Ngọc, ngay từ đầu cũng làm việc ở tạp chí Hoàn Thần, sau đó chủ trì buổi lễ trao giải long trọng của Hoàn Thần, được đại thần Majesty nhìn trúng, bắt đầu quay phim điện ảnh, truyền hình, còn ra album, hiện tại đó đến đó bùng, thành Tiểu Hoa Đán của Hoàn Thần.

Thủy Thủy, cố lên, mình tin tưởng năng lực cậu, lấy tướng mạo đó khẳng định sẽ có một ngày đại hồng đại tử."

Thủy Miếu Miếu cảm hợp đồng gõ lên đầu Lê Bảo Y một cái, nói ra: "Năm mơ trước hết là nằm trên giường, sao mình có thể qua phim, làm điện ảnh."

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên tia lo lắng.

Kém chút cô quên Thẩm Mặc Thần có quan hệ tốt với đạo diễn phim ở Hoàn Thần.

Sau này làm việc, có thể sẽ lại đụng anh.

Chẳng qua Thủy Thủy, tuy lấy tin và biên tập làm việc tự do, nhưng mỗi ngày phải quét thẻ đi làm, hợp cái gì, dù sao cậu cũng là học sinh, không sao chứ?" Lê Bảo Y lo lắng hỏi.

Thủy Miếu Miếu nhíu lông mày, suy nghĩ nói: "Trường học có thể sớm thực tập, nhưng cần làm thủ tục."

"Công việc này rất khó có được, bao nhiêu người chen vỡ đầu còn không thể nào vào được. Cậu nhanh đi xử lý đi." Lê Bảo Y nhắc nhở.

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu ảm đạm.

Thầy chủ trì khóa biểu diễn đổi thành Thẩm Mặc Thần, sắp tiến hành thực tập sớm, chỉ sợ Thẩm Mặc Thần không cho qua.

Trước đó cô còn chọc giận Thẩm Mặc Thần.

Hiện tại cô có một loại cảm giác chưa xuất sư đã chết, cũng chỉ có thể mặt dày mày dạn cầu Thẩm Mặc Thần thôi.

Thủy Miếu Miếu đi vào phòng vệ sinh, cầm điện thoại di động lên, háng giọng một cái, gọi điện thoại cho Thẩm Mặc Thần.

Điện thoại vang lên 5 tiếng, Thẩm Mặc Thần mới nghe.

"Cái kia, Thẩm tổng..."

Thủy Miếu Miếu vẫn chưa nói xong, Thẩm Mặc Thần nghe được xưng hô Thẩm tổng, liền cúp điện thoại.

Thủy Miếu Miếu móc móc lỗ tai.

Cái tên yêu quái mặt nhọc này.

Ai.

Thủy Miếu Miếu điều chỉnh cảm xúc, hiện lên nụ cười, tiếp tục gọi điện thoại cho Thẩm Mặc Thần, lần này, cô ôn tồn hỏi: "Còn tức giận sao?"

Thẩm Mặc Thần trầm mặc.

Áp lực vô hình từ đầu bên kia điện thoại truyền đến điện thoại bên này.

Anh càng không nói lời nào, tâm lý Thủy Miếu Miếu càng sợ hãi, khẽ nói: "Tôi nhận làm cũng không được sao? Anh đại nhân đại lượng, tha thứ cho tôi được không."

"Cô sai ở chỗ nào?" Thẩm Mặc Thần lạnh giọng hỏi.

"Cái gì cũng sai rồi." Thủy Miếu Miếu qua loa nói.

Thẩm Mặc Thần lại trầm mặc.

An tĩnh để toàn thân Thủy Miếu Miếu không thoải mái.

Thủy Miếu Miếu nịnh nọt nói: "Anh com tối còn chưa có ăn, khẳng định đói bụng, tôi gói đồ ăn không có ăn xong, bây giờ cách giờ tôi làm còn hai giờ, tôi qua nấu com cho anh nhé?"

"Không ăn com sẽ không tốt với thân thể." Thủy Miếu Miếu chân chó tăng thêm một câu.

"Tôi ở dưới công ty cô, xuống đây đi." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Anh nhanh như vậy đã đến công ty cô, là siêu nhân sao?

Hay là, anh vẫn ở dưới công ty cô?

Thủy Miếu Miếu rung mình một cái, về văn phòng, Lê Bảo Y đã đi vào phòng phát thanh, cô mang theo đồ xuống lầu.

Bãi đỗ xe có xe ăn còi.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy Thẩm Mặc Thần lái chiếc Bentley màu đen, đi về phía anh, chính mình mở ra vị trí kế bên tài xế, giờ lên nụ cười với Thẩm Mặc Thần, vung vẩy cái gói trong tay, nói ra: "Xuất phát."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: Lần sau còn dám hồ Nháo một chút thử

Thẩm Mặc Thần khóa lại đáng về cô cười đùa tí tưng.

Lúc cô về công ty anh đã thấy cô.

Rõ ràng cô khiến anh tức giận, cô còn ngâm nga bài hát, nhún nhảy một cái, không tìm không phổi.

Anh cảm thấy trong lồng ngực mình có ngọn lửa, cháy hừng hực, sắp đốt cả người anh.

Cũng chỉ có cô, có thể giúp anh dập lửa.

Thẩm Mặc Thần không có lái xe, quay người, kim chặt cầm cô, cúi người, hôn lên môi cô.

Lưỡi đồ cường thế vuron vào.

Thủy Miếu Miếu muốn đẩy anh ra, dùng đầu lưỡi đẩy, anh dứt khoát hút lấy, hít đầu lưỡi của cô vào.

Đau.

Đau run lên.

Trong mắt Thủy Miếu Miếu tràn ngập sương mù, đầy lồng ngực Thẩm Mặc Thần.

Mặt mũi roi mắt, quả thật, nhật không được.

Khóc không ra nước mắt.

Dứt khoát bất động.

Thẩm Mặc Thần thấy cô không gãy dựa nữa, cái hôn mệnh mẽ trở nên nhẹ nhàng, lưỡi đỏ phác hoạ vành môi cô, chậm rãi, giống như dẫn cô xâm nhập, như là Mỹ Nhân Ngư trên đá ngầm mê hoặc.

Anh hạ ghế xuống, tiếng hít thở, trở nên càng ngày càng nhanh.

Thủy Miếu Miếu cảm giác được chính mình chậm rãi nằm xuống.

Anh xoay người, dướn đến bên cô, đầu gối chặn đầu gối cô, cời dây lưng, khóa kéo.

Thủy Miếu Miếu ban đầu mắt đầm đìa nước ra.

Không phải anh muốn ở chỗ này chứ, cái đó.

Thủy Miếu Miếu khăn trương nhìn ngoài cửa sổ.

Mặc dù đã mười giờ tối, nhưng, vẫn sẽ có đồng nghiệp tan tầm.

Thẩm Mặc Thần kéo quần của cô xuống, vút lên tay lái.

Đầu óc Thủy Miếu Miếu bùng nổ một chút.

"Đừng như vậy, um..." Cô vẫn chưa nói xong, Thẩm Mặc Thần đã chặn lại rồi.

Thủy Miếu Miếu mím chặt môi, nhìn gương mặt Thẩm Mặc Thần.

Anh là Fascist, anh là Hitler, anh là người Saiyan.

Cô chờ mong có người đi qua cứu cô, hay là không chờ mong có người đi qua nhìn thấy?

Trong không gian bịt kín, không khí khăn trương, Thủy Miếu Miếu cảm giác được xe lắc lư kịch liệt.

Cô chỉ có thể nắm thật chặt cánh tay Thẩm Mặc Thần chống bên cạnh cô, cắn môi, ản nhĩn không phát ra âm thanh.

Thế nhưng, cô càng không phát ra âm thanh, anh càng dùng sức.

Thủy Miếu Miếu nóng tới toàn thân dinh dính.

Cô dứt khoát vòng lấy phần gáy Thẩm Mặc Thần, kéo anh đến trước mặt mình, chủ động hôn lên môi anh.

Đem toàn bộ tiếng kêu không ức chế được của cô vào trong miệng anh.

Loại tình huống này, cô vẫn là chờ mong một chút, không có có người đi qua.

Nếu không, mặt mũi để nơi nào, để nơi nào.

Thẩm Mặc Thần rất kích động.

Con ngựa phi tốc độ.

Đến con ngựa, đều không có nhanh như anh.

***** mỗi một phút đồng hồ qua.

Thủy Miếu Miếu đều muốn khóc.

Kết quả, Thẩm Mặc Thần buông lỏng miệng, tiếng khóc đứt quãng của cô tràn ra.

Cuối cùng, tất cả khôi phục bình tĩnh.

Hai chân Thủy Miếu Miếu giẫm trên ghế, một liên khí lực buông ra cũng không có, thờ dốc.

Thẩm Mặc Thần thoả mãn, biểu lộ mềm mại rất nhiều, dựa vào ghế lái nghỉ ngơi.

Sau khi Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng, đỏ mặt, quay đầu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, hạ buống xuống, thận trọng hỏi: "Không tức giận nữa chứ?"

"Ừm." Thẩm Mặc Thần nặng nề lên tiếng, xoay người, tay nắm lấy gương mặt cô, cảnh cáo nói: "Lần sau em còn dám hồ nháo thử một chút xem."

Mặt Thủy Miếu Miếu đau, đôi mắt ngập nước cầu tình nhìn anh.

Cô có thể nói, cô bị tai họa bất ngờ không?

Thẩm Mặc Thần mềm lòng, buông tay ra, xoa mặt cô, lấy từ ví tiền ra một tấm thẻ, đưa cho Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Thẻ của tôi, mật mã là sinh nhật em. Tự mình đi mua nhà, ưa thích chỗ nào mua chỗ đó?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Vuốt mông ngựa là việc cần kỹ thuật

Thủy Miếu Miếu nhìn chăm chăm thẻ trong tay Thẩm Mặc Thần.

Sinh nhật Lý Tư Tư sao?

Đậu phộng, nếu cô là Lý Tư Tư, khẳng định sẽ cảm động chết.

Thế nhưng, cô không phải.

Không có mua nhà, cô liền thấy mình bị đuổi ra khỏi cửa thẻ thăm.

Nếu như nhất định không phải cô, đạt được, sẽ chỉ làm lúc mất đi trở nên càng thêm thống khổ mà thôi.

"Không cần, tự cấp tự túc, tài năng com no áo ấm." Thủy Miếu Miếu cười cự tuyệt nói.

"Em là người phụ nữ của tôi." Thẩm Mặc Thần bá đạo nói.

"Vừa rồi không phải tôi cũng hưởng thụ sao? Sao có thể để anh bỏ tiền lại bỏ lực, tôi cũng không phải nhà tư bản, đây không phải bóc lột sao? Đi, anh không tức giận thì tốt." Thủy Miếu Miếu khôi phục sức lực, nhặt quần anh vứt trên tay lái, lưu loát mặc vào.

Cô nói một từ hưởng thụ, để tâm tình của anh không vui vẻ mấy phần.

Thẩm Mặc Thần ném thẻ vào trong túi cô.

Thủy Miếu Miếu không để ý đến hành động này của anh, dù sao cô không biết mật mã, anh cho, cô không cần.

Thủy Miếu Miếu mặc quần áo của mình xong, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, cười hi hi, trong mắt, hiện lên một tia giao hoạt.

Thẩm Mặc Thần liếc mắt nhìn cô.

"Cái kia, tôi tìm được một việc làm, nhưng, thời gian làm việc tương đối dài, bên phía trường học tôi sắp thực tập, phiền anh ký tên." Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng nói.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần lạnh mấy phần, trầm giọng nói: "Đây chính là nguyên nhân vừa rồi em nịnh nọt?"

"Sao có thể chứ? Tôi không phải, thời thời khắc khắc đều lấy lòng anh sao? Nịnh nọt tiến hành tới cùng, mới là pháp tắc sinh tồn mà!" Thủy Miếu Miếu cười hi hi nói.

Thẩm Mặc Thần thâm thúy nhìn cô.

Làm anh vui lòng.

Thế nhưng, anh cũng nhìn ra được, Thủy Miếu Miếu cũng không phải là đơn thuần muốn lấy lòng anh, mà chính là, muốn trốn tránh anh.

Loại nhận biết này, để tâm tình tốt của anh biến mất hầu như không còn.

Anh nhúu này, trầm giọng nói ra: "Thứ 5 tôi mới lên khóa, nhìn biểu hiện của em."

Xoa, lại là biểu hiện.

Cô có không ghi chép tốt, làm sao qua?

"Ha ha: " Thủy Miếu Miếu cười, nhú mày, nịnh nọt nói: "Đừng như vậy, vừa rồi tôi biểu hiện còn không tốt sao?"

Thẩm Mặc Thần vung tay áo lên, cánh tay có to nhỏ vết trảo, đưa tới trước mặt Thủy Miếu Miếu, cười một tiếng: "Em biểu hiện tốt chỗ nào?"

Thủy Miếu Miếu mím môi, nắm chặt cánh tay Thẩm Mặc Thần, hôn lên mỗi một đầu vết.

Được rồi, kiên trì là thắng lợi.

Lại chân chó bốn ngày, liền cùng Thẩm Mặc Thần SAY:GOODBYE.

"Đừng như vậy, rất thư thái, mới có thể như vậy." Thủy Miếu Miếu dịu dàng nói.

Coi như biết cô vượt mông ngựa, thế nhưng, trong lòng anh nghe, cũng dễ chịu.

Thẩm Mặc Thần không tự chủ giương lên khóe miệng, nói ra: "Qua nấu com cho tôi."

Thủy Miếu Miếu nghiêng đầu, vừa cười vừa nói: "Vinh hạnh đã đến."

Thẩm Mặc Thần lộ ra nụ cười, lái xe, về nhà anh.

Thủy Miếu Miếu thở ra một hơi.

Đầu năm nay, vượt mông ngựa cũng là một việc cần kỹ thuật, nếu cô mở trường học chuyên môn dạy người vượt mông ngựa, nói không chừng, sẽ có tiền bay tới.

Đến nhà Thẩm Mặc Thần.

Thủy Miếu Miếu làm cà chua trứng gà còn có đồ ăn vừa rồi đóng gói.

Bưng đến trước mặt anh.

Điện thoại di động của cô vang lên.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy là Lê Bảo Y.

Tiết mục của Lê Bảo Y mười rưỡi kết thúc.

Thủy Miếu Miếu đi đến cửa sổ nghe, hỏi: "Thế nào?"

"Thủy Thủy, bây giờ cậu đang ở đâu?" Lê Bảo Y hưng phấn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Lật thuyền trong mương

Thủy Miếu Miếu nhìn sang Thẩm Mặc Thần đang ăn, hạ giọng nói: "Nhà một người bạn."

"Vừa rồi có đồng nghiệp nói nhìn thấy cậu lên một chiếc xe sang trọng, sau đó chiếc xe kia liền chấn động, chấn động hơn 20 phút, có người lật thuyền trong mương của cậu sao?" Lê Bảo Y tò mò hỏi.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Đồng nghiệp này thật đúng là nhảm chán, nhìn xe chấn động hai mươi mấy phút, có ý tứ a?

Còn có, cái gì gọi là lật thuyền trong mương.

Cái hình dung này!

Ai.

"Bảo Bảo, cậu còn nhỏ, ngày mai mình không cần đi làm, đến lúc phổ cập kiến thức khoa học cho cậu." Thủy Miếu Miếu nhẹ giọng nói.

"Trên xe và trong phòng khác nhau chỗ nào, mình xem tin tức nói, khắp nơi có người làm trên xe." Lê Bảo Y hưng phấn hỏi.

"Cái này..." Thủy Miếu Miếu gãi gãi cái mũi, suy nghĩ một chút, nói ra: "Hôm nào cùng cậu nghiên cứu thảo luận?"

"Cái rắm, mình còn không hiểu rõ cậu, cái này, lúc cái kia, cũng là cậu bắt đầu gạt mình." Lê Bảo Y xác định nói.

"Ách, biết rõ mình vậy, vậy mình cúp, ha ha." Thủy Miếu Miếu vội vàng cúp điện thoại, thở dài một hơi, quay người, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, nhìn anh đã ăn gần xong, đi qua, nói ra: "Chút nữa tôi còn đi làm, đi trước đây."

Thẩm Mặc Thần dò xét liếc Thủy Miếu Miếu một chút, ý vị thâm trường hỏi: "Biết lái xe không?"

"Thế nào?" Thủy Miếu Miếu thận trọng hỏi ngược lại.

Thẩm Mặc Thần ném chìa khóa xe trên bàn, nói ra: "Chiếc Bentley này tạm thời cho em lái, nếu như không thích, hôm nào tôi và em đi mua 1 chiếc."

Khóe mắt Thủy Miếu Miếu kéo ra.

Một tháng cầm 1800 tiền lương, lái một chiếc xe Bentley hơn ngàn vạn.

Khẳng định các đồng nghiệp sẽ truyền là cô được bao nuôi, lời người đáng sợ, cô còn làm mẹ, mặt mũi này, gánh không nổi a.

"Không cần, lái xe quá phiền phức, tôi vẫn ngồi xe buýt xe thuận tiện, trên đường còn có thể gọi điện thoại, chơi game, nói chuyện phiếm, gặm hạt dưa, nôn xương chân gà, đánh nhau cũng được, còn không sợ trừ điểm, thuận tiện, mau lẹ, an tâm." Thủy Miếu Miếu cười cự tuyệt nói ra.

Thẩm Mặc Thần sắc bén nhìn cô, bá đạo nói ra: "Tôi không thích phụ nữ của tôi ngồi xe buýt bị đàn ông khác chen."

"Ai dám chen tôi? Bình thường đều là tôi chen người khác." Thủy Miếu Miếu cười tự hào nói.

Nói xong, cô nhìn thấy ánh mắt Thẩm Mặc Thần càng càng lạnh lẽo mấy phần.

Cô biết anh nói không phải đùa giỡn.

Ánh mắt của cô cũng ảm đạm xuống, cúi đầu thấp xuống, nheo mắt nhìn Thẩm Mặc Thần, bất đắc dĩ nói: "Tôi lái chiếc xe hơn ngàn vạn không thích hợp, nếu làm đụng nó, trong lòng tôi day dứt."

Thẩm Mặc Thần nhìn kỹ Thủy Miếu Miếu, giọng lạnh lùng nói: "Em chính là không muốn khiến người biết quan hệ của chúng ta sao?"

Bọn họ có quan hệ cái lông.

Thủy Miếu Miếu rất muốn nói cô không phải Lý Tư Tư, thế nhưng, nói ra, khẳng định Thẩm Mặc Thần sẽ lại tức giận.

Ông trời đối với mỗi người thật sự công bằng.

Đàn ông giống Thẩm Mặc Thần, anh tuấn, có tiền, có quyền, có dáng người.

Trên cơ bản tất cả ưu điểm đều cho anh chiếm.

Dù sao cũng phải để anh náo loạn một chút, cho nên, não anh đoán chừng dùng não bạch kim cũng sửa không được.

Còn cố chấp, còn tự cho là đúng.

Chờ có một ngày Lý Tư Tư thực sự xuất hiện, đoán chừng anh sẽ hận không thể xóa đi đoạn nhớ lại này.

Thủy Miếu Miếu gãi đầu một cái.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô mím môi không nói lời nào, ngầm thừa nhận, ánh mắt lạnh mấy phần, trầm giọng nói: "Lý Tư Tư, một ngày nào đó em sẽ hối hận cự tuyệt tôi như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Phấn đấu trang bị kỹ thuật, tiêu chuẩn nhất định

Mặt Thủy Miếu Miếu hiện ba vạch đen.

Đây là cô biểu hiện ý thất bại.

Không lật thuyền cho anh, nấu com cho anh rồi.

Nhỏ không nhân sẽ bị loạn mưu lớn.

"sẽ có một ngày, bây giờ tôi hối hận, tôi sẽ chiều có nó thật tốt." Thủy Miếu Miếu cầm chìa khóa vào tay.

Mắt Thảm Mặc Thần liếc tay cô nắm chìa khóa xe một chút, trầm giọng: "Lý Tư Tư, làm sao cô không học ngoan được?"

"Bây giờ học, còn kịp không?" Thủy Miếu Miếu nói theo Thảm Mặc Thần.

Thảm Mặc Thần cong cánh tay lên, nhìn thời gian, nói ra: "Đi làm đi, bảo trì khởi động máy, về đến nhà gọi tin nhắn cho tôi."

"A." Thủy Miếu Miếu cút nhanh.

Cô về công ty, Lê Bảo Y vẫn còn ở đó.

Lê Bảo Y thấy cô, vội vàng chạy tới, ôm cánh tay Thủy Miếu Miếu, hiếu kỳ hỏi: "Cái kia dễ chịu sao? Anh đẹp trai hay không, có cao hay không, có thể phấn đấu trên xe nửa giờ, kỹ thuật khẳng định không tệ đi, nghe nói là mở xe sang trọng, tốt, Thủy Thủy, cậu câu được anh đẹp trai giàu có sao?"

Thủy Miếu Miếu móm móm lỗ tai, vẻ mặt bất đắc dĩ, nói ra: "Kỳ thật, mình và anh ta không có khả năng, chỉ nhận làm người mà thôi. Anh ta yêu tha thiết bạn gái anh, đối với mình, chẳng qua là thấy vật nhớ người tình mà thôi."

"A." Lê Bảo Y mở to mắt: "vậy chẳng phải cậu là thể thân, loại đàn ông này, tốt nhất không được trêu chọc, cho dù cậu đối tốt với anh ta, đều uổng phí."

Thủy Miếu Miếu giờ một ngón tay cái với Lê Bảo Y, nhú mày, cười nói: "Anh hùng sở kiến mưu lược."

Lê Bảo Y nheo mắt lại, hồ nghi hỏi: "cậu không có thương tâm chút nào sao?"

"Tình, yêu, đều là hàng xa xỉ, thuộc về sinh hoạt không lo, đám người có thời gian yêu đương, loại như mình, người vì ba bữa cơm ấm no hận không thể 24 giờ làm việc, hay là có thời gian ngủ nhiều." Thủy Miếu Miếu vừa cười vừa nói, đi đến cầm lấy sách vở làm việc của mình.

Lê Bảo Y thương tiếc nhìn Thủy Miếu Miếu, trấn an nói: "Toàn bộ sẽ khá hơn, chờ Viêm Viêm có thể làm việc, thì cậu ngồi hưởng phúc rồi."

"Ừm, không thêm nghe cậu nói nữa, mình phải vào phòng thu âm rồi."

...

Mười một giờ 40

Đúng giờ Thảm Mặc Thần mở radio, đi đến cửa sổ, bên ngoài trời bắt đầu mưa rồi.

"Đều nói, khi đầu hạ một trận mưa tiếp theo một trận mưa, Nhưng mà trong trận mưa này, có một phần ý lạnh lan tràn vào trong lòng, nếu như bây giờ bạn còn ở bên ngoài, không muốn tùy ý đi trong mưa, kết quả sau khi tình thơ ý họa có khả năng là ngày mai hắt xì, chúc mọi người buổi tối tốt lành, tôi là Thủy Thủy." tiếng Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng từ bên trong radio truyền tới.

Cô nghe điện thoại đầu tiên tối nay.

"Thủy Thủy, cô biết không, Dạ Lăng Dật sắp về nước, nam thần Dạ Lăng Dật của tôi sắp về nước, tôi thật sự là rất cao hứng." Đầu bên kia điện thoại, có một cô gái hưng phấn kêu.

Thủy Miếu Miếu lẳng lặng nghe, rũ mắt, lông mi thật dài che khuất dao động trong mắt, vừa cười vừa nói: "Chúc các người từ tình nhân sẽ thành gia quyến."

"tôi không phải là tình nhân của anh ta, tôi chỉ thăm mến anh ta mà thôi, ha ha, tôi thật rất thích anh ta. Anh ta là người đẹp trai nhất mà tôi từng thấy qua, người có tài nhất, người có năng lực nhất, Thủy Thủy, cô biết không? Lần này anh ta ở nước Mỹ trong một đêm làm ăn thì kiếm lời ba triệu. Anh ta là người giàu có trẻ tuổi nhất trên thế giới." cô gái bên đầu bên kia điện thoại còn đang nhảy cẫng nói.

"Tôi cũng không biết, bất quá, cô thông qua radio nói anh ta tốt như vậy, sẽ không sợ, người khác cướp đoạt của cô sao?" Thủy Miếu Miếu trêu chọc nói.

Chương 116: Đàn độn, tôi thích cô rất lâu

"quá nhiều người thích anh ta, không sợ lại thêm một người, tôi có thể chọn bài hát, cho nam thần của tôi sao?" Cô gái kích động nói.

"Tốt, cô nói đi." Thủy Miếu Miếu mở máy tính ra.

"Anh ta rất ưa thích Lưu Đức Hoa, tôi muốn chọn Lưu Đức Hoa thủ lĩnh trung đội con doi đen, hoan nghênh anh ta về nước." Người phụ nữ thâm tình nói ra.

"Được." Thủy Miếu Miếu đem bài hát nổi tiếp lên: "chúc nam thần của cô và cô hạnh phúc."

Thủy Miếu Miếu cắt điện thoại rồi.

Nghe này thủ lĩnh, suy nghĩ, về tới năm cô 14 tuổi.

Lưu Đức Hoa mở ca nhạc hội ở Thành Châu.

Rất nhiều nữ sinh ưa thích Dạ Lăng Dật đều đi đoạt vé, cô cũng không ngoại lệ, xếp một hàng rất dài, dưới mặt trời thật to, thật vất vả dùng phí sinh hoạt một tháng mua hai tấm vé Lưu Đức Hoa biểu diễn.

Cô cao hứng bừng bừng đem vé vào cửa đưa cho Dạ Lăng Dật, anh lại ở trước mặt cô cười nhận vé vào cửa của một nữ sinh khác cho.

Khi anh nhìn về phía cô, ánh mắt khiêu khích, lạnh nhạt nhếch miệng, đến góc độ chăm chọc.

Trong nháy mắt cô bị lôi đến rồi.

Cô nghĩ đến, khi cô còn bé khi dễ Dạ Lăng Dật như vậy, anh hận cô thật sâu.

Cô và anh không có diễn trò rồi.

Trải qua một tuần đấu tranh tư tưởng, cùng với bị Dạ Lăng Dật ngược tâm lao lực quá độ, cô quyết định từ bỏ rồi.

Phần thăm mền này tới đột ngột, đi cũng nhanh, điều chỉnh tốt tâm tình của mình, cùng ngày cô ở đại nhạc hội, bán vé vào cửa, đổi hai tháng phí sinh hoạt, một mình qua Vân Nam du lịch.

Khi du lịch, quen biết một học trưởng.

Dáng dấp học trưởng ra sao, bây giờ cô đã quên mất, dù sao nhớ kỹ rất cao, rất đẹp trai, lại là đội trưởng đội bóng rổ, lúc ấy trong trường học cũng là nhân vật làm mưa làm gió.

Sau khi trở về, học trưởng bắt đầu dòn sức theo đuổi cô.

Mỗi ngày ở dưới lầu chờ cô, mua điểm tâm cho cô, đưa hoa hồng cho cô, đón cô tan học, mời cô xem phim.

Khi đó nữ sinh, đều ngây thơ dễ dàng cảm động với tình yêu.

Vào một ngày trời mưa, anh chỉ mang theo một cây dù, bảo vệ cô, toàn thân anh lại ẩm ướt rồi.

Ngày ấy, cô đáp ứng kết giao cùng học trưởng.

Nhưng mà

Rất lâu, thì kết giao một tuần, còn chưa kịp bắt sóng đâu, thì bị Dạ Lăng Dật trả thù rồi.

Kết quả, mối tình đầu nảy sinh cứ như vậy bị anh bóp chết trong tình trạng vừa nảy sinh.

Cô bị viết kiểm điểm, sự tích quang vinh như thế ở trường học bị thổi còi coi như tài liệu phản diện giảng dạy thông báo phê bình.

Học trưởng bị cha mẹ an bài chuyển trường rồi.

Cô còn bị ba ba treo lên đánh một trận, phát sốt đến 39 độ.

Phát sốt mấy ngày nay, mỗi ngày Dạ Lăng Dật đều đến, mặt lạnh đứng ở đầu giường của cô, mắt sắc bén trừng cô, giống như là muốn đốt cô thành một cái hố.

Cô rất tức giận.

Cô biết, anh cũng là đến xem cô xấu mặt, nhìn cô nửa chết nửa sống.

Cô đem gối đầu, gối dài, chần phát tiết ném trên thân anh.

Đề anh cắt.

Anh vẫn không cắt!

Cô bực tức, gào khóc rống lên.

Lúc ấy nghĩ, làm sao cô xui xẻo như vậy?

Nói chuyện yêu đương, cầm bán **** tâm, kết quả, không có nói thành chuyện yêu đương, còn bị khuyên răn gấp đôi rồi.

Dạ Lăng Dật cúi người, hôn lên môi của cô.

Đó là lần đầu tiên cô hôn môi, cũng là lần đầu tiên anh hôn môi.

Anh cẩn thận vươn đầu lưỡi vào trong miệng của cô, khản trương đến nỗi lông mi đều run rẩy.

Cô cũng sợ ngậy người, ngừng thút thít, nước mắt lướt qua khuôn mặt, mở to hai mắt, nhìn Dạ Lăng Dật xa lạ.

Anh nhú mày, đặc biệt thâm tình nói: "Hạ Văn đàn độn, tôi thích cô rất lâu, cô về sau, chỉ có thể là của tôi, tôi vậy. Chỉ là của cô."

Hạ Văn đàn độn.

Hạ Văn đàn độn.

Nước mắt Thủy Miếu Miếu lẳng lặng chảy qua gò má.

Cô nghĩ, cô thật là người ngốc nhất trên thế giới.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Coi trọng anh

Đột nhiên, truyền đến tiếng gõ thủy tinh.

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía cửa sổ.

Đồng sự nhú mày, chỉ cô.

Thủy Miếu Miếu tỉnh táo lại, ý thức được âm nhạc đã ngừng một phút đồng hồ rồi.

Cô nhanh trí, vội vàng nói: "Làm một khảo thí nho nhỏ, nếu như một người, bên trong cuộc sống của bạn biến mất một phút đồng hồ, một giờ, một ngày, một năm, đối với bạn có nhiều thay đổi, trong lòng của bạn là tiếc nuối, là tưởng niệm, là điên cuồng tìm kiếm, càng là, thần nhiên xử trí tiếp nhận?"

Bởi vì cương vị điều động, hôm nay là một ngày sau cùng Thủy Thủy chủ trì cho các bạn (tối nay không đề phòng), cảm ơn các bạn làm bạn Thủy Thủy một năm rưỡi, phải rời khỏi, còn có chút không nỡ, bất quá, ngày mai sẽ có người chủ trì càng thêm xuất sắc tiếp nhận việc của Thủy Thủy, hi vọng các bạn ủng hộ cô giống như ủng hộ Thủy Thủy.

Tốt, nghe tiếp một cú điện thoại."

Thủy Miếu Miếu nói điện thoại vào.

"Thủy Thủy, cô muốn đi rồi sao?" tiếng một thanh niên truyền tới.

"Thiên hạ, không có bữa tiệc không tan, duyên tụ duyên tan còn tự tại." Thủy Miêu Miêu khẽ cười nói.

"Thủy Thủy, tôi rất thích phong cách cô chủ trì, tuy sắc bén, nhưng mà giống như là cảnh báo, có thể gỡ tình người chấp mê bất ngộ." Người thanh niên sùng bái nói ra.

Có thể khi ra đi, nghe được có người khích lệ như thế, là rất vui vẻ.

"Cảm ơn." Thủy Miêu Miêu thực tình thành ý nói.

"Thủy Thủy, có một chuyện, tôi không biết nên làm cái gì?

Tôi rất ưa thích một cô gái, nhưng mà, tôi không xác định cô ta có thích tôi hay không.

Mua bánh mì cho cô ta, cô ta ăn, mua đồ, vật cho cô ta, cô ta cũng dùng, nhưng mà tôi ước hẹn cô ta đi ra ăn cơm, xem phim, cô ta không ra, có ngày, tôi nhìn thấy cô ta hẹn một người bạn cùng phòng đi ăn cơm." tiếng người thanh niên buồn bực truyền tới.

"Nghe qua, cô ta giống như là coi trọng lễ vật của cậu, mà không phải con người cậu." Thủy Miêu Miêu phân tích nói ra.

"Vậy tôi phải làm gì?" Người thanh niên mê mang hỏi.

"Nếu như yêu, thì dùng sức nỗ lực, đã nỗ lực, thì đừng nghĩ đến hồi báo, nếu như không yêu, thì tiêu sái quay người, vì sao cậu không dám hỏi trực tiếp, đó là trong lòng cậu đã có đáp án, Chúc cậu may mắn, gởi cậu một ca khúc, chia tay khoái lạc. Trong đó một câu ca từ là như vậy: Nếu như anh bùng dù vì người khác, tội gì bạn phải vì anh chờ ở trong mưa."

Thủy Miêu Miêu cắt đứt điện thoại, lau nước mắt nơi khóe mắt, nở nụ cười, đem hết toàn lực đi khoái lạc.

Từ trong trí nhớ, cô lại khôi phục là Thủy Miêu Miêu sáng sủa cười mở.

...

Thẩm Mặc Thần nhíu lông mày, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước, vài phần sắc bén, vài phần không vui, vài phần tiêu sái.

Anh phát hiện, Thủy Miêu Miêu nghe được hai chữ Lăng Dật này thì sẽ thất thố, lần trước thút thít, lần này bệnh loét mũi.

Lăng Dật là người cô quen biết lúc nào?

Sau khi anh rời đi, hay là trước khi anh rời đi!

Ở giữa cô và Lăng Dật là quan hệ như thế nào.

Thẩm Mặc Thần càng nghĩ càng bức bối, gọi điện cho Giang Nam Phong, lạnh giọng hỏi: "Điều tra có tiến triển mới hay không?"

"Có, anh hai, em đang muốn báo với anh, bảy năm trước Hạ Văn có một vị hôn phu gọi Dạ Lăng Dật, thì ra Dạ Lăng Dật này cũng là thiên tài tài chính Dạ Lăng Dật."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần trầm xuống, lạnh giọng hỏi: "Có ảnh chụp Hạ Văn không?"

"Có, một hồi em gởi tư liệu tới cho anh." Giang Nam Phong nói ra.

"Được."

Thẩm Mặc Thần mở máy tính ra, xem bưu kiện, nhìn thấy nội dung điều tra cho, sắc mặt càng ngày càng kém, đôi mắt càng ngày càng thâm trầm.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Đến cùng cô là ai

Thủy Miêu Miêu không nghĩ tới tan việc, lại thấy được Thẩm Mặc Thần.

Anh dựa vào trên cửa xe, ngón tay thon dài kẹp thuốc lá, phun ra khói dày đặc.

Ánh đèn đường bao phủ trên thân anh một tầng ánh sáng mờ lung.

Anh hơi nheo hai mắt lại, xem như trong sương mù dày đặc, nhìn về phía ánh mắt của cô, cũng sắc bén.

Thủy Miếu Miếu cảm giác khí tràng không đúng.

Cô lo lắng chạy qua, nhu thuận hỏi: "Làm sao rồi hả? Anh lại không vui."

Thẩm Mặc Thần để rơi thuốc lá ở trong tay, thâm thúy nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, hỏi: " bốn năm trước Hạ gia phá sản, chuyện này cô biết không?"

Trong mắt Thủy Miếu Miếu ngừng một trận, gạt mình, sương mù ướt át tràn ngập bên trên đôi mắt, chân thực lắc đầu.

"ra tay là Dạ Lăng Dật." Thẩm Mặc Thần tiếp tục nói.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy, trái tim mình giống như là bị cái gì đâm một cái, đột nhiên lại bén nhọn, từ bên trong chảy ra dòng máu một giọt một giọt.

Không khí đều cảm thấy mỏng manh.

Cô hoảng hốt nhìn Thẩm Mặc Thần.

"cha Hạ Văn là Hạ Chấn Quốc nhảy lầu tự sát, mẹ Hạ Văn là Lục Tú Nhân khóc mù con mắt, Hạ Văn bị trường đuổi học, bây giờ không biết kết cuộc ra sao. Mà ảnh chụp Hạ Văn không phải là cô." Thẩm Mặc Thần sắc bén nói.

Thủy Miếu Miếu lui về sau hai bước.

Cái tin tức này quá khiếp sợ, trong nháy mắt, trong đầu cô trống rỗng.

"Văn Văn, mẹ đưa con đi nước Mỹ, về sau con cũng không nên quay lại, con gái mẹ, cần hạnh phúc, thực xin lỗi, Văn Văn, coi như con hồi báo ân tình mẹ nuôi của con, có được hay không?" bên tai Thủy Miếu Miếu vang tiếng khóc Lục Tú Nhân.

Lúc ấy cô bị trói, trong miệng bị nhét vải, không thể nói chuyện, chỉ có thể lẳng lặng chảy nước mắt, giống như là quân cờ bị ném bỏ.

Thẩm Mặc Thần nắm chặt tay Thủy Miếu Miếu, không cho cô trốn tránh, hỏi: " đến cùng cô là ai?"

Thủy Miếu Miếu ngẩng đầu, kiên định nhìn Thẩm Mặc Thần, tiếng có chút tắc nghẹn, nói ra: "Tôi đã nói qua, tôi là Thủy Miếu Miếu, khi ra đời, bị Hạ gia ôm sai, Hạ gia coi như con gái nuôi, về sau, Hạ Văn chân chính trở về, tôi được đưa đến nước Mỹ, ảnh chụp anh thấy là Hạ Văn về sau."

Thẩm Mặc Thần thâm thúy nhìn Thủy Miếu Miếu, thăm dò hỏi: "cô qua nước Mỹ khi nào?"

"7 năm trước, 18 tuổi, khi tốt nghiệp trung học. Nếu như anh không tin, có thể đi xem ảnh tôi tốt nghiệp thời cấp ba, thầy giáo hoặc là bạn học nơi đó, hẳn là đều có." Thủy Miếu Miếu nói ra.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần trầm xuống.

Chín năm trước Anh và Tư Tư đã quen biết rồi.

Nếu như Thủy Miếu Miếu nói đều là thật, như vậy, cô thật không phải là Lý Tư Tư rồi.

Thế nhưng mà, vì sao bọn họ lớn lên giống nhau như vậy?

"tại sao Hạ gia phải đưa cô đi?" Thẩm Mặc Thần sắc bén hỏi.

Thủy Miếu Miếu rũ mắt, lông mi hơi hơi run rẩy, trong mắt chảy qua nước như lưu quang.

Có chút trí nhớ, lộ ra, nhất định sẽ là máu chảy đầm đìa.

Thế nhưng mà, vì để cho anh xác nhận cô không phải là Lý Tư Tư, cô cũng chỉ có thể nói ra: "Hạ gia và Dạ gia quan hệ thông gia, Hạ Văn chân chính trở về, Hạ gia sợ tôi quấy rối, đưa tôi đi."

Thẩm Mặc Thần vận lên lông mày, ánh mắt âm đạm đi.

Cô nói, ăn khớp với anh điều tra, cô thật không phải là Lý Tư Tư.

Thủy Miếu Miếu đưa chìa khóa xe cho Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô thật sâu một chút, cầm chìa khoá, đưa tư liệu tới trong tay Thủy Miếu Miếu, mở cửa xe, nghiêng thân thể chui vào trong xe.

Trong nháy mắt, Thủy Miếu Miếu cảm thấy Thảm Mạc Thần rất mát mát, rất suy sút, thâm u trong mắt có tia ưu thương chảy qua.

Anh nhất định rất yêu bạn gái mình, cho nên, biết cô không phải, sẽ mất mát, sẽ khổ sở.

Chỉ là, cô thật sự không phải

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Tôi đã trở về

Sau khi Thủy Miếu Miếu biết Hạ gia phá sản, tâm tình cũng không tốt.

Cô nhớ được năm đó thế lực Hạ gia rất lớn, ở Thành Châu cũng coi như danh môn vọng tộc, làm sao lại, sau khi cô rời đi ba năm thì phá sản?

Hạ Chấn Quốc nhảy lầu, con mất Lục Tú Nhân bị mù rồi.

Tuy sau cùng Hạ gia đối với cô là bất cận nhân tình, cơ hồ là tàn nhẫn hà khắc.

Nhưng mà, cô thường xuyên nằm mơ thấy khi còn bé, lên cây móc trứng chim, mỗi lần Hạ Chấn Quốc đều rất tức giận, nhốt cô lại.

Nhưng mà Lục Tú Nhân lên thả cô ra, cho cô ăn ngon, dạy cô đánh đàn dương cầm, dạy cô ca hát, vẽ vôi.

Khỏe miệng Thủy Miếu Miếu đắng chát, trong mắt tràn ngập một tầng mờ mịt.

Trước khi Hạ Văn chính thức chưa có trở về, cô từng chiếm được tình thương của cha, tình thương của mẹ, cùng với, tuổi thơ, thiếu niên so với người bình thường càng hoa mỹ.

Sáng ngày thứ hai

Sáng sớm Thủy Miếu Miếu đi ra rồi.

"Con trai, tới." Thủy Miếu Miếu gọi.

Viêm Viêm hấp tấp chạy qua, hỏi: "Mẹ già, làm gì."

Thủy Miếu Miếu đưa một nghìn đồng cho Viêm Viêm, dặn dò: "Mẹ muốn ra ngoài hai ngày, con ở nhà một mình phải ngoan ngoãn, không mở cửa cho người xa lạ, biết không? Nếu có việc, lập tức gọi điện nói cho mẹ."

Viêm Viêm nhú mày, hỏi: "Mẹ già, mẹ đi đâu?"

"Thành Châu." Thủy Miếu Miếu nói ra.

"Thành Châu rất xa nơi đây, mẹ đi một mình con không yên lòng, hôm nay con qua trường học xin phép nghỉ, đi với mẹ." Viêm Viêm lo lắng nói.

Thủy Miếu Miếu nở nụ cười, dùng tiền gõ đầu Viêm Viêm một cái, nói ra: "Không yên lòng cái gì, mẹ con hung hãn như vậy, chỉ có mẹ khi để người ta, không người nào dám khi dễ mẹ, an tâm, đi học cho giỏi, thuận lợi ngày mai mẹ có thể trở về rồi."

"Nhớ kỹ nhất định phải gọi điện cho con." Viêm Viêm dặn dò.

"Ừm hừ."

Thủy Miếu Miếu đi nhà ga, mua vé xe, qua Thành Châu.

Từ Ninh Xuyên đến Thành Châu, cần bốn tiếng rưỡi.

Trên tư liệu Thảm Mạc Thần cho cô biểu hiện, Lục Tú Nhân đã không ở khu biệt thự lúc đầu, mà chính là về nhà ở nông thôn.

Hai giờ chiều Thủy Miếu Miếu đến Thành Châu, lại đổi xe, đến bốn giờ chiều mới tới nông thôn

Nhà Lục Tú Nhân, đã không còn là biệt thự xa hoa, mà là một tòa nhà một tầng lầu mái ngói.

Lục Tú Nhân ngồi ở cửa lộ đậu nanh.

Bà rất gầy, ánh mắt trống rỗng, khuôn mặt tái nhợt, trên mặt không có bao nhiêu biểu tình, bởi vì nhìn không thấy, lọt hạt đậu, mò mẫn trong chén.

Lòng Thủy Miếu Miếu chua xót, đi đến trước mặt của cô.

Lục Tú Nhân cảm giác được bóng mờ, ngẩng đầu, mờ mịt nhìn phía trước, không xác định hỏi: "Là Văn Văn trở về rồi sao?"

Lông mi Thủy Miếu Miếu hơi run rẩy.

Khi còn bé, Dạ gia ở rất gần Hạ gia, cửa sổ của cô đối diện cửa sổ phòng Dạ Lăng Dật, có một lần, cô bắt được rất nhiều sâu lông, leo đến phòng Dạ Lăng Dật, đặt sâu lông ở bên trong hộp đựng bút của anh.

Bởi vì làm chuyện xấu, khi leo trở về, bị kịch, ngã xuống từ lầu hai.

Té rụng một cái răng, miệng đều là máu.

Lục Tú Nhân nhìn thấy, ôm cô khóc.

Khi cô còn bé da rất dày, lúc đầu té không đau, nhìn thấy Lục Tú Nhân khóc tan nát cõi lòng, thì cũng khóc theo.

Nghĩ tới đây, trong mắt Thủy Miếu Miếu tràn ngập mờ mịt, đem hai vụn đồng chuẩn bị trong túi đưa tới trong tay Lục Tú Nhân.

Lục Tú Nhân sờ đến tiền, có chút giật mình, bắt lấy Tay Thủy Miếu Miếu, kích động nói: "con là Văn Văn đúng không? Không phải Văn Văn mẹ sinh ra, đúng không?"

Thủy Miếu Miếu không nghĩ tới bà còn nhớ rõ mình, không để nước mắt mình chảy ra, khẽ cười nói: "Mẹ, con trở về rồi."

Lục Tú Nhân nắm Tay Thủy Miếu Miếu, gào khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Buổi tối kia ở nước Mỹ là có ý định hay ngẫu nhiên

"Thực xin lỗi, Văn Văn, Thực xin lỗi, Văn Văn." Lục Tú Nhân không ngừng nói ra.

"Không sao, chuyện đã qua, con đã không còn nhớ rõ rồi." Hạ Văn bình tĩnh nói, ngồi xổm xuống, nhìn con mắt của Lục Tú Nhân, dịu dàng hỏi: "Con mắt có thể trị hết, ngày mai con dẫn mẹ đi bệnh viện mắt khám con người."

Lục Tú Nhân khóc lớn hơn, thân thể cũng run rẩy.

Cô con gái ruột thịt, khi Hạ gia phá sản, cầm đi đồ, vật đáng giá duy nhất trong nhà.

Một năm trước trở lại một lần, đòi tiền bà, bà không có, lại biến mất lần nữa rồi.

Tình người ấm lạnh.

Tiếng Lục Tú Nhân nghẹn ngào: "Đều là đáng đời mẹ, mẹ không nên vì con gái ruột thịt của mình đối với con như vậy, Thực xin lỗi, Văn Văn, mẹ sai rồi, con có thể tha thứ cho mẹ sao?"

Ngay từ đầu, khi Thủy Miếu Miếu bị trói đưa đi nước Mỹ, cô thật không hiểu.

Cô yêu gia đình, yêu thương ba mẹ, vì sao trong một đêm, sẽ trở nên tuyệt tình như thế.

So với sinh hoạt gian khổ, để cho bách chịu dày vò chính là bị vứt bỏ thống khổ, lòng chua xót bất đắc dĩ.

Cho nên đoạn thời gian này trôi qua hôn thiên ám địa, vô tri vô giác.

Thế nhưng mà về sau có Viêm Viêm, cô bắt đầu hiểu rõ, làm người cha mẹ, vì chính hạnh phúc con gái mình, làm hi sinh gì đều nguyện ý.

Dần dần, thời gian cùng trưởng thành, đã để cô quên đi ôm lấy oán niệm cùng căm hận.

Thủy Miếu Miếu nở nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Đương nhiên tha thứ, nếu không phải mẹ dưỡng dục, nói không chừng con đã sớm chết, hưởng chi mẹ còn

đưa con qua nước Mỹ đọc sách."

Lục Tú Nhân buồn bực khóc.

Thủy Miếu Miếu ôm bờ vai của cô, vỗ vỗ bả vai, trấn an nói: "Hết thủy sẽ tốt lên."

Lục Tú Nhân khóc một hồi, nhẹ nhàng tỉnh tự, nắm chặt tay Thủy Miếu Miếu, cấp bách nhắc nhở: "Văn Văn, tiểu tử Dạ gia này là ác ma, từ khi nó bắt đầu tiếp xúc với con, chính là vì muốn chiếm đoạt Hạ gia của chúng ta, căn bản không phải nó thật tâm thành ý muốn cưới con, là mẹ và ba con hám lợi đen lòng, mới có thể bị Dạ gia lừa, Văn Văn, về sau nhất định con cách xa Dạ Lãng Dật một chút."

Thủy Miếu Miếu rất bình tĩnh nói: "con và anh ta không còn liên hệ rồi."

"Vậy là tốt rồi, đúng rồi, cha mẹ con đối với con tốt không? Con đi nước Mỹ không lâu, thì mẹ con tới tìm mẹ, hỏi mẹ muốn địa chỉ của con, nhất định bọn họ rất yêu thương con?" Lục Tú Nhân cảm thấy vui mừng nói ra.

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên một tia hồ nghi, hỏi: "mẹ nói mẹ con 7 năm trước đến hỏi mẹ muốn địa chỉ của con?"

"đúng, bà nói về sau sẽ chiếu cố thật tốt cho con, còn để cho chúng ta ngừng cấp phí sinh hoạt cho con." Lục Tú Nhân nói ra.

Thủy Miếu Miếu nhướng mày.

Về sau cô đi nước Mỹ, căn bản không có người cho cô phí sinh hoạt, thời gian vô cùng dầy vò.

Nghe nói một năm sau khi mẹ ruột cô sinh ra cô, thì buồn bực sầu não mà chết rồi.

Này, là ai tìm đến Lục Tú Nhân?

Ở nước Mỹ, cô bị hạ được, đến tột cùng là có ý định, hay là ngẫu nhiên.

"mẹ làm sao xác định bà là mẹ của con?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"trước đó mẹ còn tưởng rằng ôm sai con, nhưng mà về sau mới biết được, con và hạ Văn không cần thận bị đổi rồi. Hạ Văn gọi bà là mẹ, cho nên mẹ xác định là mẹ của con." Lục Tú Nhân hồi đáp.

Thủy Miếu Miếu hiểu rõ rồi.

Như vậy, 7 năm phía trước tìm Lục Tú Nhân cũng là Tả Doanh Doanh rồi.

Thì ra Tả Doanh Doanh đã sớm biết cô ở nước Mỹ, mà lại, còn có ý để Lục Tú Nhân không cho cô phí sinh hoạt.

Chẳng lẽ, lần đó hạ được cũng có quan hệ với Tả Doanh Doanh?

Không phải vậy vì sao Tả Doanh Doanh hiểu rõ địa chỉ của cô, lại chưa từng xuất hiện?

Một đêm này, Thủy Miếu Miếu tâm sự nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Anh một đi không trở lại rồi, tôi liền trả lời anh

Ngày thứ hai, cô mang theo Lục Tú Nhân đi đến bệnh viện kiểm tra mắt.

Kiểm tra kết quả không quá lý tưởng.

Mắt Lục Tú Nhân không phải bởi vì khóc thời gian dài dẫn đến thị giác mệt mỏi, mà chính là, não bộ có khối u, đè lên thần kinh thị giác.

Thủy Miếu Miếu biết một chút, phẫu thuật não tồn tại nguy hiểm rất lớn, tiền phẫu thuật cũng cần tầm 7 vạn, nếu như phát sinh tình huống khẩn cấp khác, cần dùng trị phí càng nhiều.

Mà cô, bán toàn bộ đạo cũng không có nhiều tiền như vậy.

Trên đường trở về, Thủy Miếu Miếu giữ im lặng.

Ngược lại Lục Tú Nhân trấn an Thủy Miếu Miếu nói: "Mẹ đã già, nhìn không tốt cũng không sao, không cần lo lắng, mẹ đã mù ba năm, quen thuộc bóng tối. Nhắm mắt làm ngơ, còn dễ chịu một chút."

Thủy Miếu Miếu muốn nói lại thôi, sau khi suy tư, nói ra: "Mẹ, con đón mẹ về Ninh Xuyên ở."

Lục Tú Nhân hiện lên nụ cười, nói ra: "Đưa trẻ ngốc, nếu con đón mẹ qua Ninh Xuyên, cha mẹ ruột của con sẽ ghen ghét, mẹ đã quen thuộc cuộc sống ở nơi này rồi."

"Con và họ không ở cùng một chỗ, bọn họ sẽ không ghen." Thủy Miếu Miếu xác định nói.

"Mẹ không muốn rời đi nơi này, nơi này có kỷ niệm của mẹ và cha con, nói không chừng, con gái mẹ sẽ trở về tìm, mẹ muốn ở chỗ này đợi nó." Lục Tú Nhân thương cảm nói.

"Tôi đã biết."

Lúc Thủy Miếu Miếu rời đi, đưa 1 vạn còn lại trên người cho Lục Tú Nhân, lưu lại số di động của mình, nói ra: "Muốn mua gì ăn gì thì mua cái đấy, nếu có khó khăn gọi điện thoại cho con."

"Con đi trên đường cẩn thận." Lục Tú Nhân đứng ở cửa ra vào, trông về phía xa, tiễn Thủy Miếu Miếu rời đi.

Thủy Miếu Miếu trở về Thành Châu, trong lòng vẫn giống như đè nén cái gì, nặng nề, không dễ chịu.

Cô không có trực tiếp đi ra trạm xe lửa, mà chính là đi tới nơi trước kia sinh hoạt.

Thành Châu đã từng là khu biệt thự hiển hách một thời, hiện tại, cũng theo thời gian, chậm rãi mất đi hào quang.

Thủy Miếu Miếu nhìn nhà trước kia của cô và Dạ Lăng Dật, cảnh còn người mất, nhà vẫn còn, mà cô và Dạ Lăng Dật, đã thành hai đường thẳng song song.

Một chiếc Bugatti Veyron màu bạc trắng lái tới, tốc độ rất nhanh.

Thủy Miếu Miếu định tạt sang cạnh.

Chiếc xe kia lại dừng thẳng về phía cô.

Thủy Miếu Miếu kính hải mở to hai mắt, chạy ra phía sau cái cây.

Xe lại dừng hoàn toàn trước cái cây có 3 cm.

Thủy Miếu Miếu ôm cây, dọa đến chân có chút như nhũn ra.

Người đàn ông trong xe nhếch khóe miệng khinh bỉ, anh ta từ trên xe xuống.

Cao lớn, thẳng tắp.

Mặc thân âu phục màu đen.

Tóc vuốt thẳng lên.

Mang theo kính râm to, gác trên sống mũi.

Bờ môi rất mỏng

Mặt vô cùng lập thể.

Đẹp trai vô pháp vô thiên.

Toàn thân lại bao phủ ý vị cảm dục lạnh như tiền.

Cuồng ngạo, lạnh lùng, phiêu dật.

Quả nhiên người cũng như tên —— Dạ Lăng Dật

Nhìn thấy anh ta, Thủy Miếu Miếu cảm thấy có chút hô hấp không được, đại não đình trệ.

Anh ta lấy kính râm xuống, khẽ nhìn thoáng qua Thủy Miếu Miếu, trong ánh mắt sâu thẳm không có nửa điểm gọn sóng, giống như nhìn một người xa lạ.

So với bảy năm trước càng thêm thành thực, tản ra khí điểm ngạo nghễ của thiên tử.

Trái tim Thủy Miếu Miếu giống như là bị cái gì đâm vào, đau đớn tới quá đột nhiên, cô không kịp suy nghĩ, không muốn đi làm rõ.

"Bác gái này, xin hỏi, biết đường Hương Chương đi như thế nào không?" Dạ Lăng Dật lạnh lùng hỏi.

Bác gái?

Thủy Miếu Miếu nhìn thoáng qua bốn phía, không có người, chỉ có vô và Dạ Lăng Dật.

Đậu phộng.

Bác gái là chỉ cô sao?

Thủy Miếu Miếu giương lên khóe miệng, trong mắt lóe lên giao hoạt, hai tay vòng ngực, khiêu khích nói ra: "Anh một đi không trở lại, tôi sẽ nói cho anh biết."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Cút oanh liệt như thế

Ánh mắt Dạ Lăng Dật đột nhiên lạnh lẽo, bắn ra ác liệt, phun một chữ từ trong kẽ răng ra: "Cút."

"Tuân lệnh." Thủy Miếu Miếu lên tiếng, quay người rời đi.

Dạ Lăng Dật nhìn bóng lưng Thủy Miếu Miếu, tay nắm chặt, gân xanh trên mu bàn tay bộc phát.

Cửa mở ra.

Người làm bên trong ngạc nhiên hô: "Thiếu gia, cậu trở về rồi hả?"

"Ừm." Dạ Lăng Dật lạnh lùng lên tiếng.

Mẹ của anh ta Trương Thiếu Phân vội vàng chạy tới, nhìn Dạ Lăng Dật từ trên xuống dưới, tự hào nói: "Con của mẹ so với lần trước càng đẹp trai hơn."

Dạ Lăng Dật khẽ động khóe miệng, đôi mắt liếc về phía sau, trên đường trống rỗng, trong mắt lóe lên ý lạnh, nói ra: "Mẹ, con có việc đi trước."

"Sao vừa trở về đã đi." Trương Thiếu Phân không thôi nói.

"Thị trưởng mời con ăn cơm." Dạ Lăng Dật lời ít mà ý nhiều, đeo kính râm, lên xe, gia tốc, thế nhưng chạy trên đường lớn cũng không có thấy Thủy Miếu Miếu.

Anh ta đánh tay lên tay lái, phát ra âm thanh chói tai.

...

Thủy Miếu Miếu ngồi xe lửa trở về, đôi mắt hồ hững nhìn về phía trước, mắt phải không ngừng nháy, cô dùng ngón tay ấn mí mắt phải.

Sao mắt phải vẫn nháy?

Mắt phải, mắt trái, ngây ngốc không phân biệt được.

Điện thoại di động kêu lên, Thủy Miếu Miếu nhìn thấy là Tà Doanh Doanh.

Đậu phộng.

Mắt phải nháy, giám định hoàn tất.

Thủy Miếu Miếu nghe điện thoại, dựa vào ghế, dáng vẻ lưu manh hỏi: "Làm sao vậy, mẹ tôi báo mộng cho bà sao?"

Tà Doanh Doanh hừ một tiếng, âm dương quái khí nói: "Thủy Miếu Miếu, không phải cô nói Lâm Nam Vũ coi trọng cô sao? Chỗ tôi có mấy vé đi suối nước nóng, cô hẹn cậu ta trời tối ngày mai tắm suối nước nóng, cũng coi như gia đình tụ họp đi."

"Ngại quá, mấy ngày trước chúng tôi chia tay, nguyện vọng này, tôi không thỏa mãn được bà." Thủy Miếu Miếu không quan trọng nói.

"Nên biết dạng như cô thù dệt vô có, sao người ta lại coi trọng mặt hàng như cô." Tả Doanh Doanh khinh bỉ nói ra.

"À, mặt hàng này không lãng phí tiền điện thoại của bà, tôi cúp." Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng nói, chuẩn bị tắt điện thoại.

Tả Doanh Doanh không có cách nào với cô.

Giống như da dày không gì không phá rồi.

"Được rồi, được rồi, so đo với loại vô liêm sỉ như cô không có gì tốt, ngày mai sau khi tan học đến nhà tôi, tôi sắp xếp đối tượng hẹn hò mới cho cô, lần này cô biểu hiện tốt một chút, đừng làm mất mặt Thủy gia chúng ta." Tả Doanh Doanh cả giận nói.

Thủy Miếu Miếu không cho mặt mũi cúp điện thoại.

Tuy cúp sáng khoái, nhưng ngày thứ hai, vẫn phải xuất hiện trong nhà Tả Doanh Doanh.

Tả Doanh Doanh chuẩn bị cho cô một chiếc váy lụa trắng, vấn đề là, cái cái váy lụa trắng này ăn bớt ăn xén nguyên vật vậy sao?

Cổ áo hình chữ V, eo khoét, ngắn đến bắp đùi.

Cô chỉ cần cong eo, liền lộ ra quần lót rồi.

Thủy Miếu Miếu dở khóc dở cười, cái lão vu bà này mở Gà viện, nói không chừng sinh ý có thể rất tốt.

"Dì, để bà tốn kém nhiều không tốt, quần áo này, thích hợp với bà hơn." Thủy Miếu Miếu cười đùa tí từng ném váy lụa trắng tới trước mặt Tả Doanh Doanh.

Tả Doanh Doanh đoạt lấy váy lụa trắng, ném vào người Thủy Miếu Miếu, không vui nói ra: "Đừng không biết điều, cái bộ này là bộ xuất sắc trong thời trang Milan năm nay, bỏ ra hơn bảy nghìn, hôm nay cô biểu hiện tốt một chút cho tôi, nếu dám đắc tội Trần cục trưởng, tôi sẽ cho cô chịu không nổi."

Thủy Miếu Miếu khiêu mi, bất động thanh sắc cúi người, nhặt đồ trên đất, nhếch khóe môi, tới gần Tả Doanh Doanh, trong mắt lóe lên tinh ranh, nói ra: "Dì, dì giới thiệu cho tôi người quyền cao chức trọng như thế, không sợ tôi thổi gió bên đầu hại chết đi sao? Dù sao, lúc ở nước Mỹ, bà hạ thuốc tôi, tôi còn không có quên đâu?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Không mặt mũi không mất mặt

Tả Doanh Doanh mở to hai mắt nhìn, cả giận nói: "Cô đang nói bậy bạ gì đó, người nào hạ thuốc cô hả? Đầu óc cô có bị bệnh không?"

"Bà không hạ thuốc tôi, vậy qua tìm Lục Tú Nhân làm gì?" Thủy Miếu Miếu như hơi hợt cười nói, ánh mắt lại nhìn kỹ Tả Doanh Doanh.

"Tôi chỉ không để cho bà ta không cung cấp phí sinh hoạt cho cô, tôi phải để cô chết đói." Tả Doanh Doanh xúc động nói ra miệng.

Thủy Miếu Miếu bừng tỉnh hiểu ra, gật đầu nói: "Thì ra bà muốn tôi chết đói à, tôi bình an trở về, thật đúng là để bà thất vọng rồi."

Tả Doanh Doanh sợ hãi nhìn Thủy Miếu Miếu, có loại cảm giác rợn cả tóc gáy.

Nếu Thủy Miếu Miếu giả quan lớn, sẽ không làm khó dễ bà ta thật chứ?

Tả Doanh Doanh chỉ Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Tôi cảnh cáo cô, tuyệt đối không nên có gì, nếu cô không nghe lời của tôi, tôi lúc nào cũng có thể đào mộ mẹ cô, bây giờ cô hi sinh, cũng là vì sự nghiệp của cha cô, đừng đầu tranh nội bộ."

"A." Thủy Miếu Miếu qua loa một câu, xoay người, đi về phía nhà vệ sinh, cũng không quay đầu lại nói ra: "Tôi đi thay quần áo."

Tả Doanh Doanh nhìn bộ dạng Thủy Miếu Miếu không quan trọng, bà ta có chút không hiểu rõ cô.

Bởi vì không hiểu rõ, cho nên, căn bản cũng không biết nhược điểm của cô ở nơi nào.

Thủy Miếu Miếu cúp đôi mắt, bình tĩnh thay đổi bộ đồ Tả Doanh Doanh mua cho cô.

Cô vốn có bộ đào no đủ, bộ đồ này mặc ở trên người cô, bên trong thanh thuần mang theo kêu gọi mê hoặc, mê hoặc giống như trời sinh.

Thủy Miếu Miếu động khóe miệng châm chọc.

Thật đúng bên ngoài tô vàng nạm ngọc trong thối rữa.

Nhiều người muốn cô chết như vậy, cô cũng không chết được, tai họa di ngàn năm sao?

Thủy Miếu Miếu đi ra ngoài.

Tà Doanh Doanh thấy được ngực cô no đủ, giật giật khóe miệng khinh bỉ, nói ra: "Thật sự trời sinh tiện nhân."

Sắc mặt Thủy Miếu Miếu không quan tâm hơn thua.

Biết rất rõ ràng có ít người trong miệng không nói được lời hữu ích, cô còn khó chịu hơn, chẳng phải nghe người ta nói sao?

Cô hết lần này tới lần khác không cho Tà Doanh Doanh như ý.

Thủy Miếu Miếu hiện lên nụ cười, mặt dày mày dạn nói với Tà Doanh Doanh: "Lớn là tiện, vậy đi Tà, thật đúng là không thấy tiện."

Tà Doanh Doanh nhìn sang sân bay của mình, cắn răng, ném chiếc hộp áo tắm trên ghế sofa cho Thủy Miếu Miếu, châm chọc nói ra: "Cô thật đúng là không biết xấu hổ."

Thủy Miếu Miếu nhìn cũng chưa từng nhìn cái áo tắm thế nào, liền nhét hộp áo tắm vào trong túi, cười đùa trả lời: "Muốn mặt làm gì, lấy ra ném sao? Không có mặt mới không mất mặt."

Ngụ ý cô là, Tà Doanh Doanh có mặt mất mặt.

Tà Doanh Doanh bị một câu của Thủy Miếu Miếu làm tức nói không nên lời, ngực phập phồng kịch liệt, nhìn bộ dạng cô cười đùa tí tưng, cắn răng, nói ra: "Nhanh mồm nhanh miệng, tôi không chấp nhận với tiện nhân cô."

Bà ta quay người, đi ra cửa.

Thủy Miếu Miếu bình tĩnh đi theo đằng sau bà ta.

Tà Doanh Doanh lên chỗ điều khiển.

Thủy Miếu Miếu kéo cửa sau xe, vừa cười vừa nói: "Thật ngại quá, còn phải để đi Tà làm tài xế."

Sắc mặt Tà Doanh Doanh đều bị tức xanh, bước từ trên xe xuống, quát với Thủy Miếu Miếu: "Xuống, cô lái xe."

"A." Thủy Miếu Miếu dễ nói chuyện, đi xuống lên ghế lái.

Tà Doanh Doanh cười đắc ý, khinh bỉ nói: "Cũng không biết là ai, mệnh tài xế."

"Đi Tà, đi ngồi xong chưa, tôi lấy bằng lái nhưng đã nhiều năm không có lái xe, có chút không thuần thục." Thủy Miếu Miếu có ý tốt nhắc nhở.

Tà Doanh Doanh: "..."

Thủy Miếu Miếu đạp cần ga, xông đi.

Được một lúc, dừng ngay.

Cái trán Tà Doanh Doanh đập vào ghế.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Hối tiện là vật gì, vô quỷ dày có móng tay nhọn

Thủy Miếu Miếu tránh trẻ con qua đường, lại đạp cần ga lao đi, nhanh đến chỗ cua quẹo, lại thắng mạnh xe.

Tà Doanh Doanh đưng vào ghé lần nữa.

Mấy lần như vậy, bà ta đưng đau, tóc cũng rối tung.

"A..." Sắc mặt Tà Doanh Doanh tái nhợt quát nói, "Dừng lại, tôi lái."

"A." Thủy Miếu Miếu rất ngoan ngoãn dừng ven đường, xuống xe.

Tà Doanh Doanh tức giận trừng Thủy Miếu Miếu một chút, lại lên chỗ điều khiển ngồi.

Thủy Miếu Miếu buồn bực ngán ngẩm gãi cổ, lên chỗ ngồi phía sau, cô dựa đầu gối lên thành ghế trước mặt, nhẹ nhàng hát điệu hát dân gian.

"Cô còn giống phụ nữ à, sao mẹ cô sinh ra loại vô lại như cô." Tà Doanh Doanh thở phì phò mắng.

"Không biết, bà hẳn là hỏi mẹ tôi? Nếu không, bà đi vào, để cho mẹ tôi đi ra, quản giáo tôi." Thủy Miếu Miếu cười đùa tí tưng nói.

Tà Doanh Doanh trừng mắt Thủy Miếu Miếu, cắn răng, bó tay rồi.

"Dì." Thủy Miếu Miếu cười hi hi chỉ phía trước, nói ra: "Dì sắp đưng vào cây."

Tà Doanh Doanh nóng nảy nhìn phía trước, nhìn thấy thật sự sắp đưng vào cây, vội vàng giãm dừng.

Phịch một tiếng

Xe đưng phải cây.

Thanh bảo hiểm đưng hư, đèn xe cũng hỏng một cái.

Tà Doanh Doanh từ trên xe bước xuống, đau lòng nhìn Cayenne nhà mình, hung tợn trừng mắt nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu nhún vai, vô tội nói: "Là đi lái xe."

Tà Doanh Doanh nắm chặt tay, gọi điện thoại để quản gia tới xử lý.

Chờ quản gia tới, bà ta vội vàng gọi điện thoại cho Trần cục trưởng.

"Ngại quá, Trần cục trưởng, trên đường bị tai nạn xe cộ... Không ảnh hưởng, người không có việc gì, cảm ơn Trần cục quan tâm... Vẫn còn có bạn sao?... A a, tốt, tốt, mọi người ăn trước, tôi tầm một giờ nữa sẽ đến... Tốt tốt."

Thủy Miếu Miếu nhìn vẻ mặt vui cười nghênh đón của Tà Doanh Doanh, giật giật khóe miệng.

Hỏi tiện là vật gì, chẳng qua là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

Tà Doanh Doanh nhận điện thoại xong, phần hận trừng Thủy Miếu Miếu lần nữa, dặn dò: "Trần cục trưởng, có một cái con trai 26 tuổi bây giờ đang làm việc ở thị ủy, bên cạnh bọn họ đều là quan lại quyền quý, hôm nay cô đi vào đừng có phát bệnh, nếu cô cố ý làm thất bại, tôi không tha cho cô, biết không?"

Thủy Miếu Miếu thuận miệng nói: "Dì, tôi còn nhỏ hơn con người ta, dĩ thật sự muốn giới thiệu tôi cho Trần cục trưởng?"

"Cô nhỏ làm được cái gì, mười tám tuổi chưa lập gia đình đã sinh con, cô cho rằng điều kiện này của cô còn có thể tìm người tốt sao? Tiện như mẹ cô." Tà Doanh Doanh khinh bỉ nói ra.

Thủy Miếu Miếu liếc mắt nhìn Tà Doanh Doanh một chút.

Ánh mắt rất yên tĩnh, rất sâu, như là vũ trụ mênh mông, nhìn không thấu.

Tà Doanh Doanh có chút lo lắng, quay mặt chỗ khác.

Sau một tiếng, bọn họ đi tới khách sạn suối nước nóng.

Về mặt Tà Doanh Doanh vui cười gõ cửa, đẩy ra.

Thủy Miếu Miếu nhìn trong phòng bao.

Liếc một chút, liền thấy Thẩm Mặc Thần.

Đôi mắt cô trừng một lúc, không nghĩ tới anh cũng ở đây.

Thủy Miếu Miếu có chút cục xúc kéo đồ xuống.

Chẳng qua kiểu dáng đã như vậy, kéo thế nào cũng ngăn không được mệnh mỏng dao động này.

Ánh mắt u sầu của Thảm Mặc Thần liếc về phía Thủy Miếu Miếu, trong mắt lóe lên ánh sáng dị dạng, phảng phất, thấy được trang phục cô như vậy, hơi không vui.

Tà Doanh Doanh nhìn thấy Lâm Nam Vũ cũng ở đây, ngạc nhiên nói ra: "Thật là đúng dịp, Lâm giám đốc cũng ở đây."

Lúc này Thủy Miếu Miếu mới phát hiện, Lâm Nam Vũ ngồi ở bên Thảm Mặc Thần, chỉ là, Thảm Mặc Thần quá mức loá mắt, che khuất hào quang những người khác.

Sau khi Tà Doanh Doanh bắt chuyện, đẩy Thủy Miếu Miếu lên phía trước, cười nói với Trần cục trưởng: "Trần cục trưởng, đây chính là con gái lớn tôi đã nói, Thủy Miếu Miếu."

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Cạn bã bên trong cực phẩm cạn bã, cực phẩm bên trong cạn bã

Trên mặt Trần cục trưởng, mỉm cười với Thủy Miếu Miếu, nhìn cũng không thân thiện.

Thủy Miếu Miếu bị Tà Doanh Doanh đẩy lên bên cạnh Trần cục, ngồi xuống.

Tà Doanh Doanh nhìn Lâm Nam Vũ, vội vàng phát tin tức ngắn cho con gái chính mình.

Phát xong, Tà Doanh Doanh với cục trưởng Trần giải thích nói: "Con gái nhỏ của tôi còn có một cái thông cáo, sẽ đến muộn một chút, thật xin lỗi. Miếu Miếu, nhanh mời rượu cho Trần cục."

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên tinh ranh, sáng khoái tự rót cho mình nửa chén Rượu Bò Đào, nâng chén, nhìn về phía cục trưởng Trần, cười rục rờ, nói ra: "Chú, chén rượu này kính chú, chúc chú hồng phúc tề thiên." (sống lâu trăm tuổi)

Chú?

Trần cục trưởng hơi sững sờ, đánh giá Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu ăn mặc gọi cảm như thế, đặc biệt là như ăn như hiện, eo nhỏ, đôi đản ông mà nói, cũng là mê hoặc trí mạng.

Cô là người phụ nữ Tà Doanh Doanh mang tới hối lộ, mọi người tuy nhiên không nói, Nhưng mà lòng dạ biết rõ.

Hoặc là, bởi vì cô đến, trong phòng bao tràn đầy kiểu diêm.

Có thể, hết lần này tới lần khác cô một câu chú, kéo dài cự ly, để cho bóng dáng cô lúc đầu bất chính thế mà đứng lên.

sắc mặt Tà Doanh Doanh tái xanh, đánh mu bàn tay Thủy Miếu Miếu, hoà giải nói: "Kêu cái chú gì, Trần cục còn trẻ như vậy, gọi anh Trần."

Thủy Miếu Miếu toét cười, chen lấn Doanh cánh tay Tà Doanh, vô tội nói: "Di Tà, di thật biết nói đùa, cháu gọi Trần cục trưởng là anh, Trần cục trưởng hẳn là gọi di là gì?"

Thủy Miếu Miếu vừa mới nói xong, sắc mặt Tà Doanh Doanh càng không dễ nhìn.

Thủy Miếu Miếu tự mình uống một ngụm rượu vang đỏ.

Thảm Mặc Thần khóa lại cô, cũng không tự chủ uống một ngụm rượu, khóe miệng hơi giương lên.

"Miếu Miếu, năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả?" Trần cục trưởng rất từ ái hỏi.

"25." Thủy Miếu Miếu sáng khoái nói ra.

Tà Doanh Doanh vội vàng vuốt mông ngựa nói: "Đều nói người đàn ông 41 nhánh hoa, người phụ nữ 40 bã đậu, dựa theo cái này già yếu tỉ lệ tới nói, 25 cùng 52, ngược lại là tuyệt phối."

Thủy Miếu Miếu nheo mắt lại cười rồi.

"Miếu Miếu cười cái gì?" Trần cục trưởng có chút hiếu kỳ, hỏi.

Thủy Miếu Miếu nhìn phía bên Tả Doanh Doanh, vẻ mặt vui cười nói: "Dì Tả năm nay 46, dựa theo thuyết pháp dì nói, dì hiện tại thật đúng là cận bã bên trong cục phẩm cận bã, cục phẩm bên trong cận bã."

Phốc

Con trai của Trần cục đang uống rượu, nghe được Thủy Miếu Miếu nói như vậy, một ngụm rượu phun ra, may mắn nhờ đến bên trong chén rượu của mình, ho hai tiếng.

Tả Doanh Doanh mặt mỗ không biết hướng chỗ nào, tức giận, nói ra: "Cái con bé này, vừa uống rượu thì hồ ngôn loạn ngữ."

Thủy Miếu Miếu cười, rót rượu cho Tả Doanh Doanh, nói ra: "Dì Tả tức giận, muốn là bởi vì khí cháu quấy rối mẹ cháu, cháu thì sai lầm, chén này, cháu kính dì."

Thủy Miếu Miếu chủ động giong ly, cùng Tả Doanh Doanh, đụng ly một cái, một thanh, nâng cốc uống sạch.

Tả Doanh Doanh nhìn những người khác nhìn mình, nếu như không uống, lộ ra bà hẹp hòi rồi.

Bà gượng cười, uống.

Tiếng đập cửa vang lên, cửa bị đẩy ra.

Con gái Tả Doanh Doanh đẩy cửa tiến đến, nũng nịu nói: "Đúng không tầm thường, tôi tới chậm rồi."

Ánh mắt của cô nhìn thấy Thủy Miếu Miếu.

Người phụ nữ, ghét nhất là đụng quần áo, đáng ghét hơn chính là, đụng quần áo, mặc không có đẹp mắt bằng đối phương.

Thủy Đình rất cao gầy, vóc dáng 172, thể nhưng mà, cô thì nhỏ nhắn, lúc đầu bộ quần áo này mặc ở trên thân cô vẫn rất phiêu dật, cảm tính.

Thế nhưng mà, cô cùng Thủy Miếu Miếu đứng chung một chỗ.

Thủy Miếu Miếu là người bán xuất sắc.

Mà cô là người mua xuất sắc.

Danh tiếng bị hạ thấp xuống, trên mặt tự nhiên không nhịn được

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Anh tốt nhất đừng có ý nghĩ đối với cô

"Cô cũng mua quần áo tại Milan sao?" Thủy Đình cười hỏi Thủy Miếu Miếu, trong mắt lóe lên sát khí.

Thủy Miếu Miếu nghe hỏi pháp này, khẳng định là cất giấu bấy rập, nói ra: "Không biết, Dì Tả mua cho tôi."

"Tại trong trung tâm thương mại mua, làm sao rồi?" Tả Doanh Doanh trả lời Thủy Đình, trả lời.

"Mẹ, cái này là thời trang xuất sắc Milan, thị trường Trung Quốc căn bản không có, mẹ sẽ không mua giả?" Nước đình đương liếc mắt Thủy Miếu Miếu, có ý nói như vậy.

"Há, hóa ra là giả, đúng không, Miếu Miếu." Tả Doanh Doanh có ý tăng lớn dB.

Là thật, giả, Thủy Miếu Miếu căn bản không quan trọng.

Tả Doanh Doanh sẽ đối tốt với cô, tuyệt đối thị phi gian tức trộm (ý nói đối tốt là chuyện lạ)

Chỉ là, Tả Doanh Doanh lớn tiếng nói câu nói này, để cho cô một thời gian không biết nên làm sao.

Thẩm Mặc Thần cười, hơi lung lay ly rượu đỏ, nói ra: "Nhìn, cái này trên người cô càng giống là thật."

Mấy người đàn ông nhìn nhau.

Đối với Thẩm Mặc Thần mà nói tương đương tán thành, đều không cần nói cũng biết.

Thủy Đình một hồi đỏ, một hồi trắng, lại không tiện phát tác, trừng Thủy Miểu Miểu, ngồi xuống bên cạnh Lâm Nam Vũ.

Mấy người đàn ông mà nói đề tài đầu tư.

Thủy Đình đang nói chuyện với Lâm Nam Vũ.

Trên bàn cơm, thì nghe tiếng cười cô như chuông bạc.

Thủy Miểu Miểu giống như là người ngoài, tự mình ăn cơm, không nói lời nào, không xã giao, cũng không thêm đề ý hình tượng.

Cô đoán chừng hôm nay xem mất lại hồng rồi.

Hắc hắc.

Xem mất đối cô mà nói bản chất cũng là không ngừng giãy vò bên trong tiếp tục giãy vò.

Các loại phao xuôi nước nóng, rồi đi.

"Được thôi, hôm nay thì đến nơi đây, đổi một nơi, tiếp tục?" Trần cục trưởng nói ra, ánh mắt ý vị thâm trường quét qua Thủy Miểu Miểu.

Thủy Miểu Miểu rung mình, nghĩ thầm không tốt, cái người đàn ông này đối cô có ý tứ rồi.

Thủy Miểu Miểu nhìn như mang theo vài phần hơi say, cười hi hi đối với Trần cục trưởng nói ra: "Chú, khi chú 25, tôi còn chỉ có hai tuổi, tôi 25 tuổi, con trai tôi đều bảy tuổi rồi."

Trần cục trưởng: "..."

Đều là người thông minh, có mấy lời, không cần phải nói quá rõ ràng.

Cô cố ý tại bồi phạn cùng tuổi tác, Trần cục đã hiểu ý cô cự tuyệt, để anh đối cô sinh ra một chút xú ý nghĩ đều bị câu nói này đánh cho tan thành mây khói rồi.

Tà Doanh Doanh trừng Thủy Miểu Miểu, trở ngại rất nhiều người, không tiện phát tác.

Lâm Nam Vũ cũng nghe được Thủy Miểu Miểu ngây thơ bên trong rõ ràng cự tuyệt, nếu như sáng tỏ gương lên khóe miệng.

"Anh tốt nhất không nên có ý nghĩ gì với cô." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói ra, liếc xéo hướng Lâm Nam Vũ, kỹ xảo giơ lên nụ cười.

Một cái chớp mắt, Thẩm Mặc Thần tuần mỵ nếu như thiên nhân, Liễm Diễm vô song.

Lâm Nam Vũ nhìn si rồi.

Trong toilet

"Mẹ, mẹ biết soái ca ngồi bên người Lâm Nam Vũ là ai chăng?" Thủy Đình kích động nói.

"Ai vậy? Mẹ trước đó không có gặp qua." Tà Doanh Doanh hồ nghi nói ra.

"Mẹ đương nhiên không có gặp qua, con cũng là vừa mới biết đến, anh là cháu ngoại Lâm Nam Vũ, mới từ nước Mỹ trở về không bao lâu, cháu ruột lão gia tử Thẩm thị, hiện tại là EO chấp hành Thẩm thị." Thủy Đình hưng phấn mà nói ra.

"Anh cũng là cháu ruột Thẩm lão gia tử? Hửn cũng là người thừa kế Thẩm thị tương lai, con còn qua thông đồng Lâm Nam Vũ làm gì, anh chẳng qua là một giám đốc đầu thầu, con trực tiếp trèo lên cành cây cao thái tử gia, về sau thì có thể muốn gió được gió, muốn mưa được mưa rồi." Tà Doanh Doanh cũng hưng phấn mà nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Không phải lừa đảo tức là đạo chích, cái rắm, cái mông

"Mẹ còn nói sao, làm gì để Thủy Miếu Miếu cùng con mặc một dạng y phục, hôm nay ném người chết rồi." Thủy Đình bực bội nói.

"Con gái, mẹ cũng không biết con sẽ mặc cái này tới, mẹ mua ngoài chợ, xài mấy chục đồng tiền." Tả Doanh Doanh giải thích nói ra.

"Một hồi mẹ còn muốn con cùng với cô cùng đi suối nước nóng, ánh mắt người đàn ông đều bị cô hấp dẫn đi qua, con nhìn Thảm tổng trên bàn cơm đều nhìn chăm chăm vào cô." Thủy Đình tức giận nói.

trong mắt Tả Doanh Doanh lóe lên hung ác nham hiểm, nhếch miệng, nói ra: "Đừng lo lắng, mẹ đã sớm đụng tay vào áo tắm của nó, hôm nay xấu mặt khẳng định là nó."

...

Thủy Miếu Miếu nhìn chính mình trong gương.

Tả Doanh Doanh chuẩn bị cho cô đến toilet cùng là cái áo tắm gì, thì ba điểm vải vóc, mỏng như lụa, giống như không cẩn thận thì sẽ rách rồi.

Xoa

Cái Lão Vu Bà này, không đi mở viện Gà, thật là, quá lãng phí nhân tài rồi.

Một phục vụ viên suối nước nóng đi qua.

"Cái rắm, cái mông, cái mông." Thủy Miếu Miếu cười hì hì hô phục vụ viên.

Phục vụ viên hồ nghi nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu cười, hỏi: "Nơi này có bán áo tắm sao? Cần cho tôi một bộ tới."

"Có, cô muốn loại nào?" Phục vụ viên hỏi.

"Vải vóc nhiều một chút." Thủy Miếu Miếu vừa cười vừa nói.

"A." Phục vụ viên ra ngoài.

Tả Doanh Doanh cùng Thủy Đình đi tới.

Nước đình đương nhìn thấy áo tắm Thủy Miếu Miếu đơn giản kinh điển, lôi kéo cánh tay Tả Doanh Doanh, dậm chân, ủy khuất hô: "Mẹ, mẹ nhìn."

Tả Doanh Doanh cũng hâm mộ dáng người Thủy Miếu Miếu, tại bên tai Thủy Đình, ép thấp âm thanh nói: "Quên mẹ mới vừa nói, áo tắm này mẹ đã kiểm tra qua, chỉ cần cô bơi lội, đều sẽ rơi xuống. Một hồi mẹ giặt dây cô qua bơi lội."

trong lòng Thủy Đình mới thăng bằng một chút, trừng Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu nhìn hai mẹ con xì xào bàn tán.

Không phải lừa đảo tức là đạo chích.

khi Tả Doanh Doanh cùng nước đình đương đổi áo tắm, phục vụ viên cầm một bộ váy phấn sắc che bụng áo tắm tới.

"Tiểu thư, bộ áo tắm này 320 nguyên, cô nhìn có thể chứ?" Phục vụ viên cung kính nói ra.

"Có thể." Thủy Miếu Miếu mở ngăn tủ ra, lấy tiền kẹp đi ra.

"Không thể." Tả Doanh Doanh mặt lạnh nói.

"Dì Tả, trên cái này vải vóc quá thiếu rồi." Thủy Miếu Miếu cười hì hì cùng Tả Doanh Doanh thương lượng.

"Cháu hôm nay nếu là không đoạt Trần cục tới tay, ngày mai thì đi sẽ đào phần mộ mẹ cháu, bán toàn bộ rừng cây nhỏ, không tin thì thử một chút." Tả Doanh Doanh chỉ Thủy Miếu Miếu mắng.

đôi mắt Thủy Miếu Miếu trầm xuống.

Cô biết, Tả Doanh Doanh sẽ làm như vậy, bởi vì Tả Doanh Doanh đối với mẹ cô hận thấu xương, đã sớm muốn nổi bão rồi.

Thế nhưng mà, cô có thể cùng Lâm Nam Vũ làm bộ là người yêu, cũng không thể tìm một Trần cục 52 tuổi người yêu đi.

Người ta thêm cô mới là lạ.

Nếu không, trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên tia sáng.

Dù sao Thẩm Mặc Thần đối với cô không có hứng thú, cũng biết cô không phải Lý Tư Tư, cô hay là lại tìm Lâm Nam Vũ giả giả bộ, qua cái này lại nói!

"Có thể cho khăn lụa sao?" Thủy Miếu Miếu thỏa hiệp hỏi.

Tả Doanh Doanh nhìn cô cũng quá chói mắt, hai mẹ bọn họ đều so không bằng, che một chút cũng tốt.

Tả Doanh Doanh giật một đầu khăn lụa ném cho Thủy Miếu Miếu, ra lệnh: "Đi theo đi."

Thủy Miếu Miếu thất khăn lụa ở trên lưng, bắt đắc dĩ đi theo Tả Doanh Doanh đi vào suối nước nóng.

Trong phòng bao, có núi giả, phía trên cây hoa đào giả xanh um tươi tốt, vây quanh núi giả, một vòng ao nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Không thoải mái cũng ngồi cho toio

Trong phòng bao có phục vụ viên chuyên môn, đưa đồ uống tới, các loại hoa quả cùng quà vặt.

Thẩm Mặc Thần, Lâm Nam Vũ, Trần cục, con trai của Trần cục, bạn gái con trai của Trần cục đã tới rồi.

Thủy Miếu Miếu đi vào cuối cùng, đôi đầu ánh mắt Thẩm Mặc Thần tỉnh mạch, mặt hơi phát hồng, cúi đầu thấp xuống, bước vào ao nước.

Tả Doanh Doanh lười kéo tay Thủy Miếu Miếu đi đến bên cạnh Trần cục.

Thủy Miếu Miếu có chút bức bối hành vi trắng trợn bán này, chính suy nghĩ, không muốn hiện tại thì nói cô là bạn gái Lâm Nam Vũ.

Để Tả Doanh Doanh nắm lấy không kịp, lại không dám tùy tiện đắc tội cô.

Thủy Miếu Miếu đang muốn nói chuyện.

Tả Doanh Doanh đi qua Thẩm Mặc Thần, đột nhiên, bị đẩy một phát, phù phù một tiếng ngã vào trong nước.

Như vậy vô cùng buồn cười.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy Thẩm Mặc Thần bất động thu hồi chân, thối phù một tiếng, bật cười.

Cô nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, đôi đầu nụ cười Thẩm Mặc Thần giống như cười mà không phải cười.

Thẩm Mặc Thần người này, một bụng ý nghĩ xấu, anh muốn trêu chọc một người, vài phút.

Người nào dám đắc tội anh, khẳng định là đòi trước tổn hại âm đức quá nhiều rồi.

Tả Doanh Doanh bò đứng lên, nhìn thấy Thủy Miếu Miếu đang cười, trừng Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu vô tội thu hồi nụ cười.

"Mẹ, mẹ không sao chứ." Thủy Đình tới, đưa cho Tả Doanh Doanh một cái khăn lông.

"Không có việc gì, hay là con gái hiểu chuyện hiếu thuận." Tả Doanh Doanh cố ý tán dương nước đình đương, tiếp nhận khăn mặt.

Thủy Đình cười ngồi vào bên cạnh Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng róc xương lóc thịt liếc cô, cầm dưới liếc qua bên cạnh Trần cục, vắng vẻ nói: "Ngồi bên kia."

Thủy Đình ngây ra một lúc, bị Thẩm Mặc Thần cự tuyệt ở trước mặt, mặt một hồi hồng rồi lại trắng, ngồi xuống bên cạnh Trần cục trưởng.

Tà Doanh Doanh lau mặt xong, đang chuẩn bị lôi kéo Thủy Miếu Miếu đi đến bên cạnh Trần cục.

Xem xét, Thủy Đình đã ngồi bên cạnh Trần cục trưởng, một bên khác Trần cục con trai ngồi, không có chỗ rồi.

"Biết chính mình hẳn là ngồi chỗ này sao?" Âm thanh Thảm Mặc Thần áp bách vang lên.

Tà Doanh Doanh biết thân phận của Thảm Mặc Thần, không dám đắc tội, nhưng mà thật không biết chính mình nên ngồi ở chỗ đó.

"Anh nói ngồi sao?" Tà Doanh Doanh hỏi.

Thảm Mặc Thần liếc mắt một vị trí bên người.

Tà Doanh Doanh thụ sủng nhược kinh.

Thủy Đình kinh ngạc chống đỡ mở to mắt.

Thái tử gia ưa thích mẹ?

Cái này khâu vị, thật nặng.

dáng vẻ Tà Doanh Doanh kịch cỡm tại bên cạnh Thảm Mặc Thần ngồi xuống, sắc mặt ửng hồng.

Thủy Miếu Miếu nghĩ đến theo Lâm Nam Vũ có lời nói, quay người, đang chuẩn bị hướng phía Lâm Nam Vũ đi đến, Thảm Mặc Thần cầm cánh tay cô, dùng sức kéo một phát.

Thủy Miếu Miếu ngã vào trong ngực Thảm Mặc Thần.

Bởi vì anh không có mặc y phục, cô cũng chỉ mặc áo tắm thiếu vải vóc, da thịt đụng da thịt, xúc cảm này, giống như là điện giật, nóng rực, dị dạng.

Thủy Miếu Miếu dưới ý thức chống đỡ ở ngực anh, ép thấp âm thanh âm "Anh làm gì?"

"Ngồi cái này *." Thảm Mặc Thần đơn giản hai chữ tràn đầy bá đạo, ánh mắt tà mị.(theo âm Trung là 2)

Vừa nghĩ tới, ngay trước mặt của nhiều người như vậy ngồi trên thân anh, trong nháy mắt mặt Thủy Miếu Miếu đỏ lên, da thịt đều hiện ra màu sắc phấn hồng.

Cô nhẹ giọng nói: "Ngồi tại trên thân anh không thoải mái."

Trong mắt Thảm Mặc Thần lướt qua ánh sáng, chìm giọng: "Không thoải mái cũng ngồi cho tôi."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cái người đàn ông này, cũng quá bá đạo đi.

Thủy Miếu Miếu nhất thời im lặng.

Tà Doanh Doanh nhìn Thủy Miếu Miếu ngồi tại trên thân Thảm Mặc Thần, phần hận quét Thủy Miếu Miếu.

Thảm Mặc Thần chú ý tới ánh mắt Tà Doanh Doanh nhìn qua, nhếch miệng, không coi ai ra gì nắm vuốt tay Thủy Miếu Miếu, kỹ xảo hỏi: "Hai ngày này cô đi nơi nào rồi hả?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Má oir, thiếu dưỡng khí

"Không có đi chỗ nào?" Thủy Miếu Miếu chỉ muốn từ trong ngực của anh đi ra, hiện tại loại tư thế này quá xấu hổ rồi.

Cô muốn đứng lên, cái mông mới lên một chút.

Thảm Mặc Thần đè ép eo của cô.

Cô lại ngồi trở xuống, không thể động dậy.

Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, đôi đầu ánh mắt anh giống như cười mà không phải cười.

"Các người nhận biết?" Tả Doanh Doanh ngồi tại bên cạnh bọn họ, không hiểu hỏi.

ánh mắt Thẩm Mặc Thần thanh lãnh nhìn phía Tả Doanh Doanh, nói ra: "Cô là bạn gái tôi, bà nói nhận biết không biết?"

Tả Doanh Doanh dừng lại rồi.

Thủy Miếu Miếu dừng lại rồi.

Tất cả mọi người dừng lại, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Anh thành công hấp dẫn chú ý của mọi người, khơi gợi lên cái cảm Thủy Miếu Miếu, bờ môi yêu kiều chuyển qua bên tai của cô, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ có thể nghe được, rỉ tai nói: "Tôi đang giúp cô, còn chưa xứng hợp nhất."

Thủy Miếu Miếu hiểu rõ rồi.

Anh hẳn phải biết Tả Doanh Doanh buộc cô xem mắt, cho nên cố ý nói là bạn trai cô.

Bay tới hoành phúc.

Cám ơn.

Thủy Miếu Miếu giờ lên nụ cười, lúc đầu tay cô đẩy lồng ngực, vòng lấy phần gáy anh, cố ý nói ra: "Thân ái, em rất nhớ anh."

Khóe miệng Thẩm Mặc Thần nhẹ cười, tay phải xuyên qua tóc của cô, ngăn chặn sau gáy cô, nói: "Anh cũng thế."

Ở trước mặt tất cả mọi người, Thẩm Mặc Thần không e dè cúi người, hôn lên bờ môi Thủy Miếu Miếu, lưỡi đỏ tiến vào trong miệng cô thơm ngọt, nhắm mắt lại.

Thủy Miếu Miếu bị giật nảy mình, không nghĩ tới anh thật hôn lên.

Thế nhưng mà tưởng tượng, anh là đang giúp cô, lại không phải là không có hôn qua, cũng không thêm đếm xỉa, nhắm mắt lại, hôn trả lại anh.

Lưỡi đỏ trong không khí quẩn quanh, uyển chuyển, lưu luyến.

phòng khách sôi nước nóng, lúc đầu cũng thêm rực rỡ tràn, đặc biệt là bọn họ xã hội danh lưu, đối với tình cảnh này, đã sớm gặp nhiều không trách.

Chỉ là Tả Doanh Doanh nhìn bọn họ hôn, trong lòng rất khó chịu, nắm chặt quyền, nhìn về phía nước leng keng.

mắt Thủy Đình đỏ rồi.

Thẩm Mặc Thần hôn đủ rồi, buông Thủy Miếu Miếu ra.

Thủy Miếu Miếu dùng sức hô hấp.

A nha má ơi, diễn kịch quá chuyên chú, thiếu dưỡng khí.

Thẩm Mặc Thần nhìn khuôn mặt cô ửng hồng, tương đối hài lòng, chuyển mắt, đối với Trần cực trường ý vị thâm trường nói ra: "Tôi muốn cùng bạn gái ở sôi nước nóng, Trần cực không có ý kiến chứ?"

Trần cực sáng tỏ cười cười.

Thẩm Mặc Thần ôm Thủy Miếu Miếu ra.

Có thể rồi đi cái chương khí này, Thủy Miếu Miếu cầu còn không được,捏 lại đôi mắt cười ôm phần gáy Thẩm Mặc Thần.

"Giúp tôi lại mở một cái phòng khách." Thẩm Mặc Thần trầm giọng đối phục vụ viên nói ra.

Phục vụ viên liếc trộm Thẩm Mặc Thần.

Đây là một người đàn ông sẽ để cho phụ nữ động tâm.

Phục vụ viên đỏ mặt quay người.

Hai người được phục vụ viên dẫn đầu rời đi.

Lâm Nam Vũ nhìn phương hướng bọn họ rời đi, đôi mắt trầm xuống, mang theo nội thương nhàn nhạt.

Thẩm Mặc Thần cùng Thủy Miếu Miếu đến phòng khách mới.

Thủy Miếu Miếu ngoẹo đầu, nhìn thấy phục vụ viên ra ngoài, phục vụ viên còn hỗ trợ đóng cửa lại.

Phục vụ viên vừa đi, Thủy Miếu Miếu từ trong ngực Thẩm Mặc Thần nhảy xuống, một quyền đánh nhẹ trên bờ vai Thẩm Mặc Thần, cười nói: "Huynh đệ, thật là anh em, cảm ơn."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần thâm thúy nhìn Thủy Miếu Miếu, ánh mắt chậm rãi từ trên mặt của cô chuyển qua ngực, hơi hơi không vui, hỏi: "Cô mỗi lần đi xem mắt đều mặc thành dạng này sao?"

Thủy Miếu Miếu cũng có chút thật xin lỗi, gãi đầu, bất đắc dĩ nói: "Người tại giang hồ, không thể không bị chém, bác gái Tà nào động quá lớn, ba ngày hai đầu não ra, không có cách nào."

Thẩm Mặc Thần nhún mày: "Cái gì không có cách, chẳng lẽ đao gác ở cổ cô? Tôi đưa tiền cho cô đâu, vì cái gì không cần, hay là, cô thích mặc ít như thế?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Đồng dạng, thể giới thứ ba

Thủy Miếu Miếu cảm thấy, Thẩm Mặc Thần giống như tức giận rồi.

Chẳng lẽ là cô suy nghĩ nhiều rồi?

Bất quá cô bất đắc dĩ nói ra, giống như vài quán chân, vừa thối vừa dài.

Anh không chê phiền phức, cô còn lười nói.

Thủy Miếu Miếu khẽ cười nói: "Tiền của anh là anh, tôi tại sao phải dùng, dựa vào cái gì dùng? Tôi lại không là Lý Tư Tư bạn gái anh, đúng không? Thứ 5 tôi trả thẻ lại cho anh."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần sâu nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu bị anh nhìn có chút co quắp, cầm dưới liếc cửa, sáng tỏ nói: "Tôi đi đây."

Thẩm Mặc Thần nhìn cô thật đi, trong mắt lóe lên một đạo lẳng lẽ, từ phía sau cô ôm lấy cô.

Thủy Miếu Miếu giật nảy mình.

Một giây sau, thì bị Thẩm Mặc Thần ném vào trong nước.

Đầu phồng, lập tức, ném cọng lông!

nói, giảng đạo lý, coi như hơi uy hiếp, lấy tính cách cô chân chó, cô chính mình biết nhảy.

Hiện tại cái mũi bị sặc nước, đặc biệt khó chịu, như hòa thiêu, như kim châm.

Thủy Miếu Miếu từ trong nước bò đứng lên, không để ý tới trên mặt nước, ghé vào bên trên cạnh ao nắm vuốt cái mũi của mình, phun nước.

Thẩm Mặc Thần ngồi xôm ở trước mặt cô, nói: "Tôi nói cô có phải thật ngốc hay không, nhanh như vậy thì đi, là để cho người ta hoài nghi quan hệ của tôi và cô, hay là để người hoài nghi đến năng lực tôi, tôi cũng không phải bán thi quân."

Thủy Miếu Miếu muốn khóc không nước mắt, vuốt nước bên trên mặt, nghiêng răng nghiêng lợi quát: "Anh sẽ không nói, đầu óc tôi nước vào."

Thẩm Mặc Thần nhìn cô xù lông mèo, hết lần này tới lần khác, con mắt hồng hồng, thật to, mang theo vài phần ủy khuất, điệu đà, bất đắc dĩ, điềm đạm đáng yêu.

tâm tình anh rất tốt, quét qua mấy ngày nay lo lắng, gương lên khỏe miệng, nhảy đến trong ao, đứng bên cạnh Thủy Miếu Miếu nói ra: "Nhỏ giọng một chút, sát vách nghe thấy."

Thủy Miếu Miếu hướng phía Thảm Mặc Thần lật ra, ghé vào ao, cái ót đối với Thảm Mặc Thần tiêu tan thời gian hao tổn.

Thảm Mặc Thần nâng lên lông mày, kỹ xảo hô: "Uy, Thủy Miếu Miếu."

"Tôi không muốn nói chuyện với anh." thanh âm Thủy Miếu Miếu buồn buồn truyền tới.

Có lẽ là Thảm Mặc Thần cũng cảm giác đến chính mình ném cô đến trong hồ làm có chút qua rồi.

"Cô bơi lội không tệ." Anh tán dương.

"Đồng dạng, thế giới thứ ba, lão đại tai nạn xe cộ, lão nhị liệt nửa người." Thủy Miếu Miếu lười nói qua khi còn bé đến thuận miệng.

Thảm Mặc Thần cười, hỏi: "Muốn so một lần sao?"

trán Thủy Miếu Miếu đỉnh một tiếng, sáng lên, giống như là nghĩ đến cái gì, nghiêng đầu sang chỗ khác, nằm sấp nhìn về phía Thảm Mặc Thần, nhú mày, trong mắt lóe lên giao hoạt, hỏi: "Đánh cược gì?"

"Cô muốn đánh cược gì?" Thảm Mặc Thần cung chiều hỏi.

"Tôi thắng, anh cho tôi 7 vạn nguyên, tôi thua rồi..." Thủy Miếu Miếu suy nghĩ, trên mặt hơi hơi phỉếm hồng, nói ra: "Tôi viết giấy nợ anh 7 vạn nguyên."`

Thảm Mặc Thần cười: " Cô thật đúng là cảm tưởng."

"Còn có, thì vòng quanh núi giả một vòng, anh để cho tôi năm mét." Thủy Miếu Miếu cười hi hi nói.

"Tất cả thì hai mươi mét, cô muốn để 5 mét." Thảm Mặc Thần nói ra.

"Tôi là nữ, nhỏ nanh xinh xắn không có khí lực, anh nam, thân thể khỏe mạnh, cùng tôi đương nhiên không thể cùng một hàng bắt đầu, có đánh cược hay không?" Thủy Miếu Miếu mở to đôi mắt, linh động nhìn lấy anh, còn khiêu khích nhú nhú mày.

tâm tình Thảm Mặc Thần tốt, không tính toán với cô, nói ra: "Tốt, thì để năm mét."

Thủy Miếu Miếu cười đi về phía trước năm mét.

Chỉ cần cô thắng rồi.

Thì có tiền giải phẫu rồi.

Thủy Miếu Miếu chấp tay trước ngực, hi vọng ông trời phù hộ cô đi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 131: Xuyên việt rồi, nên đánh

"Tôi hô bắt đầu nha." Thủy Miếu Miếu quay đầu nói với Thảm Mặc Thần.

Thảm Mặc Thần cười xùy một tiếng.

Tiền nghi gì đều bị cô chiếm, thế nhưng, anh muốn cho cô chiếm.

Thảm Mặc Thần khề gật đầu.

Thủy Miếu Miếu hít sâu một hơi, chuẩn bị kỹ càng, hô: "Bắt đầu."

Cô quán trong nước, giống như Mỹ Nhân Ngư đi dạo ra ngoài.

Cô khởi động tay, cảm giác được trên lưng buông lỏng, áo tắm phía trên rớt vào trong nước.

Thủy Miếu Miếu cả kinh banh đôi mắt ra, phản ứng đầu tiên là qua tìm áo của mình.

Cô quay người, nhìn thấy áo mình trôi xuống đáy nước.

Thủy Miếu Miếu sốt ruột bơi qua, mơ hồ nhìn thấy Thảm Mặc Thần bơi tới.

Cô bắt được áo tắm, đứng dậy, nước chảy mặt, nhìn thấy Thảm Mặc Thần đứng ở trước mặt cô, ánh mắt sâu u nhìn cô.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, vòng lấy ngực mình, bộ dạng đáng thương nói ra: "Tôi rơi áo tắm, lần này không tính."

Thảm Mặc Thần nhìn hung khí của cô như ẩn như hiện, thực chất bên trong để lộ ra mị lực của phụ nữ, hoa sen mới nở kiều nộn, đầm nước tràn ngập linh động.

Anh nhớ tới tư vị của cô trước đó, nhiệt huyết trong người dâng lên, trong mắt lóe lên một tia ảo tưởng, ôm eo cô, rút ngắn thân thể của anh, Giọng bởi vì một loại khát vọng nào đó trở nên khàn khàn mấy phần mà hỏi: "Em cố ý sao?"

Thủy Miếu Miếu đang hoảng hốt lắc đầu: "Không phải cố ý."

Hiện tại cô biết mẹ con Tả Doanh Doanh ở trong phòng thay quần áo xì xào bàn tán cái gì rồi.

Nếu cô gặp cảnh này, nhiều đàn ông nhìn thấy như vậy, cô thật là ném mặt đến nhà bà ngoại.

Cô không biết, hiện tại cô càng phủ nhận, càng cự tuyệt, anh càng xúc động.

Thảm Mặc Thần cúi người, hôn lên môi cô, đôi tay nâng mông của cô, cùng anh cọ xát.

"Không muốn. Không muốn, không muốn." Thủy Miếu Miếu lắc mông cự tuyệt, liên tục nói ra.

"Kêu cái cha." Thảm Mặc Thần nhếch miệng, kỳ xảo nói.

Kêu cái cha, cô còn kêu mẹ anh nữa.

Thảm tổng, anh vượt sang Nhật Bản rồi.

"Không muốn." Thủy Miếu Miếu đẩy bả vai Thảm Mặc Thần.

Anh ôm sát eo cô, cái tay còn mò vào chỗ anh muốn.

Anh biết nơi đó là uy hiếp của Thủy Miếu Miếu, đừng phải, cô liền không có khí lực giãy dụa, mềm nhũn, giống như là nước.

Thủy Miếu Miếu ghé vào thành ao, phía sau lưng là lồng ngực cường tráng của anh.

Nước trên dưới phập phồng, giống như là dao động.

Mỗi một cái, trợ giúp anh, đến sâu nhất, nơi xa nhất.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy ủy khuất.

Sao cô xui xẻo như vậy, người khác đều biết cô là bạn gái Thảm Mặc Thần, cô ở trước mặt Tả Doanh Doanh còn giả bộ chủ động như vậy, nếu như nói là Thảm Mặc Thần ép cô, ai sẽ tin.

Cô nghĩ đi nghĩ lại liền khóc lên đứt quãng.

Giống như là bé mèo Kitty, mang theo năng lực chọc người, ngừng ở bên tai, trong lòng, đều đặc biệt ngứa, còn muốn nghe được càng nhiều.

Cô thút thít, ở thời điểm này, giống như là cổ vũ và tán thành với anh.

Đặc biệt là loại âm thanh muốn khóc này

Thảm Mặc Thần triệt để chìm đắm trong thế giới mê luyến.

Thật lâu, anh thoả mãn, mới buông cô ra, ngồi ở trong ao nghỉ ngơi.

Thủy Miếu Miếu nhìn anh dò xét.

Trong mắt của anh còn không có tan biến tính vừa làm xong, cảm giác, tràn ngập bên trên sưng mủ nhiều hơn mấy phần xinh đẹp, mông lung. Đôi môi đỏ thắm hơi mở ra.

Bình tĩnh mà xem xét, Thảm Mặc Thần thật sự đẹp trai, đến một bên mặt cũng điển đảo chúng sinh, để người vì đó mê muội.

Chỉ là, trong lòng của cô cũng vô cùng hiểu, Thảm Mặc Thần không yêu cô.

Chỉ là bởi vì bộ dạng cô giống bạn gái anh, nên để cho anh ý loạn tình mê, kim lòng không được.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Vô liêm sỉ điển hình

Nhìn vật nhớ người.

Là si tình, hay là vô tình.

"Tôi có thể đi được chưa?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

Bởi vì không có sức lực, giọng cô mềm mại, như là đoạt mạng, nghe vào tai, ngọt ngào vô cùng.

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, gương lên khóe miệng, đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của cô, nói ra: "Quần áo không có, đi như thế nào, trước tiên ở trong phòng bao đợi chút nữa, không nên tùy tiện để người mở cửa, tôi đi mua quần áo cho em."

"Nói cũng đúng." Thủy Miếu Miếu gật đầu.

Thẩm Mặc Thần đứng dậy, đi ra từ trong ôn tuyền, ra ngoài cửa.

Thủy Miếu Miếu nhìn bóng lưng Thẩm Mặc Thần, trông mắt sâu mấy phần.

Thẩm Mặc Thần nhận lầm cô, nhưng cô rất rõ ràng.

Cô và Thẩm Mặc Thần, khẳng định không thể tiếp tục như vậy, lập tức cắt đứt, mới có thể để Viêm Viêm an toàn.

Ông trời, phù hộ về sau cô không tiếp tục đụng phải Thẩm Mặc Thần.

Chẳng qua cho tới nay cô đều bị ông trời đùa nghịch, ông trời sẽ tiếp tục ổn định phát huy, hay là phát huy thất thường đây.

Chỉ chốc lát, Thẩm Mặc Thần đã đổi lại âu phục trước đó cảm một bộ quần áo thể thao tới, dáng người cao thẳng vĩ ngạn.

Chỉ nhìn bộ dạng thanh quý này một cách đơn thuần, không cách nào tưởng tượng, mười phút đồng hồ trước, anh còn giống con ác lang.

Tay Thủy Miếu Miếu chống mặt ao, muốn đứng lên.

Bò lên ba lần, đều không nhảy lên, lại rớt xuống nước.

Thẩm Mặc Thần nhìn bộ dạng vụng về cày của cô, cười, trêu chọc nói: "Run chân à."

Thủy Miếu Miếu trợn mắt nhìn Thẩm Mặc Thần một chút, nói ra: "Tắm suối nước nóng lâu có chút choáng đầu."

"Không cần giải thích, run chân cũng không mất mặt." Thẩm Mặc Thần giờ lên nụ cười tà mị, vươn tay với cô.

Thủy Miếu Miếu đánh rụng tay anh, đi đến chỗ bậc thang, đi từng bước từng bước tới.

Thẩm Mặc Thần đánh giá thân hình của cô, đưa khăn mặt cho Thủy Miếu Miếu, ý vị thâm trường nói ra: "Cô không giống như con qua? Con của cô là nhận nuôi sao?"

Trong đầu Thủy Miếu Miếu hiện lên một ý nghiệm.

Nhận nuôi, là ý kiến an toàn hay.

Thủy Miếu Miếu hiện lên nụ cười, dựng một ngón tay cái với Thẩm Mặc Thần, hỏi anh: "Làm sao anh biết?"

"So sánh gấp." Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nói ra.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt mấy phần.

Người đàn ông này, thật là... Vô liêm sỉ điển hình.

Thủy Miếu Miếu đoạt lấy đồ trong tay Thẩm Mặc Thần, quay lưng lại, mặc vào.

Điện thoại di động Thẩm Mặc Thần kêu lên, anh nhìn là điện thoại Lâm Mỹ Quyên, nhú lông mày, nghe.

"Thế nào?" Thẩm Mặc Thần lạnh giọng hỏi.

"Thần Thần, con mau đến Bệnh Viện Đệ Nhất, ông nội con đột nhiên phát bệnh tim, được đưa đến bệnh viện, bây giờ đang cấp cứu." Lâm Mỹ Quyên nóng nảy nói.

Sắc mặt Thẩm Mặc Thần nghiêm túc, trầm giọng nói: "Biết rồi, hiện tại con đến."

Thủy Miếu Miếu nhìn sắc mặt Thẩm Mặc Thần không tốt lắm, hào phóng nói ra: "Anh có việc thì đi trước đi, tôi có thể tự trở về."

"Tôi đưa cô đến Bệnh Viện Đệ Nhất, cách nhà cô cũng gần." Thẩm Mặc Thần lời kéo tay cô ra ngoài.

Thủy Miếu Miếu chỉ có thể lên xe Thẩm Mặc Thần.

Cô xem chừng, Thẩm Mặc Thần có người thân sinh bệnh, nếu không sắc mặt anh cũng sẽ không khó coi như vậy.

Chuyện người thân sinh bệnh, cô cũng trải qua, không dễ chịu, hết lần này tới lần khác lại không thể làm gì.

"Hiện tại y học phát đạt, sẽ tốt." Thủy Miếu Miếu trấn an nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, ánh mắt mềm mại phần, ừ một tiếng, chuyên chú lái xe.

Hơn nửa giờ đợi, đến bệnh viện, Thẩm Mặc Thần chặn một chiếc taxi trên đường cái, để Thủy Miếu Miếu lên xe, cho cô một xấp tiền, dặn dò: "Về nhà báo tin cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Lỡ tai tôi không điếc

Thủy Miếu Miếu nhìn chăm chăm Thẩm Mặc Thần.

Cô chuẩn bị sau khi trở về, cả đời không qua lại với anh.

Gửi tin gì.

"Nghe thấy không?" Thẩm Mặc Thần nhìn cô không nói lời nào, nhú mày hỏi.

"Lỡ tai tôi không điếc." Thủy Miếu Miếu lập lờ nước đôi nói.

Bác tài lái xe.

Thủy Miếu Miếu quay đầu nhìn sang Thẩm Mặc Thần.

Có ít người, từ lúc bắt đầu cũng là nguy hiểm và sai lầm, vậy thì trước thời gian kết thúc, miễn cho lãng phí thời gian và tinh lực, tăng thêm phiền não mà thôi.

Thủy Miếu Miếu hít sâu một hơi, sau khi trở về, chuyện đầu tiên phải làm là dọn nhà.

Bệnh viện

Thẩm Mặc Thần đứng tại cửa phòng cấp cứu, ánh mắt thâm thúy nhìn phòng cấp cứu, căng thẳng.

"Mẹ nói thân thể ông con không tốt, con còn chưa tin, hiện tại dù sao con cũng nên tin tưởng đi, nếu ông nội con đưa công ty cho con nuôi, vậy con không còn có cái gì nữa." Lâm Mỹ Quyên đỏ mắt nói.

Thẩm Mặc Thần giữ im lặng, trầm tĩnh giống như ở nơi khác.

"Thần Thần, rốt cuộc con có nghe mẹ nói hay không?" Lâm Mỹ Quyên nhú lông mày, nóng nảy lời kéo cánh tay Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nhìn về phía Lâm Mỹ Quyên, trong mắt lóe lên ý lạnh, hỏi: "Mẹ muốn biểu đạt cái gì?"

"Ông nội con đáp ứng, chỉ cần con kết hôn sinh con, Thẩm thị liền là của con, hiện ở loại tình huống này, ông nội con đợi không được con sinh con, con chỉ cần kết hôn là được." Lâm Mỹ Quyên khổ tâm nói ra.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần tràn lên tơ máu, lạnh nhạt nói: "Mẹ đủ chưa, hiện tại ông nội trong phòng phẫu thuật, nguy cơ sớm tối, mẹ còn nhớ thương công ty của ông!"

Lâm Mỹ Quyên ngậm miệng, nước mắt chảy xuống, cảm xúc hồng mắt, nói ra: "Con cho rằng những gì mẹ làm là vì mẹ sao? Mẹ là vì cha con."

"Mẹ luôn miệng nói vì cha, kết quả thì sao, ông ấy bị mẹ làm cho nhảy lầu, đừng có dùng dã tâm của mẹ đến thỏa mãn con, Thẩm thị con cũng không muốn!" Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nói ra.

"Cha con không có khả năng tự sát, mẹ đã mang thai con của ông ấy, sao ông ấy có thể tự sát! Ông ấy nói với mẹ là làm một chuyện vô cùng quan trọng, chỉ cần thành công, có thể đạt được Thẩm thị, thế nhưng không lâu ông ấy liền xảy ra chuyện." Lâm Mỹ Quyên đem bí mật này nói ra.

Thẩm Mặc Thần nhíu lông mày, trong mắt lóe lên nghi ngờ, nhìn kĩ Lâm Mỹ Quyên hỏi thăm: "Có ý gì?"

Lâm Mỹ Quyên lau nước mắt, di động nói: "Năm đó ông nội con đặc biệt tín nhiệm con nuôi Thẩm Gia Xương, trông nom việc nhà buôn bán cho Thẩm Gia Xương quản lý, cha của con chỉ biết ăn chơi đàng điếm, ông nội con cho cha con hai hạng mục, đều bị cha con vận hành thất bại, sau đó, mỗi lần đều là Thẩm Gia Xương giải quyết hậu quả, ông nội con càng coi trọng Thẩm Gia Xương."

Về sau, Thẩm Gia Xương cưới cô của con, thành nửa đứa con trai của ông nội con, vị trí cha con càng ngày tràn ngập nguy hiểm.

Ngay từ đầu mẹ muốn ông ấy tiến tới, ông ấy rất phản cảm và sa sút.

Thế nhưng, sau khi chúng ta có con, cha con không như vậy, ông ấy đáp ứng mẹ phải cố gắng làm việc.

Nhưng chính là khi đó, ông ấy phát sinh chuyện ngoài ý muốn, mẹ thương tâm quá độ, con cũng sảy.

Thần Thần, Thẩm thị là tâm nguyện của cha con, mẹ không muốn ông ấy chết không nhắm mắt, mẹ nửa cái chân đã trong quan tài, mẹ muốn Thẩm thị có tác dụng gì. Mẹ chỉ là muốn có diện mạo đi gặp cha con."

Thẩm Mặc Thần thâm trầm nhìn Lâm Mỹ Quyên, trong mắt lướt qua ý lạnh. "Ông ấy làm chuyện quan trọng gì?"

Lâm Mỹ Quyên lắc đầu, nói ra: "Mẹ không biết, nhiều năm như vậy, mẹ một mực điều tra, nhưng không có đầu mối, cho nên, không có nói sự thật cho con."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 134: Kết hôn, tốt

"Vì sao bây giờ muốn nói cho con biết?" Thẩm Mặc Thần lý trí hỏi.

Vành mắt Lâm Mỹ Quyên đỏ lên.

Bà biết, hiện tại bà không có chứng cứ, bà nói ra chân tướng, con của bà sẽ không tin tưởng.

"Gia gia con sắp không được, chúng ta không có thời gian, Thần Thần, con hãy tâm thần sự nghiệp Thẩm gia rơi vào một người ngoài sao?"

Qua nhiều năm như vậy, Thẩm Gia Xương trăm phương ngàn kế, chính là muốn đạt được công ty của ông con.

Thẩm Gia Xương mặt ngoài theo lệnh ông con mà làm, nhưng sau lưng lôi kéo lòng người, con của ông ta Thụy Khắc ở nước ngoài tốt mở nhiều công ty, con một mực trách ta ép cha con, nhưng nếu như không có Thẩm Gia Xương tại sao phải ép cha con?." Lâm Mỹ Quyên khổ tâm nói.

Thẩm Mặc Thần thanh lùng nhìn Lâm Mỹ Quyên, trong mắt lướt qua ánh sáng lạnh, trầm giọng nói: "Mẹ nói những thứ này, con sẽ đi điều tra, thứ con muốn, Thẩm Gia Xương cảm không được, thứ con không muốn, mẹ cũng đừng cố gắng nhét cho con, hiểu chứ?"

Lâm Mỹ Quyên nhíu mày: "Con là con độc nhất của mẹ..."

"Không phải công cụ thỏa mãn dã tâm của mẹ." Thẩm Mặc Thần cắt đứt bà.

Lâm Mỹ Quyên ngậm miệng, không nói gì.

Đèn phòng phẫu thuật tắt.

Thẩm Mặc Thần đành chỉ nói chuyện với Lâm Mỹ Quyên, lo lắng hỏi bác sĩ: "Ông nội của tôi thế nào?"

"Đã phẫu thuật xong, còn cần quan sát hai mươi bốn giờ, sau khi phẫu thuật thành công, nhớ kỹ cho bệnh nhân uống thuốc đúng hạn, ăn chút đồ ăn dễ tiêu hóa, ăn làm nhiều bữa, chỉ ăn cháo, không uống rượu, phẫu thuật có thể sẽ khiến trí nhớ giảm xuống, đây là tình huống bình thường, đừng cho bệnh nhân xúc động quá lớn." Bác sĩ dặn dò nói.

"Cảm ơn bác sĩ." Thẩm Mặc Thần lịch sự nói, đau lòng nhìn về phía ông cụ Thẩm trên cáng cứu thương, đi theo cáng cứu thương vào phòng bệnh VIP.

Buổi tối, Thẩm Mặc Thần ngủ qua đêm.

Anh đứng ở cửa sổ, nhìn ánh đèn đài truyền hình GBB, theo thói quen mở thu âm ra.

Mười một giờ 40, (tối nay không hề phòng) tiết mục đúng giờ bắt đầu.

Người dẫn không phải Thủy Thủy, mà tên Tiểu Diễm, giọng càng thêm ngọt ngào, lại thiếu khuyết linh động cũng như tiếng trời cười khẽ của Thủy Miểu Miểu.

Người dẫn này tính khí rất tốt, đều theo người nghe mà nói.

Không có sắc bén và khách quan như Thủy Miểu Miểu.

Thẩm Mặc Thần cảm thấy không có gì hay, liền tắt thu âm.

Sáng sớm 6 giờ.

Ông cụ Thẩm tỉnh lại, nhìn thấy Thẩm Mặc Thần, vẫy tay với Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần tiến lên, cầm tay ông nội.

Tay ông lạnh buốt, còn khê run, miệng nói không rõ: "Ông nội, ông nội, muốn... Nhìn thấy... Con, kết hôn."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần hiện lên tầng sương mù nhạt, nhếch miệng, cười nhu hòa một tiếng, trấn an ông cụ Thẩm nói: "Ông nội nhất định sẽ thấy."

Lúc này ông cụ Thẩm mới bình tĩnh trở lại, trong mắt hơi khô cháy, vỗ vỗ tay Thẩm Mặc Thần.

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra.

Lâm Mỹ Quyên mang hộp cơm tối, nói với Thẩm Mặc Thần: "Thần Thần, con đã trông cả đêm, mau về về nghỉ ngơi đi, nơi này có mẹ là được rồi."

Thẩm Mặc Thần nhẹ nhàng gạt đầu, dứt tay ông cụ Thẩm vào chăn mềm, nói ra: "Ông nội, con đi về trước, tối nay trở lại thăm ông."

"Kết... hôn... Kết hôn." Ông cụ Thẩm lẩm bẩm.

Thẩm Mặc Thần giương lên khóe miệng: "Sẽ."

Lâm Mỹ Quyên cảm thấy vui mừng, đã Mặc Thần đáp ứng ông nội, vậy thì khẳng định sẽ kết hôn.

Bà đưa mắt nhìn Thẩm Mặc Thần rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 135: Chu công, hấn là công

Thẩm Mặc Thần đi đến cửa thang máy, Thẩm Gia Xương và cô nhỏ Thẩm Gia Bích của anh từ bên trong đi ra.

Thẩm Gia Xương nhìn thấy Thẩm Mặc Thần, quan tâm hỏi: "Ông nội con không có sao chứ?"

Thẩm Mặc Thần nhắm mắt, không nói gì, đi vào thang máy.

Thẩm Gia Bích nhìn thang máy một chút, không vui phàn nàn với Thẩm Gia Xương: "Thái độ gì vậy, người cũng không quan tâm, tốt xấu em cũng là cô nó."

"Được rồi, từ nhỏ nó đã thanh cao, kiêu ngạo, người ta còn không để vào mắt, huống chi cô nhỏ như bà." Thẩm Gia Xương lười kéo Thẩm Gia Bích đi.

Thẩm Gia Bích và Thẩm Gia Xương cùng rời đi.

...

Thẩm Mặc Thần ngồi trên xe, ngón tay thon dài kẹp điều thuốc lá, khói mù lượn lờ bên trong, đồng tử thật sâu nhìn về phía trước.

Anh giống như là quyết định cái gì, dập thuốc lá, cầm điện thoại di động lên.

Phía trên cũng không có tin của Thủy Miểu Miểu.

Thẩm Mặc Thần nhíu lông mày, gọi điện thoại cho Thủy Miểu Miểu.

Thủy Miểu Miểu nghe được điện thoại di động của mình vang lên.

Mẹ nó

Hôm qua cô tìm phòng trọ đến hai giờ, bị tiếng điện thoại đánh thức, đầu đau muốn nứt.

Thủy Miểu Miểu nhắm mắt lại sờ điện thoại di động dưới gối, nheo mắt lại nhìn thời gian.

Chỉ có 6 giờ..

Khóc.

Cô bị đánh thức, mang theo giường khí, không vui nói ra: "Đại ca, sớm như vậy, chạy đi đâu thai à."

Bởi vì còn chưa có tình ngủ, thanh âm mang theo lười biếng và gọi cảm.

Thẩm Mặc Thần nhắm mắt, nói ra: "Hôm qua em không gửi tin nhắn cho tôi."

"Không có thì không có thôi, không gửi nhắn tin phạm tội sao?" Thủy Miểu Miểu không khách khí trả lời.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lạnh mấy phần, trầm giọng nói: "15 phút sau, tôi đến nhà dưới lầu nhà em, nếu em không xuống, tôi sẽ đi lên."

Không đợi Thủy Miểu Miểu trả lời, anh liền cúp điện thoại.

Thủy Miểu Miểu bị đánh thức, sợ hãi mở to mắt.

Trở mình một nhảy từ trên giường xuống, mang dép, xông vào nhà vệ sinh, đánh răng, rửa mặt.

Để anh lên, nhìn thấy Viêm Viêm, cô còn lẫn lộn cái rắm

Thủy Miểu Miểu đổi một chiếc váy dài trắng.

Tháng năm buổi sáng thật lạnh, cô khoác chiếc áo thể thao, chạy xuống dưới lầu.

Trời tờ mờ sáng.

Thủy Miểu Miểu hai tay trước ngực, co cái đầu, không vui đi tới đi lui dưới cầu thang.

Trước mắt lóe lên ánh đèn.

Thủy Miểu Miểu chuyển mắt, nhìn thấy xe Thẩm Mặc Thần.

Cô thở dài một hơi, chạy tới, gõ gõ cửa sổ xe.

Thẩm Mặc Thần hạ cửa xe xuống, ánh mắt u sầu nhìn về phía Thủy Miểu Miểu.

Thủy Miểu Miểu rũ đôi mắt, phàn nàn nói: "Đại ca, tối hôm qua 2 giờ tôi mới ngủ được, anh không biết Chu công là công à! Cho người một chút thời gian hẹn hò, được không?"

Thẩm Mặc Thần nhìn sang ghế lái phụ, trầm giọng ra lệnh: "Lên xe, đi ăn sáng với tôi."

"Có thể không đi ăn không?" Thủy Miếu Miếu thỉnh cầu nói.

Hiện tại cô chỉ muốn ngủ.

"Không thể." Thẩm Mặc Thần xác định nói.

Thủy Miếu Miếu không thể trêu vào Thẩm Mặc Thần, bất đắc dĩ lên vị trí kế bên tài xế ngồi, lười biếng dựa vào ghế.

"Muốn ăn cái gì?" Thẩm Mặc Thần liếc cô một chút, hỏi.

Thủy Miếu Miếu ngáp một cái, mắt buồn ngủ nhìn phía trước, mang theo cảm xúc nhỏ, nói ra: "Ăn anh được không?"

"Được, chẳng qua, trước lúc này, phải để dạ dày tôi no đã, rồi tôi đút no bụng em." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô chậm rãi nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, dờ khóc dờ cười.

Thẩm tổng, còn có thể vui sướng trao đổi hay sao?

Thẩm Mặc Thần đối diện đôi mắt Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Thế nào?"

Thủy Miếu Miếu nhìn quần áo anh không có đổi, trên mặt hơi mọc ra một chút râu ria, vẫn rất có vị đàn ông.

Cô đoán chừng hôm qua anh ngủ ở bệnh viện.

Đối với người hiểu thuận, cô sẽ thêm mấy phần hảo cảm. Ánh mắt cũng dịu một chút, hỏi: "Người thân của anh tốt hơn chút rồi chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 136: Thủy Miếu Miếu, chúng ta kết hôn đi

"Phẫu thuật coi như thành công. Bác sĩ nói quan sát hai mươi bốn giờ." Thẩm Mặc Thần hỏi đáp.

"Còn sống là tốt." Thủy Miếu Miếu phán đoán nói, trong mắt lóe lên một tia sâu não, chỉnh thân thể, nhìn về phía trước.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô một cái, xe ngừng lại ở quán sửa đậu nành Vĩnh Hòa.

Thủy Miếu Miếu xuống xe.

Thẩm Mặc Thần dắt tay cô, đi tới quầy phục vụ.

Thủy Miếu Miếu cảm giác được nhiệt độ lòng bàn tay anh, thông qua da thịt truyền vào máu cô.

Cô thật đúng là không quen để cho người ta nắm.

Thủy Miếu Miếu rút ra, cọ xát trên quần áo, lau đi nhiệt độ của anh.

Thẩm Mặc Thần đứng ở trước quầy phục vụ, nhìn phía trên, hỏi: "Ăn mì hay là cơm?"

"Tùy tiện đi." Thủy Miếu Miếu nói xong, chọn một chỗ trống, đá văng cái ghế ra, ngồi lên, ngáp một cái lần nữa, nằm sấp trên bàn, giả chết.

Thẩm Mặc Thần chọn đồ ăn xong, ngồi đối diện cô, ánh mắt thâm thúy nhìn Thủy Miếu Miếu, trầm giọng nói: "Thủy Miếu Miếu, chúng ta kết hôn đi."

Lòng Thủy Miếu Miếu giống như bị cái gì va vào, kinh ngạc mở to mắt, ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Cô muốn từ trên mặt anh nhìn ra thành phần đùa giỡn.

Nhưng không có.

Anh rất nghiêm túc, cũng rất nghiêm túc.

"Anh nói đùa với tôi sao? Tôi không phải Lý Tư Tư." Thủy Miếu Miếu lý trí nói.

"Không phải kết hôn thật, hai năm sau, tôi sẽ trả tự do cho em, sẽ cho em hai ngàn vạn làm đền bù tổn thất, về sau đường về đường, cầu về cầu, em cũng không cần vì tiền bôn ba như vậy." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói ra.

Thủy Miếu Miếu minh bạch, hóa ra là làm bộ.

Dùng tiền làm giao dịch, không phải là xã hội thượng lưu bọn họ thường dùng sao?

Thủy Miếu Miếu giương lên khoe miệng, cự tuyệt nói: "Tôi cảm thấy, anh hẳn là đi tìm một cô gái tuổi trẻ xinh đẹp thích hợp hơn, tôi là kẻ lừa gạt, không tiện lắm."

"Nói điều kiện đi, tôi sẽ tận lực thỏa mãn em." Thẩm Mặc Thần thử thuyết phục Thủy Miếu Miếu.

"Ha ha, vậy thì cách tôi xa một chút đi." Thủy Miếu Miếu thoải mái đứng lên.

Thẩm Mặc Thần nắm chặt cánh tay cô, hơi không vui nhíu lông mày: "Lúc ngủ đều không có nhìn thấy em già mồm như thế, hiện tại em đang suy nghĩ gì?"

Thủy Miếu Miếu liếc về phía ngón tay thon dài của anh.

Lúc cô ngủ không già mồm, là bởi vì biết, già mồm cũng vô dụng.

Anh muốn cô già làm bà xã, nếu anh nhìn thấy Viêm Viêm, hai năm sau, cô bị đuổi ra khỏi cửa, con trai sẽ bị thua lỗ.

Con của cô, một trăm vạn cũng sẽ không đổi.

Thủy Miếu Miếu cúi người, nhìn ngang Thẩm Mặc Thần, trấn định nói ra: "Hiện tại tôi vẫn chưa lập gia đình, kết hôn với anh, sẽ bị đánh 2 lần kết hôn, chưa nghe nói qua ưu thừa kém quá sao? Thành phu nhân người khác mà rơi cấp bậc."

Thẩm Mặc Thần không hiểu đầu óc của cô nghĩ gì, thỏa hiệp nói: "Có thể cưới chui, không có người phát hiện em đã kết hôn."

"Anh coi ánh mắt của quần chúng đều mù sao, còn có..." Thủy Miếu Miếu đẩy tay anh ra, nói ra: "Tôi có người thích."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần đột nhiên lạnh mấy phần, nghiêm nghị nói: "Em thích người nào? Dạ Lãng Dật!"

Chợt nghe đến ba chữ Dạ Lãng Dật, tâm lý Thủy Miếu Miếu giống như bị cái gì đâm một cái, đau nhức bén nhọn, vành mắt có chút ửng đỏ, lông mi hơi run rẩy.

Dừng lại một giây.

Thủy Miếu Miếu giờ lên nụ cười, nói ra: "Làm sao lại là anh ta, tôi và anh ta, có thù."

"Đó là ai?" Ánh mắt Thẩm Mặc Thần sáng rực nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu nhíu mày, mở to đôi mắt, nhìn Thẩm Mặc Thần, cười hi hi nói: "Này, tôi không phải Lý Tư Tư, tôi thích người nào, có nửa xu quan hệ gì với anh."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Sinh con cho tôi thì sao?

Thẩm Mặc Thần dừng một chút, ý thức được chính mình dường đột, ánh mắt mềm mại rất nhiều, nói ra: "Mặc kệ em thích người nào, sau khi kết hôn, tôi hi vọng em tuân thủ nghĩa vụ và trách nhiệm giữa vợ chồng."

Thủy Miếu Miếu cười khẽ, theo miệng hỏi: "Cái nghĩa vụ này, sẽ không muốn tôi sinh con cho anh chứ?"

"Sinh con cho tôi thì sao, giá cả em có thể tùy tiện muốn." Thẩm Mặc Thần không vui nói ra.

"Tôi lại không bán con." Thủy Miếu Miếu nói xong, trầm mặt, trở nên nghiêm túc, nói ra: "Kỳ thật, anh không cần lãng phí thời gian trên người tôi, có nhiều thứ là phòng tuyến cuối cùng của tôi, không thể đẩy vào."

Thủy Miếu Miếu nói xong, không để ý tới Thẩm Mặc Thần, trực tiếp đi ra cửa.

Thẩm Mặc Thần không hiểu nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu mở cửa, gió mát đối diện, cô bỏ lấy quần áo, cũng không quay đầu lại rời đi.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần sâu mấy phần, như là đầm nước vạn năm, không thể dò xét.

...

Trên đường Thủy Miếu Miếu trở về, tùy ý đá cục đá nhỏ dưới chân.

Lần này, cô tính toán triệt để đắc tội Thẩm Mặc Thần.

Anh chắc chắn sẽ không giúp cô ký tên.

Nếu như muốn thuận lợi đề xuất thực tập, như vậy, cũng chỉ có nhảy qua Thẩm Mặc Thần, trực tiếp đề chủ nhiệm ký tên.

Nghĩ tới đây, Thủy Miếu Miếu tăng thêm tốc độ trở về.

Sáng sớm, cô đứng trước phòng làm việc của chủ nhiệm chờ chủ nhiệm tới.

Giang Nam Phong đi qua, nhìn Thủy Miếu Miếu, nghi ngờ đến hỏi: "Đây không phải Thủy Miếu Miếu mang theo cá nhân hàng ngày đi học sao?"

Thủy Miếu Miếu nghe được anh ta trêu chọc, mím môi, trong mắt lướt qua tinh ranh, trêu chọc nói: "Anh không phải cá nhân hàng ngày không có... Nam Phong sao?"

Giang Nam Phong: "..."

Cô gái nhỏ này, mắng chửi người đều không mang theo chữ thô tục.

Trên mặt Giang Nam Phong xuất hiện tia đỏ, nói ra: "Ai nói với cô tôi không có cá nhân hàng ngày? Có muốn tôi cởi quần ra cho cô xem một chút."

Thủy Miếu Miếu cho Giang Nam Phong sắc mặt trắng.

Quả nhiên, vật hộp theo loài, anh ta và Thẩm Mặc Thần là một.

Cô dứt khoát quay lưng lại, không để ý tới Giang Nam Phong, cầm lấy nắm tay trên cửa.

Giang Nam Phong nhìn cô, tò mò hỏi: "Rốt cuộc cô tới đây làm gì, chủ nhiệm khóa cô qua Bắc Kinh họp, tuần này không trở lại."

"Không phải chứ?" Thủy Miếu Miếu nhướn mày.

Nếu hôm nay cô không được trường học đồng ý, làm sao qua thực tập.

"Vậy anh biết, tôi muốn ký thực tập sớm, tìm ai không?" Thủy Miếu Miếu theo miệng hỏi.

Giang Nam Phong chỉ mũi mình, đắc ý nhiu mày.

"Anh?" Thủy Miếu Miếu không thể tin được.

"Tôi là hiệu trưởng, tôi quyết định." Giang Nam Phong sáng khoái nói ra.

"Anh là hiệu trưởng?" Thủy Miếu Miếu nhớ đến hiệu trưởng của bọn họ là một ông già.

Giang Nam Phong gõ tay lên đầu Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Vật dụng hàng ngày này của cô hỏng rồi à, tôi đã lên chức được mấy tháng, hội nghị hàng năm cô không có tham gia sao? Hiệu trưởng là tôi thuyết trình."

Thủy Miếu Miếu chột dạ cười.

Cô thật sự không có tham gia, trách không được, không biết hiệu trưởng đổi, sai lầm a.

Cô còn chế giễu hiệu trưởng không có vật dụng hàng ngày, đây không phải là muốn chết sao?

Giang Nam Phong nhìn cô đã có kinh nghiệm, thật đúng là cảnh đẹp ý vui.

"Đi theo tôi." Giang Nam Phong vừa cười vừa nói.

Thủy Miếu Miếu ngỡ ngác đi theo Giang Nam Phong vào phòng làm việc của hiệu trưởng.

Giang Nam Phong lấy ra một tờ chứng minh, ký tên phía trên, đóng con dấu, đưa cho Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Một thức hai phần, cô ký tên, tôi muốn lưu hồ sơ."

Tự nhiên đơn giản như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Có thể quá tùy tiện hay không

Thủy Miếu Miếu nhú lông mày, thận trọng nói ra: "Có thể quá tùy tiện hay không?"

"Không muốn sao? Không cần nữa." Giang Nam Phong thu chứng minh lại.

Thủy Miếu Miếu vội vàng chân chó tiếp nhận, nói ra: "Muốn, muốn, muốn, đại ân đại đức của anh, tiểu nhân suốt đời khó quên."

Giang Nam Phong cười, yêu giấu chen lấn bả vai Thủy Miếu Miếu, ý vị thâm trường nói ra: "Không cần cảm ơn, về sau cô sẽ trở thành chị dâu tôi, thổi nhiều gió bên gối anh hai tôi một chút, để anh ấy chiều cô tôi nhiều một chút, vậy là được."

Thủy Miếu Miếu biết Giang Nam Phong nói là Thẩm Mặc Thần.

Nhưng cô và Thẩm Mặc Thần không thể nào.

Thủy Miếu Miếu vỗ vỗ bả vai Giang Nam Phong, thành khẩn nói: "Tự cầu phúc, cầu người không bằng cầu mình."

Giang Nam Phong: "..."

Có chứng minh thực tập sớm, Thủy Miếu Miếu dứt khoát không đi học.

Cô cho số Thẩm Mặc Thần vào danh sách đen, thờ dài một hơi, trở về tiếp tục tìm phòng trọ.

Vừa mở trình duyệt ra, Thủy Miếu Miếu liền nhìn thấy tin tức liên quan tới chủ tịch Thẩm thị Thẩm Ái Quốc bệnh nặng.

Tin tức phía dưới, còn có nhiệt tâm của dân mạng suy đoán về người thừa kế Thẩm thị.

Có nói là Thẩm Gia Xương, con nuôi Thẩm chủ tịch, cưới con gái chủ tịch, ở Thẩm thị quyền cao chức trọng, kế thừa Thẩm thị, hợp tình hợp lý.

Cũng có người nói là Thẩm Mặc Thần, cháu ruột Thẩm chủ tịch, có được huyết thống chính tông của Thẩm gia, vừa về nước, Thẩm chủ tịch liền cho anh chức vị CEO. Nói rõ Thẩm chủ tịch muốn giao công ty cho Thẩm Mặc Thần.

Trong lúc nhất thời, mọi người phân vân.

Thủy Miếu Miếu minh bạch, vì sao Thẩm Mặc Thần đột nhiên nói muốn kết hôn với cô.

Hoặc là bởi vì hiếu thuận, hoặc là tranh quyền lợi và dục vọng.

Dù sao không liên quan tới tình yêu.

Chuyện hào môn, quá phức tạp, không thích hợp với cô, cô vẫn làm tốt 3 phần ruộng của mình, để Viêm Viêm vui sướng, hạnh phúc ở bên người cô lớn lên, cưới cho cô một nàng dâu xinh đẹp trở về, là được.

Đời người, biết thỏa mãn thì mới thấy hạnh phúc.

Điện thoại Thủy Miếu Miếu vang lên, cô nhìn Lê Bảo Y, cười nghe.

"Làm gì, nhớ chị sao?" Thủy Miếu Miếu trêu chọc nói.

"Đúng vậy, nhớ cậu muốn chết, buổi tối hôm nay cùng mình tham gia một buổi quan hệ hữu nghị?" Lê Bảo Y nói ra.

"Quan hệ hữu nghị, cái người mang theo đứa trẻ như mình không nổi dk đâu, phải tìm phòng trọ dọn nhà." Thủy Miếu Miếu cự tuyệt nói.

"Dọn nhà? Cậu còn không tìm được sao?" Lê Bảo Y hỏi.

"Cậu cho rằng là chuyện ỏ chó sao? Dễ dàng như vậy." Thủy Miếu Miếu liếc mắt một cái.

"Cậu chờ chút." Lê Bảo Y nói ra.

Thủy Miếu Miếu liền nghe thấy cô ấy dất cuống họng hô: "Anh, phòng ở chỗ đơn vị anh bỏ trống sao?... Em tìm người ở được không?... Giang hồ cứu cấp... Người tốt sẽ có hồi báo."

Lê Bảo Y lại nói gì, Thủy Miếu Miếu nghe không rõ.

Chẳng qua phần tâm này của Lê Bảo Y, cô vẫn rất cảm động.

Chỉ chốc lát

"Cô nàng, cậu may đó, anh mình vừa vận có một phòng nhỏ, một năm nửa năm sẽ không chuyển qua, cậu tới ở đấy trước, không lấy tiền." Lê Bảo Y vui vẻ nói ra.

"Như vậy không tốt đâu." Thủy Miếu Miếu do dự nói ra.

"Có cái gì không tốt, anh ấy còn không cần cậu trả phí, cậu bán khoản cái gì, ngày mai đi quan hệ hữu nghị với mình, hạnh phúc của chị em giao trên tay cậu." Lê Bảo Y bá khí nói.

Thủy Miếu Miếu vừa cười vừa nói: "Nhất định cúc cung tận tụy vì hạnh phúc của cậu tới chết thì mới dừng."

Chẳng qua tiền thuê, cô vẫn phải chuẩn bị.

Chính là bởi vì là bạn, cô càng trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: Dì nuôi con lớn, sau đó ăn

"Chút nữa mình tới giúp cậu dọn nhà." Lê Bảo Y nói xong, cúp điện thoại, chạy đến chỗ Lê Việt, ôm anh ta từ sau lưng, nói cảm ơn: "Anh, cảm ơn anh cho bạn em mượn phòng tân hôn, em yêu anh chết mất."

Lê Việt nắm chặt tay Lê Bảo Y, yêu chiều nhìn về phía cô, nói ra: "Về sau em ngoan một chút là được rồi."

"Ng ngoan, ngoan ghê gớm." Lê Bảo Y giả ngây thơ hôn một cái lên mặt Lê Việt, nói ra.

Lê Việt giương lên khóe miệng.

Lê Bảo Y nhún nhảy một cái đi ra ngoài, giúp Thủy Miếu Miếu dọn nhà.

...

Phòng của anh Lê Bảo Y không tệ.

Ba phòng ngủ một phòng khách.

Nghe Lê Bảo Y nói, là phúc lợi chỗ anh cô ấy lắm, anh của cô ấy bỏ giá thấp ra mua.

Nhưng anh trai và cô ấy ở cùng một chỗ, cho nên, phòng trọ liền trống.

Chỗ này cách tập đoàn Hoàn Thần chỗ cô làm rất gần, ước chừng đi mất mười phút đồng hồ.

Chỉ là đoạn đường này, diện tích này, không có 4000 thì sợngặt.

"Bảo Bảo, tiền thuê nhà chỉ có thể một tháng trả một tháng." Thủy Miếu Miếu xin lỗi nói ra.

Bảo Bảo ôm bả vai Thủy Miếu Miếu, hào khí nói: "Muốn tiền thuê nhà làm gì, cậu ở chỗ này trông phòng hộ anh mình, quét dọn vệ sinh, tụ tập hơi người,

anh mình không trả tiền cậu, đã bắn khoán rồi."

4000 tiền thuê nhà, cô thật sự có chút không đủ sức.

Phản ân tình này, trước thiếu, về sau cô trả.

"Cảm ơn, Bảo Bảo." Thủy Miếu Miếu thực tình thành ý nói.

"Cám ơn cái gì." Lê Bảo Y nhìn về phía Viêm Viêm.

Viêm Viêm chạy tới chạy lui, thật cao hứng.

Lê Bảo Y nhú mày, nhìn Viêm Viêm, hỏi: "Anh Viêm, sao vậy?"

Viêm Viêm dựng một ngón tay cái cho Lê Bảo Y, nói ra: "Không tệ, ánh mắt đi tốt hơn mẹ già."

Trong mắt Lê Bảo Y lóe lên tinh quang, trêu chọc nói: "Anh Viêm, nếu như lần quan hệ hữu nghị này của di lại bất hạnh, con hãy cố đi theo di đi, di nuôi con lớn, sau đó ăn."

Viêm Viêm rũ cặp đôi mắt, bình tĩnh nhìn Lê Bảo Y, hỏi: "Di khẳng định muốn gọi người bên cạnh là mẹ?"

Lê Bảo Y: "..."

Lê Bảo Y nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, ý vị thâm trường nói ra: "Đứa nhỏ nhanh miệng, thật là trò giỏi hơn thầy, đã đến trình độ đăng phong tạo cực."

Thủy Miếu Miếu háng giọng một cái.

Kỳ thật cô muốn nói, đó là cậu chưa từng gặp qua cha Viêm Viêm, cậu gặp qua cha Viêm Viêm, liền biết cái gì là đăng phong tạo cực rồi.

"Người phụ nữ này, cậu còn không đi làm tóc trang điểm sao? Thật đúng là muốn ế tiếp." Thủy Miếu Miếu nhắc nhở.

"Ưu thừa kém quá sao? Sợ cái gì, mình quen thuộc thừa, đi, cùng đi, mình mời khách." Lê Bảo Y dè ép Thủy Miếu Miếu đi.

Thủy Miếu Miếu chỉ có thể đi theo cô.

Bọn họ đi tới một câu lạc bộ thực nữ cấp cao.

Lê Bảo Y đưa thẻ cho nhân viên.

Bọn họ liền được đưa tới phòng hóa trang chuyên nghiệp.

Có người đang giúp bọn họ trang điểm, còn có người cầm đồ tới hỏi thăm bọn họ muốn mặc không.

Thủy Miếu Miếu xem xét trường hợp này, liền biết tiêu phí không thấp.

"Bảo Bảo, gần đây cậu trúng số độc đắc à?" Thủy Miếu Miếu hồ nghi hỏi.

"Mua ba năm xổ số, tất cả trúng 50, nhiều nhất một lần 20 đồng, hắc hắc. Cái thẻ này là anh mình cho mình, anh mình có tiền." Lê Bảo Y cười hi hi nói.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu có chút bắn khoăn.

"Chờ mình lấy tiền lương mời các cậu ăn cơm a." Thủy Miếu Miếu thực tình thành ý nói.

"Tiền lương ít ỏi của cậu vẫn là nuôi Viêm Viêm đi, dù sao mình chuyên hồ anh mình hai mươi năm, hồ thêm mấy năm, chờ anh mình tìm nàng dâu, mình sẽ không thể hồ, nếu không chị dâu sẽ ghen, hiện tại, có thể hồ, liền hồ điểm đi, ha ha." Lê Bảo Y tặc lưỡi cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Yêu nghiệt

Chuyên gia trang điểm hóa trang cho họ xong, đưa đến một sợi dây chuyền.

Thủy Miếu Miếu nhìn sợi dây chuyền này, đôi mắt trầm xuống.

Suy nghĩ có chút tung bay.

Nhớ kỹ, lúc cô vừa đáp ứng kết giao với Dạ Lăng Dật, Dạ Lăng Dật cũng đưa cho cô một sợi dây chuyền kim cương.

Cô cảm thấy vừa kết giao liền nhận dây chuyền quý như vậy không tốt lắm, nếu như bị cha biết, sẽ treo ngược cô lên đánh.

Dạ Lăng Dật nhìn cô không nhận, tức giận, ném dây chuyền vào trong hồ công viên, quay người ngạo nghễ rời đi.

Trong lòng của cô khó chịu, cũng không biết nghĩ như thế nào, liền nhảy vò trong hồ tìm dây chuyền.

Khi đó nhiệt độ nước rất lạnh, nhảy vào, lông tơ đều dựng lên, công đến da thịt đều chết lạnh.

Thế nhưng cuối cùng đều không có tìm được, cô không chịu nổi, bò từ trong hồ lên.

Dạ Lăng Dật lại quay lại.

Cô đỏ mắt nói: Muốn, anh đừng nóng giận.

Dạ Lăng Dật ném áo của mình cho cô, ôm cô vào trong ngực.

Cô cảm giác được nhiệt độ của anh, xuyên thấu da thịt lạnh lẽo của cô từng giờ từng phút.

Anh nói: "Em muốn, anh liền cho em, anh cho, em cũng không cần cự tuyệt!"

Lần đó, anh ở trong hồ nước không ngừng tìm, tìm được dây chuyền, lại phát sốt ba ngày, kém chút bị đốt thành bại não, người cũng gầy đi trông thấy.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy ngực có chút đau, như là bị lỗ kim đâm mấy cái, chua xót từ trong chảy ra, lan tràn toàn thân.

Trong mắt tràn ngập một tầng sương mù, đầm nước dịu dàng, sóng nước lấp lánh.

Một dòng nước ấm từ trong hốc mắt đi ra.

"Thủy Thủy, cậu bị vẻ đẹp của mình làm khóc sao?" Lê Bảo Y trêu chọc nói.

Thủy Miếu Miếu tỉnh táo lại, mới phát hiện, chính mình rơi lệ.

Thủy Miếu Miếu cầm giấy ăn lau nước mắt, toét nụ cười xán lạn, nói ra: "Nhìn rất ngu đúng không."

"Khóc cũng đẹp." Lê Bảo Y tán dương nói.

Thủy Miếu Miếu anh tuần cỡi dây chuyền, vòng tai, đều lấy xuống, trả lại cho nhân viên, nói ra: "Tôi không mang đồ trang sức."

"Sao không mang, mang rất tốt mà." Lê Bảo Y không giải thích được nói.

"Mất đi không thể đền." Thủy Miếu Miếu liếc Lê Bảo Y một chút.

"Cũng thế, vậy mình cũng không cần mang đồ trang sức." Lê Bảo Y cười hi hi nói, cũng cỡi vòng tai, dây chuyền, vòng tay xuống trả lại nhân viên.

Thủy Miếu Miếu đổi một bộ lễ phục dạ hội bướm bướm màu trắng, mái tóc búi lên, còn lại hai mai ở hai bên, vô cùng cổ điển.

Lê Bảo Y chọn một chiếc váy công chúa màu trắng.

Cô kéo Thủy Miếu Miếu qua nơi quan hệ hữu nghị.

Xe ngừng ở trước khách sạn

Một buổi party hào hoa lòng trọng

Tốp năm tốp ba người tụ tập cùng một chỗ.

Nói chuyện phiếm, đàm tiếu, khiêu vũ.

Thủy Miếu Miếu khiêu mi, hỏi Lê Bảo Y nói: "Loại trường hợp mà là quan hệ hữu nghị à?"

"Thế nào, lần đầu nên nhận thức đi." Lê Bảo Y tự hào nói.

"Ha ha, mấy người thực biết chơi." Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ nói.

Lê Bảo Y nhìn về phía vị trí gần cửa sổ, hiện lên nụ cười, kéo Thủy Miếu Miếu qua, nói ra: "Mình tìm được quan hệ, đi theo mình."

Thủy Miếu Miếu đi theo.

Nhìn thấy một đám người ngồi ở trên ghế sofa nói chuyện phiếm, ước chừng có tám người, 4 nam, 4 nữ.

"Anh, bạn của em, Thủy Thủy, xinh đẹp chứ." Lê Bảo Y giới thiệu nói.

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía anh trai Lê Bảo Y.

Lúc chưa gặp mặt, ở trong ấn tượng của Thủy Miếu Miếu, anh trai Lê Bảo Y là loại gia trưởng, trầm ổn, chất phác, rất sùng Lê Bảo Y.

Nhưng mà, bề ngoài cho người cảm giác loại tương phản mãnh liệt.

Vóc dáng cao gầy, cổ áo mở hai cúc, mặc đuôi én, đôi mắt phượng liễm diễm, như có 250 dòng điện, khí thế mạnh mẽ.

Quét qua, liền có thể mị hoặc một nhóm thiếu nữ.

Tuyệt mỹ, yêu nghiệt.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Trúng chiêu

Lê Bảo Y tự hào vì anh trai của mình, chen lấn Thủy Miếu Miếu một chút, lấy tay ngăn trở miệng, nhẹ giọng nói: "Thế nào, anh mình đẹp trai chứ, phụ nữ theo đuổi anh ấy cả đồng lớn đấy."

Lê Việt cung chiêu dò xét liếc Lê Bảo Y một chút, đưa nước xoài chuẩn bị xong cho Lê Bảo Y.

Lê Bảo Y lời kéo Thủy Miếu Miếu ngồi xuống, ôm bụng mình, nói với Lê Việt: "Anh, em không uống, em mặc lễ phục dạ hội có chút chật, ăn cái gì, bụng sẽ lòi ra."

Cô gái bên cạnh Lê Việt hé miệng cười.

Lê Việt nhú lông mày, không vui nói ra: "Cơm tối em cũng không định ăn sao?"

"Cái kia, anh ấy, tối hay không?" Lê Bảo Y thần thần bí bí hỏi.

"Mau cầm đồ ăn, ăn anh cho em biết." Lê Việt ra lệnh nói.

"Sinh nhật giám đốc anh, ông chủ không tới, quá không nể mặt mũi." Lê Bảo Y hỏi dò.

Lê Việt gõ trán Lê Bảo Y một cái, nói ra: "Mặt mũi là mình kiếm, không phải người khác cho, không ăn cái gì, em rút lui đi."

"Ăn, em ăn còn không được sao?" Lê Bảo Y lời kéo Thủy Miếu Miếu qua bàn ăn.

"Bảo Bảo, không phải quan hệ hữu nghị sao? Là tiệc sinh nhật." Thủy Miếu Miếu không hiểu hỏi.

"Là ngành anh mình tổ chức hội đồng nghiệp, nói là có thể mang bạn bè người thân đi, càng nhiều càng tốt, biết nhau một chút, quản lý chi nhánh bọn họ thuận tiện làm sinh nhật, anh của mình nói, nói không chừng, ông chủ đẹp đến mức tận cùng của họ cũng tới." Lê Bảo Y hưng phấn nói ra.

Thủy Miếu Miếu minh bạch, trách không được, cô ấy để cô mặc trang phục lộng lẫy.

Lê Bảo Y cầm một cái đĩa giả vờ giả vẹt ăn ngon, quay người lại.

Một người đi vội qua, đụng phải cô ấy, đồ ăn rơi vào quần áo.

"Thật xin lỗi." Người kia nói một tiếng, liền chạy mất.

Lê Việt nhìn thấy tình huống bên này vội vàng đi tới.

Thủy Miếu Miếu đi lấy giấy ăn.

Lê Bảo Y làm bộ đáng thương nhìn Lê Việt, không đánh đã khai nói: "Anh, em lại gặp rắc rối rồi."

Lê Việt bắt đắc dĩ, cời áo khoác trên người, phủ thêm cho Lê Bảo Y, nắm tay Lê Bảo Y, nói ra: "Trước cùng anh trở về."

"A." Lê Bảo Y biết mình phạm sai lầm, cụp đầu.

Thủy Miếu Miếu cầm giấy ăn chạy tới.

Lê Bảo Y nói với Thủy Miếu Miếu: "Thủy Thủy, mình trúng chiêu, cậu ở chỗ này ăn trước, chờ mình đổi quần áo rồi đến chiến đấu với cậu."

Lê Việt gỡ đầu Lê Bảo Y một cái, ra lệnh: "Đi."

"A." Lê Bảo Y trông mong đi theo Lê Việt rồi đi.

Thủy Miếu Miếu nhìn người ở đây cũng không nhận ra, không có Lê Bảo Y, cô cũng không có ở lại, chuẩn bị ra ngoài thông khí.

"Chào em, có thể quen biết em một chút không?" Đối diện đi tới một người đàn ông nói năng ngọt xớt.

"Không tiện." Thủy Miếu Miếu đi ra cửa.

Người đàn ông mặt dày mày dạn đi theo, hỏi: "Em rất xinh đẹp, cho cái tên được chứ?"

Thủy Miếu Miếu bước nhanh vào thang máy.

Người đàn ông nhìn Thủy Miếu Miếu muốn đi, nóng nảy cầm tay Thủy Miếu Miếu, vừa cười vừa nói: "Đừng hiểu lầm, tôi không có ác ý, chỉ là muốn quen biết em một chút."

"Nhưng tôi cũng không muốn biết anh." Thủy Miếu Miếu không lưu một chút chỗ trống, cự tuyệt nói.

Đình một tiếng, thang máy vang lên.

Một người tóc xoắn, hóa thành yên huan trang xuất hiện.

Cô ta nhìn thấy người đàn ông kia nắm chặt tay Thủy Miếu Miếu, dáng vẻ rất là yêu giầu, tức giận hết sức căng thẳng, cầm túi đánh vào người đàn ông, mắng: "Khả lắm Lý Dũng, tôi biết anh không phải tới tham gia sinh nhật, anh chôn bà đây có phụ nữ bên ngoài, đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Cô là chó điên à

Lý Dũng đoạt lấy túi của người phụ nữ kia, vút trên mặt đất, nghiêm mặt nói: "Cô đừng có càn quấy, chúng ta đã kết thúc."

"Người nào kết thúc, anh chơi bà đây, một trăm đồng cũng không cho, anh nói kết thúc liền kết thúc, anh coi bà đây là mèo bệnh à." Người phụ nữ xông lên, cào mặt người đàn ông.

Người đàn ông dùng tay ngăn cản, cô ta lại kéo đầu người đàn ông đánh.

Thủy Miếu Miếu nhìn đánh nhau, người phụ nữ này tuyệt đối có sức chiến đấu, tính nguy hiểm của chó ngao Tây Tạng, tuyệt đối không nên tai bay vạ gió.

Thủy Miếu Miếu nhanh ấn thang máy.

Người phụ nữ nhìn thấy Thủy Miếu Miếu muốn đi, bắt lấy cánh tay Thủy Miếu Miếu, mắng: "Tiện nhân, cô đừng đi, dám đoạt đàn ông của bà đây, cô ăn no rồi việc à."

"Không có đoạt." Thủy Miếu Miếu giải thích nói.

"Lý Mạn, cô đừng nháo." Người đàn ông quát.

Hai người đồng thời lên tiếng.

Người phụ nữ trừng người đàn ông một chút, tức giận điên rồi: "Anh còn nói chuyện giúp cô ta, tôi liền đánh cô ta, nhìn anh đau lòng thế nào."

Thủy Miếu Miếu thật muốn nói với anh ta một câu: "Anh em, anh nên ngậm miệng."

Thêm dầu vào lửa, cô chết thảm liệt.

Người phụ nữ hung hãn đánh lên mặt Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu cảnh giác ngồi xuống, tránh né, ngẩng đầu nhìn Lý Mạn, nói hòa giải: "Có thể nói chuyện bình tĩnh không? Cho tôi một phút đồng hồ, tôi trả lại cô một sự thật."

"Cô ta nói chuyện giống như chó điên, em không cần để ý." Lý Dũng nói với Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Người phụ nữ bị giận điên lên: "Được, hai kẻ gian phu các người, cùng nhau khi dễ tôi, bà đây không dễ khi dễ."

Lý Mạn nói xong, tay cào về phía mặt Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu tranh thủ thời gian trốn ra sau.

Cửa thang máy lại mở.

Phía sau cô đứng phải một người đàn ông.

Thủy Miếu Miếu không kịp nhìn đứng phải ai, chỉ thấy móng vuốt cào tới,

Cô lập tức dùng tay che mặt.

Móng tay Lý Mạn sắc nhọn cào vào cánh tay cô.

Đau.

Thủy Miếu Miếu triệt để tức giận, mắng: "Tôi nói, con mẹ cô có phải thuộc chó điên không."

"Tôi là chó điên, cô là Gà." Lý Mạn cào về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu né tránh không kịp.

Cho là bị cào nát mặt.

Cánh tay Lý Mạn đột nhiên bị người ta tóm lấy.

"Chỉ cần cô dám đụng vào mặt của cô ấy một chút, tôi sẽ để rêu tảo táng gia bại sản." Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nói, hất tay Lý Mạn ra.

Thủy Miếu Miếu nghe được tiếng Thẩm Mặc Thần, kinh ngạc quay đầu, đối diện đôi mắt u sầu của anh.

Trong lòng run lên một cái.

Thật là oan gia ngõ hẹp.

Thẩm Mặc Thần cầm cánh tay Thủy Miếu Miếu, nhìn thấy vết máu phía trên, ánh mắt lại lạnh mấy phần, róc thịt Lý Mạn, chất vấn: "Cô cào sao?"

Lý Mạn bị Thẩm Mặc Thần chấn nhiếp, thế nhưng, cô ta cũng không cảm thấy mình có lỗi, hất cằm, nói ra: "Cô ta câu dẫn người đàn ông của tôi trước."

"Cô ấy câu dẫn tôi khi nào? Lý Mạn, cô đừng hồ ngôn loạn ngữ được không?" Lý Dũng chen vào nói.

"Tôi nhìn thấy anh nắm lấy tay cô ta, cô ta dựa vào trong ngực của anh. Tôi tận mắt thấy, làm sao có thể là giả." Lý Mạn quay về phía Lý Dũng quát.

Vừa rồi tâm tư Lý Dũng bất chính, có chút chột dạ, không cách nào giải thích, dứt khoát không nói.

"Mặc kệ cô." Lý Dũng nói xong, đi vào thang máy.

"Anh đừng đi." Lý Mạn đuổi theo.

Thang máy đóng.

Thế giới đều yên lặng.

Thủy Miếu Miếu mới ý thức được, Thẩm Mặc Thần còn nắm cánh tay cô.

Nhiệt độ lòng bàn tay anh vô cùng nóng rực, nóng đầu cô thấy choáng.

"Vừa rồi cảm ơn anh." Thủy Miếu Miếu vặn vẹo cánh tay, ra hiệu anh buông ra.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên tia sáng, chẳng những không có buông ra, ngược lại tiến lên một bước.

Thủy Miếu Miếu lui lại theo bản năng, sau lưng dựa vào tường.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Không thắng sức eo

Anh ép tay của cô lên đỉnh đầu, lạnh lẽo hỏi: "Vừa rồi em thật sự thông đồng với người đàn ông kia sao?"

Thủy Miếu Miếu nhịn xuống xúc động, nói ra: "Người đàn ông vừa rồi so với anh là một trời, một đất, căn bản không cách nào so sánh được, ánh mắt của tôi kém đến nhà bà ngoại mới có thể coi trọng anh ta, tôi có thể nói, hoàn toàn là tai họa bất ngờ không?"

Câu trả lời của cô, Thẩm Mặc Thần coi như hài lòng.

Ánh mắt của anh dịu xuống, nhìn sang vết thương trên cánh tay cô, lôi kéo cô đi.

"Này. Anh kéo tôi đi chỗ nào?" Thủy Miếu Miếu không hiểu vấn đáp.

Thẩm Mặc Thần không nói lời nào.

Thủy Miếu Miếu kéo cánh tay.

Sức lực của cô so với anh, tương đương số không.

Gần khu tổ chức buổi tiệc chỉ có hai gian phòng, Thẩm Mặc Thần dừng lại, xuất thẻ phòng.

Tích

Cửa mở ra.

Thẩm Mặc Thần kéo cô đi vào, đóng cửa.

Một mạch mà thành.

Thủy Miếu Miếu lo lắng đứng đấy, trong lòng không nắm chắc.

Kỳ thật cô cảm thấy Thẩm Mặc Thần so với người phụ nữ kia còn nguy hiểm hơn.

"Cái kia, bạn tôi còn chờ tôi ở bên ngoài, tôi đi trước." Thủy Miếu Miếu tìm một cái cớ nói ra.

Cô đi đến cửa.

Thẩm Mặc Thần dời một bước nhỏ, thân thể cao ngạo chắn ở cửa ra vào, ánh mắt sắc bén nhìn Thủy Miếu Miếu, mấy phần sát khí.

Thủy Miếu Miếu hiện lên nụ cười vô hại.

Căn bản cô ra không được.

Thẩm Mặc Thần gọi điện thoại ra ngoài, trầm giọng ra lệnh: "Bây giờ tôi đang ở phòng 806 khách sạn Hi Vọng, cậu qua tiệm thuốc mua thuốc sát trùng đưa tới."

Thủy Miếu Miếu cong cánh tay lên, nhìn vết máu phía trên, vừa cười vừa nói: "Cái vết thương nhỏ, không cần phải vậy, tôi đây da dày thịt cứng, ngày

mai là có thể khôi phục."

Thẩm Mặc Thần khóa vui cười trên mặt Thủy Miếu Miếu, lạnh giọng hỏi: "Em cho tôi vào danh sách đen."

Ách...

Đề tài này chuyển thật nhanh.

Thủy Miếu Miếu ngậm miệng suy nghĩ một chút.

Mặc dù, cô lấy được đồng ý thực tập sớm, nhưng, dù sao, Thẩm Mặc Thần là phó hiệu trưởng, mà hiệu trưởng lại bị anh mang ra đánh đầu đứng đó, khi cô không có tốt nghiệp, vẫn hạ thấp đi

"Tay tôi động một cái, hiện tại kéo anh ra khỏi danh sách trắng còn kịp không?" Thủy Miếu Miếu nhẹ giọng hỏi.

Thẩm Mặc Thần: "..."

Quả nhiên cô kéo anh

"Rốt cuộc em nghĩ về tôi như thế nào? Phòng tuyến cuối cùng của em cái gì?" Thẩm Mặc Thần nhún lông mày không nhịn được hỏi.

"Cái kia, tôi đối với anh là..." Thủy Miếu Miếu dò xét sắc mặt Thẩm Mặc Thần một chút, thận trọng nói ra: "Gặp nhau, không bằng hoài niệm, ngẫu nhiên nếm thử, coi như mới mẻ, ăn nhiều, ghét vị."

Nói xong, cô thấy sắc mặt anh không tốt, giọng đã thấp không thể thấp hơn.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lướt qua ánh sáng, cả giận nói: "Em nghĩ vậy về tôi! Ăn nhiều ghét vị, em đổi tính, liền tùy tiện như vậy sao?"

Nói ra, Thủy Miếu Miếu cũng một bụng ủy khuất.

Mỗi một lần, cô đều không phải tự nguyện.

Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ bị anh dùng, tôi còn dùng lại? Không thắng sức eo."

Thẩm Mặc Thần đối với thẳng thắn của cô, cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, hết lần này tới lần khác còn có một phần không thể làm gì như vậy.

"Hiện tại tôi cần một người vợ, mà em là người tốt nhất, tôi không hy vọng phải dùng thủ đoạn buộc em thỏa hiệp, tại tôi lại không dùng thủ đoạn như trước đó, em có thể đề cập điều kiện với tôi, chỉ cần tôi có thể làm được, tôi đều có thể thỏa mãn em." Thẩm Mặc Thần trở lại chuyện chính nói.

"Thủ đoạn sao?" Thủy Miếu Miếu nheo mắt lại, cô làm sao có loại kim đâm sắp chết.

"Thủ đoạn gì?" Thủy Miếu Miếu phòng bị hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Không mang theo người khi dễ như vậy người

Thẩm Mặc Thần cười một tiếng, ngồi trên giường, nhìn cô: "Em qua đây, tôi cho em biết."

Thủy Miếu Miếu không quá tin tưởng cáo già như anh, sẽ nói cho cô.

Chẳng qua mang theo một phần vận khả năng anh không uống thuốc, Thủy Miếu Miếu nhảy hai bước, đến trước mặt anh.

Thẩm Mặc Thần ngoắc ngón tay với cô.

Thủy Miếu Miếu xoay người, đưa lỗ tai thăm dò.

Thẩm Mặc Thần nhìn chằm chằm gương mặt trắng nõn của cô, cắn răng một cái, một tay ôm chầm đầu vai cô, xoay người, đè cô xuống giường.

Anh khóa chân, hai đầu gối kẹp lấy hai bên cô, để cho cô không thể động đậy.

Thủy Miếu Miếu nhìn anh cởi quần áo, cũng không vùng vẫy, dù sao không tránh thoát được, uống phí sức lực.

Cô còn không được ăn cơm chiều đây.

Thủy Miếu Miếu gãi gãi cái mũi, đùa giỡn hỏi: "Thẩm tổng, anh đây là ngày đi tù thiện sao?"

Thẩm Mặc Thần: "..."

Anh bắt đắc dĩ cười, đưa tay, kiềm chế cảm cô, nói ra: "Tôi là để cho em biết, cái gì mới thật sự là vật dùng hàng ngày."

"Vật dùng hàng ngày không chú ý bảo dưỡng, sẽ hỏng." Thủy Miếu Miếu nói lại anh.

Thẩm Mặc Thần dở khóc dở cười, cúi người, hung hăng hôn cái miệng nhỏ nhắn lạnh lẽo của cô, không có qua khúc nhạc dạo quá lâu, cong lưng, dùng sức va chạm.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy đau, nhũ lông mày, ủy khuất nói: "Tôi nói là tôi sẽ hỏng, thật sự sẽ hỏng, Thẩm tổng, hạ thủ lưu tình."

Thẩm Mặc Thần nhìn sắc mặt cô có chút tái nhợt, tâm lý mềm mại mấy phần.

"Nói nhảm nữa xem." Lời nói hung ác, động tác của anh lại nhẹ nhàng, chậm rãi cọ xát.

Thủy Miếu Miếu ngậm miệng, không dám nói tiếp nữa.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Đầm nước xinh đẹp, cái miệng nhỏ ẩm ướt, lúc tiếp nhận công kích bên ngoài, tự thân bôi trơn, lại như dự định xâm nhập.

Là vũ sâu, là đầm lầy, chậm rãi rơi xuống.

Uốn lượn, liên miên, thần bí.

Ôm lấy, không cách nào không chế xúc động.

Là sống, là chết, là chinh chiến.

Hay là cam nguyện lao vào.

Thể lực và sức chịu đựng đối kháng.

Sau cùng, Thẩm Mặc Thần cảm thấy mình sẽ chết ở bên trong, như bị vòng xoáy dẫn vào một thế giới thần khí khác.

Trong phòng toả ra ánh sáng kỳ ảo.

Tiếng đập cửa vang lên

Thủy Miếu Miếu rũ cặp đôi mắt, mệt mỏi đều không muốn động.

Thẩm Mặc Thần đứng dậy, giúp cô đắp kín mền, quấn khăn tắm, mở cửa.

Thường Khai Văn liếc mắt liền thấy trên cánh tay ông chủ nhà mình cao có dấu vết cào vừa nông vừa sâu, quan tâm hỏi: "Thẩm tổng, cần giúp một tay không?"

Thẩm Mặc Thần: "..."

Về mặt anh quái dị, không chút khách lấy đồ đóng cửa.

Thường Khai Văn sờ lên cái mũi, không hiểu ra sao.

Anh ta nói sai cái gì sao?

Anh chỉ muốn giúp Thẩm tổng xử lý vết thương trên cánh mà thôi.

Ông chủ có một mình, nên xử lý vết thương như thế nào?

Thường Khai Văn không hiểu, xám xịt rời đi.

Thẩm Mặc Thần đi đến trước mặt Thủy Miếu Miếu.

Cô nhắm mắt lại, lông mi thật dài giống như cánh quạt mỏng, hơi rung động, cái mũi nhỏ cao thẳng, bờ môi sưng mẩn, lẳng lặng nằm, thật đáng yêu.

Thẩm Mặc Thần ngồi ở trên giường, nắm chặt cánh tay cô, lấy một ít nước khử trùng lên bông, sát qua vết thương trên cánh tay Thủy Miểu Miểu.

Nước khử trùng lạnh, kích thích da thịt cô, Thủy Miểu Miểu mở to mắt mệt mỏi, nhìn Thẩm Mặc Thần, bất đắc dĩ nói: "Tôi rất mệt mỏi, không chống lại được khi dễ của anh."

Thẩm Mặc Thần nhìn vành mắt cô hồng hồng, dịu dàng dỗ dành: "Xát trùng cánh tay xong, em lại ngủ tiếp."

Thủy Miểu Miểu thật sự buồn ngủ.

Không biết vì cái gì, mỗi lần làm xong, toàn thân giống như mất lực, tăng thêm hôm qua cô chỉ ngủ 4 giờ, hôm nay dọn nhà, một chút sức lực cũng không có, đứt khoát nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Của Sở Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Nhanh, đáp chặn lại

Chỉ chốc lát, Thủy Miểu Miểu liền phát ra tiếng hô hấp đều đều, nặng nề ngủ thiếp đi.

Thẩm Mặc Thần cung chiều liếc nhìn cô một cái, gờ lên nụ cười, nhẹ nhàng giúp cô bôi thuốc vết thương.

Điện thoại di động Thủy Miểu Miểu kêu lên.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô ngủ sâu.

Trong mắt anh hiện lên thương tiếc, lấy điện thoại từ trong túi của cô ra, thấy là Bảo Bảo.

Thẩm Mặc Thần nghe, nhẹ giọng nói: "Chào cô, hiện tại Thủy Miểu Miểu không tiện nghe, có chuyện gì sao?"

"A, sao cô ấy không tiện nghe." Lê Bảo Y lo lắng nói ra.

"Hiện tại cô ấy đang ngủ." Thẩm Mặc Thần trả lời.

Lê Bảo Y trầm mặc một hồi, thận trọng hỏi: "Anh là bạn trai Thủy Thủy, lái Bentley, tuần trước tới đón Thủy Thủy sao?"

Thẩm Mặc Thần hơi nhú lông mày, hỏi ngược lại: "Ngoại trừ tôi, vẫn còn có mấy người sao?"

"À, không phải, không phải, chỉ một mình anh, chỉ một mình anh, ha ha, anh đã là bạn trai Thủy Thủy, tôi an tâm, tôi không có chuyện gì khác, không quấy rầy hai người ngủ, bái bai." Lê Bảo Y sáng khoái cúp điện thoại.

Thẩm Mặc Thần đang chuẩn bị bỏ di động của Thủy Miểu Miểu vào trong túi, lại một điện thoại khác gọi tới.

Là số lạ.

Thẩm Mặc Thần sợ đánh thức Thủy Miểu Miểu ngủ, đến lúc đó cô lại phải ủy khuất nói anh khi dễ người.

Thẩm Mặc Thần thuận tay cúp điện thoại, để điện thoại Thủy Miểu Miểu thành yên lặng, bỏ vào túi của cô.

Không biết qua bao lâu

Thủy Miểu Miểu lật cả người, đá chặn theo thói quen, gãi gãi bụng, một tay đặt ở trên bụng, một tay hướng lên trời, ngủ tiếp.

Thẩm Mặc Thần đang ngồi trước máy vi tính làm việc, dò xét liếc cô một chút, đi lên trước, cúi xuống dưới người cô ra, giúp cô đắp kín.

Thủy Miểu Miểu bị làm tỉnh, nhú mày, mở to mắt, nhìn thấy một gương mặt tuấn tú hoàn mỹ, chớp mắt.

Thời gian dần như thức tỉnh.

A, cô và Thẩm Mặc Thần làm xong, quá mệt mỏi, ngủ thiếp đi luôn.

Thủy Miểu Miểu nhin xuống tức giận bị đánh thức, hắng giọng một cái, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Thẩm Mặc Thần cong cánh tay lên, nhìn đồng hồ, trầm giọng nói ra; "Mười giờ rồi, muốn ra ngoài ăn một chút gì không?"

Thủy Miếu Miếu ngồi dậy, vừa tỉnh ngủ, não không vận chuyển, nghĩ một lát, nói với Thẩm Mặc Thần: "Hơi trễ, tôi phải đi về."

"Ừm, tôi đưa em." Thẩm Mặc Thần nói ra, quay người, qua tắt máy tính.

Đưa?

Thủy Miếu Miếu hiện lên tia sáng.

Cô vì tránh anh, thật vất vả dời nhà mới, lại để anh đưa, không phải vô ích ư.

"Không cần, tôi có thể tự đi." Thủy Miếu Miếu sáng khoái cự tuyệt, từ trên giường dậy, dò xét liếc anh một chút.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần u sầu nhìn cô.

Ánh mắt trầm tĩnh, nhưng tràn đầy lực áp bách.

Giống như cô không cho anh đưa, sẽ xui xẻo.

Thủy Miếu Miếu nuốt một ngụm nước bọt, lại đổi giọng, vừa cười vừa nói: "Vây được rồi, anh đưa tôi đến công ty đi, vừa vận tôi sắp làm."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần đột nhiên lạnh mấy phần, cái cằm căng thẳng, cả giận nói: "Thủy Miếu Miếu, miệng em đầy lời dối, rốt cuộc câu nào thật, câu nào là giả?"

Ách...

Nghe giọng điệu này, chẳng lẽ anh biết, chuyện cô không đi làm?

Dù sao hôm ấy, cô nghe tất cả mọi người nói việc này.

Thủy Miếu Miếu bất động gõ đầu của mình, nói ra: "Xem trí nhớ tôi này, tôi quên tôi không cần đi làm, ngủ tới mơ màng, không có nghĩ ngợi tốt, tôi ngủ tiếp đây."

Thủy Miếu Miếu leo lên giường một lần nữa, đắp chăn cho mình, che mặt, từ trong khe hở nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Đôi đầu ánh mắt bén nhọn của anh

Thủy Miếu Miếu nhanh khép chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 146: Em chỉ phương diện nào

Cô khẳng định không thể để Thẩm Mặc Thần đưa về nhà.

Đúng rồi.

Thủy Miếu Miếu nghĩ đến một chú ý.

Để Thẩm Mặc Thần đưa cô về chỗ cũ, rồi cô về chỗ mới sau, không phải tốt sao?

Nghĩ thông suốt.

Thủy Miếu Miếu vén chăn lên, rất bình tĩnh nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, ngồi xuống, phàn nàn nói: "Tức cái gì, không phải là đưa về sao, Thẩm tổng, anh thể chất bị ngược sao?"

Khóe miệng Thẩm Mặc Thần khẽ cười, mấy phần tà mị: "Em nói phương diện nào?"

Mặt Thủy Miếu Miếu phát hồng, bĩu một câu: "Phương diện sinh hoạt."

"Tôi thích ngược người khác." Thẩm Mặc Thần xác định nói.

Thủy Miếu Miếu nhú lông mày.

Ngủ ý, phương diện giường, thích bị ngược sao?

Hắc hắc.

Thủy Miếu Miếu từ trên giường đứng lên.

Thẩm Mặc Thần nhìn bộ dạng cô nhí nhảnh, cời âu phục trên người, ném lên người cô, ra lệnh: "Buổi tối lạnh, phủ thêm."

"A." Thủy Miếu Miếu không khách khí mặc vào.

Mùi trên quần áo anh rất dễ ngửi, là mùi nước giặt, sạch sẽ giống như ánh nắng rơi trên đồng cỏ, hơi thở cô tươi mát phát ra.

Thủy Miếu Miếu dò xét liếc Thẩm Mặc Thần một chút.

Anh chỉ mặc áo somi màu trắng, cúc áo cài cẩn thận, trang trọng, cao nhã, cẩn thận tỉ mỉ.

Áo sơ mi rất tốt, dán trên người, có thể nhìn ra được cơ ngực cùng rắn chắc của anh.

Nếu Thẩm thị đóng cửa, anh đi làm ngư lang, khẳng định rất được hoan nghênh.

Nói như vậy, hiện tại cô cùng anh, giống như đã kiếm được, tiết kiệm được một số tiền lớn vì tương lai.

Nghĩ như vậy, tâm tình cô rộng mở sáng láng.

Thẩm Mặc Thần gõ một cái lên trán Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu che trán, tỉnh táo lại.

"Đang suy nghĩ gì, lau nước miếng đi." Thẩm Mặc Thần liếc nhìn cô, ngón tay sát qua môi cô.

Ngón tay của anh giống như mang theo ma lực, chỗ chạm đến, tạo nên dòng điện.

Thủy Miếu Miếu ngửa ra sau né tránh theo bản năng.

Cô sẽ không nói cho anh, mới vừa cô đang nghĩ gì.

Thủy Miếu Miếu hắng giọng một cái, dõ dặt tài đi, hỏi: "Thẩm Mặc Thần, ông nội anh tốt hơn chưa?"

"Hai mươi bốn giờ quan sát kỳ đã qua, thoát kỳ nguy hiểm, hiện tại mẹ tôi ở trong bệnh viện trông." Thẩm Mặc Thần nói, đi đến cửa, mở cửa.

"Vậy là tốt rồi, ông ấy là người có phúc." Thủy Miếu Miếu thực tình thành ý nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô một cái thật sâu.

Thủy Miếu Miếu bị anh nhìn co quắp, chợt dạ giờ lên nụ cười.

Sau mười mấy phút

Bọn họ đến khu Thủy Miếu Miếu ở.

Thủy Miếu Miếu bỏ áo của anh lên ghế, xuống xe, xua tay cười với Thẩm Mặc Thần, cô thấy Thẩm Mặc Thần còn không đi, liền giả vờ giả vệt lên lầu, đi lên lầu ba.

Chờ một phút đồng hồ, cô đoán chừng Thẩm Mặc Thần đã đi, quay người lại, nhìn thấy Thẩm Mặc Thần đã ở chỗ lầu hai.

Thủy Miếu Miếu bị dọa, chấn kinh chỉ Thẩm Mặc Thần, hỏi: "Sao anh cũng lên?"

Thẩm Mặc Thần rất trầm ổn đi từng bước tới gần Thủy Miếu Miếu, hỏi ngược lại: "Muốn vào trong nhà em ngồi một chút, không được sao?"

Sắc mặt Thủy Miếu Miếu tái nhợt một chút.

Hiện tại trong cô vừa dọn nhà nên loạn hết lên, đồ đạc còn thiếu, để anh đi vào, chẳng phải lộ tẩy.

"Không tốt, con trai tôi ở nhà đấy." Thủy Miếu Miếu uyển chuyển cự tuyệt.

Thẩm Mặc Thần câu lên khoe miệng tà mị, ánh mắt lại rất lạnh đậm, ôm eo Thủy Miếu Miếu, kéo gần cự ly hai người, bá đạo nói: "Nếu như tôi cứ muốn vào thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Đóng gói cô đưa đi

Thủy Miếu Miếu khăn trương, lông mi khẽ run, đôi mắt lấp lóe, vừa cười vừa nói: "Ở nước Mỹ, tự xông vào nhà dân là phạm pháp, tôi có thể bắn chết anh."

Thẩm Mặc Thần giờ lên nụ cười, nhìn cô, hỏi: "E, có súng sao?"

Thủy Miếu Miếu bắt đắc dĩ: "Súng bắn nước có tính không?"

Thẩm Mặc Thần buông Thủy Miếu Miếu ra, cảm liếc về phía cửa, trầm giọng nói: "Mở cửa?"

Thủy Miếu Miếu gãi đầu một cái: "Cái kia..."

Cô dò xét liếc Thẩm Mặc Thần một chút, anh giống như không vào không được.

Thủy Miếu Miếu động não, thở dài một hơi, hỏi: "Anh còn nhớ rõ trước đó tôi nói qua phòng tuyến cuối cùng không?"

"Ừm?" Thẩm Mặc Thần khóa cô lại, chờ cô nói.

Thủy Miếu Miếu háng giọng một cái.

Ánh mắt của anh giống như hai tia X-Quang, Thủy Miếu Miếu bị anh nhìn hoảng loạn.

"Kỳ thật, cũng lo lắng con của tôi sẽ bị thương, dù sao, tôi và nó sống nương tựa lẫn nhau 7 năm, đột nhiên, thêm một người đàn ông, còn phải gọi cha, thật là khó đáp ứng, thân thể và tinh thần nó còn không có phát triển hoàn toàn, dễ dàng cực đoan, trái tim nhỏ chịu không được, tôi sợ nó sẽ sụp đổ." Thủy Miếu Miếu lấy tinh nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô thật sâu, giương lên khoe miệng, tự tin nói: "Tôi có thể nói chuyện với nó."

"Đương nhiên không được." Thủy Miếu Miếu không chút suy nghĩ cự tuyệt.

"Vì sao không được?" Thẩm Mặc Thần hỏi ngược lại, ánh mắt lạnh mấy phần.

"Nó khẳng định không tiếp thu được, loại chuyện này, phải tiến hành theo chất lượng, chậm rãi dẫn dắt, sao có thể một hơi ăn thành được?" Thủy Miếu Miếu giải thích.

Thẩm Mặc Thần cũng không cùng cô cãi lại, ánh mắt sáng rực nhìn cô, đổi một loại lí do thoái thác: "Được, em cần thời gian bao lâu thuyết phục nó?"

"Nửa năm." Thủy Miếu Miếu thận trọng nói.

Nửa năm sau, cô tốt nghiệp, cô còn sợ anh cái gì

Thẩm Mặc Thần cười xùy một tiếng, nói ra: "Một tháng, em không thuyết phục được, tôi sẽ áp dụng thủ đoạn, nó có thể không tiếp thu, nhưng phải thích ứng."

"Năng lực thích ứng của nó không mạnh." Thủy Miếu Miếu bật thốt lên.

"Vậy thì bị ép tiếp nhận." Thẩm Mặc Thần nói xong, xoay người.

Thủy Miếu Miếu có loại tâm lý không nở.

Anh nói thủ đoạn, đến cùng là cái gì?

"Này." Thủy Miếu Miếu hô một tiếng.

Thẩm Mặc Thần nghiêng người sang, ánh mắt sâu u nhìn cô, để Thủy Miếu Miếu cảm thấy hấn hiện tại cũng không dễ nói chuyện, nàng có loại bị người nhìn thấu cảm giác.

Thủy Miếu Miếu rùng mình một cái.

Nhiều lời nhiều sai, cô vẫn là im miệng đi.

"Trên đường cẩn thận." Thủy Miếu Miếu cười hì hì nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô một chút, rồi đi.

Trở về

Thẩm Mặc Thần bật máy tính lên trước tiên, nhìn thấy avata ông nội yêu Thủy Thủy, ánh mắt sâu mấy phần, chủ động chào hỏi: "Có ở đây không?"

"Có, đại thần, có gì phân phó?" Viêm Viêm rất nhanh trả lời, còn đưa một cái môi đỏ nhiệt tình.

"Cậu độc thân ư?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

"Trong nhà có một mà mẹ ác, bây giờ còn đang xã hội mẩu hệ." Viêm Viêm cảm thấy bất đắc dĩ hồi đáp.

"Nếu như mẹ cậu tái hôn, cậu nghĩ như thế nào?" Thẩm Mặc Thần đi thẳng vào chủ đề hỏi.

Viêm Viêm cười, nhẹ nhõm trả lời: "Người đàn ông nào đuôi mù như vậy, bị sao chó Halley đâm tới nào tàn, dám cưới mẹ già nhà tôi, thay tôi ân cần thăm hỏi tám đời tổ tông nhà anh ta."

Thẩm Mặc Thần nhú lông mày, hỏi: "Cậu không muốn bà ấy tái giá sao?"

"Dĩ nhiên không phải, địa chỉ nhà người đàn ông kia ở đâu? Tôi lập tức đóng gói mẹ già nhà tôi đưa qua, chẳng qua, mua một tặng một, người đàn ông kia có dám nhận hay không?" Viêm Viêm đùa giỡn nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Muốn đàn ông tới điên rồi

Thẩm Mặc Thần giương lên khóa miệng, nói ra: "Tặng phẩm của cậu đáng tiền hơn bán phẩm."

"Tôi cũng cảm thấy như vậy. Anh nói xem, mẹ già nhà tôi cũng cao, dáng người cũng tốt, tính cách lúc tốt vẫn rất tốt, lên được phòng khách, xuống được nhà bếp, sao nguồn tiêu thụ cứ kém như vậy." Viêm Viêm phản nản nói.

"Bà ấy không có người theo đuổi sao?" Thẩm Mặc Thần rất có hứng thú biết chuyện của Thủy Miếu Miếu.

"Bà ấy cứ hai ngày ba ngày mặc đồ thể thao, chạy còn nhanh hơn đàn ông, lại giáo hoạt như là hồ ly, nhanh như chớp đã không thấy tăm hơi, trước kia tôi hoài nghi bà ấy là một con sấm, đã từng chuyên môn chiếm hữu QQ của bà ấy, đi dò xét bạn tốt của bà ấy, kết quả, bạn của bà ấy muốn đàn ông tới điên rồi, mỗi ngày đều độc hại mẹ già nhà tôi, nói như vậy, mẹ già nhà tôi vẫn cứng nhắc." Viêm Viêm tương đối hài lòng nói.

"Nếu như, có một ngày, mẹ cậu kết hôn, cậu không phản đối, đúng không?" Thẩm Mặc Thần hỏi lại vấn đề mấu chốt lần nữa.

"Không phản đối, mẹ già nuôi tôi rất vất vả, đời này tôi không thành chồng của bà ấy được, kiếp sau đi." Viêm Viêm nói ra.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần sâu u nhìn lời nói như vậy, trong mắt lóe lên thương tiếc.

Cô sống xác thực rất nghèo.

"Không nghe anh nói nữa, tôi nghe thấy mẹ già về, hôm nào sẽ liên lạc lại, bye." Viêm Viêm gửi một tin nhắn tới.

Gửi xong, cậu vội vàng khép máy tính lại, nằm dài trên giường, vờ ngủ.

Thủy Miếu Miếu đẩy cửa phòng Viêm Viêm ra, nhìn thấy cậu nhóc đã ngủ thiếp đi, giương lên nụ cười từ ái, đi vào, đắp chăn cho Viêm Viêm, nhìn gương mặt Viêm Viêm cực giống Thẩm Mặc Thần.

Cúi người, hôn một cái trên trán Viêm Viêm, quay người, đi ra khỏi phòng Viêm Viêm.

Cô trước tắm rửa xong, theo thói quen lấy di động từ trong túi ra, chuẩn bị để dưới gối.

Có điện thoại gọi đến.

Thủy Miếu Miếu nhìn liên tiếp là số lạ, gọi lại.

"Alo, xin hỏi ai vậy?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Cái kia, cô biết Lục Tú Nhân không?" Đối phương mang âm Thành Châu.

"Biết, sao vậy?" Thủy Miếu Miếu khẩn trương.

"Tôi là người gần chỗ Lục Tú Nhân, buổi tối hôm nay con gái bà ấy trở về, cướp đi tất cả tiền trong nhà, Lục Tú Nhân té xỉu, chúng tôi đưa bà ấy tới bệnh viện Trần Trường, nói không tốt, hiện tại chuyển tới bệnh viện nhân dân Thành Châu cấp cứu, cô có thể tới không?" Đối phương nói ra.

Thủy Miếu Miếu kinh hoàng.

Cô biết Lục Tú Nhân bị u não, tình huống rất nguy hiểm, tỉnh táo lại nói: "Hiện tại tôi lập tức tới, bởi vì tôi ở Ninh Xuyên, có thể cần chút thời gian, mẹ tôi xin nhờ bác chăm sóc một chút."

"À được." Người ở đầu nhiệt tâm nói.

Thủy Miếu Miếu cúp điện thoại, lập tức đặt vé mười hai giờ qua Thành Châu.

Cô để lại giấy cho Viêm Viêm: "Mẹ qua Thành Châu có việc gấp, ngày mai điện thoại cho con."

Thủy Miếu Miếu đến bệnh viện, là 5 giờ sáng.

Lục Tú Nhân phẫu thuật đã xong.

Thủy Miếu Miếu đẩy phòng bệnh ra, nhìn về phía người phụ nữ trên giường.

Lỗ mũi bà đeo dưỡng khí, tóc cạo sạch, băng bó băng gạc, não đang truyền máu. Suy yếu, tái nhợt, nhìn rất đáng thương.

Mắt Thủy Miếu Miếu đỏ lên, có chút dịch thể chưa chất đào quanh trong mắt.

Người ở đầu nhìn thấy Thủy Miếu Miếu tới, hạ thấp giọng hỏi: "Cô chính là người trong điện thoại đúng không?"

Thủy Miếu Miếu gật đầu, nhỏ giọng nói ra: "Tôi lên Thủy Miếu Miếu."

"Cái kia, mẹ cô phẫu thuật bỏ ra rất nhiều tiền, tôi đưa thẻ chữa bệnh cho cô, bác sĩ nói, 8 giờ qua bổ sung." Người ở đó nói, đưa thẻ trong ngăn kéo cho Thủy Miếu Miếu.

"Được." Thủy Miếu Miếu tiếp nhận, đi đến sảnh thu xem.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Oa, thật có tiền

Hạng mục rất nhiều, các loại, sau cùng biểu hiện tiền nợ 5 vạn3.

Cô đưa tất cả 3 vạn tiền tiết kiệm cho Lục Tú Nhân, đừng nói năm vạn, tới 3000 cô cũng không bỏ ra nổi.

Thủy Miếu Miếu nhìn giấy tờ cân nhắc.

Cô có thể hỏi Tả Doanh Doanh mượn, nhưng Tả Doanh Doanh sẽ không cho cô.

Cô cũng có thể hỏi Thẩm Mặc Thần, nhưng hậu quả về sau Thẩm Mặc Thần muốn, cô cho không nổi.

Thủy Miếu Miếu cầm thẻ, lẳng lặng ngồi ở khu nghỉ ngơi.

Trước mười tám tuổi, có bạn học hỏi, người quan trọng nhất trong lòng cậu là ai?

Cô không chút do dự trả lời: "Mẹ."

Là mẹ cho cô tất cả tình yêu, quan tâm, bao dung làm bạn.

Bây giờ, người quan trọng nhất trong đời cô, lại nằm trên giường bệnh, hấp hối.

Nếu như không có tiền, tiếp tục trị liệu, Lục Tú Nhân sống không lâu.

Thủy Miếu Miếu lau nước mắt, lấy điện thoại di động ra, gọi cho Lê Bảo Y.

"Uy, Thủy Thủy, thế nào?" Lê Bảo Y còn chưa có tỉnh ngủ, giọng ngái ngủ.

"Bảo Bảo, cho mình mượn 10 vạn, mình sẽ mau chóng trả lại cậu?" Thủy Miếu Miếu mặt dày mày dạn nói.

"A, tại sao cậu phải cần nhiều tiền như vậy?" Lê Bảo Y ngồi dậy lo lắng hỏi.

"Mẹ nuôi mình bị bệnh." Thủy Miếu Miếu nghẹn ngào nói.

"À, cậu chờ chút, mình đến hỏi anh mình chút." Lê Bảo Y cúp điện thoại, xông vào phòng Lê Việt.

"Anh, anh, anh tỉnh." Lê Bảo Y đẩy Lê Việt.

Lê Việt nhắm mắt lại, cầm tay Lê Bảo Y, khẽ nói: "Ngoan, đừng ầm ĩ."

"Anh, anh." Lê Bảo Y dùng mặt khác đẩy Lê Việt.

Lê Việt nhú lông mày, nắm tay Lê Bảo Y dùng sức kéo, xoay người, đè Lê Bảo Y dưới người, chậm rãi mở to mắt.

Bởi vì thân thể quá gần, anh lại phía trên cô.

Lê Bảo Y cảm giác được một cách rõ ràng, cái chỗ kia, rất khỏe mạnh, tản ra nhiệt lượng hùng hực, như sắt.

Mặc dù anh trai nhà mình, lần đầu tiên Lê Bảo Y cảm giác được khác biệt giữa khác phái, mặt hơi đỏ lên, nói ra: "Anh, cho em mượn 10 vạn, cứu cấp gang hồ."

Lê Việt cũng cảm giác được thân thể thay đổi, nhú lông mày, xoay người, ngồi ở trên giường, bắt đầu nhìn thoáng qua Lê Bảo Y, kéo ngăn kéo ra, lấy từ bên trong ra một tấm thẻ, đưa cho cô, nói ra: "Mặt mã là sinh nhật em."

Lê Bảo Y giờ lên nụ cười đáng yêu, tiếp nhận thẻ trên tay Lê Việt: "Cảm ơn anh."

Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm bụng Lê Việt.

Lê Việt nhìn thấy ánh mắt của cô, trên mặt hồng nhuận, đầy đầu của cô, nói ra: "Đàn ông buổi sáng là vậy, ra ngoài."

"Há, " Lê Bảo Y lôi kéo lỗ tai của mình: "Vậy em đi ra."

Lê Bảo Y chạy về phòng mình, bật máy tính lên, tiến vào ngân hàng trên mạng, một bên gọi điện thoại cho Thủy Miếu Miếu.

Nhìn thấy số trên trang, Lê Bảo Y giật nảy mình.

"Một số 0, hai số không, ba số không..." Cô đếm.

"Bảo Bảo." Thủy Miếu Miếu một mội gọi.

"Thủy Thủy, đằng sau số 1 có 9 số không là bao nhiêu vạn?" Lê Bảo Y ngốc ngếch hỏi.

"Một trăm vạn." Thủy Miếu Miếu nói ra.

"Oa, anh mình thật có tiền, mình cho mượn 20 vạn, đọc số thẻ ngân hàng của cậu cho mình, hiện tại chuyển khoản cho cậu." Lê Bảo Y sáng khoái nói ra.

Vành mắt Thủy Miếu Miếu đỏ lên lần nữa, thật lòng nói ra: "Cảm ơn cậu, Bảo Bảo, chờ mình có tiền trả lại cậu."

"Không vội, mình chuyển khoản cho cậu, cậu chiếu cổ mẹ nuôi trước, đúng rồi, thứ hai cậu phải tới Hoàn Thần, cậu không được quên." Bảo Bảo nhắc nhở.

"Ừm, mình biết, mình bố trí tốt rồi trở lại." Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 150: Kéo trở về

Buổi trưa Lục Tú Nhân mới tỉnh lại.

Bà nhìn thấy Thủy Miếu Miếu nằm sấp cạnh giường, cảm thấy có chút không chân thực, nhẹ tay đặt lên đầu Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu không dám ngủ, chỉ nằm sấp, vội vàng mở to mắt, nhìn thấy Lục Tú Nhân.

Thủy Miếu Miếu hiện lên nụ cười, dịu dàng nói: "Mẹ, mẹ tỉnh rồi."

Lục Tú Nhân nhìn thấy Thủy Miếu Miếu, con gái trước kia của bà.

Lục Tú Nhân nhắm hai mắt lại, lông mi nhẹ nhàng run rẩy, nước mắt chảy ra.

Con gái ruột của bà, vừa về đến, liền chỉ biết đòi tiền, đẩy bà lên mặt đất, bà hôn mê cũng mặc kệ chạy đi.

Bà từ bỏ cô, ngay ngày đầu tiên về đã chăm sóc bà, gánh chịu tất cả tiền thuốc men.

Giờ này khắc này, Lục Tú Nhân mới biết quá khứ mình làm bao nhiêu việc không hợp thói thường.

Thủy Miếu Miếu rút giấy, lau nước mắt Lục Tú Nhân, đùa giỡn: "Mẹ là vì họa được phúc, sau cơn mưa trời lại sáng, sẽ có chuyện tốt phát sinh, mẹ sẽ có phúc."

Lục Tú Nhân nhìn vẻ mặt vui cười của Thủy Miếu Miếu, hơi giương khóe miệng, nước mắt chảy càng nhiều.

Thủy Miếu Miếu lo lắng nhủ lòng này, nói ra: "Mẹ, mẹ chớ khóc, mắt vừa chữa, không thể khóc."

Lục Tú Nhân nhắm mắt.

Thủy Miếu Miếu toét nụ cười, để tay Lục Tú Nhân trong chăn, nói ra: "Mẹ, mẹ nằm yên, con sẽ qua căn tin chuẩn bị cháo tơi. Mẹ cần dinh dưỡng."

"Ừm."

Thủy Miếu Miếu đi ra ngoài, điện thoại di động của cô vang lên, cô nhìn là số điện thoại xa lạ, nghi ngờ nghe.

"Alo, ai vậy?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

Đối phương trầm mặc.

"Xin chào." Thủy Miếu Miếu lại chào hỏi.

Đối phương vẫn trầm mặc, loáng thoáng nghe được tiếng đối phương hít thở trong điện thoại.

Thủy Miếu Miếu cũng bất kể là ai, chuẩn bị ngắt điện thoại.

Đối phương nói chuyện.

"Số của tôi còn trong sổ đen của em sao?" Thẩm Mặc Thần âm dương quái khí hỏi.

A, hóa ra là Thẩm Mặc Thần.

Thủy Miếu Miếu khẽ cười.

Cô gãi đầu một cái.

Cô thật sự cũng không muốn tiếp tục gặp Thẩm Mặc Thần, nhưng, hết lần này tới lần khác, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, bím tóc còn ở trong tay của đối phương.

"Nếu như tôi nói quên, anh tin không?" Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ nói.

Thẩm Mặc Thần trầm mặc, hiển nhiên là không tin.

"Cái kia, tôi còn có một số việc, cúp trước." Thủy Miếu Miếu thận trọng nói.

"Em dám cúp một chút." Thẩm Mặc Thần không vui nói ra.

"Ngại quá, anh trai, tôi hết tiền." Thủy Miếu Miếu khẩn cầu nói.

"Kéo tôi lại." Thẩm Mặc Thần tức giận suýt ném điện thoại.

"Rồi,." Thủy Miếu Miếu bừa la một câu, thờ dài một hơi, đã trải qua mười lăm giây lịch trình gian tân mưu trí, cuối cùng kéo Thẩm Mặc Thần trở về.

Điện thoại di động vang lên.

Thủy Miếu Miếu nhìn là 10086, nạp 1000.

Ha ha.

Thủy Miếu Miếu khóc không ra nước mắt, Thẩm Mặc Thần quá bá đạo.

Điện thoại di động vang lên lần nữa, là số của Thẩm Mặc Thần.

Về mặt Thủy Miếu Miếu đau khổ, nghe.

"Thật dễ nói chuyện, hiện tại ở đâu?" Thẩm Mặc Thần không vui hỏi.

"Trên đường đi ăn cơm." Thủy Miếu Miếu lập lòe nước đôi trà lời.

"Bây giờ tôi đang ở cửa nhà em, sau mười phút em trở về cũng không có sao chứ." Thẩm Mặc Thần trầm giọng ra lệnh.

Thủy Miếu Miếu banh tròn mắt.

Máy mắn cô có dự kiến trước, thuận lợi dời chon trai đi.

Thủy Miếu Miếu vượt sóng mũi mỗi như, nói ra: "Thẩm tổng, bây giờ tôi đang Thành Châu, mười phút đồng hồ, hỏa tiễn cũng không có nhanh như vậy, làm sao anh lại tới, mau trở về đi."

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Bị Dạ Lăng Dật thấy được

"Em đi Thành Châu gặp Dạ Lăng Dật sao?" Ngữ khí Thẩm Mặc Thần trở nên bén nhọn.

"Không, đêm qua mẹ tôi té xỉu, bây giờ đang bệnh viện, tôi không nghe anh nói nữa, đêm qua cho đến hiện tại còn chưa có ăn cơm đây, đói chết người rồi." Thủy Miếu Miếu nói xong, cúp điện thoại, đi tới căn tin bệnh viện.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần âm trầm, mặt lạnh, gọi điện thoại cho Giang Nam Phong.

"Giúp tôi tra một chút, hiện tại mẹ mẫu thân của Hạ Văn ở bệnh viện nào?" Thẩm Mặc Thần ra lệnh.

"A, mẹ Hạ Văn ngã bệnh sao?" Giang Nam Phong kinh ngạc, sao anh hai biết được?

"Bớt nói nhảm, để cậu tra thì tra đi." Thẩm Mặc Thần cúp điện thoại.

Anh lại gọi cho Thường Khải Văn.

"Khải Văn, giúp tôi đặt vé máy bay gần nhất về Thành Châu."

...

Thủy Miếu Miếu cho Lục Tú Nhân cơm nước xong xuôi, cũng nằm sắp ngủ một lát.

Cô bị người nhà bệnh nhân giường khác đánh thức.

"Người đàn ông kia thật đẹp trai, tại sao có thể có người đẹp như thế." Một cô gái ước chừng hai mươi tuổi nhìn màn hình tivi nói.

Thủy Miếu Miếu liếc về phía tivi.

Dạ Lăng Dật dưới chen chúc của đám bảo vệ từ sân bay đi ra, mặc một chiếc áo khoác màu nâu nhạt, một tay đút trong túi áo, đeo kính đen, môi mỏng mỉm thật chặt.

Lãnh khốc, cảm dục.

"Xin hỏi Dạ tổng, có người tôi hôm qua chụp được anh qua đêm ở nhà Mã Ngọc, chuyện này là thật hay giả?" Có ký giả hỏi.

"Không thể trả lời." Dạ Lăng Dật lạnh giọng nói ra, đi thẳng về phía trước.

"Có thông tin nói, bạn gái anh là con gái Thủ tướng Anh quốc, chuyện của anh và Mã Ngọc cô ấy có biết hay không? Hai người có thể bởi vì chuyện này cãi nhau hay không?" Ký giả tiếp tục hỏi thăm

Dạ Lăng Dật như không có nghe thấy, mặt không đổi sắc đi về phía trước.

"Dạ tổng, có thông tin nói vị hôn thê của anh Hạ Văn từng công khai rao bán ở chỗ ăn chơi, chuyện này anh biết không?" Một ký giả khác hỏi.

Dạ Lăng Dật đột nhiên ngừng bước chân, nghiêng người, ánh mắt sắc bén nhìn về phía ký giả, trầm giọng nói: "Cô ở tòa soạn nào?"

Ký giả bị khí thế lạnh lẽo của anh ta chấn áp, ấp úng.

Dạ Lăng Dật nhìn sang thẻ công tác của cô ta, câu lên môi mỏng, nói ra: "Nếu như không muốn liên lụy người nhà, khi về hãy từ chức."

Bên ngoài sân bay đỗ một chiếc xe Lincoln bản dài.

Tài xế mở cửa xe.

Bảo vệ hộ tống Dạ Lăng Dật lên xe, rời đi.

"Trời ạ, người đàn ông đó thật có khí thế, tôi yêu anh ấy rồi." Cô gái sát vách bụng mặt hoa si nói.

"Đó là Dạ Lăng Dật, ông trùm tài chính thế giới, nghe nói anh ta có con đường tài chính ở nước Anh, phú khả địch quốc." Bạn của cô gái nói.

"Loại đàn ông này, coi như không có bối cảnh, chỉ nhìn gương mặt kia, cả một đời đã thỏa mãn rồi." Cô gái ảo tưởng nói.

"Đẹp trai là đẹp trai, nhưng quá lạnh lùng." Bạn cô gái lý trí nói.

"Mình ưa thích loại đàn ông lãnh khốc này."

Thủy Miếu Miếu giật giật khóe miệng.

Cô nhớ kỹ lúc cô vẫn là thiếu niên, cũng thích loại đàn ông này, thậm chí là điên cuồng mê luyến.

Cô cảm thấy loại đàn ông đó một khi yêu sẽ là cả một đời.

Cô vì hạnh phúc cả đời mình phấn đấu.

Dạ Lăng Dật nói thích cô, cô liền đàn độn đáp ứng.

Mười tám tuổi, cô được đưa đi nước Mỹ, Lục Tú Nhân không cho cô trở về.

Không có cô sinh hoạt phí cô làm việc ở quán Bar bị hạ thuốc, bỏ vào phòng Thẩm Mặc Thần, tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt đỏ rực của Dạ Lăng Dật phá cửa mà vào, anh ta tiến lên bóp lấy cổ cô, không để ý tới lý trí, điên cuồng, gần như khiến cô ngạt thở.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Ha ha ha, lại lạnh lại khốc, đi chết

Cô không biết vì sao anh ta lại xuất hiện? Cũng không biết là ai hạ thuốc cô.

Chẳng qua cô nhớ rõ mỗi một phút đồng hồ, mỗi một giây ánh mắt.

Đó là cảm hận, tuyệt vọng, phẫn nộ, trào phúng, cùng khinh bỉ.

Dạ Lăng Dật đồ tất cả mọi thứ trong phòng, lãnh ngạo rời đi.

Cô xin bạn anh ta biết chỗ ở mới, tiêu tất cả tiền tích góp, qua Anh quốc tìm anh ta.

Ở trường học của anh ta, cô nhìn thấy anh ta nắm tay một nữ sinh khác.

Cô mặt dày mày dạn đi qua, Dạ Lăng Dật làm như không thấy.

Cô quán quýt si mê, nhận lấy, cầu tha thứ, các loại cầu xin hèn mọn đều làm.

Anh ta đều thờ ơ.

Không có tiền ăn cơm, ở dưới gầm cầu, trời rất lạnh, cô đông lạnh đến phát run.

Cái cô gái kia tới khiêu khích.

Lúc đang đánh nhau, cô và cô gái kia đều rơi từ trên cầu xuống sông.

Cô nhìn thấy Dạ Lăng Dật nhảy vào trong sông, cứu bạn học anh ta lên.

Một phút đó, cô phát hiện tâm mình triệt để vỡ thành từng mảnh từng mảnh, thậm chí nghĩ đến, nếu như cô cứ thế mà chết đi, Dạ Lăng Dật có thể nhớ tới cô hay không, có thể bởi vì không cứu được cô mà có chút hối hận.

Hoặc là, anh sẽ cảm thấy cô đáng đời phạm tội?

Dục vọng được sống để cho cô liều mạng bỏ lên.

Nhìn thấy lại là Dạ Lăng Dật ôm cô bạn kia rời đi.

Anh ta không hề quay đầu lại.

Cái gì là Dạ Lăng Dật lạnh, cái kia chính là trở mặt nhìn mình từ vong, rõ ràng chỉ cần một câu, liền có thể cứu vãn, lại chỉ thờ ơ lạnh nhạt.

Cái gì là Dạ Lăng Dật khóc, cái kia chính là nhìn người ta đau khổ gãy dựa trong tử vong, anh ta lại chỉ để lại một bóng lưng, quyết tuyệt rời đi.

Lục Tú Nhân cầm tay Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu tỉnh táo lại, nhìn về phía Lục Tú Nhân, hiện lên nụ cười, hỏi: "Mẹ, mẹ muốn cái gì, con lấy cho mẹ."

"Văn Văn, có phải con còn thích cậu ta hay không?" Lục Tú Nhân vào thẳng chủ đề hỏi.

"Không, con và anh ta không thể nào." Thủy Miếu Miếu vừa cười vừa nói, vô tình lôi kéo ngón tay của mình.

Lục Tú Nhân nhìn sang tay Thủy Miếu Miếu, nhíu lông mày, nói ra: "Con nói láo, con còn thích, động tác nhỏ này của con không lừa được ta. Văn Văn, người đàn ông này là thuốc độc, là cây thuốc phiện, câu ta lãnh huyết, không có cảm tình, năm đó bên con, là bởi vì Dạ gia bọn họ xuất hiện nguy cơ, cần cha con làm người bảo đảm, kết quả, chờ bọn họ nổi lên, lại khai đao với cha con, cha của con là bị bọn họ bức chết."

Lục Tú Nhân nói tới chỗ này, cảm xúc có chút kích động, lắc đầu, lâm vào trong hồi ức thống khổ. "Nếu không phải cậu ta, cha con sẽ không chết, Văn Văn cũng sẽ không làm công việc kia."

Thủy Miếu Miếu biết, Văn Văn trong miệng bà nói là con gái bà, Hạ Văn.

Nhìn thái độ Dạ Lăng Dật vừa rồi, khẳng định anh ta thấy vị hôn thê Văn Văn hồ thẹn nhục nhã.

Lục Tú Nhân bắt lấy tay Thủy Miếu Miếu, khí lực rất lớn, trừng mắt nói ra: "Con không thể thích cậu ta, cậu ta sẽ hại chết con, đó là một người đàn ông khát máu, cậu ta không có trái tim."

Thủy Miếu Miếu nhìn Lục Tú Nhân quá kích động.

Bà vừa làm phẫu thuật não xong, không thể kích động như vậy.

Thủy Miếu Miếu vội vàng nói: "Mẹ, con không có yêu anh ta, con đã có người yêu khác."

"Người nào?" Lục Tú Nhân bình tĩnh một chút, mong đợi nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thẩm Mặc Thần ngoài cửa cũng dừng bước, mắt đen chìm như đầm sâu, anh cũng muốn biết cô thích người nào.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên.

"Con gât mẹ sao?" Lục Tú Nhân ngh ngờ hỏi.

"Không, anh ấy tên Thẩm Mặc Thần, là giáo sư ở trường con, mẹ không biết." Thủy Miếu Miếu chột dạ nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 153: Đạp trên ánh xanh mà đến

"Thẩm Mặc Thần? Cậu ta đối với con tốt chứ? Bao nhiêu tuổi rồi?" Lục Tú Nhân quan tâm hỏi.

"Tốt, anh ấy đối với con rất tốt, lớn hơn con chút, rất trầm ổn, rất hài hước, tính cách cũng tốt, tính khí cũng tốt." Thủy Miếu Miếu trấn an Lục Tú Nhân nói.

"Vậy bây giờ cậu ta ở chỗ nào?" Lục Tú Nhân bình tĩnh trở lại, hỏi.

"Anh ấy..." Thủy Miếu Miếu vẫn chưa nói xong, chỉ nghe thấy tiếng Thẩm Mặc Thần vang lên.

"Xin lỗi dì, con tới chậm."

Thủy Miếu Miếu dừng một chút, nhìn về phía cửa.

Anh mặc âu phục màu trắng, bên trên âu phục có gắn cúc áo hồ phách nạm vàng, đeo chiếc cà vạt đỏ xanh, dùng kẹp cà vạt ngọc bích cố định.

Tự phụ, cao nhấ.

Cầm Thủy Miếu Miếu đều sắp rớt xuống.

Anh tới cũng quá đột nhiên.

Thẩm Mặc Thần tiến lên, ngón tay nâng cằm Thủy Miếu Miếu lên, nói ra: "Khép miệng vào, sắp rơi nước miếng rồi."

Thủy Miếu Miếu nuốt nước miếng một cái, đứng lên, kinh ngạc hỏi: "Sao anh lại tới đây?"

Thẩm Mặc Thần đưa tay, nắm chặt eo Thủy Miếu Miếu, kéo cô lại nói ra: "Không chào mà đi, vứt anh một mình ở nhà, em còn không biết xấu hổ hỏi sao anh lại tới đây ư?"

Tuy anh nói chuyện dịu dàng, nghe không thấy chút nguy hại.

Nhưng, rõ ràng Thủy Miếu Miếu cảm giác được anh bóp ngang hông cô.

Sống lưng cô đều cứng ngắc.

"Chuyện đột nhiên xảy ra, không phải cố ý." Thủy Miếu Miếu chột dạ nói.

Thẩm Mặc Thần buông Thủy Miếu Miếu ra, mỉm cười nói với Lục Tú Nhân: "Dì, đi khỏe chứ, con là Thẩm Mặc Thần."

"A nha. Cậu chính là bạn trai của Văn Văn." Lục Tú Nhân nhìn Thẩm Mặc Thần từ trên xuống dưới, rất là hài lòng.

"Xác thực nói, là chồng tương lai." Thẩm Mặc Thần vừa cười vừa nói.

Thủy Miếu Miếu nhin xuống xúc động mắt tròn trắng.

Lục Tú Nhân cười, rất vui mừng, xin lỗi nói: "Ngại quá, bệnh của tôi làm trễ công việc của hai đứa."

"Vừa vặn là ngày nghỉ thứ bảy chủ nhật, con đã kêu hai hộ lý tới, bọn họ sẽ chăm sóc dì tỉ mỉ, nếu như dì còn có gì không hài lòng, có thể gọi điện thoại

cho chúng con." Thảm Mặc Thần nho nhã lễ độ nói.

"Đề cậu phí sức." Lục Tú Nhân thở dài một hơi nói.

"Tiền chính là vật ngoài thân, quan trọng là thân thể di tốt, như thế Miểu Miểu không cần lo lắng." Thảm Mặc Thần quan tâm nói.

Nhìn cái hiểu chuyện này.

Thủy Miểu Miểu không nhịn được nhìn về phía Thảm Mặc Thần.

Nếu không phải biết cách làm người của anh, cô cũng sẽ cảm thấy anh thật sự là đàn ông tốt.

"Mặc Thần, ngồi đi. Cậu làm việc gì?" Lục Tú Nhân quan tâm hỏi.

Thủy Miểu Miểu khẩn trương nắm tay, bởi vì không dám đối diện lời nói, sợ anh nói toạc ra.

"Thầy giáo." Thảm Mặc Thần ưu nhã nói.

"Thầy giáo rất tốt, còn nghỉ đông nghỉ hè, Văn..." Lục Tú Nhân nhìn thoáng qua Thủy Miểu Miểu, trong mắt có chút ướt át, sửa lời nói: "Miểu Miểu là đứa trẻ thiện lương có phúc."

"Dì yên tâm, nhất định con sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt." Thảm Mặc Thần nói xong, lại bóp ngang hông cô một chút.

Thủy Miểu Miểu sợ nói nhiều sai nhiều, cười hi hi với Thảm Mặc Thần nói: "Thảm..." Tổng

Cô kém chút bật hô sai.

"Mặc Thần, anh đói không? Em dẫn anh đi ăn." Thủy Miểu Miểu ngọt ngào nói.

Thảm Mặc Thần liếc nhìn cô một cái, giống như hiểu rõ mục đích của cô, câu lên bờ môi, nói ra: "Được."

Anh nói xong, vừa nhìn về phía Lục Tú Nhân, ôn nhuận chào hỏi: "Dì, con và Miểu Miểu đi ăn trước, tối nay tới."

"Ừ, hai đứa đi đi." Lục Tú Nhân vui mừng nói ra.

Thảm Mặc Thần ôm eo Thủy Miểu Miểu, nhìn như thân mật đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Anh cứu lại còn nói hoang bao nhiêu

Bạn của cô gái bên cạnh nhìn Thảm Mặc Thần, hạ giọng nói với cô gái: "Người đàn ông này mình thích, ôn nhuận như ngọc, ưu nhã hết lần này tới lần khác, thành thực ôn trọng."

Cô gái trơ mắt nhìn Thảm Mặc Thần rời khỏi, nói ra: "Lớn lên cũng đẹp mắt, xứng với Dạ Lăng Dật của mình."

"Đó là người của Miểu Miểu nhà tôi." Lục Tú Nhân vui vẻ nói ra.

...

Vừa ra cửa, Thảm Mặc Thần liền bỏ tay ôm Thủy Miểu Miểu ra, mặt lạnh, đi đến thang máy.

Thủy Miểu Miểu cảm thấy anh giống như không quá vui, chẳng lẽ vừa rồi là vì giúp cô diễn kịch, mới ân ái xuất sắc?

Anh từ xa chạy tới, phối hợp diễn tuồng với cô, dù sao cô cũng hơi cảm động.

Thủy Miểu Miểu chạy chậm đi theo sau lưng Thảm Mặc Thần, thực tình thành ý nói: "Thảm tổng, vừa rồi cảm ơn anh."

"Cảm ơn cái gì?" Thảm Mặc Thần liếc xéo Thủy Miểu Miểu.

"Cái kia, nhờ có anh xuất hiện, để cho mẹ tôi không có nỗi lo về sau." Thủy Miểu Miểu cười nói.

Thẩm Mặc Thần khẽ cười, nghiêng người sang, đối diện Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Vậy em chuẩn bị cảm ơn tôi thế nào?"

"Tôi mời anh ăn ngon." Thủy Miếu Miếu lặc quan nói.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần đột nhiên lạnh mấy phần, nhìn cô chăm chăm.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy mắt anh lóe ra tia sáng, giống như có thể xem thấu cô.

"Thế nào?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Tôi và con trai em tiếp xúc." Thẩm Mặc Thần lạnh giọng nói.

Thủy Miếu Miếu ngây ra một lúc, mở to hai mắt, nước mắt chớp động, bởi vì khản trương, nắm tay chặt lại, thận trọng hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Con của em có vẻ như, rất hi vọng em lấy chồng." Thẩm Mặc Thần câu lên khóe miệng, trào phúng nói.

Thủy Miếu Miếu hé miệng, hồ nghi nhìn Thẩm Mặc Thần, anh không có phát hiện Viêm Viêm giống anh sao?

"Còn gì nữa không?" Thủy Miếu Miếu lại hỏi dò.

"Lý do thực sự cự tuyệt tôi là gì?" Thẩm Mặc Thần sắc bén hỏi.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy, khẳng định anh chưa từng gặp qua Viêm Viêm.

Anh chỉ đang lừa cô.

Thủy Miếu Miếu yên tâm, nói ra: "Trước đó tôi đã hỏi qua Viêm Viêm, Viêm Viêm nói, không hy vọng tôi lấy chồng. Thẩm tổng, anh đang lừa tôi sao?"

Trong mắt Thẩm Mặc Thần bắn ra tia sáng, hỏi: "Thủy Miếu Miếu, ruột cuộc em nói dối bao nhiêu?"

Thủy Miếu Miếu sợ chính mình nói nhiều sai nhiều, không muốn tranh luận với anh, thở dài một hơi, mơ to đôi mắt đẹp, mệt mỏi nhìn Thẩm Mặc Thần nói ra: "Thẩm tổng, chúng ta chơi một trò chơi đi, nếu như anh thắng, anh muốn tôi thế nào đều có thể, nếu như tôi thắng..."

Thủy Miếu Miếu dừng một chút, nói lời quyết tuyệt ra: "Xin anh vĩnh viễn biến mất trong cuộc sống của tôi!"

"Em muốn tôi biến mất vậy sao?" Thẩm Mặc Thần căng thẳng hỏi, lông mày nhíu chặt.

"Kỳ thật, lời nói dối nhiều, cái gọi là lý do chân chính, chẳng qua là tìm lời không tổn thương thể diện mà nói." Thủy Miếu Miếu bình tĩnh trả lời, nhìn Thẩm Mặc Thần.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần dần đỏ lên.

Anh là ai?

Ông chủ sau Tập đoàn Hoàn Thần, cháu ruột của chủ tịch Thẩm thị, giậm chân một cái, Ninh Xuyên đều run rẩy.

Từ nhỏ đã bị a dua nịnh hót lớn lên, chung quanh còn nhiều người nịnh nọt nịnh bợ anh, coi anh như thiên lôi sai đâu đánh đó.

Sao anh phải ủy khuất theo đuổi một người phụ nữ.

Đây không phải là tác phong của anh.

"Thủy Miếu Miếu, không cần chơi trò chơi, không phải phụ nữ gì cũng có thể bên tôi, tôi thành toàn cho em." Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nói.

Đình một tiếng, thang máy vang lên, Thẩm Mặc Thần đi vào thang máy, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn cô.

Thủy Miếu Miếu buông đôi mắt, không biết vì cái gì, trong lòng có một chút mất mát.

Bất kể như thế nào, anh đều trợ giúp cô.

Khi thang máy sắp khép lại, Thủy Miếu Miếu ấn mở.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Kim lòng không được

Thủy Miếu Miếu cũng không biết vì cái gì chính mình lại có động tác này, đối diện đôi mắt đen như mực của Thẩm Mặc Thần, cô cảm thấy rất xấu hổ.

Thủy Miếu Miếu giờ lên nụ cười, an toàn, vô hại, thực tình thành ý nói: "Thẩm tổng, chúc anh mau tìm được cô gái anh muốn tìm, sau đó hạnh phúc. Người tốt sẽ có phúc tốt."

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nhìn cô.

Thang máy khép lại ở trước mặt cô.

Thủy Miếu Miếu rũ đôi mắt xuống.

Đúng, cô nghĩ ra, cô mở thang máy, là muốn đi xuống lầu ăn cơm.

Thủy Miếu Miếu đợi thang máy đi, ấn mở, lẳng lặng chờ đợi.

Sau khi cô cơm nước xong, mang cháo lên lầu.

Lục Tú Nhân thấy không có Thẩm Mặc Thần, nghi ngờ hỏi: "Cậu ấy đâu?"

"À, anh ấy có việc đi trước." Thủy Miếu Miếu nói ra, cô nhìn bộ dạng Lục Tú Nhân giống như không tin, tăng thêm một câu: "Ông nội anh ấy cũng ngã bệnh."

Lục Tú Nhân thờ dài một hơi, cảm thán nói: "Tuổi tác cao, tóm lại cái nào cũng không dễ, đây là số mệnh."

Thủy Miếu Miếu cho Lục Tú Nhân ăn cơm chiều.

"xin chào, xin hỏi là bà Lục Tú Nhân sao?" Ở cửa có hai người chăm sóc tới.

Thủy Miếu Miếu xem xét cách ăn mặc, chuyên nghiệp, có giá trị không nhỏ, thần tài vừa bị cô đuổi đi.

Thủy Miếu Miếu vội vàng qua cửa, lôi kéo hai người chăm sóc qua một bên, hỏi: "Các cô tới chăm sóc sao?"

"Đúng vậy, là bên cô kêu phục vụ chăm sóc sao?" Bên cô gái chăm sóc nho nhã lễ độ hỏi.

"Hai cô bao nhiêu tiền một ngày?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Chúng tôi một ngày 2000, quầy phục vụ cũng báo giá cụ thể." Chăm sóc mỉm cười hồi đáp.

Móa, 4000 một ngày, so với tiền lương một tháng của cô còn nhiều hơn.

"Cái kia, là có người đùa giỡn chúng tôi, chúng tôi không cần, ngại quá." Thủy Miếu Miếu xin lỗi nói.

"A." Hai người chăm sóc hai mặt nhìn nhau.

"Thật ngại quá." Thủy Miếu Miếu lấy từ trong túi ra tờ 100, hai người chăm sóc mới mỉm cười rời đi.

Thủy Miếu Miếu nhìn bọn họ rời đi, kỳ thật cô muốn hỏi: Các cô còn nhận người không!

Người chăm sóc đi, tâm tình Thủy Miếu Miếu cũng nặng nề hơn.

Thứ hai cô phải đi làm, ngày đầu tiên báo cáo, không đi không tốt, còn thiếu Bảo Bảo hai mươi vạn, phải cố gắng làm việc mới được.

Nhưng, vấn đề chăm sóc Lục Tú Nhân làm sao bây giờ?

Không có chăm sóc rẻ một chút sao?

Thủy Miếu Miếu rũ đầu quay người đi vào phòng bệnh.

Điện thoại di động của cô vang lên, Thủy Miếu Miếu nhìn số điện thoại di động, là người ở gần Lục Tú Nhân.

Thủy Miếu Miếu tranh thủ thời gian nghe.

"Alo, cô gái, mẹ cô khá hơn chưa?" Người đó nhiệt tâm hỏi.

"Ừm, tốt hơn nhiều, đã tỉnh lại, cảm ơn ạ." Thủy Miếu Miếu nói cảm ơn.

"VẬY là tốt rồi, cô gái, thứ hai cô còn phải đi làm, tiền mẹ cô phẫu thuật bỏ ra rất nhiều, cô cũng không dễ dàng, chúng tôi có mấy người tốt, mỗi ngày đến 2 người, thay phiên chăm sóc mẹ cô, cô cứ an tâm làm việc đi." Người đó nói.

Thủy Miếu Miếu bị cảm động, mắt đỏ ngầu.

Dệt hoa trên gấm, quân tử giúp người hoàn thành ước vọng, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nghịch cảnh mới gặp chân tình.

Người tốt vẫn rất nhiều.

"Cám ơn mọi người." Tiếng Thủy Miếu Miếu tắc nghẹn nói.

"Là đồng hương, trợ giúp lẫn nhau, lúc mẹ cô có tiền, còn giúp chỗ chúng tôi sửa đường." Người ở đó vừa cười vừa nói.

"Vâng."

Cho nên, vẫn là tốt có tốt báo.

Thủy Miếu Miếu trở về phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 156: Theo đàn ông xấu bỏ trốn

Lục Tú Nhân nhìn ánh mắt cô phát hồng, lo lắng hỏi: "Miếu Miếu, không có sao chứ?"

"Không có việc gì, mẹ, người ở chỗ mẹ nói muốn thay phiên tới chăm sóc mẹ, con rất cảm động." Thủy Miếu Miếu khẽ cười nói.

"May mắn mà có bọn họ, mẹ mới còn mạng, có bọn họ chăm sóc, con an tâm về đi làm đi." Lục Tú Nhân đau lòng Thủy Miếu Miếu nói.

"Vâng."

Ngày hôm sau, Thủy Miếu Miếu cho người ở đây 2000, tỏ tâm ý, để cho Lục Tú Nhân một vạn, chịu đựng mệt mỏi, về Ninh Xuyên.

Tối nay đã 9 giờ tối

Thủy Miếu Miếu co quắp ở trên ghế sofa, đầu dựa vào thành, thân thể rã rời.

Viêm Viêm nghe được tiếng, mở cửa đi ra, nhìn thấy Thủy Miếu Miếu, dụi mắt một cái, nói ra: "Mẹ già, cuối cùng mẹ trở về, con còn tưởng rằng mẹ bỏ trốn theo đàn ông xấu đấy."

Thủy Miếu Miếu liếc xéo Viêm Viêm, nhớ tới Thẩm Mặc Thần, hỏi: "Viêm Viêm, nếu như mẹ muốn kết hôn, con nghĩ như thế nào?"

Viêm Viêm cười một tiếng, nghịch ngợm nói: "Mặc niệm thay ông ta."

"Nghiêm túc chút." Thủy Miếu Miếu nhú mi.

Viêm Viêm nhếch miệng, nghiêm túc, nói ra: "Thêm một anh em gánh vác khó khăn, trấn áp được mẹ, hoặc bị trấn áp, cảm thấy, tổ khổ đều có chỗ dựa vào, không còn cô đơn nữa."

Thủy Miếu Miếu gờ chân lên, cầm lấy dép lê, ném về phía Viêm Viêm.

Viêm Viêm sớm đã đoán được, nhanh chóng chuẩn, cười hi hi với Thủy Miếu Miếu nói: "Mẹ, còn một cái, cũng ném qua đây đi."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô cuộn đầu ngón chân lên, làm bộ đáng thương nói: "Chân mẹ lạnh."

Viêm Viêm thở dài một hơi, nhặt dép lên, cầm tới cho Thủy Miếu Miếu, quở trách nói: "Mẹ già, mẹ xem, mẹ một chút cũng không có dáng vẻ phụ nữ, mẹ như vậy, có ai muốn mẹ chứ."

Thủy Miếu Miếu có chút thấy cảnh thương tình, hỏi: "Con cũng không cần mẹ nữa sao?"

Viêm Viêm vỗ ngực nói ra: "Con là người đàn ông duy nhất, con không muốn mẹ, vậy mẹ làm sao bây giờ? Yên tâm đi, con sẽ vĩnh viễn kiên định đứng sau lưng mẹ, người khác khi dễ mẹ, con thay mẹ khi dễ lại, không có bị mẹ khi dễ, con bị mẹ khi dễ."

Vành mắt Thủy Miếu Miếu đỏ lên, ôm Viêm Viêm vào trong ngực, dịu dàng nói: "Mẹ không muốn mất đi con."

"Ngoan, tốt với con một chút." Viêm Viêm rấm thúi nói.

Thủy Miếu Miếu đánh một cái lên mông Viêm Viêm.

Viêm Viêm làm bộ đáng thương xoa cái mông của mình.

"Vốn không đau, mẹ chỉ vỗ một cái, không phải con nói để mẹ tốt với con một chút sao? Mẹ là vuốt mông ngựa chứ đâu?" Thủy Miếu Miếu cười già dối, nhũn mày nói ra.

Viêm Viêm trừng mắt liếc Thủy Miếu Miếu: "Mẹ già, con sẽ không thật sự do mẹ sinh ra chứ."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Sao Thủy Mộc Viêm giống Thẩm Mặc Thần như vậy, một câu nói người cười, một câu nói người nhảy, đều tức chết cô.

Viêm Viêm nhìn sắc mặt Thủy Miếu Miếu biến đổi, vội vàng cười lui lại, nói ra: "Mẹ, ngày mai con còn phải đến trường, đi ngủ đây."

Thủy Miếu Miếu cũng mệt mỏi không muốn nói chuyện, nào không muốn động xua tay, trở về phòng, tắm rửa, đặt tốt đồng hồ báo thức, ngủ.

Thứ hai, là thời gian cô qua tạp chí Hoàn Thần báo cáo.

Tạp chí Hoàn Thần tổng cộng chia làm ba bộ phận, báo tài chính và kinh tế Hoàn Thần, giải trí Hoàn Thần, và thời thượng Hoàn Thần.

Tài chính kinh tế và thời thượng, đều là người khác dùng tiền mời qua phỏng vấn, chất béo nhiều hơn, vô cùng nhẹ nhõm, so với loại lính mới như cô cũng không dễ.

Mà giải trí Hoàn Thần, nói trắng ra là, từ hôm nay trở đi, cô vinh quang trở thành Paparazi.

Chẳng qua bây giờ giải trí thụ chúng nhiều nhất, tạp chí giải trí lệ thuộc trực tiếp tạp trí tập đoàn Hoàn Thần, nói cách khác, rất có không gian thăng chức.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 157: Đẹp trai hormone đều cao

Cái ngành này nhân viên nhiều nhất, cạnh tranh cũng kịch liệt nhất.

Xong xuôi thủ tục nhập chức, Thủy Miếu Miếu ở tạp chí Hoàn Thần thấy được một bóng đáng quen thuộc.

Hạ Yên, Phó Chủ Biên của bộ phận A tạp chí giải trí.

Lần trước, cô và Thẩm Mặc Thần ăn com, xuất hiện cô gái xinh đẹp.

Cô ấy nói biết Hạ Văn.

Thủy Miếu Miếu phí hết sức chín trâu hai hổ, lên trường cấp 3, tìm trong lịch sử ra được ảnh chụp Hạ Yên.

Các bạn học nhầm chán, thường xuyên bình chọn hoa khôi.

Có một thời, Hạ Yên được con thứ hai trường học, phong nhã hào hoa, nghiêng nước nghiêng thành, quyến rũ động lòng người.

Rất không may, cô ở vị trí thứ nhất, cũng nhìn thấy hình của mình.

Cái bình chọn đáng chết này, cô là người trong cuộc sao lại không biết!

Để cho cô trong lúc vô tình đắc tội một cô gái không ngừng phát triển, hết lần này tới lần khác cô ta còn là cấp trên của cô.

Thủy Miếu Miếu cầm bút đâm đầu của mình, khóc không ra nước mắt.

Sớm biết, cô đã phủ nhận mình là Hạ Văn.

"Tiểu Thủy, về cô theo tôi. Gọi tôi Sâm Mễ là được rồi." Một người đàn ông gầy gò yếu ớt đi tới nói.

Thủy Miếu Miếu nhìn Sâm Mễ như hoa sen, thật là yêu.

"À." Thủy Miếu Miếu lên tiếng.

Dáng vẻ Sâm Mễ uẩn óng lấy từ trong cặp văn kiện ra một trang giấy, nhét vào bàn Thủy Miếu Miếu, hơi nhỏ giọng nói: "Đây là bảng danh sách ngành ta, cô ở tổ A, chúng ta đi theo chị Hạ, tổ A và tổ B cạnh tranh rất kịch liệt, cô tuyệt đối không nên nói chuyện với người tổ B, lộ ra bí mật là tuyệt đối không cho phép, biết không?"

Thủy Miếu Miếu gật đầu.

Văn phòng đấu tranh, cô hiểu được.

"Mặt khác, tổ A chúng ta chia ba tổ, tôi là tổ trưởng của các cô, Băng Băng và anh Kiệt là tổ trưởng tổ khác." Sâm Mễ vênh tay hoa liên chỉ vào tên trên giấy.

"Vâng, cảm ơn anh Sâm Mễ chỉ bảo." Thủy Miếu Miếu tính tình tốt nói.

Sâm Mễ hài lòng cười nói: "Tiểu nha đầu, miệng rất ngọt, được rồi, cô xem trước đi, buổi tối chị Hạ tổ A chúng ta mời ăn cơm."

Thủy Miếu Miếu rung mình một cái.

Sao cô có loại cảm giác rơi vào miệng cộp.

Buổi tối, tại Yên Vũ Các gần tập đoàn Hoàn Thấn

"Chị Hạ chúng ta thật lợi hại, tôi nghe nói, nơi này rất khó đặt chỗ." Băng Băng vuốt mông ngựa nói, ngồi bên cạnh Hạ Yên.

Hạ Yên xinh đẹp cười một tiếng, dao động ly rượu đỏ trong tay, ánh mắt nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Có đồng nghiệp mới đến, đương nhiên phải biểu thị hoan nghênh."

"Cảm ơn chị Hạ. Ly này kính chị." Thủy Miếu Miếu tạo ra nụ cười bình dị gần gũi, giơ ly rượu đỏ lên, sáng khoái uống sạch ly rượu đỏ.

Hạ Yên nhấp ngụm rượu vang đỏ, nhìn như vô ý mà hỏi: "Tôi thấy cô đã 25, vẫn là học sinh, đọc sách muộn sao?"

"Không phải, ở giữa ngã bệnh." Thủy Miếu Miếu hỏi đáp.

Hạ Yên như có điều suy nghĩ nhìn Thủy Miếu Miếu một chút.

"Mấy chị em, mấy chị em, tôi vừa đi qua phòng sát vách, bên trong có một cái soái ca, đẹp trai ra độ cao mới, nhìn một chút, hormone liên gia tăng mãnh liệt." Sâm Mễ hưng phấn mà nói.

"Đẹp trai nhiều, chị Hạ, em đi xem một chút." Đồng nghiệp A nói ra.

"Tôi cũng đi, tôi cũng đi." Đồng nghiệp B cũng nói.

Kết quả, một đám người đều qua sát vách nhìn soái ca.

Thế giới hủ nữ, giá trị nhan sắc là hết thảy.

Thủy Miếu Miếu nhìn tất cả mọi người đi, không đi cũng không tiện

Cô không hứng thú đi qua, cửa đóng, bên ngoài không nhìn thấy bên trong.

Không biết người nào đẩy cô một cái, cô liền bị ngã vào, động tĩnh rất lớn.

Ánh mắt u sầu của Thẩm Mặc Thần liếc xéo cô, thâm thúy giống như vũ trụ mênh mông, để cho người ta cũng nhìn không ra anh đang suy nghĩ gì

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Tôi muốn ăn anh ấy

Thủy Miếu Miếu dừng lại, nhìn Thẩm Mặc Thần rồi mẹ của anh, còn có Ân Diệu đang đứng gần đó.

Có lẽ đây là một buổi gặp mặt gia đình.

Thủy Miếu Miếu lúng túng cười, nói: "Xin lỗi, công ty của chúng tôi có buổi gặp mặt ở phòng bên cạnh, tôi đi nhầm phòng."

Nói xong, cô vội vã xoay người đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài cửa có một tốp đồng nghiệp nữ đang đứng chờ.

Thủy Miếu Miếu cố ý mở cửa thật lớn để cho những người đồng nghiệp đều nhìn thấy.

"Woa, thật là đẹp trai, tại sao trên trên đời này lại có một người đẹp trai như vậy." Nữ đồng nghiệp A vô cùng phấn khích nói.

"Tôi muốn 'ăn' anh ta." Băng Băng nói.

Hạ Yên khẽ huých Thủy Miếu Miếu, nở một nụ cười kỳ quái, ánh mắt châm chọc nhìn Thủy Miếu Miếu, nói: "Chúng ta hãy ra một nhiệm vụ cho người đồng nghiệp mới có được không?"

Thủy Miếu Miếu bỗng thấy lạnh sống lưng.

"Tiểu Thủy, cô hãy vào bên trong hỏi số điện thoại di động của người đàn ông đó, đây cũng là một trong những kỹ năng cần có khi làm việc, có được không?" Hạ Yên lớn tiếng ra nhiệm vụ.

"Cái này, ha haa.." Thủy Miếu Miếu cười gượng, nếu bây giờ cô nói với mọi người cô quen người đàn ông kia, chắc chắn các đồng nghiệp sẽ cảm thấy cô sớm không nói, muộn không nói bây giờ lại nói, khẳng định sẽ được kết tội siêu dối trá.

Nhưng nếu như cô quay lại căn phòng đó, khả năng chân sẽ như là mọc rễ, nhúc nhích còn không xong thì làm được cái việc gì nữa.

Đang trầm tư.

Cửa phòng bỗng nhiên mở ra.

Thẩm Mặc Thần từ bên trong bước ra, nhìn lướt qua Thủy Miếu Miếu và những đồng nghiệp của cô.

"Woa, nhìn gần đẹp trai hơn."

"Anh ấy thật là cao, đáng người còn đẹp nữa."

"Anh chàng đẹp trai ơi, Tiểu Thủy muốn xin số điện thoại của anh." Băng Băng nói xong, liền đẩy Thủy Miếu Miếu đến trước mặt của Thẩm Mặc Thần.

Thủy Miếu Miếu vô cùng lúng túng, vội vàng sửa lại mái tóc, mắt lén lén nhìn Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần khẽ cười một tiếng, ánh mắt quét qua người Thủy Miếu Miếu. "Xin lỗi, số điện thoại của tôi không thể cho phụ nữ được."

"Hai người không phải quen biết nhau sao?" Hạ Yên nheo mắt, giọng nói không một chút thiện cảm.

Sắc mặt Thủy Miếu Miếu lúc này chỗ xanh chỗ trắng.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần đánh giá qua Hạ Yên sau đó hời hợt nói: "Quen sao? Cách bắt chuyện này có vẻ không được hay. Bạn gái của tôi còn đang ở bên trong phòng."

"A, thì ra anh có bạn gái rồi." Một nữ đồng nghiệp giọng mát mát nói.

Trông mặt Thủy Miếu Miếu rũ xuống, lông mi thật dài che đi thần thái ánh mắt.

Thật ra thì, Thẩm Mặc Thần trả lời như vậy vô cùng tốt. Bởi vì các đồng nghiệp của cô sẽ hướng qua Hạ Yên mà không vạch trần lời nói dối của cô. Anh nói 1 câu bạn gái đang ở bên trong cũng coi như lời cảnh cáo Hạ Yên đừng nói nhầm thêm nữa.

Hạ Yên đang cho rằng có thể bắt chuyện được với trai đẹp, không ngờ Thẩm Mặc Thần lại rời đi, trên mặt cô có chút không nhịn được, liền quắc mắt nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Thủy Miếu Miếu, cô thật sự không biết anh ta sao?"

Ánh mắt các đồng nghiệp đều hoài nghi nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu nhoen cười, lập lòe nước đôi nói: "Tôi cũng đang muốn biết."

"Ha Haa, Tiểu Thủy động tâm rồi à, quên đi. Đẹp trai nhưng đã có chủ rồi, chúng ta vào phòng ăn thôi." Sâm Mễ cảm thán nói.

Mọi người liền đi vào trong phòng.

Thủy Miếu Miếu tránh ánh mắt sắc bén của Hạ Yên, khẽ rùng mình một cái cổ găng tườì cười: "Chị Hạ, em xin phép đi rửa tay."

Thủy Miếu đơn giản chỉ muốn lánh đi, để không khí bớt khó xử.

Cô nhìn thấy Thẩm Mặc Thần đi về hướng phòng rửa tay vì vậy cô đi hướng ngược lại, ra vườn hoa phía sau hóng mát, tiện tay ngắt một cái lá cây.

Ngày đầu tiên đi làm, đã bị cấp trên đề ý, ông trời đúng là đang muốn trêu đùa cô.

Thủy Miếu Miếu thờ dài, nhớ lại lúc bé thích một bài thơ.

Thiên tương hàng đại nhậm vu thị nhân dã

Tất tiên khổ kỳ tâm chí

Lao kỳ cân cốt

Nga kỳ thể phu

Không phạt kỳ thân

Hành phát loạn kỳ sở vi.

Nhân nhện thôi!

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Thấy chết mà không cứu cũng là một cái tội

Sau khi nghĩ thông suốt, Thủy Miếu Miếu xoay người, nhìn thấy lùm cây, cô định bụng đi qua nó sẽ về phòng nhanh hơn.

"Um, um, um" Nhưng Cô chợt nghe thấy những âm thanh kỳ quái phát ra từ trong bụi cây. Cô cau mày, nghi ngờ tiến đến.

Đột nhiên, cánh tay bị túm lấy sau đó miệng bị bịt kín.

Cô cứ thế bị lôi đi.

Thủy Miếu Miếu hoảng hốt giãy giụa, tay túm lấy cổ kẻ phía sau lưng mình.

Người kia kéo cô đến một lùm cây phía sau, thấp giọng nói: "Đừng có động, đừng có kêu, là tôi đây."

Thủy Miếu Miếu quay đầu lại, là Thẩm Mặc Thần thì có vô cùng kinh ngạc.

Anh đến vườn hoa từ lúc nào vậy?

Thẩm Mặc Thần khẽ đưa cảm hướng về lùm cây trước mặt, ý bảo Thủy Miếu Miếu nhìn sang.

Thủy Miếu Miếu nghiêng đầu nhìn sang.

Một người phụ nữ tay bị trói vào cành cây, miệng bị đút cái gì đó.

Một người đàn ông đang quỳ trên mặt đất, tay kéo lấy móng cô ta, bộ dạng có vẻ buồn bực.

Nhìn không rõ lắm.

Thủy Miếu Miếu đoán được bọn họ đang làm cái gì, vì vậy liền lôi áo Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mạc Thần buông cô ra.

"Không phải là cưỡng bức đó chứ?" Thủy Miếu Miếu hạ thấp giọng, lo lắng hỏi.

"Nhìn qua vẫn chưa biết được, hoặc giả có lẽ là bạn tình rủ nhau ra đây vui đùa." Thẩm Mạc Thần quét mắt về phía hai người kia, tiếp tục nói: "Nhìn người phụ nữ kia cảm giác rất hưởng thụ, không có giấu hiệu giả dối."

"A, nhìn lên cái này không tốt a, chúng ta mau đi thôi." Thủy Miếu Miếu đỏ mặt nói.

Nói rồi định hiên ngang bước ra khỏi lùm cây.

Thẩm Mạc Thần thấy vậy liền ôm lấy cô.

Thủy Miếu Miếu lại ngã vào trong ngực anh, cô quay đầu lại không hiểu hỏi: "Làm gì vậy?"

"Nếu là cưỡng bức thật thì sao? Người đàn ông kia không che mặt, nếu bị nhìn thấy sẽ không dễ yên đâu." Thẩm Mạc Thần làm bộ nghiêm trọng nói.

"Vậy phải làm thế nào?" Thủy Miếu Miếu cấp bách hỏi.

"Nhìn chăm chăm" Thẩm Mạc Thần khẽ nhéo vào mũi của Thủy Miếu Miếu.

Cô có thể không nhìn không?

Hay là báo cảnh sát? Nhưng sợ là bạn tình, nếu phá hỏng cuộc vui của họ thì vô cùng khó xử.

Nhưng nếu bỏ đi, lại sợ là cưỡng bức có thể ảnh hưởng đến tính mạng cô gái kia..

Được rồi.

Hiện tại lúc này là thấy chết mà không cứu cũng là một tội.

Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ nhìn về phía hai người kia, người đàn ông vốn đang quỳ dưới mặt đất đã đứng dậy, cô phản xạ có điều kiện lùi về sau, đầu chạm vào ngực của Thẩm Mạc Thần.

Người đàn ông kia cúi thắt lưng ra, rồi kéo khóa quần, lấy ra..

Đến đoạn gây cản, Thẩm Mạc Thần lập tức che kín mắt của Thủy Miếu Miếu.

Thẩm tổng, không phải anh bảo tôi phải nhìn chăm chăm sao?

Giờ lại che mắt tôi, còn anh thì nhìn chăm chăm.

Hai tay Thủy Miếu Miếu kéo tay của Thẩm Mạc Thần xuống, không hiểu gì, liền trừng mắt với Thẩm Mạc Thần sau đó lại nhìn về hướng kia.

Hai người kia đã thay đổi tư thế.

Tay cô gái kia không biết từ lúc nào đã được cởi chổi, hai tay đang ôm lấy gáy người đàn ông.

Thủy Miếu Miếu cơ bản không nhìn được cảnh nào đất giá, chỉ thấy hai người đó đang hôn nhau.

Mặt Thủy Miếu Miếu nóng bừng, quay đầu lại hướng về phía Thẩm Mạc Thần, thấp giọng phán đoán nói: "Chắc là bạn tình rồi. Cô gái kia chủ động rồi, chúng ta có thể đi khỏi đây rồi."

Thẩm Mạc Thần ôm lấy Thủy Miếu Miếu, ánh mắt sáng quắc khóa cô trong vòng tay của mình.

Thủy Miếu Miếu xoay người, muốn thoát khỏi anh.

Không cần thận, phía trước bụng chạm vào chỗ nào đó.

Cô cảm thấy nơi đó giống như là nắm từ dưới đất mọc lên vậy.

Trong mắt Thẩm Mạc Thần tán mát một đợt sóng hào quang sáng rực, trong bóng tối giống như là dã thú, ánh mắt quyến rũ nhưng vô cùng nguy hiểm.

Thủy Miếu Miếu nghiễm nhiên, chắc chắn thẩm rồi.

Không kịp nghĩ thêm gì, nụ hôn của anh đã chiếm hữu môi cô.

Thủy Miếu Miếu lùi về phía sau, giọng gấp gáp:" Có người nhìn thấy đấy."

" Vì thế nên em đừng lộn xộn." Anh bá đạo nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 160: Tôi có thể che mặt lại không ?

" Không được, Thẩm Mặc Thần, không được." Thủy Miếu Miếu gấp gáp nói.

Thủy Miếu Miếu vô cùng lúng túng.

Cô nghĩ tới khi bé, ở cổng trường học có một bà già hay đi xin cơm. Cô thấy bà lão ấy đáng thương, nên mỗi lần sau khi tan học sẽ cho bà ấy 2 hào để bà đi mua bánh bao ăn.

Có một lần, cô lên trên sân thượng ăn đậu phộng, bị phạt 1 tháng không có tiền tiêu vặt.

Vậy là cô không có tiền cho bà lão ấy nữa.

Cô nhìn thấy bà lão thì cảm thấy áy náy, bà lão thấy cô thì đi lại gần, hỏi:" Cô bé, hôm nay cháu không có tiền cho bà à."

Cái này không phải là rất giống cô và Thẩm Mặc Thần sao?

Lần đầu tiên cho, lần thứ 2 cho, lần thứ 3 cho, có lần không cho Thẩm Mặc Thần liền không vui, lúc đó cô lại cảm thấy mình là người không có đạo lý.

Thủy Miếu Miếu nghĩ vậy liền buông lỏng.

Thủy Miếu Miếu miên man suy nghĩ, chợt thấy đau liền oán trách nói:" Anh không thể kéo dài khúc dạo đầu một chút sao?"

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên một tia cực quang, dứt khoát nói:" Được."

Anh bước ra phía ngoài sau đó hướng về phía cô toàn thân áp đảo.

Thủy Miếu Miếu bị dọa cho sợ, nghiêng người về phía sau. Thẩm Mặc Thần nhân cơ hội này nâng eo cô lên.

Anh cúi người.

" Ừm." Thủy Miếu Miếu hết ý kiến.

Cô chỉ oán trách anh không nên vội vàng làm chuyện đó, sao giờ lại biến thành như thế này, mà lại còn thành ra cô yêu cầu.

Ngôn ngữ Trung Quốc đúng là bác đại tinh thâm, là vì cô học không giỏi a.

" Tốt lắm, tốt lắm, Thẩm Mặc Thần, tốt lắm." Cô khề khề thành tiếng.

Một loạt những âm thanh truyền đến, hàm chứa nhiều điều bí ẩn.

Thủy Miếu Miếu nhận thua.

Thẩm Mặc Thần hài lòng vì phản ứng của cô.

Thủy Miếu Miếu dựa người vào bả vai Thẩm Mặc Thần, nhìn lùm cây phía trước không thấy ai kinh ngạc nói:" Bọn họ đã đi hết rồi."

" Tập trung vào." Thẩm Mặc Thần nhắc nhở, sau đó lại dùng sức.

Cô cảm thấy hơi sợ, nếu như bị ai nhìn thấy thì làm sao bây giờ.

" Tôi có thể che mặt lại không?" Thủy Miếu Miếu cẩn thận hỏi.

Thẩm Mặc Thần:" ..."

Anh hung hăng cắn lên môi cô, ôm lấy lưng cô, gia tăng sức lực, bá đạo nói:" Không được, nếu mất mặt thì cả hai cùng mất."

Mất mặt?

Lúng túng.

Trăng trên cao nhìn thấy bọn họ, dường như thẹn thùng đỏ mặt, len lén chạy vào trong những tầng mây.

...

Thủy Miếu Miếu ở trong phòng rửa tay chỉnh trang lại, xong xuôi mới đi ra ngoài.

Thẩm Mặc Thần dựa người vào tường, ngón tay thon dài kẹp điều thuốc lá, khói mù mịt tràn ngập quanh người, thấy cô bước ra liền hỏi: "Vừa rồi em có thoải mái không?"

Mặt Thủy Miếu Miếu ửng hồng.

Nhìn ánh mắt nguy hiểm của anh, cô dám nói không thoải mái sao?

Hay là, nói thật là anh làm rất tốt.

Thủy Miếu Miếu thành khẩn gật đầu một cái.

Thẩm Mặc Thần hài lòng, trên môi nở một nụ cười. Anh dập tắt điều thuốc lá, gian tà nhìn Thủy Miếu Miếu, nói: "Trước đó muốn tôi mãi mãi biến mất, hiện tại lại muốn làm quen với tôi?"

Thủy Miếu Miếu mím môi.

Thì ra lúc cô nói chuyện với mấy người đồng nghiệp, anh đã nghe thấy hết.

Thủy Miếu Miếu rũ mắt, nhỏ giọng nói: "Tôi nói vậy là muốn gạt bọn họ."

Thẩm Mặc Thần đưa tay, khẽ nhéo lên mũi Thủy Miếu Miếu, giọng hơi càu: "Kẻ lừa đảo, sau này em mà dám lừa gạt tôi dù chỉ 1 chút, tôi khẳng định sẽ không tha cho em."

Lại nữa?

Thủy Miếu Miếu đáng thương nhìn Thẩm Mặc Thần.

Không phải sẽ mãi mãi không gặp lại sao?

Bất giác Thủy Miếu Miếu nhìn thấy Ân Diêu đi đến, liền đẩy tay Thẩm Mặc Thần ra, hạ thấp giọng: "Thẩm tổng, bạn gái của anh đến."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Mèo hoang cào

Thủy Miếu Miếu buồn bực quay đầu rời đi.

Làm sao có loại cảm giác có tật giat mình chứ.

Ân Diêu cao ngạo liếc Thủy Miếu Miếu một chút, không vui nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, phát hiện vết cào trên cổ anh, nhíu lông mày, hỏi: "Trên cổ anh là chuyện gì xảy ra?"

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía bóng lưng Thủy Miếu Miếu, khóe miệng khẽ cười, nói ra: "Bị mèo hoang cào, thế nào?"

Thủy Miếu Miếu càng chột dạ, nhanh chóng như ngựa không ngừng vó chạy đi.

Ân Diêu cắn răng, phản cảm nói: "Khử độc chưa? Mèo hoang bên ngoài rất bẩn."

Thẩm Mặc Thần liếc Ân Diêu, không lạnh không nhạt nói: "Khử độc hay không là chuyện của tôi, liên can gì đến cô."

Ân Diêu hất cằm lên, cao ngạo nói: "Di nói tháng sau để tôi và anh kết hôn, tôi muốn cùng anh ngủ chung dưới một mái hiên, nằm trên cùng một cái

giường, tôi không muốn bị anh lây cho bệnh gì."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên ánh sáng, mờ nhạt nói: "Bà ấy để cô kết, cô liền kết, có phải quá nghe lời của bà ấy hay không?"

"Ý anh là gì?" Ân Diêu nhíu lông mày.

"Ý chính là, tôi hẹn ta cậu nhỏ ăn cơm, không nghĩ tới mấy người xuất hiện, tôi cũng không tính tiếp nhận quan hệ thông gia." Thẩm Mặc Thần thẳng thắn nói.

Ân Diêu tức giận, chỉ Thẩm Mặc Thần cả giận nói: "Thẩm Mặc Thần, tôi có thể coi trọng anh là anh đã tu luyện mấy đời phúc khí, phải biết bao nhiêu người muốn treo lên Ân gia chúng tôi đều treo không lên được, anh đừng được thể diện mà không cần."

Thẩm Mặc Thần nhếch khóe môi, lạnh giọng nói ra: "Mặt là mình lớn lên, không cần người khác cho, nói một tiếng với mẹ giúp tôi, tôi đi trước, còn có, thuận tiện chuyển lời bà ấy, tôi có đối tượng kết hôn."

Ân Diêu tức giận dậm chân, con mắt phát hồng rời đi.

...

Thủy Miếu Miếu đẩy cửa phòng bao ra, đôi mắt xinh đẹp của Hạ Yên nhìn cô, âm dương quái khí nói ra: "Cô đi toilet đến tận một giờ, chúng tôi còn tưởng rằng cô không trở lại đây?"

"Không, vừa rồi gặp một người bạn, hàn huyên một chút." Thủy Miếu Miếu cười đi qua, ngồi xuống vị trí.

Hạ Yên cầm điện thoại di động, chỉ lên mặt bàn, nói với Thủy Miếu Miếu: "Tôi nhận được tin tức của bạn, ngôi sao điện ảnh Tăng Tử mấy ngày nay về Ninh Xuyên, tôi gửi địa chỉ chỗ ở của cô ta cho cô, có đầu đề hay không, nhiệm vụ này giao cho cô, có lòng tin không?"

"Vâng?" Thủy Miếu Miếu có chút giật mình.

"An tâm. Tôi sẽ dạy cô." Sâm Mễ đứng đưa lên hoa chỉ trước mặt Thủy Miếu Miếu, rất có tự tin nói ra.

"Cảm ơn sự phụ, tôi kính anh." Thủy Miếu Miếu rót cho mình nửa ly rượu đỏ, rất sáng khoái uống hết.

Sâm Mễ cười uống một ngụm.

"Sâm Mễ, tiếp đó là dành cho cậu. Chúng tôi rút lui trước." Hạ Yên nói ra, xinh đẹp đứng dậy.

Cô ta đi qua Thủy Miếu Miếu, trong mắt lóe lên ánh sáng lạ, tay khoác lên vai Thủy Miếu Miếu, vũ mị cười nói: "Tiếp đó, cô có thể nhìn đôi mắt đêm, bữa cơm này tôi đã thanh toán, từ từ ăn, ăn không được, có thể đóng gói."

"Vâng, cảm ơn chị Hạ." Thủy Miếu Miếu khiêm tốn nói ra.

Hạ Yên cười rời đi.

Trong phòng bao cũng chỉ còn lại có Sâm Mễ và Thủy Miếu Miếu.

"Sự phụ, tiếp đó, tôi nên làm như thế nào?" Thủy Miếu Miếu thực tình thành ý thỉnh giáo.

"Biết người tiêu thụ của chúng ta thích xem nhất cái gì không?" Sâm Mễ hỏi.

Thủy Miếu Miếu rót một ly cho Sâm Mễ, lấy lòng nói: "Sự phụ thật lợi hại, tâm lý người tiêu thụ đều biết rõ trong lòng."

Sâm Mễ được khen dễ chịu, nói ra: "Chúng ta làm tạp chí giải trí, càng là bất quá, càng có người xem, ví dụ như yêu đương, chia tay, ở chung, vượt quá giới hạn, vào bệnh viện, đồn ép, những cái này người xem thích nhất."

Thủy Miếu Miếu gật đầu: "Sự phụ nói rất đúng, thụ giáo."

Bạn đang đọc truyện *Trò Chơi Số Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Người đàn ông sủng ái

"Có chút đầu đề giải trí, là nghệ sĩ công ty có ý thả cho chúng ta, bình thường nghệ sĩ có tác phẩm muốn tuyên truyền, hoặc là chuẩn bị thổi phồng." Sâm

Mẽ nhìn sang hộp thuốc lá.

"A nha." Thủy Miếu Miếu lập tức móc ra một điếu thuốc, châm cho Sâm Mẽ.

Sâm Mẽ thoải mái hút một điếu thuốc, còn nói thêm: "Chúng ta làm việc cũng là đào lấy bí mật có giá trị của nghệ sĩ, giải trí đại chúng, cụ thể có mấy loại, thứ nhất, hai mươi bốn giờ theo dõi, nhìn nghệ sĩ đó có tiếp xúc những người nào, nếu như là ngôi sao khác phái, động tác thân mật, vậy thì vài phút đầu đề."

"Ừm."

"Nhưng thứ rác rưởi của mình tính đối với chúng ta mà nói vô cùng quan trọng, có thể ở trong rác rưởi tìm kiếm được bao tin tức quan trọng, ví dụ như, mủ, tàn thuốc, hộp thuốc hoặc là đồ vật khác phái, những thứ này vô cùng mấu chốt." Sâm Mẽ nói ra.

"Vậy nếu như mình tính đó bình thường tất cả thì sao?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Mua sắm, ăn cơm, những thứ này đều có thể thu hoạch. Chỉ là, giá trị tin tức không lớn, lúc bắt đầu dĩ, ký giả cũng chỉ có thể tạo tin tức giá trị, ví dụ như tai nạn xe cộ, áp bức, chửi rủa, vân vân, loại này không an toàn, nói không chừng, sẽ mất đi bát cơm, tổ B có một đồng nghiệp, trước đó qua phỏng vấn Dạ Lăng Dật, Dạ Lăng Dật là tân sủng Giới Giải Trí, cô biết khôn, người phóng viên kia nói sai một câu, hiện tại cuốn gói." Sâm Mẽ có chút cười trên nỗi đau của người khác.

"Dạ Lăng Dật không phải người Giới Giải Trí sao?" Thủy Miếu Miếu không hiểu hỏi.

"VẬY VƯƠNG TƯ THÔNG, TRÀ SỮA MUỘI MUỘI LÀ NGƯỜI GIỚI GIẢI TRÍ SAO?" Sâm Mẽ hỏi ngược lại.

"Này bởi vì độ chú ý của họ cao sao?" Thủy Miếu Miếu giống như có chút minh bạch.

"Thu hút người, đặc biệt là Dạ Lăng Dật, các tạp chí lớn chỉ cần có hình của anh ta hoặc là tin tức, sẽ được bán chạy, người tiêu thụ quyết định thị trường, cũng quyết định phương hướng của chúng ta, chúng ta không sinh bất quái, chúng ta chỉ là công nhân bốc vác." Sâm Mẽ là lão thâm niên, phân tích nói.

"Ừm, hiểu rồi." Thủy Miếu Miếu nói xong, điện thoại di động kêu lên, là một số lạ, nhưng gửi địa chỉ Tăng Tử.

Thủy Miếu Miếu đoán là Hạ Yên gửi tới.

"Đúng rồi, cô là một cô gái, buổi tối chú ý an toàn, phun sương phòng sỏi, nhớ mang kỹ đấy, quan trọng nhất chính là, bảo vệ tư liệu và điện thoại, rõ chưa?" Sâm Mẽ nhắc nhở.

"Vâng, hiểu rồi."

Sâm Mẽ đứng lên.

"Sư phụ đi thông thả." Thủy Miếu Miếu đưa Sâm Mẽ tới cửa.

Sau khi Sâm Mẽ đi, Thủy Miếu Miếu thờ dài một hơi, hai tay ôm đầu nhìn một bàn đồ ăn ngăn người.

Còn tưởng rằng đôi việc làm cũng không cần thức đêm.

Chẳng qua là cô chuyển sang nơi khác, làm thức đêm tới cùng.

Thủy Miếu Miếu cũng không đói bụng, gọi điện thoại cho Lục Tú Nhân, xác định tình huống Lục Tú Nhân tốt, cô cũng rất vui mừng.

Tiền không có chê ít.

Cầm túi lên, đi làm việc.

...

Thẩm Mặc Thần trở về, bật máy tính lên, thấy ông nội yêu Thủy Thủy on, vào nói: "Chúng ta gặp một lần đi, thế nào?"

"Tốt, tốt." Viêm Viêm hưng phấn trả lời.

"Hôm nay hơi trễ, ngày mai đi, đại khái lúc nào cậu có thời gian?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

"Tôi 3 giờ 20 tan học." Viêm Viêm nói ra.

"Vậy bốn giờ, tôi ở tới gần chỗ cậu ở." Thẩm Mặc Thần nói.

"Vậy gặp ở cửa Tinh Ba chỗ Ngũ Nguyệt Quốc Tế đi, tôi vừa dọn nhà, còn không quá quen thuộc xung quanh, nhưng cách trung tâm thành phố rất

gần." Viêm Viêm nói ra.

Thẩm Mặc Thần nhú lông mày, trong mắt lóe lên tia sáng, hỏi: "Cậu dọn nhà? Chuyện khi nào?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Thỏa mãn đam mê

"Đúng vậy, thứ năm tuần trước." Đối mặt với nam thần mình sùng bái, Viêm Viêm hỏi gì đáp nấy.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần sâu mấy phần, hiện lên tia sắc bén.

Anh biết, vì sao hôm thứ 5 đó, anh muốn đưa Thủy Miếu Miếu trở về, Thủy Miếu Miếu bài xích như vậy, anh phải vào nhà cô, cô chết sống không chịu.

A.

Hóa ra là dọn nhà.

Cô thật đúng là tốt, không ngừng khiêu khích quyền uy và tính nhẫn nại của anh.

Điện thoại di động Thẩm Mặc Thần kêu lên.

Thẩm Mặc Thần âm trầm nghe.

"Anh hai, anh để cho tôi làm văn bản thiết kế, tôi làm xong, gửi hòm thư của anh, anh xem đi." Giang Nam Phong mong đợi nói.

Thẩm Mặc Thần mở tài liệu Giang Nam Phong gửi tới, liếc một chút, nói ra: "Ngày mai tôi dạy bên chế tác và tuyên truyền, xét duyệt hoàn tất, điện thoại cho cậu."

"Anh hai, bên đó có thể tuyển Tăng Tử không? Tôi có ấn tượng rất tốt với cô ấy." Giang Nam Phong cười hi hi nói.

"Công ty sẽ căn cứ lịch trình bọn họ sắp xếp thông báo, xác định được sẽ nói cho cậu biết." Tâm tình Thẩm Mặc Thần không tốt lắm nói.

"A a, cảm ơn anh hai."

Thẩm Mặc Thần suy tư một chút, hỏi: "Nam Phong, hỏi cậu một chuyện, có một cô gái, lúc ngủ với cậu thì rất đáng yêu, nhưng ngủ xong, lại trăm phương ngàn kế muốn thoát đi, đây là vì cái gì?"

"Là anh hai không có để cho cô ấy thoải mái ha." Giang Nam Phong bật thốt lên.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên tia lạnh.

"Cậu có thể cắt." Nói xong, anh khí thế cúp điện thoại.

Giang Nam Phong sợ hãi trong lòng, lưng lạnh lạnh, có loại dự cảm bất tường, vội vàng gọi điện thoại tới.

Thẩm Mặc Thần không nhận.

Giang Nam Phong lo nghĩ nát.

Chẳng qua anh hai còn không nhận, anh ta lại gọi điện thoại tới, có chút thích ăn đòn.

Giang Nam Phong gửi tin nhắn qua, nói ra: "Anh hai, tôi sai rồi, tôi sai rồi, nhìn cái miệng không che đây này, mới vừa rồi là đùa giỡn."

Thẩm Mặc Thần không để ý tới Giang Nam Phong, trực tiếp gọi điện thoại cho Thủy Miếu Miếu.

*

Thủy Miếu Miếu ôm hai cánh tay, ở trong gió lạnh buổi đêm, run rẩy, nhìn chăm chăm nhà của Tăng Tử, đi tới đi lui.

Sớm biết, cô nên về nhà mặc áo khoác trước.

Bầu trời không tốt, roi mưa nhỏ.

A nha, mẹ nó.

Thủy Miếu Miếu chạy đến cửa một nhà hàng, xoa xoa đôi bàn tay, điện thoại di động kêu lên.

Cô nhìn thấy là Thẩm Mặc Thần, đôi mắt dừng một chút, qua ba giây đồng hồ giấy dựa, bắt đầu dĩ nghe.

"Alo, có chuyện gì sao?" Thủy Miếu Miếu thận trọng hỏi.

"Hiện tại ở đâu? Tôi qua nhà em." Thẩm Mặc Thần đi thẳng vào vấn đề nói.

"A: " Thủy Miếu Miếu nhưn mảy, may mắn, cô đang làm việc.

"Cái kia, tôi nhận nhiệm vụ, không ở trong nhà, buổi tối hôm nay có thể còn không trở về." Thủy Miếu Miếu chân thành nói.

"Nhận nhiệm vụ gì." Thẩm Mặc Thần lạnh giọng hỏi.

Thủy Miếu Miếu hắng giọng một cái.

"Hiện tại tôi đối công việc, là lấy tin và biên tập, ừm..."

Cô là chó săn.

"Cũng là để nhân dân cả nước nghỉ ngơi tốt hơn và giải trí làm việc, có thể giảm bớt phạm tội, sinh hoạt phong phú." Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng nói.

Thẩm Mặc Thần nhíu lông mày, không nhận được nói: "Trọng điểm."

"Lãnh đại tôi nói Tăng Tử về Ninh Xuyên, cho nên, cố ý phái tôi, xâm nhập đêm tối, ngồi cầu nằm vùng, thỏa mãn đam mê nhân dân cả nước, truyền đạt tin tức làm cho người phấn chấn." Thủy Miếu Miếu càng nói càng thấp giọng, càng nói cũng càng không có ý tứ.

Thẩm Mặc Thần cười một tiếng, cảm áo, đi đến cửa, nói ra: "Làm chó săn, sao giảm bớt phạm tội, sinh hoạt phong phú, khiến cho người phấn chấn? Em nói thật là vĩ đại."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 164: Ngày mưa bất hạnh và bất hạnh

"Tồn thời gian nhìn bát quái, không có thời gian phạm tội, còn chưa đủ phấn chấn sao? Thêm một người bạn, người yêu nói chuyện để tài trời đất, sao lại không đủ phong phú, người khác đang ngủ, tôi còn phải làm việc, đêm mưa dài nắng gió tấp nập mưa sa, giải trí vì nhân dân cả nước, có thể không vĩ đại sao?" Thủy Miếu Miếu tranh luận nói.

"Tài ăn nói tốt như vậy, tại sao em không đi tấu thanh." Thẩm Mặc Thần hỏi.

"Tôi cũng muốn một cơ hội như vậy, tấu thanh thế giới, có thể ngộ nhưng không thể cầu." Thủy Miếu Miếu bắt đầu dĩ nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn trời mưa, trong mắt lóe lên lo lắng, hỏi: "Hiện đang đổ mưa, em còn nằm vùng sao?"

"Làm việc từng đáng ngưỡng mộ, khỏe mạnh giá cao hơn, trời mưa xuống, tôi còn nằm vùng trước cửa nhà người ta, không bị coi thành bệnh tâm thần, cũng sẽ bị bảo vệ đuổi đi." Thủy Miếu Miếu nhìn mưa càng rơi xuống càng lớn, đôi mi thanh tú nhíu lại.

Nếu không hôm nay coi như xong, chờ trời không mưa lại đến nằm vùng?

Thẩm Mặc Thần giương lên khóe miệng, cô nhóc đối xử tử tế với mình.

"Hiện tại em ở đâu?" Thẩm Mặc Thần khởi động xe, hỏi.

Thủy Miếu Miếu lười biếng dựa vào tường, lười biếng đáp: "Ồ chỗ nằm vùng và không nằm vùng, cái kia, Thẩm tổng, tôi không thèm nghe anh nói nữa, điện thoại di động của tôi hết pin, còn phải đợi chụp hình chứ."

Thủy Miếu Miếu tìm một lý do, không đợi Thẩm Mặc Thần trả lời, liền cúp điện thoại.

Một cô gái cũng tránh mưa từ cửa hàng đi ra, trên tay cầm điện thoại di động, nũng nịu nói: "Em đi ra cửa rồi, anh đã đến chưa?... Thân ái, em nhìn thấy anh rồi."

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy cậu nam gầy yếu chạy tới.

Cậu nam đi giày thể thao, ống quần đều ẩm ướt, dịu dàng cười một tiếng với cô gái,

Cô gái chạy tới dưới dù của cậu nam, ôm cánh tay cậu nam, hai người rời đi.

Thủy Miếu Miếu nhìn cảnh tượng này rất có cảm xúc, cô cầm điện thoại di động lên chụp bóng lưng của bọn họ, gửi lên Microblogging, viết: "Ngày mưa bất hạnh và hạnh phúc."

Điện thoại Thẩm Mặc Thần kêu tinh một tiếng.

Anh nhìn thấy là Thủy Miếu Miếu gửi Microblogging, liếc bối cảnh tám ảnh, biết Thủy Miếu Miếu ở nơi nào, tăng nhanh tốc độ xe.

Thủy Miếu Miếu nhìn mưa ngẩn người.

Dưới ánh sáng, hạt mưa giống như một đầu dây, mang đến một số nước mưa đặc biệt mùi thơm ngát.

Tiếng rào rào ồn ào lại tạo hương vị trong đêm tĩnh lặng.

Gió mát đập phá vào mặt.

Lạnh thấu xương.

Ngẫu nhiên, cô cũng sẽ cảm thấy cô đơn.

Một chiếc xe dừng ở trước mặt cô.

Thẩm Mặc Thần hạ cửa xe xuống, ánh mắt sâu u nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy Thẩm Mặc Thần, giật nảy mình, kinh ngạc nói: "Tại sao anh lại ở chỗ này?"

"Lên xe." Thẩm Mặc Thần ra lệnh.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu lấp lóe, uyển chuyển cự tuyệt nói: "Tôi còn đang làm việc."

"Thứ em muốn, buổi sáng ngày mai cho em." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói ra.

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên, cô nghĩ tới.

Thẩm Mặc Thần cũng là Majesty trong truyền thuyết.

Lần trước nghe bạn học nói, Tăng Tử, Mã Ngọc, Đổng Đổng, ngôi sao hạng nhất đều là anh nâng đỡ.

Nói không chừng, anh thật sự có một tay tư liệu.

Hắc hắc

Cô đấu tranh với cái khí trời quý này như cọng lông.

Thủy Miếu Miếu lên xe Thẩm Mặc Thần, xoa xoa đôi bàn tay.

Thẩm Mặc Thần liếc cô một chút, cở áo khoác tây trang, ném lên đùi cô, trong đôi mắt hiện lên tinh quang, trầm giọng nói: "Mặc vào, hiện tại tôi đưa em về nhà."

Về nhà?

Thủy Miếu Miếu cảm giác vừa rồi đầu mình bị sét đánh.

Cô lại không đấu tranh được với ngày mưa.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Mỗi ngày làm việc, trời mưa giữ khách

"Cái kia, " Thủy Miếu Miếu chống đỡ mắt to, con ngươi đen lúng liếng.

Nếu không giờ trò cũ? Qua chỗ cũ, cô bắt trở về?

Thẩm Mặc Thần liếc Thủy Miếu Miếu, câu lên nụ cười tà mị một tiếng, hỏi: "Chẳng lẽ, hôm nay em muốn ở tại nhà tôi sao?"

"Không, không có." Thủy Miếu Miếu đang đưa tay nói.

Tiếng Thẩm Mặc Thần thả mềm, dùng ngữ khí câu trần thuật nói: "Vậy tôi ở trong nhà em."

Lưng Thủy Miếu Miếu có loại cảm giác phát lạnh.

"Cái kia, " Thủy Miếu Miếu giờ lên nụ cười chột dạ, sắc mặt có chút tái nhợt, nhẹ giọng nói: "Nhà tôi có đóa hoa nhỏ tổ quốc, dạy hư bạn nhỏ, không tốt lắm. Mà nhà tôi lại nhỏ, thiết bị cách âm lại không tốt, thật không tiện."

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần tĩnh mịch nhìn Thủy Miếu Miếu, rét lạnh.

Anh trầm tĩnh, anh chắc chắn, anh giống như đã sớm hiểu rõ ánh mắt, để lòng Thủy Miếu Miếu hoảng hốt.

"Vậy thì qua nhà tôi." Thẩm Mặc Thần nói ra, tăng nhanh tốc độ xe.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Vừa vào nhà Thẩm Mặc Thần, Thủy Miếu Miếu còn không có đứng vững, anh đột nhiên quay người, áp cô trên tường, hai tay chống hai bên mặt cô, ánh mắt sắc bén khóa gương mặt tĩnh xảo của Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy anh hiện tại, giống như là đã thú hành tẩu trong đêm tối, tràn đầy khí thế nguy hiểm, trong nháy mắt liền có thể ăn tươi sống nuốt cô

Cô khăn trương liếm môi một cái, thận trọng hỏi: "Tôi có thể đi tắm trước không? Dầm mưa một chút, có chút không thoải mái."

Thẩm Mặc Thần nhớ tới Giang Nam Phong nói, anh không có làm cho cô thoải mái.

A.

Thẩm Mặc Thần nâng cằm cô lên, ngón cái xoa bờ môi cô, trong mắt lóng lánh liếm diễm, hỏi: "Vậy tôi làm dễ chịu không?"

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, ním môi một cái.

Sao anh thích hỏi vấn đề này.

Thủy Miếu Miếu khẽ gật đầu.

"Muốn mỗi ngày đều dễ chịu không?" Thẩm Mặc Thần hỏi tiếp, ngữ khí vô cùng yêu kiều.

Thủy Miếu Miếu hơi nhú lông mày, nhìn kỹ Thẩm Mặc Thần.

Cô cảm thấy những lời này là một cái bẫy.

Mỗi ngày đều dễ chịu, không phải mỗi ngày làm việc cùng anh sao?

Nếu như cô nói muốn, khả năng anh cảm thấy cô đáp ứng cùng anh kết hôn.

Nếu như cô nói không muốn, hiện tại khẳng định Thẩm Mặc Thần sẽ giết cô.

Thủy Miếu Miếu nuốt một ngụm nước bọt, tay trái túm ngón trỏ tay phải, lập lòe nước đôi nói: "Đi cả của tôi sẽ không chào hỏi mà đến, muốn dễ chịu, còn phải để bà ấy đồng ý."

Thẩm Mặc Thần vốn nghiêm mặt, vô cùng nghiêm túc, bầu không khí cũng khẩn trương.

Anh nghe được cô nói như vậy, nhin không được, cười.

Thủy Miếu Miếu nhìn Thẩm Mặc Thần cười, trầm tĩnh lại, nheo đôi mắt như nguyệt, toét miệng ra, nhẹ nhàng nói: "Là đàn ông tốt, muốn làm liền làm, tùy

thời tùy khắc."

Cô vừa nói xong, nhìn thấy Thảm Mặc Thần giận tái mặt, lạnh lùng nhìn cô.

Thủy Miếu Miếu liền thu lại nụ cười, mở to đôi mắt linh động, lúc này cảnh giác sắc mặt Thảm Mặc Thần biến hóa.

Họa phúc một sớm một chiều.

Thảm Mặc Thần nhìn về mặt Thủy Miếu Miếu thu phóng tự nhiên, hiện tại lại như là động vật nhỏ, con mắt ngập nước, tội nghiệp nhìn anh.

Anh lại không có đình chỉ, cười.

Thủy Miếu Miếu không hiểu, không dám quá làm càn, nâng lông mày, hỏi dò: "Anh đang dạy tôi biểu diễn sao?"

Thảm Mặc Thần nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Tôi muốn dạy, không chỉ có riêng biểu diễn."

Thủy Miếu Miếu còn chưa kịp phản ứng, Thảm Mặc Thần cúi người, hôn lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Ngày nổi danh

Hôn quá đột ngột, Thủy Miếu Miếu ngửa ra sau theo phản xạ.

Đằng sau là tường.

Tay Thảm Mặc Thần bưng lấy khuôn mặt cô, lưỡi đỏ dọc theo phác họa môi cô, lưu trên môi cô màu sắc hồng nhuận, lại hút bờ môi sưng mẫn của cô vào trong miệng, rồi phun ra.

Môi của cô giống như là bánh pudding, mềm mại, nóng ướt, thơm ngọt.

Thủy Miếu Miếu hít khí.

Đó là hôn môi sao?

Bờ môi đau, đại ca.

Trong mắt Thủy Miếu Miếu mê mẩn một tầng hơi nước, phòng bị nhìn Thảm Mặc Thần.

Cuối cùng Thảm Mặc Thần buông lỏng ra, hơi thở có chút bất ổn, khóa bờ môi cô sưng đỏ, nắm chặt tay cô đặt lên bụng dưới của mình, hỏi: "Em biết không?"

Biết cái gì?

Giống loại hôn môi kia không?

Thủy Miếu Miếu choáng váng, trong lúc nhất thời không có minh bạch anh hỏi cái gì.

Cô mờ mịt nói ra: "Câu chi điểm."

Thảm Mặc Thần cười, ánh mắt mềm mại phần.

Ở phương diện này cái gì cũng đều không hiểu, lại càng dễ để cho đàn ông thỏa mãn và động tâm.

Anh cưng chiều nheo mắt của cô, cời dây lưng, nắm tay của cô...

Thủy Miếu Miếu biết anh hỏi cái gì rồi.

Loại chuyện lật vạt này, rất thẹn thùng, mà cô cũng không am hiểu.

Thủy Miếu Miếu háng giọng một cái, đỏ mặt, liếc Thảm Mặc Thần dò xét một chút, đối đầu hai con ngươi xinh đẹp của anh, hỏi: "Anh để thân ái của anh giao trong tay tôi, liền không sợ bị tôi làm hư ư."

"Nếu em làm hư thân ái của tôi, tôi liền làm hư thân ái nhất của em." Thẩm Mặc Thần kỹ xảo nói.

Khóe mắt Thủy Miếu Miếu kéo ra.

Lấy tính cách tính toán chi li của Thẩm tổng, cô tuyệt đối tin tưởng, anh sẽ làm như vậy.

Bởi vì lực chú ý không tập trung, không cẩn thận, động thủ nặng.

Cô nhìn thấy Thẩm Mặc Thần hơi nhú mày, kinh tâm táng đảm, vội vàng nói: "Sorry, lần đầu làm việc, khó tránh khỏi sơ sẩy, ngày khác quen tay hay việc, nhất định sẽ không quên ân anh cho tôi thử nghiệm "

Mặc dù Thẩm Mặc Thần có chút đau, nhưng nghe cô nói tâm lý thật thoải mái, trong mắt lóe lên tinh quang, giương lên khóe miệng, hỏi: "Em không có làm vậy có người đàn ông khác."

Thủy Miếu Miếu rũ đôi mắt xuống.

Cô cũng phải có đàn ông khác chứ.

Thủy Miếu Miếu lắc đầu.

Tâm tình Thẩm Mặc Thần tốt, cúi người, cánh tay xuyên qua phía dưới đầu gối cô, ôm cô.

Thủy Miếu Miếu bị dọa tranh thủ thời gian ôm phần gáy anh, thận trọng hỏi: "Không cần học sao?"

"Không phải em muốn tắm rửa sao? Lúc tắm rửa tôi dạy cho em." Thẩm Mặc Thần ôn nhu nói.

Này... Vậy là phải làm ư.

Thẩm Mặc Thần thả cô trong bồn tắm, mở vòi bông sen.

Thủy Miếu Miếu nhảy từ trong bồn tắm ra nói: "Tôi còn chưa có cởi quần áo."

Thẩm Mặc Thần ôm eo cô, rút ngắn bên người, ngón tay cởi cúc quần áo cô.

Ánh đèn trên đỉnh đầu rơi trên người anh, anh gần như vậy, đẹp trai không cách nào bắt bẻ.

Rõ ràng không phải lần đầu tiên cùng anh cùng làm việc này, thế nhưng, tim đập vẫn chậm một nhịp, có chút khẩn trương và bứt rứt.

Thủy Miếu Miếu không thích loại cảm giác này, lui về sau một bước, cười nói: "Để tôi, tự mình động thủ."

Hai con người thâm thúy của Thẩm Mặc Thần khóa cô lại, giọng nói bởi vì một loại khát vọng nào đó mà trở nên khàn khàn, nói: "Làm nhiều có nhiều, cởi giúp tôi."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Tay của cô vươn tới trước mặt anh, khẽ run rẩy cởi từng cúc áo thứ nhất, thứ hai, thứ ba...

Thẩm Mặc Thần rất có kiên nhẫn, đứng nghiêm, ánh mắt sáng rực nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 167: Cuồng oanh loạn tạc

Điện thoại di động Thẩm Mặc Thần kêu lên.

Thủy Miếu Miếu thờ dài một hơi, cố ý nhắc nhở: "Điện thoại của anh vang kìa."

Thẩm Mặc Thần cau lên nụ cười tà mị, nói ra: "Muốn ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu sao?"

"Thế nào, anh khấu tôi tiền lương, tôi còn không làm công vì anh sao." Thủy Miếu Miếu lý lẽ nói ra.

Thẩm Mặc Thần đưa tay捏o cái mũi Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Tiểu hồ ly, chờ tôi."

"A."

Thủy Miếu Miếu ngó đầu nhìn Thẩm Mặc Thần quay người ra ngoài nghe.

Chờ anh, cọng lông.

Tóc chiến tóc thẳng.

Thủy Miếu Miếu nhanh chóng cởi quần áo xuống, tiến vào bồn tắm lớn, cầm lấy vòi nước tắm.

Thẩm Mặc Thần nhìn là điện thoại của Giang Nam Phong, nhúu lông mày, nghe.

"Anh hai, không tức giận sao?" Giang Nam Phong chột dạ hỏi.

"A." Thẩm Mặc Thần khẽ cười một tiếng.

Mang theo cảm giác áp bách nồng đậm

Giang Nam Phong nghĩ thầm, lần này thật xong.

"Hiện tại tôi xéo đi còn kịp không?" Giang Nam Phong cầu xin tha thứ nói.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần trầm xuống, hỏi: "Muốn gặp Táng Từ sao?"

"Muốn." Giang Nam Phong không chút do dự nói.

"Cho cậu một nhiệm vụ, làm tốt, đem công chống đỡ." Thẩm Mặc Thần suy tư nói.

"Chắc chắn cúc cung tận tụy chết thì mới dừng." Giang Nam Phong lập tức nghe dưới quân lệnh.

...

Thẩm Mặc Thần trở về phòng tắm.

Thủy Miếu Miếu đã tắm xong, khoác khăn tắm, làm một động tác mời với Thẩm Mặc Thần, cười nói: "Tôi đi ra ngoài trước, anh từ từ dùng."

Thẩm Mặc Thần liếc cô một chút, bình thân hỏi: "Tắm sạch rồi sao?"

"Ừm, vì tiếp kiệm nước, thói quen tắm nhanh." Thủy Miếu Miếu tìm một cái có.

"Cũng tốt." Thẩm Mặc Thần nhếch miệng, nói ra: "Tắm giúp tôi."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô nhìn anh cởi cúc áo còn lại, cởi áo sơ mi, vút qua bên cạnh.

Lộ ra hình xăm Hỏa Vân trên phần bụng.

Dị bẩm thiên phú to lớn.

Thủy Miếu Miếu miệng đắng lưỡi khô, nuốt một ngụm nước bọt, hiện lên vẻ kinh hoàng.

Thẩm Mặc Thần giờ lên nụ cười, đưa tay, ngón cái xoa khuôn mặt của cô, trấn an nói: "Em cũng dùng qua nhiều lần, cũng hiểu qua xâm nhập, còn sợ hãi sao?"

"Cái kia." Thủy Miếu Miếu giờ lên nụ cười, giáo hoạt tán dương: "Thẩm tổng, anh tuyệt đối là cực phẩm chiến đấu, chẳng qua, sau khi điên cuồng công kích, đất không có tốt đâu, tôi có thể xin nâng độ phì của đất không?"

Thẩm Mặc Thần cười, chỉ vào trán Thủy Miếu Miếu một cái, nói ra: "Trong đầu của em đang nghĩ linh tinh gì đấy."

Thủy Miếu Miếu che trán, làm bộ đáng thương nói ra: "Chẳng lẽ là tôi nghĩ nhiều? Đêm nay anh không chuẩn bị điên cuồng loạn tạc?"

Thẩm Mặc Thần nhìn bộ dạng ngạc nhiên trong mắt cô, không có cho cô vui vẻ quá nhiều, khoe miệng khẽ cười, trầm ổn nói ra: "Sự thật chứng minh, trực giác của phụ nữ rất chuẩn."

Thủy Miếu Miếu tâm như chết chìm.

Đó chính là ý anh chuẩn bị điên cuồng loạn tặc!

Thẩm Mặc Thần đưa tay, ôm eo cô, cởi áo tắm của cô, bế cô lên, quay người, đối mặt bồn tắm lớn.

Thủy Miếu Miếu nhớ tới suối nước nóng lần trước, anh thích ném tới ném lui, cô nghĩ mà sợ.

Hồ suối nước nóng lớn, cái này là bồn tắm nhỏ, cô không cẩn thận mà đập vào đầu, tạo nghiệp chướng.

"Chờ một chút, chờ một chút, không cần tự anh động thủ, tự tôi nhảy vào đi." Thủy Miếu Miếu an toàn vô hại, vừa cười vừa nói.

Tâm tình Thẩm Mặc Thần rất tốt, cung chiều buông cô xuống, đóng vòi nước lại.

Thủy Miếu Miếu bước vào bồn tắm lớn, ngồi xỏm xuống.

Thẩm Mặc Thần cúi người, hôn lên môi cô, từ từ bước vào bồn tắm.

Phòng tắm, một mảng kiều diễm vui vẻ, bọt nước văng khắp nơi, sóng nước dao mạnh.

Chiếm diện tích, từ phòng tắm chuyển dời đến phòng ngủ, một đêm điên cuồng loạn tặc.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 168: Số lượng và chất lượng thiếu một trong hai đều không được

Chiến đấu à, cho đến bây giờ trong lòng vẫn còn thấy run sợ, ngủ không được say giấc.

Buổi sáng, tinh thần anh sáng khoái còn cô nằm giả chết.

Suy nghĩ luôn thôi thúc Thủy Miếu Miếu sau này cô sẽ không bao giờ.. muốn đến qua đêm nhà Thẩm Mặc Thần nữa.

Bởi vì, đến đây không phải để ngủ mà còn mệt mỏi hơn là làm việc tăng ca.

Thẩm Mặc Thần đáng vẻ vô cùng thỏa mãn, tay anh vuốt ve hình sấm bi ngan trắng trên bụng Thủy Miếu Miếu. Bởi vì vừa mới.. về quyền rũ vẫn còn đượm trên người anh, giọng anh khàn khàn, hỏi: "Cái này, có từ lúc nào?"

Thủy Miếu Miếu mở mắt, mi mắt khẽ run lên, cô biết anh đang hỏi đến hình sấm hoa bi ngan.

Ngày đó, khi cô từ nước Anh trở về, mỗi ngày đều đau lòng đến khó hô hấp. Một môi ngủ thiếp đi nhưng nửa đêm sẽ tỉnh dậy, khuôn mặt đã đầm lệ từ bao giờ.

Bị bố mẹ bỏ rơi, bị người khác hăm hại, lại bị Dạ Lăng Dật vứt bỏ.

Bên người không có lấy một người thân, không có lấy một người bạn. Cô cô đơn, đau lòng không thể nào ngủ được.

Cô đã sấm hình bông hoa bi ngan trắng này, vì muốn tuyệt tình tuyệt ái.

Cô để mặc thân thể đau đớn để chế ngự nỗi đau trong lòng.

Ngày đêm nhắc nhở bản thân mình phải quên đi Dạ Lăng Dật.

Giữa hai người không còn hi vọng gì nữa rồi.

Thủy Miếu Miếu nói qua loa: "Sấm hình này vì thấy nó đẹp, anh không thích à?"

"Không thích." Thẩm Mặc Thần thẳng thắn nói.

Thủy Miếu Miếu nghiêng đầu nhìn Thẩm Mặc Thần.

Con người trong mắt anh đen nhánh, giống như là tia X - quang, dường như rất khó đoán anh nghĩ gì.

Thủy Miếu Miếu trong lòng hồi hộp, thấp giọng nói: "Tôi thấy nó rất đẹp."

"Đi tắm." Thẩm Mạc Thần trầm giọng ra lệnh.

Không, cô không muốn tắm, cô muốn nằm nghỉ ngơi.

Thủy Miếu Miếu không để ý đến anh, tiếp tục nằm nhắm mắt giả chết.

Tiếng chuông cửa vang lên.

Thẩm Mạc Thần bất đắc dĩ liếc nhìn Thủy Miếu Miếu sau đó đứng dậy, mặc áo sơ mi, 3 nút áo phía trên không cài nhìn lười biếng nhưng vô cùng hấp dẫn.

Anh đi ra mở cửa.

"Anh hai, em mang thứ anh cần đến." Giang Nam Phong cười hi hi đứng ở ngoài cửa.

Thẩm Mạc Thần nhận lấy túi mà Giang Nam Phong đưa, lấy đồ trong túi ra xem, biểu cảm hài lòng sau đó nhét đồ vào lại trong túi, cầm hắt về phía cửa: "Cậu có thể về rồi."

"Vâng." Giang Nam Phong vuốt cằm lùi về phía sau. Giang Nam Phong Lùi vài bước liền dừng lại bắt đầu dò xét Thẩm Mạc Thần, trong mắt lóe lên một tia sáng, hỏi: "Anh hai, về vấn đề tình cảm anh có cần tư vấn không?"

Ánh mắt Thẩm Mạc Thần trầm tĩnh nhìn Giang Nam Phong.

"Tôi qua, chúng tôi làm bảy lần, cô ấy vô cùng thoải mái. Cậu nói xem, như vậy có cần phải tư vấn không?" Thẩm Mạc Thần trầm giọng nói.

Giang Nam Phong cảm thấy tình huống này không ổn, liền cười nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt. Không ngừng phát huy, Không ngừng phát huy. Em đi đây."

Nói xong, Giang Nam Phong vọt lẹ như một làn khói.

Thẩm Mạc Thần cầm túi trở về phòng, lúc này Thủy Miếu Miếu đã mặc xong quần áo.

Anh cầm chiếc túi đưa cho Thủy Miếu Miếu, trầm giọng nói: "Em xem đi."

Thủy Miếu Miếu nhận lấy, mở ra xem.

Bên trong là 2 tấm ảnh.

Ảnh thứ nhất, bối cảnh là một quán cà phê, Tăng Tử đang nhìn 1 người đàn ông nở nụ cười yếu ớt.

Ảnh thứ 2, Tăng Tử đang ôm 1 người đàn ông, người đàn ông đó cúi đầu, đeo khẩu trang, đội mũ đang chơi điện thoại di động.

Woa.

Thủy Miếu Miếu vô cùng kích động.

Hai tấm ảnh vô cùng rõ nét, độ ám muội cũng rất nhiều, nhìn qua thôi cũng thấy kịch tính bắn ra bốn phía.

Tăng Tử là một minh tinh, được săn đón rất nhiều.

Ảnh này khẳng định được lên trang nhất.

Chương 169 Lại thấy ngứa

"Tại sao không chụp rõ mặt?" Thủy Miếu Miếu không hiểu hỏi.

Thẩm Mạc Thần khẽ cười một tiếng: "Không thấy mặt, sẽ được lên trang nhất nhiều lần. Thấy mặt, lên được trang nhất mấy lần?"

"Hả?" Thủy Miếu Miếu nghe không hiểu.

"Mấy năm trước vụ của Lâm Phong. Đầu tiên, lộ ra một bức ảnh Lâm Phong dắt tay một cô gái, lập tức lên trang nhất. Ngày thứ 2, lại lộ ra một bức ảnh Lâm Phong ôm một nữ sinh, lại được lên trang nhất. Ngày thứ 3, xác nhận được người bạn gái đầu của Lâm Phong, rất nhiều hình ảnh của bạn gái anh ta được đăng lên, tiếp tục chiếm lĩnh vị trí trang đầu. Ngày thứ 4, rất nhiều người bàn tán về chuyện này, thật thật giả giả khiến cho tin tức này không ngừng hạ nhiệt. Cuối cùng, lộ ra tấm hình Lâm Phong và bạn gái trên giường, từ đó nổ ra một trận khẩu chiến, nào là mắng chửi, tiết lộ quá khứ, bàn tán xôn xao kéo dài đến nửa tháng sau.

Đưa từng chút một ra ánh sáng, không chỉ chiếm được sự chú ý của người xem mà còn để cho em lập công, lên trang nhất được vài ngày, góp phần làm giảm lượng công việc của em nữa. Cái này gọi là làm ít công to, hiểu chưa?" Thẩm Mạc Thần kiên nhẫn giải thích.

Thủy Miếu Miếu lúc này mới hiểu ra, dơ 1 ngón tay lên khen: "Anh nói rất có lý."

Thẩm Mạc Thần khẽ nhếch lên khoe miệng, ngón tay khẽ ấn lên trán Thủy Miếu Miếu nói: "Là em ngốc."

Thủy Miếu Miếu nheo mắt tỏ ý không vui.

Rồi đột nhiên nghĩ đến điều gì, cô liền hỏi: "Thẩm tổng."

Thủy Miếu Miếu chưa nói xong câu, Thẩm Mạc Thần đã bá đạo ngắt lời: "Đổi cách gọi."

Thủy Miếu Miếu sững sốt, trong đầu thoáng nghĩ ra rất nhiều cách gọi khác.

Hiệu trưởng Thẩm, Giáo sư Thẩm, Thẩm Mạc Thần.

"Majesty?" Thủy Miếu Miếu thử thăm dò cách xưng hô.

"Gọi lại." Thẩm Mạc Thần trầm giọng nói.

Thủy Miếu Miếu cười cười, nghịch ngợm hướng về Thẩm Mạc Thần trừng mắt, nói: "Suy nghĩ của Thẩm tổng rất khó đoán, ngài có thể gợi ý để tôi dựa theo mà gọi không."

"Chồng." Sắc mặt Thẩm Mạc Thần bình tĩnh nói.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, trầm mặc.

"Sao không gọi? Không phải nói tôi bảo thế nào thì em gọi thế ấy sao?" Thẩm Mạc Thần hỏi lại.

Thủy Miếu Miếu hơi nhếch chân mày, cẩn thận liếc nhìn về phía Thẩm Mạc Thần nói: "Anh thật sự muốn tôi gọi như vậy?"

Thẩm Mạc Thần nghiêm túc gật đầu.

"Anh có biết ngày xưa từ chồng* là gì không?" Thủy Miếu Miếu cười hỏi.

* Chồng hay còn gọi là lão công, công công.

Trông mặt Thẩm Mạc Thần thâm sâu, anh có dự cảm xấu, hỏi: "Là gì vậy?"

"Trong "tào lâm tạp trở" có ghi lại, lão công tức là thái giám. Anh để cho tôi ngày ngày kêu anh là thái giám, Thẩm tổng lòng độ lượng như trời biển nhưng tôi không có can đảm tới mức đó." Thủy Miếu Miếu cười nói.

Thẩm Mạc Thần nhìn cô khua môi, chẳng nói được lời nào hay nhưng anh lại không hề cảm thấy tức giận. Anh ôm hông cô, kéo cô vào trong ngực mình, thấp giọng ám muội nói: "Tôi là thái giám nhưng không giống thái giám, em không biết sao? Em lại cảm thấy ngứa trong người, có phải không?"

Thủy Miếu Miếu sợ anh lại làm loạn, sợ bản thân không giữ được mình.

Theo bản năng, Thủy Miếu Miếu chống tay lên ngực anh, giọng nịnh nọt: "Hay là tôi gọi anh là Ngài đi, từ xưa từ này vô cùng cao quý, lại còn khiến cho rất nhiều người phải tôn trọng. Tôi cảm thấy gọi như vậy mới thấy được sự cao quý của anh."

Thẩm Mạc Thần hơi nhếch khoe môi: "Kẻ lừa đảo có vẻ biết rất nhiều."

"Hành tẩu giang hồ, không có kiến thức khó lòng bước đi a." Thủy Miếu Miếu nheo mắt cười nói.

Thẩm Mạc Thần tạm thời không thèm so đo với cô: "Vừa rồi em định hỏi gì?"

Chương 170 Hôm qua hai đứa ngủ cùng nhau?

"Tôi muốn hỏi, anh vừa là CEO của Thẩm thị, vừa là giáo sư ở trường học còn là Majesty trong truyền thuyết. Anh rốt cuộc làm bao nhiêu vị trí vậy. Anh bận rộn như vậy không thấy mệt sao?" Thủy Miếu Miếu nói tiếp vấn đề trước đó bị anh cắt đứt.

"Không phải em từng nói người tài giỏi có thể làm được nhiều việc sao?" Thẩm Mạc Thần hỏi lại.

"Ừm." Thủy Miếu Miếu đáp lại sau đó liếc về phía đồng hồ. Đã tám rưỡi, trong đầu cô thoáng qua một linh cảm vì vậy liền tăng tốc Thẩm Mạc Thần: "Thẩm tiên sinh đúng là một tấm gương cho chúng ta học tập. Bây giờ không còn sớm, Thẩm tiên sinh, có phải ngài nên đi làm rồi không?"

Nói như vậy, anh không đi làm cũng không được rồi.

Thẩm Mạc Thần nhìn hồ ly giới nói dối Thủy Miếu Miếu, anh buông tay ra trầm giọng nói: " Lần này đừng hòng chạy thoát."

" Sao có chuyện đó chứ. Tôi chạy không nhanh đâu." Thủy Miếu Miếu cười nói.

Thẩm Mạc Thần nhìn cô, cười một tiếng: " Oh, phải không? Con trai em không nói như vậy."

" Con tôi?" Thủy Miếu Miếu mở to hai mắt.

" Con trai em nói, ngày nào em cũng như là chạy đua, so với đàn ông còn nhanh hơn. Hoặc là giống như một con hồ ly gian xảo, như một làn khói nháy cái đã không thấy tăm hơi." Thẩm Mạc Thần tả lại lời Thủy Mộc Viêm nói.

Thủy Miếu Miếu hơi nổi chân mày.

Giọng điệu này, nghe qua rất giống Viêm Viêm.

" Các người đều thấy vậy?" Thủy Miếu Miếu kinh ngạc hỏi, mở to mắt nhìn anh.

" Đúng vậy, sao nào?" Thẩm Mạc Thần dò xét Thủy Miếu Miếu, hỏi: " Em không muốn bọn anh thấy?"

Thủy Miếu Miếu rừ mi mắt, che đi ánh mắt vô cùng khẩn trương, lắp liếm nói: " Thăng quỹ Viêm Viêm này, một chút suy nghĩ của nó tôi cũng không biết, nghĩ một đằng nói một nẻo. Nó nói với anh thế, không chừng là thật lòng. Trước mắt anh hãy cho tôi thêm thời gian."

Đột nhiên ánh mắt Thẩm Mạc Thần lạnh đi vài phần, lạnh lùng nhìn Thủy Miếu Miếu nói: " Em không giải quyết được con trai của em, vậy để tôi giải quyết. Tôi sẽ sống hòa thuận với nó."

Thủy Miếu Miếu chưa nghĩ được cách nào trả lời thì chuông cửa vang lên.

Thẩm Mạc Thần cau mày, xoay người ra mở cửa.

Lâm Mỹ Quyên đứng ở cửa, hướng về phía Thẩm Mạc Thần bắt đầu nói: " Thần Thần, Diêu Diêu nói con đã có đối tượng kết hôn, rốt cuộc là thế nào? Hôm nay mẹ hẹn cô ấy đi dạo phố vậy mà cô ấy không đi."

" Mẹ hẹn cô ấy dạo phố là việc của mẹ, con không liên quan." Thẩm Mạc Thần phiền não nói.

" Thần Thần, lần trước không phải con đã đồng ý kết hôn sao? Ông nội con ngày nào cũng nhắc chuyện này, chò con mang bạn gái đến gặp ông. Nếu con không đưa Diêu Diêu đến, ông nội sẽ nghĩ là con lừa ông đấy." Lâm Mỹ Quyên gấp gáp nói.

" Chuyện của con, con tự giải quyết. Con sẽ không cưới Ân Diêu. Tốt nhất mẹ đừng mong chờ chuyện này." Thẩm Mạc Thần xoay người thấy Thủy Miếu Miếu lùi về sau.

Cô sợ mình làm ảnh hưởng đến những chuyện như thế này.

Trong mắt Thẩm Mạc Thần lóe lên tia sáng, gọi: " Thủy Miếu Miếu, ra đây."

Ra đây?

Cô hận không thể chui xuống gầm giường. Bởi vì Thẩm Mạc Thần kiêu gì cũng lời cô ra bằng được.

Cô không muốn ra ngoài gia nhập vào cuộc cãi vã với mẹ con anh đâu.

" Thủy Miếu Miếu?" Lâm Mỹ Quyên quát lớn: " người con gọi là bạn gái của cậu con sao? ngày hôm qua hai đứa.."

Lâm Mỹ Quyên nhìn Thẩm Mạc Thần.

Áo mở ba cúc, tán mát về quynh rừ, dáng điệu lười biếng giống như người đàn ông đã được thỏa mãn.

" Hai đứa hôm qua ngang nhiên ngủ cùng một chỗ?" Lâm Mỹ Quyên âm thầm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 169: Lại thấy ngựa

"Tại sao không chụp rõ mặt?" Thủy Miếu Miếu không hiểu hỏi.

Thẩm Mạc Thần khẽ cười một tiếng: "Không thấy mặt, sẽ được lên trang nhất nhiều lần. Thấy mặt, lên được trang nhất mấy lần?"

"Hà?" Thủy Miếu Miếu nghe không hiểu.

"Mấy năm trước vụ của Lâm Phong. Đầu tiên, lộ ra một bức ảnh Lâm Phong dắt tay một cô gái, lập tức lên trang nhất. Ngày thứ 2, lại lộ ra một bức ảnh Lâm Phong ôm một nữ sinh, lại được lên trang nhất. Ngày thứ 3, xác nhận được người bạn gái dấu mặt của Lâm Phong, rất nhiều hình ảnh của bạn gái anh ta được đăng lên, tiếp tục chiếm lĩnh vị trí trang đầu. Ngày thứ 4, rất nhiều người bàn tán về chuyện này, thật thật giả giả khiến cho tin tức này không ngừng hạ nhiệt. Cuối cùng, lộ ra tấm hình Lâm Phong và bạn gái trên giường, từ đó nổ ra một trận khẩu chiến, nào là nằng chửi, tiết lộ quá khứ, bàn tán xôn xao kéo dài đến nửa tháng sau.

Đưa từng chút một ra ánh sáng, không chỉ chiếm được sự chú ý của người xem mà còn để cho em lập công, lên trang nhất được vài ngày, góp phần làm giảm lượng công việc của em nữa. Cái này gọi là làm ít công to, hiểu chưa?" Thẩm Mạc Thần kiên nhẫn giải thích.

Thủy Miếu Miếu lúc này mới hiểu ra, dơ 1 ngón tay lên khen: "Anh nói rất có lý."

Thẩm Mạc Thần khẽ nhếch lên khoe miệng, ngón tay khẽ ấn lên trán Thủy Miếu Miếu nói: "Là em ngốc."

Thủy Miếu Miếu nheo mắt tỏ ý không vui.

Rồi đột nhiên nghĩ đến điều gì, cô liền hỏi: "Thẩm tổng."

Thủy Miếu Miếu chưa nói xong câu, Thẩm Mạc Thần đã bá đạo ngắt lời: "Đổi cách gọi."

Thủy Miếu Miếu sững sốt, trong đầu thoáng nghĩ ra rất nhiều cách gọi khác.

Hiệu trưởng Thẩm, Giáo sư Thẩm, Thẩm Mạc Thần.

"Majesty?" Thủy Miếu Miếu thử thăm dò cách xưng hô.

"Gọi lại." Thẩm Mạc Thần trầm giọng nói.

Thủy Miếu Miếu cười cười, nghịch ngợm hướng về Thẩm Mạc Thần trừng mắt, nói: "Suy nghĩ của Thẩm tổng rất khó đoán, ngài có thể gợi ý để tôi dựa theo mà gọi không."

"Chồng." Sắc mặt Thẩm Mạc Thần bình tĩnh nói.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, trầm mặc.

"Sao không gọi? Không phải nói tôi bảo thế nào thì em gọi thế ấy sao?" Thẩm Mạc Thần hỏi lại.

Thủy Miếu Miếu hơi nhếch chân mày, cẩn thận liếc nhìn về phía Thẩm Mạc Thần nói: "Anh thật sự muốn tôi gọi như vậy?"

Thẩm Mạc Thần nghiêm túc gật đầu.

"Anh có biết ngày xưa từ chồng* là gì không?" Thủy Miếu Miếu cười hỏi.

* Chồng hay còn gọi là lão công, công công.

Trông mặt Thẩm Mạc Thần thâm sâu, anh có dự cảm xấu, hỏi: "Là gì vậy?"

"Trong "tào lam tạp trở" có ghi lại, lão công tức là thái giám. Anh để cho tôi ngày ngày kêu anh là thái giám, Thẩm tổng lòng độ lượng như trời biển nhưng tôi không có can đảm tới mức đó." Thủy Miếu Miếu cười nói.

Thẩm Mạc Thần nhìn cô khua môi, chẳng nói được lời nào hay nhưng anh lại không hề cảm thấy tức giận. Anh ôm hông cô, kéo cô vào trong ngực mình, thấp giọng ám muội nói: "Tôi là thái giám nhưng không giống thái giám, em không biết sao? Em lại cảm thấy ngứa trong người, có phải không?"

Thủy Miếu Miếu sợ anh lại làm loạn, sợ bản thân không giữ được mình.

Theo bản năng, Thủy Miếu Miếu chống tay lên ngực anh, giọng nịnh nọt: "Hay là tôi gọi anh là Ngài đi, từ xưa từ này vô cùng cao quý, lại còn khiến cho rất nhiều người phải tôn trọng. Tôi cảm thấy gọi như vậy mới thấy được sự cao quý của anh."

Thẩm Mạc Thần hơi nhếch khoe môi: "Kê lừa đảo có vẻ biết rất nhiều."

"Hành tẩu giang hồ, không có kiến thức khó lòng bước đi a." Thủy Miếu Miếu nheo mắt cười nói.

Thẩm Mạc Thần tạm thời không thèm so đo với cô: "Vừa rồi em định hỏi gì?"

Chương 170: Hôm qua hai đứa ngủ cùng nhau ?

"Tôi muốn hỏi, anh vừa là CEO của Thẩm thị, vừa là giáo sư ở trường học còn là Majesty trong truyền thuyết. Anh rốt cuộc làm bao nhiêu vị trí vậy. Anh bận rộn như vậy không thấy mệt sao?" Thủy Miếu Miếu nói tiếp vấn đề trước đó bị anh cắt đứt.

"Không phải em từng nói người tài giỏi có thể làm được nhiều việc sao?" Thẩm Mạc Thần hỏi lại.

"Ừm." Thủy Miếu Miếu đáp lại sau đó liếc về phía đồng hồ. Đã tám rưỡi, trong đầu cô thoáng qua một linh cảm vì vậy liền tăng tốc Thẩm Mạc Thần: "Thẩm tiên sinh đúng là một tấm gương cho chúng ta học tập. Bây giờ không còn sớm, Thẩm tiên sinh, có phải ngại nên đi làm rồi không?"

Nói như vậy, anh không đi làm cũng không được rồi.

Thẩm Mạc Thần nhìn hồ ly giới nói dối Thủy Miếu Miếu, anh buông tay ra trầm giọng nói: "Lần này đừng hòng chạy thoát."

"Sao có chuyện đó chứ. Tôi chạy không nhanh đâu." Thủy Miếu Miếu cười nói.

Thẩm Mạc Thần nhìn cô, cười một tiếng: "Oh, phải không? Con trai em không nói như vậy."

"Con tôi?" Thủy Miếu Miếu mở to hai mắt.

"Con trai em nói, ngày nào em cũng như là chạy đua, so với đàn ông còn nhanh hơn. Hoặc là giống như một con hồ ly gian xảo, như một làn khói nháy cái đã không thấy tăm hơi." Thẩm Mạc Thần tạ lại lời Thủy Mộc Viêm nói.

Thủy Miếu Miếu hơi nổi chân mày.

Giọng điệu này, nghe qua rất giống Viêm Viêm.

"Các người đều thấy vậy?" Thủy Miếu Miếu kinh ngạc hỏi, mở to mắt nhìn anh.

"Đúng vậy, sao nào?" Thẩm Mạc Thần dò xét Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Em không muốn bọn anh thấy?"

Thủy Miếu Miếu rũ mi mắt, che đi ánh mắt vô cùng khâm trọng, lấp liếm nói: "Thằng quỷ Viêm Viêm này, một chút suy nghĩ của nó tôi cũng không biết, nghĩ một đằng nói một nẻo. Nó nói với anh thế, không chừng là thật lòng. Trước mắt anh hãy cho tôi thêm thời gian."

Đột nhiên ánh mắt Thẩm Mạc Thần lạnh đi vài phần, lạnh lùng nhìn Thủy Miếu Miếu nói: "Em không giải quyết được con trai của em, vậy để tôi giải quyết. Tôi sẽ sống hòa thuận với nó."

Thủy Miếu Miếu chưa nghĩ được cách nào trả lời thì chuông cửa vang lên.

Thẩm Mạc Thần cau mày, xoay người ra mở cửa.

Lâm Mỹ Quyên đứng ở cửa, hướng về phía Thẩm Mạc Thần bắt đầu nói: "Thần Thần, Diêu Diêu nói con đã có đối tượng kết hôn, rốt cuộc là thế nào? Hôm nay mẹ hẹn cô ấy đi dạo phố vậy mà cô ấy không đi."

"Mẹ hẹn cô ấy dạo phố là việc của mẹ, con không liên quan." Thẩm Mạc Thần phiền não nói.

"Thần Thần, lần trước không phải con đã đồng ý kết hôn sao? Ông nội con ngày nào cũng nhắc chuyện này, chờ con mang bạn gái đến gặp ông. Nếu con không đưa Diêu Diêu đến, ông nội sẽ nghĩ là con lừa ông đấy." Lâm Mỹ Quyên gấp gấp nói.

"Chuyện của con, con tự giải quyết. Con sẽ không cưới Ân Diêu. Tốt nhất mẹ đừng mong chờ chuyện này." Thẩm Mạc Thần xoay người thấy Thủy Miếu Miếu lùi về sau.

Cô sợ mình làm ảnh hưởng đến những chuyện như thế này.

Trong mắt Thẩm Mạc Thần lóe lên tia sáng, gọi: "Thủy Miếu Miếu, ra đây."

Ra đây?

Cô hận không thể chui xuống gầm giường. Bởi vì Thẩm Mạc Thần kiểu gì cũng lôi cô ra bằng được.

Cô không muốn ra ngoài gia nhập vào cuộc cãi vã với mẹ con anh đầu.

"Thủy Miếu Miếu?" Lâm Mỹ Quyên quát lớn: "ngươi con gọi là bạn gái của cậu con sao? ngày hôm qua hai đứa.."

Lâm Mỹ Quyên nhìn Thẩm Mặc Thần.

Áo mở ba cúc, tán mát về quấy rầy, đáng điệu lười biếng giống như người đàn ông đã được thỏa mãn.

"Hai đứa hôm qua ngang nhiên ngủ cùng một chỗ?" Lâm Mỹ Quyên âm thầm hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Sư tử chân chính

"Uốn nắn một chút, cô ấy không phải bạn gái cậu nhỏ, cô ấy chỉ giả vờ là bạn gái cậu nhỏ, trên thực tế, cô ấy là người phụ nữ của con." Thẩm Mặc Thần khi thế nói.

"Thứ đồ gì, phụ nữ lúc là người của cậu con, lúc lại câu dẫn con, mẹ nghe Nam Vũ nói, cô ta còn có một đứa bé, mười tám tuổi đã sinh, cha đứa trẻ cũng không biết là người nào? Loại phụ nữ không bị kiểm chế này, làm sao tương lai có thể làm mẹ của cháu ta." Lâm Mỹ Quyên tức giận nói.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút, nắm chặt tay.

Cô một mực lo lắng, cũng là Thẩm gia sẽ đoạt con, Lâm Mỹ Quyên, để cho cô càng thêm tin chắc điểm này.

Cô tuyệt đối không thể để cho Thẩm Mặc Thần hoặc là người của Thẩm gia biết Viêm Viêm tồn tại.

"Đứa bé kia không phải Miếu Miếu sinh, là cô ấy nhận nuôi." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

"Mẹ mặc kệ đứa bé kia có phải cô ta sinh hay không, nhưng mẹ tuyệt đối không cho phép cháu của mẹ có người mẹ như vậy. Thần Thần, Ân Điều rất tốt, nhà Ân Điều cũng có thực lực trợ giúp con, con và Ân Điều kết hôn, sẽ tốt hơn." Lâm Mỹ Quyên kiên quyết nói.

"Con lập lại lần nữa, con sẽ không lấy Ân Điều, nếu như nhất định phải lấy: " Thẩm Mặc Thần cười một tiếng, nói ra: "Con chúc hai người bạch đầu giai lão."

"Thần Thần, trước đó mẹ nói với con đã rất rõ ràng, con đừng để mẹ lo lắng, có được hay không? Con nhất định phải lấy được Thẩm thị, con cũng nhất định phải cưới Ân Điều." Lâm Mỹ Quyên khẩn cầu nói.

Anh chán ghét bị bức bách.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần bắn ra ánh sáng, khóa Lâm Mỹ Quyên lại, nói ra: "Cầm được Thẩm thị con tự có chủ trương, chuyện Ân Điều không cần nhắc lại, con cũng không muốn gặp lại cô ta, nếu như mẹ khư khư cố chấp, như vậy, con cũng chỉ có thể khư khư cố chấp."

Lâm Mỹ Quyên còn muốn nói điều gì, nhưng chống lại ánh mắt sắc bén của Thẩm Mặc Thần, bà biết, đứa con trai này nói ra làm được, bà ép, nói không chừng, vứt bỏ Thẩm thị về Mỹ.

Thủy Miếu Miếu nghe bên ngoài không có tiếng, ra thăm dò, đối diện ánh mắt trừng tới của Lâm Mỹ Quyên, rùng mình một cái, vội vàng rút về.

Lâm Mỹ Quyên điều chỉnh cảm xúc, dòi đề tài nói: "Đi xem ông nội con một chút đi, mỗi ngày Thẩm Gia Xương nói xấu con."

"Tâm lý con nắm chắc." Thẩm Mặc Thần lãnh khốc nói.

Lâm Mỹ Quyên quay người, ghé mắt, ánh mắt nhìn thoáng qua phòng ngủ, rồi đi.

"Hiện tại em có thể đi ra rồi." Thẩm Mặc Thần không vui nói.

Thủy Miếu Miếu nhìn Lâm Mỹ Quyên đi, cặp đôi mất ra ngoài.

"Đề em đi ra, vì sao không ra." Thẩm Mặc Thần chất vấn.

Thủy Miếu Miếu dò xét liếc Thẩm Mặc Thần một chút, đang hoàng nói: "Mẹ con hai người hai đao mưa kiếm, tôi đi ra, không phải chủ động đụng vào hòng súng sao, sinh mệnh rất đáng giá, tiền sinh."

Thủy Miếu Miếu thành thật như vậy, trong nháy mắt Thẩm Mặc Thần liền không tức giận: "Em ngược lại thông minh, thời điểm then chốt sợ trứng."

Thủy Miếu Miếu vừa cười đùa vừa nói: "Chính là bởi vì tôi sợ, mới lộ ra anh dũng của anh, Thẩm tiên sinh, thật cừ."

Thủy Miếu Miếu dựng lên hai ngón tay cái.

Thẩm Mặc Thần triệt để không còn tức giận, ánh mắt dịu xuống, hỏi: "Đói không? Tôi mang em ra ngoài ăn sáng."

"Cái kia, ăn sáng cũng không cần." Thủy Miếu Miếu vung vẩy túi tư liệu trên tay, nói ra: "Tôi muốn về công ty giao nộp."

"Không ăn sáng dạ dày không tốt, ăn rồi đi." Thẩm Mặc Thần bá đạo nói.

Thủy Miếu Miếu đoán chừng kháng nghị vô hiệu, cũng thực sự đói bụng, đi theo anh ra ngoài, lên xe của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Dung túng anh, sủng ái anh, vẫn có thể mà

Thẩm Mặc Thần lái xe đến nhà hàng Tây gần tập đoàn Hoàn Thành.

Nơi này có bữa sáng buffet.

Thẩm Mặc Thần cầm hai miếng sandwich, một cái dăm bông, một ly cà phê, ngồi ở vị trí cửa sổ.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ, rơi trên người anh, phảng phất bao phủ cho anh một tầng ánh sáng mờ nhạt, lại khiến cả người anh còn sáng hơn ánh sáng.

Hon người.

Thủy Miếu Miếu suy tư liếc nhìn anh, gặm bánh kem đi tới, đá văng cái ghế ra, ngồi đối diện với anh.

Thẩm Mặc Thần nhìn sang đĩa của cô.

Xếp thành núi nhỏ.

"Em ăn nhiều như vậy sao?" Thẩm Mặc Thần trầm giọng hỏi.

"Bữa sáng bữa trưa giải quyết cùng lúc." Thủy Miếu Miếu nhai bánh kem nói.

"Công ty của các em không phải có bữa trưa tự phục vụ sao? Ăn uống quá độ không tốt với thân thể, nên ăn ít nhiều bữa ăn." Thẩm Mặc Thần thuyết giáo nói.

Thủy Miếu Miếu cắn một miếng bánh kem lớn, nhũ lông mày, nghi ngờ hỏi: "Làm sao anh biết công ty của tôi có bữa trưa tự phục vụ?"

Thẩm Mặc Thần bất động thanh sắc nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Hiện ở công ty đều cung cấp đồ ăn cho công nhân viên chức, không phải sao?"

Thủy Miếu Miếu uống một hớp sữa bò, gật đầu nói: "Hình như là có, chẳng qua, thể làm việc của tôi vẫn đang làm, trước mắt, còn không thể ăn lương thực nộp thuế."

"Hôm nay trở về làm xong đi, vẫn nên ăn ít một chút, ăn hỏng bụng." Thẩm Mặc Thần đề nghị nói.

Thủy Miếu Miếu lắc đầu: "Tôi muốn ăn, đói."

Ăn mười phút đồng hồ.

Thủy Miếu Miếu xoa xoa bụng lớn.

Cô đánh giá cao dung lượng dạ dày mình.

Len lén liếc nhân viên phục vụ dò xét một chút.

Nhân viên phục vụ mỉm cười nhìn cô.

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu âm thầm xuống.

Đều do Thảm Mặc Thần quá sáng mắt, các nhân viên phục vụ một mực nhìn phía họ, hại cô vụng trộm đồ đi cũng không có.

Thủy Miếu Miếu lại chuyển ánh mắt qua Thảm Mặc Thần.

Anh có hai miếng bánh, một cái lạp xường, đã sớm ăn xong.

Một bên ưu nhã uống vào cà phê, một bên chậm rãi nhìn báo chí.

Tự phụ mà trầm ổn.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu xoay chuyển, đánh chú ý tới Thảm Mặc Thần, cười hi hi, xiên ba cái lạp xường vào đĩa Thảm Mặc Thần, nheo đôi mắt lười trăn, nói ra: "Thảm tiên sinh, đêm qua anh khổ cực, ăn nhiều một chút, bồi bổ, thân thể tốt hơn."

Thảm Mặc Thần nhìn cô, liếc mắt liền nhìn ra là cô ăn không nổi rồi.

Anh bắt động thanh sắc, xiên một cái lạp xường, bắt đầu chậm rãi ăn.

"Ăn ngon không?" Thủy Miếu Miếu cười hỏi.

Thảm Mặc Thần khóa Thủy Miếu Miếu lại, không nói lời nào.

"Lạp xường và cơm chiên trứng càng hợp." Thủy Miếu Miếu đồ nửa bàn cơm chiên cho Thảm Mặc Thần.

Thảm Mặc Thần dờ khóc dờ cười, biết cô ăn không xong rồi.

"Đúng rồi. Vừa rồi anh không có ăn đồ chay, phối hợp không tốt, ăn chút cà rốt, cũng tốt với thân thể, bổ sung Vitamin, còn không dễ dàng sinh bệnh." Thủy Miếu Miếu thừa cơ muốn đẩy cả cà rốt cho Thảm Mặc Thần.

Thảm Mặc Thần buông cái xiên xuống, hỏi: "Ăn không nổi sao?"

Thủy Miếu Miếu xấu hổ, mím môi một cái, chột dạ nói: "Không có nghĩ tới đồ ăn chỗ này đầy như thế."

Thảm Mặc Thần giật giật khóe miệng, thờ dài một hơi, cung chiều nói: "Ăn không xong thì đừng ăn, cố chống đỡ đau bụng."

Thủy Miếu Miếu gật đầu tán đồng: "Thảm tiên sinh, anh minh."

Thảm Mặc Thần lấy từ ví tiền ra hai trăm, đặt lên bàn, đứng lên nói: "Đi thôi."

Thủy Miếu Miếu nhìn sang tiền.

Vừa rồi cô nhìn lướt qua giá cả, buffet sáng một người 38.

Thảm tiên sinh cho tiền bo thật hào phóng

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 173: Nước đổ đầu vịt

Đi ra ngoài, Thảm Mặc Thần nhìn về phía cô, hỏi: "Muốn tôi đưa em tới công ty không?"

Thủy Miếu Miếu dò xét tập đoàn Hoàn Thần cách đó không xa, cười lác đầu, nói ra: "Không cần, ăn quá no, tôi đi bộ dễ dàng tiêu hóa. Vậy, Thảm tiên sinh, đi thông thả."

Thảm Mặc Thần cũng không vạch trần cô, lên xe, rời đi.

Thủy Miếu Miếu thờ dài một hơi, vừa đi vài bước.

Cũng không biết Lâm Mỹ Quyên từ góc nào đi ra, cản ở trước mặt cô, lạnh lùng âm hiểm nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu nghĩ thầm không xong, thận trọng cúi đầu với Lâm Mỹ Quyên.

"Tôi nghĩ lời tôi nói trước đó, cô đã nghe được rồi." Lâm Mỹ Quyên thẳng vào vấn đề nói.

Thủy Miếu Miếu biết bà muốn giới thiệu Ân Diêu cho Thẩm Mặc Thần.

Tranh vào vũng nước đục này, cô không muốn lợi.

"Đi là cân nhắc vì Thẩm tổng, là mẹ, đều hi vọng con mình phát triển tốt, Thẩm tổng sẽ lý giải nỗi khổ tâm của di." Thủy Miếu Miếu khách khí nói.

Thái độ Thủy Miếu Miếu vượt quá ngoài ý muốn của Lâm Mỹ Quyên.

Bà ta nhú lông mày, nói ra: "Không phải dạng phụ nữ gì đều có thể trở thành tổng tài phu nhân Thẩm thị, Thần Thần cần một người phụ nữ có khả năng giúp đỡ nó, tôi không muốn nó đi quá mệt mỏi."

"Hi vọng di đạt được ước muốn." Thủy Miếu Miếu tính tình tốt nói.

Lâm Mỹ Quyên có chút không hiểu, hỏi: "Cô đồng ý rời khỏi con tôi sao?"

"Di tới thuyết phục tôi, không bằng qua thuyết phục Thẩm tổng, cái gọi là chân thành đến sắt đá không dời, tin tưởng Thẩm tổng sẽ hiểu dụng tâm lương khổ của di." Thủy Miếu Miếu cổ vũ nói.

"Rốt cuộc cô có ý gì?" Lâm Mỹ Quyên nhú lông mày hỏi.

"Ý của tôi là, tôi cũng đồng ý quan điểm của di, nhưng di cần trị tận gốc mà không phải trị phần ngọn. Tim tôi không tác dụng." Thủy Miếu Miếu thành thật nói.

Trong mắt Lâm Mỹ Quyên lướt qua tia sáng, cả giận nói: "Cô là lợn chết không sợ nước sôi, đúng không? Cô thật sự cho là con tôi không phải cô thì không cưới sao? Nó cưới cô cũng chẳng qua muốn thỏa mãn nguyện vọng của ông nội nó, đem cô trở thành công cụ sinh con, Thẩm gia chúng tôi, không thể nào tiếp nhận loại phụ nữ không bị kiểm chế như cô."

Thủy Miếu Miếu cảm thấy Lâm Mỹ Quyên hiểu lầm ý của cô.

Cô nhẫn nại, hình tượng nói ra: "Đi đừng nóng giận, ý của tôi là, hoàng đế muốn nạp phi, nếu như phi tử chạy, đó là tội khi quân, phải liên lụy cửu tộc, đi nên đi tìm hoàng thượng giảng đạo lý, để anh ta hủy bỏ suy nghĩ."

"Cô... Bây giờ cô đang uy hiếp tôi sao?" Lâm Mỹ Quyên bị tức mà mắng: "Cho tới bây giờ tôi chưa thấy qua phụ nữ da mặt dày như cô, ý sủng mà kiêu, cô có thể ý sủng mà kiêu tới khi nào. Bà xã có thể có mấy người, nhưng mẹ chỉ có một người."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Được rồi.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy cô và Lâm Mỹ Quyên là nước đổ đầu vịt.

Cô có tấm lòng trong sáng như hồ Ngọc, bắt đắc dĩ đối phương nghe không hiểu.

Đã không hiểu vẫn nên rút lui.

"Di, tôi đi làm đây." Thủy Miếu Miếu bắt đắc dĩ nói, đi qua Lâm Mỹ Quyên, về phía tập đoàn Hoàn Thần.

Lâm Mỹ Quyên quay người, nhìn Thủy Miếu Miếu, nhú lông mày, miệng mở ra.

Bà ta phát hiện, bà ta không có biện pháp nào động vào cô.

Điện thoại di động Thủy Miếu Miếu kêu lên một tiếng.

Cô nhìn thấy Viêm Viêm gửi tin nhắn qua.

"Hôm nay tan học gặp nam thần, Vũ Trụ nhỏ đang chuẩn bị."

Tâm lý Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút.

"Nam thần?" Thủy Miếu Miếu càng nghĩ càng không hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Nói tiếng người

Nam thần của Viêm Viêm không phải là Thảm Mặc Thần chứ?

Thủy Miếu Miếu càng nghĩ càng hoảng hốt, không có tới công ty.

Dù sao, công ty cho là cô đang làm nhiệm vụ.

Thủy Miếu Miếu ngồi xe buýt qua trường học của Viêm Viêm.

Trên xe, cô gửi tin nhắn cho Viêm Viêm, hỏi dò: "Viêm Viêm, nam thần của con là ai? Không phải Brad sao?"

"Mẹ già, Brad là thần tượng lúc con còn bé. Hiện tại con có nam thần mới, con nhìn anh ấy một năm, đi qua tất cả dấu chân, nhìn anh ấy chặt đứt bụi gai, rất có phong cách siêu việt từ trước tới giờ." Viêm Viêm vui vẻ nói.

Thủy Miếu Miếu thờ dài một hơi, rũ đôi mắt nói: "Nói tiếng người."

"Há, anh ấy là đại thần chơi (thượng cổ truyền kỳ) cùng con, gọi Mặc Quân. Anh ấy hẹn con sau khi tan học gặp mặt. Ha ha." Viêm Viêm hưng phấn nói.

Mặc Quân, Mặc, Thảm Mặc Thần!

Mẹ nó.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy 90% Mặc Quân là Thảm Mặc Thần.

"Viêm Viêm, mẹ không cho phép con gặp mặt anh ta, anh ta là ai, dạng người gì, con biết không? Nếu là kẻ chuyên môn lừa bán trẻ con, con thành dê vào miệng cạp đúng không." Thủy Miếu Miếu ra lệnh.

"Không thể nào, anh ấy là đại thần, đại thần siêu cấp, mấy nick lớn của con đều là anh ấy mua, anh ấy đối với con có ơn tri ngộ, làm sao lại lừa con." Viêm Viêm xác định nói.

"Nếu anh ta là đại thần, còn muốn mua acc của con làm gì! Mẹ cho con ăn hạch đào ăn không đủ đúng không, anh ta lộ ra như vậy không phải lừa đảo tức là kẻ trộm, đi sẽ thành cá mắc câu. Không cho phép gặp." Thủy Miếu Miếu nhanh chóng gửi tới nói.

"Con nhất định phải gặp, con chờ mong thật lâu rồi, mẹ già, mặc kệ mẹ là người Saiyan, Fascist hay là Hitler, con đều vì nam thần phản kháng đến cùng." Viêm Viêm trả lời.

Thủy Miếu Miếu bị tức điên, gãi đầu một cái, trực tiếp gọi điện thoại qua.

Viêm Viêm liền nghe.

"Mẹ nói không cho phép gặp là không cho phép gặp, nếu con gặp anh ta, về sau không được nhận mẹ là mẹ." Thủy Miếu Miếu dọa nói.

"Mẹ già, bây giờ con còn đang đi học, cố ý mở loa, thầy giáo và các bạn học đều nghe được, thầy giáo của con nói muốn nói chuyện đòi người với mẹ." Viêm Viêm ủy khuất nói.

"Thủy Mặc Viêm, con cố ý, để mẹ con xấu mặt, có phải con cảm thấy vui vẻ hay không, vẫn là con cảm thấy cánh con cứng cáp rồi, liền có thể không nghe mẹ bảo." Thủy Miếu Miếu có chút nóng nảy nói.

"Mẹ cố tình gây sự bảy năm, có phải cũng cần giảng đạo lý không, con chính là muốn gặp nam thần của con một lần thì sao, con sẽ không bị lừa gạt, con cũng không phải đứa trẻ." Giọng Viêm Viêm tắc nghẹn nói.

"Cố tình gây sự bảy năm, ở trong lòng con, mẹ sinh con cũng là cố tình gây sự đúng không?" Vành mắt Thủy Miếu Miếu đỏ lên.

Không nghĩ tới, cô tận tâm hết lòng, nuôi lớn Viêm Viêm, ở trong lòng nó cô là người không có trách nhiệm như thế.

"Mẹ già, chúng ta quên mọi chuyện đi." Viêm Viêm cúp điện thoại.

"Thủy Mặc Viêm, Thủy Mặc Viêm" Thủy Miếu Miếu quát.

Viêm Viêm đã tắt máy điện thoại di động, ném vào trong túi, đi ra khỏi lớp.

Đến trạm xe buýt.

Thủy Miếu Miếu từ trên xe xuống, nhìn thấy Viêm Viêm đeo túi sách đi ra cửa trường học.

Thủy Miếu Miếu tức giận, uy nghiêm hô: "Thủy Mộc Viêm, con đứng lại đó cho mẹ."

Viêm Viêm vừa nhìn thấy Thủy Miếu Miếu, co cẳng chạy.

Thủy Miếu Miếu đuổi theo sau lưng, càng ngày càng gần.

Viêm Viêm không chạy nổi, lúc băng ngay qua đường.

Một chiếc Lamborghini màu xanh lao thẳng tới, không có ý giảm tốc.

Thủy Miếu Miếu thấy xe sắp đụng vào Viêm Viêm, không kịp suy tư, xông về phía Viêm Viêm.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Anh đi tránh bom xem

Cô đẩy Viêm Viêm ra, bởi vì dùng sức quá mạnh, Thủy Miếu Miếu té quỵ dưới đất, đầu gối ma sát qua ổ mặt đường, kêu lên một tiếng đau đớn.

Lamborghini cũng bị người đột nhiên lao ra hù, xoay tròn tay lái, đụng vào lan can.

"Mẹ già." Viêm Viêm lo lắng hô, chạy về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu lo lắng xe còn đi qua, bắt ánh mắt sắc bén qua, ngăn Viêm Viêm lại nói: "Đứng ở đó đừng nhúc nhích."

Viêm Viêm dừng bước, trong mắt ngậm nước mắt, khịt mũi.

Từ chiếc Lamborghini đi ra là một người trẻ tuổi nhuộm mái tóc màu đỏ, bộ dạng công tử, hát cầm, mắng Thủy Miếu Miếu: "Cô có mọc mắt không vậy? Cô muốn tìm cái chết sao? Cô muốn chết thì mua miếng đậu hũ mà đụng chết, cô ảnh hưởng tôi đua xe làm gì, thua cô đền nổi sao?"

Thủy Miếu Miếu xoay mặt, nghĩ đến Viêm Viêm kém chút bị đụng, lên cơn giận dữ, trừng mắt về phía người trẻ tuổi, mắng: "Mẹ nhà cậu thích đua xe như vậy, sao không qua Syria, tránh phụ nữ và trẻ con có gì tài ba, cậu tránh bom thử xem!"

Thủy Khắc nhìn thấy tướng mạo Thủy Miếu Miếu, trong mắt lóe lên kinh diễm, sùng sốt một chút, nhìn Thủy Miếu Miếu đứng lên, đầu gối bị trầy, chảy máu.

Trong mắt của cậu ta hiện lên thương tiếc, biểu lộ có chút cứng nhắc hỏi: "Cần đưa cô đi bệnh viện không?"

Thủy Miếu Miếu không để ý tới Thủy Khắc, đi đến trước mặt Viêm Viêm, ngồi xổm xuống, đỏ mắt, giọng nghẹn ngào hỏi: "Con vì nam thần, cũng không cần người phụ nữ ở cùng cả đời sao? Mẹ còn ở bên con kiểm tra trước mà."

"Mẹ già, thật xin lỗi." Viêm Viêm vịn tay, rũ mắt, nhu thuận nói xin lỗi.

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu mềm xuống, xoa cái đầu nhỏ của Viêm Viêm, hỏi: "Nghe mẹ nói chứ?"

Viêm Viêm gật đầu, cam đoan nói: "Con không gặp anh ấy nữa."

Thủy Miếu Miếu xem như vui mừng, nhếch khóe miệng, nói ra: "Đưa xon đến trường."

"Thế nhưng chân của mẹ chảy máu." Viêm Viêm đỏ mắt, đôi đồng tử đen bóng trào hơi nước, nước mắt ngậm trong mắt, sắp rơi ra.

Thủy Miếu Miếu vỗ xuống đầu Viêm Viêm, giáo dục nói: "Đổ máu sợ cái gì, nam tử hán, đổ máu, chảy mồ hôi không đổ lệ."

"Mẹ là phụ nữ." Viêm Viêm thương tiếc nói.

Thủy Miếu Miếu khoác tay lên vai Viêm Viêm, kéo đến bên cạnh mình, nhìn xuống cậu nhóc, sáng rỡ nói: "Đã lâu như vậy, con đối với thuộc tính của mẹ còn không rõ ràng hay sao, mẹ là nữ hán tử."

Nhìn thấy nụ cười của Thủy Miếu Miếu, vành mắt Viêm Viêm đỏ bừng.

Khó khăn lớn hơn nữa, chỉ cần mẹ cười, giống như tất cả đều sẽ trở nên ấm áp, tuyệt đẹp.

Cậu phát cáu với mẹ, thật không đúng.

"Mẹ già, xin lỗi. Con không nên bốc đồng." Viêm Viêm thành tâm thành ý nói xin lỗi lần nữa.

"Lật trời rồi." Thủy Miếu Miếu sáng khoái nói,

"Mẹ già, con có thể biết, vì sao mẹ không cho con gặp nam thần không? Nếu như là bởi vì sợ anh ấy bắt cóc con, lý do này không thành lập, mẹ biết không gạt được con." Viêm Viêm khao khát nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu biết, IQ con của cô rất cao, Logic rất mạnh, không thể dùng phương pháp dễ giống trẻ con khác.

Cô ngồi xuống trước mặt Viêm Viêm, nghiêm túc nói: "Mẹ có lý do con không thể gặp anh ta, nhưng, tạm thời không thể nói cho con, người có thể thông cảm cho mẹ không?"

Viêm Viêm nghi ngờ nhìn Thủy Miếu Miếu, hỏi dò: "Người đó, là cha của con sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Bị người phát hiện Viêm Viêm giống Thẩm Mặc Thần

Thủy Miếu Miếu vẫn cảm thấy, người thông minh là kẻ rất đáng sợ.

Bọn họ có năng lực tư duy logic, năng lực phán đoán, cực kỳ nhạy cảm và sắc bén.

Một chút xú lộ thủng, một chút xú liên tưởng, liền có thể đoán được bản chất, để cho cô không chỗ ẩn trốn.

"Vì sao con cảm thấy như vậy?" Thủy Miếu Miếu hỏi dò.

"Con luôn được mẹ nuôi thả, sự tình gì mẹ cũng mặc kệ con, ngoại trừ, chuyện tìm cha, chúng ta có khác nhau.

Lần này thái độ mẹ vô cùng cương quyết, ngay từ đầu con cảm thấy mẹ có tình gây sự, nhưng ngẫm lại, nếu như chỉ là một người xa lạ, mẹ sẽ không bài xích như thế, trừ phi, người này là cha con, vậy phản ứng của mẹ là hợp tình hợp lý." Viêm Viêm phân tích nói.

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên tia sáng u ám.

Viêm Viêm vẫn muốn tìm cha của mình, cô lo lắng, nếu như Viêm Viêm biết Thẩm Mặc Thần là cha mình, căn bản cô không ngăn cản được, lòng nó muốn gặp Thẩm Mặc Thần.

Một khi bị người Thẩm gia biết, Viêm Viêm là con cháu nhà họ, khẳng định đoạt Viêm Viêm trở về.

Cô không thể lơ đãng để Viêm Viêm nguy hiểm.

"Anh ta không phải cha con, mẹ hoài nghi, người đàn ông kia là kẻ thù của chúng ta. Cho nên, con tuyệt đối không thể gặp." Thủy Miếu Miếu nghiêm túc nói.

"Kẻ thù nhà chúng ta sao?" Viêm Viêm kinh ngạc, hỏi: "Sao trước kia cho tới bây giờ đều không có nghe mẹ nói?"

"Con còn nhỏ, loại kẻ thù gia tộc này, còn không phải lúc biết đến, được rồi, chỉ cần con không đi gặp, tất cả vấn đề đều có mẹ giải quyết. Con nên đến trường đi." Thủy Miếu Miếu đứng lên, dắt Viêm Viêm đi.

Thủy Khắc ngăn ở trước mặt Thủy Miếu Miếu.

Lúc này cô mới phát hiện cái người đàn ông tóc đỏ kia vẫn còn ở đó.

"Cậu còn có chuyện gì sao?" Thủy Miếu Miếu không vui hỏi.

Thủy Khắc dò xét liếc Viêm Viêm một chút, hỏi: "Cô trẻ như vậy, đã có con lớn như vậy sao? Đứa trẻ là nhận nuôi sao?"

Thủy Miếu Miếu nhủ lòng may, không khách khí nói: "Có quan hệ gì tới cậu sao?"

Thái độ Thủy Miếu Miếu làm cho Thủy Khắc rất không hài lòng.

Cậu ta chỉ xe của mình, nói ra: "Bởi vì cô và con của cô xông loạn ra đường, xe của tôi đụng vào lan can, cái này có liên quan tới cô chứ?"

Thủy Miếu Miếu cười xùy một tiếng, nói ra: "Nếu không phải cậu lái nhanh như vậy, sẽ đụng vào lan can sao? Lái xe là cậu, cũng không phải tôi, tài nghệ không bằng người liền đứng đi ra mắt mặt xấu hổ. Viêm Viêm, chúng ta đi."

Thủy Miếu Miếu lôi kéo Viêm Viêm đi, Thủy Khắc muốn đuổi theo, điện thoại di động lên.

Cậu ta bực bội nghe.

"Thủy Khắc, vừa rồi Vương Minh bị bắt, không nghĩ tới cảnh sát giao canh ở chỗ chúng ta đã ước hẹn, may mắn cậu không phải thứ nhất, nếu không, bắt tại chỗ là cậu rồi."

Thủy Khắc nhìn về phía phương hướng Thủy Miếu Miếu biến mất.

Nói như vậy, cậu ta thật đúng là phải cảm tạ mỹ nữ vừa rồi, chỉ là, sao cậu ta thấy thế nào đứa trẻ kia cũng có chút quen mặt, giống như gặp nơi nào, nhưng trong lúc nhất thời, lại nghĩ không ra.

*

Thủy Miếu Miếu dắt Viêm Viêm về trường học, trong mắt hiện lên tầng sa mông, hỏi: "Con và Mặc Quân kia liên hệ thế nào?"

"QQ, điện thoại di động, đều có liên hệ." Viêm Viêm thẳng thắn nói.

Tâm lý Thủy Miếu Miếu hơi hơi hộp một chút, may mắn cô phát hiện ra sớm, nếu không, sớm muộn bọn họ sẽ chạm mặt.

"Chút nữa, con kéo số điện thoại di động của anh ta vào sổ đen đi, về sau cũng không nên dùng QQ." Thủy Miếu Miếu nặng nề nói.

"Mẹ già, con và người ấy hẹn bốn giờ chiều gặp mặt ở cổng Bada tại Ngũ Nguyệt Quốc Tế, nên nói một tiếng hay không." Viêm Viêm đánh giá sắc mặt Thủy Miếu Miếu, thận trọng nói ra.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gậy Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Lạt mềm buộc chặt, vô dụng với tôi

Thủy Miếu Miếu nhìn ra được, Viêm Viêm vẫn để tâm tới nam thần.

Cô nặng nề nhìn Viêm Viêm, nói ra: "Đưa điện thoại di động của con cho mẹ, mẹ đến nói với anh ta."

Viêm Viêm từ từ đưa di động tới, hỏi: "Mẹ già, mẹ thật sự xác định Mặc Quân là kẻ thù của chúng ta sao?"

"Oan gia." Thủy Miếu Miếu xác định nói, nhận điện thoại di động, quét một chút bằng danh sách liên hệ của cậu nhóc, hỏi: "Cái số ghi nam thần này là số của người đó sao?"

Viêm Viêm quyết miệng gật đầu.

Thủy Miếu Miếu nhìn sang trường học, nói ra: "Con đi vào trước đi, điện thoại di động tới mẹ trả con, con chưa nói cho anh ta biết chỗ chúng ta ở chứ?"

Viêm Viêm tội nghiệp nhìn điện thoại di động, lắc đầu, nói ra: "Điện thoại di động có thể trả con không? Kênh buôn bán không thể rời điện thoại di động."

Thủy Miếu Miếu nghiêm túc nhìn Viêm Viêm, nói ra: "Đi làm đều có ngày nghỉ, cửa hàng của con đóng cửa một ngày có quan hệ gì. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều mở cửa, con có nghĩ tới cửa hàng không? Làm ông chủ, đừng keo kiệt như thế."

"..." Viêm Viêm hô một tiếng xin tha: "Mẹ già."

"Trước đi học đi, vấn đề khác tan học trở về hẵng nói." Thủy Miếu Miếu dứt khoát cho điện thoại vào trong túi.

Viêm Viêm thấy không làm nên chuyện gì, đành phải cụp đầu, quay người tiến vào trường học.

Thủy Miếu Miếu lấy điện thoại di động ra, nhìn số điện thoại di động của nam thần.

Trước kia, cô nghĩ đến, thuận lợi tốt nghiệp, cô mới có thể tìm được công việc tốt, khả năng nuôi sống Viêm Viêm tốt hơn, tương lai có cơ hội đón ba về chăm sóc, cho nên, cô đối với Thẩm Mặc Thần khúm núm, nhường nhịn khắp nơi.

Nhưng mà nếu như mất đi Viêm Viêm, so với thuận lợi tốt nghiệp trở nên nhỏ bé và không có ý nghĩa.

Thủy Miếu Miếu hạ quyết tâm, gọi điện thoại đi.

Sau ba tiếng, giọng trầm ổn của Thẩm Mặc Thần từ trong điện thoại truyền tới, hỏi: "Lúc này gọi điện thoại tới, là tan lớp rồi sao?"

"Tôi là mẹ Viêm Viêm, Thủy Miếu Miếu." Thủy Miếu Miếu trầm giọng nói.

Thẩm Mặc Thần dừng lại một chút, giọng mềm mại phần, khẽ cười nói: "Xác thực con em sao? Tôi và nó hẹn bốn giờ chiều gặp mặt, em cũng muốn tới sao?"

"Buổi chiều nó sẽ không tới." Thủy Miếu Miếu nói thẳng.

Thẩm Mặc Thần nhíu lông mày, nghi ngờ hỏi: "Có ý gì?"

"Nếu như lần trước tôi nói không đủ rõ ràng, như vậy hiện tại tôi nói rõ lại lần nữa, tôi không muốn gả cho Thẩm tiên sinh, xem như có hiệp nghị kết hôn, tôi cũng không muốn."

Chuyện này không có quan hệ gì tới việc con trai tôi đồng ý hay không, nó không thay đổi được ý nghĩ của tôi, cho nên xin anh đừng đến quấy rối cuộc sống của nó." Thủy Miếu Miếu nói lời trong lòng mình ra.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần đột nhiên lạnh mấy phần, giọng trầm xuống, tính áp bách cảnh cáo nói: "Thủy Miếu Miếu, lạt mềm buộc chặt, vô dụng với tôi."

Thủy Miếu Miếu biết Thẩm Mặc Thần tức giận, thế nhưng, cô cảm thấy lần này, cô nhất định phải nói rõ ràng.

"Tôi không phải lạt mềm buộc chặt, tôi không có tính lực cũng không có thời gian đi làm những chuyện nhàm chán này, tôi tin tưởng, bằng thân phận của Thẩm tổng, bối cảnh, tướng mạo, xác thực có rất nhiều phụ nữ lạt mềm buộc chặt với anh, anh muốn cưới một người phụ nữ, sẽ có rất nhiều điều kiện tốt, tướng mạo tốt xếp hàng, anh cũng không phải không phải tôi thì không thể, cho nên, về sau coi như gặp mặt, cũng làm như người xa lạ đi, giữa tôi và anh không cần tiếp tục gặp nhau." Thủy Miếu Miếu quyết tuyệt nói.

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nhìn phía trước, không vui nói ra: "Những lời này, lúc em ở bệnh viện cũng đã nói, không cảm thấy nói nhiều rồi để cho người ta rất phiền chán sao? Và lại, không có đáng yêu chút nào."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 178: Tôi muốn em

“Tôi đã qua rồi cái thời đáng yêu. Anh muốn yêu chiều, có thể tìm vài con thỏ nhỏ.” Thủy Miếu Miếu phản bác lại.

“Tôi không muốn thỏ, tôi muốn em.” Thẩm Mặc Thần bá đạo nói, ánh mắt bén nhọn, lạnh lùng đáng sợ.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu không hiểu sao hồi hộp, cảm giác quái quỷ gì thế này, tim đập nhanh rồi lâm vào hoảng hốt, kèm theo chút xót xa, hỏi: “Anh muốn tôi, là bởi vì nhìn tôi giống Lý Tư Tư phải không?”

Đầu dây bên kia, Thẩm Mặc Thần trầm mặc, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía trước.

Anh không từ bỏ cô được, chẳng lẽ thật sự là vì Lý Tư Tư sao?

Còn có, chỉ có cô mới khiến anh có được cảm xúc chân thực nhất?

Thẩm Mặc Thần trầm mặc khiến cho Thủy Miếu Miếu hiểu rằng anh đang thừa nhận.

Thủy Miếu Miếu hơi nhếch lên khóe miệng.

Thẩm Mặc Thần là một người đàn ông dễ dàng khiến cho người khác phải mê muội.

Rất may mắn, cô vẫn duy trì được lý trí.

Thẩm Mặc Thần yêu Lý Tư Tư, điều này cô rất rõ ràng.

“Anh biết không? Tôi là người thế vai 18 năm, 18 năm ấy tôi còn nghĩ rằng mình là đứa trẻ may mắn khi có ba mẹ yêu thương, có vị hôn phu yêu mến.

Nhưng kết quả, khi trở lại là chính mình, ba mẹ ấy không phải là của tôi, vị hôn phu ấy cũng không phải là của tôi, tôi trở nên bé nhỏ như không hề tồn tại, ngay cả việc tôi sống cũng là cái gai trong mắt người khác.

Mười tám năm qua, tôi sống một cuộc sống không phải của tôi.

Bảy năm sau, tôi mới tìm lại được Thủy Miếu Miếu của chính mình.

Tôi không muốn hai năm sau lại phải đi tìm lại chính mình một lần nữa.” Thủy Miếu Miếu cố gắng thuyết phục Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần nheo mắt, không vui nói: “Yêu mến vị hôn phu? Em còn yêu vị hôn phu sao?”

Thủy Miếu Miếu: “...”

Đây không phải là điều cô đang nỗ lực biểu đạt, có được không.

Cô phát hiện, suy nghĩ của đàn ông và phụ nữ không giống nhau. Phụ nữ suy nghĩ theo cảm tính, còn đàn ông thì vô cùng lý tính.

Thủy Miếu Miếu trầm mặc 3 giây, mi mắt rũ xuống, lông mi dài che đi dòng lệ đang trực chảy xuống, khóe miệng chua xót, nhỏ nhẹ nói: “Bởi vì là khác cốt ghi tâm, bởi vì cầu xin mà không được. Tôi nghĩ tôi chưa từng quên.”

Tròng mắt Thẩm Mặc Thần càng thêm lạnh, giọng phán đoán: “Cho nên, em không chịu gả cho tôi là bởi vì muốn cùng Dạ Lăng Dật tái hợp?”

Thủy Miếu Miếu một lần nữa lại trầm mặc.

Cô và Dạ Lăng Dật không thể nào trở lại.

Dạ Lăng Dật là một người đàn ông vô cùng sạch sẽ. Cô còn nhớ, khi còn học trung học, một nam sinh cầm tay cô, anh ta liền kéo cô đi rửa tay dưới vòi nước 5 phút.

Anh ta không cho phép cô và những nam sinh khác nói chuyện, cũng không cho phép cô cười với bất kỳ nam sinh nào, hơn nữa là không cho những nam sinh khác tiếp cận cô.

Khi đó, cô cảm thấy rất ngọt ngào, toàn bộ thế giới chỉ có một người là Dạ Lăng Dật.

Hiện tại, cô đã hiểu, anh ta cưng chiều cô như vậy bởi vì tính chiếm hữu trong người anh ta quá lớn.

Dạ Lăng Dật vĩnh viễn không bao giờ tiếp nhận một Thủy Miếu Miếu đã có con với 1 người đàn ông khác.

Nếu có thể, cả đời này cô không bao giờ muốn gặp lại Dạ Lăng Dật

Bởi vì, chỉ có anh ta mới có thể phá hết phòng tuyến trong trái tim cô, đâm cô 1 đao lại 1 đao, mới có thể khiến cô biết thế nào là đau, biết thế nào là sống không bằng chết.

Cô bây giờ, chỉ muốn giữ được Viêm Viêm.

Không có Viêm Viêm, cô thật sự sống không nổi.

Thủy Miếu Miếu lau nước mắt trên mặt, khẽ mỉm cười kiên định nói: “Đúng vậy, anh ấy mới là người đàn ông mà tôi muốn. Cho nên, tôi không thể nào gả cho anh.”

Thẩm Mặc Thần cười lên một tiếng, giọng tàn nhẫn: “Vậy thì chúc em đạt được mong muốn.”

Nói xong, không đợi Thủy Miếu Miếu nói thêm gì, anh liền cúp điện thoại.

Thủy Miếu Miếu biết Thẩm Mặc Thần đang vô cùng giận, nhưng nếu tức giận ấy có thể đổi lại được cho cô một cuộc sống bình yên, thì đó không hẳn là chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 179: Nằm thoi cũng trúng đạn

Thủy Miếu Miếu về đến công ty vừa lúc đến giờ ăn trưa.

Sâm Mễ ôm một sấp văn bản, nhấn nhó đi đến đặt trên bàn Thủy Miếu Miếu, hai tay khoanh trước ngực, ẻo ẻo nói: “Cái này là của em, em có thể cầm theo nó lên lầu 2 ăn cơm.”

“Oh, cảm ơn anh Sâm Mễ.” Thủy Miếu Miếu cười nói.

“Sao rồi, đã chụp được bức ảnh nào của Tăng Tử chưa?” Sâm Mễ trong lòng ôm hi vọng hỏi.

“Rồi ạ.” Thủy Miếu Miếu đưa túi hồ sơ cho Sâm Mễ.

Sâm Mễ nghi ngờ, lôi ra xem sau đó vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, hỏi: “Trời ơi, người đàn ông hẹn hò với Tăng Tử là ai vậy?”

Các đồng nghiệp nghe thấy thế tò mò liền ríu rít vây quanh xem.

“Còn hình nào nữa không?” Băng Băng hỏi.

“Em không còn hình nào nữa.” Thủy Miếu Miếu thật thà nói.

“Sao có thể chứ, cô theo họ đến tận chỗ ăn cơm, sao lại không chụp được bức nào nữa? Yên tâm đi, chúng tôi không dành công của cô đâu.” Băng Băng giọng kỳ quái nói.

Thủy Miếu Miếu lúng túng cười.

Theo logic, đã theo được đến nơi họ ăn cơm, thì không thể nào mà lại không chụp được bức ảnh rõ mặt người đàn ông kia.

Nhưng đây là bức ảnh mà Thẩm Mặc Thần cho cô, cô có chụp đâu mà có bức ảnh nào thấy mặt?

Thủy Miếu Miếu gãi đầu, tìm lý do nói: “Em sợ bị phát hiện, cho nên phải đứng từ xa không dám lại gần.”

“Thế là tốt lắm rồi. Thủy Miếu Miếu là nhân viên mới có thể chụp được những bức ảnh này quả là không dễ dàng, mọi người mau giải tán đi.” Sâm Mễ nói giúp Thủy Miếu Miếu.

Những đồng nghiệp nghe xong, phần nộ rồi đi.

Sâm Mễ chờ những đồng nghiệp kia rồi đi, liền cúi người hạ thấp giọng hỏi: “Tiểu Thủy, anh là tổ trưởng của em, em chụp ảnh là để nộp cho anh, thật sự em không chụp được bức hình nào nữa à?”

Thủy Miếu Miếu nhìn Sâm Mễ lắc đầu.

“Vậy tóm lại em có nhìn thấy mặt người đàn ông đó không?” Sâm Mễ kinh ngạc hỏi.

Thủy Miếu Miếu lại lắc đầu lần nữa.

Cô nhìn Sâm Mễ không vui, nhưng thật sự cô không biết người đàn ông ấy là ai, cũng không thể hồ đồ nói bừa được.

Buổi chiều, sau khi các tổ trưởng họp.

Sâm Mễ bữu môi, đá cái ghế giọng oán trách: “Băng Băng chết tiệt, chỉ giỏi nịnh nọt.”

Sâm Mễ ngồi xuống, tròn mắt hướng về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu run lên, nhìn điệu bộ của anh ta, chẳng lẽ lại gặp họa sao?

“Anh nói em, phải nhìn rộng vào, nếu như lần đó em chụp được cận mặt thì không ai có thể tranh được với tổ của chúng ta, vừa rồi tổ của Băng Băng đã dành đi lấy tin rồi.” Sâm Mễ cả giận nói.

“Thật xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý hơn.” Thủy Miếu Miếu áy náy nói.

Ánh mắt Sâm Mễ dò xét Thủy Miếu Miếu sau đó hướng về phía những tổ viên khác: “Tổ ta hội ý nào.”

Dưới quyền Sâm Mễ, tính cả Thủy Miếu Miếu thì có 4 nhân viên, biệt hiệu là: Tiểu Bát, Tiểu Mã và Chim bồ câu nhỏ.

“Anh Sâm Mễ, chị Băng Băng thật quá đáng. Rõ ràng tổ chúng ta đang phụ trách Case ấy vậy mà bọn họ nhìn thấy đầu mối liền đoạt mất, thật không biết xấu hổ.” Tiểu Bát đỏ thêm dầu vào lửa nói.

“Em cảm thấy, chúng ta hãy đi tìm một nguồn tin lớn để chiếm trang đầu, phải ngăn chặn tổ của chị Băng Băng lại.” Tiểu Mã đề nghị.

“Hiện tại, muốn lên được trang đầu chỉ có thể là tin về Dạ Lăng Dật, nhưng mà nói chuyện với anh ta rất khó. Không phải đã có lần đến gặp anh ta, nói sai có 1 câu mà lập tức phải cuốn gói đi đó sao?” Chim bồ câu nhỏ trong lòng vẫn còn sợ hãi nói.

Sâm Mễ nghe qua những ý kiến của tổ viên, giọng phẫn hận: “Phú quý hiểm trung cầu, chúng ta hãy cũng làm Case về Dạ Lăng Dật, ai muốn làm?”

“Em và Tiểu Bát đang làm Case về Hồ Ca, không có thời gian rồi.” Chim bồ câu nhỏ không muốn đụng đến Dạ Lăng Dật, sợ không cẩn thận lại mất việc.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Vô Tình gặp Thẩm Mạc Thần

Sâm Mễ nhìn về hướng Tiểu Mã, Tiểu Mã cười nói: “Lần trước em theo chân Sa Lâm Na đến bệnh viện, hình như cô ấy bị thương, em muốn tiếp tục theo cô ấy. Cô ấy là tiểu hoa đán, nếu chịu khó đào xới, chắc chắn có thể áp chế được Tăng Tử ở trang nhất. Hơn nữa, trứng gà không thể đẻ vào 1 cái giỏ mang đi. Nếu lần này Tiểu Thủy và Dạ Lăng Dật không có kết quả gì, thì còn hi vọng vào em, có đúng không anh Sâm Mễ.”

Thủy Miếu Miếu: “...”

Cô giống như nằm im mà vẫn trúng đạn.

Thủy Miếu Miếu cầu cứu nhìn về phía Sâm Mễ.

Sâm Mễ nhìn cũng không nhìn Thủy Miếu Miếu lấy một cái, giọng quả quyết: “Được lắm, lấy tin của Dạ Lăng Dật giao cho Tiểu Thủy, những người khác có thể về, Thủy Miếu Miếu ở lại.”

Thủy Miếu Miếu: “...”

Cô cái gì cũng không nói, chỉ an tĩnh ngồi nghe vậy mà không đâu cũng trúng đạn, mà trúng đến 2 lần.

Đạo lý này nói cho chúng ta biết, chọn hồng phải chọn quả mềm, chọn dê không chọn con nào kêu.

“Anh Sâm Mễ, kinh nghiệm của em còn ít, nếu để em đi lấy tin của Dạ Lăng Dật, em sợ sẽ làm hỏng việc lại phí mất cơ hội tốt của anh.” Thủy Miếu Miếu nheo mắt, cố gắng thuyết phục Sâm Mễ.

“Ừ, gánh nặng đường xa. Làm không được thì chuẩn bị tinh thần ra khỏi cửa.” Sâm Mễ giọng sâu xa.

Thủy Miếu Miếu cảm giác gáy mình như bị sét đánh trúng, cười đau khổ: “Thật sự không thể đối đối tượng sao? Em còn muốn theo học anh Sâm Mễ 2 năm nữa.”

“Em không vào địa ngục thì ai vào.” Giọng Sâm Mễ không chút nào lưu tình nói.

Thủy Miếu Miếu biết, mình lại trở thành người bị bỏ rơi rồi.

“Áy nhưng, độ khó việc càng cao thì mức thưởng càng lớn. Công ty có quy định, nếu nhân viên mới mà có được tin đứng trang nhất sẽ được chuyển lên nhân viên chính thức, đối với em đây chính là cơ hội.” Sâm Mễ điệu đà chỉ về phía Thủy Miếu Miếu nói.

“A ha ha.” Thủy Miếu Miếu khoe miệng nhếch lên, cuối cùng cũng cười lên được.

“Bởi vì đây là một chuyến công tác nên anh đã nói với phía công ty về chế độ của nhân viên. Tiền đi lại sẽ hoàn toàn do công ty chi trả, nghỉ lại ở thành phố là 500 một ngày, ngoại thành là 300 một ngày, tiền cơm là 81 một ngày. Người đi là em, những khoản phí khác tốt nhất là em nên viết một tờ báo cáo, trong đó nói rõ ra, ký tên vào sau đó lên phòng tài vụ lấy tiền. Đây là nhiệm vụ đầu tiên, dự tính đi khoảng 1 tuần đi, lên trên đây lĩnh 5000.” Sâm Mễ phân phó nói.

“Nếu như trong 1 tuần mà em vẫn không tìm thấy Dạ Lăng Dật thì sao? Hành tung của anh ta, nghe nói rất kỳ bí.” Thủy Miếu Miếu hỏi dò.

“Anh sẽ đánh giá năng lực làm việc của em qua nhiệm vụ này, xem em có thích hợp với công việc này không.” Sâm Mễ thẳng thắn nói.

Thủy Miếu Miếu giọng mát mẻ, gật đầu nói: “Em sẽ làm hết sức.”

“Cố gắng lên, lên lĩnh tiền đi rồi có thể tan sở. Trở về chuẩn bị hành lý, anh sẽ tìm một ít tin tức của Dạ Lăng Dật sau đó sẽ thông báo cho em, chúc em gặp may mắn.” Sâm Mễ nói.

May mắn?

Sao cô lại cảm thấy đi gặp Dạ Lăng Dật là một chuyện không hề may mắn.

Thủy Miếu Miếu nhận tiền xong, suy nghĩ mông lung cứ thế đi vào trong thang máy.

Ding một tiếng, thang máy mở ra.

Thủy Miếu Miếu cúi đầu đi vào.

“Cô đi nhầm thang máy rồi, đây là thang máy dành cho phó tổng.” Một giọng phụ nữ choe chõe vang lên.

Thủy Miếu Miếu hoảng hốt ngẩng đầu lên, thấy một người phụ nữ mặc một bộ đồ màu tím, bộ dạng vô cùng kiêu căng, cùng đó, đứng bên cạnh cô ta là một khuôn mặt không có biểu cảm, tròn mắt lạnh lùng Thẩm Mặc Thần.

Thủy Miếu Miếu sợ hết hồn, đại não không kịp nghĩ thêm gì, vội vàng lui ra ngoài.

Đầu óc lúc này mới dần rõ ràng.

Người phụ nữ kia nói, thang máy ấy chỉ dành cho những người có cấp bậc Phó tổng đi, như vậy, Thẩm Mặc Thần là phó tổng của tập đoàn Hoàn Thần?

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 181: Tản ra hơi thở nguy hiểm

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng đi ra thang máy, đôi mắt sắc bén nhìn qua phía trước.

Bộ phận đầu tư Ly Na vội vàng chạy chậm đuổi theo, không biết vì cái gì, cô phát hiện hôm nay tâm tình Thẩm tổng vô cùng không tốt, bình thường còn sẽ nói đùa, hôm nay lúc họp, khí áp lạnh có thể khiến tất cả mọi người đông cứng.

Tất cả Phó tổng và cấp trên Phó tổng trở lên, đều cẩn thận, rất sợ phạm một chút xui sai, bị Thẩm tổng khai đao.

Ngoài cửa đỗ một chiếc Rolls-Royce màu đen, tài xế mang bao tay màu trắng, cung kính mở cửa.

Thân thể Thẩm Mặc Thần hơi nghiêng, lạnh lùng ngồi lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước, giống như nghĩ đến cái gì, từ từ chuyển hướng cửa chính, giống như đang chờ người nào.

Ly Na thận trọng lên vị trí kế bên tài xế, báo cáo: "Thẩm tổng, hôm nay chúng ta qua Thành Châu, trưa mai gặp Lý tổng, đây là bộ phận đầu tư làm thiết kế thu mua."

Ly Na nghiêng người đưa tư liệu cho Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần thu hồi ánh mắt, tiếp nhận thiết kế, ưu nhã xem.

Xe hơi khởi động.

Trong xe yên tĩnh chỉ có tiếng xào xạc lật tư liệu, loại yên tĩnh này, mang theo một loại áp bách, khiến người buồn bực sắp hít thở không thông.

Ly Na thực sự không chịu nổi, hắng giọng một cái, đề nghị: "Thẩm tổng, nghe nói Thành Châu là quê hương Dạ Lăng Dật, hiện tại Dạ Lăng Dật là nhân vật nổi cộm, rất nhiều cô gái mê anh ta muốn chết, chúng ta, nên gặp một lần không?"

Động tác Thẩm Mặc Thần lật sách đột nhiên đình chỉ, ngược mắt, nghi ngờ hỏi: "Anh ta rất đẹp trai sao?"

Ly Na cho là Thẩm Mặc Thần cảm thấy hứng thú, vội vàng nói: "Ừm, rất đẹp trai, có được gương mặt hoàn mỹ 360 độ không góc chết, giống như là vương giả từ trong sách đi ra, tự phụ, bá đạo, một ánh mắt, có thể say ngã hàng vạn thiếu nữ."

Thẩm Mặc Thần cười xùy một tiếng, khép lại thiết kế, dựa vào ghế sofa, mấy phần lười biếng, nhìn như vô ý mà hỏi: "So hơn tôi sao?"

"Hai người không phải một loại hình, Thẩm tổng có được dung nhan tuyệt thế điên đảo chúng sinh, lúc cười, có thể xuyên thấu nhân tâm, lúc không cười, cũng đẹp trai không cách nào bắt bẻ.

Mà Dạ Lăng Dật là lạnh, anh ta có được khí thế duy ngã độc tôn, ngạo mạn vô lễ, kiêu căng khó thuần, hết lần này tới lần khác, sự lạnh lùng đó để phụ nữ rất muốn chinh phục, rất sùng bái, rất mê muội." Ly Na phân tích nói ra.

Cô lâm vào trong hoa si, không có chú ý tới, ánh mắt Thẩm Mặc Thần trở nên lạnh, như là dã thú ban đêm ẩn núp, nhiều hơn mấy phần nguy hiểm.

"Vậy theo cô nói, là tôi có mị lực hay anh ta có?" Thẩm Mặc Thần sâu u nhìn Ly Na hỏi.

Ly Na dò xét liếc Thẩm Mặc Thần một chút, đỏ bừng cả mặt, buông đôi mắt xuống, tự hỏi.

Thẩm Mặc Thần giật giật khóe miệng: "Giúp tôi hẹn anh ta đi, ngày mai gặp gặp."

"Ừm, vâng." Ly Na cung kính nói, liếc ông chủ nhà mình.

Thẩm Mặc Thần cầm lấy thiết kế, trầm ổn lật xem, tự phụ mà ưu nhã, toàn thân tản ra hơi thở thành thực, mị hoặc.

Thật là nhẹ nhàng như ngọc, đẹp trai không cách nào bắt bẻ.

Đợi ngày mai, ông chủ nhà mình ngồi cùng Dạ Lăng Dật, cô cũng có thể so sánh, nhìn xem là ông chủ nhà mình đẹp trai, hay là, Dạ Lăng Dật đẹp trai.

"Ly Na." Thẩm Mặc Thần hô một tiếng, đưa thiết kế tới.

Ly Na tỉnh táo lại, đôi mắt chảy xuôi theo làn thu thủy, sáng rực nhìn Thẩm Mặc Thần, khuôn mặt nóng lên.

"Phần thiết kế này tôi không hài lòng, lấy về làm lại." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói ra.

Ly Na: "..."

Ông chủ nhà cô còn thật khiến người ta nhìn không thấu, mưa gió thay đổi chỉ trong nháy mắt, quả nhiên, gần vua như gần cọp.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Tôi muốn vĩnh viễn làm người độc nhất vô nhị

Thủy Miểu Miểu nghĩ đến, đã phải đi Thành Châu, dứt khoát đêm nay đi, nếu như vậy, buổi sáng ngày mai còn có thể thăm Lục Tú Nhân.

Công ty sẽ cho phí ăn ngủ.

Cô có thể kiếm lời 600.

Hắc hắc, sinh hoạt, cũng là tính toán tỉ mỉ như thế, cô không làm nhà tư bản, thua lỗ.

Thủy Miểu Miểu nghĩ đến kiếm lời 600, tâm tình không tệ, cười híp mắt đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy Viêm Viêm đang bận rộn trên máy tính.

Cô đưa thoại di động cho Viêm Viêm, nói ra: "Ban thưởng cho con số điện thoại mới."

Viêm Viêm nhú lông mày, không vui nói: "Trong đó con có rất nhiều bạn bè. Mẹ kéo người đó vào danh sách đen là được rồi, sao đổi số điện thoại di động của con?"

Thủy Miểu Miểu rừ đôi mắt, bình thản nhìn Viêm Viêm nói ra: "Không tịch thu điện thoại di động của con đã là vạn hạnh, còn không lĩnh chỉ tạ ơn."

Viêm Viêm bất đắc dĩ, đoạt lấy điện thoại di động trong tay Thủy Miểu Miểu, để lên bàn, qua loa nói: "Mẹ già vạn tuế vạn tuế."

"A: " Thủy Miểu Miểu cảm thấy bộ dạng này của Viêm Viêm còn rất đáng yêu, nói ra: "Buổi tối hôm nay mẹ phải qua Thành Châu, ước chừng một tuần, con ở nhà ngoan chút, có việc gọi điện thoại cho mẹ, biết không?"

Viêm Viêm móm móm cái mũi, nhìn chăm chăm màn hình, âm dương quái khí nói: "Mẹ đi độc hại cây cỏ Thành Châu đi, ít bắt nạt người, con sợ người

khác hời con tiền thuốc men."

"Sao có thể chứ?" Thủy Miếu Miếu ngồi xuống bên cạnh Viêm Viêm, mở to đôi mắt đáng thương nói: "Mẹ luôn bị người bắt nạt, có được hay không? Con hẳn là nên bảo vệ mẹ."

Viêm Viêm ghét bỏ nhìn Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Da mặt của mẹ lại dày tới độ cao mới, người nào không có mặt như vậy, dám bắt nạt mẹ, nói cho con biết đại danh, con cho người đó cờ đỏ."

Thủy Miếu Miếu nắm vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Viêm Viêm, hỏi: "Thằng nhãi con, con xác định là mẹ sinh sao?"

"Con cũng hoài nghi." Viêm Viêm không vui nói ra.

Thủy Miếu Miếu dùng một chút, buông tay ra.

Hai người nhìn nhau.

Viêm Viêm yếu đi khí điểm, biểu lộ mềm mại, nói ra: "Mẹ già, nếu như con không phải do mẹ sinh, sau khi lớn lên, con cưới mẹ, về sau mẹ không cần mệt mỏi như vậy."

Trước đó Thủy Miếu Miếu còn tưởng rằng Viêm Viêm là bởi vì cô dối số điện thoại di động của nó nên tức giận, bây giờ nghe đến, là nó đau lòng cô một mực đi công tác.

Trong lòng của cô mềm mại, kéo Viêm Viêm tới, nói ra: "Đời này, không làm được mẹ con, kiếp sau, mẹ sẽ làm mẹ con."

"Vì sao? Không phải kiếp sau làm vợ của con sao?" Viêm Viêm không hiểu hỏi.

Thủy Miếu Miếu cười một tiếng, nói ra: "Bà xã có thể mấy người, nhưng mẹ chỉ có một người, mẹ muốn vĩnh viễn làm độc nhất vô nhị của con?"

"Con biểu thị bi ai vì kiếp sau." Tuy Viêm Viêm nói như vậy, khóe miệng giương lên.

Thủy Miếu Miếu vỗ vỗ bả vai Viêm Viêm, nói ra: "Đặt cho mẹ vé xe lửa đêm này đi Thành Châu, là toa vip."

"Toa vip rất đắt, mẹ già, mẹ giàu à." Viêm Viêm nghi ngờ hỏi.

Thủy Miếu Miếu nhủ thầm, giả hoạt nói: "Mẹ kháng nghị Tư Bản Chủ Nghĩa, đem sức lao động bị bóc lột, lấy phương thức trả tiền đòi trở về."

"À, công ty thanh toán." Viêm Viêm sáng tỏ, thuận tay, đặt vé toa thương vụ cho Thủy Miếu Miếu.

Ách...

Toa thương vụ, đắt gấp đôi, có thể thanh toán.

Thủy Miếu Miếu có chút chột dạ.

Lên xe lửa, toa thương vụ nhìn to lớn.

Thủy Miếu Miếu hưng phấn ngồi vào vị trí bên trên, nghiên cứu làm sao rộng mở cái ghế.

Thẩm Mặc Thần liếc mắt liền thấy được Thủy Miếu Miếu, cầm lấy vé, đổi chỗ ngồi, ngay bên cạnh Thủy Miếu Miếu, anh nhíu long mày, ngồi xuống bên cạnh cô.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Thành bia ngắm, khổ cực

"Cái kia, xin hỏi một chút, cái ghế này mở rộng thế nào?" Thủy Miếu Miếu cúi đầu nghiên cứu, không hiểu hỏi.

Thẩm Mặc Thần sâu u nhìn cô một cái, cô gật gù đắc ý, đầu sắp chổng xuống đất tới nơi rồi.

Ngón trở thon dài của Thẩm Mặc Thần ấn một cái nút ẩn bên trên thành ghế.

Cái ghế tự động mở rộng ra.

"Oa, thật tốt." Thủy Miếu Miếu hiện lên nụ cười, nói ra: "Cảm ơn."

Cô nhìn về phía người bên cạnh, đối diện đôi mắt đen như mực của Thẩm Mặc Thần.

Nụ cười cứng đờ, banh đôi mắt ra, kinh ngạc nói: "Tại sao nah lại ở đây?"

Lúc này mới nhìn thaya nh!

Thẩm Mặc Thần cười xùy một tiếng, lạnh lùng khóa cô lại, hỏi: "Vị tiểu thư này, chúng ta quen biết sao?"

Thủy Miếu Miếu nhớ tới, trước đó nói với anh, về sau bọn họ gặp mặt cũng làm như không biết.

Cô rất biết điều lắc đầu, thận trọng nghiêng người sang, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, đưa lưng về phía Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần trầm mắt, nhìn chằm chằm sau gáy cô, một giây, hai giây.

Trong mắt có ngọn lửa thiêu đốt, hết lần này tới lần khác, cô yên tĩnh như xử nữ.

Đây là lần thứ nhất anh phát điên như vậy.

Chẳng qua Thẩm Mặc Thần là ai?

Qua nhiều năm trải qua, các loại mưu đồ mưa gió biến đổi, toàn bộ Giới Giải Trí ngay ở trong tay, anh là thần người khác không cách nào chạm đến.

Điều chỉnh tốt cảm xúc.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần thâm thúy, dựa vào ghế, nhắm mắt lại.

Mười một giờ đêm

Điện thoại di động của Thủy Miếu Miếu kêu lên, cô dò xét liếc Thẩm Mặc Thần đang nhắm hai mắt ngủ, vội vàng nghe.

"Thủy Thủy, mình xong đời." Tiếng Lê Bảo Y nũng nịu mang theo vài phần bất đắc dĩ truyền vào trong điện thoại di động.

"Làm sao vậy, Bảo Bảo." Thủy Miếu Miếu lo lắng hỏi.

"Món quà lúc đầu mình muốn mua cho cậu, sau đó, đào bảo đưa tới công ty, cậu lại không ở đấy, mình mang về nhà, bởi vì tò mò, mở ra, kết quả bị anh mình phát hiện." Lê Bảo Y giải thích nói.

"Quà cậu tặng mình bị phát hiện, vì sao lại xong đời?" Thủy Miếu Miếu không hiểu hỏi.

"Bởi vì quà kia, là thứ để phụ nữ thoải mái." Lê Bảo Y ngượng ngùng nói.

"Cái gì để phụ nữ thoải mái có?" Thủy Miếu Miếu bất tri bất giác hỏi.

"Là cái mang độ rung cùng công năng xoay tròn ấy, là bản vượt trội, có thể khiến lên đỉnh điểm." Lê Bảo Y nói ra.

"Hả?" Thủy Miếu Miếu hé miệng.

Thẩm Mặc Thần mở to mắt, ánh mắt sâu u nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, điện thoại di động của cô để mở loa, cô biết không?

Thủy Miếu Miếu hạ giọng nghi ngờ hỏi: "Là cái đồ kia sao?"

"Đúng vậy, vốn định đưa cho cậu. Anh mình tưởng mình mua. Hiện tại anh ấy rất tức giận, cậu gọi điện thoại cho anh mình giúp mình, nói rõ một chút đồ kia là của cậu, nếu không phải, khẳng định mình xong đời, vừa rồi anh mình còn đánh mông mình nữa." Lê Bảo Y thỉnh cầu nói.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt.

Tuy cô hoàn toàn không biết rõ tình hình đối với chuyện này, chẳng qua, Lê Bảo Y đối với cô tốt như vậy, không có đạo lý là cô không giúp.

"Cậu gửi số điện thoại anh ấy cho mình, mình gọi điện thoại cho anh ấy." Thủy Miếu Miếu trưng nghĩa nói.

"Thủy Thủy, cậu tốt nhất, a a a, yêu cậu chết mất." Lê Bảo Y nói xong cúp điện thoại, gửi số Lê Việt cho Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu hít sâu một hơi, điều chỉnh tốt hô hấp, gọi điện thoại tới.

"Alo, anh là anh trai Bảo Bảo sao? Cái kia, tôi là Thủy Miếu Miếu, bảo bối bạn của bảo bối. Cái kia, vật kia là tôi mua về chơi, tôi không ở công ty, cho

nên để Bảo Bảo cảm về giúp, anh không nên hiểu lầm " Thủy Miếu Miếu kiên trì, thận trọng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Mở mắt nói lời bịa đặt, dễ dàng sao

Lê Việt nhủ chặt lông mày, mắt phượng đẹp bắn ra tia sắc bén, tức giận nói: "Lần trước loại phim kia cũng là cô cho Bảo Bảo xem sao?"

Thủy Miếu Miếu thấy khóc ròng, rõ ràng phim là Lê Bảo Y cho cô xem, đồ chơi kia cũng là Lê Bảo Y khi cô không biết rõ tình hình, mua cho cô.

Thủy Miếu Miếu đắng chát, vừa cười vừa nói: "Xin lỗi, lúc gửi cho bạn của tôi, gửi nhầm cho Bảo Bảo, Bảo Bảo thuần lương như thế, sao tôi lại độc hại cô ấy, hắc hắc."

"Loại sai lầm này phát sinh hai lần đã đủ rồi, tôi không hy vọng còn có lần thứ ba." Lê Việt tức giận cúp điện thoại.

Thủy Miếu Miếu nghe lí do thoái thác, hẳn là tin tưởng lời cô nói rồi.

Cô mở mắt nói lời bịa đặt, dễ dàng sao?

Thủy Miếu Miếu thở ra một hơi, xoay người, đối diện đôi mắt lạnh lẽo của Thẩm Mặc Thần, chỗ kia, phảng phất là vũ trụ mệnh mông.

Thủy Miếu Miếu chột dạ, không khỏi co quắp, tư duy không trải qua suy nghĩ, bật thốt lên lời giải thích: "Cái kia không phải của tôi, thật sự là Bảo Bảo mua."

Thẩm Mặc Thần nhìn cô, đôi mắt trầm tĩnh giống như là đầm nước vạn năm, không lạnh không nhạt nói: "Có liên quan tới tôi sao?"

Thủy Miếu Miếu nghĩ cũng phải.

Tại sao cô phải giải thích với anh?

"Tôi thuận miệng nói một chút." Thủy Miếu Miếu nói ra, vẫn cảm thấy có chút xấu hổ, trên mặt nóng hổi, cô đứng dậy, chuẩn bị qua nhà vệ sinh rửa mặt.

Lúc đi qua Thẩm Mặc Thần, xe lửa lắc một chút.

Thủy Miếu Miếu bời vì quán tính mà lui về sau.

Đặt mông ngồi ở trên đùi Thẩm Mặc Thần.

Cô giật nảy mình, tính phản xạ đứng lên.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô thấy anh như rắn, rất là không vui, trong mắt lóe lên tia sáng, dùng đầu gối kẹp lấy chân cô.

Thủy Miếu Miếu không thể đi, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, làm bộ đáng thương giải thích nói: "Không phải cố ý, là tàu, xin lỗi."

Thẩm Mặc Thần nghe giọng câu cô mềm mại, đôi mắt sâu mấy phần, buông lỏng đầu gối ra, trầm giọng nói: "Cẩn thận một chút."

"A." Thủy Miếu Miếu lên tiếng, đi đến nhà vệ sinh, dùng nước lạnh gội mặt, thanh tỉnh một chút, nhìn về phía toa thương vụ.

Thẩm Mặc Thần ngồi đó.

Cô không nên chột dạ và bứt rứt, coi anh thành người xa lạ là được.

Thủy Miếu Miếu lau khô nước trên mặt, đi đến vị trí, nhìn Thẩm Mặc Thần nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Bộ dạng anh ngủ rất ưu nhã, lông mi thật dài, giống như cánh quạt, chiếc xuống mi mất một vệt tối, lộ ra khuôn mặt càng thêm lập thể có hình dạng.

Thủy Miếu Miếu không dám quấy nhiễu anh ngủ, liền ngồi ở cái ghế bên ngoài.

Cô lo lắng, nếu như cái ghế rộng mở, Thẩm Mặc Thần muốn đi ra ngoài, sẽ không tiện.

Nhiều một chuyện, không bằng ít một chuyện.

Thủy Miếu Miếu ngồi trên ghế, nhắm mắt lại, chỉ chốc lát, liền ngủ mất, nghiêng cái đầu, vì xe lửa lay động, mà dựa vào vai Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần mở to mắt, liếc xéo đầu nhỏ của cô.

Thủy Miếu Miếu không chút chi giác, hơi mở miệng, phát ra hô hấp đều đều.

Thẩm Mặc Thần nhớ tới tối hôm qua, cô thực sự mệt muốn chết rồi, tiếng lòng thương tiếc, không có đẩy cô ra, để cho cô dựa vào.

Anh nhắm mắt lại, cũng ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ của anh.

Ở trong nhà vệ sinh trên xe lửa, Thủy Miếu Miếu dùng miệng lưỡi nhẹ nhàng đụng vào anh em của anh, mị hoặc, mê người, trong không gian thu hẹp, kích thích, sáng chói, có màn pháo hoa từ tâm trí hiện lên.

Bụng cảm thấy nóng một chút.

Thẩm Mặc Thần mở to mắt.

Không biết lúc nào Thủy Miếu Miếu úp sấp trên đùi anh, miệng đối bụng anh, nước bọt rơi vào chỗ giữa quần anh, vô cùng dễ thấy.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 185: Bày ra đại sự

Thẩm Mặc Thần nhíu lông mày, bất đắc dĩ gọi: "Thủy Miếu Miếu."

Thủy Miếu Miếu bị bùng tỉnh, mu bàn tay lau khôe miệng, mở đôi mắt mơ màng, đối diện đôi mắt u sầu của Thẩm Mặc Thần, ánh mắt liếc qua, nhìn thấy chính mình để nước miếng rơi xuống quần anh.

A nha, má ơi.

Trong nháy mắt đầu Thủy Miếu Miếu nổ tung.

Sao cô lại làm bẩn quần tây đắt đỏ của anh.

Thủy Miếu Miếu tranh thủ thời gian lấy khăn giấy, lau chỗ kia, nói xin lỗi: "Xin lỗi, không phải tôi cố ý, nếu như tôi tỉnh táo, cho tôi mười cái đầu, cũng không dám rót nước miếng lên người anh."

Thủy Miếu Miếu càng lau càng sốt ruột.

Thẩm Mặc Thần kêu lên một tiếng đau đớn. Trong đôi mắt tràn ngập một tầng ảo tưởng óng ánh.

Anh thế mà, chỉ là bị tay cô không cẩn thận chạm qua, liền có cảm giác.

Thủy Miếu Miếu cho là mình ra tay nặng, nhìn về phía chỗ kia, đôi mắt dừng lại, miệng hơi mở ra.

Cô thật sự bày ra chuyện "lớn".

Thủy Miếu Miếu thận trọng nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, đối diện ánh mắt thâm thúy của anh.

Anh hắt càm về chỗ quần, trong mắt mấy phần kỳ lạ, hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Thủy Miếu Miếu chớp mắt, dò xét nhìn chỗ giữa quần anh, nơi đó không có dấu hiệu bình thường.

Cô nhẹ giọng nói: "Thẩm tiên sinh, anh cởi áo khoác ra đi."

Thẩm Mặc Thần khóa cô lại, cởi cúc áo tây trang, cởi áo ra, đưa cho cô.

Thủy Miếu Miếu tiếp nhận, mở ra, khoác lên trên đùi snh, nhẹ giọng trấn an nói: "Như vậy, người khác liền không nhìn ra, một chút sẽ nhỏ đi."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Anh cũng không muốn nhỏ như vậy.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lướt qua một tia sáng nguy hiểm, bắt lấy cổ tay cô, trầm giọng nói: "Em hẳn phải biết tôi muốn muốn làm sao?"

Thủy Miếu Miếu cảm thấy anh muốn như thế, nhướn mày.

Thẩm Mặc Thần khóa cô lại, nhếch khóe miệng tà mị, tay lướt qua đôi môi đỏ thắm của cô, đề nghị "Dùng nơi này, hoặc là..."

Anh liếc về phía ánh tay mềm mại của cô: "Lấy tay. Hay là..."

Thẩm Mặc Thần thu hồi ánh mắt, sáng rực nhìn qua đôi mắt Thủy Miếu Miếu, áp bách mười phần nói: "Dùng phương thức chúng ta thường dùng."

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, không biết là tức giận, hay là buồn bực.

Cô vận vẹo uốn éo cổ tay, nhắc nhở: "Ồ, bây giờ chúng ta không quen biết."

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần lạnh mấy phần, hùng hổ dọa người nói: "Cho nên? Không biết liền có thể ăn vạ?"

"Tôi giặt quần giúp anh, có thể chứ." Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ nói.

"Tôi để nước bọt làm ướt chỗ đó của em, mọi người hòa nhau." Thẩm Mặc Thần giật giật khóe miệng, tăng thêm một câu: "Vừa rồi em em gì, tôi liền làm như vậy được chứ?"

Thủy Miếu Miếu: "..."

Lấy tính cách tính toán chi li của Thẩm Mặc Thần, khẳng định hôm nay cô không thoát thân được rồi.

Được rồi.

Lần một lần hai lần, cũng không ngại tặng thêm một lần.

"Tôi lấy tay." Thủy Miếu Miếu rũ đôi mắt, ánh mắt ảm đạm nói, xốc âu phục anh lên, tay phải vuron vào, đụng, dùng thân thể ngăn trở ánh mắt của người khác.

Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu thật sâu, khóa lại gương mặt đỏ thắm của cô, mặc cho cô muốn làm gì thì làm.

Cũng không phải anh cố ý làm khó dễ cô, mà chính là...

Anh phát hiện, anh cũng không muốn không có giao tập với cô.

Thủy Miếu Miếu bị anh nhìn co quắp, nhẹ giọng nói: "Nếu quần anh bị anh làm bẩn, không được trách tôi."

Cô nhắc nhở anh.

Thẩm Mặc Thần nắm chặt tay cô, cầm âu phục lên, lôi kéo cô vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại, cời dây lưng.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt như máu, lông mi khẽ run, nghiêng mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tèo Của Sở Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Sản phẩm tốt đẹp

Thẩm Mặc Thần cảm giác được cô bài xích, dừng lại động tác.

Dây lưng cời ra, cho anh nhiều thêm mấy phần lười biếng gọi cảm, cùng khí thế nguy hiểm cường đại.

Thẩm Mặc Thần lấy tay chống bên mặt Thủy Miếu Miếu, ánh mắt sắc bén nhìn qua Thủy Miếu Miếu, ra lệnh: "Nhìn tôi."

Thủy Miếu Miếu thận trọng nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Rõ ràng cô nghĩ kỹ, không cần e ngại Thẩm Mặc Thần, thế nhưng trên người anh có một loại khí chất, có thể khiến người ta dễ như để lòng dạ dưới uy

nghiêm của anh.

Thủy Miếu Miếu không thích như vậy.

"Sợ tôi sao?" Thẩm Mặc Thần dịu dàng hỏi.

"Đây là nhân cách mị lực của anh." Thủy Miếu Miếu chọn dễ nghe nói.

"A." Thẩm Mặc Thần cười một tiếng. Nghe có chút không tán đồng ý.

Thủy Miếu Miếu dò xét sắc mặt Thẩm Mặc Thần, anh quả nhiên không vui, cái cảm kéo căng, đặc biệt là ánh mắt, hữu lực mà sắc bén.

"Đây là khen anh." Thủy Miếu Miếu bổ sung một câu.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần sâu mấy phần, hỏi: "Em thích Dạ Lăng Dật?"

Ba chữ Dạ Lăng Dật này, chính là đau nhức trong lòng cô.

Lông mi Thủy Miếu Miếu khẽ run, rú đôi mắt xuống, nuốt một ngụm nước bọt, lập lòe nước đôi nói: "Tôi nghĩ trước đó tôi đã nói rất rõ ràng."

Thẩm Mặc Thần nâng cằm Thủy Miếu Miếu lên, để ánh mắt của cô tránh không được anh.

"Theo tôi được biết, Dạ Lăng Dật có vị hôn thê, cô ta là con gái Thủ tướng Anh quốc, thân phận của em và anh ta căn bản không xứng đôi, anh ta chường mắt em." Thẩm Mặc Thần sắc bén nói.

Thủy Miếu Miếu tự mình hiểu lấy, nhưng trong mắt vẫn hiện một tầng mờ mịt, lạnh lùng nói ra: "Cái này có quan hệ gì tới anh sao?"

"Cùng tôi kết hôn, 2 năm sau, tôi có thể để em thành chấm nhỏ lóe sáng nhất trên thế giới, để em có đầy đủ thứ so sánh được với Dạ Lăng Dật, hào quang của em, không kém anh ta." Thẩm Mặc Thần cam kết.

"Tôi nói qua, tôi không gả cho anh, là không muốn trở thành thể thân của Lý Tư Tư." Thủy Miếu Miếu biểu đạt nói.

"Em không phải thể thân bất luận người nào, em chính là Thủy Miếu Miếu, sau khi kết hôn, em cũng là Thủy Miếu Miếu." Thẩm Mặc Thần bảo đảm nói.

Thẩm Mặc Thần nghĩ đến một loại khả năng, đánh giá Thủy Miếu Miếu, khẩu khí mềm mại phần, hỏi: "Hay là em sợ em sẽ yêu tôi?"

"Sao tôi lại yêu anh chứ?" Thủy Miếu Miếu không hề nghĩ ngợi liền phản bác.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần đột nhiên lạnh mấy phần, hiện lên tia sáng, không vui nói ra: "Rất tốt, hi vọng em có thể một mực duy trì loại quyết tâm hiện tại, bởi vì tôi cũng không thích sau khi ly hôn còn bị dây dưa, 9h sáng thứ 2, gặp ở cục dân chính, nếu như không xuất hiện, tự gánh lấy hậu quả."

Thẩm Mặc Thần chỉnh lý tốt quần áo, mở cửa, ra ngoài.

Lần đầu tiên Thủy Miếu Miếu gặp qua người bá đạo như vậy.

Cô vì cái gì phải kết hôn với anh?

Cô vì cái gì phải nghe anh.

Anh cho là, anh là Thượng Đế sao?

Thủy Miếu Miếu nhẫn nhịn một bụng ngọt ngat, hung hăng đá cửa một cái.

A...

Đau là chính cô.

Thủy Miếu Miếu khập khễnh đi qua.

Thẩm Mặc Thần nhắm mắt lại.

Thủy Miếu Miếu gắt gao nhìn bên mặt anh tuấn của Thẩm Mặc Thần, tối hậu thư nói: "Cưới tôi, nhất định anh sẽ phải hối hận."

Thẩm Mặc Thần giương lên khóe miệng, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, lười biếng mà xác định nói: "Tôi xưa nay không làm chuyện hối hận, xem như sai, tôi cũng sẽ đi đúng."

Thủy Miếu Miếu dựng ngón tay cái lên với Thẩm Mặc Thần, lạnh lùng chế giễu nói: "Ngoan cố không thay đổi, anh thật đúng là sản phẩm phong kiến."

"Như nhau." Thẩm Mặc Thần nói ra.

Thủy Miếu Miếu nói không lại anh, dứt khoát ngồi xuống, đưa lưng về phía anh.

Môi Thẩm Mặc Thần sát bên tai cô, dùng giọng chỉ có hai người có thể nghe được, nói ra: "Chuyện thiếu tôi, chút nữa về khách sạn, làm tiếp."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 187: Không thể buông tha

Biết rõ núi có hổ, không phải bị hổ ăn, cũng là không tìm được hổ.

Thực lực cách xa, không phải tìm tai vạ sao?

Cho nên, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thủy Miếu Miếu chôn.

Kéo lấy hành lý, trong biển người bao phủ, Thủy Miếu Miếu nghĩ thầm, khẳng định Thẩm Mặc Thần tức nổ tung.

Thủy Miếu Miếu tìm một nhà trọ gần nhà ga, 81 đồng / ngày, nửa đêm phòng chỉ cần 40.

Cô ngủ một giấc, 6 giờ sáng đi mua đồ ăn sáng, tới bệnh viện thăm Lục Tú Nhân.

Mới vừa đi tới cửa phòng bệnh, nghe được tiếng Lục Tú Nhân.

"Miếu Miếu nhà chúng tôi xin nhờ Thẩm tiên sinh, tuy có đôi khi nó rất nghịch ngợm, lại nhí nha nhí nhảnh, nhưng trên đại thể là một cô gái hiểu chuyện nhu thuận."

Thẩm tiên sinh?

Thủy Miếu Miếu nhú lông mày, len lén thò đầu ra, nhìn vào trong phòng bệnh.

Đậu phộng.

Thẩm Mặc Thần một thân màu âu phục lam nhạt, ôn nhuận như ngọc ngồi trên ghế, mang theo nụ cười khiêm tốn, nói ra: "Con và Miếu Miếu cuối tuần kết hôn, cô ấy có khả năng hoảng sợ trước hôn nhân, chạy mất, con rất lo lắng cho cô ấy, nếu như cô ấy đến tìm di, phiền di gọi điện thoại cho con."

"Đưa nhỏ này, nếu như nó đến, di sẽ nói nó một chút." Lục Tú Nhân xin lỗi nói.

"Di tuyệt đối đừng nói cô ấy, Miếu Miếu còn nhỏ, có chút tính khí trẻ con, tuổi con lớn hơn cô ấy, lẽ ra sủng ái cô ấy, chỉ là, cô ấy một mình ở ngoài chạy lung tung, con thật sự vô cùng lo lắng." Thẩm Mặc Thần lo lắng nói.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy thịt mình có chút tê dại.

Thẩm Mặc Thần cũng quá giỏi giả bộ.

Nếu như không phải cô hiểu rất rõ bản tính của anh, đoán chừng cũng sẽ bị bộ dạng đàn ông tốt của anh lừa gạt.

Lục Tú Nhân nghe Thẩm Mặc Thần nói như vậy, càng thêm xin lỗi, đề nghị: "Nếu không, hiện tại di gọi điện thoại cho nó, hỏi nó đang ở đâu? Hẳn là Miếu Miếu sẽ nói cho di biết."

"Vậy thì quá tốt rồi, cảm ơn di." Thẩm Mặc Thần nho nhã lễ độ nói.

Thủy Miếu Miếu vội vàng tìm điện thoại di động của mình, chạy vào nhà vệ sinh, điện thoại di động kêu lên, cô nghe.

"Miếu Miếu, bây giờ con ở chỗ anof?" Lục Tú Nhân truy hỏi.

"Ở nhà vệ sinh, mẹ, có chuyện gì sao?" Thủy Miếu Miếu lập lòe nước đôi nói.

"Miếu Miếu, kỳ thật, kết hôn là một chuyện tốt đẹp, từ nay về sau, tất cả nan đề đều có hai người chia sẻ, mẹ hi vọng lúc con sinh bệnh, có một người có thể chiếu cố con, lúc mệt mỏi, có người ở bên cạnh con, lúc lòng mệt mỏi, cũng có người kiên nhẫn nghe lời của con nói." Kỳ thật những lời này Lục Tú

Nhân nói cho Thẩm Mặc Thần nghe.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy rất lúng túng, một là không muốn cho Lục Tú Nhân lo lắng, thứ hai, muốn cự tuyệt.

Bởi vì căn bản cũng không phải như Lục Tú Nhân nghĩ.

Cô và Thẩm Mặc Thần không phải yêu đương kết hôn, mà chính là, Thẩm Mặc Thần vì sự nghiệp gia tộc, mà cô, không trùng hợp lớn lên giống bạn gái của anh.

Càng quan trọng chính là, cô có Viêm Viêm, không cần thận, cô sợ không còn con trai.

"Mẹ. Sự nghiệp con vừa cất bước, còn chưa muốn kết hôn." Thủy Miếu Miếu biểu đạt nói.

"Con gái quá mạnh không tốt, như thế quá mệt mỏi. Mẹ cảm thấy Thẩm tiên sinh không tệ, sớm kết hôn một chút, sớm sinh con một chút, sinh thêm mấy đứa, làm người mẹ có phúc khí." Lục Tú Nhân thâm tình nói.

"Để xem đã, không vội, mẹ, con phải làm việc, cúp trước." Thủy Miếu Miếu không tiếp tục nói chuyện với Lục Tú Nhân, cúp điện thoại.

Cô từ nhà vệ sinh đi ra, nhìn thấy người đánh nước chỗ thôn Lục Tú Nhân.

"Cô không phải con gái Lục Tú Nhân sao?" Người trong thôn hưng phấn gọi.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô không nghĩ tới sẽ bị bắt tại trận, hiện lên nụ cười, chào hỏi: "Chào dì, đi khổ rồi, nhờ dì chăm sóc mẹ con, cảm ơn dì."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 188: Mỗi ngày nhìn phân vua có thể nhớ đến vua

"Mẹ cháu hồi phục tốt, cháu mau đến thăm mẹ đi, bạn trai cháu sáng sớm đã đến để tìm cháu." Người phụ nữ cùng thôn cười nói.

"Vâng." Thủy Miếu Miếu đáp một tiếng, hỏi: "Tiền cháu gửi có đủ không?"

"Đủ, đủ. Cháu đúng là một đứa con hiếu thuận, con dì mà được một nửa như cháu thì thật là tốt." Người phụ nữ cùng thôn thân thiện nói.

"Vâng chào dì, cháu đi trước." Thủy Miếu Miếu nói xong vội vàng bước đến thang máy.

Cô lo lắng, nếu như Thẩm Mặc Thần đuổi theo ra, khẳng định cô chạy không nổi với đôi chân dài của anh.

Thủy Miếu Miếu quyết định đi thang bộ, đi lên đến tầng 2 đứng ở phòng vệ sinh nữ, đợi Thẩm Mặc Thần ra cô sẽ rời đi.

Điện thoại di động sáng lên, Thủy Miếu Miếu nhìn, là Lục Tú Nhân gọi, cô nhắm mắt nhấn nút nghe.

"Văn Văn, con đang ở bệnh viện à?" Giọng Lục Tú Nhân trầm xuống rất nhiều.

"Vâng." Thủy Miếu Miếu không thể nói dối được.

Lục Tú Nhân trầm mặc 3 giây, giọng không được tốt hỏi: "Con không muốn gả cho Thẩm tiên sinh là vì vẫn yêu Dạ Lăng Dật?"

"Không mẹ ạ." Thủy Miếu Miếu không cần nghĩ lập tức trả lời.

"Văn Văn, Dạ Lăng Dật tràn đầy dã tâm, lúc xưa cậu ta hay lui đến là vì Hạ gia nhà chúng ta còn thế lực, cậu ta sẽ không bao giờ ở bên một người phụ nữ không còn thế lực dựa vào, điều này con vẫn chưa rõ sao?"

"Mẹ, con biết." Thủy Miếu Miếu khéo léo nói.

"Hon nữa, trên ti vi có đưa tin cậu ta và con gái của Thủ tướng anh đã đính hôn?" Lục Tú Nhân giọng khẳng định.

Thủy Miếu Miếu ánh mắt nhìn xuống, lông mi dài che đi cảm xúc không ổn định trong mắt, trả lời lại: "Chắc là thế, con cũng không rõ lắm."

"Cô ngốc này, cậu ta cho tới bây giờ chưa từng yêu con." Lục Tú Nhân vừa đau lòng vừa phẫn hận nói.

Thủy Miếu Miếu dừng lại một chút, nâng lên khóe miệng, trong mắt đã có lệ, cười nói: “Đều là chuyện khi còn bé, con cũng không yêu anh ta đâu. Cho nên, con cũng không bị thua thiệt gì.”

“Thật không yêu?” Lục Tú Nhân hoài nghi, giọng hỏi.

“Thật mẹ à.” Thủy Miếu Miếu khẽ nói, nước mắt bắt giắc rơi xuống.

“Vậy thì tốt, Thẩm tiên sinh đang đi ra ngoài tìm con, hai đứa gặp nhau thì gọi điện cho mẹ.” Lục Tú Nhân nói rồi cúp điện thoại.

Thủy Miếu Miếu thở ra một hơi, vừa định cất máy đi thì một số điện thoại lạ gọi đến.

Thủy Miếu Miếu hoài nghi nhấn nút nghe.

“Em rất thích ở nhà vệ sinh sao?” Tiếng của Thẩm Mạc Thần hài hước vang lên.

Thủy Miếu Miếu sợ hết hồn, len lén ngóc đầu ra, hai mắt đen liếc ra bên ngoài.

Không nhìn thấy Thẩm Mạc Thần.

“Chẳng lẽ anh không đi vệ sinh bao giờ hả?” Thủy Miếu Miếu hỏi ngược lại.

“A.” Thẩm Mạc Thần ý vị sâu xa cười lên một tiếng, khẩu khí đột nhiên lạnh đi nói: “Tôi đang suy nghĩ xem sau khi kết hôn có nên mang giường của em để trong nhà vệ sinh, nhìn phân vua có thể nhớ đến vua.”

Thủy Miếu Miếu biết Thẩm Mạc Thần đang tức giận, nhưng anh nói chuyện quả thật khó nghe.

“Thẩm tổng, anh ác như vậy, có người phụ nữ nào muốn gả cho anh?” Thủy Miếu Miếu phản bác nói.

“Cho nên, cũng chỉ có thể tìm em thôi.” Thẩm Mạc Thần giọng tà nịnh nói.

Thủy Miếu Miếu: “...”

Cô xứng đáng cả đời xui xẻo vậy sao?

Thủy Miếu Miếu khẽ nâng khóe miệng, ngoài cười nhưng bên trong không cười nói: “Như vậy cũng xem như là vinh hạnh đặc biệt nhưng xin nhường lại cho người khác. Tôi lớn tuổi không có sức đâu mà giằng co.”

Thủy Miếu Miếu nói xong, không đợi anh nói thêm gì, lập tức cúp điện thoại.

Thẩm Mạc Thần nổi trận lôi đình, lần đầu tiên bị một người phụ nữ cúp máy.

Chờ anh tìm được cô, nhất định phải đánh mông cô mới được.

Thủy Miếu Miếu căn chừng Thẩm Mạc Thần đã rời đi liền từ trên cầu thang cẩn thận đi xuống. Xác định không gặp nguy hiểm mới hiên ngang đi ra khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Hai nhóc oan gia

Công việc của cô bây giờ là một phóng viên báo trí, vì phải đảm bảo yếu tố bí mật, Thủy Miếu Miếu trở về nhà nghỉ thay một bộ quần áo thể thao màu lam nhạt, mang theo mũ lưỡi trai, khẩu trang, mắt kính đi đến nhà mẹ đẻ của Dạ Lăng Dật năm vùng.

Trước cửa nhà Dạ Lăng Dật có một thảm cỏ lớn.

Nhớ lại ngày đó, cô ở sân cỏ này, giống như là bá chủ một vùng.

Đặc biệt là lúc trước, khi Dạ Lăng Dật lên 3 tuổi, đây tuyệt đối là vùng trời của cô.

Thủy Miếu Miếu tìm cây đại thụ quen thuộc gần đó, khoanh chân ngồi xuống, mắt nhìn chăm chăm cửa nhà Dạ Lăng Dật một hồi mà không thấy nhúc nhích.

Thời gian từng phút từng phút trôi qua, chờ đợi kiểu này vô cùng nhàm chán, nhìn cảnh quen thuộc khiến cho suy nghĩ của cô lướt nhẹ về quá khứ.

Thật ra thì, Dạ Lăng Dật hơi cô có 2 tháng tuổi.

Nhưng bởi vì Dạ Lăng Dật bị sinh non, nên khi nhỏ rất yếu, hay bị bệnh. Ba ngày thì hai ngày bị cảm, thể chất tương đối yếu đã thế lại còn kén ăn. Lúc 3 tuổi, nhìn gầy teo, thể chất và trí não giống như những đứa trẻ kém phát triển.

Còn cô, lúc nhỏ rất ham ăn, đặc biệt thích ăn thịt, một bát com một mình có thể ăn hết ngay, ăn xong liền tung tăng sang nhà Dạ Lăng Dật, tự động ngồi vào bàn ăn, nằm xoài xuống bàn nhìn Dạ Lăng Dật đang được mẹ nịnh nọt đút từng thìa com.

Trong bát của Dạ Lăng Dật có rất nhiều đồ ăn ngon mà nhà cô không có.

Mẹ Dạ Lăng Dật lúc nào cũng nói với Dạ Lăng Dật: “Tiểu Dật mau ăn com, nếu không Văn Văn sẽ ăn hết đó.”

Dạ Lăng Dật nghe vậy sẽ ngoan ngoãn ăn com.

Mẹ Dạ Lăng Dật vui vẻ, sẽ đút cho cô một thìa com.

Khi còn bé, bát com của Dạ Lăng Dật cô luôn ăn hộ 1 nửa.

Ký ức lại chuyển biến đến một miền khác..

Khi đó, Dạ Lăng Dật một mình trên sân cỏ chơi, cô nhìn Dạ Lăng Dật béo mập vô cùng đáng yêu, cô tung tăng chạy ra, thừa dịp nhà Dạ Lăng Dật không có ai, sẽ xông đến ôm lấy Dạ Lăng Dật.

Dạ Lăng Dật không thích liền đẩy cô ra.

Thủy Miếu Miếu ngày đó sức yếu, bị đẩy liền kéo cả Dạ Lăng Dật ngã xuống.

Dạ Lăng Dật bật khóc.

Cô biết lỗi liền dậy đỡ Dạ Lăng Dật, Dạ Lăng Dật tức giận lại đẩy cô ra.

Mẹ Dạ Lăng Dật nghe thấy tiếng khóc từ bên ngoài, rồi thấy Dạ Lăng Dật ngã lăn trên đất sẽ vội vàng chạy đến, đau lòng mà ôm lấy Dạ Lăng Dật.

Dạ Lăng Dật biết nói khá muộn, hai tuổi mà còn chưa thể nói, luôn mồm gọi Thủy Miếu Miếu: “Mị Mị (Muội Muội)..”

“Muội muội thế nào?” Mẹ Dạ Lăng Dật kiên nhẫn hỏi.

“Di ơi, tiểu Dật đang bước đi thì bị ngã, con cũng bị ngã theo.” Thủy Miếu Miếu cười hi hi nói.

Dạ Lăng Dật bật khóc, nhưng không có cách nào diễn đạt, chỉ biết chỉ tay vào Thủy Miếu Miếu, ủy khuất khóc.

Mẹ Dạ Lăng Dật lại ôm Dạ Lăng Dật vào lòng.

Từ ngày đó, Dạ Lăng Dật nói được 2 từ, rồi 3 từ, 4 từ, rồi cũng tự mình ăn com, ăn so với những đứa bé khác ngày một nhiều hơn.

Thủy Miếu Miếu rũ tròn mắt, chán ghét gãi gãi lỗ mũi.

Thật ra thì, Dạ Lăng Dật bây giờ lợi hại là thế vậy mà ngày bé cũng từng bị cô bắt nạt.

Thủy Miếu Miếu theo bản năng nhìn về phía phòng của Dạ Lăng Dật.

Dạ Lăng Dật đang mặc một bộ tây trang màu lam, toàn thân tản mát mùi vị đàn ông, hai tay đút vào túi, dáng người cao đang đứng nghiêm ở cửa sổ, khuôn mặt không biểu cảm ánh mắt lạnh lùng, không chút nhiệt nào nhìn Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu cả kinh, không phải là cô bị phát hiện đấy chứ.

Thủy Miếu Miếu vội vàng đứng lên.

Phải đi thôi.

Ngồi lâu quá, chân bị tê.

Cô cố gắng kéo cái chân tê, trốn về phía bên cạnh của biệt thự.

Dạ Lăng Dật lạnh nhạt kéo rèm cửa sổ lại, xoay người bước nhanh xuống lầu.

Chương 190: Cô nghĩ cô là Conan chắc?

Tiếng cười bỗng vang lên.

Cửa nhà xe mở ra.

Thủy Miếu Miếu đang ngó nghiêng, nghĩ rằng Dạ Lăng Dật đi tìm cô vì thế vội vàng rút cổ về.

Đột nhiên vang lên tiếng động cơ.

Thủy Miếu Miếu thấy Dạ Lăng Dật mở cửa xe Bugatti Veyron, vèo một cái lái đi.

Theo không kịp.

Thủy Miếu Miếu nhếch chân mày, vỗ vào cái chân vẫn còn đang tê.

Cô giống như tự mình đa tình.

Điện thoại chợt rung lên.

Thủy Miếu Miếu nhìn màn hình, là Sâm Mễ gọi đến vội vàng nhấc nghe.

“Tiểu Thủy, thế nào rồi?” Sâm Mễ quan tâm hỏi.

“Là thế này, Anh Sâm Mễ, em đang ở trước cửa nhà Dạ Lăng Dật, ở đây cả buổi trưa mà vẫn chưa chụp được gì, Dạ Lăng Dật vừa mới đi ra ngoài, lại xe nhanh như một làn khói, nháy cái đã không thấy tăm hơi, em nghĩ nếu không có xe, sẽ không chụp được cái gì đâu. Em có thể thuê một chiếc xe không?” Thủy Miếu Miếu hỏi dò.

“Đi thuê xe đi, chỉ cần được lên trang đầu, công ty sẽ chi trả những khoản ấy. Đúng rồi, anh có chuyện muốn nói với em. Tin tức nội bộ cho biết, tối nay Dạ Lăng Dật sẽ xuất hiện ở câu lạc bộ VIP Hồng Từ Hương, phòng số 6022. Em xem có thể tới chỗ đấy sẽ chụp được rất nhiều ảnh giá trị.” Sâm Mễ trở lại nội dung chính.

“Oh, oh, oh, em biết rồi, cảm ơn anh Sâm Mễ đã chỉ điểm.” Thủy Miếu Miếu cười nói.

“Em chụp được mấy bức lên trang đầu, đấy cũng là công lao của anh, chúng ta cùng hội cùng thuyền mà. Mau đi đi, thôi anh cúp máy đây.” Sâm Mễ nói xong liền cúp điện thoại.

Câu lạc bộ Hồng Từ Hương, Thủy Miếu Miếu biết, là nơi ăn chơi sang trọng bậc nhất của Thành Châu, phòng hạng bét ở đây phí vào cũng đã 2 vạn, nếu như bỏ vào được đến phòng Vip, e là không thấp hơn 5 vạn.

Cô không thể cứ thế vào phòng Vip sau đó đợi công ty chi trả được, vì công ty khẳng định sẽ không bao giờ chấp nhận vậy.

Thủy Miếu Miếu thờ dài, đứng cảm rě ở bãi đỗ xe câu lạc bộ Hồng Từ Hương.

Cô phát hiện, mỗi người đến đều có phục vụ dẫn vào, tùy tiện không vào được.

Một chiếc xe màu đỏ chạy băng băng tới, Thủy Miếu Miếu vội vàng đứng sang một bên nhường đường.

Xuống xe là Một người phụ nữ mặc chiếc quần màu hồng khá ngắn, trên tay cầm điện thoại di động nói: “Tôi nói cho bà cô biết, tháng này cô đã nói dối 5 lần rồi, hết nói đến kỳ kinh nguyệt rồi nói ông nội chết, rồi bà nội chết, rồi bà ngoại bạn trai chết, cô cho rằng cô là Conan há? Tối chỗ nào chỗ ấy liên có người chết sao?”

Thủy Miếu Miếu nhìn người phụ nữ tức giận đập mạnh cửa xe.

“Cái gì mà không muốn làm! Phòng Vip đang thiếu người, cô lại nói là không muốn làm? Tháng này không muốn lấy lương nữa đúng không?” Người phụ nữ cả giận nói

Thủy Miếu Miếu nghe thấy câu phòng Vip đang thiếu người, đầu óc nhanh trí hoạt động.

“Bây giờ mà còn tin vào mấy chuyện hoang đường của đàn ông à, đáng đời nên mới bị vứt bỏ. Lần sau không có tiền thì cũng đừng có đến tìm tôi.” Người phụ nữ thờ hồng học, cúp điện thoại.

Thủy Miếu Miếu đi lại gần người phụ nữ mặc quần ngắn ấy, khóe môi nhoen cười, thái độ lễ phép gọi: “Chị hai. Chị đang cần tuyển người sao?”

Người phụ nữ nhìn Thủy Miếu Miếu, trong mắt lóe lên tia vui mừng, khẩu khí dịu dàng hỏi: “Em muốn làm?”

“Vâng, vâng.” Thủy Miếu Miếu vội vàng gật đầu nói.

“Em tên gì?” Người phụ nữ khoanh tay trước ngực, quan sát dáng người Thủy Miếu Miếu hỏi.

Thủy Miếu Miếu có cảm giác mình giống như là hàng hóa, có chút co quắp trả lời: “Thủy Miếu Miếu.”

“Em có bạn trai chưa?” Người phụ nữ hỏi dò.

Thủy Miếu Miếu lắc đầu.

“Em có ở cùng với bố mẹ không?” Người phụ nữ lại hỏi.

Thủy Miếu Miếu lại lắc đầu một cái.

Người phụ nữ rất hài lòng, cười hỏi: “Bao giờ em có thể đi làm?”

“Hiện tại có thể làm luôn.” Thủy Miếu Miếu ánh mắt thoáng qua một vệt sáng nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Em còn có thể lớn mật đến đâu

"Tôi tên Sadie, cô gọi tôi là chị Sadie được rồi, đi theo tôi." Sadie nói ra.

Thủy Miếu Miếu đi theo người phụ nữ đó vào.

"Làm nghề như chúng ta, kỳ thật nên buông lỏng, nếu như vận khí tốt, sẽ còn phú thương nhìn trúng, cả đời áo cơm không lo." Sadie khẽ cười nói.

Thủy Miếu Miếu dừng một chút.

Cô biết bọn họ tính chất công việc của họ, trách không được hỏi cô có bạn trai hay không, có ở cùng cha mẹ hay không.

"Chúng ta ngồi chỗ VIP, nếu như được tuyển chọn, ra sân khấu một lần 2000, công ty lấy sáu mình cầm hai, nếu như cô muốn ra sân với khách, như vậy tất cả hai ngàn sân khấu thuộc về công ty, trả phí sân, cụ thể cô và những khách kia nói gì, ra ngoài sẽ thuộc về hành vi cá nhân của cô, không có quan hệ gì với công ty." Sadie tiếp tục giải thích nói.

"A." Thủy Miếu Miếu lên tiếng, đôi mắt quét bốn phía.

Chờ chụp được thứ cô cần, nơi này, vẫn rút lui sớm một chút thì tốt.

Sadie mang cô đến phòng làm việc của cô ta, cô ta lấy từ tủ chứa đồ ra một bộ váy thêu hoa sen và lá sen, đưa cho Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Hôm nay cô mặc bộ này, đi đồ trang điểm chứ?"

"Mang theo, tự tôi trang điểm." Thủy Miếu Miếu cong đôi mắt lên, vừa cười vừa nói.

Sadie nheo mắt Thủy Miếu Miếu, tán dương: "Nhóc con, thật xinh đẹp, cười rộ lên cũng thật đẹp mắt, trước hết cô cứ dùng tủ chứa đồ của tôi, hiện tại không kịp làm thủ tục nhận việc, buổi tối hôm nay cô thử trước một chút, nếu như lên diễn, trước cho cô xem kỹ."

Trưa mai cô tới, tôi để bộ phận nhân sự làm thủ tục nhận việc cho cô."

"Vâng, cảm ơn chị Sadie." Thủy Miếu Miếu nói ngọt.

Sadie cong cánh tay lên, nhìn thoáng qua thời gian trên cổ tay, nói ra: "Tôi đi ra ngoài sắp xếp một chút, cô thay xong, qua đại sảnh tập hợp, nhớ kỹ không được mang điện thoại di động."

"Vâng, tôi đã biết." Thủy Miếu Miếu nhu thuận đáp.

Cô nhìn Sadie đi ra, vội vàng lấy dây buộc tóc xuống, cột di động vào chân, lúc này mới thay váy dài, tùy ý thoa lên tý son môi, liền đi ra ngoài.

Trong đại sảnh đứng hơn hai mươi người mặc sườn xám giống như cô.

Sadie hài lòng nhìn thoáng qua Thủy Miếu Miếu, dẫn mọi người đi thẳng tới thang máy lên chỗ VIP lầu sáu.

Ngồi chỗ VIP có năm bảo vệ canh chừng.

Người có vẻ là quản lý đi tới, cho Sadie một tờ giấy, nói ra: "Các mỹ nữ của cô đều lên sân, mấy phòng khách này còn cần người, cô mau dẫn mấy người đi."

"Vâng, cảm ơn Tạ quản lý." Sadie tiếp nhận tờ đơn, nói với các mỹ nữ: "Các chị em, khai công, chúc mọi người đêm nay ra sân có điềm tốt. Đi theo tôi."

Các cô gái nhảy căng theo sau Sadie đến phòng bao 6018.

Sadie gõ cửa một cái, đẩy ra, vừa cười vừa nói: "Quấy rầy một chút."

Các cô gái đi vào.

Thủy Miếu Miếu lo lắng cho mình giữ lại, liền không dễ làm chuyện, cô đi đến bên Sadie, nhỏ giọng nói ra: "Chị Sadie, em muốn đi toilet."

Các cô gái đều đi vào, Sadie không có nói nhảm với Thủy Miếu Miếu, xua tay, hạ giọng nói: "Xong thì qua sảnh chờ tôi."

"Vâng." Thủy Miếu Miếu như một làn khói chạy mất.

Cô tìm tới phòng 6022, lặng lẽ đẩy ra một chút khe cửa, thấy được ngôi sao điện ảnh Mã Ngọc, và ngồi bên cạnh Mã Ngọc là Dạ Lăng Dật.

Thủy Miếu Miếu nhảy bèn cầm điện thoại di động lên quay phim.

Mã Ngọc bung rượi lên, phong tình vạn chủng tới gần Dạ Lăng Dật, bờ môi hồng điểm nhanh chóng gần chạm đến mặt Dạ Lăng Dật.

Thủy Miếu Miếu còn chứng kiến, tay kia Mã Ngọc đặt ở trên đùi Dạ Lăng Dật, từ từ di chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Em gái tươi non

Mà Dạ Lăng Dật, đôi mắt đen như mực chỉ giữ kín như bụng nhìn Mã Ngọc, không hề động, để cho người ta đoán không ra anh ta đang suy nghĩ gì.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy tim, giống như là bị cái gì đâm một cái, tới đột nhiên, đến mức hô hấp đều có chút đau nhức.

Cô quay người, dựa vào vách tường, nắm chặt điện thoại di động, tay khẽ run rẩy.

Còn nhớ rõ, năm đó, cô qua Anh quốc tìm anh, cô chỉ nắm lấy áo khoác anh, anh liền ghét bỏ ném áo vào trong thùng rác.

Đó là triết để chán ghét.

Cô bị ném bỏ tại sông lớn, nhìn anh quyết liệt rời đi.

Bây giờ Dạ Lăng Dật, sớm đã không phải là bạn trai cô rồi.

Anh cùng bất kỳ người phụ nữ nào phát sinh quan hệ đều là tự do của anh, không hề có một chút quan hệ nào với cô.

Vì sao cô phải khổ sở, vì sao phải cảm thấy hô hấp khó khăn, vì sao, trong lòng giống như là bị gai sắc nhọn đâm một cái lỗ.

Thủy Miếu Miếu, tỉnh đi.

Tương giao qua hai đầu dây, bỏ qua, sẽ chỉ càng chạy càng xa.

"Thủy Thủy, tại sao cô lại ở chỗ này?" Sadie nghi ngờ gọi, ánh mắt nhìn về phía điện thoại di động trong tay Thủy Miếu Miếu, trong mắt lóe lên cảnh giác.

Thủy Miếu Miếu tỉnh táo lại.

Nếu như bị Sadie biết cô là ký giả, nơi này có năm bảo vệ, cô không chỉ mất điện thoại di động, có thể an toàn ra ngoài cũng là vấn đề.

Thủy Miếu Miếu vội vàng nói: "Chị Sadie, nơi này quá lớn, em bị lạc đường, ở nhà vệ sinh nhặt được một chiếc điện thoại di động, không biết là người nào."

Sadie thả lỏng một chút, nói với Thủy Miếu Miếu: "Trước hết cô đưa điện thoại di động cho tôi, tôi mang tới đại sảnh, khách sẽ tới sảnh tìm."

"À, vâng." Thủy Miếu Miếu dắt nụ cười, kiên trì, đưa di động đưa cho Sadie.

Sadie tiếp nhận, nhấn điện thoại di động một cái, máy điện thoại di động có khóa màn hình.

Thủy Miếu Miếu rũ đôi mắt xuống, lông mi thật dài che khuất tình ranh trong mắt.

Cô đã quay được thứ cần, hiện tại chính là, tìm một người khách ở đây lấy di động trở về là được.

Sadie cầm di động, nhìn sang Thủy Miếu Miếu, gõ gõ cửa phòng 6022, đẩy ra.

Các cô gái đi vào từng người.

Thủy Miếu Miếu ý thức được một tình huống đáng sợ, điểm dừng là 6022, có loại cảm giác bị sét đánh.

Cô sẽ không khổ cực như thế, phải vào cái phòng khách này chứ?

Sự thật chứng minh, lúc một người xui xẻo, uống miếng nước, cũng sẽ nhét kẽ răng.

Sadie nắm cánh tay Thủy Miếu Miếu, kéo cô đi vào.

Thủy Miếu Miếu buồn bực cúi đầu, đứng ở cuối cùng, dò xét sang ghế sofa.

Ngoại trừ Dạ Lăng Dật và Mã Ngọc, còn có hai người đàn ông khác, một bụng rất lớn, một đầu trọc.

Mã, Dạ Lăng Dật đậm mạc rũ mắt, nhìn ly rượu đỏ trong tay, giống như không có cảm xúc với mấy cô gái tiến vào.

"Lý tổng, đây là những cô gái xinh đẹp nhất chỗ chúng tôi, ngài nhìn ngài muốn mấy người?" Sadie cười hỏi.

Bụng lớn quét qua mặt của mấy cô.

Thủy Miếu Miếu cúi đầu, lông mày nhíu lại. Khăn trang nằm vạt vấy.

Nếu như có thể, cô thật muốn tìm cái động chôn.

"Cái này, cái này, cái này." Người đàn ông bụng lớn chỉ liên tiếp 3 người, ánh mắt nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Cô, ngẩng đầu lên."

Nhắc cái cọng lông, ông coi mình là hoàng đế à.

Thủy Miếu Miếu buồn bực.

Sadie nhìn thấy Lý tổng hỏi Thủy Miếu Miếu, cô ta ân cần kéo Thủy Miếu Miếu đến giới thiệu với Lý tổng nói: "Lý tổng thật có ánh mắt, đây là người mới tới, trắng trẻo mũm mĩm, vẫn là học sinh đây."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô có loại cảm giác trong kỹ viện cổ đại.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 193: Tôi để cô đi rồi sao?

Dạ Lăng Dật liếc về phía Thủy Miếu Miếu, ánh mắt lạnh mấy phần, tay nắm thật chặt ly rượu đỏ, giống như đang phát tiết tức giận gì.

Thủy Miếu Miếu cảm giác được một ánh mắt nóng rực, giống như là muốn đốt mặt cô thành cái hồ.

Cô chậm rãi nhìn về phía Dạ Lăng Dật..

Dạ Lăng Dật khẽ động khoe miệng châm chọc, lắc ly rượu đỏ, giống như căn bản không biết Thủy Miếu Miếu, xem thường hỏi: "Học sinh của mấy người già như vậy sao?"

Sadie không nghĩ tới Dạ Lăng Dật nói năng lỗ mãng như thế, có chút xấu hổ, gượng cười, nhất thời không lên lời.

Thủy Miếu Miếu ước gì sớm xéo đi một chút, già thì già thôi, ai cũng sẽ về già, cô cũng không phân bác cúi đầu xuống.

Lý tổng nhìn Dạ Lăng Dật không hài lòng Thủy Miếu Miếu, lại chọn một cô gái trông trẻ tuổi.

"Mấy người cố gắng chăm sóc khách tốt." Sadie nói một câu, mang theo các cô gái rời đi.

"Tôi để cho mấy người đi rồi sao?" Dạ Lăng Dật lạnh lùng nói.

Sadie dừng lại, không hiểu nhìn về phía Dạ Lăng Dật.

Dạ Lăng Dật lạnh lùng nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, trong mắt không có một chút nhiệt độ, nói ra: "Dùng một câu biểu đạt, tại sao phải lưu cô lại."

Sadie lúng túng cười, khách tới nơi này không phú thì quý, không đặc tội nổi, có mấy người đặc biệt kỳ hoa.

Cô ta nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, ra hiệu Thủy Miếu Miếu mở miệng.

Thủy Miếu Miếu cũng không muốn ở lại, qua loa nói: "Tôi già thì già thôi, tôi cảm thấy anh hẳn là kính già yêu trẻ."

"Cô cảm thấy cô già hay trẻ?" Dạ Lăng Dật có ý làm khó dễ nói.

Thủy Miếu Miếu giương lên khoe miệng, trả lại lời anh ta vừa nói: "Không phải anh nói tôi già sao?"

Dạ Lăng Dật nhìn chằm chằm nụ cười của Thủy Miếu Miếu, trong mắt giống như hồ băng vạn năm, chậm rãi nói: "Ồ lại."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Sadie vội vàng nói với Thủy Miếu Miếu: "Làm cho tốt, có gì không hiểu, đi theo mấy đàn chị là được."

Thủy Miếu Miếu có loại cảm giác khóc không ra nước mắt, cũng không thể bỏ chạy, vậy chắc chắn Sadie sẽ không đưa trả đi động cho cô.

Thủy Miếu Miếu ngồi xuống giữa người đàn ông bụng lớn và hói đầu.

"Lý tổng, tôi kính ông." Nữ A nũng nịu tựa vào người đàn ông bụng lớn, nói ra.

Lý tổng tùy ý uống một ngụm, con mắt sắc mị nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, cầm một ly rượu nhỏ đưa cho Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu không biết ông ta muốn làm gì, tiếp nhận, sáng khoái uống cạn.

Lý tổng: "..."

Ông ta chưa bao giờ từng thấy người phụ nữ nào tự ý vậy, nhắc nhở: "Đút cho tôi."

Thủy Miếu Miếu theo dõi bờ môi mập kia, trong mắt lóng lánh.

Lúc có chị Sadie, cô không thể lập tức đi, nếu không khẳng định không lấy được điện thoại di động, còn có thể bị hoài nghi.

Nhưng nếu như khách không hài lòng, chẳng phải cô có thể thuận lý thành chương xéo đi.

Thủy Miếu Miếu cười một tiếng, nhìn sang Lý tổng, ghét bỏ nói: "Ông không có tay sao?"

Nói xong, cô cầm lấy quả chuối trên bàn, tự mình bóc.

Lý tổng nhìn thái độ cô hờ hững, không vui, nói ra: "Để cô đút cho tôi thì đút, nhiều lời như vậy."

Thủy Miếu Miếu không nói hai lời, nhét chuối tiêu vào miệng Lý tổng, hiện lên nụ cười đáng yêu, nói ra: "Chuối tiêu ăn ngon chứ?"

Lý tổng tức giận, nôn chuối vào thùng rác, nói ra: "Cô cút cho tôi."

"A." Thủy Miếu Miếu nhanh chóng đứng lên.

"Tôi để cô cắt sao?" Dạ Lăng Dật lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn về phía cô giống như là băng, mang theo gai nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Hàng tháng không có hôm nay, mỗi năm không có hôm nay

Thủy Miếu Miếu nhìn sang Lý tổng, lại nhìn sang Dạ Lăng Dật, vô tội hỏi: "Hai người cũng bảo thì tôi nghe ai, hai người như vậy, để cho tôi khó làm?"

"Cô cảm thấy hẳn là nghe ai?" Dạ Lăng Dật lạnh lùng hỏi ngược lại.

"A." Thủy Miếu Miếu cười một tiếng, nói ra: "Tôi vẫn là ngựa không ngừng vó, cắt đi."

"Chỉ sợ cô không thể như nguyện." Dạ Lăng Dật bá đạo nói.

Phảng phất, vương giả thế gian.

"Anh quả nhiên không kính già yêu trẻ." Thủy Miếu Miếu bĩu môi nói.

Lý tổng nhìn sang Dạ Lăng Dật.

Tuy nói Dạ tổng không coi ai ra gì, cậy tài khinh người, nhưng bọn qua lại mấy lần, cũng không thấy anh ta nhắm vào nhân viên phục vụ.

Lý tổng nhảy bén phát giác được một tia không giống bình thường, nói với Thủy Miếu Miếu: "Dạ tổng đã lên tiếng, cô ở lại đi."

Dạ Lăng Dật khẽ động bờ môi mỏng, mấy phần châm chọc, nhìn chòng chọc vào Thủy Miếu Miếu, cầm hất về phía vị trí bên người, nói ra: "Ngồi lại đây."

Mã Ngọc thấy Dạ Lăng Dật nghiêng mắt nhìn chỗ ngồi của cô ta, để một Đại minh tinh như cô ta nhường chỗ cho gái, là chuyện gì xảy ra!

Sắc mặt của cô ta lúc thì đỏ, lúc thì trắng, lúng túng đứng lên, biết điều nói ra: "Tôi còn có chút việc, liền đi trước, mấy người chơi tận hứng."

Thủy Miếu Miếu nhìn Mã Ngọc nhẹ nhõm rời đi, linh cơ chuyển động, nói với Dạ Lăng Dật: "Tôi cũng có chút chuyện, phải đi trước, mấy người chơi tận hứng một chút."

"Cô có chuyện gì?" Giọng Dạ Lăng Dật lạnh lùng nói, lông mày hơi nhíu lại.

"Tôi có chuyện gì, cần báo cáo với anh sao?" Thủy Miếu Miếu bật thốt lên.

Trong mắt Dạ Lăng Dật thoáng hiện hàn quang, châm chọc nói: "Làm gái, chuyện của cô là phục vụ khách cho tốt, cô không phải là bởi vì nhìn thấy tôi, cho nên bắt đầu giả bộ thanh cao, bày thuần khiết chứ, tôi cũng không phải không biết, cô đã bán."

Tìm Thủy Miếu Miếu bỗng nhiên bị đâm đau một chút, loại châm chọc kia, giống một thanh đao, cắt vào vết thương cũ, trực tiếp chém vào trái tim của cô, để cho vết sẹo đóng lại của cô, vỡ ra lần nữa.

Cô giải thích rất nhiều lần, rất nhiều lần, cô bị hà thuốc, thế nhưng cho tới bây giờ anh không có tin tưởng qua.

Bây giờ, cô cũng không phải gái thật, mà anh, là đi chơi thật.

Thủy Miếu Miếu buông đôi mắt xuống, lười nhác phản bác.

Ai bảo anh ta là đại gia ở đây?

Cô đi đến bên cạnh Dạ Lăng Dật ngồi xuống.

Tới gần anh ta, không khí chung quanh lạnh mấy phần, đó là lạnh thấu xương, đến thân thể cũng sẽ đông cứng.

"Cô không chúc rượ sao?" Lý tổng nói với Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu tỉnh táo lại, bung một ly rượu, quay người, đối mặt với Dạ Lăng Dật không thay đổi, nói ra: "Dạ tổng, tôi kính anh, chúc anh mỗi năm như hôm nay, hàng tháng như hôm nay."

Dạ Lăng Dật chuyển mắt, u lãnh nhìn Thủy Miếu Miếu: "Hôm nay là một ngày xui xẻo, cô thật đúng là không biết nói chuyện."

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên bi thương, giọng lên nụ cười che giấu, nhíu mày, nói ra: "Vậy chúc anh mỗi năm không có hôm nay, hàng tháng không có hôm nay."

Cô đang trù yểu anh ta đoán mệnh sao?

Dạ Lăng Dật cắn răng, trừng mắt về phía Thủy Miếu Miếu, giọng hung ác châm chọc nói: "Loại phụ nữ như cô kính rượu, tôi không uống, tôi, ngại, bản."

Thủy Miếu Miếu rũ đôi mắt, nhìn chằm chằm Dạ Lăng Dật, bởi vì tới gần, cô có thể thấy được bóng mình nho nhỏ trong mắt anh, thậm chí bản thân hèn mọn.

Chữ thô tục, giống như là một thanh kiếm, đâm sòng lưng cô.

Trong mắt anh, cô rất ô uế.

Thủy Miếu Miếu xoay người, trong mắt có chút chua chát, sương mù mờ mịt tràn ngập trong đôi mắt.

Cô tuyệt đối không thể khóc trước mặt anh ta.

Hèn mọn thỉnh cầu, sẽ chỉ làm tổn nghiêm của mình bị giẫm đạp, và coi khinh.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Vô liêm sỉ

Thủy Miếu Miếu ngửa mặt, đổ toàn bộ rượu trong ly vào trong miệng, phồng má, nuốt xuống từng chút, từ từ nhắm nháp vị chua chát, thay thế đau buốt trong lòng.

Dạ Lăng Dật nhìn tròn mắt Thủy Miếu Miếu trong suốt, lông mi hơi run rẩy, hẳn có loại xúc động muốn nói xin lỗi.

Bàn tay, nắm thật chặt ly rượu đỏ.

Nhưng, Dạ Lăng Dật là ai?

Anh ta không cần xin lỗi bất kỳ ai.

Huống chi, anh ta cũng không có cảm thấy mình làm sai.

Thủy Miếu Miếu uống xong, liếc xéo Dạ Lăng Dật, nhìn thấy anh ta còn nhìn mình.

May mắn không có khóc.

Thủy Miếu Miếu giống như cười một tiếng, đảo ly không, run lên, biểu thị bên trong không có rượu, sáng tỏ nói: "Nếu anh chê tôi bản, nói sớm, tôi tự mình uống."

Thủy Miếu Miếu cười không chút vấn đề, làm ánh mắt anh ta đau nhói.

Mỗi một ngày, anh ta đều mơ ác mộng.

Cô nằm trên giường người đàn ông khác, trần truồng lồ lộ, trên thân hiện đầy dấu vết đã làm, ấn đỏ, giống như là máu, làm đỏ ánh mắt của anh ta.

Trong mộng, anh ta vẫn không thấy rõ mặt người đàn ông kia.

Anh ta phát điên, anh ta phẫn nộ, anh ta muốn làm thịt kẻ đó.

Anh ta sẽ phát cáu lung tung.

Nhưng mà, cô giống như có lẽ đã quên chính mình phạm sai, mỉm cười rục rờ, sinh hoạt vui vẻ.

"Cô, thật vô liêm sỉ." Dạ Lăng Dật lạnh lùng phun ra bốn chữ này. Quay mặt chỗ khác.

Người phụ nữ ngồi một bên khác cạnh anh ta vốn định mời rượu, nghe Dạ Lăng Dật nói như vậy, có chút sợ hãi, run rẩy hô: "Dạ, tổng..."

Dạ Lăng Dật liếc mắt nhìn người phụ nữ kia chút, ra hiệu đưa ly lên, nhấp một ngụm.

Người phụ nữ kia nhìn thấy Dạ Lăng Dật uống, đã nói rõ anh ta không cảm thấy cô ta bẩn, cô ta cảm thấy đặc biệt có mặt mũi, nụ cười xinh đẹp, vội vàng uống một hớp lớn, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu khiêu khích, chế giễu.

Thủy Miếu Miếu đang ăn đậu phộng, đối diện ánh mắt khoe khoang của cô ta, chớp mắt.

Đều ngồi một chỗ, vốn sống như nhau, có gì quá mau.

Lý tổng bắt đầu ca hát, cùng mấy nữ bên cạnh hát tình ca, hát một tình ca tên (lựa chọn).

Hai người bọn họ đối mặt, thật sự là đưa tình ẩn ý, tay Lý tổng đều tiến vào trong váy mấy nữ rồi.

Thủy Miếu Miếu quay mặt chỗ khác, mất đi một bông hoa sống, dùng miệng tiếp lấy, tiêu khiển.

Lý tổng hát xong, ân cần hỏi Dạ Lăng Dật: "Dạ tổng, anh muốn hát bài gì, tôi chọn giúp anh."

Dạ Lăng Dật lắc đầu.

"Đến đi, Dạ tổng, chúng ta hát đôi, giọng anh dễ nghe như vậy, khẳng định ca hát sẽ mê chết người." Người phụ nữ ngồi bên cạnh Dạ Lăng Dật nũng nịu ôm cánh tay Dạ Lăng Dật, nói ra.

Thủy Miếu Miếu liếc ánh mắt sáng tỏ nhìn họ, nhai đậu phộng, giương lên khoe miệng.

Người ta ca hát đòi tiền, Dạ Lăng Dật ca hát, muốn mạng người.

Dạ Lăng Dật không vui trừng mắt về phía Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Cô cười cái gì?"

Thủy Miếu Miếu liếc nhìn về giận dữ của Dạ Lăng Dật.

Đều nói anh hùng sợ nhất nhìn thấy lão hàng xóm, vạch trần anh hùng, chết sớm.

Thủy Miếu Miếu nhìn như vô tội nói: "Mặt bị rút gân, thường xuyên như vậy, tính chu kỳ phát tác, Dạ tổng tuyệt đối không nên cảm thấy tôi đang cười nhạo anh."

Tôi là thật sự đang cười nhạo anh!

Câu nói này, Thủy Miếu Miếu để ở trong lòng.

Dạ Lăng Dật nhìn chằm chằm bộ dạng Thủy Miếu Miếu như tên trộm, liếc một chút liền xem thấu cô, lạnh lùng hỏi ngược lại: "Thật sao?"

"Có tin hay không là tùy anh." Thủy Miếu Miếu không quan trọng anh ta tin hay không, cô lại đi lấy đậu phộng.

Dạ Lăng Dật đẩy đĩa đậu phộng ra, lạnh lùng nhìn Thủy Miếu Miếu nói: "Dùng tiền để cô đến, không phải để cô ăn, cô hát đi."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 196: Cô thật không biết xấu hổ

Trong mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên giao hoạt, phỉ tay, nhu thuận hỏi: "Tôi biết hát nhất là (để cho chúng ta tạo nên mái chèo), anh có muốn nghe hay không?"

Sắc mặt Dạ Lăng Dật tái xanh.

Bài hát này, gọi lên ký ức không tốt với anh ta.

Thủy Miếu Miếu nở nụ cười xinh đẹp, toét miệng.

Nhớ kỹ lúc học tiểu học, khóa âm nhạc muốn thi tuyển, thầy giáo để mỗi một bạn học hát một bài.

Dạ Lăng Dật liền chọn bài này (để cho chúng ta hát lên mái chèo).

Câu đầu tiên anh ta hát vô cùng dễ nghe, giọng mang theo từ tính, như là âm thanh tự nhiên, làm cho tất cả mọi người cũng vì đó khuynh đảo, say mê.

Nhưng, câu thứ hai, câu thứ ba, đến mức âm điệu cả bài hát, đều là câu đầu tiên.

Anh ta hát xong, các bạn học trong lớp đều cười gục xuống.

Cô là người cười vui mừng nhất, một bên đập bàn, một bên cười ha ha.

Nghe nói, về sau lớp đó, rất nhiều bạn của bạn học, đều tai ương.

Kết quả, bởi vì cô hát tốt nhất, thầy giáo bắt cô nhất định phải giúp Dạ Lăng Dật ca hát.

Bọn họ luyện tập một tuần, mỗi ngày Thủy Miếu Miếu cười đáp mặt rút gân, vương mặt đơ không cao hứng, không hát.

Thủy Miếu Miếu đánh anh ta, mỗi ngày treo tường nhảy cửa sổ.

Sáng sớm, anh ta tỉnh lại, cô đã an vị tại trên giường của anh ta, bắt đầu giờ học sớm, buổi tối trước khi ngủ, cô lại leo vào phòng của anh ta, ngồi ở đầu giường, giờ học muộn, quả thực là dạy cho anh ta hát (để cho chúng ta tạo nên mái chèo).

Lần đó, quả thực là địa ngục nhân gian với Dạ Lăng Dật,

Mà cô rất thích khi dễ anh ta.

Trọng điểm là, cô chỉ có âm nhạc tốt hơn anh ta, đương nhiên phải đắc ý.

Cuối cùng thầy cho anh ta 95 điểm, lấy tên đẹp, tiến bộ thần tốc, mà cô, lão sư chỉ cho 94 điểm.

Lần đó cô cảm thấy cái cô giáo nữ kia thâm mến Dạ Lăng Dật, mới cho cao như vậy.

"Vậy cô không cần hát." Dạ Lăng Dật lạnh lùng nói.

Lý tổng nhìn bầu không khí không đúng, lại cùng người bên cạnh hát một bài người yêu tri tâm.

Lần này, không phải bàn tay heo của Lý tổng ăn mặn, mà chính là mỹ nữ bên cạnh mò tới chân mập của Lý tổng, đánh mấy vòng, bị Lý tổng ô ngồi ở trên đùi ông ta, mỹ nữ thuận thế nằm ở trên người Lý tổng, cùng ca hát.

Thật sự là lang hữu tình muội cố ý, câu nói kia, nói thế nào, vợ không bằng thiếp, thiếp không bằng Gà, Gà không bằng trộm, trộm không bằng trộm không được.

Thủy Miếu Miếu phát hiện tay của mình ngứa, có loại ý nghĩ muốn gọi điện thoại cho bà xã Lý tổng.

Người yêu tri tâm hát xong, hai Lũ cận bã này liền hôn nhau.

Dạ Lăng Dật giống như cũng nhìn thấy, lại trừng mắt về phía Thủy Miếu Miếu, ánh sáng trong mắt gần như muốn lẳng tri cô.

Thủy Miếu Miếu run lên một cái.

Cô yên lặng ngồi, đến rằm còn không có thả một cái, cô trên ai ghẹo ai sao?

Anh ta trừng cô làm gì.

Dạ Lăng Dật châm chọc nói ra: "Cô trước kia cũng chiêu đãi khách hàng như thế sao?"

"Không có cách, nghề nghiệp cần, nghề nghiệp có chuyên môn." Thủy Miếu Miếu liếc Lý tổng và mỹ nữ một chút, chuyên nghiệp trả lời.

Trong mắt Dạ Lăng Dật bắn ra tia sáng lạnh, như là tên bắn lên, nghiêm mặt, cầm ly rượu đỏ trong tay nhét vào trong tay Thủy Miếu Miếu, ra lệnh: "Đút tôi, dùng miệng."

Thủy Miếu Miếu nâng lông mày lên, nghi ngờ nhìn ly rượu trong tay.

Cô mời rượu anh ta cảm thấy bẩn, dùng miệng cho anh ta uống, anh ta không cảm thấy ô uế sao?

Thủy Miếu Miếu nhét ly rượu vào lại tay anh ta, nói ra: "Ngại quá, gần đây thân thể có chút không thoải mái, nếu bị nhiễm Aids hay gì, lại lây cho anh,

vậy là sai lầm, anh vẫn tự mình uống đi."

"Thủy Miếu Miếu." Dạ Lăng Dật giận hô, trong mắt đen kịt giống như đáy lên hai ngọn lửa nóng, muốn đốt cô thành tro bụi.

Thủy Miếu Miếu móm móm lỗ tai, căn bản không thèm để ý con giận của anh ta, hỏi: "Làm sao?"

"Cô thật không biết xấu hổ." Dạ Lăng Dật cắn răng nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 197: Lòng tôi đau, anh quan tâm sao?

Thủy Miếu Miếu rũ đôi mắt nhìn Dạ Lăng Dật, đôi mắt đẹp phản chiếu hình ảnh, từ từ tràn ngập một tầng hơi nước.

Lúc cô không biết xấu hổ nhất, là tiêu hết tất cả tiền qua Anh quốc tìm anh ta, biết rõ đã dơ bẩn, còn cầu xin sự tha thứ của anh ta, coi như bị anh ta chàm chọc, bị anh ta xua đuổi, bị anh ta chán ghét, cô đều đứng cảm tiến tới đây đưa.

Cuối cùng, bị vứt bỏ ở biên giới tử vong.

Nghé con mới sinh không sợ cộp sao?

Thủy Miếu Miếu giật giật khóe miệng tự giễu, cười nói: "Cám ơn khích lệ."

Dạ Lăng Dật nhú lông mày, bức bối quay mặt chỗ khác, nâng ly ném xuống đất.

Bởi vì vì tức giận, mặt căng thẳng, càng phát lập thể.

Anh ta là một người băng vào tướng mạo, có thể để phụ nữ thét lên.

Người phụ nữ ngồi ở bên, vội vàng nũng nịu nói: "Dạ tổng, không nên tức giận, tôi dứt ngài."

Cô ta cầm ly rượu lên, uống một ngụm, bờ môi hồng diễm tiến về phía Dạ Lăng Dật.

Dạ Lăng Dật chán ghét nói ra: "Cô có buồn nôn hay không."

Tiện tay, đẩy người phụ nữ ra.

Người phụ nữ kia không nghĩ tới Dạ Lăng Dật sẽ làm như vậy, bởi vì quán tính, rượu trong ly đổ ra, tràn lên người mình, còn có âu phục của Dạ Lăng Dật.

Cô ta vội vàng cầm khăn lau.

Thủy Miếu Miếu đồng tình nhìn thoáng qua người phụ nữ kia, cô biết là loại kết quả này, nếu cô không tự biết rõ đi đứt, hiện tại bị kịch là cô.

Dạ Lăng Dật nổi giận hất tay người phụ nữ, quát: "Cút cho tôi."

Thủy Miếu Miếu nghe được, vội vàng đứng lên.

Dạ Lăng Dật quay người nắm chặt cánh tay Thủy Miếu Miếu, bật thốt lên: "Tôi không phải nói cô."

Ngữ khí của anh ta rất nhu tình, giống như khi cô và anh ta còn tình yêu cuồng nhiệt.

Nghe ngữ khí đó đã lâu, tâm Thủy Miếu Miếu giống như bị cái gì đột nhiên va vào, não tử còn không có phản ứng, vành mắt liền đỏ lên, có chút dịch thể sắp chảy ra.

Ủy khuất, cảm động, chờ đợi, mơ ước.

Dạ Lăng Dật cũng ý thức được ngữ khí của mình, ảo não, đôi mắt bắn ra hàn quang, nói ra: "Xuýt nữa tôi quên, cô còn buồn nôn hơn cô ta."

Lòng Thủy Miếu Miếu trầm xuống, rơi vào băng lãnh, trong nháy mắt liền đông kết, lông mi khẽ run.

Vừa rồi cô suy nghĩ gì đấy? Làm sao lại cảm thấy Dạ Lăng Dật còn có tình cảm với cô!

Cô thực sự là...

Thủy Miếu Miếu cười xùy một tiếng, kéo tay của mình ra, nhìn qua Dạ Lăng Dật, không khách khí nói: "Tôi nói này, Dạ Lăng Dật, anh có tự trọng không? Đã cảm thấy tôi buồn nôn, nên để cho loại phụ nữ như tôi xéo đi mới đúng, dùng tiền đến xem tôi buồn nôn, anh thật đúng là nhàn nhức cả trứng."

"Tôi có đau hay không có liên can gì tới cô, cô quan tâm sao? Cô chẳng qua chỉ là cho tiền, liền có thể mặc người đùa bỡn lăng ló." Mắt Dạ Lăng Dật đỏ lên nói.

Thủy Miếu Miếu trừng mắt liếc anh ta một cái, không thêm phí lời với anh ta, đi ra phía cửa.

Trong lòng Dạ Lăng Dật hiện lên một tia bối rối, càng bước nhanh ra cửa hơn, lấy tay chống lên cửa.

Sức Thủy Miếu Miếu không địch lại anh ta, kéo cửa mấy lần, không có kéo ra, dứt khoát quay người, tiến vào nhà vệ sinh trong phòng bao, khóa cửa lại.

Cô cho là cô có thể kiên cường đối mặt tất cả châm chọc khiêu khích của Dạ Lăng Dật, coi anh ta là người xa lạ, nói khó nghe là, trái tim không gì không phá.

Thế nhưng, anh ta là Dạ Lăng Dật.

Chỗ mềm mại duy nhất, chỉ có anh ta, có thể một đao cắm vào trái tim cô.

Anh ta nói cô lăng ló!

Anh ta mới lăng ló, cả nhà anh ta đều lăng ló

Thủy Miếu Miếu ngồi trên bồn cầu, lau nước mắt trên mặt.

Thủy Miếu Miếu, khóc vì loại người này, không đáng.

Phụ nữ mỗi tháng đổ máu nhiều như vậy còn không khóc, hiện tại khóc cái cọng lông.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 198: Cô là gái bán thân

Thủy Miếu Miếu tự thuyết phục bản thân mình, cô rút giấy đặt ở bên cạnh bồn cầu, lau nước mũi, sau đó hung hăng vo khăn giấy lại ném vào thùng rác.

Tiếng gõ cửa vang lên.

Giọng của Dạ Lăng Dật ra lệnh: “Đi ra ngoài.”

Thủy Miếu Miếu nhìn chằm chằm cửa phòng vệ sinh, quyết định lành lăm gáo vỡ làm muối, rất phản kích nói: “Đại trưởng phu, nói một không nói hai, đã nói không ra thì không bao giờ ra.”

Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Dạ Lăng Dật đá một cái lên cửa, quát: “Cô cút đi cho tôi.”

“Không ra cút thế nào được, anh cút trước đi rồi tôi cút.” Thủy Miếu Miếu mắng lại.

Cô đâu có ngu mà mở cửa, để cho anh ta bắt được tại trận, khác gì tìm đường chết.

Thủy Miếu Miếu mắng xong, phát hiện ngoài cửa không nghe thấy động tĩnh gì.

Cô lau lau nước mắt.

Thật ra cô không muốn khóc.

Nhưng trong lòng giống như là ngấm đầy bọt biển, nặng trĩu, chỉ có kênh nhỏ là tuyến lệ, cứ thế để nước mắt chảy ra bên ngoài.

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, rồi đóng lại.

Hay là Dạ Lăng Dật chưa đi?

Thủy Miếu Miếu nghi ngờ đứng dậy, cong lưng cẩn thận từng bước đến gần cửa, áp tai lên nghe ngóng.

Bên ngoài giống như không có tiếng động gì, ngay cả tiếng nhạc cũng ngừng.

Hay là anh ta đi rồi?

Thủy Miếu Miếu mở hé cửa ra, len lén nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài một mảng đen nhánh, không có ai. Đoán chừng anh ta đã rời đi rồi.

Thủy Miếu Miếu đứng thẳng người, nghênh ngang bước ra.

“Nghe nói ở đây phụ nữ hay nhảy thoát y?” Tiếng của Dạ Lăng Dật vang lên khiến Thủy Miếu Miếu sợ hết hồn.

Theo giọng nói nhìn sang, trong bóng tối loáng thoáng thấy bóng dáng Dạ Lăng Dật.

Thủy Miếu Miếu bật đèn lên.

Không có ai.

Chỉ có Dạ Lăng Dật đang đứng đó.

Anh ta lạnh lùng nhìn cô, vẫn mặc nguyên bộ quần áo bị dính rượu, tròng mắt đen nhánh giống như vạn năm băng lãnh, sâu không thấy đáy khiến người khác nhìn vào cảm thấy rét lạnh.

Thủy Miếu Miếu rung mình một cái, cô còn chưa nghĩ ra lối thoát đâu.

“Cái đó, tôi chỉ biết cởi giày, không biết thoát y, để tôi đi tìm giúp anh mấy người nhảy thoát y nha.” Thủy Miếu Miếu cự tuyệt nói.

Dạ Lăng Dật lấy trong ví ra một xấp tiền, ném trước mặt Thủy Miếu Miếu, lạnh giọng giễu cợt: “Bằng này đã đủ chưa?”

Thủy Miếu Miếu nhìn những tờ tiền có mệnh giá lớn đang từ từ rơi xuống.

Bất giác cô hiểu ra, Dạ Lăng Dật đối với cô ghê tởm, vậy mà cô còn định ôn lại chuyện tình cũ với anh ta, anh ta đơn giản chỉ muốn làm nhục cô mà thôi.

Đã từng là người yêu, vậy mà sao giờ lại như là kẻ thù của nhau vậy, cứ phải oán hận và tổn thương mới chịu được sao?

Trong mắt Thủy Miếu Miếu đã ẩm ướt, nhìn chằm chằm ánh mắt đoạn tuyệt của Dạ Lăng Dật, cô thờ dài, cố gắng điều chỉnh lại cảm xúc.

Cô liếc nhìn thứ đang nằm trong tay Dạ Lăng Dật, trong mắt lóe lên một tia giảo hoạt, nói: “Như thế này mà đủ sao?”

Trong mắt Dạ Lăng Dật xẹt qua một tia lạnh lẽo, lấy trong bóp ra một xấp tiền nữa, ném về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu làm bộ tỉnh bơ, mặt dày nói: “Đưa hết chỗ kia cho tôi, tôi sẽ cởi.”

Dạ Lăng Dật cảm hận, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, đem tất cả tiền trong ví đập lên mặt bàn, lạnh lùng nói: “Cởi đi.”

Thủy Miếu Miếu nhếch lên khóe miệng, đi đến cầm lấy ví của anh ta, ngồi xổm xuống, nhặt tiền trên mặt đất sau đó cất trở lại vào trong ví.

Dạ Lăng Dật nhìn Thủy Miếu Miếu không biết thế nào là vô liêm sỉ, lửa giận dâng trào, cổ họng xộc lên mùi máu tanh, giọng châm chọc: “Cô hạ tiện như vậy sao? Nhặt tiền vui vẻ như vậy, tự ái của cô để ở chỗ nào?”

Thủy Miếu Miếu rũ mi, lông mi dài che đi ánh mắt không ổn định, trả lời: “Tự ái có thể biến thành com không? Ha ha có người nào nhặt tiền mà không vui.”

Ánh mắt Dạ Lăng Dật lóe lên một tia độc ác, quát: “Cô là gái bán thân.”

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 199: Có thù báo thù, có oán báo oán

“Lao động là vinh quang.” Thủy Miếu Miếu lười biếng nói, lông mi hơi rung động, nói: “Tôi bán thân là hạ tiện, anh mua chưa chắc đã cao quý, cũng giống nhau cả thôi, cần gì phải chà đạp người khác trong khi mình cũng chẳng tốt đẹp gì.”

Dạ Lăng Dật: “..”

“Mua và bán có thể là một loại sao? Cô là đồ trụ lạc.” Cầm Dạ Lăng Dật bạnh ra, trong mắt rực lửa, như muốn thiêu rụi người phụ nữ trước mặt.

Thủy Miếu Miếu nhếch môi, bình thản nhìn về phía Dạ Lăng Dật nói: “Đều là vì tiền để đổi lấy mục đích, có gì mà không giống nhau? Anh cảm thấy, anh là đại gia, trong tay có tiền thì cao thượng à?”

Giọng nói Thủy Miếu Miếu tràn đầy châm chọc.

Cô xem thường anh ta.

Trong lòng Dạ Lăng Dật đột nhiên đau nhói, chưa có người nào dám nói như vậy với anh, hơn nữa là không ai dám dùng khẩu khí khinh thường và ánh mắt khinh bỉ như vậy để nhìn anh.

Anh nghiêng răng, hất tay một cái khiến cho toàn bộ rượu trên bàn rơi xuống đất, ánh mắt sắc bén như có hàng ngàn gai nhọn, ra lệnh: “Nói nhảm ít thôi, nhận tiền rồi thì mau còi.”

Thủy Miếu Miếu đem toàn bộ tiền nhét vào trong ví, đứng lên, cũng không cùng anh ta nói thêm gì, kéo khóa bộ sườn xám, vất lên trên ghế sa lon, để lộ ra nội y màu tím.

Vóc người của cô rất bốc lửa, da thịt trắng như tuyết, vòng eo mảnh khảnh, nhìn vô cùng hấp dẫn.

Đặc biệt trên bụng có hình sấm hoa bi ngạn trắng, nhìn vừa lẳng lơ, vừa thần bí lại không kém phần quyến rũ.

Trong mắt Dạ Lăng Dật lóe lên tia kinh ngạc, ánh mắt từ ngực cô dừng lại ở vết sấm bi ngạn trắng.

Hoa bi ngạn trắng, là tuyệt tình tuyệt ái.

Trong mắt Dạ Lăng Dật lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, khá lăm, tuyệt tình tuyệt ái! Cho nên, vừa rồi cô rất thoải mái, lập tức còi.

Dạ Lăng Dật nắm tay thành quyền, giọng lạnh như băng ra lệnh: “Còi tiếp.”

Thủy Miếu Miếu thần nhiên cười, không khí giống như có biến đổi.

Tròng mắt cô đảo qua, tay chỉ chỉ vào ví tiền, nghiêng đầu nói: “Ngại quá, chút tiền này của anh chỉ đủ để tôi còi vấy ngoài, nếu như muốn tôi còi nội y, giá phải gấp đôi.”

Dạ Lăng Dật theo thói quen đưa tay vào trong túi quần nhưng rỗng không.

Anh nhớ tiền đã đưa hết cho Thủy Miếu Miếu rồi.

Về mặt Dạ Lăng Dật lúng túng, trầm giọng nói: “Tiền tôi ở trong thẻ, tôi có thể cho cô mã số.”

“Không được, ai biết anh có đổi mã số hay không, tôi muốn tiền tươi.” Thủy Miếu Miếu cười hì hì nói.

Dạ Lăng Dật: “...”

Trong mắt anh đen nhánh nhìn ví trong tay cô, muốn nói rồi lại thôi.

Thủy Miếu Miếu nhìn bộ dạng kinh ngạc của anh ta, có chút ngốc, mặt hơi đỏ lên ánh mắt lúng liếng nhìn rất khả ái.

Thủy Miếu Miếu che miệng cười, cảm thấy hiện tại có thù phải báo thù, có oán phải báo oán.

Cô đắc ý nhìn Dạ Lăng Dật, nghiêng đầu nghịch ngợm nói: “Anh cầu xin tôi đi, cầu xin tôi sẽ trả lại tiền cho anh, nếu không anh ngay cả tiền phòng cũng không trả nổi. Ha haa.”

Dạ Lăng Dật mặt méo xệch, trầm giọng nói: “Tôi có thể dùng thẻ để trả.”

“Ừ.” Đứng rồi, tiền trong thẻ ngân hàng.

Dạ Lăng Dật nhìn gương mặt xinh đẹp trước mặt, giọng thương lượng: “Tôi sẽ chuyển khoản trực tiếp vào thẻ của cô.”

Chương 200: Em có thể hư hơn nữa không?

Thùy Miếu Miếu gật đầu nói: “Nơi này để cho anh nói nhảm sao? Tôi đã nói rồi, tôi chỉ thích tiền mặt, tôi cũng không có nhiều thời gian để bồn chồn với đại gia các anh, nếu như anh không có tiền vậy thì tôi đi trước.”

Thùy Miếu Miếu nói xong, cúi người nhặt vấy.

Dạ Lăng Dật đưa tay đặt lên bộ váy của cô.

Thùy Miếu Miếu rút ra, nói: “Buông ra.”

Tầm mắt Dạ Lăng Dật vừa đứng rơi vào phần ngực của cô.

Ánh mắt anh khác thường, hồng lên vài phần, trầm giọng nói: “Tôi không cho cô đi.”

Thùy Miếu Miếu chớp mi, buông tay ra đứng thẳng lạnh nhạt nói: “Anh còn tiền không? Còn tiền thì nói tiếp.”

Ánh mắt Dạ Lăng Dật lúc này không còn bình tĩnh, trong mắt thoáng hiện lên tia sắc bén, ngực phập phồng: “Có phải ai cho cô tiền, cô cũng đồng ý bán thân?”

Thùy Miếu Miếu khóa Dạ Lăng Dật trong tầm mắt, anh ta đâu có ý hỏi, mà anh ta đang muốn khẳng định.

Cô lười phải giải thích.

“Trong lòng anh đã có đáp án, hỏi tôi làm gì, tôi nói anh tin sao?” Thùy Miếu Miếu tiếp tục rút bộ váy của mình.

Xoạc một tiếng.

Bộ sườn xám giống như bị xé rách.

Thùy Miếu Miếu nhìn về phía Dạ Lăng Dật, không vui buông tay nói: “Kéo nữa đi,裳 nào cũng rách rồi.”

Dạ Lăng Dật chớp mi, trên mặt có một loại cảm giác khó xử, trầm giọng nói: “Tôi đền cho cô.”

Cửa đột nhiên mở ra.

Trong mắt Dạ Lăng Dật lóe lên một tia sắc bén, không nghĩ ngợi gì lập tức nhét bộ sườn xám vào trong tay Thùy Miếu Miếu, vốn định giúp cô che đi thân thể.

Nhưng Thùy Miếu Miếu không kịp nhận, bộ sườn xám rơi xuống chân cô.

Thẩm Mặc Thần đẩy cửa đi vào, thấy Thùy Miếu Miếu trên người chỉ còn bộ đồ lót.

Mắt của anh sâu thẳm, đen nhánh giống như dòng nước xoáy.

Làm người khác không thể biết được anh đang suy nghĩ điều gì.

Thế nhưng, khóe miệng anh nhếch lên một nụ cười, mặc dù vô cùng kinh diễm nhưng trong mắt chẳng có lấy một tia vui vẻ.

Làm cho Thùy Miếu Miếu cảm thấy ánh mắt sâu thẳm này, giống như một con dã thú ngủ đông, có một loại cảm giác rợn tóc gáy.

Cô biết, anh nhìn thấy cô trong bộ dạng này rất giống như cô đang dụ dỗ Dạ Lăng Dật, tự mình coi hết quần áo.

Mặc dù vậy, cô vẫn có thể tự hào đắc ý.

Bởi vì, cô vốn đã nói với Thẩm Mặc Thần cô yêu Dạ Lăng Dật.

Đây là một cơ hội tốt, để Thẩm Mặc Thần tin rằng cô không nói dối.

Nhưng hết lần này đến lần khác, cô không khỏi chột dạ, tay cũng thấy run rẩy, chân giống như bị tê, không cách nào nhúc nhích.

Dạ Lăng Dật nhìn cô không bắt được y phục, lại bị người đàn ông khác nhìn thấy hết, đã thế lại đứng không nhúc nhích, vô cùng thân nhiên giống như chuyện này là chuyện bình thường, lập tức nghĩ ngay rằng cô đối với người đàn ông nào cũng vậy, giống như là việc cởi quần áo đã trở thành thói quen.

Ánh mắt Dạ Lăng Dật càng lạnh như băng, giọng giống như là gió đông ngàn năm băng lãnh, không nhiệt độ nói: Mặc quần áo của cô vào, rồi rút.”

Thủy Miếu Miếu chậm rãi nhìn qua, ánh mắt dò xét về phía Dạ Lăng Dật sau đó vội vàng nhặt váy lên mặc vào.

Phản khóa kéo bị xé rách.

Cũng may không quá nghiêm trọng, chỉ hở ít.

Thủy Miếu Miếu không quá để ý đến lời anh ta vừa nói, đi ra ngoài rồi hãy nói.

Cô buồn bực hướng ra phía cửa ngoài.

Thẩm Mặc Thần bước theo, thân thể cường tráng ngăn lại trước mặt Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu lách qua một bên, từng bước bước ra. Thẩm Mặc Thần thấy vậy bước qua vài bước, một lần nữa chặn cô lại.

Thủy Miếu Miếu tức giận, cau mày nhìn Thẩm Mặc Thần thốt lên: “Chó tốt không cản đường.”

“Tôi có phải là chó hay không, em còn không biết sao?” Thẩm Mặc Thần hơi nhếch khóe môi, tà nhỉnh nói.

Nếu như anh là chó, thì cô cũng là chó.. mỗi ngày ...

Xóa.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Muốn chết

Mặt Thủy Miếu Miếu phát hồng, xấu hổ đẩy Thẩm Mặc Thần.

Đầu ngón tay đặt ở trên lồng ngực anh, cảm giác được nhiệt độ nóng rực cách quần áo truyền đến lòng bàn tay cô.

Cô muốn lùi bước, ngón tay run một cái.

Nhưng cô thật muốn đi ra ngoài.

Thủy Miếu Miếu gia tăng lực đẩy.

Nhưng căn bản anh không nhúc nhích tí nào.

"Sờ đủ chưa?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô mất tự nhiên nhìn Thẩm Mặc Thần, đối diện đôi mắt đen như mực của anh.

Một tia sắc bén từ trong con ngươi anh hiện ra, nguy hiểm không ngôn ngữ.

Thẩm Mặc Thần cầm tay phải của cô.

Nhiệt độ bàn tay anh giống như là đầu mẩu thuốc lá.

Thủy Miếu Miếu mở to đôi mắt, trong đầu hiện lên một ý niệm, cô gặp xui xẻo.

Trong tiềm thức, cô muốn chạy trốn.

Nhưng, còn không có bước được chân.

Thẩm Mặc Thần đưa tay phải ra, vòng lấy phía sau lưng cô, khóa ngang hông cô, kéo một phát.

Thủy Miếu Miếu đụng vào lồng ngực cứng rắn như sắt của anh.

Anh buông cô ra, tay trái xuyên qua tóc cô, giữ gáy cô, để cho cô bị ép ngẩng lên, anh cúi người, hôn lên môi cô.

Thủy Miếu Miếu kinh hãi lưng đều cứng ngắc, tranh thủ thời gian mím môi vào.

Thẩm Mặc Thần không vui, phả toàn bộ tức giận lên mặt mặt cô, lưỡi đỏ phác họa trên bờ môi cô, hút vào trong miệng, khẽ cắn.

Thủy Miếu Miếu nhú mày, dùng hết sức bú sữa mẹ, cắn chặt răng.

Thẩm Mặc Thần đảo qua răng cô, nếm được mùi đậu phộng, nạy răng cô ra.

Không cạy ra.

Thẩm Mặc Thần nhếch khóe môi, tay đặt ở trên lưng cô đột nhiên dùng sức.

Thủy Miếu Miếu bị đau, kêu lên một tiếng đau đớn.

Anh thừa cơ tiến vào trong miệng của cô, chọc đầu lưỡi của cô.

Thủy Miếu Miếu trốn tránh đầu lưỡi, muốn đẩy anh ra ngoài, thế nhưng miệng lớn như vậy, cô muốn tránh cũng không được.

Thẩm Mặc Thần đẩy nước bọt của anh vào trong miệng cô, chặn lấy môi cô, cô bị ép nuốt xuống.

Thủy Miếu Miếu đỏ bừng mặt, không khí cũng không qua được, dùng mũi hít sâu một hơi.

Hít vào đều là hơi thở của anh, vẫn đục, não đã quá tải.

Không có cách, nuốt xuống.

Lúc này Thẩm Mặc Thần mới hài lòng, nhắm mắt lại, ngậm lấy đầu lưỡi cô, hút vào trong miệng của anh, bắt chước cái tần suất trước đó của họ.

Thủy Miếu Miếu gấp trên mũi xuất hiện mồ hôi trong suốt, nhưng không có biện pháp nào.

Dạ Lăng Dật còn ở trong phòng bao, cô cảm thấy là Thẩm Mặc Thần cố ý.

Cô đẩy anh không được, lại cắn không được, còn bị ép nuốt, toàn bộ dạ dày đều không thoải mái, cuộn lên, kêu gào.

Lão hồ không phát uy, khi cô là mèo bệnh.

Thủy Miếu Miếu giơ chân, giẫm mạnh lên mu bàn chân của anh.

Thẩm Mặc Thần bị đau, nhú mày, mở to mắt, trong mắt thâm thúy lóe lên tia sắc bén.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu run lên, nghĩ thầm cô xui xẻo rồi.

Quả nhiên, bàn tay Thẩm Mặc Thần dời xuống, nắm chặt cái móng vung cao, bàn tay xiết chặt, buông ra, bóp càng chặt, tới gần anh.

Cô có thể cảm giác được, cái kia, đang thành hình, mang theo nhiệt lượng không thể đỡ, để cho cô không coi nhẹ được.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, lỗ tai đều đỏ, không biết là xấu hổ, hay là huyền ảo.

Thẩm Mặc Thần thật là xấu, biết chỗ nào mẫn cảm nhất của cô.

Cách váy và quần, cô đều cảm giác được, một chỗ đều bị trêu chọc.

Rõ ràng không muốn, thế nhưng, trên chân không có sức, chân như nhũn ra.

Dứt khoát, một cái chân khác cũng giẫm lên mu bàn chân Thẩm Mặc Thần.

Đột nhiên, bà vai bị người ta tóm lấy.

Một lực rất lớn, kéo cô ra, Thủy Miếu Miếu lao đảo mấy bước.

Dạ Lăng Dật ngăn trước mặt cô, lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, cứng cầm, toàn thân giống như bao phủ ánh sáng lạnh.

Chương 202: Giường chiếu

Thùy Miếu Miếu không nghĩ tới Dạ Lăng Dật sẽ giúp cô, chỗ sâu nhất trong lòng dấy lên một ngọn lửa nhỏ, huyết dịch ấm áp, tâm đều run rẩy nhẹ nhàng, tràn đầy hi vọng nhìn Dạ Lăng Dật.

Cái mũi của cô ê ẩm, lúc bị đối xử, có người giúp, sẽ vô cùng ủy khuất.

"Tiểu..." Thùy Miếu Miếu muốn gọi Dạ Lăng Dật, xưng hô còn không chưa phát ra, liền nghe Dạ Lăng Dật châm chọc nói: "Cô ta chẳng qua là gái ở đây, Thẩm tổng sẽ không phạm vị như thế chứ, anh cũng không sợ nhiễm bệnh sao?"

Thùy Miếu Miếu dừng lại, nước mắt lưu động trong hốc mắt cũng dừng lại, tâm lập bộp một tiếng, bẽ nát.

Cô giống như là bị người nâng lên tầng mây, bỗng nhiên đẩy xuống.

Bò cao, khi rơi máu chảy đầm đìa.

Đau đớn nhanh chóng lan tràn đến toàn thân.

Nếu như chờ mong sẽ chỉ làm cô đau hơn, như vậy, cô cũng không tiếp tục mong đợi với Dạ Lăng Dật, cũng không tiếp tục nhớ.

Thùy Miếu Miếu điều chỉnh hơi thở, trực tiếp đi qua bọn họ, anh tuấn mở cửa phòng, rồi đi.

Cô đi vào nhà vệ sinh, ngồi xổm trong gian vệ sinh trong cùng, mở ví của Dạ Lăng Dật ra, nhìn thấy ảnh chụp của anh ta và vị hôn thê.

Dạ Lăng Dật lạnh lùng không đổi, vị hôn thê của anh ta ngọt ngào kéo anh ta, đoan trang, ưu nhã, cười ngọt ngào.

Có lẽ cái này, là chuyện về vương tử và công chúa.

Cô chẳng qua là một quần chúng.

Chỉ là, tâm chậm rãi đau, từng giờ từng phút chua xót chảy vào bên trong xương tủy.

Đến mức, thị giác chết lặng, tâm đều có thể không đau.

Thùy Miếu Miếu lấy tấm hình này ra, cũng không muốn lấy ví của anh, bên trong nhét một tấm hình bị rơi ra ngoài, rơi xuống đất.

Thùy Miếu Miếu xoay người nhặt lên, nhìn thấy tấm hình này, trong nháy mắt nước mắt ứa ra thật lâu liền rơi xuống.

Lúc bọn họ học trường cấp 3, rất nhiều học sinh còn không có điện thoại di động, Dạ Lăng Dật lại có một chiếc điện thoại di động đầy đủ chức năng.

Lúc đó điện thoại di động bán hơn một vạn.

Có rất nhiều trò chơi, chụp ảnh cũng rất rõ ràng.

Cô lúc ấy rất đom đàng, thích Dạ Lăng Dật cầm điện thoại chụp ảnh cho mình.

Nhưng, Dạ Lăng Dật không thích chụp ảnh.

Có lần, cô nhìn thấy bạn học A và bạn trai chụp ảnh chung rất hâm mộ, cô muốn cùng Dạ Lăng Dật chụp ảnh, Dạ Lăng Dật cự tuyệt, cô rất tức giận, mấy ngày đều không để ý Dạ Lăng Dật.

Không cùng đi học với anh ta, cũng không tan học cùng anh ta, anh ta mua bữa sáng cho cô cũng không ăn, mua quà cũng không nhận.

Chiến tranh lạnh tuần lễ, vào sáng thứ 6 lúc cô còn đang ngủ, lần đầu tiên Dạ Lăng Dật trèo qua cửa sổ nhà cô, ép cô ở trên người.

Lúc Thùy Miếu Miếu buồn ngủ nhìn thấy anh ta, anh ta hôn lên mặt cô, cầm điện thoại di động chụp một tấm, đưa di động cho Thùy Miếu Miếu.

Thùy Miếu Miếu nhìn thấy Dạ Lăng Dật leo cửa sổ tiến vào, chỉ thấy thẹn thùng và cảm động, bụm mặt, cười hi hi lắc mông, nũng nịu nói ra: "Tiểu Dật, đây là ảnh giường chiếu của chúng ta sao? Em rất thích."

Dạ Lăng Dật nhìn cô, hơi giương khóe miệng.

Thủy Miếu Miếu xoay người, ép Dạ Lăng Dật dưới thân.

Lúc đó cô chưa rửa mặt, răng không có đánh, mặc áo ngủ rộng rãi, tóc vẫn rối bời, tự nhiên ép lên, rơi vào trước ngực Dạ Lăng Dật.

Thủy Miếu Miếu nghiêng đầu, đối diện thoải di động, lại chụp một tấm.

Cô ngồi ở trên người anh ta, nhìn ảnh chụp, lại mơ hồ phát hiện, dưới mông có chút không đúng.

Anh ta lớn.

Thủy Miếu Miếu hải hùng nhảy từ trên người anh ta xuống, chẳng qua khi đó bọn họ còn nhỏ, tuổi tác chưa đủ, Dạ Lăng Dật không có làm ra hành vi khác người.

Lúc đầu hẹn xong, lên đại học sẽ với nhau.

Cô trở thành người phụ nữ của anh ta.

Không nghĩ tới, đại học còn chưa tới, bọn họ đã tách ra.

Thủy Miếu Miếu không nghĩ tới, anh ta còn giữ tấm hình cô ngồi ở trên người anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 203: Ra ổ sói lại về hang hổ

Nhớ lại, là kỷ niệm vẫn có một thứ không cam lòng?

Thủy Miếu Miếu không biết Dạ Lăng Dật nghĩ như thế nào, xác định duy nhất, cô và Dạ Lăng Dật không thể nào, anh ta tuyệt đối sẽ không tiếp nhận sự thật cô sinh con cho người đàn ông khác, cho nên, coi như đau, cô đều phải cố gắng dứt bỏ, cho dù cắt từ lòng đào ra một miếng thịt.

"Cốc, cốc." Có người gõ cửa nhà vệ sinh.

Thủy Miếu Miếu tỉnh táo lại, lau khô nước mắt, kẹp ảnh chụp giữa đùi, mở cửa, nhìn thấy là một cô gái cũng mặc áo dài.

Cô gái nhìn sang Thủy Miếu Miếu, nhìn thấy khóa kéo của Thủy Miếu Miếu bị hỏng, đôi mắt còn hồng hồng giống bạch thỏ.

Cô ta nghi ngờ hỏi "Cô không sao chứ? Có phải khách bắt nạt cô hay không?"

Thủy Miếu Miếu lắc đầu, cong đôi mắt như nguyệt, giải thích nói: "Không có đâu, vừa rời vào nhà vệ sinh, trượt một phát, đồ bị rách."

"À, vậy cô mau ra ngoài tìm chị Sadie đi, chỗ chị ấy có quần áo mới, cô đổi bộ khác, hiện tại còn sớm, cô còn có thể tiếp thứ phòng thứ hai." Mỹ nữ nói xong, đẩy cửa phòng vệ sinh bên cạnh, đi vào.

Thủy Miếu Miếu nghĩ đến, hiện tại cô đi ra, nhiệm vụ quan trọng là tìm một người khách ở đây, giúp cô lấy di động về.

Cô tìm đâu đây?

Chờ ở phòng vệ sinh, không thích hợp.

Trong phòng bao có phòng vệ sinh.

Thủy Miếu Miếu quyết định ra ngoài tìm vận may, chắc chắn sẽ có khách qua phòng bao, cũng chắc chắn sẽ có khách muốn rời đi.

Sau khi Thủy Miếu Miếu nghĩ xong, lén lén lút lút đi ra khỏi phòng vệ sinh, đứng trước các phòng bao.

Cuối cùng, ở chỗ góc cua, thấy được một người đàn ông không biết từ đâu xuất hiện.

Thủy Miếu Miếu vội vàng đi tới, toét nụ cười, nhẹ nhàng nói: "Người khách, anh có thể giúp tôi một chuyện không?"

Người khách còn chưa có trả lời, sau lưng Thủy Miếu Miếu truyền đến tiếng bén nhọn: " cô muốn người ta hỗ trợ cái gì?"

Thủy Miếu Miếu quay người, nhìn thấy Sadie mang theo hai bảo vệ đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

Cô cảm thấy lưng có khí lạnh, chuyện cô là ký giả, sẽ không bị phát hiện chứ?

Thủy Miếu Miếu chợt dạ nở nụ cười, gọi: "Chị Sadie."

"Thủy Miếu Miếu, tôi theo dõi cô trong phòng quan sát rất lâu, cô luôn lẩn quẩn ở các phòng bao, điện thoại di động trước đó sẽ không phải là của cô chứ, mà cô, hiện tại muốn nhờ khách tới lấy điện thoại giúp cô sao?" Sadie chất vấn.

Thủy Miếu Miếu dừng một chút, rừ rừ.

Đều nói hiện tại chảy đầy nước mắt, lúc nói chuyện yêu đương trong đầu nhúng nước.

Mẹ.

Nước trong đầu cô còn chưa khô hoàn toàn sao? Mới có thể làm chuyện trộm gà trộm chó dưới mí mắt người ta.

Sadie nhìn Thủy Miếu Miếu không cãi lại, cho hai bảo vệ to khỏe bên cạnh ánh mắt.

Bảo vệ cường tráng hung hăng đi về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu lui về sau một bước.

"Tôi ghét nhất cơm và ký giả, Hồng Từ Hương cô cũng dám vào? Bắt lấy cô ta." Sadie tàn nhẫn nói.

Thủy Miếu Miếu còn chưa kịp bước chân, liền bị bảo vệ túm lấy cánh tay.

Sức bảo vệ to như trâu, Thủy Miếu Miếu không cần gãy dựa, cũng biết thực lực cách xa, phản kháng, tương đương với lấy trứng chọi đá.

Cô nhìn thấy ví tiền trên tay Dạ Lăng Dật, nhanh trí nói ra: "Chị Sadie, chị hiểu lầm, em không phải cơm. Lúc em ra cửa, nhặt được ví của Dạ tổng, không dám tự mình đi trả, lo Dạ tổng nói là em trộm, cho nên, mới tìm khách hỗ trợ trả về."

"Thật sao?" Sadie không tin, tiếng hung dữ: "Ví có bị trộm hay không? Tôi thấy vẫn là tìm Dạ tổng hỏi rõ ràng thì tốt."

"Mang cô ta qua phòng 6022!" Sadie ra lệnh.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Khiêu vũ với bầy sói

Cô mới vát và leo ra từ miệng sói, lại bị đưa vào hang hổ sao?

Thủy Miếu Miếu liếc nhìn sắc mặt Sadie lạnh lùng, lại dò xét hai bảo vệ to con.

Cô có loại trực giác, Dạ Lăng Dật sẽ không giúp cô, không chỉ có như thế, thấy được anh anh ta vị hôn thê bị giấu ở trên đùi, sẽ còn nổi trận lôi đình, hận không thể chém cô.

Đưa đầu một đao, rứt đầu một đao, đi vào bị Dạ Lăng Dật nhục nhã một lần, không bằng lớn gan, chết đi.

Nghĩ tới đây, tròn mắt Thủy Miếu Miếu chuyển động, đi theo đám bọn họ đến chỗ góc cua, sau đó bỏ chạy như một làn khói.

Bảo vệ kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu chạy tới cửa thang máy.

"Bắt lấy cô ta, đừng cho cô ta chạy." Sadie gào với bảo vệ.

Thủy Miếu Miếu nóng nảy ấn thang máy, thang máy còn nhàn hạ đi lên.

Mắt thấy bảo vệ đuổi tới.

Thủy Miếu Miếu từ bỏ thang máy, chạy vào lối thoát hiểm, một bảo vệ cường tráng khác cản ở cửa.

Thủy Miếu Miếu định chuyển hướng, bọn họ đã đuổi tới.

Bảo vệ đứng ở cửa thoát hiểm tiến lên, vịn ngược tay cô.

Vai đau tới rút gân, lưng Thủy Miếu Miếu cứng ngắc, phàn nàn nói: "Bắt được là được rồi, không cần dùng sức như thế, đại ca, tôi và anh không oán không hận."

Sadie đi tới, trừng mắt nhìn Thủy Miếu Miếu, vung tay lên mặt Thủy Miếu Miếu, tức giận nói; "Dám gạt tôi, cô không muốn sống."

Trên mặt Thủy Miếu Miếu đau rất, mắt nổi đom đóm.

"Chị Sadie, xử lý như thế nào?" Bảo vệ hỏi.

Sadie cau lên nụ cười, ngón trỏ son đỏ lướt từ mặt đến ngực Thủy Miếu Miếu, ánh mắt đột nhiên trở nên ngoan lệ, nói ra: "Cô ta không thích làm gái ở đây sao? Đưa đến phòng thẩm vấn, bây giờ, chị mời các anh em nhắm nháp tiệc."

Thủy Miếu Miếu có loại cảm giác rợn cả tóc gáy, tiệc trong miệng Sadie nói, không phải là cô sao?

"Sadie, Trung Quốc là quốc gia pháp luật, nếu như cô ép buộc tôi làm việc tôi không nguyện ý, ngày mai, các người sẽ nhận thư luật sư của tôi." Thủy Miếu Miếu thừa cảnh cáo nói.

Sadie không có chút sợ hãi, vỗ lên mặt Thủy Miếu Miếu, hung ác nham hiểm nói: "Vậy cô đợ video x của cô bị phát trên mạng đi, lúc đó cô thành minh tinh, tuyệt đối đừng quên cảm ơn chị đây."

Thủy Miếu Miếu cảm giác Sadie không phải nói đùa, trong đôi mắt đẹp hiện lên kinh hoàng, dùng toàn bộ sức mạnh giãy dụa, thế nhưng, căn bản không tránh thoát được.

"Dẫn cô ta đi, thẩm vấn cho tốt." Sadie ra lệnh.

Bảo vệ kéo Thủy Miếu Miếu đi.

Thủy Miếu Miếu ngồi xồm xuống, gia tăng lực cản.

Bảo vệ nhấc Thủy Miếu Miếu lên, linh hoạt vác cô lên vai, đứng ở cửa thang máy chờ thang máy.

Thủy Miếu Miếu đánh vào vai bảo vệ, căn bản là vô dụng.

Cô nhìn thấy Thẩm Mặc Thần từ chỗ góc cua đi ra, không chú ý đến sầu cũ hận mới, vội vàng gọi Thẩm Mặc Thần: "Thẩm Mặc Thần, cứu tôi."

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, hiện lên ánh sáng sâu xa, lười biếng đi về phía Sadie, dò xét liếc Thủy Miếu Miếu bị khiêng, nói với Sadie: "Buông cô ấy xuống."

Sadie không dám tùy tiện đắc tội khách ở đây, thay đổi vẻ mặt, vừa cười vừa nói: "Vị khách này, nhân viên chúng ta phạm chút sai, chỗ này của chúng tôi có chứng quy tắc của nơi này."

"Ai là nhân viên của cô, hợp đồng lao động đâu, cô có không?" Thủy Miếu Miếu phản bác.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần nhìn Sadie sắc bén, giọng lạnh mấy phần, toàn thân tràn đầy cảm giác áp bách mạnh mẽ: "Tôi nói, buông cô ấy xuống."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Vương giả trở về

Sadie không khỏi sợ hãi, cho bảo vệ ánh mắt.

Đình một tiếng, lúc thang máy mở ra, bảo vệ buông Thủy Miếu Miếu xuống, thân thể cao lớn ngăn cửa thang máy.

Thẩm Mặc Thần đi đến trước mặt Thủy Miếu Miếu, ngón cái nhẹ nhàng lướt qua dấu tay trên mặt Thủy Miếu Miếu, trong mắt lóe lên thương tiếc anh

không có phát giác được, lạnh lùng nhìn về phía Sadie, lạnh giọng hỏi: "Cô đánh sao?"

"Nha đầu này là ký giả, mang điện thoại di động vào chụp ảnh, cho nên dạy dỗ chút." Sadie ngượng ngập vừa cười vừa nói.

Thẩm Mặc Thần khẽ cười, trầm giọng nói với Sadie: "Hai loại phương án, hoặc là, cô tự động xéo khỏi nơi này, hai là lấy sức ngang vậy tát mười cái."

Sadie nhú mày, do dự.

Vừa rồi lúc đăng ký, biết anh họ Thẩm, nhưng còn không biết lai lịch của anh cụ thể, thế nhưng khí thế vương giả của anh, lại khiến người ta không coi nhẹ được.

Sadie cười khan nói: "Cái này không tốt lắm đâu. Nha đầu này là người của Thẩm tổng sao?"

"Người nào?" Thẩm Mặc Thần khẽ cười, đưa tay, ôm eo Thủy Miểu Miểu, kéo cô vào trong ngực của mình, xác định nói: "Người phụ nữ của tôi."

Thủy Miểu Miểu run lên một cái, giống như bị cái gì đụng phải, sinh ra một làn gợn sóng.

Đến bàn tay nắm chặt eo cô, cô đều cảm thấy vô cùng nóng rực, giống như anh không ngừng truyền nhiệt cho cô, làm cho cô cảm thấy an tâm.

Thủy Miểu Miểu rù đôi mắt xuống, lông mi khẽ run.

Sadie kinh ngạc, đánh giá Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần cho Sadie thời gian xem xét thời thế.

Anh nhìn xuống gương mặt tinh xảo của Thủy Miểu Miểu, hỏi: "Em là người phụ nữ của tôi, em không phản đối sao?"

"Ừm?" Thủy Miểu Miểu ngược mắt, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, đối diện đôi mắt tà mị thâm thúy của anh.

"Không là người phụ nữ của tôi, tôi có thể không cứu em." Thẩm Mặc Thần ý vị nói, buông tay trên người cô.

Không có nhiệt độ bàn tay anh, trong nháy mắt, cảm thấy lạnh lẽo.

Anh sẽ không thấy chết mà không cứu chứ?

A.

Lấy tính cách xấu bụng của anh, khẳng định sẽ.

Thủy Miểu Miểu vội vàng nắm chặt tay anh, đặt ở ngang hông mình, đáng yêu nói: "Vâng, lúc nào không phải? Không phải luôn vậy sao?"

Thẩm Mặc Thần vui vẻ nở nụ cười.

Coi như biết lúc này cô mới nói ra như vậy, anh vẫn cảm thấy, Thủy Miểu Miểu trong lòng anh, vô cùng đáng yêu.

Thủy Miểu Miểu thấy Thẩm Mặc Thần cười, trong lòng thở dài một hơi, cũng nheo đôi mắt, toét nụ cười.

Sadie nhìn bọn họ ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, sắc mặt tái xanh, nói ra: "Nếu như vậy, chỉ sợ, tôi cũng không thể để cho anh mang cô ta đi."

"Để cho giám đốc các người tới gặp tôi." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

"Ngại quá, giám đốc không ở đây." Sadie qua loa một câu, nháy mắt với bảo vệ.

Bảo vệ chuẩn bị tiến lên, giám đốc ngồi chỗ VIP vội chạy đến, nóng nảy nói: "Dừng tay."

Ông ta run rẩy nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, trong mắt tràn đầy sợ hãi, chạy tới.

"Giám đốc, bọn họ là ký giả..." Sadie chuẩn bị nói rõ, vẫn chưa nói xong, liền bị giám đốc quát lớn: "Cô im miệng."

Sadie dừng một chút.

Giám đốc cong lưng, cung kính trước mặt Thẩm Mặc Thần, cười một cách nịnh nọt nói: "Thẩm tổng đại giá quang lâm, không có tiếp đón từ xa."

"Đi." Thẩm Mặc Thần ngăn ông ta lại, ánh mắt sắc bén lướt qua Sadie, lúc chuyển mắt nhìn về phía Thủy Miểu Miểu, ánh mắt lại nhu hòa mấy phần, hỏi: "Cô ta đánh em mấy cái?"

Thủy Miểu Miểu nhìn điệu bộ này, giám đốc cũng sợ Thẩm Mặc Thần sao?

Cô thận trọng, giờ lên một ngón.

Thẩm Mặc Thần cầm ngón tay Thủy Miếu Miếu, liếc xéo giám đốc, ra lệnh: "Trả lại cô ta gấp mười lần, tôi không muốn thấy được cô ta trong nghề này."

Cô ta, là chỉ Sadie.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206: Ăn gan hùm mật báo

Thủy Miếu Miếu bị Thẩm Mặc Thần khí tràng cho rung động đến rồi.

Đồng thời cũng ý thức được, Thẩm Mặc Thần càng có quyền thế hơn so với trong tưởng tượng của cô, một câu, liền có thể chi phối người khác.

Trước kia lúc cô không mang não, còn đánh anh ta hai cái, có thể lựa chọn mất trí nhớ không?

"Cái kia, điện thoại di động tôi còn ở chỗ chị ta." Thủy Miếu Miếu rút ngón tay của mình ra, nắm thành nắm tay nhỏ, buông xuống, khẽ nói.

Thẩm Mặc Thần liếc xéo Sadie, hỏi: "Điện thoại di động của cô ấy đâu?"

Sadie tát mình một cái, cầu xin tha thứ: "Là tôi có mắt như mù, Thẩm tổng, ngài hãy bỏ qua tôi đi."

Sadie lại đánh mình một cái.

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng, nhìn cũng không muốn tha thứ cho Sadie, quay về phía giám đốc, hỏi: "Điện thoại di động đâu?"

Sadie vội vàng qua qua sánh lấy điện thoại di động, đưa cho Thẩm Mặc Thần, chân chó giải thích nói: "Khách trong phòng VIP không phú thì quý, rất nhiều quan lớn ngôi sao, không cho phép ký giả vụng trộm tiến vào, tôi cũng là bảo vệ bí mật của khách mới làm như thế."

"Đúng vậy, Thẩm tổng, Sadie cũng vì làm việc cho công ty." Giám đốc nói chuyện giúp Sadie.

Thẩm Mặc Thần khẽ cười, nhận điện thoại di động, trong mắt không có một chút gợn sóng, nói với giám đốc: "Làm việc vì mình hẳn nên vui vẻ, mặc kệ người này chấp hành giám đốc hay là quản lý, tôi nghe nói Sadie thường xuyên bức ép một số phụ nữ làm chuyện không muốn làm, còn dẫn đến nhân viên tự sát thì sao?"

Sắc mặt giám đốc tái nhợt.

Tuần trước có "Công chúa" muốn về nhà đính hôn, không muốn làm, Sadie ép buộc "Công chúa" và bảo vệ chip video x, dẫn đến "Công chúa" nhảy lầu tự sát.

Chuyện này bị ông ta ép xuống, không có đăng tin, cũng bồi thường người nhà "Công chúa" tiền.

Vốn cho rằng thần không biết quỷ không hay, sao Thẩm tổng lại biết?

"Tôi phải làm sao." Giám đốc cúi đầu, run sợ trong lòng nói.

Chân Sadie nhũn ra, sau đó lao đảo mấy bước.

Thẩm Mặc Thần hiện lên nụ cười, cũng không vạch trần, nắm chặt tay phải Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu tỉnh táo lại, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Bàn tay của anh lướt trên mu bàn tay cô, cầm lấy ví trong tay cô, mở ra.

Thẩm Mặc Thần nhìn lướt qua bên trong, mắt thâm thúy nhìn Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Anh ta."

Thủy Miếu Miếu nghe ra là câu trần thuật, cũng không có giấu diếm, lên tiếng: "Ừm."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên tia lạnh, cảnh cáo nói: "Nếu lần sau em còn dám cầm tiền của anh ta thì thử xem?"

Anh ném ví trên mặt đất, ra lệnh cho giám đốc: Trả lại ví cho Dạ Lăng Dật phòng 6022, thuận tiện nói cho anh ta biết, tôi mua."

"Vâng." Giám đốc nom nóp lo sợ nói.

Thẩm Mặc Thần ấn thang máy, kéo Thủy Miếu Miếu đi vào.

Thủy Miếu Miếu dò xét Thẩm Mặc Thần.

Anh ngậm miệng, đôi mắt đen kịt nhìn về phía trước, thấy không rõ anh đang nghĩ gì?

Bầu không khí trong thang máy đều bởi vì anh không nói lời nào mà ngưng kết thành số 0, vô cùng kỳ lạ.

Thủy Miếu Miếu háng giọng một cái, tán dương: "Vừa rồi Thẩm tổng thật là uy vũ."

Thẩm Mặc Thần giương lên khoe miệng, liếc xéo Thủy Miếu Miếu, hỏi ngược lại: "Tôi lúc nào không uy vũ hả?"

"Ha ha, mỗi ngày ngài đều uy vũ." Thủy Miếu Miếu nói theo anh.

"Thật sao?" Đôi mắt Thẩm Mặc Thần đột nhiên trở nên lạnh, giống như hai thanh cây đinh, muốn đóng cô vào trong mắt, nguy hiểm mườì phản hồi: "Đã cảm thấy tôi uy vũ, em còn dám chạy?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 207: Sinh mệnh cần vận động

Lưng Thủy Miếu Miếu cứng ngắc.

Anh muốn lời chuyện cũ sao?

Việc xấu quá khứ của cô loang lỗ, tùy tiện lời ra, cô đều chết chắc.

Thủy Miếu Miếu nuốt một ngụm nước bọt, giờ lên nụ cười vô hại, nói đùa: "Không phải nói, sinh mệnh cần vận động sao?"

"A." Thẩm Mặc Thần cười một tiếng, cô thật giỏi làm trò.

"Em đã thích vận động như vậy, đêm nay tôi để em vận động." Thẩm Mặc Thần nói, đến gần cô.

Thủy Miếu Miếu có loại dự cảm xấu, nhìn về phía giám sát trong thang máy, khuyên: "Tường ngăn có mắt, Thẩm tiên sinh, nghĩ lại cho kỹ."

Thẩm Mặc Thần nhìn bộ dạng cô khẩn trương, giống như con thỏ nhỏ, vừa động lòng người lại có một chút đáng giận.

Anh cúi người, cắn môi cô một cái.

Môi của cô mềm mại, giống như là kẹo bông gòn.

Thủy Miếu Miếu kêu lên một tiếng đau đớn.

Thẩm Mặc Thần nhìn xuống bờ môi sưng đỏ của cô, đồng tử tà mị tràn ngập một tầng ảo tưởng.

Anh lúc đầu chỉ muốn trừng phạt cô một chút mà thôi, nhưng phát hiện, hôn lên, liền không muốn buông.

Tay của anh đè lại sau gáy cô, không cho cô né tránh.

Đầu lưỡi linh hoạt vừa đi vừa về phác họa cánh môi cô, giống như là an ủi đau đớn vừa rồi.

Từ từ, tiến vào trong miệng của cô.

Thẩm Mặc Thần thích quán lấy đầu lưỡi của cô, để cho cô và anh ảnh hưởng lẫn nhau, tác động qua lại, còn thích, nuốt lấy hơi thở của cô, cũng rót của mình vào trong miệng cô, giống như bản năng của động vật, làm dấu ấn thuộc về anh trong cơ thể cô.

Tham muốn giữ lấy rất mạnh.

Thủy Miếu Miếu bị anh hôn không khí không vào được, dùng sức hô hấp, cũng đều là hơi thở của anh.

Đình một tiếng

Cửa thang máy mở ra.

Thủy Miếu Miếu lo lắng nhìn về phía cửa,

Mấy người đứng ở bên ngoài thang máy.

Cô và Thẩm Mặc Thần bị vây xem.

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt đầy máu, đấm bả vai Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần buông cô ra, đối diện ánh mắt xấu hổ của cô, ánh mắt lạnh mấy phần, hỏi: "Em không tình nguyện sao? Không phải nói thích làm vận động sao? Bây giờ bắt đầu vận động."

"Có người." Thủy Miếu Miếu nhắc nhở.

Người khách uống say ngoài cửa không vui, châm chọc nói: "Làm gái, còn có gì không tình nguyện, đừng nói dùng miệng của cô ta, dùng * của cô ta còn được."

Thủy Miếu Miếu chán ghét nhìn người uống say.

"Ô, còn trùng tôi, cô nàng cay cú." Người đàn ông say rượu đưa tay qua sờ mặt Thủy Miếu Miếu.

Tay còn chưa có đụng phải Thủy Miếu Miếu, đã bị Thẩm Mặc Thần cầm cổ tay.

Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nhìn kẻ đó, động khước miệng, nói ra: "Anh uống say."

"Buông ra." Người say rượu quát, ý vào mình to con, muốn đánh Thẩm Mặc Thần.

Nắm đấm vung về phía Thẩm Mặc Thần.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu thoáng qua một tia lo lắng.

Thẩm Mặc Thần dùng ba phần lực, nắm cổ tay người say rượu.

Người say rượu kêu rên một tiếng. Sắc mặt tái nhợt.

Thẩm Mặc Thần buông tay ra.

Người say rượu ôm cổ tay của mình, hoảng sợ nhìn Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần hiện lên nụ cười, vân đạm phong khinh, cầm hất qua cửa.

Người say rượu đau đầu tỉnh rượu, biết không phải là đối thủ của Thẩm Mặc Thần, xám xịt rời đi.

Thủy Miếu Miếu nhìn Thẩm Mặc Thần không có việc gì, thờ dài một hơi, buồn bực cúi đầu, chạy vào phòng của Sadie.

Mắt đen như mực của Thẩm Mặc Thần khóa bóng lưng Thủy Miếu Miếu lại, giương lên khước miệng.

Cô vừa rồi, giống như lo lắng cho anh.

Đình một tiếng

Mặt cửa thang máy khác mở, Dạ Lăng Dật nắm ví tiền từ trong đi ra, nhìn thấy Thẩm Mặc Thần, hỏi: "Cô ấy đâu?"

"Cô ấy? Ai vậy?" Thẩm Mặc Thần rũ đôi mắt, trong mắt không có nửa điểm gợn sóng hỏi.

Dạ Lăng Dật nhủ lòng mảy, đôi mắt tỉnh mạch, nhắc nhở: "Cô gái vừa rồi trong phòng bao, phục vụ nói, thấy cô ấy đi xuống cùng anh."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Cậu yêu cô ấy?

“Sao nào?” Thẩm Mặc Thần hơi nhếch khóe môi, nghi ngờ hỏi: “Cậu yêu cô ấy?”

Ánh mắt Dạ Lăng Dật lạnh vài phần, đứng thẳng, tay nắm thành quyền đến trắng bệch, lãnh đạm nói: “Không bao giờ có chuyện đó, tôi đuổi theo cô ta là vì cô ta đang cầm đồ của tôi.”

“Cô ấy cầm của cậu cái gì?” Thẩm Mặc Thần nói.

Dạ Lăng Dật không nhìn được, trong mắt xẹt qua gió lạnh: “Tôi nghĩ tôi không cần phải trả lời câu hỏi của anh.”

Thẩm Mặc Thần nhún vai, khóe miệng nhếch lên lười biếng nói: “Vậy thì tôi cũng không cần trả lời.”

Mắt Dạ Lăng Dật đen nhánh, trong mắt chất chứa tâm tình phức tạp, giọng cảnh cáo dành cho Thẩm Mặc Thần: “Tôi khuyên anh tốt nhất đừng có động lòng với cô ta.”

“Ha ha haa.” Thẩm Mặc Thần cười khế, căn bản không đoái hoài gì đến lời cảnh cáo, nói: “Nếu không thì sao?”

“Tôi muốn cô ta phải cô độc trong suốt quãng đời còn lại, sống không có tình cảm, không yêu được ai, không được ai yêu.”

Đó là một chứng bệnh cuồng loạn vì oán hận, đến đoạn tuyệt.

Nói xong, Dạ Lăng Dật hất cằm, cao ngạo xoay người bước nhanh ra bên ngoài rồi biến mất trong bóng tối.

Thẩm Mặc Thần nhắm mắt, nhớ tới nụ cười xinh đẹp, dáng vẻ linh hoạt của Thủy Miểu Miểu, trong lòng thoáng qua một tia khác thường không ổn định, tựa như là thương tiếc.

...

Thủy Miểu Miểu đem ảnh chụp cất vào trong ví, mắt đẹp khẽ chớp nhìn về phía ánh đèn.

Thẩm Mặc Thần, Dạ Lăng Dật, hai người này đều là những người đàn ông mà cả đời cô không muốn động vào.

Hết lần này đến lần khác, số mệnh giống như là một cái lưới vô hình, đem cô mắc vào trong đó.

Cô càng giãy dụa, lưới càng vây chặt.

Thủy Miểu Miểu thờ dài, liếc về phía cửa sổ do dự.

Nếu như cô trèo qua cửa sổ, là có thể chạy được nhưng còn điện thoại di động của cô, khẳng định sẽ không lấy lại được.

Điện thoại di động không lấy lại được, cô sẽ phải tiếp tục đi theo Dạ Lăng Dật nếu không chỉ còn nước tìm mấy cái ảnh hồi trung học của cô và Dạ Lăng Dật để quang lên trang nhất?

Hai lựa chọn, một là tiếp tục đi theo Dạ Lăng Dật, hoặc là đi nịnh nọt Thẩm Mặc Thần. Cô phát hiện, cả hai việc đều vô cùng chán ghét, mà chán hơn cả là phải gặp lại Dạ Lăng Dật.

Thủy Miểu Miểu khoác ba lô trên lưng, đi về phía cửa, không đi nịnh nọt Thẩm Mặc Thần thì biết làm sao?

Chuyện vật này, cô quen rồi, tinh thông lắm rồi.

Thủy Miểu Miểu mở cửa, liếc mắt nhìn thấy Thẩm Mặc Thần đang dựa người vào tường.

Ngón trỏ tay phải anh đang kẹp một miếng thuốc lá, khói mờ vây quanh anh khiến cho mắt anh càng thêm thâm trầm, mê mị làm cho người khác không thấy rõ nhưng lại từ trong làn khói Thủy Miểu Miểu cảm nhận được hơi thở vô cùng nguy hiểm.

“Thẩm Mặc Thần, bộ dạng hút thuốc lá của anh vô cùng mê người.” Thủy Miểu Miểu cười toe toét, ánh mắt cong như trăng khuyết, giọng tán dương.

Thẩm Mặc Thần thâm thúy nhìn Thủy Miểu Miểu, trong mắt vô cùng mềm mại.

Thủy Miểu Miểu hướng về phía anh cẩn thận vờn tay ra.

Thẩm Mặc Thần gạt tay cô xuống, giọng lên lớp: “Con gái không được hút thuốc.”

Sau đó, anh rất biết kiềm chế dụi đi miếng thuốc.

“Ai muốn hút thuốc, cái đó.” Thủy Miểu Miểu nhún mày, cười khả ái nói: “Tôi muốn lấy lại điện thoại di động.”

Thẩm Mặc Thần nheo mắt nhìn.

Anh hiểu được, cô tới lấy lòng anh là vì điện thoại di động.

Thẩm Mặc Thần vươn tay, ôm lấy hông cô, đem cô ôm vào ngực, mắt nhìn vào đôi mắt đang mở to của Thủy Miếu Miếu, trầm giọng hỏi: “Mấy ngày nay, em biết mình làm sai bao nhiêu chuyện không?”

Xóa.

Nợ cũ không cần trả a.

“Sai nhỏ không tính. Sai lớn mới tính. Anh nói có phải không Thẩm Mặc Thần?” Thủy Miếu Miếu mặt dày nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Sau này có tôi, không ai dám khi dễ em

“Trong mắt em, cái gì mới là sai lầm lớn? Cởi hết quần áo đứng trước mặt Dạ Lăng Dật có tính không?” Thẩm Mặc Thần nhìn thẳng vào mắt cô hỏi.

Bởi vì cảm nhận được lực tay anh rất lớn đang ôm xiết lấy hông cô, Thủy Miếu Miếu biết rằng chỉ cần cô nói sai một câu thôi nhất định là một trận gió tanh mưa máu.

“Nếu như anh vào muộn 10 giây, tôi đã mặc quần áo vào.” Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng nói.

Thẩm Mặc Thần ánh mắt thâm sâu nhìn cô.

Hiển nhiên, đáp án này anh không hài lòng.

“Biết hán ta vừa nói gì với tôi không?” Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

“Nói gì?”

“Hán ta muốn em cô độc suốt quãng đời còn lại, không có tình cảm, không yêu ai, không được bất cứ người nào yêu.” Ánh mắt sắc bén của Thẩm Mặc Thần khóa Thủy Miếu Miếu trong tầm nhìn: “Như vậy em còn yêu hán không?”

Thủy Miếu Miếu cảm giác lòng mình giống như bị gai đâm, máu cứ thế chảy ra ngoài, ngay cả không khí cũng trở nên mong manh, thờ thoi cũng thấy đau.

Anh ta có thể chán ghét cô nhưng cần gì phải oán hận, nói lời tổn thương cô như vậy.

Nhưng sự thật thường là không bao giờ giống như những gì cô nghĩ.

“Thủy Miếu Miếu, nếu trong lòng em còn một chút tôn nghiêm, thì hãy cách xa người đàn ông kia ra. Nếu không, em sẽ là người bị coi thường, không ai giúp được em đâu.” Thẩm Mặc Thần tức giận nói.

Thủy Miếu Miếu cười, che giấu nước mắt đang tràn lên khóe mắt, nhưng mà nước mắt cứ ngày một ứa lên, ngưng tụ lại rồi chảy thành dòng.

Thủy Miếu Miếu vội vàng lau, cười nói: “Thật buồn cười, anh ta nói tôi không có tình cảm thì tôi phải không có tình cảm sao? Nói không ai yêu tôi thì sẽ không có ai yêu tôi sao? Con tôi rất yêu tôi đấy. Người này, chưa đến giờ ngủ mà đã nằm mơ sao.”

Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu gượng cười, trong lòng đột nhiên cảm thấy như bị ai nhéo, phiền não trầm giọng nói: “Đừng cười nữa.”

Thủy Miếu Miếu lập tức thu lại nụ cười, mở to mắt nhìn anh, trong mắt vẫn còn nhiều nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nhìn bộ dạng đáng thương, rõ ràng muốn khóc mà không được khóc.

Thẩm Mặc Thần mềm lòng, hơi nhếch chân mày, nhẹ giọng nói: “Khóc đi, đây là lần cuối cùng em vì Dạ Lăng Dật mà khóc, sau này tuyệt đối không được như vậy nữa, có được không?”

Thủy Miếu Miếu nhìn anh, Dù những lời nói của Dạ Lăng Dật làm cô tổn thương nhưng nghe những lời nói của Thẩm Mặc Thần khiến cho cô cảm thấy vô cùng ấm áp.

Thủy Miếu Miếu không khóc nữa, nở nụ cười sáng lạng, nói: “Tại sao tôi phải khóc? Tôi không khóc, tôi bị tổn thương đã rất đáng thương rồi, tại sao còn phải để người khác hà hiếp được?”

Thẩm Mặc Thần nhìn Thủy Miếu Miếu cố gắng mỉm cười, trong mắt tràn ngập một nỗi xót xa, tay anh vòng qua gáy cô, ôm cô vào trong ngực.

Thủy Miếu Miếu nghe thấy tiếng trái tim anh đập, thích, thích, thích, rất có nhịp điệu.

Ngay cả nhiệt độ cơ thể anh cũng rất ấm áp.

“Sau này đã có tôi, tôi sẽ không để người nào khi dễ người phụ nữ của tôi.” Thẩm Mặc Thần khẳng định.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu khẽ run lên, giống như là bị cái gì đụng trúng, cảm giác tê tê.

Cô là một người cô đơn từ lâu, lúc nào cũng tự giải quyết mọi chuyện, không dựa vào người nào khác, dù có gian khổ, hơn nữa là phải chịu đựng, cô cũng cắn răng, mặt dày chống đỡ lại.

Bởi vì cô biết cô không còn ai để dựa vào.

Cô chỉ có Thủy Mộc Viêm làm niềm tin.

Bây giờ, đột nhiên từ trên trời rơi xuống một người, nói với cô rằng anh ấy sẽ bảo vệ cô.

Mặc dù không biết cảm giác ấm áp trong lòng từ đâu mà có, nhưng điều này dễ dàng làm cô cảm động.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Đáng yêu không

Nhớ lại lần ở nước Anh, cô lách thếch từ dưới sông lên, cả người giống như là cái xác không hồn, đi lững thững ở đường phố xa lạ.

Thân thể lạnh đến mức run lấy bầy, sắc mắt trắng bệch, môi tím bầm, trong lòng đau đớn mãnh liệt.

Cảm thấy không biết nên đi về đâu, cũng không biết mình sống tiếp để làm gì.

Không có người thân, không có bạn bè, không có người yêu.

Bị người thân vứt bỏ, bị bạn bè quên lãng, bị người yêu chán ghét.

Trong lúc đang tuyệt vọng, cô nhìn thấy một người châu á, người đó cho 1 kẻ hành khất 1 euro, khẽ mỉm cười.

Người đó mắt đen, tóc đen, da vàng.

Đang lưu lạc ở xứ lạ, thấy được người cùng màu da, cảm giác đặc biệt ấm áp.

Khi đó, trong người cô không có đồng nào, toàn thân ướt nhẹp, cũng không biết lấy đâu ra dũng khí đi tới trước mặt người đàn ông đó, dùng tiếng Trung hỏi: “Tôi có thể ôm anh không?”

Người đàn ông kinh ngạc nhìn cô.

Thủy Miếu Miếu không để người đàn ông ấy kịp cự tuyệt, đưa tay ôm lấy anh ta, cảm giác được nhiệt độ trên người anh ta, đang từng chút truyền qua thân thể cô, tâm trạng đang đè nén cũng phần nào nguôi ngoai.

“Tôi rất khổ, thật là rất khổ, trái tim giống như là muốn vỡ ra, không còn sức mà đứng dậy Tôi muốn về nhà nhưng tôi không có nhà.” Thủy Miếu Miếu nói xong, nhắm hai mắt lại, ôm chặt lấy người đàn ông xa lạ ấy, không ngừng khóc.

Cô khóc thật lâu, thật lâu, nước mắt cứ thế rơi xuống. Rồi cô gào khóc cho đến khi mặt trời lặn.

Người đàn ông ấy, cứ như vậy đứng ở đó, để cho cô khóc ướt áo của anh mà không hề nhúc nhích.

Lúc này, Thẩm Mặc Thần cho cô cảm giác giống hệt với lúc đó.

Cô giờ tay, muốn ôm Thẩm Mặc Thần để sưởi ấm, nhưng rồi lại bỏ tay xuống.

Cô biết, sự ấm áp này chỉ là tạm thời, qua đi ngược lại sẽ trở lên vô cùng lạnh.

Thẩm Mặc Thần là của Lý Tư Tư, không phải của cô.

Điều này cô rất rõ ràng.

Thủy Miếu Miếu khôi phục lại lý trí, suy nghĩ cẩn thận, ngồi xồm xuống, thoát ra khỏi ngực anh, cười nói: “Ai dám khi dễ tôi chứ, không muốn sống nữa sao?”

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần từ từ lạnh.

Cô không muốn dựa vào anh, hoặc là cô cảm thấy anh không đáng để cô dựa vào.

Hai khả năng này đều khiến cho Thẩm Mặc Thần không vui.

“Phụ nữ quá kiên cường, chẳng có gì đáng yêu.” Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nói.

Thủy Miếu Miếu làm bộ nghe không hiểu lời anh, hai tay nâng lên mặt, nghiêng đầu, phồng miệng, nháy mắt giọng mơ hồ hỏi: “Nhu thế này đã đáng yêu chưa?”

“Xấu chết mất.” Thẩm Mặc Thần không khách khí nói.

Thủy Miếu Miếu thả tay xuống, cười cười nói: “Thẩm Mặc Thần, anh xấu ánh mắt anh còn xấu hơn.”

Trong mắt Thẩm Mặc Thần xẹt qua một tia sáng.

Thủy Miếu Miếu mấp máy miệng.

Đang muốn nói tốt để lấy lòng cơ mà?

“Thủy Miếu Miếu, trước đây em làm gì tôi không để ý, nhưng sau khi cưới xong, tôi tuyệt đối không cho phép em phản bội hôn nhân, em hiểu không?” Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói, vẻ mặt nghiêm túc tỏa ra khí chất lạnh lùng.

Làm cho người nào đó nghe qua không dám không vâng lời.

Thủy Miếu Miếu vội vàng giờ tay lên, không do dự thề nói: “Thủy Miếu Miếu tuyệt đối bảo vệ lãnh thổ của phu quân, thề chống lại giặc ngoại xâm, dùng hành động bày tỏ quyết tâm, ra ngoài chồng yên lòng, về nhà chồng thoải mái.”

Thẩm Mặc Thần nhìn đáng vẻ Thủy Miếu Miếu sáng khoái như vậy, ánh mắt ôn nhu vài phần, nói: “Đi thôi, chúng ta phải về rồi.”

“Vâng.” Thủy Miếu Miếu phụ diễn, ánh mắt nhìn vào túi của anh dò xét, sau đó cười hi hi quay lại chủ đề chính: “Bao giờ thì anh trả điện thoại di động cho tôi?”

Nói một thôi một hồi mà vẫn còn không quên nhắc đến điện thoại.

Con hồ ly giáo hoạt này!

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Có muốn thử một chút hay không

Thẩm Mặc Thần cúi lên khoe miệng tà mị, cặp đôi mắt, giống như hiểu rõ tâm tư nhỏ của cô, nói ra: "Tối nay tôi đảm bảo, nhìn biểu hiện của em, rồi quyết định có cho em hay không."

Trời.

Thẩm Mặc Thần anh là quỷ hẹp hòi xấu bụng.

Thủy Miếu Miếu chủ động vòng lấy cánh tay Thẩm Mặc Thần, cong đôi mắt như nguyệt, linh động giáo hoạt, nịnh nọt nói: "Nhất định tôi sẽ biểu hiện rất tốt. Anh..."

Thủy Miếu Miếu chen tới gần Thẩm Mặc Thần, chớp con mắt, nghịch ngợm nói ra: "Anh không định chi trước một chút tiền đặt cọc sao?"

"Tiền đặt cọc gì?" Thẩm Mặc Thần nhìn xuống cô hỏi.

"Trước cho tôi chơi điện thoại chút đi." Thủy Miếu Miếu đáng yêu nói ra.

Thẩm Mặc Thần động khoe miệng, cầm điện thoại di động của mình, ở trước mặt cô, nhét vào trong tay Thủy Miếu Miếu, trầm giọng nói: "Chơi của tôi."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Cô bắt đầu đi, lên xe của anh, ngồi ở vị trí kế bên tài xế, dò xét liếc Thẩm Mặc Thần một chút, làm bộ chơi điện thoại di động của anh, ẩn mở ghi chép trò chuyện của anh.

Cú điện thoại đầu tiên là gọi cho Tiểu hồ ly.

Hồ ly?

Thủy Miếu Miếu giương lên khoe miệng, chẳng lẽ anh bao phụ nữ.

Thủy Miếu Miếu ẩn mở cụ thể.

Trong hai ngày này gọi 15 cuộc, có nhiều cuộc liên nhau, gọi nhiều như vậy.

Chờ chút

Cái số này càng nhìn càng quen thuộc.

Giống như là của cô.

Thì ra lúc anh bị kéo vào danh sách đen, anh gọi nhiều như vậy?

Trong lòng Thủy Miếu Miếu có loại cảm giác quái dị, cô cố gắng coi nhẹ roi, không nghĩ, hay nhìn nữa.

Rất nhiều số cô không biết.

Tăng Tử hai cuộc điện thoại, Mã Ngọc hai cuộc điện thoại, Hoàng Dung hai cuộc điện thoại, Sa Lâm Na hai cuộc.

Ồ, tứ tiểu Hoa Đán, cùng hưởng ân huệ.

Thủy Miếu Miếu lại nhìn lướt qua ghi chép cuộc gọi của anh.

Oa Tắc

Các đại minh tinh, đạo diễn, danh nhân, kẻ có thế lực, cô biết tên những người kia, đều toát miệng.

"Nhìn đủ chưa? Muốn mở cuộc gọi hay không, nhìn xem tôi và họ trò chuyện những gì?" Thẩm Mặc Thần dò xét liếc cô một chút, nhếch miệng, ánh mắt phóng về phía trước, bộ dạng lười biếng.

Thủy Miếu Miếu mím môi một cái.

Cô cũng cảm thấy, nhìn lên đòi tư của người khác không tốt.

Mặt hơi đỏ lên, để điện thoại di động của anh lên chỗ điều khiển, nói ra: "Không có gì hay."

"Nào có đặc sắc như điện thoại di động của em." Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nói.

Thủy Miếu Miếu cho là anh ám chỉ cô kéo anh vào danh sách đen, cũng không để ý tới, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, có người bán gà ăn mày, cô vỗ vỗ bả vai Thẩm Mặc Thần, nói sang chuyện khác: "Gà ăn mày là đặc sản Thành Châu, ăn ngon lắm, anh đừng ở ven đường đi, tôi mời anh ăn."

Thẩm Mặc Thần liếc ngoài cửa sổ một chút, phanh xe.

Thắng xe không ăn, giống như là đạp chân ga, tiến lên.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần hiện lên tia lạnh.

Thủy Miếu Miếu thấy xe đi qua chỗ bán gà, không hiểu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Phát hiện sắc mặt anh không tốt, thêm một tia lãnh khốc, hết sức chăm chú nhìn về phía trước.

"Anh không sao chứ? Có người truy sát anh sao? Đột nhiên lái nhanh như vậy." Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Thủy Miếu Miếu, em leo ra chỗ ngồi phía sau xe đi, thắt chặt dây an toàn." Thẩm Mặc Thần lạnh lùng nhìn phía trước ra lệnh.

"Vì sao?" Thủy Miếu Miếu khó hiểu nói.

"Thằng xe không ăn." Thẩm Mặc Thần giải thích rõ.

"A." Thủy Miếu Miếu khẽ cười một tiếng, trêu chọc nói: "Anh đang lái về phần cuối của sinh mệnh sao?"

Thẩm Mặc Thần nhủ lòng mày, nghiêm túc nói: "Không phải đùa giỡn với em."

"Tôi có biện pháp cứu anh, có muốn thử một chút hay không?" Thủy Miếu Miếu liếc đường một chút.

"Nói nhảm. Em cũng không phải cứu mình sao?" Thẩm Mặc Thần chuyên chú nhìn phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 212: Nhớ kỹ, tôi bị thương thế nào

"Nếu như tôi cứu được anh, anh liền nợ tôi một món nợ ân tình, nhất định phải đáp ứng tôi một sự kiện, thế nào?" Thủy Miếu Miếu giao hoạt nói, trong mắt lóe tia sáng.

Thẩm Mặc Thần dò xét liếc cô một chút, bật cười một tiếng.

Cô không nói, anh biết nguyện vọng của cô là cái gì?

Muốn rời khỏi anh sao?

Ha ha.

Nằm mơ đi.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần trở nên lạnh lùng, khóa phía trước lại, khí thế ra lệnh: "Thủy Miếu Miếu, ngồi đằng sau, nhớ kỹ, tôi bị thương thế nào."

Thủy Miếu Miếu mở to mắt, tràn đầy hoảng sợ, không phải anh chuẩn bị đụng cây chứ.

"Thẩm tổng, anh nghĩ lại đi, cái xe này của anh mà đụng, đều là xe hư người chết." Thủy Miếu Miếu nhắc nhở nói.

"Bớt nói nhảm, ngồi đằng sau." Thẩm Mặc Thần lạnh lùng quyết tuyệt nói.

Thủy Miếu Miếu không muốn chết đâu, cô chết rồi, Viêm Viêm sẽ là cô nhi, khả năng, còn tệ thảm hơn cô khi nhỏ.

"Cái kia, anh không nên đụng vào cây, anh cứ lái phía trước, phía trước có một cái hồ, ước chừng sâu ba mét, bây giờ chúng ta mở cửa sổ ra, nước vào xe thì bịt mũi, ba mét không sâu, chúng ta leo từ cửa sổ xe ra. Là có thể được cứu." Thủy Miếu Miếu đề nghị.

Thẩm Mặc Thần bất động liếc cô một chút, giữ kín như bưng, động khốc niệm.

Thủy Miếu Miếu có loại cảm giác bị lừa.

Chẳng lẽ, anh lừa cô nói ra phương pháp cứu?

Mẹ.

Đúng lão hồ ly giao hoạt.

"Anh đưa thứ đáng giá để tôi nhét vào túi đi, trước khi xe xuống nước, tôi ném ra bãi cỏ." Thủy Miếu Miếu đề nghị, sợ Thẩm Mặc Thần nhìn ra tâm tư của cô, buông thông đôi mắt, trước tiên nhét điện thoại của Thẩm Mặc Thần vào trong túi.

Thẩm Mặc Thần khóa lại đường xá phía trước, giờ lên nụ cười rạng rỡ.

Cô vẫn nhớ mãi không quên điện thoại di động của cô.

Anh đưa ví tiền cho cô, Thủy Miếu Miếu bỏ vào trong túi, mong chờ nhìn anh.

Thẩm Mặc Thần đưa điện thoại di động của cô cho cô.

Thủy Miếu Miếu vội vàng bỏ vào trong túi.

Sau khi đạt được, cô nhếch miệng, cong đôi mắt như nguyệt, tươi cười.

Thẩm Mặc Thần liếc cô một chút, bất đắc dĩ trêu chọc nói: "Thủy Miếu Miếu, em không sợ chết sao? Chưa thấy qua người nào sắp chết, còn vui vẻ như vậy."

Bởi vì cô tồn tại, tâm tình của anh cũng hòa hoãn không ít.

Thủy Miếu Miếu mở cửa sổ ra, rất có tự tin nhìn Thẩm Mặc Thần, xác định nói: "Bởi vì chúng ta không chết được, đại nạn không chết, sẽ có phúc, tôi là người có phúc, anh về trước 50m, rẽ phải, sẽ đi qua mặt cỏ, sau đó, tùm..."

Thủy Miếu Miếu dựng ngón tay lên tạo đường vòng cung, vật rơi tự do.

"Chúng ta xuống nước." Thủy Miếu Miếu nói xong, nhìn ra phía ngoài cửa sổ, vội vàng nói: "chính là nơi này."

Cô ném túi ra khỏi cửa sổ.

Thẩm Mặc Thần mở tất cả cửa sổ, còi giấy nịt an toàn ra.

Xe phòng về phía mặt hồ.

"Bùm."

Xe rơi vào trong nước.

Nước từ bốn phía xông vào cửa sổ, giống như muốn nhấn chìm sinh mệnh, khí thế hùng hổ.

Thủy Miếu Miếu hít vào một hơi, biết rơi vào nước, sẽ bị tạt đau.

Cô nắm chặt tay, nhắm mắt lại.

Thẩm Mặc Thần nhìn ra Thủy Miếu Miếu vẫn khản trương, anh đưa tay phải ra ôm lấy gáy Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu còn chưa có làm ra phản ứng gì, Thẩm Mặc Thần đã ép mặt cô vào trong ngực của anh, dùng toàn bộ thân thể anh ngăn trở lực nước.

Thủy Miếu Miếu tựa vào trong ngực ấm áp của anh, trong lòng run lên bần bật, giống như nai con bị đụng vào, tới đột nhiên mà mãnh liệt, lưng đều cứng ngắc, trong đôi mắt tràn ngập hơi nước mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 213: Không có thuốc chữa

Đã từng, một mình cô phấn đấu trong nước, nhìn Dạ Lăng Dật ôm một cô gái khác rời đi, cô nản lòng thoái chí muốn từ bỏ cuộc sống, chỉ cảm thấy nước ngay lúc đó, lạnh thấu xương, thông qua huyết dịch đóng băng lòng cô.

Khi đó, cô biết, cô và Dạ Lăng Dật vô vọng.

Có lẽ, sau này Hạ Văn chỉ là một cái xác không hồn, tuyệt tình, tuyệt yêu, không hề tin tưởng đàn ông.

Bây giờ, thêm một người là anh.

Thủy Miếu Miếu không nghĩ tới chính là, hai người còn không có nhận thức bao lâu, cũng không yêu nhau, anh lại dùng thân thể của anh làm ấm áp cô.

Đề cho đáy lòng cô bắt đầu hòa tan một chút xíu.

Thủy Miếu Miếu đưa tay, ôm phía sau lưng anh, tham luyến ảm áp tạm thời này, nhắm mắt lại, đột nhiên, cảm thấy rất an tâm.

Thẩm Mặc Thần nhìn xuống đầu nhỏ của cô, cảm giác được cô ôm thật chặt anh, hơi giương khóe miệng.

Anh thích cảm giác được cô dựa vào.

Trong tâm tư, lại hi vọng, thời gian cứ đình chỉ như vậy.

Anh nghĩ anh điên rồi.

Chỉ chốc lát, nước liền tràn đầy toàn bộ xe, Thẩm Mặc Thần buông Thủy Miếu Miếu ra.

Thủy Miếu Miếu kìm nén bức bối, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Anh nhếch miệng, trong ánh mắt là cười, cung chiều chỉ mũi cô một cái.

Trên mũi cô thờ ra bọt nước, rất là đáng yêu.

Thẩm Mặc Thần hất cằm về phía cửa sổ.

Thủy Miếu Miếu gạt đầu ấn ý, chui ra ngoài cửa sổ.

Đáy hồ không sâu, Thủy Miếu Miếu đạp một cái, tay hạ thấp xuống, liền ra khỏi mặt nước thông khí.

Thế nhưng, cô phát hiện, Thẩm Mặc Thần còn chưa đi lên, trong lòng sinh ra một tia khủng hoảng, chẳng lẽ anh không biết bơi?

móa

Gần như không có cân nhắc, Thủy Miếu Miếu lặn xuống nước một lần nữa, trong nước tối om, ánh mắt vô hạn, cô tìm không thấy Thẩm Mặc Thần.

Thủy Miếu Miếu có chút nóng nảy, đang chuẩn bị chui lại xe, đột nhiên, sau lưng bị bắt lấy.

Cô giật nảy mình, tức giận.

Nước chui vào mồm, lỗ mũi bị sặc nước, vô cùng khó chịu.

Thẩm Mặc Thần tới bên cô, hôn lên môi cô, rất nhu tình, truyền khí trong miệng cho cô.

Thủy Miếu Miếu thấy rõ ràng là Thẩm Mặc Thần, ý thức được là anh đùa dai, tức giận, dùng sức buông Thẩm Mặc Thần.

Thế nhưng, Thẩm Mặc Thần đụng vào đôi môi mềm mại của cô, liền không muốn dễ dàng buông ra, đầu lưỡi xâm nhập trong miệng cô, thân thể ép xuống, đặt cô trên trần xe.

Thủy Miếu Miếu chỉ cảm thấy dưỡng khí của mình tan biến, anh lại càng hôn càng nhập tâm.

Thủy Miếu Miếu đành phải dùng sức hôn trả lại anh, hấp thu không khí trong miệng anh.

Thẩm Mặc Thần giơ lên khóe miệng, thì ra bị cô chủ động hút lấy cảm giác tốt như vậy.

Thủy Miếu Miếu nhìn anh còn cười, cô đều sắp tức bùng nổ.

Nhớ ngày đó cô cũng coi như kiện tướng bơi lội, nếu như không cẩn thận chết đuối trong hồ, cô làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho anh.

Thủy Miếu Miếu không còn một chút dưỡng khí, mềm nhũn nằm trên mui xe, nhìn anh chăm chăm, chờ chết.

Thẩm Mặc Thần cảm thấy bộ dạng cô giả chết vô cùng đáng yêu, vui vẻ cười, ôm eo cô, dùng sức đẩy một cái, liền ra khỏi mặt nước.

Thủy Miếu Miếu liếc mọng hô hấp, hô hấp, lại hô hấp, chờ khôi phục dưỡng khí, vành mắt hồng hồng trừng về phía Thẩm Mặc Thần, không bình tĩnh nặng: "Anh có bệnh."

Tâm tình Thẩm Mặc Thần tốt, câu lên khóe miệng tà mị, nhẹ nhàng hỏi: "Tôi có bệnh, em có thuốc sao?"

"Không có!" Thủy Miếu Miếu quát.

Thẩm Mặc Thần cười khế, nói: "Cho nên tôi từ bỏ trị liệu."

"Anh thực sự không có thuốc chữa." Thủy Miếu Miếu tiếp một câu, trừng mắt liếc anh một lần nữa, bơi về phía bờ hồ.

Cô vừa mới đến bên bờ, eo đã bị Thảm Mặc Thần ôm, môi của anh dán bên tai cô, giọng trở nên khàn khàn mà có từ tính nói: "Miếu Miếu, anh muốn thông qua loại phương thức này, lấy cho em."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 214: Cao nhân, đấu không lại

Thủy Miếu Miếu kinh hoàng nhìn về phía Thảm Mặc Thần.

Anh nói phương thức, không phải là loại phương thức đó chứ?

"Thảm Mặc Thần, anh đừng nói giỡn, nơi này sẽ có người tới." Thủy Miếu Miếu khàn trương nói.

"Ừm, cho nên em nhỏ giọng một chút." Thảm Mặc Thần nói.

Thủy Miếu Miếu ý thức được anh không phải đùa giỡn, nhanh trèo lên trên.

Thế nhưng, tay của anh giống như kim sắt, không gì phá nổi, sức lực của cô không địch lại, liền lọt vào trong nước, một mực trong phạm vi thể lực của anh.

Thủy Miếu Miếu nhìn tai kiếp khó thoát, lập tức quay đầu, nói với Thảm Mặc Thần: "Tôi sai rồi, tôi sai rồi, chúng ta có thể làm một đôi lưu manh có tư chất không? Ân ái xuất sắc, chết sớm."

Thảm Mặc Thần liền thích xem bộ dạng giảo hoạt giống như hồ ly của cô, linh động lại sinh động như thật, rõ ràng sợ hãi, hết lần này tới lần khác lại còn nịnh nọt lưu loát như vậy, để thể xác tinh thần anh vui vẻ, cứ nhìn cô như vậy, anh liền cảm thấy mình có cảm giác rồi.

"Miếu Miếu, chúng ta trong nước, không có người thấy, nhưng em đi lên bãi cỏ, tôi lại không xác định có người sẽ thấy hay không?" Thảm Mặc Thần hạ giọng, khàn khàn nói.

Trong đầu Thủy Miếu Miếu phản ứng ra một từ duy nhất: Cầm thú.

Câu nói đầu tiên là: Xem như đàn ông ảm áp cũng ảm giấu một bộ mặt.

Vừa rồi cô ở trong nước, cảm động cái rắm.

Thảm Mặc Thần cũng là người đàn ông vô cùng xấu bụng, bá đạo, ngang ngược, còn có... Cặp mông ** sao tinh lực tốt như vậy.

Thủy Miếu Miếu tránh anh.

Thảm Mặc Thần nhất thời không có đạt được, cười xùy một tiếng, vươn tay, ôm eo cô, quay người.

Thủy Miếu Miếu không có bờ hồ làm chỗ dựa vào, bị mất trọng tâm đứng lên.

Anh đưa quần vào trong tay cô, trầm giọng nói: "Cầm lấy, không được rơi mất, nếu không thì tôi không có gì mặc đâu."

Không có mặc.

Hắc hắc

Thủy Miếu Miếu sáng khoái buông tay ra, tâm tình thoải mái.

Thảm Mặc Thần cười rộ lên, nghe so càng vui vẻ hơn cô.

Sao Thủy Miếu Miếu có loại dự cảm xấu nhỉ.

Cô trừng mắt về phía Thảm Mặc Thần.

"Bởi vì quần đó không có liên quan, đàn ông làm không cần cỏi, em không biết sao?" Thảm Mặc Thần nói.

Thủy Miếu Miếu: "..."

Vậy vừa rồi cô vứt chính là... cô sao?

A mẹ nó!

"Thẩm Mặc Thần, anh còn có thể hư hỏng vậy sao?" Thủy Miếu Miếu tức giận bất đắc dĩ nói.

Thẩm Mặc Thần nắm vuốt cái mũi cô, dịu dàng nói: "Em ngoan một chút, chút nữa tôi giúp em tìm, tôi cũng không muốn người phụ nữ của tôi bị phôi ra ánh sáng."

Thủy Miếu Miếu thở dài một hơi, gặp được Thẩm Mặc Thần, thật sự là cô khổ tám đời.

Thẩm Mặc Thần để cho cô đối mặt với anh, được đi vào như ý nguyện, nhìn gương mặt tinh xảo của cô.

Không biết là bởi vì tức giận hay là thẹn thùng, mặt của cô đỏ bừng, tóc vẫn ẩm ướt, dính bên mặt, đáng yêu, xinh đẹp, lại có loại dã tính mị hoặc, thực chất bên trong lộ ra xinh đẹp.

Đặc biệt là bộ dạng cô hé miệng thở dốc, lông mày hơi nhướng lên, con mắt híp nửa, giữa lúc nửa tỉnh nửa say, vẫn không quên trừng anh.

Thẩm Mặc Thần phát hiện mình thật sự vô cùng thích bộ dạng hiện tại của cô, giống như là một bức họa, khắc thật sâu trong đầu óc anh.

Thật vất vả kết thúc, Thủy Miếu Miếu không có nổi chút sức lực.

Anh lấy quần của cô ở trong túi áo, giúp cô mặc vào.

Sao quần của cô ở trong túi anh.

"Vậy tôi vừa vứt bỏ cái gì?" Thủy Miếu Miếu tò mò hỏi.

Tâm tình Thẩm Mặc Thần tốt, hỏi gì đáp nấy: "Lúc em buông tay, tôi đã lấy."

Cho nên, cô đều ở trong lòng bàn tay anh, có phải anh không cần đoán cũng biết năng lực của cô?

Được rồi, cô vẫn là cảm điện thoại di động của cô, mau mau rút đi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 215: Cha con gặp nhau

Thủy Miếu Miếu bò trên đám cỏ. Cách đó không xa, cô tìm được túi xách liền đem ví tiền, di động trả lại cho Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần gọi điện thoại để kêu người đến xử lý chiếc xe.

Thủy Miếu Miếu mở di động của mình ra, lại phát hiện video mình quay được không thấy đâu nữa.

Cô tìm lại trong điện thoại nhưng không thấy video Mã Ngọc quyến rũ Dạ Lăng Dật.

Thủy Miếu Miếu nôn nóng nói: "Đâu mất rồi."

"Video sao?" Thẩm Mặc Thần bước đến chỗ Thủy Miếu Miếu, liếc nhìn điện thoại di động của cô rồi hỏi.

Thủy Miếu Miếu mở to đôi mắt, kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, nghi ngờ hỏi: "Làm sao anh biết."

"Tôi đã xóa hết chúng đi rồi". Thẩm Mặc Thần lười biếng nói.

Thủy Miếu Miếu dường như cảm thấy huyết áp mình tăng cao.

Cô coi giữ mắt một ngày, phải đóng giả làm tiểu thư bị Dạ Lăng Thần sỉ nhục, thiếu chút nữa bị một đám người to con trên ghẹo, khó khăn lắm mới quay lại được video này.

Thế mà anh ta lại xóa đi mất.

Nếu cô có video này, cô không cần phải theo dõi Dạ Lăng Thần.

Trong đôi mắt bị che kín bởi tơ máu, da đầu Thủy Miếu Miếu run lên liền đem túi đánh lên người Thẩm Mặc Thần, quát lớn: “Anh có biết tôi rất vất vả lắm mới quay lại được video này không? Anh tự tiện xóa nó đi, khi tôi không đồng ý! Tôi còn vừa cứu anh một mạng, anh thật quá đáng”.

Ánh mắt của Thẩm Mặc Thần nhìn cô ấy, kiên nhẫn giải thích: “Nếu em thật sự có video Mã Ngọc quyến rũ Dạ Lăng Dật thì cũng không truyền ra được.”

Mã Ngọc đang là một trong bốn tiểu hoa đán của làng giải trí còn Dạ Lăng Thần lại là người đã đính hôn.

Nếu video này bị truyền ra thì danh dự của Mã Ngọc sẽ bị ảnh hưởng.

Khi đó tập đoàn Hoàn Thần sẽ giận chó đánh mèo.

Tôi đang giúp em chứ không phải đang hại em.”

“Có truyền ra được hay không là chuyện của công ty. Anh không phải ông chủ của tôi, anh không được tự quyết định. Anh xóa bỏ nó. Anh biết không đó là công sức một ngày làm việc của tôi.

Hiện tại tôi không có video để giao ra, trong mắt ông chủ tôi lại là kẻ thất bại.

Tôi làm lãng phí tài nguyên của công ty. Anh như vậy là giúp tôi hay sao?”. Thủy Miếu Miếu tức giận nói.

“Tôi sẽ giải thích với lãnh đạo của em”. Thẩm Mặc Thần nói.

Thủy Miếu Miếu tròn mắt nhìn Thẩm Mặc Thần, quát: “Giải thích có tác dụng gì, đáng lẽ ra tôi không cần theo dõi Dạ Lăng Thần nữa, anh nghĩ rằng tôi muốn theo dõi anh ta sao? Anh ta trừ bỏ trêu chọc tôi, cười nhạo tôi, còn có thể làm gì, tôi không muốn gặp lại anh ta nữa!..”

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần sâu thêm vài phần, trầm giọng nói: “Tôi sẽ thỏa mãn mong muốn của em.”

Anh nói một câu liền giúp cô ấy đổi việc mới.

“Tôi cũng không muốn gặp lại anh.” Điều chỉnh hô hấp, Thủy Miếu Miếu nói. Cô nhặt chiếc túi trên mặt đất rồi rời đi mà không quay đầu lại.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần lại nặng nề thêm.

Anh nhận ra, câu nói cuối cùng của cô ấy khiến cho lòng anh thật khó chịu.

Đôi mắt anh dường như lạnh thêm.

Thẩm Mặc Thần trở về khách sạn liền nhìn thấy một đứa bé đứng trước cửa phòng anh.

Đứa trẻ nghiêng đầu suy nghĩ một lát, trong ánh mắt nó hiện lên một tia sáng. Nó vừa nhú mày lại vừa nói khẽ: “Mẹ lại lừa gạt mình”.

“Có chuyện gì?” Thẩm Mặc Thần nghi ngờ hỏi.

Cậu bé này chính là Viêm Viêm, cậu vurun cánh tay ra, vui vẻ nói: “Chúng ta thật giống nhau, cha! Chúng ta rốt cuộc đã gặp nhau rồi.”

Thẩm Mặc Thần ”...”

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Đây là con trai của anh ?

Thẩm Mặc Thần nhìn đứa bé. Đứa bé khoảng 7-8 tuổi, từ đôi mắt đến khuôn mặt đều giống anh lúc bé. Đặc biệt, bộ dạng khi đứa bé cười lên rất giống anh.

Anh không nhớ mình có một đứa con trai lớn như vậy.

Cho dù anh có rất nhiều phụ nữ bên cạnh, nhưng anh vẫn luôn giữ mình trong sạch, ngoại trừ lần say rượu ở nước Mỹ, hình như anh và Tư Tư có xảy ra quan hệ thì anh không có người phụ nữ nào khác.

“Cháu là con của chú sao?” Thẩm Mặc Thần nhủ mảy mò.

Viêm Viêm nhếch môi cười, thu tay vào túi quần, nói: “Dựa vào khuôn mặt của cha, cùng với xét nghiệm DNA, con rất vui được thông báo cho cha: Vào một ngày nào đó mẹ con đã trộm tinh trùng của cha rồi bỏ trốn, cha có thể lựa chọn báo cảnh sát đến bắt mẹ. Tuy nhiên, cha hãy căn cứ vào tình hình thực tế của năm đó, khi đó, mẹ vẫn còn trẻ tuổi thiếu kinh nghiệm mà tha thứ cho mẹ.”

Cách nói chuyện này, Thẩm Mặc Thần thấy thật quen thuộc.

“Mẹ cháu là ai?” Thẩm Mặc Thần hỏi.

“Mẹ con là một người phụ nữ không có đầu óc.” Viêm Viêm nhủ mảy mò, liếc mắt nhìn về phía cửa. “Con đi từ xa đến tìm cha, cha không mời con vào ngồi nghỉ một lúc sao?”

Thẩm Mặc Thần nhếch môi cười.

Cậu bé này rất có ý tứ, anh thực sự yêu thích cậu bé.

Thẩm Mặc Thần mở cửa cho Viêm Viêm vào.

Viêm Viêm ngồi vào sofa, đôi mắt đen của bé đánh giá Thẩm Mặc Thần, vui vẻ nói: “Sau này, con lớn lên cũng sẽ rất đẹp trai.”

Thẩm Mặc Thần nở nụ cười. Anh đi đến tủ lạnh, quay lại nhìn Viêm Viêm hỏi: “Cháu muốn uống một chút rượu cho bớt sợ không? Hay cháu uống sữa nhé?”

“Cha cảm thấy con sẽ sợ hãi sao?” Viêm Viêm nói.

Thẩm Mặc Thần rót một cốc sữa và mang đến cho Viêm Viêm.

Viêm Viêm nhận cốc sữa liền hỏi: “Cha đã kết hôn chưa?”

Thẩm Mặc Thần tự rót cho mình một ly rượu vang đỏ, anh dựa lưng vào tủ rượu, hỏi lại bé: “Con có thể tìm được cha thì sao lại không biết cha đã kết hôn hay chưa sao?”

“Con mất một đêm để truy tìm địa chỉ IP, rồi từ địa chỉ IP tìm được khu nhà của cha. Sau đó, con đi đến đây gặp cô trợ lý của cha thì mới xác định được nhà của cha. Con làm sao mà biết cha có kết hôn hay không? Cha cho rằng con là thần tiên chuyện gì cũng biết sao!” Viêm Viêm uống một ngụm sữa lớn rồi nói.

“Truy tìm qua địa chỉ IP, con làm sao biết địa chỉ IP nhà cha?”. Thẩm Mặc Thần rất thắc mắc.

Viêm Viêm nhếch môi cười, chân đung đưa, nói: “Cha không phải là Mặc Quân sao? Đó là nam thần của con.”

Lúc này, Thẩm Mặc Thần liền biết thằng quỷ nhỏ trước mặt này là ai rồi.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần hiện lên một tia sáng, đôi môi hơi mở ra, nói: “Con là con trai của Thủy Miểu Miểu”.

“Thật không may, người phụ nữ không có đầu óc kia lại là mẹ của con.” Viêm Viêm cười vui vẻ, đôi mắt tán thưởng nhìn Thẩm Mặc Thần.

Thật đúng là hồ phụ sinh hồ tử, có cùng gen thông minh với anh.

Chả trách, lần đầu gặp mặt, Thủy Miểu Miểu liền tỏ ra phòng bị với anh, lại còn nói chưa từng đi nước Mỹ.

Thì ra, ngày đó ở nước Mỹ, người xảy ra quan hệ với anh là Thủy Miểu Miểu.

Chỉ có điều, ngày hôm đó cũng là ngày cha anh nhảy lầu.

Anh không kịp thấy rõ cô thì vội vàng dõng dõng, lúc về cô đã đi rồi.

Vậy mà cô ấy lại sinh cho anh một đứa con trai.

Thực sự rất khó thể tin tưởng, nhưng ngay từ khi nhìn thấy đứa bé, anh liền biết, nó là con trai mình.

Thẩm Mặc Thần tươi cười khiến dung mạo của anh càng thêm sáng chói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 217: Đàn ông tha đồ máu, đồ mồ Hôi chứ không rơi lệ

Viêm Viêm nhìn Thẩm Mặc Thần nở nụ cười liên tục theo, lộ ra chiếc răng nanh đáng yêu. Nhìn bé giống như một thiên thần nhỏ lạc vào trần gian.

Thẩm Mặc Thần liếc bé, anh nghĩ đến Thủy Miêu Miêu cười ngốc ngếch liên tục thu hồi nụ cười.

Viêm Viêm nhận thấy Thẩm Mặc Thần không cười thì biểu tình của bé càng trở nên nghiêm túc, cậu nghĩ thầm: tình hình thay đổi trong chớp lát, mình không phải là dê vào miệng cọp đâu chứ. Ngay lập tức, cậu không cười nữa, đôi mắt cậu mở to giống như đôi mắt của loài động vật nhỏ để phòng anh.

Thẩm Mặc Thần vừa cảm thấy tức giận vừa buồn cười.

Thủy Mặc Viêm có bộ dạng giống anh, nhưng do sống cùng Thủy Miêu Miêu cho nên từ ánh mắt đến thần thái rất giống Thủy Miêu Miêu.

Viêm Viêm cẩn thận hỏi: “Tính cách của cha thay đổi thất thường là do lấy từ mẹ sao?”

“Chứng bệnh này của Thủy Miêu Miêu thực sự không nhẹ.” Thẩm Mặc Thần nở nụ cười, đồng tình với cậu, anh khẽ nhấp một ngụm rượu, liếc nhìn Viêm Viêm liền nghi ngờ hỏi: “Làm sao con biết chú là cha con, mẹ con nói?”

“Haha, cha suy nghĩ nhiều rồi, mẹ con không cho con nhìn thấy cha, nói cha là kẻ thù của nhà chúng ta, để cho con trốn tránh cha. Nhưng con nghĩ với trí thông minh của mẹ, nếu thực sự là kẻ địch thì con đã mất từ tám đời rồi. Nếu vậy, điều làm cho mẹ sợ hãi duy nhất chính là cha là cha của con. Hôm nay, con vừa gặp cha, thật sự cảm thấy cha đúng là mạnh mẽ như con.” Viêm Viêm nhếch môi cười, nụ cười của cậu bé thêm phần rực rỡ, đối với quyết định của chính mình cực kỳ tự hào.

Thẩm Mặc Thần nheo mắt lại, đôi mắt anh thâm trầm, nghi ngờ hỏi: “Mẹ con vì chuyện gì mà không muốn cho con gặp cha?”

Viêm Viêm chỉ tay lên đầu của cậu bé, nghịch ngợm nói: “Lúc trước con nói mẹ là người phụ nữ không có đầu óc mà.”

“Ý chính”. Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

“Mẹ muốn giữ con riêng cho mình, mẹ sợ đánh mất người tài. Dù sao, con là đứa trẻ thiên tài không phải lúc nào cũng có.” Viêm Viêm nhún mày nói, cậu nhìn về phía ánh mắt sâu thẳm của Thẩm Mặc Quân, dường như cậu cảm nhận được một tình huống xấu, cậu lo lắng hỏi: “Cha, người sẽ cướp con khỏi mẹ sao?”

Thẩm Mặc Thần đắm chiều nhìn Viêm Viêm, anh lắc lắc ly rượu đỏ, ánh mắt càng sâu khiến người khác tò mò không hiểu anh đang suy nghĩ gì.

Viêm Viêm có chút khần trương, cậu có chút hoảng hốt, nếu cậu bị cha cướp đi thì mẹ phải làm sao?

Dường như Thẩm Mặc Thần biết tâm tư của cậu bé, khóe miệng anh giật giật, nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu đỏ, hỏi ngược lại cậu: “Con nghĩ cha cướp con được sao?”

“Dĩ nhiên là không được.” Viêm Viêm chắc chắn nói, cậu khẽ liếc mắt nhìn Thẩm Mặc Thần.

Ngày hôm nay tuy là lần đầu hai cha con gặp mặt, nhưng Viêm Viêm có thể cảm giác được, người đàn ông trước mắt này không phải người bình thường. Trên người đàn ông này có sự trầm ổn và quý tộc nhưng thỉnh thoảng lại tỏa ra sự sắc bén và khí phách hơn bất kì người nào.

“Mẹ con rất đáng thương. Một mình mẹ nuôi con lại phải đi làm việc. Mẹ rất vất vả nhưng từ trước đến giờ đều đối xử với con rất tốt.

Tuy mẹ con không thông minh, đầu óc lại không được nhanh nhẹn, là người không tìm không phải. Nhưng thực ra, mẹ là người coi trọng tình cảm.

Mẹ không làm người khác tổn thương, bị người khác làm tổn thương cũng một mình chịu đựng.

Nếu con không ở bên mẹ, mẹ sẽ rất khổ sở, con rất lo lắng cho mẹ.

Con đã đồng ý sẽ không rời xa mẹ.

Con là đàn ông cho nên lời hứa rất đáng giá.” Viêm Viêm nói, trong đôi mắt đen tròn của cậu bé tràn ngập hơi nước, nhưng nước mắt không có chảy xuống.

Bởi vì mẹ đã nói: Là đàn ông, có thể đổ máu, chày mồ hôi nhưng không được khóc.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 218: Cha là người đàn ông duy nhất của mẹ

Thẩm Mặc Thần như suy nghĩ điều gì, nhìn Viêm Viêm.

Thủy Miếu Miếu dạy con rất tốt.

Anh có thể cảm nhận được hai mẹ con rất yêu thương nhau.

Anh đặt ly rượu trên tay lên bàn, không nhìn Viêm Viêm, trầm giọng nói: "Yên tâm, cha tôn trọng quyết định của hai người".

Viêm Viêm thở phào nhẹ nhõm, nhoen miệng cười, như vậy yên tâm rồi.

Thẩm Mặc Thần nhìn Viêm Viêm, tò mò hỏi: "Con không phải đến để nhận cha, vậy con đến đây tìm cha để làm gì?"

"Cha muốn kết hôn không?" Vấn đề này Viêm Viêm đã muốn hỏi từ lâu.

"Muốn kết hôn thì sao mà không muốn thì sao nào?" Thẩm Mặc Thần không hiểu, đi về phía Viêm Viêm, ngồi xuống ghế sa lon đối diện với cậu nhóc.

"Đương nhiên là có liên quan rồi, nếu cha muốn kết hôn, hôm nay con đến là để thuyết phục cha hãy cưới người mẹ gốc gác của con làm vợ. Còn nếu cha không muốn kết hôn, thì con cũng vẫn muốn thuyết phục cha hãy chấp nhận người vợ gốc gác ấy trong quá khứ, hiện tại và tương lai trên giấy tờ. Dù sao, mẹ cũng là phụ nữ. Hôn nữa, còn sinh cho cha một người con trai, cha thấy có đúng không?" Viêm Viêm giọng vô cùng khí thế.

Thẩm Mặc Thần hơi nhếch lên khóe môi, cười nói: "Sao con có thể nghĩ rằng sẽ thuyết phục được cha cưới một người phụ nữ gốc gác?"

Viêm Viêm điều chỉnh tay, chân thành nói: "Thứ nhất, cha là người đàn ông đầu tiên và cũng là duy nhất của mẹ. Ở thời cổ đại, mẹ coi như thuộc về cha, không ai thêm lấy, vì vậy cha phải chịu trách nhiệm.

Thứ hai, mẹ đã sinh cho cha một người con trai, mặc dù mẹ ăn nói không được dễ nghe cho lắm nhưng mẹ rất khỏe mạnh, có thể sinh thêm cho cha nhiều người con nữa, hơn nữa mẹ cũng không quá hoang, sẽ không lãng phí nhiều tiền của cha.

Thứ ba, mẹ của con có thể lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, biết làm việc nhà. Mẹ có được rất nhiều ưu điểm của một người phụ nữ Trung Quốc truyền thống, cưới mẹ về, cha cũng không quá thua thiệt.

Thứ tư, dáng dấp của mẹ cũng rất ưa nhìn, vóc người lại đẹp nữa, tính tình cũng rất tốt. Mặc dù thỉnh thoảng hơi thần kinh một chút, coi như uống nhầm thuốc một thời gian. Trừ mấy thứ đó ra, tuyệt đại đa số là tốt, con cho cha xem hình của mẹ".

Viêm Viêm mở cặp sách ra, lấy từ bên trong ra một xấp hình đưa cho Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần lật xem từng ảnh một, khóe miệng khẽ cười cười, vừa rồi Viêm Viêm nói điều thứ nhất anh đã vô cùng thích rồi.

Viêm Viêm quan sát vẻ mặt của Thẩm Mặc Thần, nghĩ thầm rồi cười hi hi: "Đúng rồi, mẹ của con là đẹp tự nhiên, không có can thiệp thẩm mỹ tí nào. Hơn nữa, mẹ sống rất tốt, đảm bảo cha sẽ hài lòng".

Thẩm Mặc Thần hơi dừng tay một chút, ngẩng đầu lên nhìn vào trông mắt đen nhánh của Viêm Viêm, vừa đúng nhìn thấy được vẻ đáng yêu của cậu nhóc.

Sắc mặt Thẩm Mặc Thần không được tốt lắm, nào bộ có chút không được ổn, giọng kỳ quái hỏi hỏi: "Làm sao con biết mẹ sống rất tốt?"

Viêm Viêm cười: "Đàn ông không phải rất thích phụ nữ sống tốt sao?"

Thẩm Mặc Thần: "..."

Thẩm Mặc Thần có loại dự cảm chẳng nhóc này sớm trưởng thành, sau khi lớn lên có thể bay cao bay xa.

Điểm này là giống anh hay là giống Thủy Miếu Miếu?

Thẩm Mặc Thần cầm xấp hình mà Viêm Viêm đưa, ngả người về phía sau sa long, giọng thâm trầm: "Mẹ gốc của con tránh cha như là tránh tà, con có cách nào để gả mẹ cho cha?"

Viêm Viêm khẽ nhoen cười, trong mắt thoáng qua tia sáng giao hoạt, nói: "Ồi, cha ngay cả một người mẹ gốc của con cũng không giải quyết được, con thật là hoài nghi mị lực của cha, vì tương lai của các em con, con nghĩ con nên đi tìm một người cha khác".

Thẩm Mặc Thần: "...".

Thẩm Mặc Thần hơi nhếch nhếch chân mày.

Vừa rồi, anh còn tưởng rằng gặp may mắn, từ trên trời rơi xuống một cậu con trai đến giúp anh nhưng bây giờ nghĩ lại, đứa con trai này đến đây để quấy rối thì đúng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 219: Gián điệp bí mật

Chẳng qua, Thẩm Mặc Thần cũng đã nhìn ra được, thằng nhóc này đang dùng cách kích tướng, làm cho người ta phải nghĩ, mà nghĩ không được thì càng kích thích người ta phải làm bằng được.

Nhóc con này sách lược khá lắm.

“Nếu như cha tiếp cận mẹ, sẽ phải dùng tới thủ đoạn đó? Con có cảm thấy làm như vậy mẹ sẽ vô cùng hận cha không?” Thẩm Mặc Thần như suy nghĩ điều gì liên hồi.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao anh không muốn dùng thủ đoạn.

Anh biết làm thế cô sẽ hận anh.

Viêm Viêm đặt bịch sữa lên bàn, cười ha haa, hai vai rung lên, rất không nể mặt nói: "Cha nghĩ mẹ ghét biết hận sao, mẹ con rất rộng lượng, ngay cả đuổi mẹ ra khỏi nhà mẹ còn không hận, sao có thể hận cha? Cha yên tâm, cha cứ làm đi. Theo con được biết, vẫn chưa có người nào khiến cho mẹ hận".

Thẩm Mặc Thần trông mất trầm xuống, đúng là chỉ có thể dùng thủ đoạn thì mới thành công được.

Anh nhìn qua Viêm Viêm, thấy thằng nhóc ngáp 1 cái.

Cánh tay Thẩm Mặc Thần nâng lên, nhìn đồng hồ đeo tay, hỏi: "Hôm nay định ngủ ở đây?"

Ánh mắt Viêm Viêm từ từ nhìn về phía giường anh, sau đó chậm rãi nhìn về phía anh, hai con mắt đen lúng liếng mong chờ, bộ dạng đáng thương nói: "Hở dử cũng không nỡ ăn thịt con, đúng không cha?"

Thẩm Mặc Thần cười lên một tiếng, thằng nhóc này, so với Thủy Miếu Miếu còn giao hoạt hơn: "Con có mang quần áo ngủ không?"

Viêm Viêm vỗ vào cặp sách, cười hi hi nói: "Mọi thứ đã chuẩn bị hết rồi ạ".

“Đi tắm đi, ngày mai cha sẽ bảo người đưa con về”. Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

“Nhưng mà”. Viêm Viêm nhú mày, giọng thương lượng: "Việc con đến tìm cha, cha sẽ không nói với mẹ ghét đấy chứ?"

“Vì sao cha không được nói?” Thẩm Mặc Thần không hiểu.

“Nếu cha nói, con làm sao có thể làm gián điệp bí mật, giúp cha nắm thông tin đây? Thật ra thì, trong lòng con vẫn hi vọng cha và mẹ ghét có thể kết hợp lại thành một gia đình hạnh phúc, dù sao anh em cùng cha mẹ vẫn tốt hơn anh em cùng mẹ khác cha, cha nói có đúng không? Ha haa?” Viêm Viêm vẻ mặt vô hại, vừa nói vừa cười.

Thẩm Mặc Thần hơi giật giật khóe miệng.

Đứa nhỏ này, chuyện hoang đường nào cũng có thể nói được, nó và Thủy Miếu Miếu giống nhau như đúc, có thể đem một chuyện vô lý biến thành chuyện có lý, đây chính là di truyền.

Thẩm Mặc Thần hơi đảo tròn mắt, khóa Viêm Viêm trong tầm nhìn, hiểu ý thằng nhóc liền hỏi: "Con chắc chắn không phải vì con sợ mẹ sẽ cho con 1 trận?"

“Cha biết rồi còn hỏi. Dù gì thì con cũng là người đi vào hang cọp, nằm gai nếm mật, trọng trách nặng nề, bảo vệ người đứng cảm cũng là chức trách của cha, có đúng không?” Viêm Viêm thủ thuyết phục Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần gật đầu.

Sợ rằng, nếu như Thủy Miếu Miếu biết chuyện, anh và Viêm Viêm gặp nhau, phản ứng đầu tiên là nhất định sẽ mang Viêm Viêm chôn đi, cái gì cũng không cần, cái gì cũng không muốn lập tức biến mất.

Bây giờ quả thật không phải là lúc.

“ Cha biết rồi ". Thảm Mặc Thần trầm giọng nói.

“ Đúng rồi ". Viêm Viêm cúi đầu, lấy ra trong túi mấy tờ phiếu, đưa cho Thảm Mặc Thần cười hi hi: " Cha, cha có thể thanh toán giúp con mấy cái vé tàu này không ạ? "

Thảm Mặc Thần: " ... ".

Anh nhìn lướt qua, là vé ngồi.

Ha haa.

Hai mẹ con, đúng là giống nhau như đúc.

Thảm Mặc Thần lấy trong ví ra một xấp tiền, đưa cho Viêm Viêm nói: " Đợi sau khi cha thành công thu phục mẹ con, sẽ thưởng cho con thêm, con phải cố gắng lên ".

“ Con nhất định sẽ cố gắng ". Viêm Viêm vờ nắm tay, giơ lên, sau đó đem tiền nhét vào trong túi, vui vẻ đi tắm.

Thảm Mặc Thần lấy điện thoại di động ra, gọi điện thoại cho Miêu Kiều ở bộ phận IT, ra việc: " Miêu Kiều, giúp tôi một chuyện ... ”

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Su tử ăn thịt người

Thủy Miếu Miếu ngủ một đêm không ngon, nhiệm vụ ngày hôm qua không có cách nào thực hiện được, vậy mà nhiệm vụ hôm nay đã phải triển khai.

Cô có chút không muốn gặp lại Dạ Lăng Dật.

Mãi suy nghĩ đến tận gần sáng mới mơ màng ngủ kết quả dậy trễ.

Cô ở trên giường ngồi dậy, gãi gãi khiến cho tóc bù xù, khẽ đảo mắt sau đó thở dài.

Điện thoại di động vang lên.

Thủy Miếu Miếu nhìn, là Sâm Mễ gọi thì nhắm mắt ấn nghe.

“ Alo, chào anh Sâm Mễ ". Thủy Miếu Miếu cố vẽ ra một nụ cười, chào hỏi.

“ Tiểu Thủy, hôm qua chụp ảnh thế nào rồi? " Sâm Mễ hỏi.

“ À, hôm qua em đã bám theo Dạ Lăng Dật, chụp được ảnh của anh ta và vị hôn thê, ảnh ấy dùng được không? " Thủy Miếu Miếu cẩn thận hỏi.

“ Ảnh của vị hôn thê cậu ta, sớm đã có người đăng lên rồi, không dùng được? " Sâm Mễ nói thẳng.

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu ảm đạm.

Ở đầu dây bên kia, tâm tình Sâm Mễ không đến nổi tệ, giọng trấn an: " Quên đi, chụp không được thì thôi. Dạ Lăng Dật là người rất nguy hiểm, su tử ăn thịt người, chụp được cũng không hẳn là chuyện tốt ".

“ Đúng thế ". Thủy Miếu Miếu nhếch chân mày, tâm tình rộng mở, lập tức nói thêm vào: " Anh Sâm Mễ, anh thật là người đại nghĩa, mưu tính xa xa, là tấm gương cho em học tập, là phương hướng cho em đi theo ".

“ Ha haa ". Tâm tình Sâm Mễ không tệ, giọng điệu trở nên khinh bỉ: " Tổ của Băng Băng đi theo Tăng Tử hai ngày, cũng chẳng chụp được cái gì. Phía lãnh đạo rất tức giận, lập tức trả lại Case đó cho chúng ta. Tiểu Thủy, em không cần phải theo Dạ Lăng Dật nữa, sau này nhiệm vụ của em là theo Tăng Tử, anh tin tưởng lần này em sẽ chụp được mặt của người đàn ông kia. Mua vé tàu thì báo chuyến cho anh, để anh thông báo với lãnh đạo ".

Ách ...

Chụp mặt a.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy không nên mừng vội.

Lần trước ảnh đó là do Thảm Mặc Thần cho cô.

Chẳng qua, so với đi theo Dạ Lăng Dật cũng vẫn còn hơn.

“Nhất định em sẽ làm hết sức”.

Cúp điện thoại, Thủy Miếu Miếu rời giường đánh răng, rửa mặt, lên mạng mua vé tàu để quay về.

Cùng đánh răng còn có Thảm Mặc Thần, anh đang nhìn chăm chăm Viêm Viêm trong gương đang đứng đánh răng cùng mình.

Thằng nhóc này, ngủ không được ngoan rất giống Thủy Miếu Miếu, thích gác lên bụng anh, rồi cọ cà cọ quậy.

Anh mơ màng, còn cho đó là Thủy Miếu Miếu.

Trước đó, mỗi lần anh bị Thủy Miếu Miếu cọ quậy vào người thì sẽ tỉnh dậy, sau đó sẽ lật người, đem áp cô ở dưới thân thể mình, cùng với bóng đêm sẽ tạo ra một cảnh tượng vô cùng kiều diễm.

Nhưng lần này, vừa sờ vào lại là ...

Anh lập tức tỉnh dậy, bật đèn, thấy Viêm Viêm thì tỉnh hẳn, sợ một hồi.

Thảm Mặc Thần lại tắt đèn nằm xuống, Viêm Viêm lại gác chân lên bụng anh.

Ai ...

Viêm Viêm chú ý ánh mắt của Thảm Mặc Thần, cậu nhóc rung mình một cái, dự cảm xấu vội vàng xúc miệng, tay xoa xoa mặt nói: "Cha, con đi xem ti vi".

Cậu nhóc như một làn khói biến mất khỏi nhà vệ sinh.

Thảm Mặc Thần cất bàn chải, sau đó cạo râu, rửa mặt. Xong xuôi từ trong phòng vệ sinh đi ra ngoài, thấy Viêm Viêm đang vừa ăn khoai tây vừa xem ti vi.

Thảm Mặc Thần khoanh tay trước ngực, dựa người vào cửa nhà vệ sinh, hỏi: "Hôm nay là thứ 6, con trốn học không sợ nhà trường sẽ gọi điện thoại cho mẹ sao?"

Viêm Viêm không thèm để ý đến lời anh nói, nhìn chăm chăm vào ti vi, nhàn nhai nói: "Cô giáo lưu số điện thoại ấy là số mới của con, cô ấy không thể gọi cho mẹ được. Con đã dùng số di động của con gửi tin nhắn cho cô giáo xin nghỉ rồi".

Thảm Mặc Thần: "..."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Nhân tình

Đứa nhỏ này, so với anh khi còn bé chỉ có hơn, loại chuyện độ khó cao như vậy cũng làm ra được, anh cũng không nhịn được gõ vào trán nó một cái.

"Trường học không hợp phụ huynh sao?" Thảm Mặc Thần tò mò hỏi.

Viêm Viêm chậm rãi đặt ánh mắt lên người Thảm Mặc Thần, bộ dạng bình tĩnh, nói ra: "Trước mắt không có, chẳng qua, cha nhắc nhở con. Con vẫn phải thuê một người mẹ."

Thảm Mặc Thần: "..."

"Con không sợ mẹ con biết đánh mông con sao?" Thảm Mặc Thần nghi ngờ hỏi.

"Ha Ha, nhập gia tùy tục." Viêm Viêm nhún mày tặc tặc nói.

Thảm Mặc Thần nhìn cậu nhóc.

Lấy tính huống trốn học còn tự nhiên như vậy, thằng nhóc này, tuyệt đối là kẻ tái phạm.

"Cha cảm thấy con vẫn phải lấy việc học làm trọng thì tương đối tốt." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

"Chương trình học của lớp đấy, con mất một tháng là học xong, thầy giáo giảng không có tí tinh thần nào, còn không bằng con chơi game động não." Viêm Viêm nhét một miếng khoai tây chiên vào trong mồm, ánh mắt đặt ở trên màn hình TV. Bộ dạng căn bản không muốn đi học.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên một tia sáng, khóe miệng khẽ cười, nói ra: "Đúng rồi, quên nói cho con biết, cha vừa nhận được, có người nói cho cha biết, mẹ con hôm nay mua vé xe lửa mười một giờ về Ninh Xuyên, ba giờ là đến Ninh Xuyên, có khả năng sẽ tới trường học xem con."

Viêm Viêm trở mình một cái đứng lên, trong mắt lóe lên một tia khủng hoảng, nhìn thời gian ở trên điện thoại di động, chín giờ rưỡi, cậu nhóc nóng nảy nói với Thẩm Mặc Thần: "Nhanh, đưa ông đây tới trạm xe lửa."

Ông đây?

Khóe mắt Thẩm Mặc Thần kéo ra, hỏi: "Con không đặt vé trước sao? Hiện tại đi mua, không sợ ngồi cùng một chuyến xe lửa với mẹ con."

Viêm Viêm cầm đầu đi giày, ghét bỏ nói: "Ông đây là trẻ con, mua vé làm gì, xen lẫn trong đám người là có thể lên."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Vậy hôm qua anh tri trả cái gì?

"Không phải mẹ già con nói đi công tác một tuần ư, sao nhanh như vậy đã về nhà rồi?" Viêm Viêm không nhịn được phàn nàn nói.

Thẩm Mặc Thần bất động thanh sắc, ý vị thâm trường nói: "Làm sao tính được số trời, phụ nữ đều giỏi thay đổi."

Câu nói này Viêm Viêm thích.

Cậu dựng một ngón tay cái với Thẩm Mặc Thần, mang giày xong, đeo ba lô, cầm hất qua cửa, nói ra: "Đưa ông đây lên đường."

Thẩm Mặc Thần cảm ân phục lên, gương khóe miệng, tiêu sái mặc vào.

Không phải là để Viêm Viêm về đi học ư, nhìn xem, không phải là ngoan ngoãn trở về ư.

Con trai, là đầu không lại cha.

Thẩm Mặc Thần đưa Viêm Viêm tới trạm xe lửa, tâm tình vui vẻ, nhìn sang Viêm Viêm.

Viêm Viêm lên xe, lên mạng xem lịch xe lửa.

Thẩm Mặc Thần ngừng chiếc xe ở nhà ga.

Viêm Viêm ngẩng đầu, nhìn ra bên ngoài một chút, cậu lập tức đẩy cửa xe ra, nhảy từ trên xe xuống, đóng cửa đó, nói ra: "Ba già, con thật hân hạnh gặp cha."

Trong lòng Thẩm Mặc Thần không khỏi run lên, nhìn về phía Viêm Viêm, cậu nhóc chạy nhanh vào nhà ga, như một làn khói xâm nhập vào trong đám người, đầu chưa có ngoảnh lại.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần mềm mại phần.

Thằng nhóc này, là không nở sao.

Anh bước từ trên xe xuống, tay rút trong túi quần tây, đi vào trạm, nhìn thấy Viêm Viêm lên xe lửa về Ninh Xuyên.

Thẩm Mặc Thần gương lên khóe miệng, nó đến trạm trường nhà ga cũng không thêm hỏi.

Đứa nhỏ này, thật đúng là nhân tính, chẳng qua, anh rất thích.

Thẩm Mặc Thần vừa quay đầu lại, nhìn thấy Thủy Miểu Miểu kéo hành lý, cúi đầu, tâm sự nặng nề, đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 222: Muốn bị cảnh sát tiến hành tư tưởng giáo dục

Thủy Miếu Miếu báo cáo với Sâm Mễ, cô ngồi xe lửa mười một giờ, ba giờ chiều là đến Ninh Xuyên.

Sâm Mễ cho cô thời gian 5 ngày, chụp được thứ hữu dụng là được, thời gian của cô tự do.

Ai, không chụp được thứ hữu dụng, cô nên xéo đi rồi.

Thủy Miếu Miếu có loại trực giác cô bị đuổi đi.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng mờ, có người chặn đường đi của cô.

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu nhìn lên, thấy được gương mặt tuấn tú điển đảo chúng sinh của Thẩm Mặc Thần, nhớ tới chuyện hôm qua anh làm, cô liền không cho sắc mặt tốt.

Ngược lại Thẩm Mặc Thần tâm tình không tệ, giọng lên khoe miệng, ý tứ xa xa nhìn cô.

"Cút ngay đi." Thủy Miếu Miếu không khách khí nói, đẩy lồng ngực của anh, đi qua anh.

Thẩm Mặc Thần đưa tay ôm eo cô, kéo cô vào trong ngực của mình.

Eo của cô rất nhỏ, nhỏ, mềm lại, giống như không có xương, bụng cũng rất phẳng, không có một chút sẹo và nếp uốn, rất như thiếu nữ có da thịt, có thể bị phá, như mỡ đông, bên trên thân thể tản ra một mùi thơm sâu kín, hòa trộn mùi hương trên tóc, xông vào mũi.

Thủy Miếu Miếu lắc eo gãy dựa.

Thẩm Mặc Thần không thể tưởng tượng nổi nhìn bên mặt tinh xảo của cô.

Cô nhỏ như vậy, 7 năm trước hẳn là càng nhỏ, sao cô có dũng khí sinh ra Viêm Viêm lớn như vậy?

Thủy Miếu Miếu gãy dựa không ra, trừng mắt về phía Thẩm Mặc Thần, không vui, mím chặt môi, trong ánh mắt bốc lên tia lửa, đến mức, vành mắt cũng bắt đầu phồng hồng, nhưng hết lần này tới lần khác có sự quật cường để cho người ta nhìn mà đau lòng.

Tâm tư Thẩm Mặc Thần mềm mại, nghĩ đến cô sinh Viêm Viêm vì anh, càng thêm thương tiếc vì cô, buông tay ra, tính tình tốt nói: "Em đi đi."

Thủy Miếu Miếu nhanh chóng, kéo lấy hành lý của cô rời đi.

Cô đi hai mươi mét, dừng lại, lông mày hơi nhăn lại, cảm thấy không đúng lắm.

Thẩm Mặc Thần không giống người dễ nói chuyện như vậy, không phải phía trước có bấy rập gì chờ cô chứ?

Thủy Miếu Miếu quay người, nhìn anh vẫn còn đó, ánh mắt ý tứ sâu xa nhìn cô, sâu thẳm giống như vũ trụ mênh mông.

Lòng Thủy Miếu Miếu càng thêm run rẩy.

Cô kéo hành lý, đi đến trước mặt anh, suy đoán nét mặt của anh, khẽ nói: "Tôi đây đây?"

Thẩm Mặc Thần cảm thấy buồn cười, gương khoe miệng, cười híp mắt.

"Tôi đi thật đây?" Thủy Miếu Miếu vẫn nhìn không ra ý nghĩ của anh, nói ra.

"Cần thanh toán sao?" Thẩm Mặc Thần không đàn hoàng hỏi.

Thủy Miếu Miếu nghi ngờ đánh giá anh.

Được rồi, Thẩm Mặc Thần cao thâm khó lường, bằng chút vuốt nhỏ của cô thì nhìn không ra, cô vẫn là nên đi thôi.

"Không cần." Thủy Miếu Miếu tăng thêm hai từ, sáng khoái kéo hành lý, bước nhanh rời đi.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô tiến vào, gương lên nụ cười giữ kín như bưng.

Chỉ sợ cô lại phải thất vọng, bọn họ không phải không gặp, mà chính, rất nhanh, cô sẽ không kịp chờ đợi tới gặp anh.

Thủy Miếu Miếu vào trạm, nghi ngờ nhìn Thẩm Mặc Thần phía ngoài.

Tại sao anh còn chưa đi.

Mười giờ rưỡi

Bởi vì Thủy Miếu Miếu ngồi chiếc xe lửa bắt đầu khởi hành từ Thành Châu, có thể lên xe lửa sớm nửa giờ.

Cô vừa ngồi xuống vị trí của mình, điện thoại di động kêu lên.

Thủy Miếu Miếu nhìn ra là số điện thoại xa lạ, mã số Ninh Xuyên.

Cô nghe.

"Alo, chào cô, xin hỏi cô là Thủy Miếu Miếu sao? Tôi là cảnh sát cục công an Ninh Xuyên."

Cục công an sao?

Thủy Miếu Miếu nhú lông mày, trong đầu tìm tòi, cô giống như không có làm chuyện gì hại người, chẳng lẽ, cô và Thẩm Mặc Thần ở trong hồ bị phát hiện, muốn tiến hành tư tưởng giáo dục?

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Anh còn có thể hèn hạ hơn ư

"Có chuyện gì không?" Thủy Miếu Miếu thận trọng hỏi.

"Chúng tôi nhận được báo động, có người dùng tài khoản "Gia gia yêu Thủy Thủy" tiến hành lừa đảo trên mạng, căn cứ IP tra được địa chỉ nhà, là chỗ ở trước của cô, mặt khác, có người chứng minh, "Gia gia yêu Thủy Thủy" là con của cô, chúng tôi nghĩ cô nên đến sở cảnh sát để giúp điều tra." Cảnh sát nghiêm túc nói.

Thủy Miếu Miếu hoảng sợ đến banh đôi mắt ra, bật thốt lên: "Lừa đảo trên mạng, sao có thể?"

"Con trai của cô ở trong (thượng cổ kỳ hiệp), nhiều lần dùng tài khoản "Gia gia yêu Thủy Thủy" buôn bán tài khoản thăng cấp theo đường tắt, tài khoản mua bạn của cậu ấy bị công ty game ngừng dùng, tạo thành nhiều tổn thất, số tiền lên đến 9 vạn nhân dân tệ, đặc biệt là tài khoản Mặc Quân là người bị hại nhiều, tổn thất 6 vạn, anh ta yêu cầu truy cứu trách nhiệm hình sự của "Gia gia yêu Thủy Thủy'." Cảnh sát kỹ càng nói.

Nghe được hai chữ Mặc Quân này, Thủy Miếu Miếu hiểu rồi.

Khẳng định là Thẩm Mặc Thần giờ trò quỷ, đây chính là thủ đoạn trước đó Thẩm Mặc Thần nói sao?

A!

"Cảnh sát, lúc con tôi bán những tài khoản này vẫn có thể dùng, là công ty game đột nhiên dùng hết, không phải ý chủ quan của con trai tôi mà phạm sai lầm." Thủy Miếu Miếu giải thích nói.

"Nếu như con của cô nguyện ý trả lại tiền cho người bị hại, đồng thời để người bị hại từ bỏ khởi tố, hẳn là có thể hủy bỏ." Cảnh sát hạ giọng một chút.

"Vậy nếu như người bị hại không nguyện ý hủy bỏ lên án thì sao?" Thủy Miếu Miếu lo lắng hỏi.

"Cái kia chỉ có cách đi đường tắt, nói rõ tình huống, có thể phán nhẹ." Cảnh quan nói.

Phán nhẹ?

Trong lòng Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút, chìm đến đáy cốc.

Thẩm Mặc Thần, thật là độc ác, ép cô căn bản không có sức trả.

Người này, sao có thể hư hỏng như vậy, dùng bất cứ thủ đoạn nào!

Trách không được, vừa rồi cô nhìn anh nhẹ như mây gió, liền biết không phải lừa đảo tức là trộm cắp.

Thủy Miếu Miếu bất đắc dĩ đứng lên khỏi vị trí, kéo hành lý, lên tiếng xin xỏ với cảnh sát: "Cảnh sát, bây giờ tôi đang đi công tác, anh có thể dàn xếp một chút hay không, con trai tôi còn nhỏ, mới lên tiểu học, tôi sẽ cố gắng nghĩ biện pháp tiền trả lại cho người bị hại, để bọn họ hủy bỏ lên án."

"Ừm, thực sự nếu như chúng tôi tới trường học dẫn người, sau này sẽ chịu ảnh hưởng tới con đường lam quan, cũng không ngăn đầu lên được trước

thầy cô bạn học, sẽ còn lưu lại ấn cũ, không tốt cho nhập học, cho cô thời gian hai ngày, mau chóng trả lại tiền cho người trong cuộc, để bọn họ hủy bỏ tố cáo." Cảnh sát dễ nói chuyện.

"Cảm ơn cảnh sát." Thủy Miếu Miếu cúp điện thoại, đi ra khỏi cửa.

Cô lúi cúi hành lý, ra nhà ga, liếc một chút, liền thấy Thẩm Mặc Thần dựa vào cửa xe.

Ánh nắng xuyên qua những cây ngô đồng, hình thành điểm sáng, rơi vào bóng người tự phụ của anh, phong thái nổi bật, liềm diềm có một không hai.

Anh giống như là một vương giả bày mưu tính kế, chờ đợi tướng sĩ phản đồ trở về.

Mà cô, không thể không tạm nhân nhượng, khúm núm phủ phục dưới lòng bàn chân của anh, dựa lấy hơi thở của anh.

Thủy Miếu Miếu ủy khuất, tức giận, ngón tay nắm chặt điện thoại di động trắng bệch, hận không thể ném di động vào đầu anh, đồng quy vu tận.

Thủy Miếu Miếu thở một hơi thật dài, điều hòa tâm tình của mình, đi đến trước mặt anh.

Thẩm Mặc Thần nhìn vành mắt hồng hồng của cô, lông mi khẽ run, gờ lên nụ cười, tinh thần phấn chấn, tà mị nói: "Đã lâu không gặp."

"Trí nhớ Thẩm tiên sinh không tốt, vừa mới gặp." Thủy Miếu Miếu cặp đôi mắt, hơi ngoác miệng ra, sa sút nói.

"A." Thẩm Mặc Thần liếc nhìn cô, giữ kín như bưng hỏi: "Tìm tôi có việc sao?"

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy Ấn: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Hận tôi sao?

"Có thể không kết hôn hay không, tôi có thể làm bộ thành bạn gái của anh, nếu như anh cần, gọi điện thoại cho tôi, nhất định tôi sẽ xuất hiện giúp anh nguy trang, nhưng chúng ta có cuộc sống riêng, không cho anh tới tìm tôi." Thủy Miếu Miếu thỏa hiệp nói.

Thẩm Mặc Thần nhếch miệng, hai tay vòng trước ngực, nói ra: "Thế nhưng ông nội của tôi nhất định phải để cho tôi kết hôn?"

"Chúng ta có thể làm bộ kết hôn." Thủy Miếu Miếu bật thốt lên.

"Giấy hôn thú hợp pháp nhất định phải cầm, ông nội của tôi không phải đèn đã cạn dầu, nhưng em có thể lựa chọn cưới chui, đối với kết hôn phải luôn trung thành, thực hiện nghĩa vụ giữa vợ chồng, tôi sẽ không can thiệp cuộc sống riêng tư của em, có việc tôi sẽ gọi điện thoại để em tới, thế nào?" Thẩm Mặc Thần thẳng vào chủ đề nói.

Không can thiệp sinh hoạt cá nhân?

Cái này có thể.

"Phải kết hôn bao lâu?" Thủy Miếu Miếu suy tư hỏi.

"Hai năm." Khóe miệng Thẩm Mặc Thần khẽ cười, ánh mắt trở nên tà ác, "Chẳng lẽ, em muốn ba năm?"

"Anh không sợ trong vòng hai năm, bạn gái của anh trở về, cô ấy nhìn thấy, sẽ tức chết." Thủy Miếu Miếu nhắc nhở nói.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần sâu thẳm, hiện lên tia sáng khác lạ.

Đôi mắt quá sâu, như là vòng xoáy trong vũ trụ mênh mông.

Thủy Miếu Miếu nhìn không ra anh đang suy nghĩ gì, xác định duy nhất, là nét mặt của anh ngưng trọng.

Theo sắc mặt anh thay đổi, không khí xung quanh lập tức ngưng kết đến số 0, có chút cảm giác lạnh.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy, cô chạm đến bãi mìn của anh.

"Yên tâm, trong hôn nhân, tôi sẽ bảo trì trung thành tuyệt đối." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói một câu, mở cửa xe, ra lệnh: "Lên xe."

Thủy Miếu Miếu thận trọng lên chỗ ngồi phía sau.

Thẩm Mặc Thần đặt hành lý của cô ra phía sau, lên chỗ điều khiển.

Trên đường đi, Thẩm Mặc Thần đều trầm mặc, ánh mắt xuyên qua gương chiếu hậu nhìn thấy Thủy Miểu Miểu, như có điều suy nghĩ.

Thủy Miểu Miểu bị anh nhìn run rẩy.

Nếu cô không nói, cảm thấy mình sẽ bị không khí kỳ lạ này ngột ngạt đến chết.

"Cái kia." Thủy Miểu Miểu vỗ vỗ cái ghế, kéo ra nụ cười giả tạo, hỏi: "Anh lại đổi một cái xe mới, chiếc ngày hôm qua, còn tốt đó chứ?"

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía Thủy Miểu Miểu, ánh mắt mềm mại phần, trả lời: "Hôm qua người bạn đã tới cửa hàng

"Nén bi thương, bạn của anh vẫn rất nhiều, mọc lên như nấm. Đúng, sao xe của anh lại đột nhiên mất phanh?" Thủy Miểu Miểu thuận miệng nói.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần đột nhiên trở nên lạnh, nhìn về phía trước nói ra: "Là người làm, phanh bị chỉnh sang chân ga."

Thủy Miểu Miểu mở to hai mắt, hiện lên sợ hãi, kinh ngạc nói: "Là có người muốn mưu sát anh."

Thẩm Mặc Thần im miệng không nói, nặng nề nhìn về phía trước, hỏi: "Em hận tôi sao?"

Thủy Miểu Miểu vội xua tay, làm sáng tỏ nói: "Tôi cũng không biết anh cũng tới, và lại, tôi còn cùng anh đi một chiếc xe, không phải tôi làm."

"Tôi nói là buộc em chuyện kết hôn." Thẩm Mặc Thần giải thích một câu.

Thủy Miểu Miểu ngừng một lúc, đôi mắt đẹp chớp động.

Hận cũng không đến nỗi, nhưng cô đối với loại hành vi này rất giận, phản cảm, phẫn nộ.

Thế nhưng, tức giận, phản cảm, phẫn nộ là không có ích lợi gì, không có bất kỳ trợ giúp gì.

Thẩm Mặc Thần không có khả năng bởi vì cô tức giận, mà không khởi tố Viêm Viêm.

Tình thế anh bất buộc.

May mắn, anh không can thiệp cuộc sống riêng tư của cô, cô có thể bảo vệ Viêm Viêm, để cho thần kinh căng cứng của cô buông lỏng không ít.

Thủy Miểu Miểu thận trọng nhìn Thẩm Mặc Thần, nói khẽ: "Về sau chúng ta, có thể không cần dùng loại phương thức này không? Tôn trọng tình cảm."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Thể hiện trước công chúng

Thẩm Mặc Thần nhìn dáng vẻ không hề yếu đuối của Thủy Miểu Miểu.

Giọng nói của cô mang theo một chút hờn dỗi giống như giọng nói mềm mại vùng Giang Nam, giọng nói rõ ràng mang theo sự tức giận nhưng lại như tiếng người phụ nữ đang nói nhỏ nhẹ khiến anh sinh lòng thương tiếc.

Thẩm Mặc Thần lên tiếng: "Ừ. Sau hai năm, tôi sẽ cho em hai vạn, lúc đó cuộc sống của em và con cũng tốt hơn."

Thủy Miểu Miểu nhún mày.

Cô chỉ cần anh không mang Viêm Viêm đi.

Cô nhìn qua phía ngoài cửa xe, hỏi: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Buổi trưa tôi có hẹn cùng ăn cơm với một người, chúng ta cùng đi." Thẩm Mặc Thần trả lời.

Ánh mắt Thủy Miểu Miểu trừng lớn, cô ghé vào mặt sau của ghế, suy nghĩ rồi nói: "Không phải nói chuyện kết hôn là bí mật sao?"

Thẩm Mặc Thần cười nhếch miệng, anh khẽ liếc nhìn Thủy Miểu Miểu, đem suy nghĩ của cô kéo về, nói: "Chẳng lẽ, nam nữ ngồi ăn cơm với nhau đều là vợ chồng?"

Em đừng suy nghĩ linh tinh lại lo lắng chuyện không đáng sẽ khiến người khác nghi ngờ. Nếu vì em mà cuộc hôn nhân này bị đưa ra ánh sáng thì em đừng trách tôi.”

Thủy Miếu Miếu ngoài cười nhưng trong không cười, khóe miệng cô giật giật:” Anh ngược lại rất là rộng lượng, da mặt anh dày bằng một vòng trái đất, tôi rất khâm phục.”

“Haha”. Biết rõ cô ấy đang chê cười mình, anh lại không tức giận nổi:”Em có mang theo hộ khẩu không?”

“Không, tôi để ở nhà.” Thủy Miếu Miếu nhỏ giọng nói, trở lại chuyện chính, cô nói:” Khi nào anh mới hủy bỏ đơn tố cáo?”

“Tôi sẽ thông báo Cục cảnh sát hủy bỏ chứng cứ trước đây, giữ lại quyền khởi tố. Tôi nghĩ Cục cảnh sát sẽ tạm thời không hành động, tất cả nhìn vào sự biểu hiện của em.” Thẩm Mặc Thần gian manh nói, anh đánh tay lái rồi dừng xe trước cửa khách sạn.

Thủy Miếu Miếu khẽ mấp máy miệng nói: lại là biểu hiện.

Aizzz.

Thẩm Mặc Thần bước xuống và mở cửa xe, Thủy Miếu Miếu ỉu xiu từ xe bước xuống.

Thẩm Mặc Thần khom cánh tay lên, đôi mắt anh nhìn vào cánh tay, dụng ý bảo cô khoác tay anh để tiến vào.

Thủy Miếu Miếu nhìn thoáng xung quanh, rồi khó xử nói:” Chỉ là đi ăn cơm thôi, nam nữ không cần động tay. Lúc này vẫn còn sớm, chúng ta tránh thể hiện trước công chúng.”

Thẩm Mặc Thần không khỏi nở nụ cười.

Anh không làm khó cô nữa mà xoay người bước vào khách sạn.

Thủy Miếu Miếu đi theo sau đến phòng 308.

Thẩm Mặc Thần mở cửa đi vào.

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía một người ăn mặc tây trang trong phòng, người này nhìn giống như một người đàn ông trung niên, mà người đàn ông ngồi bên cạnh người trung niên chính là người đàn ông bụng phệ cô nhìn thấy ở hộp đêm.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy không thoải mái.

Người đàn ông trung niên nhìn đến Thẩm Mặc Thần liền đứng dậy chào hỏi:” Chào Thẩm tổng, xin lỗi vì ngày hôm qua tôi có chuyện công tác”.

“Không sao, hôm nay nhìn đến Lý tổng cũng giống nhau.” Thẩm Mặc Thần kéo ghế cho Thủy Miếu Miếu ngồi xuống.

Thủy Miếu Miếu nhìn anh. Thẩm Mặc Thần tuy bình thường có chút xấu xa nhưng tu dưỡng tốt, là một người đàn ông galang.

Thẩm Mặc Thần ngồi bên cạnh Thủy Miếu Miếu, đối với Lý tổng nói: “Không biết Lý tổng đã suy nghĩ chưa?”

Lý tổng có chút khó xử nhìn về phía người đàn ông bụng phệ.

Người đàn ông bụng phệ cười, nói:” Không nói dối Thẩm tổng, anh của tôi đối với lần mua bán này còn có chút băn khoăn. Thời gian gần đây, có những đối tác khác muốn đưa ra mức giá cao hơn để thu mua.” Duyệt Thư”.

“Vì vậy?” Thẩm Mặc Thần ngồ nhẹ lên mặt bàn, hỏi ngược lại.

“Đồ tốt đương nhiên là giá phải cao, dù cho chúng ta có là bạn bè đi chăng nữa.” Người đàn ông bụng phệ nói.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần phát ra một tia sáng, thì ra là muốn nâng giá.

Cánh cửa được mở ra.

Dạ Lăng Dật tới.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Tôi qua anh đã ăn thử, rất là ngon miệng

Lý tổng lập tức đứng lên, cung kính nói:” Dạ tổng”.

Trong giây lát, Thủy Miếu Miếu nhìn Dạ Lăng Dật, sống lưng căng cứng, đôi mắt xinh đẹp trừng lớn chống lại ánh mắt rét lạnh của anh ta.

Ánh mắt của anh ta lạnh lẽo như từ trong sâu thẳm phát ra, ánh mắt đó đi đến chỗ nào đều khiến tất cả mọi vật đều đông cứng không sót một cây cỏ.

Đặc biệt là với cô, ánh mắt đó thêm vài phần sắc bén, chán ghét cùng sự thù hận.

Ánh mắt này đối với cô giống như một lưỡi dao sắc cứa vào lòng cô.

Tay Thủy Miếu Miếu đặt trên đùi lạnh run, rõ ràng cô không có làm gì sai, nhưng khi nhìn đến anh ta lại cảm thấy rất khẩn trương đến mức không dám hít thở, cô chột dạ nhắm mắt lại, hàng lông mi khẽ run nhẹ.

Thẩm Mặc Thần nhìn thoáng qua khuôn mặt tái nhợt của Thủy Miếu Miếu, đồng tử sâu thẳm vài phần, anh cầm lấy tay của Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu bình tĩnh lại, quay đầu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần cầm chặt tay cô, sâu trong mắt anh phản chiếu bóng dáng nhỏ bé của cô.

Thủy Miếu Miếu dường như có thể cảm giác được nhiệt độ của bàn tay anh, từng giọt mồ hôi của anh đang rơi xuống tay cô theo máu chảy vào trong cơ thể cô, cô cảm thấy bình tĩnh lại, cô nhếch môi cười với Thẩm Mặc Thần.

Nụ cười của cô làm đau mắt Dạ Lăng Dật.

Dạ Lăng Dật đá văng ghế, ngồi xuống phía đối diện Thẩm Mặc Thần, ánh mắt anh ta như mắt chim ưng sắc bén, lướt qua Thủy Miếu Miếu hỏi người đàn ông bụng phệ:” Trong khách sạn cũng có gái điếm sao?”

Gái điếm?

Thủy Miếu Miếu nhú mày, anh ta càng nói càng khó nghe.

Ánh mắt gian tà của bụng phệ nam nhân nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, cười mỉa nói:” Có lẽ là có.”

Thủy Miếu Miếu theo bản năng xoay mặt đi, sắc mặt lại trắng bệch.

Thẩm Mặc Thần liếc mắt nhìn Thủy Miếu Miếu rồi đặt tay cô lên chân của mình khẽ nhéo.

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần nhếch miệng cười:” Em là bạn gái của tôi, đừng suy nghĩ lung tung.”

Trái tim của Thủy Miếu Miếu run lên, ánh mắt cô có chút ẩm ướt phản chiếu bộ dạng tươi cười của Thẩm Mặc Thần.

Cô giống như khóa thân đứng giữa đám đông, bị người khác chửi bới cùng khinh thường, cô cố gắng để cho bản thân mình vô cảm đối với những lời dị nghị xung quanh. Sau đó, Thẩm Mặc Thần xuất hiện, anh khoác lên người cô một chiếc áo rồi nắm tay cô rời đi.

Để cho cô cảm nhận được sự ấm áp.

Thủy Miếu Miếu cầm tay Thẩm Mặc Thần, cười nói một chữ:” A...”

Dạ Lăng Thần nhìn chăm chú nụ cười của Thủy Miếu Miếu, đôi mắt càng phát ra sự lạnh lẽo, anh ta cầm ly rượu đỏ, nói với Thẩm Mặc Thần:” Thẩm tổng không thấy bản sao? Nói không chừng anh sẽ bị lây bệnh.”

“A” Thẩm Mặc Thần khẽ cười, trầm ổn đáp:” Dạ tổng lo lắng rồi, tôi hôm qua tôi đã thử, thơm nồng, hết sức ngon miệng và không có bệnh.”

Tay cầm ly rượu của Dạ Lăng Thần nắm chặt, móng tay trở nên trắng bệch, trên mu bàn tay nổi đầy gân xanh, anh ta lờm Thủy Miếu Miếu, lệ khí trong mắt anh ta tựa hồ như muốn đem cô đốt cháy, hỏi ngược lại:” Thật không? Có một vài người muốn biết có bị bệnh hay không phải khám qua bác sĩ?”

Thủy Miếu Miếu không chịu nổi sự quái gở của anh ta, nó như một cây gậy đâm xuyên qua cột sống của cô, khiến cô đau xót, toàn thân khó chịu.

Thủy Miếu Miếu giương mắt, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Dạ Lăng Dật, nói:” Anh nói đủ chưa, tôi có bệnh hay không có bệnh thì liên quan gì tới anh?”

“Tôi là sợ cô lây bệnh.” Dạ Lăng Thần không khách khí nói, lồng ngực của anh ta lên xuống như đang áp chế lửa giận.

“Sợ bị tôi lây bệnh thì anh cắt đi, anh ngồi ở đây cả buổi hít không khí cũng sẽ nhiễm vi khuẩn, anh không biết sao”. Thủy Miếu Miếu tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Mười năm mài ra một lần đê tiện

Thẩm Mặc Thần giương cao khoe miệng, ánh mắt nuông chiều nhìn Thủy Miếu Miếu.

Lúc hạt tiêu nhỏ nóng giận, chỉ cần không phải với anh thì vẫn rất dễ thương.

Dạ Lăng Dật cắn chặt răng, sắc mặt anh ta xanh mét, nghiêm mặt đứng dậy rời khỏi phòng.

Cạch, tiếng cửa đóng sầm lại, sự tức giận giống như vụ nổ mạnh của một hành tinh nhỏ đã rời đi, trong phòng lưu lại bầu không khí kỳ quái.

Hai vị Lý tổng đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt tái xanh, không hiểu tại sao.

Thẩm Mặc Thần nhếch môi cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn, nhìn về phía người đàn ông bụng phệ nói: “Bạn của ông giống như đã đi rồi.”

“Ách.” Người đàn ông bụng phệ cũng không ngờ đến tình huống này, trong đầu chưa kịp suy nghĩ.

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía người đàn ông trung niên, nói: “Nếu Lý tổng có phương án khác, tôi cũng không ép ông, bữa cơm này coi như tôi mời khách để chúc mừng Lý tổng có thể bán được hàng với giá tốt nhất.”

“Không, không việc ấy, Thẩm tổng chúng ta trao đổi lại.” Lý tổng sốt ruột nói.

Thẩm Mặc Thần mỉm cười nói với Lý tổng: “Thật ngại quá, tôi không thích buôn bán cùng loại người không có lập trường, muốn tăng giá lại không biết rõ năng lực của mình để cùng hợp tác. Ngoài ra,”

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần nhìn về phía người đàn ông bụng phệ thêm phần sắc bén, lạnh giọng nói: “Tôi lại càng không thích kẻ coi thường người phụ nữ của tôi.”

Anh nắm tay Thủy Miếu Miếu đứng dậy.

Trên ghế, sắc mặt hai vị Lý tổng tái nhợt.

Thẩm Mặc Thần cùng Thủy Miếu Miếu đi ra.

Anh mở cửa.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy Dạ Lăng Dật vẫn còn đứng đó, anh ta tựa lưng vào tường, ánh mắt lãnh lẽo nhìn về phía Thủy Miếu Miếu, trong ánh mắt của anh ta không có một chút hơi ấm, tất cả đều là sự lạnh lẽo, giọng nói đậm đặc vang lên: “Đem những thứ đồ của tôi trả lại cho tôi.”

Anh ta đang nói gì? Chẳng lẽ là ảnh chụp của anh ta cùng với vợ chưa cưới.

Mẽ ca có nói, ảnh chụp này rất tạo bạo, cô nên trả lại cho anh ta.

Thủy Miếu Miếu ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

“Em còn không đi.” Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nói.

“Tôi còn có chút chuyện muốn nói riêng với anh ta.” Thủy Miếu Miếu cẩn thận nói, cô cầu xin Thẩm Mặc Thần đồng ý.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần âm u nhìn cô.

Thủy Miếu Miếu biết anh không đồng ý, giọng nói nhỏ nhẹ mang theo một chút làm nũng: “Chỉ một lần thôi.”

Thẩm Mặc Thần nhìn ánh mắt trong suốt của cô, buông lỏng tay, giọng nói trầm thấp: “Lần sau không cho phép lấy lý do này nữa.”

“Không có lần sau.” Thủy Miếu Miếu đảm bảo nói, bởi vì lần này cô muốn nói rõ mọi chuyện với anh ta.

Thủy Miếu Miếu buồn bực đi về phía trước, cô đi lướt qua người Lăng Dạ Thần đến phòng 305.

Ánh mắt Dạ Lăng Dật lạnh lùng nhìn qua Thẩm Mặc Thần, anh ta xoay người đi vào phòng 305.

“Cô làm sao quen được người đàn ông kia?” Dạ Lăng Dật không vui chất vấn cô.

Thủy Miếu Miếu không quan tâm đến vấn đề này của anh ta, cô đem ảnh chụp của anh ta và vợ chưa cưới ra đưa cho Dạ Lăng Thần, nói:” Của anh”.

Dạ Lăng Dật cầm lấy tay Thủy Miếu Miếu.

Ảnh chụp rơi trên mặt đất.

Ánh mắt Dạ Lăng Dật đầy màu đỏ, ánh mắt sắc bén lườm Thủy Miếu Miếu, hỏi:” Các người chưa ngủ với nhau đúng không?”

Tay Thủy Miếu Miếu bị nắm có chút đau, cô nhúm mày nhìn về phía Dạ Lăng Dật, nói:” Dạ tổng, chuyện tôi ngủ với ai, không có nửa đồng quan hệ với anh.”

Dạ Lăng Thần cắn chặt răng, giọng nói từ kẽ răng phát ra:”Cô dê tiện”.

“Đúng vậy, mười năm mới ra một lần dê tiện, tôi năm nay đã 25 tuổi nên mới được 2.5 cái dê tiện, nếu không có chuyện gì nữa, Dạ tổng nhìn thấy người phụ nữ dê tiện như tôi, vẫn là nên tránh xa đi thôi.” Thủy Miếu Miếu không kiên nhẫn nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 228: Không phải người đàn ông nào cũng có thể hôn tôi

“Hạ Văn, đây là cuộc sống mà cô muốn sao? Đây chính là cuộc sống của người đã phản bội tôi sao? Cô thấy tôi không thỏa mãn được ham muốn của cô, nên mới rẽ tiền tới mức đi làm gái điểm sao?” Dạ Lăng Dật không còn bình tĩnh, ánh mắt như hàng ngàn lưỡi dao muốn đâm cho Thủy Miếu Miếu tan xương nát thịt.

Thủy Miếu Miếu nắm chặt tay thành quyền, mắt nhìn thẳng mặt Dạ Lăng Dật, nỗi đau trong lòng nứt nẻ, máu từ bên trong cứ thế ngấm qua, đau xót dâng lên hóc mắt, cô cố gắng kiềm chế không cho nước mắt chảy xuống.

Thủy Miếu Miếu không còn bình tĩnh, quát:” Tôi phản bội anh sao? Bị người ta bỏ thuốc rồi bò lên giường một người đàn ông khác, anh cho là tôi tình nguyện sao? Đi qua bên Anh khổ sở cầu xin anh tha thứ, anh đối xử với tôi thế nào, có phải anh nghĩ rằng tôi rất tội tệ, đã như vậy rồi mà còn không biết nhục, lết tận bên Anh để cầu xin anh không?”

“Dưới gầm cầu rất lạnh”. Thủy Miếu Miếu đè ép ngực, giọng kích động:” Nhưng trong lòng tôi còn lạnh hơn, anh không biết tôi bò lên từ dưới sông thế nào đâu, tôi đã từng hơn một lần muốn, nếu như tôi chết, nếu như tôi thật phải chết, trong lòng anh sẽ nghĩ tốt về tôi hơn một chút”.

“Vậy tại sao cô không chết đi?” Dạ Lăng Dật nghiêng răng nghiêng lợi oán hận nói.

Lời của anh, cho đến tận bây giờ, luôn có tình đâm thẳng vào trái tim cô, để cô tan vỡ mọi kỳ vọng.

Thủy Miếu Miếu trong mắt chợt lóe lên một tia hận nhưng rất nhanh không để cho bất cứ người nào thấy được, tia hận đó lập tức biến mất khi nước mắt tràn ra hai khóe mắt.

Hít mũi một cái.

Lý trí dần trở lại trong đại não.

Thủy Miếu Miếu giọng đã bình tĩnh hơn:” Bởi vì anh không để ý gì đến việc tôi sống hay chết, anh đã hủy hết quá khứ trước đây ta đã từng có, tôi cố gắng bò lên bờ, không phải vì phần đầu trở thành gái điểm như anh nói, mà là tôi muốn quên anh, sau này vui vẻ mà sống. Dạ Lăng Dật đã chết trong trí nhớ của Hạ Văn rồi, tôi là Thủy Miếu Miếu, không có quá khứ, chỉ có hiện tại và tương lai là Thủy Miếu Miếu”.

Dạ Lăng Dật nhìn thái độ quyết liệt của cô, trong lòng giống như là bị dây leo cuốn lấy.

Dây leo ấy có gai độc, không ngừng đâm vào trong lòng, sinh là chất độc ăn mòn buồng tim anh.

Đau không cách nào hô hấp!

Chỉ có cô, mới có thể giải độc được.

Dạ Lăng Dật nhúm mày, trong mắt lóe lên một tia thống khổ, đưa tay kéo Thủy Miếu Miếu sau đó cúi đầu hôn lên môi cô.

Hơi thở mạnh mẽ giống như dã thú bao lấy cô, đôi môi lạnh như băng chạm vào môi cô.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu đau nhói.

Đầu óc cô may sao vẫn còn phản ứng kịp, cô đưa tay đẩy Dạ Lăng Dật, sau đó vung tay tát lên mặt Dạ Lăng Dật, quát:" Anh cho rằng tôi là gái điếm thật sao? Không phải người đàn ông nào cũng có thể hôn tôi ".

Ánh mắt Dạ Lăng Dật lóe lên một tia sáng, anh tiến lên hung hăng ôm lấy đầu cô, dùng sức cưỡng ép hôn lên môi cô, đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng cô, điên cuồng hôn, không để cô kịp kháng cự.

Nụ hôn này hàm chứa oán hận và trừng phạt.

Đem đau đớn trong lòng anh phát tiết lên người cô.

Không thể tha thứ, không thể tha thứ, cũng không thể quay lại nữa rồi.

Hơn lúc nào hết, anh luôn là người bách chiến bách thắng, không ai có thể làm anh tổn thương, không ai có thể xói mòn nội tâm của anh.

Thủy Miếu Miếu nhìn ánh mắt âm u của Dạ Lăng Dật, cảm thấy trái tim giống như bị đao cắt, trừ cảm giác đau ở bên ngoài, còn trong đầu hoàn toàn trống rỗng, không cách nào suy nghĩ, không cách nào hô hấp.

Rõ ràng đây là người đàn ông cô yêu nhất, cô đã dùng cả thời thiếu nữ để yêu anh, dù đau đớn cũng không hề muốn oán hận.

Nhưng khi anh trở lại, anh lại dùng hết sức lực chà đạp lên tự ái của cô, tổn thương cô.

Nếu như có thể, cả cuộc đời này đừng bao giờ gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 229: Anh ghê tởm tôi, nhưng người khác thì không

Thủy Miếu Miếu liều mạng đẩy Dạ Lăng Dật, nhưng càng đẩy anh ta càng ôm chặt.

Thủy Miếu Miếu đá một cái, sau đó hung hăng dẫm lên chân anh.

Trong mắt Dạ Lăng Dật lóe lên nhiều tia lửa giận, giống như là muốn thiêu đốt cô vậy.

Những người đàn ông khác có thể hôn cô, còn anh thì không thể sao?

Tại sao anh lại không thể!

Dạ Lăng Dật không còn ý trí. Anh mở cửa, mắt nhìn qua thấy Thẩm Mặc Thần, lập tức trong mắt xẹt lên tia độc ác, anh xoay người để lưng dựa vào cửa ngay trước mặt Thẩm Mặc Thần đẩy Thủy Miếu Miếu ra.

Thủy Miếu Miếu đụng lưng vào tường, khẽ kêu lên một tiếng.

Dạ Lăng Dật chán ghét ghét sát môi, oán hận nhìn Thủy Miếu Miếu nói:" Cô thật là ghê tởm, dù có đưa lên tận miệng tôi cũng không muốn ".

Thủy Miếu Miếu nhìn chằm chằm ánh mắt lạnh lẽo của Dạ Lăng Dật.

Thật ra, anh ta hôn cô là vì muốn để Thẩm Mặc Thần nhìn thấy, để ly gián cô và Thẩm Mặc Thần, để cho Thẩm Mặc Thần nghĩ rằng cô đối với anh ta tình cũ không dứt, không biết nhục, thấy đàn ông liền lao vào, cũng là lợi dụng cô, lấy cô làm vũ khí để đi công kích Thẩm Mặc Thần.

Ha haa.

Thủy Miếu Miếu cười, tiếng cười ngày một lớn.

Đau đến tận cùng, thật ra là chết lặng, không thể mong đợi, cũng chẳng cần hi vọng nữa rồi.

Nước mắt theo nụ cười chảy xuống, là vì đau quá mà cười hay là vì mừng quá mà khóc.

Thật ra thì, cũng tốt.

Ít ra cô còn biết mình muốn gì.

Dạ Lăng Dật nhìn nước mắt làm hồng nụ cười của cô, tìm lại giống như dây leo có gai độc đâm vào, đau đớn so với lúc trước càng mãnh liệt, khiến anh cảm thấy có thể chết đi, mà anh, trong lúc này căn bản không biết làm gì? Không biết làm sao để thoát khỏi cảm giác ma quái này.

Dạ Lăng Dật nện một quyền lên trên cửa, rầm một tiếng, quát lớn: "Không được cười".

Thùy Miểu Miểu ngưng cười, trong mắt chứa đầy nước mắt, nhìn Dạ Lăng Dật, ánh mắt rất đáng thương tựa như tiểu bạch thỏ bị dọa đến mức bối rối.

Ánh mắt Dạ Lăng Dật ôn nhu vài phần, trong lòng có loại cảm giác quái dị cứ tàn qua tàn lại trong tim anh.

Anh phát hiện, chỉ cần cô nhìn thẳng vào mắt anh 3 giây, anh sẽ cảm thấy như mình bị nhiễm một loại vi rút khiến cho nhịp tim nhanh, không cách nào khống chế.

Thậm chí, anh muốn thời gian ngưng lại, bởi vì trong ánh mắt của cô, lúc này chỉ có mình anh, nhìn rất giống như đang mong chờ, mong anh thương hại vậy.

Dạ Lăng Dật không tự chủ được, muốn giúp cô lau đi nước mắt.

Tay anh hơi giờ lên.

Thùy Miểu Miểu hơi nhú mồm, hai tay lau lau nước mắt xoay người đi về phía Thảm Mặc Thần.

Tâm tình Dạ Lăng Dật trầm xuống, sinh ra một cảm giác khủng hoảng, nhanh chóng hướng về phía Thùy Miểu Miểu bước tới, cầm lấy cánh tay cô, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, nhưng trong lúc nhất thời không biết phải nói gì.

Chỉ cảm thấy tim rất đau, anh muốn hướng về phía cô cầu cứu, nhưng hết lần này đến lần khác, lòng tự ái và tính kiêu ngạo của anh không cho phép anh làm như vậy.

Thảm Mặc Thần mặt lạnh, đảo tròn mắt, thâm trầm nhìn Thùy Miểu Miểu ra lệnh: "Lại đây".

Khí chất của anh giống như là đế vương, chỉ cần chỉ tay nhấc chân có thể nắm giữ mọi quyền lực.

Trong lòng Thùy Miểu Miểu hồi hộp.

Hiện tại chỉ sợ chọc giận Thảm Mặc Thần, anh chỉ cần nói 1 câu Viêm Viêm sẽ xong đời.

Mà Viêm Viêm xong đời, cô cũng không sống nổi.

"Vâng". Thùy Miểu Miểu lên tiếng, xoay tay xoay người nhưng không tránh được Dạ Lăng Dật, cô hướng về phía Dạ Lăng Dật nói: "Này, anh đẹp trai, thật là vất vả mới có người muốn tôi, tôi không thể bỏ lỡ. Chúng ta nếu có gặp lại thì coi như người xa lạ. A, anh ghê tởm tôi, nhưng người khác thì không".

Dạ Lăng Dật vẫn không buông tay ra.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 230: Bị mọc sừng, quá thảm rồi

Thùy Miểu Miểu cảm thấy cánh tay của mình bị anh ta bóp đau đến mức mặt mày tái nhợt.

Trong mắt Thảm Mặc Thần phóng ra một tia sáng, anh sải bước đi đến chỗ Thùy Miểu Miểu đứng, nắm lấy cánh tay Dạ Lăng Dật, hất hàm giọng cảnh cáo: "Buông tay ra".

Dạ Lăng Dật càng bóp khiến cho Thùy Miểu Miểu đau, kêu lên thành tiếng. Trong mắt có một tầng sương mù, đáng thương nhìn anh, giống như đang muốn van xin.

Trong lòng Thảm Mặc Thần cảm thấy thương xót, quét mắt về phía Dạ Lăng Dật.

Thảm Mặc Thần nhếch khóe miệng, giọng khiêu khích: "Dạ tổng không phải là yêu cô ấy đấy chứ?"

Ngón tay Dạ Lăng Dật cứng đờ, nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, đại não không kịp suy nghĩ gì, bật thốt lên: "Sao có thể?"

Thủy Miếu Miếu nhân cơ hội rút tay ra, trên tay máu đã ứ đọng.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần thâm sâu nhìn, lời tay Thủy Miếu Miếu lại, để cô đứng ra phía sau mình, trầm giọng hướng về phía Dạ Lăng Dật nói: "Không là tốt nhất, cô ấy bây giờ đã là người phụ nữ của tôi, tôi rất ghét người đàn ông khác tiếp xúc với cô ấy".

Dạ Lăng Dật nắm tay thành quyền, lúc này mới phát hiện cô đã thoát khỏi tay mình, có chút gì đó trống rỗng bao phủ lấy trái tim anh.

Anh nhìn Thẩm Mặc Thần và Thủy Miếu Miếu rời đi, chân giống như lại bị cây leo giữ lại trên mặt đất.

Anh đã vô số lần nằm mơ, mơ thấy Thủy Miếu Miếu. Sau khi tỉnh dậy, anh luôn suy nghĩ cô đang ở đâu? Đang làm gì? Có nhớ anh hay không.

Tại sao lại không dây dưa nữa, tại sao lại không liên lạc nữa.

Rõ ràng, số điện thoại của anh cho đến bây giờ chưa từng đổi.

Hoặc là, cô chỉ muốn dây dưa với anh một chút xíu, anh cũng có thể tha thứ mọi lỗi lầm cho cô cơ mà.

Bởi vì mỗi ngày anh đều đợi cô quay lại, anh sẽ nổi giận, sau đó cô sẽ lấy lòng anh, rồi làm cho anh cười, chạy qua chạy lại phía sau lưng anh để làm anh vui.

Nhưng mà, anh đợi một năm, hai năm, ba năm. bảy năm.

Lúc đầu, anh đóng hết cửa sổ lại, bởi vì chỉ cần ở bên ngoài có chút gió thổi, hoặc là rạng sáng anh sẽ rời giường chạy đến bên cửa sổ mở cửa, nghĩ rằng cô sẽ đứng ở cửa.

Nhưng không có.

Anh lặng lẽ mở cửa ra.

Nhưng mà, cô không từ bên ngoài cửa sổ leo vào.

Bởi vì chờ đợi nên thành tưởng niệm, mà tưởng niệm nhiều thì thành đau khổ, rồi đau khổ ấy biến thành tức giận, tức giận biến thành oán hận, oán hận cứ thế ngấm sâu vào trong lòng anh.

Anh mong cuộc sống của cô không tốt, bởi vì không có anh, sẽ không có gì cả.

Nhưng

Cô thật sự là không tốt, ăn mặc bộ đồ rẻ tiền, trên người không có lấy một cái vòng đeo tay, lại còn làm công việc vô cùng dè tiện.

Tim của anh, giống như bị hàng vạn cây kim đâm.

Đau đớn hóa thành oán hận.

Anh hận cô, sống khổ sở như vậy mà cũng không đi tìm anh.

Còn đâm mình, leo lên người đàn ông để có tiền, sống một cuộc đời bán thân.

Cái này chẳng khác nào roi quất vào mặt anh.

Dạ Lăng Dật nhìn chằm chằm bóng lưng của Thủy Miếu Miếu, trong mắt những tia máu cùng những tia lạnh đan xen vào nhau.

Thủy Miếu Miếu rung mình một cái, mím môi mở to mắt, nhìn mặt Thẩm Mặc Thần.

Sắc mặt Thẩm Mặc Thần rất kém, ánh mắt anh sâu không thấy đáy.

Cô đoán chừng anh đang rất tức giận.

Suy nghĩ một chút cũng đúng thôi, người đàn ông nào chịu được khi bản thân bị cầm tù. Coi như anh không yêu cô nhưng cô sắp thành vợ của anh. Huống chi, Thẩm Mặc Thần là một cực phẩm, giống như là vương tôn một cõi vậy, nên càng độc tôn quyền thế.

Thủy Miếu Miếu càng nghĩ càng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 231: Tức giận, không thể coi thường

Thang máy không có xuống dưới, mà đi tới lầu 4.

"Có phải ấn sai tầng hay không." Thủy Miểu Miểu thận trọng nhắc nhở.

"Im miệng." Thẩm Mặc Thần không vui liếc qua cô nói.

Trên người anh giống như bao phủ khí điểm màu xanh, mờ hồ đề nén lửa giận.

Thủy Miểu Miểu có loại dự cảm xấu, cúi đầu thấp xuống, đôi mắt lóe lên, cũng không thể ngồi chờ chết.

Thang máy mở ra.

Thẩm Mặc Thần lôi kéo cô vào phòng vệ sinh lầu bốn, mở vòi sen, ra lệnh: "Súc miệng."

"A." Thủy Miểu Miểu vội vàng vốc nước, cho vào trong miệng, súc quai hàm, nhổ nước ra, lại hít một hơi, nhìn trộm Thẩm Mặc Thần.

Anh còn tức giận, ánh mắt sắc bén khóa cô lại, càng đen kịt.

Thủy Miểu Miểu phun nước ra.

Thẩm Mặc Thần đưa tay qua mặt cô, cầm chặt cằm cô, ngón tay ma sát môi cô, giống như muốn lau mấy thứ bẩn thỉu đi.

Thủy Miểu Miểu nhìn lông mày anh đều nhăn thành chữ xuyên.

"Tôi có thể giải thích không?" Thủy Miểu Miểu thận trọng nói.

"Nói." Thẩm Mặc Thần trầm giọng khí thế mui phần.

"Anh có thấy trên mặt Dạ Lăng Dật hồng hồng hay không?" Thủy Miểu Miểu nheo mắt lại, cười hì hì hỏi.

Thẩm Mặc Thần không nói chuyện, nhìn sâu vào cô.

"Ngay từ đầu anh ta ăn may hôn tôi, tôi cho anh ta một cái tát, sau khi đánh anh ta, anh ta then quá hoá giận, sau đó cố ý hôn cho anh xem, tôi đẩy anh ta, thế nhưng, sức tôi nhỏ, anh biết." Thủy Miểu Miểu tội nghiệp nói, xem kỹ sắc mặt của anh.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần nhìn chăm chăm cô, trầm giọng nói: "Tôi nhớ trước đó em đánh tôi hai cái tát, là tôi tương đối dễ nói chuyện sao?"

"Tôi có cơ hội lại rút trở về." Thủy Miểu Miểu không kịp suy nghĩ liền bật thốt lên.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần run lên, tức giận nói: "Cô còn để anh ta hôn sao?"

Thủy Miểu Miểu: "..."

Móa.

Nói sai.

Thủy Miểu Miểu vội xua tay, nhếch môi, vừa cười vừa nói: "Là tôi đại nhân đại lượng buông tha anh ta."

Thẩm Mặc Thần vốn tức giận, loại tức giận áp bức ở trong lòng, toàn thân đều khó chịu, lại không thấy tìm thấy lỗi ra, cho nên tâm tình càng ngày càng u ám.

Nhưng mà, bây giờ nhìn bộ dạng cô thận trọng nịnh nọt, cũng không biết thế nào, tức giận biến mất không thấy.

Thủy Miểu Miểu thấy anh còn không nói lời nào, màu sắc đồng tử càng ngày càng đậm, không phải điềm tốt.

Đôi mắt cô xoay chuyển, hắng giọng một cái, nói không được, liền làm.

Thủy Miểu Miểu khoác tay lên cổ Thẩm Mặc Thần, nhón chân, ngửa mặt, cong môi hồng, từ từ tới gần bờ môi Thẩm Mặc Thần.

Đây là cô sau 7 năm, dưới tình huống lý trí tỉnh táo, lần đầu tự động hôn một người đàn ông ngoài Viêm Viêm.

Coi như không thích, cũng không phải lần đầu tiên cùng anh đối diện, cô cũng cảm thấy khăn trương, co quắp, không khí xung quanh nhộn nhạo ái muội.

Đặc biệt là anh nhìn xuống ánh mắt của cô, sâu giống như biển rộng, giống như muốn hút cô vào.

Đặc biệt là hơi thở thổi ra phả vào mặt của cô.

Đưa đầu một đao, rút đầu một đao, tốc chiến tốc thắng đi.

Thùy Miểu Miểu bất chấp, đụng một cái như chuồn chuồn lướt nước trên bờ môi anh, vừa định lui ra phía sau, eo bị Thẩm Mặc Thần ôm lấy.

Anh giờ lên nụ cười tà mị, ánh mắt cũng biến tà ác, hỏi: "Thế nào, chỉ có như vậy?"

Thùy Miểu Miểu nhìn anh cười, thở dài một hơi, hỏi: "Anh không tức giận sao?"

"Tức giận." Thẩm Mặc Thần trực tiếp phun ra hai chữ.

Thùy Miểu Miểu: "..."

Cô có loại cảm giác đâm vào họng súng.

"Giúp tôi tiêu tan." Thẩm Mặc Thần nói nửa câu sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 232: Muốn thế nào mới không tức giận?

Thùy Miểu Miểu đỏ mặt, ngậm miệng, mong chờ anh.

Sao cô nghe câu này như có một tầng ý nghĩa khác?

"Kỳ thật, có chuyện, tôi không có nói cho anh biết." Đôi mắt Thùy Miểu Miểu chuyển động nói.

"Ừm?" Thẩm Mặc Thần liếc nhìn đôi mắt lấp lánh của cô.

Anh thích cô giáo hoạt giống như là hồ ly, sẽ để cho anh cảm thấy cô tồn tại rất chân thực, kéo theo sắc thái của anh.

Anh phát hiện, cô chẳng qua là hôn anh một chút, nhanh tới nắm lấy không kịp, anh liền có cảm giác, trong mắt, dần dần mê mang một tầng ảo tưởng, như là cực quang, sáng chói, xinh đẹp.

Thùy Miểu Miểu cảm giác được ánh mắt anh nóng rực, càng khăn trương hơn, tay không tự chủ nắm chặt vạt áo, nói một câu hai nghĩa: "Cái kia, tôi không thích nhà vệ sinh, đừng ở nhà vệ sinh cho tôi lên giường."

Thẩm Mặc Thần cười.

Tiểu hồ ly, rất thông minh.

Anh coi như không có nghe hiểu ý cô không muốn ở chỗ này, là tà ác hỏi: "Vậy sao em giúp tôi tiêu tan?"

Thùy Miểu Miểu khăn trương liếm môi một cái.

Dù sao cũng không phải lần một lần hai với anh, cô già mồm cái gì?

Thùy Miểu Miểu đặt tay nhỏ của mình ở trong lòng bàn tay của anh, cảm nhận được nhiệt độ nóng rực của anh, lòng bàn tay nóng khiến cô đều toát mồ hôi.

"Chúng ta trở về." Đôi mắt Thùy Miểu Miểu lóe lên, nói ra.

Thẩm Mặc Thần nhìn cô, ánh mắt giống như hai tia X-Quang, có thể xuyên thấu nội tâm của cô.

Thủy Miếu Miếu không thích mình bị nhìn thấu, buông đôi mắt xuống, che khuất cửa sổ tâm linh.

Thẩm Mặc Thần ý thức khả năng cô không nguyên ý, đôi mắt nheo lại, hất tay của cô ra, quát gở nói: "Làm sao? Em sợ Dạ Lăng Dật nhìn thấy?"

"Tôi cùng anh ta đã không thể nào." Thủy Miếu Miếu không cần suy nghĩ nói.

"Là hai người không có khả năng hay là em không muốn?" Thẩm Mặc Thần cao giọng, sắc bén nhìn cô nói ra.

Mới vừa rồi còn yên bình, khi anh tức giận, gió mây biến đổi một sớm một chiều.

Tính cách Thẩm Mặc Thần không ổn định, để cho người ta suy nghĩ không tới.

Thủy Miếu Miếu sợ anh tức giận, trong đầu nghĩ đến câu trả lời hoàn mỹ hơn.

Sự do dự của cô, trong mắt anh, ngược lại xác định tâm tư của cô.

Thẩm Mặc Thần cười xùy một tiếng: "Xem ra, chỉ cần anh ta muốn, em sẽ liều lĩnh ở bên cạnh anh ta, tôi cũng không muốn tương lai đội nón xanh."

Thẩm Mặc Thần ngưng sắc mặt, quay người, đi ra ngoài.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút.

Đó là ý anh không cần cô ư.

Vậy Viêm Viêm của cô làm sao bây giờ?

Lấy tính cách tính toán chi li của Thẩm Mặc Thần, anh tức giận, khẳng định cô xong đời.

Cô không thể để cho Viêm Viêm xảy ra chuyện.

Thủy Miếu Miếu lập tức chạy chậm đuổi theo Thẩm Mặc Thần, giải thích nói: "Tôi sẽ không để cho anh đội nón xanh, coi như chính tôi mang, cũng không dám chụp lên đầu ngài."

Thẩm Mặc Thần nghiêm mặt, giải thích của cô, không phải thứ anh muốn nghe, anh bước nhanh về phía trước.

Thủy Miếu Miếu nhanh chóng đuổi không kịp anh, qua kéo cánh tay anh.

Thẩm Mặc Thần tiện tay hất cô ra.

Tay Thủy Miếu Miếu quật vào tường, kêu lên một tiếng đau đớn.

Thẩm Mặc Thần dừng bước, nhíu lông mày, trong mắt lướt qua một chút thương tiếc, xoay người, đi về phía Thủy Miếu Miếu, nắm chặt tay cô, nhìn thấy trên mu bàn tay có chút đỏ lên, trong mắt mang theo tức giận, nói ra: "Lúc đàn ông tức giận, phải hiểu tránh né mũi nhọn, một mực xông lên, bị thương chỉ có chính em."

"Anh vẫn tức giận, tôi bị thương tính là gì?" Thủy Miếu Miếu đỏ mắt, thận trọng đánh giá sắc mặt Thẩm Mặc Thần hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Nhớ kỹ, lời hôm nay em nói

"Cho nên chỉ cần cuộc sống, coi như em bị thương cũng không quan trọng sao? Thủy Miếu Miếu, trong sinh hoạt của em còn có bản thân không, hay là em cảm thấy em phụ thuộc vào người khác, nơm nớp lo sợ, thận trọng, không có một chút tính cách của mình!" Thẩm Mặc Thần tức giận cô không có yêu quý chính mình chút nào, bật thốt lên.

Vành mắt Thủy Miếu Miếu có chút phát hồng.

Tự mình có đầy đủ điều kiện sinh tồn, mới có thể bóc đồng.

Cô có Viêm Viêm phải nuôi.

Coi như tạm nhân nhượng, coi như kéo dài hơi tàn thì có quan hệ gì, chỉ cần người cô yêu, có thể còn sống là được.

Người khác có thể cho rằng cô đê tiện, cho rằng cô vô liêm sỉ, cho rằng cô không có tính cách sẽ chỉ xem xét thời thế, a dua nịnh hót.

Chỉ cần cô không cho mình là như vậy, biết mình đang làm cái gì là được.

Mình là ai, người khác thấy mình là hạng người gì, mình là hạng người gì, mà chính là, chính mình nhận định mình là hạng người gì.

Không sao, Thẩm Mặc Thần không hiểu rõ cô, có thể nói cô như vậy, cô không cần thương tâm, không cần khổ sở. Không cần vì bị tổn thương mà không vui.

Thủy Miếu Miếu hiện lên nụ cười, sáng tỏ nói: "Về sau tôi trở thành người phụ thuộc vào anh có được hay không? Tôi chỉ nịnh nọt một mình anh, chỉ muốn một mình anh, chỉ thuộc về một mình anh."

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lướt qua tia sáng lạ, là phức tạp, là thương yêu, cũng là tức giận, càng là một loại rung động anh nắm lấy không kịp.

Thẩm Mặc Thần cúi người, hôn lên môi cô.

Lưỡi đỏ phác hoạ môi cô.

Trên bờ môi cô, bao trùm hơi thở thuộc về anh.

Bàn tay đi vào trong quần áo của cô, đến đỉnh điểm khác biệt giữa anh và cô.

Lòng bàn tay nóng hổi và da thịt của cô chạm nhau.

Cảm giác được nhô lên của cô, chạm vào lòng bàn tay anh.

Giống như là một đám lửa, đốt máu của anh.

Trong đầu Thẩm Mặc Thần hiện lên cảnh cô và Dạ Lăng Dật hôn môi, trong mắt lướt qua tia lạnh, buông Thủy Miếu Miếu ra, giọng u ám: "Nơi này, cậu ta chạm qua không?"

Thủy Miếu Miếu nhìn sự lạnh lùng trong mắt Thẩm Mặc Thần, giống như chỉ cần cô nói nhảm, một giây sau, sẽ bị tử hình.

Thủy Miếu Miếu bảo đảm nói: "Tôi sẽ bảo vệ lãnh thổ của anh hoàn chỉnh, sẽ không để cho kẻ địch bước vào, có đôi khi, là sợ hãi, mới có thể để cho kẻ địch có cơ hội lợi dụng, về sau, tầng phòng bị hơn, nếu như, sức lực của mình không cách nào kháng địch, sẽ báo cáo nhanh cho lãnh đạo."

Thẩm Mặc Thần nhìn đôi mắt lấp lánh của cô, trong lòng hiện lên cảm giác khác thường anh nắm lấy không kịp, xúc động cúi người, hôn lên môi cô, tiến về phía trước mấy bước.

Thủy Miếu Miếu không biết phía sau là cái gì, nhắm chặt mắt, ôm sát phía sau lưng anh.

Thẩm Mặc Thần đẩy cửa phòng bao ra, hôn cô, quay người.

Thủy Miếu Miếu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, không có cách nào suy nghĩ.

Cô bị ép lên cánh cửa, nghe được bịch một tiếng, Thủy Miếu Miếu mở mắt, đối diện đôi mắt như đá đen thâm thúy của anh.

Cùng một chỗ, anh nóng hổi như sắt, như in dấu, cường hãn, không thể đỡ.

"Nhớ kỹ, ai mới là người đàn ôn thực sự của em." Thẩm Mặc Thần bá đạo nói, nâng đùi phải của cô lên. Vòng lấy eo trắng kiện của anh.

Cô tới một chút chỗ trống phản kháng cũng không có, trong mắt mang theo hơi nước trong suốt, sờ sờ động lòng người nhìn lấy hấn.

Anh không thích hiện tại cô còn xem xét thời thế quan sát anh, giống như là con thỏ nhỏ, ngoại trừ sợ hãi, thuận theo, anh cảm giác không lấy ra xúc động của cô, thân thiện và cam tâm tình nguyện.

Thẩm Mặc Thần dùng sức, mỗi một cái, giống như định tiến sâu trong linh hồn cô, lực mạnh mẽ, muốn đánh tan lý trí của cô.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 234: Bá đạo như anh, anh tự mình biết

Thủy Miếu Miếu biết là anh cố ý, anh còn đang tức giận, căng mặt, đôi mắt giống như là mắt ưng, sắc bén, có thể nhìn thấu nội tâm cô.

Cô sợ loại ánh mắt này của anh, chính mình ở trước mặt anh giống như là một người trong suốt.

Cô chỉ là vì Viêm Viêm, mới có thể tạm nhân nhượng đối với anh.

Thủy Miếu Miếu nhắm mắt lại.

Đề nén hô hấp, lông mi nhẹ nhàng run rẩy.

Thẩm Mặc Thần nhíu lông mày, tay trái vốn ôm lấy eo cô chuyển qua nắm cằm của cô, để cho cô nhất định phải đối mặt với anh, ra lệnh: "Mở to mắt."

Thủy Miếu Miếu mở to mắt.

"Xem tôi muốn em như thế nào?" Thẩm Mặc Thần bá đạo ra lệnh.

Mặt Thủy Miếu Miếu hồng lên.

Bàn tay Thẩm Mặc Thần chuyển qua gáy cô, hơi dùng thêm sức.

Thủy Miếu Miếu cúi đầu.

Cô là lần đầu tiên thấy rõ anh như thế... Mạnh mẽ giống như cái anh gọi là tùy ý hoành hành trên lãnh thổ.

Rất giống cảm giác của anh.

Tà mị, gọi cảm, bá đạo, mạnh mẽ, tràn đầy sức lực, ngạo nghễ, không bị trói buộc.

Trong thân thể Thủy Miếu Miếu có loại xúc động lạ.

Thẩm Mặc Thần giống như thiên tài cái gì đều làm rất tốt.

Rõ ràng cô không muốn, nhưng có loại cảm giác không thể ức chế lại không sờ tới, khi có khi không, nở rộ trên không trung.

Hơi thở của cô cũng càng ngày càng nặng, càng ngày càng bất ổn, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, không cách nào tập trung, lông mày nhíu lại, nắm chặt cánh tay Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần hải lòng phản ứng hiện tại của cô, một loại sóng nước lướt qua.

Mưa gió nổi lên.

Thủy Miếu Miếu lo lắng bên ngoài có người đi qua sẽ nghe được tiếng, quay đầu, cắn một cái vào cổ tay trái của anh để bên mặt cô.

Thẩm Mặc Thần kêu lên một tiếng đau đớn, nhìn về phía cổ tay.

Sáu dấu răng, chia hai hàng, bên trong có một chỗ còn chảy máu.

Thủy Miếu Miếu thấy cắn rất mạnh, bất an nhìn dấu răng, biết mình xui xẻo.

Cô đối diện ánh mắt sắc bén của Thẩm Mặc Thần đưa tới.

Gương mặt tuấn tú của anh kéo căng, toàn thân bao phủ khí thế vương giả, tính áp bách quá lớn.

Thủy Miếu Miếu lập tức cong lên đôi mắt như nguyệt, chột dạ vừa cười vừa nói: "Không phải phản kháng mới cắn anh, vừa rồi rất thư thái, mới cắn, xin lỗi."

Thẩm Mặc Thần: "..."

Nghe được câu này, anh vốn tức giận, cũng thay đổi thành mềm mại.

Thẩm Mặc Thần ngồi xuống ghế, ánh mắt sáng rực nhìn cô, trầm giọng nói: "Tôi phiền em."

Thủy Miếu Miếu đỏ mặt, dò xét liếc nó một chút.

Cô đã thế, cũng không thể qua cầu rút ván, cô ngồi trên người anh.

Thẩm Mặc Thần khẽ nhíu mày, neho mắt lại, hé miệng kêu lên một tiếng đau đớn, gọi cảm mười phần, giống như Mỹ Nhân Ngư ngồi trên đá ngầm mê hoặc ngư dân, để cho tìm người ta đáp nhanh hơn, dễ dàng bị sa vào, không thể tự kèm chế.

Sắc mặt Thủy Miếu Miếu vô cùng hồng, nuốt một ngụm nước bọt, kém chút bị sắc đẹp mê hoặc, không có lý trí.

Cô cảm thấy, cô hẳn là thừa dịp hiện tại tinh thần Thảm Mặc Thần tốt, giải thích chuyện rõ ràng, miễn cho một hồi, hẳn lại tức giận.

"Tôi và Dạ Lăng Dật không có khả năng ở cùng một chỗ, đã không có khả năng, tôi sẽ không muốn, vừa là anh hiểu lầm nữa." Thủy Miếu Miếu nói.

Ánh mắt Thảm Mặc Thần mềm mại phần, nắm chặt eo cô, trầm giọng nói: "Chuyên tâm. Em là người phụ nữ của tôi."

"A." Thủy Miếu Miếu nắm cánh tay anh, lấy anh làm điểm tựa, vẫn xấu hổ, đỏ mặt giống như sắp chảy ra nước.

"Về sau, chúng ta không nên làm ở chỗ của người ta?" Thủy Miếu Miếu nhỏ giọng nói.

Thảm Mặc Thần cười xùy một tiếng: "Ngày mai tôi sẽ mua lại."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Tiếng đập cửa vang lên

Thủy Miếu Miếu quá khản trương, thân thể căng cứng.

Kết quả, một cái chớp mắt như vậy, anh đã ra.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 235: Lão thẳng nam ung thư thời kỳ cuối

Thủy Miếu Miếu đem giấy ăn trên bàn đưa cho Thảm Mặc Thần, khoe miệng run rẩy nói: “Ai đó, có chuyện gì vậy?”

“Quý khách, hai người dùng cơm sao?” Người phục vụ lễ phép hỏi.

“Cút.” Thảm Mặc Thần thô bạo nói.

Tiếng động ngoài cửa biến mất.

Người phục vụ có lẽ đã tưởng tượng ra một vài hình ảnh nào đó.

Thủy Miếu Miếu rất muốn tìm một khe hở để chui xuống đất giả chết.

“Chúng ta nên khách khí với họ, dù sao đây cũng là nhà hàng của họ.” Thủy Miếu Miếu nhẹ giọng nói với Thảm Mặc Thần.

Thảm Mặc Thần nhìn gương mặt xinh đẹp của Thủy Miếu Miếu, miệng khẽ cười. Đôi mắt anh hiện lên một tia gian xảo: “Được, em đi gọi họ quay trở lại, chúng ta sẽ ăn cơm ở trong phòng này.”

Thủy Miếu Miếu: “...”

Chuyện đó làm cô xấu hổ.

Lúc trước, người phục vụ còn không nhìn thấy cô, cô có thể trốn vào đám người để ra ngoài. Nhưng bây giờ, nếu cô kêu người phục vụ quay lại thì chẳng phải giấu đầu lòi đuôi sao?

Như vậy chẳng khác nào cô tự chui đầu vào chỗ chết.

Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng lắc tay, nói: “Cứ để cho họ đi thôi”.

Thảm Mặc Thần nhìn thấy sự giao hoạt của cô, khoe miệng khẽ nhếch, nói: “Trong phòng có nhà vệ sinh, em vào đó mà lau vấy.”

Lúc này, cô mới nhận ra mình vẫn đang ngồi.

Thủy Miếu Miếu vội vàng đứng dậy, cũng không quản bản thân mình lười thôi, cô chạy nhanh vào toilet.

Khoảng 30 phút sau

Thẩm Mặc Thần và Thủy Miếu Miếu xuất hiện tại một phòng khác để ăn cơm.

Thẩm Mặc Thần sâu xa nhìn cô

Thủy Miếu Miếu bị Thẩm Mặc Thần nhìn lâu có chút xấu hổ liền rời chủ đề, hỏi: “ Anh có biết ở Thành Châu gọi ông xã là gì không?”

“Sao?”

“Quản gia trong tiếng Thành Châu có âm gần giống nhau”. Thủy Miếu Miếu dùng giọng Thành Châu nói.

“Như vậy là sao?”. Thẩm Mặc Thần hỏi.

“ Thích quản lý người khác cho nên gọi là quản gia.” Thủy Miếu Miếu cười nói,

“ Vậy bà xã? Ở Thành Châu họ nói như nào?” Thẩm Mặc Thần tò mò hỏi.

Người phục vụ đứng bên cạnh là người Thành Châu nghe thấy liền cười.

Thủy Miếu Miếu cùng nhếch môi cười, trả lời: “ Bà già đánh đá”.

“ Già, bà già? Con người Thành Châu đúng là vui tính”. Thẩm Mặc Thần gian xảo nói.

“Không đúng” Thủy Miếu Miếu biết Thẩm Mặc Thần đã hiểu sai ý của cô: “ Ở Thành Châu chửi người khác cũng phát âm giống từ bà già đánh đá. Vì vậy, Thành Châu kêu bà xã là bà già đánh đá. Bà xã thích mắng ông xã, ông xã thích quản lý bà xã, rất vui đúng không?”

Thẩm Mặc Thần nhìn chăm chú vào đôi mắt sáng lấp lánh của cô, đôi mắt cô như chứa đựng một ngôi sao sáng.

Trong đầu anh bỗng nảy ra một ý tưởng, nếu có thể cùng cô ồn ào cả đời cũng rất thú vị.

“Dạ Lăng Dật, tại sao anh ta lại hận em như vậy?” Thẩm Mặc Thần dăm chiêu hỏi.

Tay đang dùng cơm của Thủy Miếu Miếu dừng lại một chút, lông mi của cô khẽ chớp, khóe miệng nhếch lên, nói: “ Có đôi khi, yêu một người và hận một người đều không cần lý do. Nếu nhất định phải tìm ra một lý do thì tôi có thể nói, anh ta có bệnh, tên loại bệnh này”

Thủy Miếu Miếu nhú mày, đôi mắt cô khẽ chớp.

Cô nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, cười nói: “ Nếu vậy anh ta chính là một lão thẳng nam ung thư thời kỳ cuối.”

Đôi mắt của Thẩm Mặc Thần khóa chặt hình bóng Thủy Miếu Miếu, anh nhìn thấy sự đau khổ trong đôi mắt cô, đôi mắt anh nheo lại.

Nếu như anh đoán không lầm, Dạ Lăng Thần không quan tâm đến cô là do chuyện xảy ra đêm hôm đó.

Vì sao? tối hôm đó, Thủy Miếu Miếu lại leo cửa sổ để nhảy vào phòng anh.

Đêm hôm đó, vì sao cô ấy xảy ra quan hệ với anh.

Vì sao Thủy Miếu Miếu có bộ dạng rất giống Tư Tư

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Nam nữ không bình đẳng

Cô tiến vào phòng anh là do ngẫu nhiên hay do người khác sắp xếp.

Cô cùng Tư Tư có quan hệ như thế nào?

Anh nhận ra rằng anh nên điều tra một chút về cha mẹ của Thủy Miếu Miếu.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu nhìn anh đầy vẻ dò xét, cảm giác được cả người anh đột nhiên lại trầm xuống. Điều này làm bầu không khí trong phòng đều thay đổi.

Cô vừa nói điều gì không đúng sao?

Tĩnh tình Thẩm Mặc Thần thật quái gở.

“Phục vụ, mang cho chúng tôi thịt gà và canh cá trích.” Thủy Miếu Miếu đem thực đơn trả lại cho người phục vụ.

Người phục vụ xoay người mang thực đơn ra ngoài.

Thủy Miếu Miếu nhìn theo hướng người phục vụ dời đi rồi quay lại nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, trở lại chuyện chính nói: “Thẩm tiên sinh, chúng ta kết hôn có cần ký hợp đồng hay không? Ví dụ như chuyện hai ngàn vạn, giữa chúng ta không cần khách sáo, chúng ta thỏa thuận công khai, anh yên tâm, tôi cũng yên tâm, có đúng không?”.

Thẩm Mặc Thần cúi đầu suy nghĩ, đôi mắt nhìn về phía Thủy Miếu Miếu: “Em trở về lấy sổ hộ khẩu. Chín giờ sáng thứ hai, chúng ta gặp nhau trước cửa cục dân chính, tôi sẽ đưa cho em bản hợp đồng”.

“Tôi không có quyền đề xuất thêm điều kiện vào hợp đồng sao?”. Thủy Miếu Miếu khẽ búng đầu ngón tay.

Thẩm Mặc Thần nhếch môi cười, lười biếng nói: “Tôi nói rồi, em có yêu cầu gì cứ việc đề xuất, nhưng chỉ sợ sau này, em tự đánh mất quyền lợi của bản thân.”

“Nếu tôi mắc sai lầm, anh sẽ không đưa tôi hai vạn?” Thủy Miếu Miếu lo lắng hỏi.

Thẩm Mặc Thần khẽ nhú mày, gật đầu nói: “Ý kiến này rất hay.”

“Coi như tôi chưa nói gì.” Thủy Miếu Miếu cúi đầu xuống.

Cô cầm chiếc điện thoại di động của mình từ trong túi ra, nhìn số điện thoại của Viêm Viêm.

Thủy Miếu Miếu liền nhấn cho Viêm Viêm.

“Nhóc, làm tốt lắm”

“Mẹ, mẹ thật ngốc, chuyện đó là đương nhiên”. Cậu bé đáp.

Thủy Miếu Miếu: “...”

Trên mặt Thủy Miếu Miếu hiện lên ba hàng hắc tuyến. Thật đúng là không thể nói chuyện với hai cha con nhà này.

“Mẹ thấy người đàn ông con tìm cho mẹ như thế nào?”. Viêm Viêm lại hỏi.

Thủy Miếu Miếu khẽ cười: “Người đàn ông của mẹ không phải là con sao?”

“Đừng, mẹ nên nghĩ thông suốt, nếu không con sẽ gặp ác mộng.”

Thủy Miếu Miếu tức giận nói: “Nhóc, con thật đáng đánh đòn. Bây giờ không phải là giờ lên lớp của con sao? Con lại dùng điện thoại có đúng không!”.

Viêm Viêm khóc không ra nước mắt.

Thực tế đã chứng minh, khi phụ nữ nổi nóng thì khả năng chiến đấu rất đáng sợ.

“Mẹ là người nhấn tin cho con trước.” Viêm Viêm liền trình bày.

“Nếu mẹ nhấn con về con liền về sao?” Thủy Miếu Miếu hỏi ngược lại cậu.

Viêm Viêm không trả lời được.

Hiện tại, tâm trạng của Thủy Miếu Miếu không tốt.

Điện thoại bị người đàn ông ngồi đối diện lấy mất, anh nhìn lướt qua cuộc trò chuyện của cô và Viêm Viêm, khóe miệng khẽ nhếch.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy anh đang cố ý chế giễu mình thì trong lòng liền khó chịu, nói: “Trong bản hợp đồng của chúng ta không có điều khoản anh được phép kiểm tra điện thoại của tôi.”

Thẩm Mặc Thần liếc nhìn cô một chút, bỗng cười nói: “Ý kiến này rất hay”

Thủy Miếu Miếu: “...”

Cô đây có thể tự coi là đào hố chôn mình không.

“Như vậy tôi cũng muốn kiểm tra đi động của anh, nam nữ là bình đẳng, vợ chồng là bình đẳng.” Thủy Miếu Miếu lập tức nói.

“Miếu Miếu”. Thẩm Mặc Thần đem trả lại điện thoại cho cô, ý vị thâm trường nói: “Nam nữ trên thực tế là không bình đẳng, mỗi lần ở trên giường đều do tôi mất sức.”

“Nhưng vừa rồi đều là tôi dùng sức, anh chỉ ngồi, cả quá trình đều do tôi cử động.” Thủy Miếu Miếu quát lớn.

Cửa bị đẩy ra....

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Con trai là do em nhặt được sao?

Người phục vụ bụng đồ ăn đi đến, ánh mắt anh ta nhìn hai người có vẻ kì lạ.

Khuôn mặt cô hồng như quả táo, trong mắt tràn ngập hơi nước.

Tâm trạng của Thẩm Mặc Thần lúc này rất tốt, hỏi: “Em vừa mới nói gì?”

Thủy Miếu Miếu: “...”

Cô lấy tay che mặt mình lại, ghé xuống bàn, giọng nói buồn rầu vang lên: “Thẩm Mặc Thần, anh không được trêu chọc tôi.”

Cô rất buồn bực.

Trước kia, khi Thẩm Mặc Thần không xuất hiện, tài ăn nói của cô là thiên hạ vô địch, da mặt cô so với người khác còn dày hơn.

Nhưng kể từ khi Thẩm Mặc Thần xuất hiện, núi cao lại có núi khác cao hơn, cô chết cũng không hiểu mình chết như nào.

Thẩm Mặc Thần nhìn xem bộ dạng then thùng của cô, tâm tình thật vui vẻ, anh khẽ xoa đầu cô.

Đầu cô rất nhỏ, hoàn toàn nằm gọn trong lòng bàn tay anh, sợi tóc của cô rất mềm, sờ lên thật thoải mái.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần nhu hòa thêm một chút, nói: “Chuyện về Tăng Tử em không cần lo lắng, tôi đã cho người chuẩn bị tốt, thứ hai sẽ đem cho em.”

Thủy Miếu Miếu ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy kinh ngạc nhìn về hướng Thẩm Mặc Thần.

“Quà kết hôn.” Thẩm Mặc Thần nói thêm một câu.

Trong mắt Thủy Miếu Miếu hiện lên sự nghi ngờ, nói: “Anh làm sao biết được tôi ở cùng Tăng Tử?”

Thẩm Mặc Thần thu hồi tay, hỏi ngược lại: “Em nghĩ sao?”

Thủy Miếu Miếu nhú má, trong đầu hiện lên một tia sáng, cô suy đoán nói: “Chẳng lẽ anh là Sâm Mễ trong miệng ông chủ sao?”

Thẩm Mặc Thần khẽ nhếch môi, anh không phủ nhận: “Nếu không, em nghĩ anh làm sao biết được chuyện đó.”

Thủy Miếu Miếu lấy làm khó hiểu nói: “Anh vừa là giảng viên ở trường học, vừa là Thẩm tổng, vừa là người phụ trách hạng mục trò chơi, bây giờ anh còn là lãnh đạo của Sâm Mễ, anh có nhiều thân phận vậy?”

Tay Thẩm Mặc Thần gãi cằm, gian tà nói: “Điều khoản thứ nhất trong hợp đồng là không được can thiệp vào chuyện riêng của đối phương.”

Thủy Miếu Miếu khẽ cười, cô cũng không thích Thẩm Mặc Thần biết chuyện riêng của cô.

“Tôi chỉ vì bất bình thay cho những người khác, Thẩm tiên sinh một mình có nhiều chức vụ nên không biết tìm việc rất khó. Hiện nay nhiều sinh viên ra trường không có việc làm. Anh không muốn cho người trẻ có cơ hội sao?”

Thẩm Mặc Thần tựa vào ghế suy nghĩ, giọng nói lạnh thêm: “Ý của em là anh rất già sao?”

Thủy Miếu Miếu cười nói: “Ý của tôi là, Thẩm tiên sinh vẫn đang rất khỏe mạnh đúng vào độ tuổi thanh xuân, lúc này hẳn là nên kính già yêu trẻ, không

phải sao?"

Thẩm Mặc Thần nghe nàng nói, anh nhớ lại một khuôn mặt giao hoạt giống cô: Thủy Miêu Miêu.

Cô rõ ràng nhỏ như vậy. Lúc anh tiến vào có thể cảm giác anh được cô bao vây cực chặt.

Còn có, phản ứng của cô rất trúc trắc.

Cô một chút cũng không giống bộ dạng người phụ nữ đã sinh con.

“Thủy Miêu Miêu, con trai là do cô nhặt được đúng không?” Thẩm Mặc Thần ý vị thâm trường nói, ánh mắt âm u nhìn về hướng Thủy Miêu Miêu.

Thủy Miêu Miêu lo lắng, anh tại sao lại nhắc đến chuyện này, cô thật không muốn trả lời: “Đúng vậy.”

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần trầm xuống, tùy ý hỏi: “Vì sao lại nhận nuôi nó, lúc khi nuôi nó, bản thân em còn rất nhỏ đi?”

Thủy Miêu Miêu khép mắt, lông mi dài che khuất đôi mắt trong suốt, cô có chút không được thoải mái giải thích: “Lúc trước đã nói với anh rồi, tôi bị Lục Tú Nhân đưa đến nước Mỹ, một người nơi đất khách...”

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 238: Dáng vẻ anh ngồi ăn cơm rất đẹp

“Khi đó, tôi được Lục Tú Nhân đưa đến nước Mỹ, một mình lẻ loi không nơi nương tựa không có người thân, không có bạn bè. Sau đó tôi gặp Viêm Viêm, lúc ấy tôi cảm thấy đây chính là món quà vô giá mà thượng đế đã ban tặng, để cuộc sống sau này của tôi không còn cô độc, cho nên tôi đã nhận nuôi nó”.

Thủy Miêu Miêu cẩn thận quan sát sắc mặt của Thẩm Mặc Thần.

Môi mọng khẽ nhếch nhếch, anh hỏi ngược lại: “Vậy sao?”

Thủy Miêu Miêu nhìn anh chất vấn mình, cô khẩn trương đưa tay cầm ly nước uống một hớp, điều chỉnh lại tâm trạng nói: “Đúng vậy, tôi không có lý do gì để lừa gạt anh”.

Tay Thẩm Mặc Thần khẽ gõ nhịp lên bàn, đôi mắt thâm sâu mang đầy ý vị, anh khẽ nhếch khóe miệng: “Chuyện em lừa tôi còn ít sao?”

Thủy Miêu Miêu không biết những lời này là đang muốn dò xét cô hay là có ý gì, vì vậy không dám tùy tiện, cúi đầu ăn sau đó nói qua loa: “Anh tin hay không thì tùy”.

“Thủy Miêu Miêu, mỗi lần chúng ta “yêu”, hình như không dùng biện pháp đúng không?” Thẩm Mặc Thần như nghĩ đến điều gì liền hỏi.

Chuyện này”. Thủy Miêu Miêu ngẩng đầu, giọng chắc chắn: “Anh yên tâm, mỗi lần tôi đều uống thuốc, sẽ không để cho anh phải lo lắng đâu”.

“Sau này cảm em không được dùng thuốc”. Thẩm Mặc Thần bá đạo nói.

Trong lòng Thủy Miêu Miêu run lên, có một loại cảm giác quái dị.

Anh nói vậy không phải là muốn cô sinh thêm con cho anh đấy chứ?

Tại sao?

Oh, đúng rồi, Thủy Miêu Miêu liền nghĩ ra.

Mẹ anh đã từng nói, ông nội anh muốn anh kết hôn thì mới trao quyền thừa kế cho anh.

Thủy Miêu Miêu trong lòng lạnh lẽo, nói: “Tôi không chịu được cảnh mẹ con chia lìa”.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần thâm sâu nhìn cô: “Nếu đưa ra giả thiết là cậu nhóc con trai của em bị thất lạc, em sẽ hi vọng nó đã chết hay hi vọng nó được một người khác nhận nuôi?”

“Dĩ nhiên là hi vọng nó được nhận nuôi rồi”. Thủy Miêu Miêu không cần nghĩ lập tức trả lời.

Thẩm Mặc Thần khẽ cười: "Vậy thì tốt, nếu em và tôi có con, ít nhất em còn biết đến đâu để gặp con em, em không sinh con không phải giống như là đứa nhỏ ấy đã chết hay sao?"

Thủy Miếu Miếu nghiêng đầu, đại não bùng tỉnh nhìn chăm chăm Thẩm Mặc Thần.

Nghe anh nói có vẻ rất có đạo lý.

Thủy Miếu Miếu buồn bực gấp món ăn, ăn, ăn. Vừa ăn cô vừa cảm thấy có gì đó không đúng.

Nếu như cô sinh con cho Thẩm Mặc Thần, Thẩm Mặc Thần lại không chịu để đứa bé ở bên cô, thì cô phải làm thế nào?

Thẩm Mặc Thần yêu Lý Tư Tư, cô phá hỏng gia đình của họ là vô cùng sai, lại còn phải chứng kiến cảnh mẹ con chia lìa, đến lúc đó sợ rằng tính bất cần "lợn chết không sợ nước sôi" của cô nổi lên, lại suốt ngày bám lấy anh thì nguy.

Cuối cùng, cô sẽ bị người ta chán ghét, oán hận và tổn thương.

Giống như là Dạ Lăng Dật chán ghét cô vậy.

Hai năm sau, cô muốn sống một cuộc sống phóng khoáng, làm gì thì làm, đi đâu thì đi, không muốn phải suy nghĩ về những điều này.

Thủy Miếu Miếu trộm nhìn Thẩm Mặc Thần.

Động tác ăn cơm của anh rất ưu nhã, có chút gì đó tự phụ, cả người tản ra khí chất vương tôn, chỉ cần giờ tay nhắc chân là có thể sai bảo người khác. Lúc này, ngồi với một người bình dân như cô ăn cơm, đơn giản là khác biệt một trời một vực.

Mà thôi, với sức lực của cô, đâu không lại với anh, thậm bại là cái chắc.

Cuối cùng sẽ nhận về tổn thương mà thôi.

Suy nghĩ, càng suy nghĩ, Thủy Miếu Miếu không thấy đói bụng nữa, nhất định cô phải bảo vệ được Viêm Viêm, không thể để anh phát hiện ra điều gì.

Thẩm Mặc Thần ngước mắt, nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Cô đang lén nhìn anh, vừa đúng bị anh bắt được.

Thủy Miếu Miếu chột dạ, cười cười nói: "Dáng vẻ ngồi ăn cơm của anh rất đẹp".

Thẩm Mặc Thần hơi nhếch khóe miệng, cười như không cười.

Chợt vang lên tiếng điện thoại của Thủy Miếu Miếu.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 239: Biết cách thể hiện

Cô nhìn vào màn hình, thấy người gọi là Lục Tú Nhân thì vội vàng nhận nghe.

"Mẹ, mẹ sao rồi?" Thủy Miếu Miếu lo lắng hỏi.

"Miếu Miếu, bác sĩ nói mẹ hồi phục rất tốt, sáng nay làm thủ tục, mẹ đã về nhà rồi". Lục Tú Nhân từ từ nói.

"Mẹ ...". Thủy Miếu Miếu kêu lên một tiếng.

Sao lại phải gấp gấp về nhà như vậy.

Thủy Miếu Miếu biết, Lục Tú Nhân đơn giản là không muốn tốn thêm tiền của cô nữa.

Vô vàn điều muốn nói lại bị nghẹn lại nơi cổ họng.

"Khi nào rảnh con sẽ đến thăm mẹ". Thủy Miếu Miếu ôn nhu nói.

"Con nha, cứ đối tốt với Thẩm tiên sinh là mẹ yên lòng. Đừng có gặp Dạ Lăng Dật nữa, hai đứa vĩnh viễn không thể trở lại với nhau được đâu". Nói

đến Dạ Lăng Dật, giọng Lục Tú Nhân trùng xuống.

Thủy Miếu Miếu không muốn Lục Tú Nhân phải lo lắng, vội vàng nói với Lục Tú Nhân: "Bây giờ con đang cùng với Mặc Thần ăn cơm, không có mâu thuẫn gì cả, mẹ yên tâm đi. Trước đó, con làm cho anh ấy nổi giận nhưng sau đó đã ổn rồi ạ".

"Là sao?" Lục Tú Nhân không nhịn được liền hỏi.

"Con đưa máy cho Mặc Thần nói chuyện với mẹ nhé". Thủy Miếu Miếu đưa điện thoại di động cho Thẩm Mặc Thần, trông mắt khẽ liếc qua điện thoại, đáng thương nhìn anh.

Thẩm Mặc Thần liếc cô một cái, lười biếng dựa người vào ghế, ngón tay gõ nhẹ lên bàn, đáng vẻ như không muốn nghe điện thoại.

Thủy Miếu Miếu lòi tay áo anh, nhỏ giọng nói: "Sau này tôi sẽ biểu hiện tốt".

Thẩm Mặc Thần nhớ lại lúc ở lâu bốn, đúng là biểu hiện không tệ, hơi nhếch lên khóe miệng, nhận lấy điện thoại từ tay Thủy Miếu Miếu, bờ môi lộ ra nụ cười tiêu chuẩn, thân thiện nói: "Chào đi, con đang cùng với Miếu Miếu ăn cơm, gần đây đi thấy trong người đã đỡ hơn nhiều chưa?"

"À, À, đỡ, hơn nhiều rồi. Miếu Miếu hơi tùy hứng, mong Thẩm tiên sinh bao dung". Tiếng Lục Tú Nhân vang lên, vô cùng vui vẻ nói.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần dò xét Thủy Miếu Miếu, ôn nhu nhã nhặn nói: "Cô ấy đúng là rất tùy hứng nhưng được cái thông minh, hôm nào mời đi lên nhà con chơi vài ngày".

Thủy Miếu Miếu: "..."

Anh không sợ Lục Tú Nhân nhận lời sẽ bị lộ tẩy sao.

"Ừ, được rồi. Các con ăn cơm đi nha, đừng để đói bụng, chú ý giữ gìn sức khỏe". Lục Tú Nhân mỉm cười, nói xong liền cúp điện thoại.

Thẩm Mặc Thần đưa trả điện thoại cho Thủy Miếu Miếu.

"Cảm ơn anh". Thủy Miếu Miếu nhận lấy điện thoại, thở phào nhẹ nhõm.

"Chuyện kết hôn của chúng ta, có cần nói cho đi biết không?" Thẩm Mặc Thần như suy nghĩ đến điều gì liền hỏi.

Thủy Miếu Miếu cầm điện thoại di động, lắc đầu nói: "Chúng ta kết hôn không tổ chức, cũng không mời mẹ xuống, mẹ sẽ nghĩ thế nào? Hôn nữa, hai năm sau chúng ta sẽ ly hôn, mẹ sẽ lại buồn 1 lần, tôi nghĩ không cần thiết".

Sắc mặt Thẩm Mặc Thần hơi xuống sắc.

Trước khi kết hôn đã nghĩ đến ly hôn, nói ra còn rất thoải mái nữa.

Nghe thấy những lời này của cô, sao tâm tình anh lại không thấy thoải mái nhỉ.

Điện thoại của Thẩm Mặc Thần vang lên, anh lấy ra xem, là Lâm Mỹ Quyên gọi, anh phiền não nhận nghe, giọng trầm xuống: "Mẹ, có chuyện gì sao?"

"Thần Thần, con mau về ngay. Ông nội con đang nguy kịch, phải đưa đi cấp cứu rồi". Lâm Mỹ Quyên gấp gáp nói.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần thoáng qua một vệt sáng, lo lắng hỏi: "Chuyện gì xảy ra vậy? Trước đó không phải ông nội đang rất khỏe sao?"

"Đều tại mẹ, đưa Ân Diệu đến thăm ông. Cô ấy không cẩn thận mang đến mấy nhánh hoa trúc đào. Bác sĩ nói, hoa trúc đào có thể làm cho không khí trong lành, làm cho khung cảnh thêm tươi đẹp, nhưng nó lại có độc. Cũng không biết chuyện gì xảy ra, ông nội con sau khi uống phải nước có lẫn phấn hoa thì lập tức phải đưa đi cấp cứu. Thật xin lỗi, Thần Thần là mẹ không chăm sóc tốt cho ông nội". Lâm Mỹ Quyên vừa nói vừa xin lỗi.

"Con biết rồi, con sẽ về ngay". Thẩm Mặc Thần cúp máy, đứng dậy, bước ra phía cửa ngoài.

Thủy Miếu Miếu nghe những lời anh nói, lơ mơ hiểu ra nhất định ông nội anh đã xảy ra chuyện.

Nếu như ông nội anh không qua được, việc anh và cô kết hôn có cần thiết nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xà Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 240: Anh quan tâm tôi sao

Thủy Miếu Miếu đi sau lưng, theo Thảm Mặc Thần ra ngoài.

Anh đang tính tiền, nhìn sắc mặt căng thẳng, toàn thân tràn ra khí chất mạnh mẽ, thanh toán tiền xong, ánh mắt anh còn chưa tiêu tan lệ khí, anh quay qua Thủy Miếu Miếu ra lệnh:" Lên xe ".

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy ánh mắt của anh, đó là một loại tổn thương khi biết người thân của mình đang gặp chuyện.

Nỗi đau này cô hiểu.

Cho nên, vừa rồi cô không nên nghĩ về ông nội của Thảm Mặc Thần như vậy.

Sinh mạng, là đáng quý.

Thủy Miếu Miếu ngồi vào bên lái phụ, thắt dây an toàn, sau đó nhìn về phía Thảm Mặc Thần.

Anh đang nhìn về phía trước, lái xe.

“Bây giờ y học rất phát triển, ông nội anh sẽ được chữa khỏi ". Thủy Miếu Miếu nói giọng trấn an.

“Sợ rằng đây là một vụ mưu sát ". Ánh mắt Thảm Mặc Thần thâm sâu nói.

Thủy Miếu Miếu ngạc nhiên, nhớ lại chuyện hôm qua anh phanh xe gấp, lớn mật suy đoán nói:" Mưu sát anh và mưu sát ông nội anh đều là một nhóm người sao?"

Trông mắt Thảm Mặc Thần vẫn nhìn về phía trước, anh đạp ga để xe lao nhanh về phía trước.

Giọng anh khẳng định nói:" Tôi sẽ cho bọn họ nhận được quả báo ".

Tốc độ xe quá nhanh khiến Thủy Miếu Miếu phải bám vào tay cầm trên cửa xe, suy đoán nói:" Bọn họ muốn mưu sát anh, là vì không muốn anh thừa kế Thảm thị sao?"

Thảm Mặc Thần không trả lời, mím chặt môi ánh mắt sắc bén càng lúc càng thâm sâu.

Thủy Miếu Miếu nhìn anh giống như đang thâm đồng ý với câu hỏi của cô, trong lòng trầm xuống, bắt đầu thấy lạnh toát sống lưng.

Cô rất quý trọng tính mạng của mình, dù có chết, cũng phải là chết già.

Cô rất thấu cảm giác có được tình thương của mẹ nhưng sau đó biến thành cô nhi là thế nào.

Cô đơn, tuyệt vọng, một niềm vui cũng không có, động lực sinh tồn cũng không có luôn.

Cô nhớ Viêm Viêm không hề có kinh nghiệm trải qua những điều này.

Thủy Miếu Miếu bật thốt lên:" Tôi không đi đến bệnh viện gặp ông nội anh có được không?"

Ánh mắt Thảm Mặc Thần quét về phía cô.

Hiện tại, cô vẫn không muốn gả cho anh, là vì vẫn còn mong đợi quay lại với Dạ Lăng Dật sao?

Điều này, khiến cho anh vô cùng khó chịu.

Thảm Mặc Thần bá đạo nói:" Sợ là không được ".

Mắt Thủy Miếu Miếu đỏ lên, quay đầu lôi dây an toàn, suy nghĩ gì đó nói:" Nếu như nhóm người đó biết tôi sẽ là vợ của anh, khẳng định sẽ nhanh chóng giết anh, nếu như tôi không cẩn thận cũng bị bọn họ giết, Viêm Viêm..”

Thủy Miếu Miếu liếc nhìn Thảm Mặc Thần một cái, chống lại đôi mắt đen như mực của Thảm Mặc Thần.

Viêm Viêm của cô, cô còn muốn chăm sóc thẳng nhóc khôn lớn nữa.

“Ai daa, tai họa do trời, tôi đây thuộc loại sống lâu trăm tuổi, bọn họ chết tôi còn chưa chết đâu ". Thủy Miếu Miếu thay đổi giọng nói.

Nhưng mà, cánh tay đang nắm chặt dây an toàn kia tổ cáo cô đang vô cùng run rẩy.

Ánh mắt Thảm Mặc Thần dò xét nhìn bàn tay trắng nõn kia, ánh mắt ôn nhu vài phần.

Cô không muốn đi gặp ông nội anh, Hóa ra là vì sợ chết.

Mới vừa rồi anh còn thấy tức giận, nhưng giờ nghĩ lại sự lo lắng của cô không phải là không có nguyên nhân.

Mục đích của Thẩm Gia Xương là vì bản di chúc của ông nội anh, không muốn cho anh kết hôn.

Nếu như không hại được anh, sẽ chuyển qua hại ông nội anh.

Nếu như Thẩm Gia Xương biết Viêm Viêm tồn tại, chỉ sợ hai mẹ con sẽ gặp nguy hiểm.

"Muốn thoát khỏi nguy hiểm, chỉ có cách ông nội đem quyền thừa kế trao cho tôi, Thẩm Gia Xương cũng không thể động đến em. Vừa rồi, là tôi nghĩ chưa hết, đúng là em nên về trước. Chờ tôi sắp xếp xong xuôi sẽ để cho em bí mật gặp ông nội ". Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

Thủy Miếu Miếu không nghĩ đến một người gia trưởng, cổ chấp như Thẩm Mặc Thần lại nhanh như vậy thay đổi lời nói.

Anh đang lo lắng cô bị liên lụy, sẽ gặp phải nguy hiểm sao?

Bạn đang đọc truyện *Tèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 241: Tiểu hồ Ly cũng không phải nuôi không quen

Bây giờ anh về, nói không chừng, liền gặp nguy hiểm.

Dạng người đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp như anh, nếu như còn trẻ mất sớm, cũng sẽ để người cảm thấy tiếc nuối và tiếc hận.

"Anh không có việc gì, đúng không?" Thủy Miếu Miếu quan tâm hỏi.

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía ánh mắt lo lắng của Thủy Miếu Miếu, trong lòng có tia vui sướng, từ từ chảy vào trong máu, mắt thâm thúy mấy phần.

Cô giống như cũng không phải không có cảm giác chút nào với anh.

"Tôi chết đi, không phải em được giải thoát ư?" Thẩm Mặc Thần hỏi ngược lại.

Thủy Miếu Miếu không được tự nhiên mím môi.

Cô chán ghét anh bức ép, anh bá đạo và khốn khiếp.

Thế nhưng, dù sao lúc trước anh đã giúp cô, anh sự thực vẫn là cha ruột Viêm Viêm.

Cô chỉ muốn rời xa anh, cũng không hy vọng anh chết.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên nói ra: "Nghe, anh là chính nghĩa một phương, đương nhiên anh có thể kế thừa di sản của ông nội anh, có người xấu bụng dạ khó lường gấp ghe thứ không nên thuộc về mình, tôi tin tưởng khẳng định chính nghĩa sẽ chiến thắng tà ác."

Sắc mặt Thẩm Mặc Thần lạnh mấy phần, lạnh róc xương lóc thịt lểch cô một chút, nói ra: "Đổi loại lí do thoái thác, loại này tôi không thích."

"Cắt." Anh còn chọn lời dễ nghe, có nghe đã không tệ rồi.

"Anh mạnh mẽ, quả cảm như thế, Diêm Vương gia cũng không dám thu anh..."

Thủy Miếu Miếu vẫn chưa nói xong, Thẩm Mặc Thần cầm tay cô lạnh như băng, đôi mắt đen như mực khóa cô lại, giọng trầm thấp nói: "Nếu như nói trái lương tâm, cũng không cần nói."

Nghe, giọng của anh có chút thương cảm.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút.

Nhiệt độ bàn tay anh nóng rực, chính là từng giờ từng phút truyền đạt nhiệt độ đến da thịt của cô.

Trước đó, cô bị Dạ Lăng Dật bắt nạt, khốn khiếp, chà đạp, cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cô độc không dựa vào, tứ cố vô thân, không cách nào ngẩng đầu lên.

Là anh, nắm tay của cô, mang cô đánh trả quá khứ, không để cho cô khó chịu như vậy, cũng không phải hèn mọn đáng thương như vậy, có thể nâng cảm kiêu ngạo, đứng nghiêm ở trước mặt Dạ Lăng Dật.

Người đàn ông này, từng lo lắng cho cô ảm áp.

Thủy Miếu Miếu nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

Anh đã quay đi, nghiêm túc nhìn về phía trước, đóng băng lấy, không có nhẹ nhõm chút nào.

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ tiến vào, rơi lên con người tự phụ của anh, bao phủ lên một tầng sáng vàng, bao trùm nhân nhạ thương của anh.

Nếu như anh thật sự chết, cô sẽ vì chưa hề nói câu nói này mà hối hận.

"Thẩm Mặc Thần, tôi không hy vọng anh có chuyện. Thật lòng." Thủy Miếu Miếu nhẹ nhàng nói.

Thẩm Mặc Thần giương khóe miệng lên.

Tiểu hồ ly cũng không phải nuôi không quen.

Anh nhìn về phía cô sâu thẳm, nói ra: "Tôi căn bản không để Thẩm Gia Xương vào mắt, chút đạo hạnh kia, chỉ là tự chịu diệt vong."

Thủy Miếu Miếu nhìn tự tin và bình tĩnh của anh, chớp mắt.

Vừa rồi là cô lo lắng vô ích sao?

*

Sau khi cô và Thẩm Mặc Thần ra xe lửa, cô về đến nhà đã là bảy giờ tối, đẩy cửa ra, Viêm Viêm chạy đến trước mặt của cô, cười híp mắt, đánh giá sắc mặt của cô.

Thủy Miếu Miếu dò xét liếc Viêm Viêm một chút, cúi đầu cời giày.

Viêm Viêm lập tức khom người, đặt dép lê ở trước mặt Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu giương lên khóe miệng.

Cô đổi xong giày, đưa tay, ôm lấy bả vai Viêm Viêm, đi về phía sôpha, liếc nhìn đôi mắt lấp lánh của Viêm Viêm: "Nói đi, lại làm chuyện gì xấu?"

"Con có thể làm chuyện gì xấu, trong ngũ chỉ son của mẹ, con lật cái té ngã, mẹ cũng có thể nhìn cái rõ ràng." Viêm Viêm gãi đầu một cái, chột dạ vừa cười vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 242: Mẹ và ông ta, người nào cũng không thể ghét bỏ người nào

Thủy Miếu Miếu nghĩ đến chuyện (thượng cổ kỳ hiệp), nhú lông mày, hỏi: "Bây giờ con còn chơi (thượng cổ kỳ hiệp) sao?"

"Sớm không chơi rồi. Sao vậy?" Viêm Viêm cẩn thận hỏi.

Thủy Miếu Miếu cười một tiếng, nói ra: "Nam thần của con tên là Mặc Quân đúng không, mua tài khoản của con, sáu vạn, đúng không?"

"Làm sao mẹ biết?" Viêm Viêm kinh ngạc.

"Chú cảnh sát cho mẹ biết, công ty game ngừng tài khoản của con, anh ta qua cục cảnh sát khởi tố con rồi." Thủy Miếu Miếu nói ra, ngồi trên ghế sofa.

Viêm Viêm ngây cả người, nhớ tới Thẩm Mặc Thần nói thủ đoạn vô cùng, rừ đôi mắt, như có điều suy nghĩ nói ra: "Ông ta thật là độc."

Thủy Miếu Miếu vỗ vỗ bả vai Viêm Viêm, nói ra: "May mắn có mẹ đây, mẹ đã giúp con giải quyết, về sau chú ý nhiều một chút, đừng qua lại với loại người này."

Viêm Viêm gật đầu, nói ra: "Không độc không đàn ông, đây mới là đàn ông chân chính."

"Con nói cái gì?" Thủy Miếu Miếu mở to hai mắt nhìn, sao cô cảm giác những lời này là lời ca ngợi.

Cô vỗ một cái vào gáy Viêm Viêm: "Đi qua bên chơi."

Viêm Viêm ôm đầu, khinh bỉ lắc đầu: "Mẹ già, độc nhất là lòng dạ đàn bà, mẹ và ông ta, ai cũng không được ghét bỏ người nào."

"Con nói cái gì?" Thủy Miếu Miếu vung một bàn tay lên.

Viêm Viêm ngồi xồm xuống, tránh đi, phòng bị nhìn Thủy Miếu Miếu, bỏ chạy.

Thủy Miếu Miếu quay đầu, hô với bóng lưng nhanh nhẹn của Viêm Viêm: "Đi đâu đấy? Dừng lại!"

"Mẹ già, con qua một bên chơi, sẽ không quấy rầy mẹ suy nghĩ cuộc sống. Đồ ăn trên bàn, mẹ hâm nóng ăn." Viêm Viêm cũng không quay đầu lại chạy vào phòng, khóa cửa lại.

Thủy Miếu Miếu nghĩ tới nghĩ lui, hai câu nói của Viêm Viêm, đều có thiên vị lớn với Thẩm Mặc Thần, mơ hồ lo lắng.

Cô đi đến cửa phòng Viêm Viêm, gõ cửa một cái, nghiêm túc nói: "Viêm Viêm, mẹ cảnh cáo con, không cho phép con gặp ông ta, càng không cho phép con lui tới, biết không?"

"Con không ngốc, ai dám chạy nhảy trước mặt kẻ thù, con còn nhỏ, cũng không phải bị quan." Tiếng Viêm Viêm từ trong truyền ra.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy mình đã đa nghi.

Viêm Viêm thông minh như vậy, hẳn là sẽ không đi trêu chọc kẻ thù của mình.

"Biết là tốt, ngày mai ta qua nhà ông nội con." Thủy Miếu Miếu nói ra.

"Ồ, thuận buồm xuôi gió, đừng đi bắt nạt Lão Vu Bà kia, cẩn thận bà ta biến ra tảo độc giết chết mẹ, lại không có vương tử coi trọng mẹ, mẹ chỉ có thể chết."

Thủy Miếu Miếu mím môi một cái, bất đắc dĩ nói: "Cảm ơn thiếu hiệp nhắc nhở."

Cô đi ăn cơm.

Viêm Viêm len lén mở ra một khe cửa nhỏ, nhìn Thủy Miếu Miếu qua nhà bếp hâm nóng đồ ăn, nhanh khóa chặt cửa, cậu gửi tin cho Thẩm Mặc Thần.

"Cha đạt được rồi hả?"

Thẩm Mặc Thần ngồi ở đầu giường bệnh của ông nội.

Ông nội còn hôn mê.

Trong hai mươi bốn giờ nếu như có thể tỉnh lại, vậy thì vượt qua kỳ nguy hiểm, nhưng nếu như hai mươi bốn giờ không tỉnh lại, chỉ sợ, đời này, đều không tỉnh lại.

Thẩm Mặc Thần nhìn thấy Viêm Viêm, mắt sâu mấy phần, nói với Lâm Mỹ Quyên ở bên cạnh chờ đợi: "Mẹ, mẹ ra ngoài nhìn, đừng cho Thẩm Gia Xương tiến vào, con có lời nói với ông nội."

"Được." Lâm Mỹ Quyên nhủ mảy, lo lắng nhìn trên giường một chút, đi ra ngoài.

Thẩm Mặc Thần cầm tay ông cụ Thẩm, trong mắt lóe lên một tia thương cảm, trầm giọng nói ra: "Ông nội, con có một con trai bảy tuổi, bộ dạng rất giống con, cái trán, đôi mắt, cái mũi, đặc biệt là cười rộ lên, gần như giống như đúc, ông muốn gặp không?"

Vừa dứt lời.

Tay ông cụ Thẩm nắm chặt Thẩm Mặc Thần.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gáy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 243: Chúng ta rất thích hợp

Ông cụ Thắm từ từ mở mắt, có chút kích động nhìn Thắm Mặc Thần, miệng run rẩy, nhưng không phát ra được tiếng nào.

Thắm Mặc Thần hơi giương khóe miệng, nói ra: "Là thật."

Ông cụ Thắm nắm tay Thắm Mặc Thần càng mạnh.

"Ông nội, hôm qua con suýt bị tai nạn xe cộ, hôm nay ông lại xảy ra chuyện, con hoài nghi là mưu sát, ông có thể giữ bí mật chứ? Con không muốn họ xảy ra nguy hiểm." Thắm Mặc Thần khẽ nói.

"Gặp... Gặp." Ông cụ Thắm gật đầu, chặt vật phát ra một tiếng

"Ông nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng thân thể tốt, tuyệt đối không được có việc gì, mấy ngày nay con sẽ bí mật sắp xếp, để ông thấy bọn họ." Thắm Mặc Thần trầm giọng nói.

Trong đôi mắt già nua của ông cụ Thắm xuất hiện nước mắt.

Thắm Mặc Thần nói xong, ấn nút kêu gọi.

Chỉ chốc lát, bác sĩ y tá chạy tới.

Lâm Mỹ Quyên nhìn thấy bác sĩ tới, đẩy phòng bệnh ra, nhìn ông cụ tỉnh, ngạc nhiên nhìn về phía Thắm Mặc Thần.

Sắc mặt Thắm Mặc Thần vẫn rất nặng nề như cũ.

Bác sĩ kiểm tra thân thể cho ông cụ.

Lâm Mỹ Quyên đi đến bên cạnh Thắm Mặc Thần, nói ra: "Ông nội con tỉnh là tốt, con mau kết hôn với Ân Diệu..."

Thắm Mặc Thần đảo qua ánh mắt sắc bén, mấy phần u ám "Còn dám nhắc tới cô ta."

"Chuyện này không trách Dao Dao, là mẹ để cho con bé mua, bà con yêu quý hoa đào, mẹ chỉ muốn cho con bé được ông nội con tán thành." Lâm Mỹ Quyên giải thích nói.

Ánh mắt Thắm Mặc Thần càng đóng băng mấy phần, giật giật khóe miệng, lạnh buốt nói: "Cho nên, về sau mẹ cũng không cần tới đây, con tìm bốn người chăm sóc, bọn họ sẽ thay con chăm sóc ông nội."

"Thần Thần..."

"Không nên ép con ngày mai trở về Mỹ." Thắm Mặc Thần lạnh lùng nói.

Lâm Mỹ Quyên muốn nói lại thôi, thờ dãi một hơi, nhú lông mày, quay người, đi ra khỏi phòng bệnh.

Thắm Mặc Thần ngồi ở trên ghế sofa, cầm điện thoại di động lên, trả lời Viêm Viêm: "không hù con chứ?"

"Hù chết bảo bảo, cha già, có thể cho con ít tiền an ủi một chút không? Buổi sáng ngày mai con có quà tặng cha." Viêm Viêm nghịch ngợm nói.

"Muốn bao nhiêu, chút nữa gửi cho con." Thắm Mặc Thần trả lời.

Viêm Viêm nhìn Thắm Mặc Thần sáng khoái như vậy, ngược lại không có ý tứ, cậu cũng chỉ là thuận miệng nói một chút.

"Chỉ đùa với cha, đừng coi là thật, mẹ già nói, quân tử yêu tiền, làm gì có đạo." Viêm Viêm đắc ý trả lời.

Ngẫu nhiên giả bộ, vẫn được.

Cậu nhóc trần đầy tính cao thượng về mình, chân phải vất lên chân trái, rung bàn chân nhỏ.

Xin cho nhóc thêm sự trầm tĩnh cao thượng.

Bởi vì, tình cảnh này, quá hiếm có.

Điện thoại di động lại vang lên.

Viêm Viêm ấn mở ra xem.

"Cho nên, cầm vé xe lửa của người khác đến thanh toán, cũng là quân tử làm chi có đạo?" Thắm Mặc Thần trả lời.

Viêm Viêm bị vạch trần, cả người cũng không tốt, mím môi một cái, rừ đôi mắt trả lời: "Con trai đòi tiền cha già, cha nói có đạo hay không, cha già, con vẫn là trừ con, câu nói này của cha tổn thương tâm lý của con thật sâu."

Viêm Viêm gửi đi hai phút đồng hồ, điện thoại di động vang lên.

Trong ví trực tuyến nhận được 1 vạ.

Ngay sau đó, Thẩm Mặc Thần trả lời qua: "Trong lòng con có tốt hơn một chút hay không?"

Viêm Viêm nhếch môi cười.

Cái cha già này, rất thích hợp với cậu.

"Làm tổn thương con mấy lần." Viêm Viêm chững chạc đàng hoàng trả lời.

Thẩm Mặc Thần nhìn thấy Viêm Viêm nói, phì cười.

Sao anh có thể có một con trai nhí nhanh như thế? Giống như, có một đứa con trai như thế rất tốt.

"Viêm Viêm, có muốn gặp ông cụ hay không?" Thẩm Mặc Thần trở lại chuyện chính nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Lúc tiến hành lừa mẹ

"Ông cụ sao? Mỗi ngày gặp nhau." Viêm Viêm nghịch ngợm nói.

"Là ông cụ ruột thịt của con." Thẩm Mặc Thần trả lời.

Viêm Viêm cảm động, do dự một hồi lâu, trả lời: "Con gặp cha, đã hiện nguy hiểm tính mạng, gặp cha của cha, con lo lắng, sẽ bị mẹ con cho đi gặp cả tổ tông."

Thẩm Mặc Thần bất đắc dĩ cười một tiếng.

Thật sự là có mẹ gì, liền có con trai như thế.

Cách Viêm Viêm nói chuyện giống như đức Thủy Miếu Miếu.

Thật sự, nhìn người tức giận, lại cảm thấy buồn cười.

"Ông cụ con ngã bệnh, cha đáp ứng con, sẽ bí mật, không cho mẹ con biết, ngoại trừ ông của con, bên phía cha, cũng không cho người khác biết." Thẩm Mặc Thần cam kết.

Viêm Viêm gãi lông mày, trong mắt có chút ướt át, trả lời: "Ông ngoại của con cũng ngã bệnh, lúc ông ấy không có sinh bệnh đối với con rất tốt, cha có thể đáp ứng về sau giúp con đưa ông ngoại ra được không? Con lo lắng, ông ấy sẽ bị Lão Vu Bà giết chết, nhưng mẹ con lại không có năng lực."

"Được, cha đáp ứng con." Thẩm Mặc Thần nói ra, vui mừng gương khóe miệng.

Đứa bé này vẫn rất thiện lương, điểm ấy, so với Thủy Miếu Miếu mạnh mẽ mềm lòng, cũng rất giống.

"À, ngày mai mẹ con ra ngoài thăm ông ngoại, con gọi điện thoại cho cha, chúng ta gặp nhau ở quán cà phê trước cửa ngôi sao Bada tại Ngũ Nguyệt Quốc Tế." Viêm Viêm nói ra.

Thẩm Mặc Thần thu hồi điện thoại di động, nhìn về phía giường bệnh.

Thẩm Ái Quốc mong đợi nhìn anh.

Thẩm Mặc Thần gạt đầu cười.

Ông cụ Thẩm an tâm, khóe miệng hơi giương lên, giọt lệ già nua chảy ra.

Bác sĩ chủ trị đi đến trước mặt Thẩm Mặc Thần, báo cáo: "Bệnh tình đã thoát khỏi kỳ nguy hiểm..."

Viêm Viêm cầm quà tặng đi ra ngoài.

Thủy Miếu Miếu ở trong phòng bếp rửa chén, nhìn thấy Viêm Viêm tới, nghi ngờ nhìn nó một cái, hỏi: "Tìm tôi có việc sao?"

Viêm Viêm cong đôi mắt lúng liến lên, đưa túi quà trong tay cho Thủy Miếu Miếu, cười hì hì nói: "Mẹ già, cho mẹ."

Thủy Miếu Miếu thăm dò, nhìn về phía quà tặng, hỏi: "Gì vậy?"

Viêm Viêm lấy ra một chiếc áo ngủ tơ lụa màu tím, còn thấp ngực, chẳng qua chỗ trọng điểm đã thêu hoa sen và lá sen, xác thực vô cùng xinh đẹp.

"Tơ lụa, mẹ già, mẹ sờ xem, là con bỏ ra hai ngàn." Viêm Viêm vừa cười vừa nói.

Thủy Miếu Miếu liếc Viêm Viêm một chút, để bát rửa sạch trên giá, lấy gang tay xuống, tựa bên thành bể, như là sáng tỏ, xác định hỏi: "Thằng nhóc con, vô sự hiển ân cần, không phải lừa đảo tức trộm cắp, nói đi, muốn tôi làm gì?"

"Ha ha, hiểu con không ai bằng mẹ, cái áo ngủ này là sản phẩm mới của cửa hàng, muốn mời mẹ già làm người mẫu." Đôi mắt Viêm Viêm óng ánh nói.

Thủy Miếu Miếu cầm áo ngủ trong tay Viêm Viêm.

Tơ lụa, cảm xúc cực kỳ tốt, tuy nhiên quá lộ, tổng thể, cô vẫn thích.

"Biết rồi, con chuẩn bị làm gì?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Mẹ đi thay trước, trang điểm xong, con qua phòng kia chờ mẹ." Viêm Viêm vừa cười vừa nói, đi vào gian phòng gần nhất.

Cậu vào phòng, quay người, bấm thành cửa, nhìn Thủy Miếu Miếu tiến vào phòng thay quần áo, vội vàng, gửi nhắn tin cho Thẩm Mặc Thần: "Cha già, mau lên QQ, qua thời gian không đợi."

Thẩm Mặc Thần nhìn thấy Viêm Viêm gửi tới, khóe miệng khẽ cười, mở QQ ra.

Viêm Viêm gọi video tới.

Thẩm Mặc Thần nghe.

"Cha già, chút nữa tặng quà cho cha, cha tuyệt đối không được lên tiếng, bị ta mẹ già phát hiện, nhất định con phải chết." Viêm Viêm khẽ nói.

Thẩm Mặc Thần nhìn bộ dạng cậu nhí nha nhí nhảnh, khẽ gật đầu, nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Sóng gió tặng quà

Viêm Viêm cầm lấy điện thoại, đối diện camera là cảnh hồ sen.

Cậu di chuyển màn hình đến chính giữa, giơ tay lên hình chữ v với di động.

Thẩm Mặc Thần nhếch miệng cười.

Cậu nhóc đang muốn chụp ảnh sao?

Khi Thủy Miếu Miếu mở cửa bước vào liền bị tình cảnh bên trong làm bất ngờ.

Sao cô lại không biết nhà mình có một studio?

“Con khi nào thì làm ra?” Thủy Miếu Miếu hỏi, ánh mắt nhìn thẳng vào camera

“Chiếc Camera này bao nhiêu tiền?” Thủy Miếu Miếu hỏi.

Đây là máy ảnh M Edition 60, cả thế giới mới chỉ có 600 cái.

“12 vạn đó mẹ.” Từ phía sau ghé dựa, Viêm Viêm vui vẻ chạy đến, cậu nâng niu chiếc camera như một vật quý.

12 vạn?

Chỉ để mua một chiếc camera!

Thủy Miếu Miếu không thể bình tĩnh được nữa, một ngọn lửa tức giận bùng lên trong cô, đôi mắt cô hơi chuyển sang màu đỏ.

“Đừng nói với mẹ con bán tài khoản “Thượng Cổ kỳ hiệp” lãi được chín vạn là để mua chiếc camera này?” Thủy Miếu Miếu lạnh lùng nói.

Để trả lại cho cậu 9 vạn, cô không thể không gả cho Thẩm Mặc Thần!

Thế mà cậu lại dùng nó để mua một chiếc camera!

Viêm Viêm nghe thấy giọng nói của Thủy Miếu Miếu không ổn, cậu ngẩng đầu chống lại ánh mắt sắc bén của cô, sống lưng cậu lạnh buốt, vội vàng nói: “Đương nhiên là không đúng, 9 vạn đó con không hề dùng đến, số tiền này là do con kiếm được.”

“Con làm sao kiếm được tiền?” Thủy Miếu Miếu nghi vấn hỏi.

“Trong một năm, con buôn bán lãi 15 vạn, nếu mẹ không tin, ngày mai, con và mẹ cùng đi ra ngân hàng.” Viêm Viêm nói.

Ánh mắt Thủy Miếu Miếu nhu hòa.

Nếu tiền mua camera là do cậu kiếm được thì chuyện này cũng không có gì.

“Được, mẹ ngồi trên ghế.” Thủy Miếu Miếu hướng tới chỗ ghế dựa đi qua và ngồi xuống, cô dựa lưng vào ghế, hai tay thả lỏng nhìn về phía Viêm Viêm.

Viêm Viêm cầm camera, nói với Thủy Miếu Miếu: “mẹ, mẹ cười lên được không?”

“Mẹ thấy không thoải mái nên không cười nổi.” Thủy Miếu Miếu nói.

Ở phía này, Thẩm Mặc Thần liền nở nụ cười.

Cô cũng quá thật thà rồi.

“Vậy mẹ có thể tạo dáng để chụp hình không?” Viêm Viêm ôn tồn nói.

Hai tay Thủy Miếu Miếu để trên ghế, người nghiêng về một phía, ánh mắt nhìn thẳng vào camera.

Cô suy nghĩ đến giá tiền 12 vạn kia thì toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, nhíu mày hỏi: “Con ngày mai có thể đem camera bán đi không? Giá trị của mẹ cũng không đến mức đó.”

Cô chỉ trị giá 9 vạn.

Viêm Viêm cười nói: “Mẹ không hiểu, đây là bản giới hạn, qua một vài năm nữa, giá của nó có thể tăng gấp đôi, còn mẹ thì qua năm năm sau sẽ giảm giá.”

Cô đứng dậy, hờn giận nói: “Không chụp nữa.”

“Đừng mẹ, chiếc camera này là con tặng mẹ làm quà cưới.” Viêm Viêm khẩn trương nói.

Sợ mẹ không tin câu, cậu gật đầu nói: “Đây là sự thật.”

Thủy Miếu Miếu thờ dài một hơi.

Cô thật sự không thích chiếc camera này, tương lai nếu cậu không kiếm được tiền thì nó cũng giúp ích được cho cậu.

“Được rồi. Con chụp nhanh, nếu không mẹ buồn ngủ.” Thủy Miếu Miếu nói xong liền xoay người ngồi lên ghế, hai tay đặt trên ghế, ánh mắt quyến rũ nhìn vào camera.

Viêm Viêm vui vẻ vỗ tay.

Thủy Miếu Miếu lại làm thêm một vài tư thế, tất cả đều rất xinh đẹp và quyến rũ.

“Mẹ có thể vén váy lên cao hơn nữa được không, đến mức có thể nhìn thấy nội y?” Viêm Viêm yêu cầu.

Thủy Miếu Miếu: “...”

Thẩm Mặc Thần: “...”

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 246: Dạy dỗ

Thẩm Mặc Thần nhìn ánh sáng chiếu lên người Thủy Miếu Miếu, trong lòng anh bỗng có cảm giác khác thường, anh không rõ cảm giác này là gì.

Cho dù đây là nguyện vọng của con trai cô ấy.

Dù rằng, yêu cầu này của cậu bé là vì anh.

Nhưng,

Dù thế nào, cậu cũng là đàn ông.

Thủy Miếu Miếu lộ vẻ không đồng ý, cô cúi đầu suy nghĩ, lãnh đạm nói: “Không mặc nội y thì như thế nào lộ?”

Thẩm Mặc Thần: “...”

Hình như có gì đó chảy ra từ mũi anh, anh cầm giấy ăn lau mũi.

Thật may không có chảy máu mũi.

Nhưng, máu trong thân thể anh đang sôi trào, anh cảm nhận được, anh phải mang Viêm Viêm cách xa Thủy Miếu Miếu.

Cảm giác này thật kì lạ.

Viêm Viêm chán kinh nói: “Mẹ, người thật không mặc ư?”

Thủy Miếu Miếu giật giật khóe miệng.

Cô làm sao có thể không mặc!

“Con...” Thủy Miếu Miếu gõ nhẹ lên trán cậu, “Con...”

Không một lời nào có thể diễn tả được, cô nói: “Con cách xa một chút.”

Viêm Viêm suy nghĩ, ánh mắt dò xét nhìn về chiếc điện thoại của mình, chột dạ nói: “Con còn phải thu dọn phòng!”

Thủy Miếu Miếu lờm cậu, đi ra ngoài cửa.

Viêm Viêm nhìn theo bóng dáng Thủy Miếu Miếu ra cửa, cậu vào phòng, nhanh chóng cầm lấy điện thoại nhìn video trên qq.

Thẩm Mặc Thần đã thoát khỏi qq.

Sau khi Thủy Miếu Miếu rời khỏi phòng, chuông điện thoại reo.

Cô nhìn màn hình thấy người gọi là Thẩm Mặc Thần liền nghe máy.

“Bây giờ em đến nhà tôi ở Tân Thành.” Thẩm Mặc Thần trầm giọng ra lệnh, anh không cho cô cơ hội từ chối liền tắt máy.

Đầu óc Thủy Miếu Miếu mờ mịt, hình như tâm trạng của anh đang không tốt. Trong lòng cô bất giác run lên, cô vội vàng thay quần áo rồi bắt xe đến khu Từ Kim ở Tân Thành.

Khu Từ Kim cách nhà cô không xa, cô mất khoảng 20 phút để đi tới đó, cô nhấn chuông cửa.

Thẩm Mặc Thần ra mở cửa.

Thủy Miếu Miếu nhìn thấy anh chỉ quấn một chiếc khăn tắm để lộ ra thân thể cường tráng.

Tóc anh vẫn còn ẩm ướt, từng giọt chảy xuống dọc theo cơ ngực.

Ánh mắt anh u tối, giống như con thú hoang đang săn mồi trong bóng đêm để lộ ra sự nguy hiểm. Ánh mắt anh thâm thúy khiến cho cô không nhận ra anh đang nghĩ gì.

“Anh làm sao vậy?” Thủy Miếu Miếu cẩn thận hỏi.

Thẩm Mặc Thần kéo cô vào trong nhà, cửa đóng mạnh lại, bàn tay nắm lấy eo cô, anh kéo cô vào trong lòng mình, nhìn vào đôi mắt sợ hãi của cô, anh khẽ cười, cúi người hôn lấy đôi môi cô.

Hơi thở anh bá đạo, anh giống như một vương giả duy ngã độc tôn.

Bàn tay còn lại của anh mở khóa váy, kéo váy cô lên, anh ném chiếc váy lên sofa.

Thủy Miếu Miếu cảm thấy anh đang tức giận, nhưng cô không biết lý do.

Tranh thủ lúc anh buông tay, cô lùi lại về phía sau, tay Thẩm Mặc Thần không bắt được cô, cười gượng nói: “Anh có thể nói cho tôi biết, tôi đã làm gì sai nào? Anh muốn giết người cùng phải để cho họ biết lý do chứ?”

Thẩm Mặc Thần nhìn cô, trầm giọng ra lệnh: “Đi qua đây.”

Thủy Miếu Miếu suy nghĩ một chút.

Nếu anh muốn bắt cô thì rất dễ dàng.

Chống đối anh giống như lấy trứng trội đá.

Cô đi tới bên người anh, mở to đôi mắt, nói: “Để tôi nhớ lại, sau khi tạm biệt ở nhà ga, tôi hình như không mắc lỗi gì, anh có phải hiểu nhầm tôi rồi không?”

Thẩm Mặc Thần đưa tay kéo cô, tay đặt trên hông cô, trong mắt lóe ra một tia sáng, trầm giọng nói: “Em ở nhà bình thường không thích mặc nội y?”

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247: Tôi vừa nói, em có nghe được?

Cô làm sao có thể không mặc nội y.

Hình như đầu óc Thẩm Mặc Thần có vấn đề.

Cô thật không hiểu nổi.

Thủy Miếu Miếu nhìn vào đôi mắt sắc bén của anh, giống như chỉ cần cô nói sai, anh sẽ trừng phạt cô, sau đó khẳng định là một hồi điên cuồng.

“Này anh, Con người luôn thích trang điểm đẹp, tôi cũng là con người thì làm sao tôi không thích mặc quần áo, tôi lại không uống nhầm thuốc.” Thủy Miếu Miếu cẩn thận nói.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần thêm thâm trầm, sức lực ở bàn tay nặng thêm vài phần.

Thủy Miếu Miếu liền hóp mục lại theo bản năng, eo nâng lên.

Đôi mắt cô mở to nhìn Thẩm Mặc Thần.

Chẳng lẽ cô trả lời sai rồi sao.

Ngay lúc cô còn chưa kịp hiểu rõ suy nghĩ của Thẩm Mặc Thần, anh cúi đầu, dùng sức hôn lên môi cô, hung hăng mà mút vào.” Lúc ở nhà, em cũng phải ăn mặc kín đáo.”

Cô ăn mặc rất kín đáo mà.

“Anh rốt cuộc bị làm sao vậy.” Thủy Miếu Miếu khó hiểu hỏi.

Khuôn mặt Thẩm Mặc Thần căng cứng, nhớ tới câu cô vừa nói: Mẹ không mặc thì làm sao lộ được thì ngọn lửa tức giận trong lòng anh lại bùng cháy, huyết áp đều muốn tăng cao.

Trong mắt anh hiện lên một đạo ánh sáng nguy hiểm.

Anh đem cô nâng lên.

Thủy Miếu Miếu thiếu chút nữa ngã xuống, cô vội giữ lấy tay anh để ổn định thân thể.

Thảm Mặc Thần đặt cô ngồi lên trên đùi mình.

Thảm Mặc Thần kéo quần cô xuống dưới đầu gối.

Trong đầu Thủy Miếu Miếu cảnh báo nguy hiểm.

Nhưng đã muộn.

Mỗi một lần anh tiến vào đều khiến cô cảm thấy mình như sắp rơi ra khỏi người anh, cô chỉ có cách giữ chặt tay anh, đôi mắt cô nhìn anh đầy sự tức giận, cô khóc không ra nước mắt.

Cô đã trêu chọc ai mà gặp phải tai họa này, cô chết mà không biết lý do.

Ở trên cao, cảm giác lại càng rõ ràng, ngón chân cô đều căng cứng.

Cho đến lúc cuối cùng, cô không duy trì nổi, toàn thân cô như bị rút hết sức lực, chân tay không có sức, cả người lão đảo.

Cô ngã chắc rồi

Thủy Miếu Miếu nhắm mắt lại.

Thảm Mặc Thần duỗi tay ra kéo cô, anh ôm cô từ phía sau, anh tiếp tục.

Thủy Miếu Miếu hét lên, đầu óc cô trống rỗng, cô không biết anh kết thúc lúc nào. Lúc đầu óc cô có thể hoạt động, cô đã nằm trên sofa. Còn anh, anh nằm trên người cô, đôi tay chống hai bên người cô, đôi mắt sắc bén của anh khóa chặt khuôn mặt xinh đẹp, hồng hào của cô, hỏi:

“Tôi vừa nói, em nghe rõ không?”

Anh ta vừa nói? Câu nào nhỉ?

Toàn bộ quá trình cô đều rất sợ hãi.

Cô nghe được cái mẹ gì chứ.

Đôi mắt của Thủy Miếu Miếu có chút mờ mịt, cô nhìn vào đôi mắt thâm trầm của anh.

Cô cũng không quan tâm có nghe được câu nói đó hay không, vội nói: “Tôi có nghe thấy, tôi nhất định sẽ làm đúng như lời anh nói giống như Thiên lôi chỉ đâu đánh đó, nhất quyết sẽ không làm trái ý anh.”

Ánh mắt Thảm Mặc Thần nhu hòa, anh nói: “Hiện tại con đều đã lớn, trẻ con ba tuổi đối với thế giới rất tò mò, lên 5 tuổi bắt đầu có ước muốn khám phá, 6 tuổi liền biết mọi thứ, 9 tuổi bắt đầu tuổi dậy thì.”

Thủy Miếu Miếu không hiểu Thảm Mặc Thần đang nói gì. “A “một tiếng, nhướn mắt hỏi:” Anh là đang nói cho tôi biết, anh chín tuổi đã biết yêu?”

Thảm Mặc Thần búng nhẹ lên trán Thủy Miếu Miếu, nhú mày nói: “Tôi là đang nói cho em, con trai em đã 8 tuổi, một tuổi khác nhiều so với 6 tuổi, có một số việc em cần ý tứ hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 248: Bàn luận về vấn đề giáo dục

Thủy Miếu Miếu che trán, đại não bùng tình lại, biết được anh đang nói gì, bất đắc dĩ nói: "Thằng nhóc là con tôi!"

Thảm Mặc Thần nhếch nhếch khóe miệng, trong mắt bắn ra những tia sắc bén, cười nhạt nói: "Không phải em nói nó không phải là con ruột sao?"

Thủy Miếu Miếu có một loại cảm giác bê đá đập vào chân mình.

Suy nghĩ của Thẩm Mặc Thần thật quá hay đi.

“Nhưng nó còn là một đứa trẻ đấy?” Thủy Miếu Miếu phản bác lại.

“Ồ bên Anh, đã từng xử một vụ án mà bị cáo mới có 3 tuổi”. Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

Ba tuổi?

“Ba tuổi có thể làm được cái gì?” Thủy Miếu Miếu đang im lặng liền thốt lên.

“Trang Daily bên Anh đưa tin, sáu năm trở lại đây ở bên đó có rất nhiều vụ việc xâm hại tình dục báo cảnh sát, trong đó có đến 800 đứa trẻ dưới mười tuổi bị quy tội, không tin em thử lên web kiểm tra”. Thẩm Mặc Thần ý vị sâu xa nói, sau đó anh đứng dậy đưa quần cho cô mặc vào.

Thủy Miếu Miếu nhận lấy quần, che kín thân thể mình, giọng khẳng định: “Viêm Viêm nhà tôi không như vậy, nó rất hiểu chuyện”.

“Hiểu chuyện?” Thẩm Mặc Thần nhếch nhếch khóe miệng: “Mở trang bán nội y rồi quảng bá âm ỉ ở chợ cũ, đúng là rất hiểu chuyện”.

“Cái gì quảng bá hả?” Thủy Miếu Miếu nhớ hình như Viêm Viêm dùng hình cô làm chuyện gì đó.

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần thâm sâu nhìn gương mặt tinh xảo của Thủy Miếu Miếu, tà tính nhếch lên khóe miệng: “Đàn ông đưa cho phụ nữ quần áo, là vì đã coi nó ra. Nếu yêu mến cô ấy, hãy mua nội y tặng cô ấy. Hoan nghênh đến Thủy Thâm Hóa Nhiệt mua hàng. Tên tiệm, cũng rất có nội hàm”.

Mặt Thủy Miếu Miếu hơi hồng, giải thích: “Thủy là chỉ tôi, hóa là chỉ nó...”

Ánh mắt Thẩm Mặc Thần thoáng qua những tia sắc bén, giọng nói tăng lên mấy dB, cắt đứt lời cô, nói: “Hóa là chỉ người nào, tốt nhất đừng nói dối”.

Thủy Miếu Miếu thấy anh tức giận thì sợ hết hồn, đôi môi run rẩy, nhỏ giọng nói: “Tôi họ Thủy, Viêm Viêm*, phải.. là hai Hỏa”.

*Viêm Viêm là nóng bức, chói chang.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần càng lóe lên những tia đáng sợ hơn, giống như là hai cây kiếm, muốn chém Thủy Miếu Miếu đến nơi.

Thủy Miếu Miếu đụng phải phần dưới bụng của anh, cảm thấy có cái gì đó nhô ra, trong đầu lập tức hiểu, vội vàng nói: “Hóa là anh, hóa là anh. Vừa rồi tôi nói sai, trước đó bị anh... nên đầu óc có chút hồ đồ, thật xin lỗi”.

Thẩm Mặc Thần không chịu nổi cô làm nũng, đành buông chân cô ra, đi vào phòng ngủ.

Thủy Miếu Miếu mặc quần áo vào, nhớ tới hôm nay Viêm Viêm nói: mẹ kéo váy cao lên..

Thằng nhỏ này, sao lại biết kinh doanh những cái đó, quả thật cô cũng cảm thấy nên ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc với nó rồi.

Thẩm Mặc Thần đi từ phòng ngủ ra ngoài, thay áo màu vàng nhạt, quần màu trắng nhìn qua vô cùng lười biếng nhưng cũng bớt đi phần nào cảm giác áp bức, cùng đó tản mát ra mùi vị đàn ông, rất giống người đàn ông nhà bên.

Thủy Miếu Miếu tâm tình không khỏi bị ảnh hưởng, tim đập chậm đi một nhịp.

Thẩm Mặc Thần ngồi xuống bên cạnh cô.

Hơi thở mang theo hương thơm thoang thoảng xông vào mũi cô, rất sạch sẽ, lại mát lạnh.

Thủy Miếu Miếu co quắp, để tay lên đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh.

Thẩm Mặc Thần liếc xéo cô, giọng trầm trầm, hỏi: “Em và con trai đã từng nói chuyện về vấn đề giới tính chưa?”

Thủy Miếu Miếu chột dạ, mi mắt rũ xuống nói: “Tôi nghĩ ngờ nó còn biết nhiều hơn tôi”.

Thẩm Mặc Thần: “...”

“Chuyên gia nói, những đứa trẻ 5 tuổi có thể giáo dục về giới tính, mà là con trai, tốt nhất là nên để người cha nói về vấn đề này”. Thẩm Mặc Thần nói.

“Nó không phải không có ba hay sao?” Thủy Miếu Miếu trả lời.

Thẩm Mặc Thần để tay Thủy Miếu Miếu ra sau lưng, thâm sâu nhìn cô nói: “Tôi và em sau khi kết hôn, dù em nhận nuôi thằng nhóc kia, thì trên luật pháp nó cũng phải gọi tôi là cha”.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 249: Có chồng, không mất thể diện đâu

“Ha haa ". Thủy Miếu Miếu cười, trông mắt lóe lên.

Đề cho anh nhìn thấy Viêm Viêm, chỉ có khả năng là cô uống nhầm thuốc.

“Mặc dù ngài đây học thức uyên bác, kinh nghiệm thực chiến phong phú nhưng người ta có câu việc không hay trong nhà không nên để lộ ra ngoài, loại chuyện như thế này, để cho một người lạ dạy bảo, Viêm Viêm sẽ tự tí " Thủy Miếu Miếu uyển chuyển nói lời từ chối.

Trong mắt Thẩm Mặc Thần lóe lên những tia không vui, hỏi:" Em nói ai là người xa lạ?"

Thủy Miếu Miếu mím môi nhìn Thẩm Mặc Thần.

Thẩm Mặc Thần cười xòa lên một tiếng, ánh mắt trở nên tà nịnh.

“Sờ vào em, hôn môi em, thậm chí “yêu” em, em còn nói tôi là người xa lạ?"

Thủy Miếu Miếu nhìn anh tức giận, lập tức giải thích nói:" Ý tôi là, thằng nhóc nó chưa từng gặp anh, sẽ không nhận ra anh, nếu để anh giáo dục nó, Viêm Viêm sẽ bài xích ".

Thẩm Mặc Thần hất tay Thủy Miếu Miếu ra, thâm trầm nhìn cô, hỏi:" Vậy em sẽ nói với nó?"

Nói với Viêm Viêm về vấn đề này, nói thật cô cũng thấy ngượng ngùng.

“Các thầy cô giáo ở trường sẽ nói ". Thủy Miếu Miếu đáng thương nhìn anh.

“À ". Thẩm Mặc Thần cười một tiếng, cảm giác như cô đối với anh vẫn còn bài xích.

Không khí như ngưng đọng lại.

Thủy Miếu Miếu lúi cúi Thẩm Mặc Thần, thấy anh không để ý đến mình, đứng lên đi đến quầy bar trước mặt pha chế Cocktail.

Thủy Miếu Miếu liếc mắt nhìn anh.

Ánh đèn phản chiếu từ những chiếc ly thủy tinh đang rơi lên người anh, toát lên phong thái cao quý của anh, dù hiện tại cảm anh hơi bạnh ra vì căng thẳng nhưng nhìn qua vẫn rất mê người.

Cô mặt dày đi đến, kéo từ trong quầy bar ra một chiếc ghế, ngồi xuống, tay chống vào sau gáy nhìn anh pha Cocktail.

Thẩm Mặc Thần căn bản không để ý đến cô, pha ra một ly Cocktail màu lam.

Thủy Miếu Miếu nhận lấy, nhấp một ngụm nhíu mày nói:" Vodka, rượu vỏ chanh, nước dừa, dừa, anh còn cho thêm muối ".

Thẩm Mặc Thần nhìn cô dò xét, khẽ nhếch khóe miệng, lạnh giọng nói:" Đâu có nói cho em uống ".

Sắc mặt Thủy Miếu Miếu đỏ lên, đặt ly Cocktail xuống, nhằm chán chạm hai ngón trở vào nhau.

Bộ dạng rất khéo léo.

Thẩm Mặc Thần thâm trầm nhìn cô, ánh mắt ôn nhu vài phần, lại pha thêm một ly Cocktail đặt trước mặt Thủy Miếu Miếu, nói:" Đây là ly dành cho em ".

Thủy Miếu Miếu liếc mắt nhìn ly Cocktail trước mặt, cẩn thận quan sát sắc mặt Thẩm Mặc Thần.

Khuôn mặt anh quả thật khiến người đối diện không thể đoán anh đang nghĩ gì.

Thế nhưng, dù sao vẫn còn cho cô uống, tính ra tâm tình anh không phải quá kém.

Thủy Miếu Miếu nhấp một ngụm, thoải mái ừ một tiếng, không chút keo kiệt tán dương:" Ngon quá ".

Thẩm Mặc Thần hơi nhếch lên khóe miệng, ngón tay thon dài ưu nhã lấy đi ly Cocktail trên tay cô, môi mông khẽ ngậm vào đúng chỗ cô vừa ồng, nhấp một cái, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía Thủy Miếu Miếu.

Thủy Miếu Miếu chống lại ánh mắt thâm trầm của anh, ôn nhu hỏi: "Ông nội anh đã đỡ nhiều chưa?"

"Ừm, ông đã qua được nguy hiểm rồi ". Thảm Mặc Thần đáp một tiếng.

"Vậy thì tốt. Ngày mai tôi sẽ về chỗ ba tôi để lấy hộ khẩu ". Thủy Miếu Miếu nói.

Thảm Mặc Thần lờn ngăn kéo ra, từ bên trong lấy ra ba cái chìa khóa đặt lên quầy.

Chìa khóa xe, chìa khóa cửa chống trộm, chìa khóa cửa.

"Ở lầu dưới có chiếc xe Porsche, biển số là ***12, sau này sẽ là của em. Phòng ở mới địa chỉ ở Long Môn, phòng số 1901, nếu như em không có yêu cầu gì khác, thì sẽ ở tại nơi đó. Thỉnh thoảng tôi sẽ qua bên đó qua đêm ". Thảm Mặc Thần trầm giọng nói.

Thỉnh thoảng?

Còn là thỉnh thoảng cơ đấy.

Sao cô lại có cảm giác anh sẽ thường xuyên qua đêm ở đó.

"Nhưng mà, tiền lương mỗi tháng của tôi được hơn 3000, anh cho tôi chiếc xe tới 200 vạn, không thích hợp ". Thủy Miếu Miếu khéo léo cự tuyệt.

"Em cứ nói là chồng mua. Có chồng không mất thể diện đâu ". Thảm Mặc Thần giọng vô cùng khí phách nói.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 250: Cô sớm muộn cũng không còn một mẫu bánh vụn mà ăn

"Em cứ nói là chồng mua. Có chồng không mất thể diện đâu ". Thảm Mặc Thần giọng vô cùng khí phách nói.

"Tôi kết hôn bí mật, đã bí mật thì người bên ngoài phải không biết. Nếu thế, tại sao lại nói là có chồng ". Thủy Miếu Miếu kiên nhẫn giải thích.

Trong mắt Thảm Mặc Thần xẹt qua một tia sáng, cảm bạnh ra, căng thẳng không vui nói: "Em coi như tôi đã chết?"

"Không dám ". Thủy Miếu Miếu cúi đầu, nhẹ giọng hô lên một câu, cảm thấy chưa đủ liền lắc lắc người.

Thảm Mặc Thần nhìn cô dò xét, sau đó xoay người đi vào phòng.

Thủy Miếu Miếu ngược mắt lên, nhìn ba chiếc chìa khóa thì ngẩn người.

Cô có một loại cảm giác giống như bị giăng buộc.

Thảm Mặc Thần đi tới trước mặt cô, lấy ra một chiếc vòng đeo tay từ trong hộp, đeo lên cho cô, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, sau đó không ngần ngại ném chiếc hộp vào trong thùng rác.

Nhẫn kim cương này phải đến 3 cara.

Thảm Mặc Thần cầm lấy tay phải của Thủy Miếu Miếu, bá đạo đeo nhẫn vào ngón áp út của cô, ra lệnh: "Vốn định thứ 2 mới đưa cho em, nhưng bây giờ đưa luôn ".

Thủy Miếu Miếu: "..."

"Không phải nói là kết hôn bí mật sao?" Thủy Miếu Miếu lắc lắc tay đeo nhẫn: "Như thế này quá huênh hoang, tôi sợ những cặp mắt của người xung quanh nhìn đến ".

Thảm Mặc Thần liếc nhìn cô, mặt không biểu cảm trầm giọng nói: "Tôi cảm thấy lực hút của phụ nữ đã kết hôn so với lúc độc thân cao hơn gấp mấy lần, dân nác đã kết hôn lên người em, sẽ đảm bảo thuộc tính an toàn cho em, tôi không hi vọng vợ của mình lại dây dưa với những người đàn ông khác ".

"Vậy tôi và anh đâu còn kết hôn bí mật, trước đó rõ ràng anh đã đáp ứng ". Thủy Miếu Miếu không còn bình tĩnh nói.

“Tôi bí mật còn em kết hôn”. Thảm Mặc Thần nhếch lên khóe miệng, giọng tà nịnh vãi phần." Không phải là em và tôi kết hôn bí mật à ”.

Thủy Miếu Miếu cảm giác trong lòng mình có một bầy ngựa chạy qua, mà cô lại không có biện pháp nào chống lại.

Nói không lại anh, làm không hơn anh, giàu có cũng là anh, gia thế cũng là anh.

Trừ thỏa hiệp, e là không còn biện pháp khác.

“Vậy tôi có thể không đến ở Long Môn không?" Đây là yêu cầu cuối cùng của cô.

Thảm Mặc Thần khẽ hóp một ngụm Cocktail, tự nhiên nhìn cô nói:" Thủy Miếu Miếu, tôi cảm thấy hôm nay em đưa ra hơi nhiều yêu cầu ”.

“Nhưng một cái cũng không được như ý ”.

Thảm Mặc Thần hơi nhếch lên khóe miệng, ánh mắt có mấy phần tà nịnh, nói:" Cho nên, tôi sẽ coi tất cả những yêu cầu ấy chuyển thành em đang cầu nài. Đợi Em nói xong, tôi quá mệt lập tức quên hết ”.

Thủy Miếu Miếu lại thấy đám ngựa trước đó quay trở lại, lần này chúng nó chà đạp qua tìm cô, lưu lại n dấu chân bao phủ toàn bộ diện tích.

Thảm Mặc Thần vô cùng phúc hắc, lại quá bá đạo.

“Tôi về nhà tự kiểm điểm”. Thủy Miếu Miếu từ trên ghế đứng dậy, không thèm quay lại lập tức đi ra phía cửa, dùng hết sức lực đóng cửa, chỉ nghe rầm một tiếng.

Ngay sau đó, cửa lập tức được mở ra.

Ánh mắt đỏ ửng của Thủy Miếu Miếu chống lại khuôn mặt tà nịnh của Thảm Mặc Thần.

Môi anh khẽ cười nói:" Em quên chưa cầm chìa khóa ”.

Thảm Mặc Thần cầm lấy tay Thủy Miếu Miếu, đặt ba chiếc chìa khóa vào tay cô, sau đó cúi đầu hôn lên mặt cô một cái, giọng ôn nhu:" Ngủ ngon nha ”.

Sau đó anh vô cùng vui vẻ đóng cửa lại.

Thủy Miếu Miếu lên xe Porsche, trừng mắt liếc nhìn cửa sổ nhà Thảm Mặc Thần, tháo chiếc nhẫn ra ném vào bên trong túi xách.

Sách xưa viết, trên có chính sách, dưới có đôi sách.

Chiếc nhẫn kim cương này chỉ đeo khi gặp anh.

Phòng ngủ bên Long Môn chỉ ở khi anh qua đó qua đêm.

Về phần Porsche, cô đi hay không là việc của cô mà.

Cái gì cũng phải nghe theo lời anh, nếu không cô sớm muộn cũng không còn một mẫu bánh vụn mà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Mẹ từng đùa nghịch lưu manh với cha già

Ngày thứ hai

Thủy Miếu Miếu ngủ đến tự nhiên tỉnh, nhìn thời gian, đã là 9h sáng nhiều.

Cô rời giường, đánh răng, rửa mặt.

Lúc ngẩng đầu, nhìn thấy Viêm Viêm lén lén lút lút trong gương, một lúc nhìn cô một chút, suy nghĩ một chút, một lúc lại nhìn cô một chút.

Thủy Miếu Miếu nhú lông mày, đột nhiên quay đầu.

Viêm Viêm nhìn cô, vừa lúc bị Thủy Miếu Miếu bắt gặp.

Cậu nhóc mở to đôi mắt, giật nảy mình, vội vàng quay mặt chỗ khác, không được tự nhiên cầm lấy cốc nước trên bàn uống nước.

Thủy Miếu Miếu nheo mắt lại, nghi ngờ nhìn Viêm Viêm, nhớ tới nội dung đêm qua nói với Thẩm Mặc Thần, đi về phía Viêm Viêm, hỏi: "Con nhìn cái gì đấy?"

Cậu nhóc nhìn cô khi nào thì đi!

Viêm Viêm chột dạ, mặt hơi phấp hồng, nói ra: "Con không có nhìn cái gì,

"Mẹ nhìn thấy con nhìn mẹ rồi." Thủy Miếu Miếu xác định nói.

Viêm Viêm cố giả bộ trấn định, ngồi trên ghế sofa, ghét bỏ nhìn thoáng qua Thủy Miếu Miếu, nói ra: "Mẹ có gì đáng xem, có thể thông qua phức tạp của mẹ nhìn ra mẹ có IQ nhỏ bé?"

Thủy Miếu Miếu nhủ lòng mày, cô nhìn đôi mắt lấp lánh của Viêm Viêm, rất là kỳ lạ.

Thủy Miếu Miếu ngồi xuống bên cạnh Viêm Viêm, suy nghĩ một chút.

Phải chăng, cô nên nói một chút giáo dục giới tính cho Viêm Viêm.

Dù sao tuổi mụ nó đã tám tuổi rồi.

"Viêm Viêm, con biết con biết đàn ông và phụ nữ khác nhau không?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"Chẳng phải đàn ông hơn phụ nữ một cái xương sườn." Viêm Viêm tùy ý trả lời.

Thủy Miếu Miếu dừng một chút.

Nhìn.

Không phải không biết.

"Sao mà con biết được?" Thủy Miếu Miếu tò mò hỏi.

"Trên TV đều nói như vậy?" Viêm Viêm trả lời, suy nghĩ một chút, như tên trộm hỏi Thủy Miếu Miếu: "Mẹ già, con hỏi mẹ, mẹ biết vì sao đàn ông yêu quý phụ nữ ngực lớn không?"

"Vì sao? Bản tính sao?" Cho tới nay Thủy Miếu Miếu cũng rất tò mò, vì sao nữ ngôi sao đều có ngực phồng vênh.

"Ha ha, bởi vì ngực phẳng, chúng đàn ông cũng có, quả nhiên IQ của mẹ không được." Viêm Viêm dựa vào ghế sofa, cười ha ha.

Thủy Miếu Miếu rũ đôi mắt nhìn qua Viêm Viêm, mím môi một cái.

Cô đã nói, nó còn hiểu hơn cô.

"Viêm Viêm, con không có bạn gái sao?" Thủy Miếu Miếu quan tâm hỏi.

"Có mấy người theo đuổi con thì phải, chẳng qua, con chường mắt bọn họ." Viêm Viêm để cốc nước lên trên bàn, bắt chéo chân.

"Vì sao? Không xinh đẹp sao?" Thủy Miếu Miếu không hiểu hỏi.

"Cúp A còn không có, muốn theo đuổi con sao? Con là một học sinh có người theo đuổi." Viêm Viêm rất tự hào nói.

Năm nhất tiểu học, cúp từ đâu tới.

Thủy Miếu Miếu cảm giác là không cách nào trao đổi với cậu, trực tiếp ra lệnh: "Trước mười tám tuổi, không cho phép phát sinh quan hệ với nữ sinh, sau mười tám tuổi, nhớ kỹ phải mang bao, mặt khác, lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết, không kết giao đùa nghịch lưu manh, con tự giải quyết cho tốt."

"Mẹ già: " Viêm Viêm nhủ lòng mày, hỏi: "Không phải trước kia mẹ đùa nghịch lưu manh với cha già sao?"

Thủy Miếu Miếu: "..."

Đứa nhỏ này, có chủ tâm làm cô tức giận.

"Không thèm nghe con nói nữa, mẹ qua nhà ông ngoại, con ở nhà ngoan ngoãn chút." Thủy Miếu Miếu dặn dò đứng lên.

Viêm Viêm cúi chào, cười híp mắt nói: "Mỗi một ngày đều rất ngoan."

Thủy Miếu Miếu nghi ngờ liếc cậu một chút, đi ra ngoài.

Viêm Viêm nhìn thấy Thủy Miếu Miếu đi, lập tức gửi tin cho Thẩm Mặc Thần: "Cha già, sư tử Hà Đông nhà con ra cửa, hai mươi phút sau, gặp mặt ở quán cà phê Ngôi sao Bada.

Còn có, đậu xanh rau má* con mười tám tuổi liền được cái kia với nữ sinh, mười tám tuổi, nhỏ như vậy, trong đầu mẹ già con chứa cái gì vậy, nếu cha cưới bà, phải giáo dục bà thật tốt, một người có tư tưởng màu vàng, dạy hư đứa trẻ."

Thẩm Mặc Thần: "... Được."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gậy An: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Một tổ hồ Ly

Trên lưng Viêm Viêm đeo túi đi ra ngoài, vui vẻ đi về phía trước.

Thủy Miếu Miếu thò đầu từ sau xe ra, trong mắt lóe lên tia giao hoạt.

Cô đã cảm thấy hôm nay thẳng nhóc này kỳ lạ.

Quả nhiên, cô vừa đi, nó liền ra cửa.

Là hẹn hò bé gái sao?

Hắc hắc

Cô muốn làm một người mẹ kỳ lạ, theo dõi cậu, theo đuôi cậu, thời điểm then chốt đột nhiên xuất hiện hù chết cậu.

Cảm giác này, vẫn là rất kích thích.

Viêm Viêm không hề phát giác đi tới ngũ nguyệt quốc tế, sau khi đến cửa quán cà phê Ngôi sao Bada, gọi điện thoại cho Thẩm Mặc Thần.

"Cha già, con đã đến, cha ở đâu?"

"Nghe, đừng quay đầu, mẹ con theo ngay phía sau con, con đi vào tiệm sách trước mặt, chuyện khác cứ giao cho cha giải quyết, mười phút sau đi từ tiệm sách ra, qua Từ Kim Tân Thành, biết nhà cha ở đâu chứ?" Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói.

"Biết." Viêm Viêm mím môi một cái, nhú lông mày, nhìn về phía trước, bắn phá một trăm tám mươi độ, không nhìn thấy Thẩm Mặc Thần, cầu nhàu nói: "Mẹ già nhà này đúng là một con hồ ly giao hoạt, thế mà con trai cũng theo dõi, cha già, về sau nhiệm vụ giữa con và cha càng thêm gian khổ, cha có thể cho con một chút chi phí an ủi không?"

Thẩm Mặc Thần: "..."

Một tổ hồ ly.

"Tối nay gọi cho con." Thẩm Mặc Thần trầm giọng nói, nói xong cúp điện thoại.

Viêm Viêm hiện lên nụ cười, hát ra một điệu hát dân gian, nhún nhảy đi qua quán cà phê Ngôi sao Bada, đi tới tiệm sách trước mặt.

Thủy Miếu Miếu nhìn Viêm Viêm vào tiệm sách, nhú lông mày.

Chẳng lẽ, Viêm Viêm và "Bạn gái" hẹn hò ở tiệm sách?

Thủy Miếu Miếu đang chuẩn bị đi qua, nghe được có người gọi cô sau lưng: "Miếu Miếu."

Thủy Miếu Miếu quay người, thấy là Thẩm Mặc Thần, đang ưu nhã đi về phía cô, cô phòng bị nhìn Thẩm Mặc Thần, toàn bộ thần kinh đều căng thẳng.

Viêm Viêm đang ở tiệm sách, nếu lúc này Viêm Viêm đi ra, không phải Thẩm Mặc Thần thấy sao?

"Tại sao em lại ở chỗ này? Không phải qua chỗ cha em lấy hộ khẩu sao?" Thẩm Mặc Thần hỏi.

"Cái kia, " Thủy Miếu Miếu giương lên khóe miệng, cong lên đôi mắt như nguyệt, giải thích nói: "Tôi muốn mua quả ướp lạnh cho cha tôi, vừa vận ở đây

có siêu thị. Con anh, sao cũng ở đây?"

"Tôi đến mua chút vật dụng hàng ngày." Thẩm Mặc Thần nói bừa.

"Vây cùng một chỗ." Thủy Miếu Miếu đi về phía Thẩm Mặc Thần, ôm cánh tay anh, lôi kéo anh đi.

Sau khi chuyển biến, Thủy Miếu Miếu thở dài một hơi.

Cô thận trọng nhìn về phía Thẩm Mặc Thần, đối diện ánh mắt sâu thẳm của anh.

Thủy Miếu Miếu cười che giấu khuôn trương của mình, nói ra: "Chúng ta thật là có duyên phận, thế mà, cùng một thời gian, cùng một địa điểm, không hẹn mà gặp nhau."

Thẩm Mặc Thần giật giật khóe miệng tà mị: "Em muốn nói, chúng ta là được mệnh chi định sao?"

Cái này thật đúng là vận mệnh hồng phúc.

"Ha ha." Thủy Miếu Miếu chợt dạ rũ mắt.

Tiến vào siêu thị

Thẩm Mặc Thần đẩy xe, rất nhân nhả đi tới, dáng người thẳng tắp, khiêm tốn như ngọc, chỗ đến, đều có người ghé mắt, vây xem.

Anh là một nhân vật đẹp trai đến siêu thị đến đều sẽ khiến xôn xao.

Đi qua khu giày dép, Thẩm Mặc Thần hỏi Thủy Miếu Miếu: "Em đi giày số mấy."

Thủy Miếu Miếu đang miên man suy nghĩ, tùy ý trả lời: "36, 37 đều có thể."

Thẩm Mặc Thần chọn lấy một đôi dép lê số ba mươi bảy nữ cho vào xe đẩy.

Trong lòng Thủy Miếu Miếu hơi hồi hộp một chút, có loại cảm giác quái dị du đãng trong lòng, đôi mắt đẹp nhìn về phía Thẩm Mặc Thần.

"Sao vậy?" Thẩm Mặc Thần liếc cô một chút, đi lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xà Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 253: Thì gì, oán niệm gì

"Dép là mua cho tôi sao?" Thủy Miếu Miếu đuổi kịp Thẩm Mặc Thần, dò xét hỏi, trong mắt có chút hơi nước.

Ngoại trừ trước mười tám tuổi, Lục Tú Nhân sẽ mua dép cho cô, vẫn chưa có người nào mua cho cô..

Cô nhớ lúc cô bị đưa đi, quá vội vàng, tay và chân đều bị trói, miệng nhét vải, lúc dây gựa dép cũng rơi mất.

Chân cô trần trụi lạnh lẽo, bị nhét lên máy bay.

Trong ấn tượng của cô, dép, là thứ trong nhà mới có, nhà, là ấm áp nhất, cũng là thứ cô khát vọng nhất.

"Nhà bên Long Môn cần em bố trí đồ dùng hàng ngày, em mua bao nhiêu đến chỗ tôi thanh toán là được, đôi dép này đặt ở bên Từ Kim Tân Thành, em cũng sẽ tới ở." Thẩm Mặc Thần giải thích nói.

Đôi mắt Thủy Miếu Miếu lóe lên, có chút ấm áp, giống như thuốc, từ từ ngấm vào trong lòng, chỗ sâu nhất, cũng dần hòa tan.

Không nghĩ tới, nhiều năm không có nhà như vậy, Thẩm Mặc Thần là người mua cho cô đôi dép đầu tiên, để cho cô có thể tạm thời ở trong nhà anh.

"Cảm ơn." Thủy Miếu Miếu thực tình thành ý nói, quay mặt chỗ khác, rơi nước mắt, không muốn để cho Thẩm Mặc Thần nhìn ra, bước nhanh về khu hoa quả.

Thẩm Mặc Thần theo sau lưng cô.

Thủy Miếu Miếu chọn chuối tiêu.

Thẩm Mặc Thần cầm một quả chuối tiêu, liếc xéo Thủy Miếu Miếu, hỏi: "Loại chuối tiêu này tương đối tốt sao?"

"Vô mông. Nếu như mình ăn, chọn quả màu vàng, tròn trịa, như vậy ngọt, nhưng không để được bao lâu, nếu như tặng người, nên chọn hơi vàng, như thế mới lâu." Thủy Miếu Miếu kiên nhẫn giảng giải.

Thẩm Mặc Thần chơi quả chuối tiêu trên tay, cảm thấy mát mát hỏi: "Không thích lớn sao?"

"Cá nhân tôi thích lớn, ăn như thế mới thoải mái." Thủy Miếu Miếu thành khẩn trả lời nói tiếp anh.

Thẩm Mặc Thần nhìn về phía cô ý tứ sâu xa, đôi mắt đều sáng ngời, nhếch khóe miệng lên, nói ra: "Em thích lớn thì tốt."

Đột nhiên, Thủy Miếu Miếu biết ý của những lời này.

Mặt hơi phỉếm hồng.

Thẩm Mặc Thần đang nhạo báng cô.

"Có đôi khi nhỏ cũng ăn rất ngon." Thủy Miếu Miếu cố ý tăng thêm câu này.

Đôi mắt Thẩm Mặc Thần trầm xuống.

Thủy Miếu Miếu giờ lên nụ cười, cười giả dối, cầm một quả chuối tiêu, đặt ở trong xe đẩy, tay để ở sau lưng, ngâm nga bài hát, dương dương đắc ý đi chọn táo.

Thẩm Mặc Thần nhìn chằm chằm bóng lưng cô, biết cô đùa giỡn, nhưng nghe thế nào, anh có một kích động muốn đánh mông cô.

Thẩm Mặc Thần cầm một quả chuối để vương đặt ở trong xe mua sắm.

Chuối để vương là loại đặc biệt đặc biệt nhỏ.

Thủy Miếu Miếu kỳ lạ liếc anh một cái.

Thẩm Mặc Thần giật giật khóe miệng, liếc Thủy Miếu Miếu, trầm giọng nói: "Nhìn cái gì?"

"Anh thích ăn loại này sao?" Thủy Miếu Miếu hỏi.

"A." Thẩm Mặc Thần cười xùy một tiếng: "Ai thích loại không phát dục tốt này chứ, tôi mua về xay, làm sữa chuối tiêu."

Thủy Miếu Miếu: "..."

Thù gì, oán niệm gì.

Thủy Miếu Miếu ngấm lại liền nhức cả trứng.

A, quên đi, cô không có trứng.

Cô nhanh chóng mua táo, cam.

Thẩm Mặc Thần cũng đi theo cô, mua táo, cam.

Thủy Miếu Miếu nhìn ngơ nhìn thoảng qua xe đẩy, hỏi: "Không phải anh muốn mua vật dụng hàng ngày sao? Chính là những thứ này."

Thẩm Mặc Thần cong cánh tay lên, nhìn về phía thời gian trên cổ tay, đã qua mười phút đồng hồ, nói ra: "Đi thôi, qua khu tính tiền. Tôi còn có một thứ muốn mua."

Bạn đang đọc truyện *Trèo Cửa Sổ Gây Án: Ông Xã Ra Tay Nhẹ Nhàng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.